

Hứa Với Ai Vĩnh Viễn Sánh Cùng Trời Cuối Đất

Contents

Hứa Với Ai Vĩnh Viễn Sánh Cùng Trời Cuối Đất	2
1. Chương 1: Thời Gian Êm Ái	3
2. Chương 2: Ánh Sáng Rực Rỡ Hàng Đêm	7
3. Chương 3: Ai Chờ Đợi	10
4. Chương 4: Những Hồi Ức Ấy	13
5. Chương 5: Khoảng Cách Của Trái Tim	17
6. Chương 6: Tình Yêu Đã Mờ Nhạt	22
7. Chương 7: Gặp Nhau Lúc Khó Khăn	26
8. Chương 8: Sự Nhẫn Nại Khổ Sở	30
9. Chương 9: Hai Đầu Cân Bằng	33
10. Chương 10: Dây Kết Trái Tim	37
11. Chương 11: Được Mất Đúng Mực	41
12. Chương 12: Đêm Mập Mờ	44
13. Chương 13: Tâm Ý Rõ Ràng	46
14. Chương 14: Sương Mù Sáng Sớm	48
15. Chương 15: Ngàn Vạn Sợi Tơ	51
16. Chương 16: Biển Lệ Trắng	54
17. Chương 17: Sự Sắp Xếp Từ Con Tim	58
18. Chương 18: Chuyện Riêng Mỗi Người	61
19. Chương 19: Về Công, Về Tư	64
20. Chương 20: Có Khi Nào Lệ Vơi?	67
21. Chương 21: Yêu Vô Vị Lợi	69
22. Chương 22: Trái Tim Ê Ấm	72
23. Chương 23: Hai Trái Tim Song Song	75
24. Chương 24: Không Có Lựa Chọn Khác	77
25. Chương 25: Nỗi Kinh Hãi Bất Ngờ	80
26. Chương 26: Cơ Thịnh Nộ	83
27. Chương 27: Nỗi Hoảng Hốt Mơ Hồ	86
28. Chương 28: Tình Tan Vỡ	89
29. Chương 29: Tác Phẩm Vĩnh Hằng	91
30. Chương 30: Cuộc Tương Phùng Bất Ngờ	94
31. Chương 31: Qua Hết Ngàn Cánh Buồm	96
32. Chương 32: Ngàn Dặm Xa Xôi	99
33. Chương 33: Tin Đỉnh Hôn Bất Ngờ	102
34. Chương 34: Cán Cân Nghiêng Lệch	104
35. Chương 35: Trái Tim Tan Chảy	106
36. Chương 36: Chua Xót Và Ngọt Ngào	109
37. Chương 37: Ấm Áp Hoa Nở	112
38. Chương 38: Khi Yêu	115
39. Chương 39: Tính Toán Của Riêng Mỗi Người	119
40. Chương 40: Người Yêu	122

41. Chương 41: Mãi Muốn Yêu	125
42. Chương 42: Thời Gian Xa Cách Ngủ Ngủ	129
43. Chương 43: Tâm Linh Tương Thông	132
44. Chương 44: Sự Tổn Thương Mơ Hồ	135
45. Chương 45: Giọt Lệ Cuối Cùng	138
46. Chương 46: Sự Tiếp Xúc Thân Mật	142
47. Chương 47: Rốt Cuộc Cũng Nghe Được Tiếng Yêu	145
48. Chương 48: Hai Tâm Hồn	149
49. Chương 49: Chiến Tranh Lạnh	152
50. Chương 50: Cùng Ghét Nhau	156
51. Chương 51: Tạm Biệt Cổ Trấn	159
52. Chương 52: Nỗi Nhớ Nhà	162
53. Chương 53: Chung Tình Vì Em	165
54. Chương 54: Tình Yêu Vỗ Về Trái Tim	168
55. Chương 55: Bình Yên Bên Nhau	171
56. Chương 56: Cặp Song Sinh Tréo Ngoe	174
57. Chương 57: Vì Yêu Nên Mới Yêu	177
58. Chương 58: Tuổi Trẻ Khi Ấy	180
59. Chương 59: Yêu Em	184
60. Chương 60: Giấc Mơ Khó Hiểu	187
61. Chương 61: Niềm Vui Tái Ngộ	190
62. Chương 62: Tình Yêu Đến Độ Nồng Nàn	193
63. Chương 63: Yêu Và Không Yêu	196
64. Chương 64: Chương 64	199
65. Chương 65: Chương 65	202
66. Chương 66: Chương 66	206
67. Chương 67	209
68. Chương 68	213
69. Chương 69	216
70. Chương 70	220
71. Chương 71	223
72. Chương 72: Chương 72	227
73. Chương 73	230
74. Chương 74	233
75. Chương 75: Chương 75	236
76. Chương 76: Chương 76	241
77. Chương 77	245
78. Chương 78: Chương 78	249
79. Chương 79	253
80. Chương 80	257
81. Chương 81: Ngoại Truyện Đường Nghị Phạm: Không Bao Giờ Nói Từ Bỏ	261
82. Chương 82: Ngoại Truyện Ôn Hành Viễn: Từ Đó Đến Trọn Đời	265
83. Chương 83: Chương Kết: Tay Trong Tay	272

Hứa Với Ai Vĩnh Viễn Sánh Cùng Trời Cuối Đất

Giới thiệu

Truyện Hứa Với Ai Vĩnh Viễn Sánh Cùng Trời Cuối Đất của tác giả Mộc Thanh Vũ khiến người đọc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hua-voi-ai-vinh-vien-sanh-cung-troi-cuoi-dat>

1. Chương 1: Thời Gian Êm Ái

Ánh nắng chiều nhẹ nhàng hắt xuống Cổ Trấn, uốn lượn trong con ngõ nhỏ, rọi vào cây cầu đá và những nóc nhà xưa cũ, tất cả đều được nhuộm bởi sắc mơ hồ của buổi hoàng hôn. Nhìn những ngôi nhà in đậm dấu ấn tháng năm, đáy lòng chợt có chút cảm giác tang thương nhưng cũng thật tĩnh lặng. Giữa chỗ này có một con sông, bốn bề được vây bởi một màu xanh tươi, không gian có chút hỗn độn nhưng không hề làm mất đi ý vị của một miền sông nước thôn quê. Mảnh đất này có chút gì đó giống một “thế ngoại đào viên”*, đầy nét cổ xưa mà không khí cũng vô cùng trong lành khiến ai đã đến là bịn rịn không muốn về.

*Thế ngoại đào viên: Trung Quốc có câu này để chỉ vùng đất của sự bình yên và hài hòa vĩnh cửu.

Tiếng nước chảy róc rách dần bị một tiếng hát át đi. Si Nhan đưa bàn chân đi xằng-dan giẫm lên mặt đường đá xanh. Lắng tai nghe âm thanh rất nhỏ dưới chân, cô bỗng cảm thấy thật yên bình.

Si Nhan rất thích Cổ Trấn, lại càng thích những con đường trong nó, thậm chí, vì con đường đó mà cô thích mùa mưa. Đứng trước cửa sổ, nhìn cơn mưa rơi xuống như bức rèm ngọc đang buông lơi, cả con đường được thanh tẩy không một hạt bụi, thật sạch sẽ, thật thoải mái.

Đã từng khao khát một đời thanh thản dễ chịu, từng theo đuổi cuộc sống ảm áp, song, suốt một đời người, ai có thể bình an đến già? Cũng giống như Si Nhan, vì trốn tránh, cô chọn cách cuộn tròn mình lại trong chốn u tĩnh này những ba năm ròng.

Ban đầu có chút hoang mang, mơ hồ, sau lại dần dần tỉnh táo, từ khi đó cô mới có thể thông dong cất những bước đi gian nan. Đến giờ, tự do tự tại, cuộc sống của Si Nhan dần thắm sắc hơn. Thời gian thấm thoát trôi qua, cuộc sống tĩnh lặng giúp cô tạm thời quên hết những nỗi ưu phiền, cuộc sống giản đơn dần đưa cô về với chính con người thật của mình.

Cuộc sống bình lặng, dân dã, không gian như trong cõi mộng, lại có bạn bè và người thân ân cần hỏi thăm, quãng thời gian êm ái đã dần xoa dịu đi nỗi đau đớn trong lòng cô. Trên gương mặt Si Nhan không còn vẻ chết lặng của lúc trước nữa, rốt cuộc cô cũng có thể mỉm cười.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, nhìn cái tên quen thuộc giữa màn hình, Si Nhan thu lại nụ cười thuần khiết bên môi, ấn nút nghe.

“Ồ đâu vậy?” Trong điện thoại truyền ra giọng nói trầm thấp của người đàn ông, giọng điệu pha chút bực bội.

Nhìn đồng hồ trên cổ tay theo thói quen, Si Nhan chau mày “Còn chưa đến giờ đi làm, anh đang điều tra à?”

“Bên đó ầm ĩ quá, đang ở ngoài phố hả?” Người kia nói lảng đi.

“Ừm, có việc gì à?” Si Nhan đáp lại một cách thờ ơ, sau đó cô bỗng kêu lên một tiếng, “Ồi chào...”

“Xin lỗi, xin lỗi chị...” Một giọng nữ trong trẻo cất lên lời xin lỗi, cắt ngang cuộc trò chuyện của họ.

Lão đảo lúi lại hai bước, cô đáp lại: “Không sao, không sao, các em chơi tiếp đi.” Cô không để tâm nhiều, xua xua tay và cười với cô bé. Bước đi chợt nhanh hơn, cô rời khỏi đám đông. Lại thả chậm bước theo hướng dòng chảy của con sông, tâm tình cô dường như không chịu ảnh hưởng gì.

“Sao thế?” Giọng nói trầm thấp lại vang lên, nghe kĩ sẽ thấy có chút vẻ sốt ruột.

“Không có gì, bị va chạm một chút thôi.” Si Nhan lơ đãng.

“Tối hôm qua anh gọi điện thoại nhưng không gặp em, chỗ quán bar cũng nói là em không về. Sao giờ mới mở máy?”

“Tôi bảo với anh Tử Lương rồi, hôm qua tăng ca cho kịp kế hoạch nên không về. Anh tìm tôi có việc gì?” Đối với kiểu hỏi như bà quản gia của anh, Si Nhan không lấy làm lạ, nhưng khẩu khí đã có chút mất kiên nhẫn.

“Không có.” Câu trả lời ngắn gọn như thể anh chẳng muốn nói nhiều câu vô ích với cô. Si Nhan bực tức trợn trắng mắt, nghiêng răng nghiêng lợi để cố kìm nén không nổi dóa lên.

“Này?” Mãi lâu sau mà vẫn không thấy cô đáp lại, giọng nói trầm ấm vang lên trong điện thoại.

“Không phải là anh bề bộn nhiều việc lắm sao?” Hồi lâu sau cô mới tìm được một câu đáp, giọng điệu rất thản nhiên.

“Đúng là anh bề bộn nhiều việc.” Anh cất lời, đáp rất ngắn gọn.

“Thế mà anh vẫn rảnh rỗi như này?”

“Gọi một cú điện thoại thôi mà, giờ vẫn được.” Từ điện thoại truyền ra tiếng cười khê của anh.

“Tôi bận. Không có việc gì thì đừng làm tốn thời gian quý giá của tôi.” Si Nhan tức giận buông lời lạnh lùng, thậm chí anh sao mà lại nhàn rỗi đến mức này. Đôi mắt cô như bắt đầu bốc hỏa.

“Em thì có gì mà bận?” Không để ý đến cơn bực dọc của cô, Ôn Hành Viễn hỏi tiếp, “Vội đi gặp trai đẹp?”

“Không liên quan đến anh.” Hít một hơi thật sâu, cô cắn răng, tính nhẫn nại khó lắm mới có được giờ đang mất dần đi, “Rốt cuộc là có chuyện gì hay không?”

“Không có.”

“Không có việc gì thì tôi cúp máy. Tạm biệt.”

Tiếng nói vừa dứt, không chờ anh có phản ứng lại, Si Nhan cúp điện thoại, nhanh tay tắt máy. Tưởng tượng ra bộ dạng tức giận của Ôn Hành Viễn khi trừng mắt nhìn vào điện thoại, sau đó gọi lại mà không được, cô không nhịn cười được, “Trêu tức anh đấy, làm sao nào?”

Si Nhan có cảm giác Ôn Hành Viễn chính là khắc tinh của mình, mỗi lần gọi điện tới, giọng điệu nghiêm nghị chẳng khác gì bố cô, lần nào cũng dễ dàng khơi mào cơn tức trong cô. Cắt điện thoại, bước chân cô nhẹ bẫng hẳn đi. Năm phút sau, Si Nhan đã đến trước một quán bar có cái tên “Như đã từng quen biết”.

“Sao hôm nay đến sớm thế?” Đỗ Linh vừa thấy cô bước vào đã nồng hậu chào hỏi.

“Hôm qua bận rộn suốt một đêm, hôm nay nghỉ, ngủ một ngày cho lên tinh thần.” Si Nhan cười hì hì, để lộ ra hàm răng trắng đều. Vừa nói cô vừa đi về phía quầy bar.

“Nhan Nhan, tối qua Hành Viễn gọi đến, sao điện thoại của em không liên lạc được?”

“Oh, cảm ơn!” Si Nhan nói câu cảm ơn, nhận lấy ly nước rồi uống một ngụm, “Điện thoại hết pin, sáng nay tỉnh dậy mới phát hiện ra.”

“Anh không bảo với anh ta là em tăng ca nên không đến à?” Si Nhan nghiêng người nhìn Trương Tử Lương còn đang bận rộn. Anh là bạn thân của Ôn Hành Viễn, mấy cô bé trong quán bar cũng thân thiết gọi anh là anh Trương.

“Tối qua bận quá, sáng nay mới thấy tin nhắn của em.” Trương Tử Lương vừa xếp rệu vừa trả lời.

“Chẳng trách...Được rồi, anh ta có nói chuyện gì không?” Si Nhan dựa vào quầy bar, miễn cưỡng hỏi một câu. Lúc này vẫn còn khá sớm, không phải là thời điểm náo nhiệt nhất của quán bar, khách không đông, cô cũng chưa phải giúp gì nhiều.

“Câu ấy hỏi em có tới không, anh cũng chưa kịp hỏi thêm.”

“Không cần phải để ý đến anh ta, chắc là nhàn quá hóa hoảng...”

“Em đây!” Trương Tử Lương ngẩng đầu nhìn cô một cái, thấy điệu cười hì hì của cô, anh tiện tay vân vê lọn tóc rối của cô, trong mắt là vẻ cưng chiều của người anh trai, “Đem cái này cho vị khách kia đi.” Anh dùng ánh mắt bảo cô đưa đến bàn gần cửa sổ, đẩy bia đến trước mặt cô.

“Tuân lệnh.” Si Nhan nhanh nhẹn nhảy xuống khỏi ghế, nghịch ngợm làm tư thế chào rồi mới bưng khay đi.

“Thưa anh, bia của anh đây.” Si Nhan lễ phép cắt ngang dòng suy nghĩ của người khách, đặt chai bia và cái cốc xuống bàn.

“Cám ơn.” Người kia khẽ nói lời cảm ơn, ánh mắt vẫn dừng ngoài cửa sổ, không xoay người lại.

“Đừng khách sáo.” Si Nhan xoay người lặng lẽ đánh giá người đó, thấy anh ra khoanh tay dựa vào ghế, cô làm ra vẻ tự đắc, nhướn mày cười cười.

Con người cô không nhiều ưu điểm cho lắm, nhưng điểm cổ quái thì lại không ít. Cô thích quan sát khách, nói đúng ra là quan sát những người xung quanh. Nắm bắt được vẻ mặt của họ, tự dưng cô lại có chút vui mừng, về phần có rõ nguyên do vì sao hay không, có lẽ chỉ cô biết.

“Nhan Nhan, đến đây đẩy cùng cái nào.” Giọng nói êm ái của Đỗ Linh vang lên.

“Đến ngay.” Si Nhan bước nhanh đến đặt khay xuống quầy bar rồi chạy đến giúp Đỗ Linh.

“Hôm trước không phải đã bảo anh Tử Lương tìm người sửa rồi hay sao?” Si Nhan nhìn Đỗ Linh đang ra sức đẩy cánh cửa gỗ, vừa phụ một tay vừa lăm bầm.

“Khách nhiều quá nên vội...cũng quên mất đấy...” Hai cô gái hợp sức đẩy cánh cửa gỗ ra. Đỗ Linh hít một hơi thật sâu, vừa thở hổn hển vừa trả lời.

Si Nhan chau mày, nhìn cô gái thanh tú trước mặt, không nói lời nào. Bị cô nhìn như vậy, cảm thấy không được tự nhiên cho lắm, Đỗ Linh cúi đầu nhìn quần áo của mình. Không có gì bất ổn cả, sao ánh mắt cô nàng kia lại là lạ thế nhỉ?

“Sao thế?”

“Tử Lương ngược đãi chị hả? Sao gầy thế?”

Đỗ Linh khẽ cười, “Dạo này bận quá, ngủ cũng không được nhiều. Đừng nói chị, em cũng có tốt hơn đâu, gầy tong teo như que tre đấy.”

“Em vốn gầy mà, nhưng em rất khỏe, trong xương toàn là thịt, nhìn mà xem...” Si Nhan vừa nói vừa giơ cánh tay mảnh khảnh của mình lên, bày ra dáng của một người khỏe mạnh. Dáng vẻ này có chút khoa trương, khiến Đỗ Linh không nhịn được tiếng cười vui vẻ.

“Chưa nghe nói thịt trong xương bao giờ cả, em là người sao hỏa à?” Đỗ Linh cười nhẹ, đẩy cô một cái rồi đi vào trong quán bar.

“Em là người sao hỏa mà, chị không biết ư?” Si Nhan cười hì hì, thân thiết khoác lấy cánh tay cô. Bạn bè của cô ở thị trấn cổ này không nhiều, Đỗ Linh có thể coi là người thân nhất.

“Con bé vô tâm, điên khùng này...” Đỗ Linh lườm cô một cái, giọng điệu oán trách nhưng lại đầy vẻ quan tâm.

“Em thấu tình đạt lý như thế, rõ ràng là tiểu thư khuê các, sao lại thành con bé điên khùng được hả?” Si Nhan bắt mắt, nhướn mày lên.

“Tiểu thư khuê các? Đó mà là em sao?” Đỗ Linh lắc đầu, cười nhạo cô.

“Có phải người một nhà không vào cùng một cửa không? Chị với anh Tử Lương đúng là một đôi mà.” Si Nhan bĩu môi, lại nhớ tới những lúc Trương Tử Lương hay gọi cô là “con bé điên”.

“Nói linh tinh.” Đỗ Linh cười, lườm cô một cái nữa.

“Tử Lương, trông coi người nhà anh cẩn thận nhé, suốt ngày bắt nạt em thôi.” Giọng nói của Si Nhan bỗng cao lên, cô nháy nháy mắt với Trương Tử Lương.

Đỗ Linh cười, hất tay cô ra, “Đúng là con bé điên, chắc chỉ có Hành Viễn mới chịu được em.”

“Anh ta? Thôi đi. Chị không biết đâu, em là người mà anh ta ghét cay ghét đắng, anh ta luôn lấy việc hành hạ em làm niềm vui.” Si Nhan gơ hai tay kiểu đầu hàng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại.

“Mất có vấn đề rồi.” Đỗ Linh cười, đánh mặt nhìn cô, “Đứa ngu cũng biết tâm ý của anh ấy.”

Si Nhan hơi giật mình, nở một nụ cười gượng gạo, “Em cũng chẳng phải đứa ngu.” Thấy Đỗ Linh định nói gì tiếp, cô vẫy tay với Trương Tử Lương, “Em sang bên cạnh xem thế nào.”

“Như đã từng quen biết” vốn là quán bar một gian nhưng đã bị Si Nhan sắp xếp lại, giờ nó là quán bar hai gian được ngăn bởi một tấm vách kính, cách âm rất tốt, một bên yên tĩnh, một bên đúng tính chất của bar. Như vậy thì khách có thể tự lựa chọn không gian tùy vào tâm trạng, dù là ở đâu thì vẫn là chốn làm ăn của “Như đã từng quen biết”.

Si Nhan biết tận dụng không gian nên đã thu hút không ít khách hàng. Có điều, lúc gửi bản thiết kế đã hoàn thành cho Ôn Hành Viễn, anh chỉ cầm điện thoại chứ không nói gì. Si Nhan có thể tưởng tượng ra vẻ mặt xám ngoát của anh khi nhìn chằm chằm vào bản kế hoạch, trong lòng cũng không khỏi bồn chồn. Cô căn cứ vào cơ sở ban đầu để đưa ra dự toán, vừa đẹp vừa thực dụng là điều kiện tiên quyết, so với các quán bar có quy mô tương tự thì chi phí bỏ ra cao gấp đôi còn dư. Anh là người có tiền, nhưng dù sao đây cũng chỉ là chỗ làm ăn nhỏ lẻ của anh, cô làm lại thế này, chẳng phải là đốt tiền của anh hay sao, ai mà vui cho được.

Mãi vẫn không thấy Ôn Hành Viễn nói gì, Si Nhan có chút lo lắng, muốn giải thích hai câu: “Tôi biết chi phí bỏ ra hơi cao, nhưng...”

“Cứ theo kế hoạch của em mà làm, có vấn đề gì thì trực tiếp bàn với Tử Lương, cậu ấy sẽ nói với tôi.” Cô còn chưa nói xong, Ôn Hành Viễn đã thoải mái phê chuẩn.

Si Nhan sững sốt một lúc mới có phản ứng, cô cười ngô nghê rồi nói lời cảm ơn, cũng cam đoan nhất định không để anh thất vọng, cuối cùng mới hỉ hả cúp điện thoại. Trong ấn tượng của cô, đó là lần duy nhất cô và Ôn Hành Viễn nói chuyện nhẹ nhàng với nhau. Ít ra là Si Nhan thấy vậy. Không có cách nào cả, chi tiền thì làm ông lớn thôi.

“Tử Lương, anh nói xem, sao Hành Viễn lại gặp phải kiểu người cứng đầu như vậy?” Đỗ Linh nghiêng người nhìn Trương Tử Lương ở bên cạnh. Không chỉ cô không hiểu mà rất nhiều người cũng không thể nhìn thấu hai người đó. Một người dường như bám sát không rời, rồi lại chẳng thấy bóng dáng đâu; Một người thì như chẳng có chuyện gì, lúc nào cũng ngây ngô đánh lảng sang chuyện khác. Người sáng suốt đều thấy được thái độ khác lạ của Ôn Hành Viễn đối với Si Nhan, nhưng hết lần này đến lần khác anh vẫn không làm rõ, khiến cho những người bên cạnh không thể hiểu rốt cuộc là như thế nào. Mới đầu cũng có người đoán họ đang bí mật có gì đó, nhưng nhiều dấu hiệu lại cho thấy không phải như vậy. Chuyện này cũng đã mấy năm rồi, cảm tình giữa hai người gần như chỉ giậm chân tại chỗ, chẳng những không tiến thêm được bước nào mà lại ngày càng cách xa. Đã bao lâu rồi Ôn Hành Viễn không xuất hiện, Đỗ Linh cũng chẳng nhớ nổi nữa.

“Trong lòng Hành Viễn tự biết, chúng ta đừng quan tâm nữa.” Trương Tử Lương ôm vai Đỗ Linh, dịu dàng cười.

Đỗ Linh nhìn nụ cười dịu dàng của anh, gật đầu, quyết định tạm thời không quan tâm đến chuyện đó nữa, ít nhất là trong hôm nay. Suy nghĩ một chút, cô cảm thấy Trương Tử Lương của cô vẫn là tốt nhất, lúc nào cũng ân cần săn sóc, về chừng chặc khiến người khác yên tâm. Quan trọng nhất chính là cảm giác an toàn bên cạnh anh, không đẹp trai, nhưng có đến mười phần ý vị của đàn ông, không giống Ôn Hành Viễn, vẻ mặt rất hào hoa. Nghĩ đến đây, Đỗ Linh nhún mày lại. Chẳng lẽ Si Nhan tránh xa Ôn Hành Viễn, chính là vì điều này?

2. Chương 2: Ánh Sáng Rực Rỡ Hàng Đêm

Bóng đêm phủ xuống, ánh trăng sáng dần dần giăng lên, dùng một phong thái cao cao tại thượng bao quát cả Cổ Trấn náo nhiệt. Ngẩng đầu nhìn lên nhìn bầu trời bao la, tâm tình thư thái hơn rất nhiều, chỉ không biết tận cùng của bầu trời là cái gì.

Không có nhà cao tầng che khuất, màn đêm hạ xuống Cổ Trấn càng khiến người ta say lòng, tựa như khoảng thời gian một người thất thần, rồi về yên tĩnh bị phá tan, bầu không khí vui vẻ nhanh chóng ủa tới. Cũng giống như tất cả mọi người, cho dù một làn gió có đưa theo cát bụi đến thì vẫn cười đùa, nhảy múa, hát ca. Trong phút chốc, Cổ Trấn đã náo động hẳn lên.

Si Nhan ngồi trước cửa sổ, hình như đang nghĩ tới một cái gì đó, cô đưa hai tay chống cằm. Bóng lưng gầy khiến người khác nhìn mà có cảm giác cô đơn, u sầu. Đúng vậy, là u sầu, một người mang vẻ không nơi nương tựa, lại là một bóng lưng đượm đầy vẻ ưu thương.

Cô, Si Nhan, lúc sức lực dư thừa thì bận rộn luôn chân tay, đến khi lười biếng thì lại nhàn rỗi vô cùng, trước mặt người khác có thể cười tươi như sắc xuân, xoay lưng lại thì vẻ mặt lạc quan kiên cường sẽ biến mất trong nháy mắt. Có đôi khi, cô không thể nhớ nổi dáng vẻ thực sự của mình. Từ khi nào, cô lại mơ hồ với chính bản thân mình?

Tựa đầu lên quầy bar, đáy mắt cô xẹt qua một tia bi thương, mẩu chuyện cũ như một ca khúc buồn, âm thầm kể ra sự thật tàn nhẫn mà cũng không thể tránh được.

Lòng ngực truyền đến cảm giác đau nhói, những mảnh hồi ức như được gom lại, cả cái tên quen thuộc đến tan nát trái tim kia, nụ cười tươi rói làm say lòng người kia, tất cả hiện lên thật rõ ràng.

Bánh xe thời gian sẽ chẳng vì nỗi sầu của ai mà dừng lại, con người, không thể kìm giữ được thời gian. Cho dù trong quãng thời gian đó có mối tình khắc cốt ghi tâm, có một người không thể nào quên được, nhưng nó vẫn im lặng dần trôi. Còn chúng ta, chỉ có thể thả bước theo thời gian, đi qua ngày hè, qua cuối thu, lại tới ngày đông giá rét, rồi mới có thể đón mùa xuân. Đảo mắt, lại vừa hết một năm.

Thình lình xảy ra, vội vã qua đi, cuối cùng đều chỉ là quá khứ. Dù là vết thương rỉ máu vẫn còn đau đớn thì vẫn chỉ là quá khứ. Lắc mạnh đầu, Si Nhan buộc mình không được nghĩ đến nữa, không được phép nghĩ nữa. Quên đi, phải quên đi, để cho sự yên tĩnh của Cổ Trấn mang tất cả những đau xót đi, để cho sự náo động giữa đêm tối chôn sâu nỗi đau trong tim. Có thể quên, nhất định phải quên, giữa đông hỗn tạp của máu và nước mắt, tất cả, rốt cuộc cũng không thể quay về được.

Lúc ngẩng đầu lên, vẻ sầu thương trên mặt Si Nhan đã được che đi, trong thời gian ba năm, dường như cô có thể không chế được nỗi buồn rồi.

Nhìn quán bar náo nhiệt trước mắt, nghe được tiếng hát và tiếng hò hét, cô dần bị lây cảm xúc, cuối cùng, khóe môi cong lên thành một nụ cười yếu ớt.

Có hai vị khách ngồi ở phòng ngoài rìa hiên bỗng nổi hứng muốn hát cùng khách của quán đối diện. Nghe giọng ca nhuốm men say của họ, lời hát không rõ lại thỉnh thoảng xuyên tạc lời bài tình ca, Si Nhan không nhận được liên cười khê. Cho đến giờ cô mới phát hiện ra, khi màn đêm yên tĩnh trở nên náo nhiệt thì con người cũng không thể u sầu được, nhìn những hành động rất đối bình thường cũng thấy lãng mạn. Có lẽ, khi con người để tâm cảm nhận, sự lãng mạn hay rung động có thể nảy sinh bất cứ lúc nào, tâm tình cũng được buông lỏng, mừng vui. Si Nhan xác định rằng mình thích cuộc sống như thế này, tự do tự tại, thuận theo tự nhiên mà lại bình dị.

Lúc lên kế hoạch sắp xếp lại chỗ này, cô đã nghĩ ra cách tận dụng không gian khoảng cửa sổ trên tầng hai, được Ôn Hành Viễn thông qua, mọi vật liệu đều là loại tốt nhất. Nơi này trở nên lộng lẫy mà không hề xa xỉ, vừa giữ được nét bình dị dân dã của Cổ Trấn, vừa đem lại cảm giác hiện đại của chốn thị thành, nhún sâu vào thị giác khách hàng.

Sau khi sửa sang xong, “Như đã từng quen biết” rực rỡ hẳn lên. Trương Tử Lương nhìn quán bar như một tác phẩm nghệ thuật, cuống quýt khen tài của cô rồi lại chụp ảnh gửi cho Ôn Hành Viễn. Mặc dù anh không trực tiếp gọi điện nói gì với cô, nhưng Trương Tử Lương có truyền đạt lại. Người kia chỉ cười, gật đầu và nói hai chữ: Không tồi.

Anh giả vờ rồi, khen cô vài câu thì khó lắm sao? Tốt xấu gì thì cô cũng từng học thiết kế nội thất, lại tận tâm tận lực như thế, chẳng lẽ anh không biết là người phong độ thì không nên tiếc lời khen người khác sao? Nghĩ thế, Si Nhan bấu môi, thầm xả giận.

Nhìn thấy một đoàn khách bước vào, Si Nhan đứng dậy, nhẹ nhàng bước tới. Trên gương mặt thuần khiết là nụ cười ấm áp, nụ cười không phải cho có lệ mà là từ sự chân thành. Nhiều năm sau nhớ lại, Ôn Hành Viễn có nói, chỉ những lúc này, nụ cười của Si Nhan mới xuất phát từ nội tâm, bởi vì tình yêu cô dành cho công việc này, niềm yêu thích bầu không khí và cảm giác bận rộn ở đây, chỉ có thế cô mới tặng nụ cười mê người đó cho những vị khách từ phương xa tới. Khi đó, anh không khỏi than, có lẽ chỉ vào lúc đối mặt với anh, cô mới trở nên vô cùng keo kiệt.

“Nhan Nhan, anh Trương gọi chị ra nghe điện thoại kìa.” Trong quán bar ồn ã tiếng nhạc, một cô bé lia tầm mắt một lượt tìm Si Nhan rồi cất tiếng gọi cô.

“Đến ngay đây.” Si Nhan quay đầu đáp một câu, không vội vàng mà ghi lại đồ khách yêu cầu rồi mới sang gian bên cạnh.

“Ai đấy? Nếu là anh ấy thì bảo em đang bận nhé.” Tay cầm ống nghe nhưng lại đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, Si Nhan thấp giọng hỏi Trương Tử Lương đang định chạy đi.

“Không phải Hành Viễn.” Trương Tử Lương lắc đầu, bất đắc dĩ cười cười.

“Cảm ơn.” Si Nhan vừa thấy bảo không phải là anh, tinh thần sáng khoái lạ thường, cũng thản nhiên cầm lấy điện thoại, “Tôi là Si Nhan đây, xin hỏi ai đấy ạ?”

“Cái gì mà không phải là anh?” Si Nhan bỗng nghe thấy giọng nói quen thuộc, quay ngoắt lại nhìn Trương Tử Lương, lại thấy người kia nhún vai như không có gì.

“Anh nghe lầm rồi, không phải bảo anh.” Si Nhan chớp mắt mấy cái, nói dối không biến sắc.

Ôn Hành Viễn bực tức, “Chẳng lẽ tai anh có vấn đề? Không tính toán nhiều với em nữa. Anh hỏi em, sao không nhận điện thoại của anh?”

“Đâu có, vừa lúc di động hết pin mà.” Đôi con ngươi đen đảo một vòng, cô đáp một cách thản nhiên.

“Hết pin? Lại hết pin?” Ôn Hành Viễn đã nghe thấy câu này không biết bao nhiêu lần rồi, tức đến ngứa răng ngứa lợi, “Đồ của em hỏng rồi thì ném xuống sông cho cá ăn đi.”

“Hỏng? Đúng đúng, hỏng đến mức sắp thành đồ cổ rồi, nhưng mà ai bảo em là giai cấp đi làm thuê chứ, muốn xa xỉ một chút cũng không có tiền.” Cô lăm bằm, mím miệng nín cười.

Người kia hừ lạnh một tiếng, giọng nói rõ ràng chứa vẻ châm biếm, “Có ai đi làm thuê mà kiêu ngạo như em đâu?”

Si Nhan cười hì hì, “Phải nói là càn quấy chứ, đúng là có hơi như thế thật, nhưng ai bảo số em tốt, gặp phải ông chủ dễ nói chuyện như vậy, nhỉ?”

“Tối nay làm ăn được chứ?” Si Nhan tán dương theo kiểu không có thành ý như vậy lại khiến người nào đó vui mừng, khẩu khí thay đổi một trăm tám mươi độ. Xem ra chiều này quả là trăm phát trăm trúng, cô có chút đắc ý, “Cũng không tệ lắm, bây giờ đang là mùa du lịch mà. Sao? Ôn tổng mà cũng quan tâm đến mồi làm ăn nhỏ này à?”

“Có Tử Lương trong coi, chắc em cũng chẳng giở trò gì được, anh không buồn quan tâm.” Giọng nói của Ôn Hành Viễn có vẻ uể oải, Si Nhan đoán chắc giờ này anh đang đuổi đôi chân dài ra, rất mất hình tượng mà gác lên chiếc ghế bành rộng, thoải mái hưởng thụ.

“Thật ra anh không hiểu em rồi, em không giở trò, chỉ tiện tay một phát là trời long đất lở mà thôi.” Cùng anh đấu võ mồm, trong nụ cười tươi của cô như có giấu dao.

“Anh không hiểu em?” Anh không muốn đả kích em thôi. Nuốt vế sau lại, Ôn Hành Viễn thở dài, đi thẳng vào vấn đề chính, “Tử Lương nói em bị cảm, uống thuốc chưa?”

“Đỡ nhiều rồi, không sao.” Không sợ anh tỏ ra lãnh đạm, cũng không sợ anh tỏ ra bạc bẽo, chỉ sợ anh dịu dàng với cô. Si Nhan thu lại nụ cười trên mặt, hiếm khi có thể nói chuyện tử tế với anh.

“Lớn thế rồi mà không biết chăm sóc mình, em không để anh bớt bận tâm đi được à?” Bên kia đầu dây, Ôn Hành Viễn nhíu đôi mày rậm lại, cất giọng trách móc.

“Có ai mà không đau đầu chứ? Sau này em sẽ cẩn thận.” Biết anh đang quan tâm đến mình, Si Nhan vẫn cãi lại, cũng không quên trấn an anh, “Quản công ty anh cho tốt là được, đúng là, xem em là đứa lên ba chắc?”

“Anh thấy em đến năm ba mươi tuổi vẫn thế.” Ôn Hành Viễn lắc đầu, cầm điện thoại cười, “Nếu chưa khỏe hẳn thì nghỉ hai ngày đi, đừng cố đi làm.”

“Biết rồi, càng ngày anh càng nhiều lời.” Kiểu nói chuyện của anh thật giống một ông bố già, Si Nhan bĩu môi. Cảm hơi hơi mà cũng xin nghỉ, cô yếu đến thế sao?

Dặn dò cô phải nhớ uống thuốc đều trong hai ngày, họ mới đổi đề tài nói chuyện. Tán dóc những chuyện trên trời dưới biển một hồi, Ôn Hành Viễn lại hỏi đến chuyện làm ăn như thường lệ, nhất là công việc của cô. Lúc cô đang định cúp điện thoại thì lại chợt nhớ ra chuyện phải về nhà, vội vàng nói vào điện thoại: “Đúng rồi, cuối tuần em phải về quê một chuyến.”

“Về quê? Sao tự nhiên lại phải về? Si Hạ có chuyện gì à?” Giọng nói của anh đột nhiên vút lên, anh vội hỏi cô.

“Không có gì, chỉ là Nhược Ngưng kết hôn, cô ấy gọi điện đến, nhờ em về làm phù dâu.” Si Nhan cười chua chát, cũng có vài người nhờ, cho dù cô trốn tránh, có lẽ cuối cùng vẫn không tránh được. Nếu Nhược Ngưng sắp kết hôn, cô nên trở về thôi, dù lúc bỏ đi cô đã từng hạ quyết tâm không bao giờ đặt chân lên mảnh đất ấy nữa, nhưng nơi đó, vẫn còn có người thân của cô, cô còn định trốn tránh đến lúc nào nữa.

“Quý Nhược Ngưng? Cô ấy kết hôn?” Ôn Hành Viễn có vẻ kinh ngạc.

“Đúng rồi, cuối cùng thì cô ấy cũng đi lấy chồng rồi.” Khẽ thở dài, Si Nhan lại cúi đầu cười.

Thời gian trôi đi thật nhanh, mới nháy mắt mà Quý Nhược Ngưng đã lập gia đình.

“Em cũng không còn nhỏ nữa, định bao giờ thì mặc áo cưới?” Giọng nói của Ôn Hành Viễn bỗng trở nên rất dịu dàng, giọng điệu cũng nghiêm túc hẳn. Cô bằng tuổi Quý Nhược Ngưng, đúng là cũng đến tuổi lập gia đình rồi.

“Em? Để mốc đã rồi nói tiếp.” Si Nhan thoáng giật mình, có chút buồn vô cớ, cũng không chú ý đến sự thay đổi rất nhỏ trong tâm tình anh.

Theo sau đó là một khoảng trầm mặc khó hiểu.

Si Nhan hơi xấu hổ, khê ho một tiếng, Ôn Hành Viễn tiếp lời ở đầu dây kia, “Cứ đi đi, chỗ quán bar có Tử Lương là được rồi. Khi nào về?”

“Nhiều nhất là một tháng, Cảnh tổng chỉ cho em nghỉ một tháng thôi.” Cô quyết định về, nhưng vẫn sẽ quay lại.

“Lúc nào đi?” Anh hỏi, có chút lo lắng.

“Mùng mười, thứ Ba tuần sau.” Cô trả lời một cách máy móc.

“Ừ, hôm đấy bảo Tử Lương tiễn em, trên đường nhớ cẩn thận.” Ôn Hành Viễn im lặng một chút, chẳng mấy chốc đã lấy lại tinh thần, ân cần dặn dò, “Về đến nhà gọi điện cho anh, không được tắt máy.” Anh do dự định hỏi cô có muốn anh về cùng không, nhưng lại nén xuống, có lẽ cô muốn đối mặt một mình.

“Biết rồi, nói nhiều.” Cô không nhịn được, lăm bằm trong miệng.

“Em nói gì?” Người kia hơi giận, bất mãn khi bị thờ ơ với sự quan tâm của mình.

“Được rồi, ông chủ, tôi phải đi tiếp khách, cúp điện thoại được chưa?” Si Nhan thức thối không dám đấu võ mồm với anh nữa, chuẩn bị kết thúc cuộc gọi.

“Nghỉ ngơi sớm một chút, đừng thức khuya quá.”

“Ừ, em biết rồi.”

“Anh cúp máy nhé?”

“Khoan đã...” Trước lúc ngắt điện thoại, đột nhiên Si Nhan gọi với lại. Ôn Hành Viễn có chút chờ mong, nắm chặt lấy điện thoại.

“Chuyện đó...Không có gì, cứ thế đi.” Si Nhan cắn răng, cuối cùng cũng từ bỏ ý định.

“Sao vậy? Có phải muốn nói gì với anh không?” Giọng nói nhẹ nhàng của Ôn Hành Viễn truyền ra, như đang dụ cô.

“Cũng không có gì, chỉ muốn nói anh đừng để mình mệt mỏi quá thôi, nghe anh Tử Lương nói anh hay làm đến rất muộn, người có năng lực vốn không cần tăng ca mà, như thế...không tốt cho sức khỏe. Không có gì nữa, tạm biệt.” Si Nhan nói xong, không đợi anh nói gì đã dập điện thoại.

Tuy rằng bình thường hay đấu khẩu với anh, nhưng cô vẫn có cảm giác muốn nói cho anh quyết định của mình, nói rằng cô phải về. Cô có thể tưởng tượng ra vẻ mặt ngạc nhiên của anh, có lẽ, anh không hy vọng cô quay về đó, nhưng anh ra sức che giấu. Ngữ khí khi nói ra nguyện vọng muốn về cũng khiến Si Nhan thoáng chốc giật mình.

Ôn Hành Viễn, em chỉ quay về nhìn một chút thôi! Nhìn điện thoại, cô như thất thần, trong ngực nhói lên nỗi đau nhẹ, như thể đang nhắc cô rằng chưa hề quên đi câu chuyện cũ.

Chuyện cũ, một từ thật nặng nề, cũng là một quãng hồi ức vừa đau thương vừa xa xăm!

3. Chương 3: Ai Chờ Đợi

Tầng sáng, ngọn đèn ne-on trước quán bar bật sáng, bóng dáng bận rộn của Si Nhan lại xuất hiện. Trông cô không được khỏe cho lắm, không có chút sinh lực nào, chẳng trách Ôn Hành Viễn lo lắng, thường xuyên gọi điện nhắc cô phải nghỉ ngơi.

Bởi quyết định quay về trấn Đại Nghiên nên liên tiếp trong một thời gian, công việc của Ôn Hành Viễn luôn qua mười hai giờ đêm. Anh day day huyết thái dương, mệt mỏi dựa vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Người có năng lực không phải tăng ca mà...” Nghĩ đến lời nhắc nhở vừa không tự nhiên vừa có vẻ quan tâm của cô, khỏe môi anh cong lên một nụ cười.

Cuộc sống của anh dường như đã thành quy luật, trước hai giờ thì đi nghỉ, khoảng bảy giờ rời giường, chín giờ đến công ty làm việc. Tối nay gọi điện cho cô, anh vốn muốn nói rằng anh đã đặt vé máy bay vào thứ Ba tuần sau để đến thăm cô, không ngờ đúng ngày đó cô lại về quê, lời nói tới môi rồi mà vẫn phải nuốt vào trong.

Ba năm rồi, cô cũng nên quay về một lần, trốn tránh chỉ là trong nhất thời, cuối cùng vẫn không thể trốn được cả đời.

Một hồi lâu sau, anh mở mắt ra nhìn đồng hồ, cầm lấy điện thoại gọi đến số của Trương Tử Lương.

“Hành Viễn?”

“Không quấy rầy cuộc hẹn của cậu chứ?” Ngữ khí của Ôn Hành Viễn có chút trêu đùa, anh thuận tay cởi cúc cổ áo.

“Nói cái gì đấy, vừa đưa Nhan Nhan về, yên tâm đi.” Từ lúc Ôn Hành Viễn đi, trách nhiệm đưa Si Nhan về nhà vào mỗi tối được đổ lên đầu Trương Tử Lương.

“Cảm ơn cậu, Tử Lương.” Anh nhẹ giọng cảm ơn, giọng điệu chân thành. Nếu không có Trương Tử Lương, sao anh có thể yên tâm để một mình cô ở lại nơi xa lạ lâu như vậy, nếu có cách khác, anh cũng không muốn sắp xếp như thế.

“Anh em với nhau không cần nói mấy câu đấy.” Khẽ ôm lấy Đỗ Linh, Trương Tử Lương lơ đãng cười. Hai người quen nhau hơn mười năm, sao anh lại không biết tâm tư của Ôn Hành Viễn chứ. Từ lúc Ôn Hành Viễn ngàn dặm xa xôi đưa Si Nhan tới đây, anh biết rõ người kia đang nỗ lực làm gì rồi.

“Cô ấy...dạo này có khỏe không?” Do dự một hồi, cuối cùng anh vẫn không kìm được mà hỏi.

“Không phải cậu vừa nói chuyện điện thoại với con bé sao? Cậu cảm giác thế nào?” Trương Tử Lương nghe thấy giọng điệu nghiêm túc của Ôn Hành Viễn, cẩn thận hỏi lại.

“Có lúc nào cô ấy bộc lộ tâm tư với mình đâu.” Hai đầu mày khẽ nhíu lại, Ôn Hành Viễn thở dài, trừ những lúc không thể tránh được mà phải đối diện với anh, còn không thì lúc nào cô cũng ổn.

“Dạo này Nhan Nhan rất khỏe, cậu đừng lo.” Trước mặt mọi người, cô vẫn rất ổn, điều này khiến anh không biết nên nói thế nào.

“Chờ gặp mặt nhé, mình đi chuyến bay tám giờ sáng hôm mùng mười.” Mặc dù cô phải về, nhưng anh vẫn không thay đổi hành trình, nơi nào có bóng dáng của cô, thậm chí là có mùi vị của cô, anh đều rất nhớ, rất nhớ.

“Mùng mười cậu đến đây ư? Hôm đó chẳng phải là ngày Nhan Nhan về quê sao? Cậu không nói với con bé à?”

“Mình không nói với cô ấy.”

Nghe vậy, Trương Tử Lương liếc mắt nhìn Đỗ Linh, ăn ý cùng trầm mặc.

Trước đây chỉ là hoài nghi, đến giờ, Trương Tử Lương gần như dám khẳng định, hai người này đúng là quái thai rồi, một cặp điên khùng. Một người thì tương tự thành bệnh nhưng lại cẩn thận chịu đựng. Một người luôn luôn trốn tránh, cứ như trái bóng lăn xinh đẹp, quả thực không chệ vào đâu được, nhưng rốt cuộc, trái bóng này tròn hay vuông? Anh chỉ dám đoán bừa thế.

“Cậu suy nghĩ kĩ đi, đừng có rảnh rỗi quá mà bày trò, công ty cậu là công ty bất động sản, không phải công ty hàng không.” Trương Tử Lương nhíu mày, tốt bụng nhắc nhở.

“Cứ thế đi, đến hôm đó gặp.” Ôn Hành Viễn bỗng cứng đầu hơn, không nói thêm gì mà vội vàng dập máy.

Anh đứng dậy đi đến trước cửa sổ, nhìn xuống phía dưới, nơi đó là cảnh đêm chốn đô thị dưới những ngọn đèn sáng rực.

“Vạn, gia, đăng, hỏa.” Anh thầm nói từng chữ một, đột nhiên có cảm giác mệt mỏi khó hiểu. Đây là nơi thuộc về anh, có lẽ không đâu cả, bởi vì dường như anh — không có một câu chuyện cũ nào.

Lấy một miếng thuốc ra, làn khói trắng lượn lờ, anh vô thức nhíu mày lại, bắt đầu hoài niệm ngôi nhà xưa. Nơi đó có thể nhìn thấy được sông, có con đường đá mà mỗi lần giẫm chân đi đều phát ra âm thanh là lạ.

Lại nhớ tới đêm đó, anh cùng cô dùng chung một chiếc ô, hai người đi bộ dưới cơn mưa phùn trong con ngõ nhỏ hẹp ở Cổ Trấn. Hạt mưa rơi xuống tán ô, trong nháy mắt đã nhỏ xuống mặt đất, bắn tung tóe đến mức không thể nhận ra nó là hạt mưa nữa, rồi nó làm ướt giấy của cả hai. Ánh sáng leo lét của ngọn đèn dầu chưa tắt xuyên qua cửa sổ rọi ra một góc của con hẻm, nhìn xa nữa vẫn không thấy tận cùng, con hẻm nhỏ nhưng sâu hun hút...

Không có tiếng sấm rền rĩ, cũng không có tia chớp đáng sợ, chỉ có những hạt mưa phùn nhẹ nhàng buông rơi. Anh nhẹ vỗ về làn da cô, khẽ ôm lấy vai cô, nghiêng ô về phía cô.

Chậm bước theo thời gian, trong nháy mắt, ba năm đã trôi qua, mà anh cũng đi được hai năm rồi. Trong khoảng thời gian đó, họ chỉ gặp nhau vồn vện có một lần, những cuộc gặp gỡ nhạt nhẽo khác đều thông qua điện thoại.

Lúc trước, khi cô còn chưa thể thoát ra khỏi bóng ma của kí ức, anh không hề bám sát mà chỉ ân cần lui một bước lại tiến một bước. Với khoảng cách ngàn dặm xa xôi, rốt cuộc thì sự cảnh giác của cô với anh cũng lỏng dần, còn anh lại trở nên “hữu tâm vô lực”. Si Nhan không hề biết, những cú điện thoại mà Ôn Hành Viễn gọi tới chỉ là để nhắc với cô rằng anh vẫn tồn tại. Anh sợ thời gian và khoảng cách sẽ ngăn trở họ...cuối cùng là cả mối liên hệ nhỏ nhoi.

“Si Nhan, em còn muốn anh đợi bao lâu nữa?” Hạ hai mí mắt xuống, ngăn cách ánh mắt với hình ảnh ngọn đèn của vạn nhà, khóe môi anh nhếch lên một nụ cười giễu khổ sở. Khuôn mặt góc cạnh, tuần tú nhưng đượm vẻ ưu sầu chiếu lên tấm kính cửa sổ.

Không có cảnh xe cộ tấp nập như ở thành phố, bầu không khí lúc sáng sớm ở Cổ Trấn trong lành vô cùng, dường như còn trộn thêm chút cảm giác ẩm ướt, không khỏi khiến Si Nhan hít sâu vài hơi hưởng thụ cảm giác thoải mái.

Trong phòng khách vang lên giọng ca khàn khàn của Bryan Adams. Si Nhan dựa vào ban công, ngắm nhìn con hẻm nhỏ yên tĩnh, nhìn những căn nhà cổ xưa, sau đó cô dời ánh mắt nhìn đến ngọn núi tuyết phía xa. Làn gió nhẹ mơn man khuôn mặt cô, trong đầu đột nhiên lại vang lên câu nói của Ôn Hành Viễn: Cảm giác bình yên không chân thực như khi bay trong mây...

Khóe miệng bất giác hiện một nụ cười, ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại gửi một tin nhắn cho anh, “Cảm giác bình yên không chân thực như khi bay trong mây, khi nào anh về?”

Ấn nút gửi đi, nhìn dòng chữ “Gửi đi thành công” trên màn hình, Si Nhan lập tức hối hận. Cô đang làm gì vậy? Nhớ anh ư? Không phải, không thể nào, nhất định là do quá mệt mỏi và nghỉ ngơi không đủ. Cô vội vàng tắt điện thoại đi, chỉ sợ sau khi nhận được tin nhắn anh sẽ gọi lại, cô không biết nên nói gì với anh cả, giữa họ lúc này, căn bản không có gì để nói.

Kiểm tra lại ba lô một lần, chắc chắn rằng đã mang theo giấy tờ tùy thân và vé máy bay, cô buộc mình phải dẹp bỏ tâm trạng rối rắm, tắt đài rồi nhìn một lượt căn nhà mà cô đã ở trong hai năm. “Tạch” một tiếng, khóa được chốt lại, cô kéo hành lý xuống tầng dưới.

Những người đi ngang qua đường đều gật đầu và cười với nhau, Si Nhan cười mỉm, nói câu chào buổi sáng với bà hàng xóm rồi mới chậm rãi đi bộ ra đầu ngõ.

Từ xa đã nhìn thấy Trương Tử Lương đứng dựa người trước xe, Si Nhan vẫy tay với anh rồi khẽ gọi, “Chào buổi sáng, anh Tử Lương.”

Dường như đã thành thói quen làm việc gì cũng một mình, Si Nhan không thích phiền đến người khác, nhưng Trương Tử Lương cứ khẳng khẳng đòi tiễn cô ra sân bay. Hẻm nhỏ chỉ có thể đi bộ, xe không vào được nên cả hai hẹn gặp nhau ở đầu ngõ.

Trương Tử Lương nhìn nụ cười tươi tắn như nắng sớm mai của Si Nhan, ánh mắt có đôi phần dò xét, đột nhiên anh hiểu Ôn Hành Viễn rồi.

Si Nhan không được tính là người xinh đẹp, nếu nặng lời hơn thì là không giống người thường, cô có một loại khí chất rất đặc biệt, chỉ trong một thoáng bắt chợt sẽ khiến người ta có một cảm giác rất kỳ diệu, khiến người ta không kìm được ý nghĩ muốn lại gần mà lại không thể. Trang phục cô mặc cũng không phải là kiểu các cô gái vẫn hay thích, trên khuôn mặt thuần khiết không thể tìm nổi một dấu vết của sự trang điểm, duy chỉ có mái tóc quăn là có vẻ được chăm sóc kĩ. Nguyên nhân là, cùng một mái tóc dài, nhưng khi cô ngủ thì luôn trong bộ dạng nữ quỷ, vì không muốn làm hại đến xã hội loài người, cô mới bắt buộc phải cố gắng chăm nó như thế.

Đây chính là Si Nhan, khi thì buồn đau, lúc lại thích cười đùa. Trên người cô, Trương Tử Lương thấy được bóng dáng của một cô gái thành thị thuần khiết mà chân thành, dù cho cô cố gắng che giấu đi hào quang trên mình nhưng người khác vẫn có thể bắt giác phát hiện ra mùi vị thuộc về ánh mặt trời trên cô, có chút nhàn nhạt, có chút âm ẩm.

Thấy cô sắp đến gần, Trương Tử Lương mím môi cười rồi đón lấy hành lý trên tay cô và tống vào xe, sau đó hai người cùng ra sân bay.

“Lại tắt điện thoại?” Đưa suất điểm tâm đã chuẩn bị trước cho cô, anh lơ đãng hỏi.

Sáng sớm nay Ôn Hành Viễn có gọi điện đến, nói rằng cô nàng kia nhìn thì có vẻ dễ ăn nhưng thực ra lại rất kén chọn, cô không quen ăn bữa sáng trên máy bay nên nhờ anh mua cho cô ít sữa đậu nành.

Lúc đó Trương Tử Lương còn trêu ghẹo anh, “Mình bảo này Hành Viễn, rốt cuộc là cậu muốn làm bạn trai Nhan Nhan hay là muốn thăng chức bảo mẫu?”

“Làm bảo mẫu lâu thì mới có thể thuận lợi về vang ngồi lên chỗ của bạn trai, hạnh phúc của anh em phải nhờ cả vào cậu rồi.” Tâm tình Ôn Hành Viễn xem ra khá tốt, giọng nói hơi khàn, hình như là mới tỉnh ngủ nhưng giọng điệu lại khó nén được sự thoải mái.

“Cảm ơn anh.” Si Nhan nhẹ giọng nói, cầm ống hút, dè dặt uống sữa đậu nành vẫn còn hơi nóng, lại lầm bầm nói: “Quên mất...”

“Về nhà nhớ mở điện thoại đấy, không tìm được em, Hành...bạn anh sẽ rất lo.” Trương Tử Lương nghiêng đầu nhìn cô, rất muốn nói với cô rằng hôm nay Ôn Hành Viễn đến đây, nhưng lời nói đến môi rồi thì anh lại nhớ đến lời dặn sáng nay, cuối cùng vẫn nuốt ngược vào.

“Em biết rồi.” Si Nhan uống hết túi sữa đậu nành, lẳng lặng mở điện thoại.

Ngồi ở đại sảnh sân bay, vừa mở điện thoại, cô đã nhận được tin nhắn: “Anh vẫn luôn ở đây!”

Chỉ năm chữ đơn giản, Si Nhan nhìn đi nhìn lại không biết bao nhiêu lần, trong lòng trở nên rối bời.

Sững sốt nhìn chằm chằm vào màn hình, đột nhiên nghe thấy tiếng báo vào làm thủ tục, cầm vé lên, cuối cùng Si Nhan cũng vào đến máy bay.

Lúc máy bay chậm chậm cất cánh, xuyên qua cửa sổ, cô thấy mình ngày càng cách xa mặt đất, tim đập loạn nhịp.

Ba năm, cuối cùng cô cũng phải về lại mảnh đất ấy, tìm mọi cách để không phải đối mặt, nhưng rốt cuộc vẫn không thể tránh được.

“Quá khứ không thể quay lại được, bất luận thế nào cũng phải quên chuyện cũ đi.” Cô tự thâm cổ vũ mình, cũng cố gắng thuyết phục mình, nhưng, dù đã nói cả ngàn lần, thậm chí là vạn lần, cô vẫn không tránh khỏi cơn đau mơ hồ trong lồng ngực.

Khi bước qua anh ta như một người xa lạ, trong nháy mắt, đáy lòng cô bùng ra một đóa hoa tuyệt vọng, dù ổi mùa qua đi rồi lại tới, đóa hoa ấy vẫn không ngừng úa tàn. Nỗi đau đến tận xương tủy chưa từng một lần chính thức biến mất, cô phải làm thế nào mới có thể kiên cường đối mặt đây? Cô phải làm thế nào mới có thể dứt khoát rũ bỏ đây?

Một cơn đau nhức nhối tràn ra từ trong máu cô, cảm giác ngọt ngào khó thở. Si Nhan hít sâu một hơi, khi nhắm mắt lại cũng là khi gỡ bỏ mọi lớp ngụy trang, khuôn mặt không trang điểm hiện lên vẻ u sầu nồng đậm. Ngồi dựa vào ghế, tự đặt mình ra khỏi thế giới, cô cúi mình cầu xin thời gian trôi qua chậm một chút, chậm một chút thôi...

4. Chương 4: Những Hồi Ưc Ấy

“Nhan Nhan?” Theo sau một tiếng gọi khẽ, Si Nhan bị ôm vào vòng tay mềm mại của một người.

Không phải nói nhiều nữa, người này chính là cô dâu sắp về nhà chồng: Quý Nhược Ngưng.

Si Nhan cười, đặt hành lý trong tay xuống, duỗi hai cánh tay ôm chầm lấy cô bạn thân.

“Chẳng nói chẳng rằng đã lấy chồng rồi, cậu đúng là, đã không nói thì thôi, nói rồi là nổi tiếng liền.” Si Nhan cười hỉ hả đẩy cô gái kia ra. Nhìn một Quý Nhược Ngưng dịu dàng trước mặt, cô không kìm được tiếng oán giận.

Cô gái vận một bộ sườn xám lụa trắng, mái tóc dài ngang vai được cô búi lên và dùng một cây trâm kiểu cổ cổ định lại, dưới chân là đôi giày hoa gót thấp vô cùng cân xứng với đôi chân thon dài. Gương mặt cô được trang điểm nhẹ, cả người tản ra vẻ quyến rũ mà nữ tính, không khỏi khiến Si Nhan than thở, “Nhược Ngưng của chúng ta, đúng là thiên sứ giáng trần rồi.”

Vẻ xinh đẹp của Quý Nhược Ngưng vốn là điều không còn nghi ngờ gì nữa, vẻ đẹp của cô không theo kiểu thời thượng sành điệu, mà là nét kín đáo, nhu mì pha chút cổ điển, ngay cả tính cách cô cũng ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ vậy. Mỗi lần hai người ở cạnh nhau, Si Nhan thích nhất là nửa đùa nửa thật: Ông trời ơi, tại sao ngài sinh ra một đứa người gặp người thích, còn mặt mũi con lại tầm thường thế này.

Thường thường thì những lúc như thế, Quý Nhược Ngưng đều không khách sáo hất bàn tay đang làm loạn trên mặt cô: “Nhan Nhan chết tiệt, đừng hồng ân đậu hũ của mình.”

“Không thèm ăn, mình là đạo tặc hái hoa, hoa nở là phải bẻ, không bẻ thì mình đúng là đồ con lợn...” Si Nhan cười xấu xa, híp mắt nhìn Quý Nhược Ngưng, sau đó thừa lúc cô ấy không để ý liền nhào tới, làm cả hai người cười nói ầm ĩ.

Thời gian đẹp nhất chính là lúc học đại học, đó là những năm tháng thanh xuân mà rất nhiều người hoài niệm, mà trong tâm trí mỗi người thì nó vẫn vô cùng rõ ràng.

Cô biết, chỉ cần trở lại thì bao kí ức muốn cất kĩ đều sẽ ứa về trong nháy mắt.

Si Nhan quay về với thực tại, thấy Quý Nhược Ngưng khóc thì liền đưa tay lau đi hàng lệ trên mặt cô, nhưng vẫn không e dè gì mà mắng cô: “Mới một thời gian không gặp mà đầu óc đã chập cheng, mình về rồi đây, cậu khóc cái gì?”

Động tác nhẹ nhàng và lời nói đáo đả để đúng là đối lập nhau, Quý Nhược Ngưng nín khóc rồi mỉm cười, “Mồm miệng cậu sao mà ghê gớm thế? Ba năm rồi đấy nhé, một thời gian cái gì chứ? Đồ ngớ ngẩn.”

“Không nghe câu thời gian như nước chảy, năm tháng trôi đưa à? Nhưng mà công nhận thời gian trôi nhanh thật, lúc còn ở trường thì không thấy to tát gì, chẳng chịu học hành cho tốt.” Si Nhan giả vờ tức giận hờn trách, nhưng hốc mắt đã ươn ướt.

“Thời gian vẫn như nước chảy mà, sao nói vãn vãn thế...” Cuộc hội ngộ bất ngờ sau nhiều năm xa cách khiến Quý Nhược Ngưng chua xót, lại nghĩ đến chuyện Si Nhan phải tha hương một mình trong nhiều năm, cô lại không nén được nước mắt, chợt ôm chầm lấy cô bạn thân, nghẹn ngào nói: “Cậu đúng là đồ ngốc, đi những ba năm liền...”

Hai người vốn là bạn thân của nhau, như tri âm tri kỷ. Tính cách cô khá mềm yếu, Si Nhan vẫn thường giúp cô xử lý những anh chàng đeo bám dai dẳng theo cô, khi cô đổ bệnh thì Si Nhan lại trốn tiết về ký túc xá chăm cô; Si Nhan có bạn trai cũng không quên lời ước hẹn giữa cả hai, thường thường là đi chơi ba người, bởi chỉ sợ cô lẻ loi. Mà đến khi Si Nhan gặp chuyện phải bỏ đi phương xa thì cô lại chẳng giúp được gì, cho dù là một câu an ủi cũng không thể nói được.

Ba năm không gặp, Si Nhan vốn mảnh khảnh lại càng gầy đi nhiều hơn, thần thái thì có vẻ rất ổn nhưng sao cô lại không thể nhìn ra vẻ gượng ép cơ chứ? Si Nhan vốn vẫn là người như vậy, quật cường vô cùng, đến nỗi khiến người khác đau lòng.

“Được rồi, được rồi, khóc thế này không giống như mình về mà là sắp phải đi, mà còn là đi cả đời không quay về ấy. Cậu khóc thế này hủy hình tượng lắm, dù sao thì cũng có anh rước đi rồi, mình mới là khó lấy được chồng đây này.” Si Nhan kéo cô ra, cười đùa trêu ghẹo cô.

“Không đứng đắn gì cả.” Quý Nhược Ngưng lườm cô một cái, không hề e thẹn mà chùi chùi nước mắt.

“Không giới thiệu ông xã của cậu ỉnh à?” Si Nhan đánh giá người đàn ông ưa nhìn đứng cạnh cô, hơi nhíu mày.

“Đường Nghị Phàm, chào em, Nhan Nhan. Không ngại nếu anh gọi em như thế chứ?” Đường Nghị Phàm tự giới thiệu, giọng nói trầm ổn. Đây vốn là lần đầu gặp mặt nhưng anh đã nghe Quý Nhược Ngưng nhắc đến cái tên này từ trước rồi nên cũng không có cảm giác xa lạ lắm. Si Nhan cho anh một cảm giác không khác Quý Nhược Ngưng là mấy, cũng là một cô gái hay nói, nhưng vẻ ưu thương thoáng hiện trên vầng trán cô khiến anh có đôi phần khó hiểu.

“Đừng khách sáo, gọi thế nào cũng được ạ.” Si Nhan cười, lễ phép gật đầu với anh.

Quý Nhược Ngưng xinh đẹp dịu dàng, Đường Nghị Phàm anh tuấn phóng khoáng, quả thật là đôi trai tài gái sắc, tiên đồng ngọc nữ, như chàng hoàng tử và cô công chúa bước ra từ thế giới cổ tích vậy. Si Nhan thấy Đường Nghị Phàm dịu dàng ôm Quý Nhược Ngưng vào lòng, từ đáy tim cũng cảm thấy vui cho bạn.

Thấy ánh mắt cô rơi trên người mình, Quý Nhược Ngưng then thùng tránh khỏi cánh tay của Đường Nghị Phàm, sau đó kéo Si Nhan ra ngoài.

Si Nhan xoay người nhìn Đường Nghị Phàm đang kéo hành lý hộ cô, “Sau khi hai người kết hôn, toàn bộ cô ấy đều thuộc về anh, nhưng trước lúc đó thì cô ấy thuộc về em. Yêu cầu này không quá đáng chứ, anh Đường?”

Đường Nghị Phàm nhún nhún vai, mỉm cười, “Bọn em khó lắm mới được gặp nhau, kể cả lúc kết hôn rồi, anh vẫn sẽ nhường như thường.”

Nghe vậy, Si Nhan và Quý Nhược Ngưng ăn ý nhìn nhau, không hẹn mà cùng cười.

Hai người nói chuyện suốt cả đoạn đường. Cho đến lúc ra bãi đỗ xe, một bóng hình cố gắng quên đi rồi lại vô cùng quen thuộc chọt xộc vào tầm mắt, nụ cười trên môi Si Nhan bỗng cứng lại, cô đứng như hóa đá tại chỗ.

Quý Nhược Ngưng nhìn hai người, huyết sắc trên mặt cũng dần nhạt đi. Cô bất giác nhích lại gần rồi nắm chặt tay Si Nhan hơn như thể muốn an ủi.

Tại sao thế giới này lại nhỏ như vậy, Si Nhan vừa xuống máy bay, chẳng lẽ lại gặp ngay phải một chuyện tàn nhẫn đến thế sao? Chẳng lẽ nỗi thương tâm từ ba năm trước còn chưa đủ sao, chưa sâu sao?

“Nhan Nhan?” Quý Nhược Ngưng mơ hồ cảm thấy lòng bàn tay Si Nhan rịn mồ hôi, thử gọi một tiếng thăm dò, còn đang cân nhắc xem nên mở miệng thế nào thì lại thấy ánh mắt cô đặt lên bóng dáng đó, trong phút chốc vẫn không dời.

Si Nhan vẫn cứ sững sờ nhìn anh ta xách hành lý cho cô gái kia, nhìn anh ta mở cửa xe cho cô ta, nhìn anh ta ngồi vào ghế lái chở cô ta đi. Nó cũng giống như ba năm trước đây, anh ta ôm cô, xoa bờ vai cô.

Một tiếng thở dài khe khẽ vang lên, cô ngẩng đầu, nhắm hai mắt lại, đem mọi nỗi đau trong đôi mắt ấy cất kín vào sâu dưới con người, cố gắng rũ bỏ về tái nhợt trên khuôn mặt, cẩn thận thu lại nỗi bi thương vừa trào ra trong thoáng chốc.

Tất cả dường như đã là hình ảnh xưa cũ, hình ảnh họ ở bên nhau. Còn cô, chỉ đơn côi lẻ bóng. Thật ra tất cả đã thay đổi, khi họ gặp lại nhau, có lẽ đôi mắt của anh ta đã không tìm thấy bóng dáng cô nữa, còn cô, rốt cuộc cũng có thể nuốt nước mắt vào trong, không khóc lóc nữa, mặc dù rất gian nan nhưng cuối cùng cô đã có thể đổi mặt rồi.

Đến lúc mở mắt ra, Si Nhan nhìn bầu trời xanh trong như mới được gột rửa, nở nụ cười chua chát, “Đi thôi, mình cũng nên về nhà rồi!” Khuôn mặt thuần khiết lại hồi phục huyết sắc, lắng nghe kĩ, giọng nói kiên định ấy lại mơ hồ đượm chút buồn thương.

Lúc ấy thật sự không còn hy vọng nữa, nhưng rốt cuộc vẫn phải đi tiếp. Chỉ là, ba năm xa cách không thể mang hồi ức đi được, sau một lần gặp lại, vết thương cố che giấu kĩ nay lại bị vạch ra, khiến cô không có chút thời gian nào để thích ứng.

Trốn tránh đã ba năm, cô vẫn không đủ dũng khí để thực sự đối mặt, thậm chí cô cũng không dám nhìn vào đôi mắt anh ta, không phải vì sợ anh ta nhìn thấy cô, mà là sợ nhìn thấy bóng dáng của người khác trong mắt anh ta.

Đẩy Quý Nhược Ngưng vào ghế phó lái, một mình cô ngồi ở phía sau. Cô hạ cửa kính xe xuống, để mặc cho làn gió nhẹ lướt qua mặt, cố tìm ình một chút tỉnh táo.

Ánh mắt trống rỗng phóng ra rất xa, nhưng, nhìn cái gì cũng không thấy chân thực, duy chỉ có một bóng dáng mơ hồ là không ngừng lùi lại, lùi lại.

Dòng suy nghĩ bất giác tự động quay về khoảng thời gian ngọt ngào ấy.

Sáng sớm, cô rời giường chờ điện thoại của anh ta. Lúc giọng nói quen thuộc lọt vào tai, cô nở nụ cười tươi như hoa, vừa chạy vừa nhảy ra khỏi cửa ký túc xá.

Sương mù hơi dày, cả khu vườn trường đều được vây chặt trong sương, nhưng anh ta lại đứng dưới gốc cây, mỉm cười đợi cô.

“Sao không mặc áo khoác vào?” Dắt tay cô, anh ta cau mày nhẹ giọng trách.

Cô cười hì hì, để lộ ra ra hàm răng trắng đều, nhưng cũng không đáp lại.

Anh ta cũng cười, mang theo ý nuông chiều, sau đó cởi chiếc áo gió khoác lên người cô, ôm lấy bờ vai mảnh khảnh của cô, “Chúng ta ra ngoài một chút đi!”

“Mấy ngày nữa mẹ anh về, bà ấy muốn gặp em.” Trầm mặc một lúc, anh ta đột nhiên nói.

“Hả? Mẹ anh?” Si Nhan sửng sốt, mãi sau mới lấy lại tinh thần, cắn răng, “Được!”

“Sao lại như đi chịu phạt thế, mẹ anh không ăn thịt em, sợ cái gì?” Hàn Nặc nhẹ giọng cười, ôm chặt cô hơn.

“Nếu chỉ ăn thịt thôi thì đã tốt...” Thấp giọng lẩm bẩm một câu, thấy Hàn Nặc định nói gì tiếp, cô vội nghiêm mặt, “Ai bảo em sợ, con dâu xấu thì vẫn phải gặp bố mẹ chồng, em...” Trong giây lát, ý thức được điều bất ổn, Si Nhan lập tức ngậm miệng, nghiêng đầu nhìn Hàn Nặc đang làm ra vẻ nhịn cười, “Không được cười!” Đẩy mạnh cánh tay anh ta ra, cô lớn tiếng uy hiếp, nhưng không hiệu quả, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trong thoáng chốc đã đỏ bừng lên.

“Ai muốn gặp bố mẹ chồng nhỉ?” Hàn Nặc không bận tâm đến sự giãy giụa của cô, đưa tay kéo cô vào lòng, trên gương mặt điển trai hiện lên một nụ cười nhẹ.

“Ai cơ? Không biết...” Si Nhan mạnh miệng, có đánh chết cũng không chịu nhận, khuôn mặt vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh.

Hàn Nặc cười khê, hơi thở ấm nóng dần đến gần, nụ hôn dịu dàng rơi lên trán cô, sau đó anh ta lại kéo cô vào lòng.

“Không biết thật á?” Giọng nói giàu từ tính vang lên, anh ta cúi đầu hỏi.

“Làm sao bây giờ, em hồi hộp quá...” Không trả lời câu hỏi trước, Si Nhan khê tựa vào lòng anh ta, thì thầm nói nhỏ.

“Hồi hộp gì chứ, có anh đây rồi!” Anh ta hôn lên mái tóc dài của cô, lại càng ôm cô chặt hơn, “Mẹ anh nhìn thấy ảnh của em rồi, rất thích em đấy, lần này chẳng qua chỉ muốn gặp mặt thôi, đừng lo!”

Si Nhan hít một hơi thật sâu, khê gật đầu. Không phải cô không đủ tự tin, chỉ bởi vì quá bận tâm cho nên vô cùng nóng ruột.

Hàn Nặc là người rất ưu tú trong trường, những sinh viên khác đều gọi anh ta là hoàng tử bạch mã, anh tuần khôi ngô không nói làm gì, thành tích học tập luôn dẫn đầu, lại càng nổi tiếng hơn bởi tính tình hiền hòa. Lúc quen Hàn Nặc, mặc dù anh ta không phải kiểu người lãng mạn nhưng lại luôn mang đến cho cô những niềm vui không thể tưởng tượng được, hơn nữa còn yêu chiều cô vô cùng. Si Nhan cảm nhận được hạnh phúc, nhưng trong lòng lại có chút khó hiểu, cuối cùng vẫn chỉ biết quán lấy Hàn Nặc, ngày ngốc hỏi: “Tại sao lại là em?”

“Tại sao không phải là em?” Hàn Nặc nhú đôi mày rậm, cười dịu dàng.

“Em chẳng xinh đẹp.” Si Nhan dẩu miệng nói nhỏ một câu.

“Đúng là có người nói ánh mắt anh kém thật.” Hàn Nặc thở dài như thật, lại véo mũi cô một cái.

“Cái gì? Ai nói? Để xem em có thể phế võ công của kẻ đó hay không.” Si Nhan bỗng bốc hỏa, người nào có dũng khí dám gián tiếp làm tổn thương cô, đúng là chán sống rồi. Không phế kẻ đó, cô làm sao có thể đứng trước mặt Hàn Nặc đây, mặc dù cô không phải là mỹ nữ, nhưng cũng là một Si Nhan độc nhất vô nhị, sao có thể châm biếm như thế chứ, trời đất không dung dẫu.

Hàn Nặc nhìn dáng vẻ nổi giận có phần ngây thơ của cô thì nắm lấy tay cô rồi cúi đầu cười, cười đến khi Si Nhan phải đỏ mặt, đưa bàn tay trắng nõn dấm lên ngực anh ta. Đương nhiên, mấy đường khoa chân múa tay của cô còn chưa ra được ba chiêu đã bị Hàn Nặc phá giải.

Thời gian hạnh phúc trôi đi như nước chảy, cuộc sống bốn năm đại học cũng qua nhanh, Si Nhan vẫn như sống trong mộng cảnh, có sự nuông chiều của Hàn Nặc, có Hàn Nặc bầu bạn, vô ưu vô lo. Khi đó, cô vẫn chắc chắn rằng, Hàn Nặc chính là người đứng trên thảm đỏ đợi cô, là người cùng cô vĩnh viễn sánh với trời đất...Nhưng mộng cuối cùng thì vẫn phải tỉnh.

Bên tai vẫn như còn phảng phất hơi thở ấm nóng của anh ta, cái ôm vẫn như còn rất rõ ràng, nhưng bọn họ thì đã như người dưng.

Tình yêu đầu khiến mọi thứ của cô trở nên rất dễ dàng, cũng quá trầm luân. Đến cuối cùng, nó lại trở thành một câu chuyện cũ chồng chất những đau thương, hồi ức cũng như một con sông dài tĩnh lặng mà bao phủ lên tất cả. Đường như chỉ trong một buổi chiều hôm đó, cả thế giới của cô đã hoàn toàn sụp đổ. Giật mình quay về thực tại, lời thề thốt ấy đã lấy đi người con trai của cô, để rồi dẫn đến một chọn lựa, bỏ đi luôn cả...tình yêu bốn năm của họ.

5. Chương 5: Khoảng Cách Của Trái Tim

Giai điệu ưu thương lại vang lên một lần nữa, cô vẫn làm lơ mà chìm sâu trong dòng suy tưởng của mình. Cô ngồi xõm xuống cạnh giường, vùi mặt vào tấm ga trải giường, không nhúc nhích.

Tư thế này, bóng lưng này, nhìn thoáng qua thật sự rất bất lực, yếu đuối, lại đượm đầy vẻ tuyệt vọng cô liêu.

Chẳng bao lâu sau, cô cũng dùng tư thế đó để xua đi nỗi lo lắng trong lòng. Tại sao, ba năm đã trôi qua, cô vẫn không làm cách nào để thanh thản được?

Vẫn còn yêu anh ta? Đúng vậy, gặp lại một lần, cô đã phát hiện ra chuyện đáng sợ ấy. Cô – yêu anh ta – cô – không quên được!

Điện thoại di động vẫn cứ đầu đở chuông, cô mơ hồ ngẩng đầu, nhìn dãy số lạ trên màn hình, cuối cùng hít một hơi thật sâu rồi mới nhấn nút nghe.

“Nhan Nhan?” Giọng nói vẫn chôn chặt trong kí ức vang lên quanh tai cô. Si Nhan nắm chặt điện thoại, trong thoáng chốc, hai mắt đã ngấn lệ.

Hàn Nặc, chính là — Hàn Nặc!

Anh ta chỉ thấp giọng gọi tên cô, sau đó cũng không nói gì nữa, rơi vào trầm mặc một lúc lâu.

Cô đã trở về, sau ba năm ra đi trong yên lặng.

Ở bãi đỗ xe, anh ta cũng nhìn thấy cô, tuy rằng có hơi xa tầm mắt nhưng vẫn có thể thấy được bóng dáng quen thuộc ấy, thấy được vẻ sừng sờ của cô, thấy được bộ dạng cứng nhắc của cô. Nhưng anh ta không quay đầu lại, không dám nhìn lại.

Bởi vì, anh ta cũng mất dũng khí.

Cũng đã từng không bận tâm mà kiên định như thế, cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Nhưng anh ta lại không thể không chế được mình, anh ta không không chế được trái tim vẫn chộn rộn vì cô. Bởi vậy, anh ta nhờ đến Đường Nghị Phàm và có được số điện thoại của cô. Sau ba năm không liên lạc, đây là lần đầu tiên anh ta gọi điện cho cô.

“Anh đang ở dưới!” Đường như cô nghe thấy tiếng thở dài của anh ta, cuối cùng anh ta mới lên tiếng.

Si Nhan vẫn im lặng, dờ dằng đứng dậy, do dự mãi mới bước đến trước cửa sổ.

Nhìn thấy bóng người cao lớn dưới tán cây, hai hàng nước mắt của cô lặng lẽ rơi xuống, từng giọt một.

Dòng hồi ức xa xôi ùa về trong thoáng chốc, cô cố chấp giữ chặt giấc mơ trong lòng lại. Anh ta, như ảnh tùy hình*. Giống như hai đường kẻ, sau khi giao nhau rồi sẽ lại kéo dài về hai hướng khác nhau, trên thực tế thì đó chỉ là lừa mình dối người, anh ta vẫn ngự trong lòng cô, cho dù đã cùng cô giao nhau rồi cuối cùng là chia lìa, anh ta vẫn tồn tại trong lòng cô.

*Ý nói như thật lại như ảo. (Chỗ này mình không chắc lắm.)

Trước kia, anh ta cũng thường xuất hiện dưới nhà cô, có lúc là tiễn cô, có khi là chờ cô. Còn bây giờ? Là vì cái gì?

Cô chợt bối rối, như vậy là vì yêu sao? Phải chăng là kiếm tìm cơ hội để bày tỏ ư?

Đột nhiên cô rất muốn có một đáp án, một đáp án mà ba năm trước đây anh ta nên đưa ra.

Ngẩng đầu nhìn khung cửa sổ tầng sáu, anh ta nhìn thấy cô đang dõi theo anh ta, anh ta nghĩ, nhất định cô đang khóc!

“Nhan Nhan...” Anh ta dịu dàng gọi cô, cũng không biết nói gì tiếp, hay nên nói gì, có thể nói gì, chỉ biết cầm chặt điện thoại và ngửa đầu nhìn cô.

Cho dù không thấy rõ vẻ mặt của cô, cho dù không thấy rõ ánh mắt cô, anh ta vẫn ngây ngốc nhìn cô như thể muốn khắc ghi bóng dáng lờ mờ trước ô cửa sổ vào tận đáy lòng.

Một lúc lâu sau, trong điện thoại truyền đến một tiếng động, tấm rèm cửa sổ cũng chậm rãi được kéo lại, ngăn trở tầm mắt anh ta. Nhắm mắt lại, anh ta mệt mỏi dựa người vào gốc cây sau lưng cho đến khi đêm tối thăm hắt lại.

Trong bóng tối, Si Nhan dựa vào cạnh giường, ánh mắt trống rỗng vô hồn.

Hàn Nặc, tại sao đến, tại sao còn đến? Không phải anh đã lựa chọn rồi ư? Lúc đó, giữa chúng ta không phải đã đặt dấu chấm hết rồi ư, sao lại xuất hiện? Tại sao lại để tôi phải đối mặt với anh, đối mặt với các người!

Vùi mặt vào hai tay, đột nhiên cô cảm thấy vô cùng uất ức, bất lực.

Cô đã làm gì sai? Tại sao ông trời lại cướp đi của cô tất cả, ngay cả một thứ còn sót lại ông cũng không cho giữ, khiến cô trong lúc cô đơn bỗng trở về hai bàn tay trắng, sao ông có thể nhẫn tâm đến vậy?

Khi đó, cô nghĩ ra rất nhiều điều để hỏi anh ta, hỏi anh ta vì sao lại phản bội, nhưng cô lại kiêu ngạo ngẩng cao đầu, kiên cường bước qua anh ta như một người xa lạ. Hôm nay, khi cô không đủ can đảm để có được đáp án ấy, anh ta lại không hề báo trước mà đã xuất hiện trước mặt cô, lúc này đây, cô có kiêu ngạo thể nào đi nữa cũng không gượng dậy nổi rồi.

Dùng thời gian suốt ba năm ròng, vẫn không thể nào xóa đi đoạn kí ức có anh ta; Dùng thời gian suốt ba năm ròng, cô vẫn không thể nào quên được khuôn mặt tươi cười ôn hòa của anh ta. Ba năm đi xa, ba năm tha hương, bốn năm ngọt ngào vẫn như còn nguyên, anh ta đã khắc sâu trong lòng cô quá sâu, quá sâu rồi.

Trong những ngày tháng của bảy năm ấy, anh ta đã thay đổi rồi, ngày càng chững chạc, cô cũng thay đổi, trở nên thích đeo mặt nạ để sống. Bảy năm trôi qua, anh ta vẫn là Hàn Nặc, đôi mắt sâu hút như biển vẫn không thay đổi. Còn cô? Vẫn là Si Nhan, vẫn cố gắng che giấu, nhưng lại phát hiện ra rằng cô vẫn yêu anh ta, đặt anh ta ở một nơi mềm mại nhất trong lòng.

Từng không dám nhớ đến, nghĩ đến thôi cũng sợ sẽ đau, cho tới giờ phút này cô mới chợt hiểu rõ, thật ra cô chỉ sợ rằng một khi nhớ tới sẽ dễ dàng tha thứ.

Tha thứ? Cô có thể không? Bọn họ có thể không?

Cô không biết!

Năm tháng như con sông dài vẫn cứ chảy qua đời họ, vừa lâu vừa xa, uốn lượn quanh co! Thời gian ghi lại dấu ấn đau thương trong lòng cả hai, giữ chặt nó mãi mãi, đến khắc cốt ghi tâm...

Ngày đầu tiên trở về, tâm tình Si Nhan đã rơi xuống đáy vực, cô hoãn cuộc hẹn với Quý Nhược Ngưng lại rồi giam mình trong căn phòng nhỏ. Hàn Nặc tới rồi lại đi, cô không biết anh ta đi lúc nào, nhưng cô biết, anh ta sẽ không ở cả đêm, bởi vì, bây giờ anh ta đã không còn...một mình.

Bảy năm trước, vì anh ta, cô tình nguyện bỏ mọi thứ, gửi gắm cả quãng thời gian đẹp nhất đời, nhưng, tình cảm giữa họ lại không vượt qua nổi biến cố đó, duyên số của họ, cuối cùng phải rẽ ngang...

Lệ Giang, trấn Đại Nghiên.

Ôn Hành Viễn gần như xuống máy bay cùng một lúc với Si Nhan. Anh gọi điện cho cô rồi lại kết thúc cuộc gọi. Lúc này, có lẽ cô thật sự không muốn bị quấy rầy.

Trương Tử Lương không hề hỏi gì, cho xe chạy đến đầu ngõ. Ôn Hành Viễn liền mỉm cười cảm ơn.

“Tối nay cùng ăn cơm đi, mình sắp xếp, cho cậu một bữa tẩy trần luôn*.”

*Người ta hay nói bữa tiệc đón tiếp người từ phương xa đến là tiệc tẩy trần.

“Cảm ơn, để tối mai đi, đưa cả bạn gái cậu theo nữa.” Ôn Hành Viễn vỗ vai anh.

“Nhan Nhan không có ở đây, cậu ử rữ trong nhà làm gì?”

Anh biết cô không có ở đây, nếu cô ở đây, tối nay nhất định phải ăn cơm cùng cô. Mặc kệ cô lấy cái cớ gì, anh cũng nhất định phải lôi được cô đi. Anh quá hiểu thói quen đó của cô rồi, một thói quen không tốt chút nào.

“Mai gọi điện liên lạc sau, cậu nghỉ ngơi đi.” Thấy anh im lặng, Trương Tử Lương liền hiểu, vội lên xe rồi vẫy tay với anh.

Ôn Hành Viễn đứng ở tầng dưới của căn nhà, ngẩng đầu nhìn tấm rèm cửa nhạt màu, trong lòng chợt thấy ấm áp.

Nhà, đó vốn là từ rất đời xa xôi với anh. Nhưng, khi anh đặt chìa khóa vào tay cô, bỗng nhiên anh lại coi nơi này là nhà, ngôi nhà có cô.

Lấy chìa khóa ra tra vào ổ rồi mở cửa phòng, anh có bao nhiêu hy vọng cô đang ở trong.

Anh sắp xếp qua loa đóng hành lý, trừ vài bộ quần áo ra thì chẳng có gì hơn. Bởi anh biết cô sống ở đây nên cũng không mang gì theo. Anh vốn đã muốn về từ rất lâu rồi, chỉ có điều là bị chậm hơn so với kế hoạch.

Đây là một căn nhà ba phòng chỉ rộng khoảng một trăm thước vuông. Si Nhan sống trong căn nhà được chiếu sáng rất tốt, mở cửa sổ ra là có thể nhìn thấy lớp lớp những ngôi nhà cổ, cảm giác rất thoải mái.

Hai năm trước, lúc anh rời đi, anh vẫn lo cho cô phải sống ở ngoài một mình nên đã kiên quyết đem hành lý của cô từ ký túc xá nhét vào căn nhà của anh, nếu không thì dựa vào cái tính bướng bỉnh mười con trâu cũng không kéo nổi cửa cô, sống chết gì cô cũng không đến. Anh nhường phòng ngủ của mình cho cô, còn mình thì vào phòng cho khách, một gian khác chính là phòng sách.

Ôn Hành Viễn không chỉ một lần có ý nghĩ rằng, một ngày kia, họ cùng mở cửa ra và mỉm cười với nhau, khoảnh khắc ấy thật ấm áp biết bao. Bật đài lên, tiếng hát khàn khàn của nam ca sĩ vang lên, anh bước đến trước cửa sổ, hồi tưởng lại lúc anh đưa cô đến Cổ Trấn vào ba năm trước đây.

“Cảm ơn anh!” Cô không hề thay đổi sắc mặt, xoay người đi vào ký túc xá.

“Si Nhan?” Anh rướn người kéo cô lại, “Nhớ kỹ số điện thoại của anh chưa?” Anh hỏi cô, thấy cô mơ hồ ngẩng đầu, ánh mắt trống rỗng.

Anh không nén được tiếng thở dài, buông tay rồi tự lấy điện thoại trong túi cô ra, lưu số của mình vào rồi đặt nó vào tay cô, “Đừng suy nghĩ nhiều, có việc gì cứ gọi cho anh.”

Cô khẽ nắm lấy điện thoại, chờ dẫn gặt đầu, sau đó không nói gì nữa mà xoay người bước đi.

Nhìn theo bóng lưng của cô, trong lòng Ôn Hành Viễn đầy vị chua chát.

Si Nhan, người em yêu nhất là cậu ta, còn người anh yêu nhất, là em!

Chỉ là anh đã chậm một bước, cậu ta đi vào trái tim em trước anh! Nhưng em không biết đâu, thật ra anh vẫn luôn ở bên cạnh em!

Trái tim của cô, ngay từ giây phút đầu anh đã hiểu được, chỉ có điều, anh vẫn khư khư chấp niệm!

Sau này, cô ở lại Cổ Trấn, làm việc tại một công ty mới thành lập. Còn anh cũng ở lại đây, thường xuyên gọi điện hỏi tình hình của cô, thỉnh thoảng lại hẹn cô ra ngoài ăn cơm. Lúc ấy cô hay từ chối, hay lấy cớ bận công việc, anh không hề giận mà chỉ cười khẽ, “Thế thì để lần sau vậy!”

Ngoài lúc đi làm, cô dồn hết thời gian trong trầm mặc. Trong vòng một năm, cô học cách uống cà phê không đường, học cách uống rượu mạnh, một cốc rồi lại một cốc khác, trong lúc hoảng hốt vẫn cứ nửa tỉnh nửa say.

Dưới ánh đèn leo lét chập chờn, không ai có thể thấy rõ vẻ mặt của cô, nhưng giọng nói khê khàng lại khiến người ta cảm nhận được nỗi bi thương của cô.

“Ôn Hành Viễn, anh nói xem, tại sao thế giới lại biến đổi nhanh như vậy...”

“Biến đổi như thế nào?” Ánh mắt thâm trầm rơi lên khuôn mặt đỏ ửng của cô, anh đưa tay lấy cốc rượu ra.

“Làm gì thế, anh đã nói là không bao giờ quên em nữa mà, để em uống đến chết đi...” Cô hơi tỉnh táo lại, tóm chặt cái cốc, híp mắt lườm anh.

“Em ngớ ngẩn à?” Anh không chịu yếu thế, cũng lườm lại, lại không khách sáo mà giằng lấy cái cốc. Cô gái này, từ trước đến nay, lời mắng mỏ là lời cô nhớ lâu nhất.

“Anh mới ngớ ngẩn ấy, vô cùng ngu ngốc...”

“Anh ngu ngốc chỗ nào?”

“Chỗ nào cũng ngu ngốc, đồ ngớ ngẩn!” Thấy sự biến đổi rất nhanh trong mắt anh, cô gục xuống quầy bar và gối đầu lên cánh tay, lại thấy anh không nói lời nào thì gọi anh kiểu khiêu khích, “Này, tức đến choáng luôn à?”

Gương mặt luôn giữ vẻ ôn hòa giờ đã có chút vẻ tức giận, mãi sau mới nghe thấy tiếng nói như lọt qua từng kẽ răng của anh, “Sau này em mà còn dám nói nữa, anh sẽ chôn em dưới gốc cây ngoài kia.”

Nhìn vẻ mặt giả vờ tức giận của anh, Si Nhan cười “khì khì” một tiếng rồi thì thào nói, “Đồ ngớ ngẩn!”

Anh cắn răng lườm cô một cái, đưa tay vuốt mạnh lên tóc cô nhưng không nói gì.

Trong quán bar vang lên điệu nhạc buồn thương, như thể muốn gọi ra tâm sự của cô vậy. Cô lẳng lặng dựa vào quầy bar, ánh mắt dao động theo thói quen. Còn anh, anh vẫn trầm mặc ở bên cạnh cô, những ngón tay dài cầm lấy cốc rượu, nhẹ nhàng uống cho đến cạn.

Đêm, thật tĩnh mịch. Khách cũng dần thưa bớt.

Cô khẽ đá vào bắp chân anh, “Này, nói gì đi?”

Anh sực tỉnh, nghiêng người liếc nhìn cô một cái, “Nói gì?”

Lườm anh, cô lầm bầm nói không rõ, “Nói gì cũng được, chẳng hạn như nói với mọi người, trái đất đang gặp nguy hiểm, mau chạy tới sao Hỏa thôi!”

Câu nói đùa của cô khiến anh bật cười, anh đặt cốc rượu xuống, nâng cô dậy, “Xem ra là say thật rồi, lại bắt đầu thói quen nói luyên thuyên.” Vừa nói anh vừa dìu cô ra phía cửa.

“Em còn chưa uống hết mà, quý ki bo!” Mồm miệng cô vẫn không ngừng nghỉ, còn bước chân thì lại rất phối hợp với anh.

Anh không nói tiếp mà chỉ đưa tay khoác áo lên người cô rồi ôm cô đi về phía căn nhà của anh.

“Ôn Hành Viễn?”

“Nói đi!”

“Anh bảo xem có phải thế giới biến đổi thành u ám đi không?”

“Biến đổi phức tạp!”

“Ấy...Biến thành thật rồi!” Lưỡi cô nhú lại, bước đi hơi loạng choạng, tối nay đúng là uống quá nhiều rồi.

Ôm cô chặt hơn, anh không thể kìm được tiếng thở dài.

Đối với cô mà nói, thế giới này đang dần ảm đạm đi. Dù cho cố tình xóa nhòa đi một bóng hình trong trí nhớ, cô vẫn hoảng hốt, bởi vì sự thật đáng sợ có thể động đến vết thương của cô bất cứ lúc nào. Dù anh cố gắng đến gần cô, nhưng vẫn không thể nào thay thế được vị trí của một người trong trái tim cô.

“Sao không nói gì? Anh câm rồi à? Không phải trước nay anh vẫn hay nói lắm à?” Cô ngẩng đầu, ánh mắt mông lung nhìn vào khuôn mặt anh.

Anh có chút tức giận nên lườm cô một cái, cố ý buông tay ra, lúc cô sắp ngã sắp xuống thì lại đưa tay đỡ cô.

“Mư sát hả?” Chóp mũi cô đập vào vòm ngực anh, cô bất mãn quát, cánh tay lại vô thức ôm lấy thắt lưng anh, cô sợ anh sẽ lại buông tay.

Anh cúi đầu cười, một tia quyến luyến trong ánh mắt nhanh chóng được anh giấu đi, “Anh nghĩ em say rồi đấy.”

“Say vẫn có thể mắng anh là đồ ngớ ngẩn!” Cô hả dạ nhìn sắc mặt sa sầm của anh, liền cười ha hả. Người đàn ông này thù cũng dai.

“Đi đâu đây? Về ký túc xá của em không phải hướng này.”

“Lên núi, đem em đi bán.”

“Đồ ngốc, em rất đáng giá đấy, không ai mua nổi đâu.” Cô lầm bầm nói, vừa muốn nhắc chân đá anh thì lại suýt ngã vì bước đi loạng choạng.

“Khờ khạo!” Anh nhăn mặt mắng cô, cánh tay dồn lực, ôm cô chặt hơn.

“Anh mới khờ khạo ấy...”

“Còn cãi nữa thì tự về đi.”

“Anh nghĩ là em không thể á?”

...

Suốt đoạn đường dài, anh đều ôm cô, gánh sức nặng của cả người cô, cùng cô thả từng bước chậm rãi trong con hẻm nhỏ mập mờ ánh đèn.

Cô, vốn thuộc về bí mật của anh. Nhiều năm về sau này, khi có thể thư nhàn ôn chuyện cũ, anh vẫn nhớ rất rõ về mặt của cô, cả sự nhẫn nại của mình nữa.

Một chữ yêu, Ôn Hành Viễn cho rằng, nó sẽ phải chìm xuống đáy lòng, ở một nơi mềm mại nhất của mình, cũng là nơi ấm áp nhất, gần trái tim nhất.

Bởi khi đó anh biết rõ: Không phải ai cũng đến gần cô được, không phải ai cũng có thể bước vào trái tim cô.

Quãng thời gian sống chung tạm gọi là “hài hòa” cũng qua một năm, Si Nhan bắt đầu thích Cổ Trấn, cô tìm được việc làm, cũng sống hưởng ngoại hơn, mặc dù cô vẫn từ chối lời mời của anh, vẫn hay nói lời lãnh

đạm với anh. Nhưng anh có thể nhìn ra sự thay đổi trong tâm tình cô, không còn chìm đắm đến mức không kiểm chế được trong biển cổ kia nữa.

Đối với anh mà nói, như vậy là đủ rồi. Anh không đành lòng yêu cầu ở cô nhiều, bởi anh hiểu rõ nỗi khổ trong lòng cô, anh không muốn phải ép cô, đúng vậy, không muốn.

Cô không còn là một Si Nhan kiên cường lạc quan của trước kia nữa, bây giờ, cô chỉ là một người với hai bàn tay trắng, một cô gái có trái tim với chẳng vết thương mà thôi.

Khi công việc của cô dần vào quỹ đạo, cứ lúc rảnh là cô lại đến quán bar của anh giúp, bởi vậy mới quen được Trương Tử Lương và Đỗ Linh. Nhìn bóng dáng bận rộn của cô trong quán bar, nhìn nụ cười nhẹ nhàng nhưng ấm áp của cô, Ôn Hành Viễn cũng cười, nụ cười tươi như ánh nắng rực rỡ.

Với cuộc sống như vậy, mấy năm sau nhớ lại, Ôn Hành Viễn cảm thấy nó vừa khổ cực lại có chút vui vẻ khó hiểu. Anh là ông chủ của cô, cứ có cơ hội là lại quan tâm đến cuộc sống của cô, nhưng lại chẳng rảnh rỗi để chú ý đến người khác. Dù bị cô từ chối không dưới trăm lần, anh vẫn cứ khăng khăng đòi đưa cô về sau khi đóng cửa quán bar. Hai người gần như không nói chuyện hăng hái nhiều, chỉ thường cùng nhau đứng cạnh quầy bar, tay cầm cốc rượu, mồm mép đầu vô với nhau.

Đối với cô, tình yêu của Ôn Hành Viễn, đến rất tự nhiên!

6. Chương 6: Tình Yêu Đã Mờ Nhạt

Sáng sớm, những ánh nắng vụn nhỏ rơi vào phòng, tắm lên người ta một vàng ấm áp.

Si Nhan hơi động dậy hai chân tê cứng rồi tỉnh dậy, cô ngủ thiếp đi trong tư thế tối qua.

Thấy màn hình điện thoại hiện đến mười mấy cuộc gọi nhỡ, đều là từ một số, cô đang do dự xem có nên gọi lại không.

“Làm phiền đến giấc ngủ của anh hả?” Điện thoại vừa đổ một hồi chuông đã được thông, Si Nhan lại càng hoảng hốt, nhìn đồng hồ mới ngỡ bây giờ còn chưa đến bảy giờ.

“Em ngủ đến chết à? Gọi cho em mười mấy cuộc mà không nghe.” Giọng nói của Ôn Hành Viễn rất đồng dạng nhưng có chút lạnh lùng, hoàn toàn không giống của một người mới tỉnh ngủ, vừa mở miệng là đã mắng cô rồi.

Ngủ? Chết tiệt, anh ngủ được đã tốt. Khó trách cô hay mắng anh là giận đến khùng, đúng là anh đang phát khùng lên đây. Nghe thấy giọng nói của cô, anh không khống chế được cơn tức, nhưng cũng như trút được gánh nặng, chỉ thăm chửi rửa mình.

Gần như chưa bao giờ thấy anh nổi nóng, Si Nhan có chút sững sốt, lại bắt mồm lên tiếng, “Anh mới ngủ đến chết ý, tìm em làm gì?”

“Không có gì. Anh muốn đi ngủ rồi, buồn ngủ!” Gần như là hít một hơi thật sâu, Si Nhan nghe thấy tiếng nói lạnh lùng của anh. Còn chưa đợi cô có phản ứng gì thì anh đã cúp điện thoại.

“Đồ ngớ ngẩn!” Nghe thấy tiếng đập máy ở đầu bên kia, Si Nhan rửa anh một câu, lại tiện tay ném điện thoại lên giường.

Đương nhiên cô không biết, Ôn Hành Viễn gọi điện thoại cho cô mà không có ai nhận, lại không phải tắt máy, anh lo lắng cả đêm không ngủ, ngồi ngáy ngốc trong nhà, cố kiểm chế để không nổi giận.

Tắm nước ấm xong một cách thoải mái, thay bộ quần áo nhẹ nhàng, lại nhìn đồng hồ, Si Nhan cảm túi xách ra ngoài.

Mọi công việc cho hôn lễ đều được Đường Nghị Phàm xử lý ổn thỏa nên Si Nhan cũng không cần giúp đỡ gì cả, cô chỉ cần “hầu hạ” cô dâu cho tốt là đã hoàn thành nhiệm vụ rồi. Ngày hôm nay, cô cùng Nhược Ngưng ra ngoài, còn đang nghĩ cô ấy muốn mua thứ gì đó, không ngờ Nhược Ngưng lại đưa cô đến trường.

Đó là nơi mà các cô đã gặp và quen biết nhau, thời gian của bốn năm đại học thoáng chốc đã trôi qua, căn phòng ngày trước còn tràn ngập tiếng cười nói thì giờ đã tĩnh mịch. Si Nhan đứng ở sân tiền từng người từng người bạn cùng phòng, trong lòng là một khoảng trống trải không tả nổi, cũng may có Hàn Nặc ở bên cạnh cô, cũng may còn có Nhược Ngưng nắm tay cô.

Chỉ là sau ba tháng ngắn ngủi, anh ta đã không còn ở bên cạnh cô nữa, còn cô cũng lựa chọn cách bỏ đi xa, để lại một mình Nhược Ngưng ở thành phố phương Bắc này.

Trong vòng ba năm, cô chỉ thỉnh thoảng liên lạc điện thoại với Nhược Ngưng, không phải là không nhớ cô ấy, mà chỉ là sợ cô ấy hỏi nhiều. cô thật sự rất yếu đuối, ấy vậy mà lại có thể chịu đựng được việc không cần đến lời quan tâm của người bạn thân nhất. Tuy nhiên, bốn năm đại học bên nhau sớm tối, hai cô đã vun đắp được một tình bạn đẹp, dù có cách xa ngàn dặm nhưng trái tim vẫn hướng về nhau, như con suối nhỏ cứ yên trôi vào tận đáy lòng nhau. Bởi vậy, dù là ba năm không gặp nhưng vẫn không có cảm giác xa cách nào.

Lại một lần nữa bước chậm trên con đường rậm bóng cây xanh, chớp mũi Si Nhan có chút ê ẩm. Trước đây, Hàn Nặc hay nắm tay cô cùng đi qua nơi này không biết bao nhiêu lần, thậm chí cô còn nhớ rõ con đường này có bao nhiêu cây dương liễu. Hôm nay, đúng là cảnh còn người mất.

“Nhan Nhan, biết vì sao mình đưa cậu đến đây không?” Trên mặt Nhược Ngưng thoáng hiện vẻ cô đơn. Sao Si Nhan lại không biết chứ.

“Biết.” Si Nhan cầm tay cô.

“Mình quen rồi, cứ có chuyện gì là lại về đây một chuyến. Trong ba năm cậu đi, mình cũng không nhớ rõ là đã về đây bao nhiêu lần, lúc đầu là đi một mình, sau này thì đi cùng Nghị Phàm, nhưng cậu về thì lại thích đi cùng cậu.” Nhược Ngưng quay đầu nhìn cô một cái. Si Nhan nhoen miệng cười, cố gắng nén lại dòng lệ đang trào lên trong mắt.

Nhược Ngưng thích cùng cô đi trên con đường rợp bóng cây, cô cũng thích đi cùng Hàn Nặc. Ngày đó, sau mỗi buổi tối tự học, Hàn Nặc hay nắm tay Si Nhan và đưa cả hai về phòng. Nhược Ngưng lại hóa ra là một cái bóng đèn lập lờ giữa họ.

Nhược Ngưng cũng chín chắn giống Hàn Nặc, có lần cô đã hỏi anh ta: “Hàn Nặc, có phải anh cực kỳ ghét em không?”

“Hả?” Hàn Nặc hơi sững sốt, Si Nhan cũng không nhịn được mà bật cười.

“Anh ấy cực kỳ ghét lũ bạn của anh ấy thì có, đá trúng ai không trúng mà cứ hết lần này đến lần khác đá trúng mình.” Trên mặt Si Nhan hiện lên nụ cười tươi rói, cô nhớ lại lúc họ quen nhau.

“Mấy thằng cũng vì thế mà hối hận mãi.” Hàn Nặc nhoen miệng cười khiến khuôn mặt anh tuần càng cuốn hút hơn. Anh ta không biết nụ cười ấy có lực sát thương với Si Nhan mạnh đến cỡ nào đâu.

“Hừ, bạn bè cáo già.” Si Nhan liếc anh, trên mặt hiện vẻ coi thường hiếm thấy.

Mấy tên cùng phòng với anh chắc chắn chẳng nói được lời hay ho gì về cô, quen biết với Hàn Nặc, cô gần như phải đổ rất nhiều “tâm huyết”. Nhớ một lần sau khi kết thúc cuộc thi điền kinh, cô và Nhược Ngưng cùng chạy qua bãi tập, đúng lúc Hàn Nặc và mấy anh bạn đang có một cuộc đấu bóng nảy lửa. Một người truyền hơi mạnh khiến quả bóng bay vèo về phía Si Nhan, một tiếng kêu “Chết tiệt!” của cô suýt nữa khiến Hàn Nặc điếc lún. Quả bóng vốn chỉ chạm nhẹ vào cô, cô không bị bóng “xô ngã” mà là sợ quá nên tự ngã sấp xuống, đầu gối chảy một ít máu.

“Bọn họ nói đùa thôi, ai dám đắc tội với em chứ?” Hàn Nặc ôm chầm lấy bả vai cô, mỉm cười giải thích. Đùa thì đùa, chứ mấy người bạn của anh ta có ai là không hâm mộ anh ta có cô bạn gái vừa hiểu chuyện, vừa nhanh nhẹn lại không hay bảm riết, nếu mồm mép bớt đi thì càng hoàn hảo hơn. Đương nhiên lời này thì không ai dám nói trước mặt Si đại tiểu thư, đó gọi là chán sống.

“Không dám đắc tội với em? Em là hổ sao?” Cô cong miệng, nhìn Hàn Nặc và cười, “Em đúng là con hổ đấy...”

Nghe vậy, Hàn Nặc và Nhược Ngưng cùng liếc nhau cười. Ưu điểm lớn nhất của Si Nhan chính là biết rõ khuyết điểm của mình, nhưng từ trước tới nay cô vốn là điển hình của dạng ăn nói đáo để, kiểu gì cũng không chịu yếu thế.

“Nhược Ngưng, cậu nói xem, có phải tất cả đã không còn giống trước đây không?” Lúc quay sang, ánh mắt Si Nhan đã đượm vẻ cô đơn. Cô biết, Nhược Ngưng đưa cô về trường vốn là vì hy vọng cô có thể dừng cảm đối mặt, vừa hoài niệm vừa có thể buông bỏ quá khứ.

“Nhan Nhan, cậu không quên được anh ta, hay là cậu không rũ bỏ được đúng không?”

Cô gượng cười, nụ cười không có vẻ tươi tắn mà là đầy nỗi đau và chua xót.

“Đúng. Mình không quên được...Cho đến giờ vẫn không quên được.” Nói xong lời bất đắc dĩ, giọng nói cô nghẹn ngào, “Rốt cuộc chúng ta cũng không thể quay về được...”

“Mình không hiểu, cậu cũng không hẳn đã hiểu rõ anh ta, nhưng hai người thật sự rất hợp đôi, tại sao đột nhiên lại thay đổi?” Nhược Ngưng không biết chuyện của cô, cũng chẳng biết vì sao đột nhiên Si Nhan lại bỏ đi không một lời, thậm chí cả người bạn thân mà cũng không giải thích được sao?

Cô lại càng không hiểu, tại sao một Hàn Nặc si tình đột nhiên lại thay đổi? Nhớ lại lúc cô thấy Hàn Nặc, rõ ràng trên mặt anh ta có vẻ bối rối, căng thẳng, nhưng cô cũng không thể bỏ sót một người xinh đẹp bên cạnh anh ta...bạn gái mới của anh ta.

“Cô ta là ai? Còn Nhan Nhan thì sao?” Quý Nhược Ngưng nhìn Tạ Viễn Đằng đang ngồi bên cạnh, dờ dẩn hỏi anh ta.

“Bọn anh chia tay rồi...” Hàn Nặc không ngẩng mặt, trong đôi mắt sâu hút thoáng hiện một tia ưu thương, giọng nói ngày càng lạnh nhạt.

“Chia tay? Chuyện này từ khi nào?” Quý Nhược Ngưng không thể tin nổi, giọng nói bất giác cao lên, ngón tay thì chỉ vào Tạ Viễn Đằng, “Đừng nói với tôi là vì cô ta nhé?”

Tạ Viễn Đằng hơi hé miệng, đáy mắt lướt qua vẻ nổi giận nhưng cuối cùng vẫn chịu đựng, bưng tách lên uống một ngụm nước, chờ Hàn Nặc nói tiếp.

“Anh đang ăn cơm với bạn, anh không muốn nói đến chuyện của Si Nhan nữa.” Sắc mặt Hàn Nặc thoáng trầm xuống, anh ta ngẩng mặt nhìn cô.

“Ăn cơm? Mấy hôm nay tôi không thể liên lạc được với Nhan Nhan, vậy mà anh lại nói là đang ăn cơm không muốn nhắc đến? Trái tim anh bị chó ăn mất rồi à? Sao lại lạnh tanh thế hả?” Trong lúc nhất thời, Quý Nhược Ngưng như bốc hỏa, lần đầu tiên trong đời buông lời chửi mắng người khác, “Chẳng lẽ anh không lo Nhan Nhan gặp chuyện không may à?”

“Quý Nhược Ngưng, đây là chuyện giữa hai bọn anh, em không nên quan tâm nhiều...” Hàn Nặc ngậm miệng kịp thời, ý thức được vị trí quan trọng của Quý Nhược Ngưng trong mối quan hệ của anh ta với Si Nhan, nên cũng không muốn nói nặng lời.

“Định bảo tôi xen vào chuyện của người khác? Được, Hàn Nặc, tôi coi như đã nhìn lầm anh rồi...” Quý Nhược Ngưng đang định đi, vừa lúc thấy anh bồi bàn bê khay tới, cô liền giằng lấy cái cốc hát thẳng vào mặt anh ta, “Hàn Nặc, tốt nhất là anh nên cầu khẩn cho Nhan Nhan không xảy ra chuyện gì đi!”

“Có phải cô quá phận rồi không?” Tạ Viễn Đằng sầm mặt, lấy khăn tay trong túi xách ra lau rượu trên mặt Hàn Nặc. Cuối cùng thì cô ta cũng mở miệng rồi.

Quý Nhược Ngưng đánh giá cô ta một lượt. Cô ta trang điểm khá tinh tế, dưới ánh đèn trông không đậm không nhạt, rất vừa phải. Bộ váy dài ôm sát lấy cơ thể cô ta, tôn lên vóc dáng thon thả, lả lơi trên xương quai xanh là chiếc vòng cổ với một viên thạch anh. Mái tóc đen dài được vấn lên một cách đơn giản, tạo nên nét quyến rũ trưởng thành khó tả.

Dời ánh mắt đi, nhìn Hàn Nặc vẫn trầm mặc, không hiểu sao, trái tim Quý Nhược Ngưng lại chua xót một cách mơ hồ.

“Không sao chứ?” Tạ Viễn Đằng ngẩng mặt, thấy anh ta lắc đầu thì trên mặt lại hiện một nụ cười tươi, “Có muốn đổi chỗ khác không?”

Hàn Nặc rất xấu hổ, có vẻ hơi mất kiên nhẫn nhưng lại cố kiềm chế cơn tức, “Không cần đâu, em chờ anh một lát.” Nói xong, anh ta kéo Quý Nhược Ngưng ra khỏi nhà hàng.

Quý Nhược Ngưng không nhớ rõ mình đã nói gì, chỉ biết là cô nói rất nhiều, cũng hỏi rất nhiều. Nhưng Hàn Nặc thì vẫn im lặng không nói một câu, cho đến khi cô khô miệng rồi thì anh ta mới thản nhiên đáp, “Quý Nhược Ngưng, tình yêu không phải là tất cả trong đời người, anh chỉ hy vọng cô ấy có thể sống thoải mái một chút thôi.”

Kinh ngạc nhìn bóng lưng anh ta biến mất trước mắt, Quý Nhược Ngưng ngày càng mơ hồ.

“Nhan Nhan, mình vẫn không hiểu vì sao hai người chia tay, mình tin chắc không phải vì chuyện đó. Nếu cậu không muốn nói, mình có thể không hỏi, nhưng mình xin cậu đừng như vậy nữa, nếu như cậu gặp anh ta một lần mà đau đớn một lần, mình đưa cậu về đây sẽ chẳng có ý nghĩa gì cả.” Nhược Ngưng nhìn Si Nhan, nói lời thăm thía.

Si Nhan cố kìm nén dòng lệ trong mắt, nghe Quý Nhược Ngưng nói, đột nhiên cô rất muốn khóc. Cô biết, một con mèo con yếu ớt rồi cũng sẽ trưởng thành, còn cô, cứ sống mãi trong quá khứ, sống trong những hồi ức có anh ta.

Một người từng lạc quan đã biến mất rồi, một Si Nhan cởi mở đã biến mất rồi, sau những tổn thương, cô vừa cô đơn lại hay chọn đi một mình trên cả quãng đường dài.

Cô lại nhớ đến bóng lưng của anh ta, bóng lưng vừa gầy vừa dài của Hàn Nặc đã khắc tại nơi sâu nhất trong ấn tượng của cô, cũng là trong nỗi đau xót nhất.

Cô không quên được anh ta, bởi vì anh ta từng yêu thương chiều chuộng cô; cô yêu anh ta, bởi vì anh ta từng yêu cô sâu sắc, nhưng, đó cũng là quá khứ không thể quay lại rồi.

Cô chọn cách rời xa, nhưng cuối cùng lại không thể trốn chạy được nỗi bi thương mà mình vẫn cố giấu kín trong lòng. Có người nói thời gian sẽ xóa nhòa đi hết thấy, kể cả tình yêu hẹn thề son sắt, nhưng sự thật cũng chứng minh một điều, rốt cuộc thì thời gian không ngăn được sự sống và cái chết. Vết rạn nứt giữa họ, chẳng ai có thể vá lại được.

Tình đến, ồn ào mãnh liệt, tình đi, vô hình biệt tăm.

Anh ta gây ra cho cô nỗi đau không tả xiết, còn cô cũng đem đến cho anh ta sự nặng nề không sao tránh được. Cô nghĩ, khi anh ta quyết định như vậy thì cũng rất đau đớn, dù sao tình yêu của họ cũng sâu sắc mà đó lại là sự chia cách khi họ đang yêu. Có điều, sau này cô mới chậm chạp ngộ ra điều đó. Cho đến khi gặp lại, khi cố gắng hồi tưởng lại lần đối mặt giữa họ ba năm trước đây, hồi tưởng lại ánh mắt ưu thương của anh ta, cô mới chợt hiểu rằng, anh ta phải làm thế nào mới can đảm bước qua cô được. Nỗi đau của anh ta có lẽ sâu hơn cô, trái tim anh ta có lẽ cũng rỉ máu, lần tái ngộ ngẫu nhiên mà như vô tình ấy đòi biết bao dũng khí. Anh ta dũng cảm hơn cô, quả quyết hơn cô, cứ để người ngoài nghĩ rằng anh ta phản bội.

Rốt cuộc anh ta sai ở đâu? Hay là tại cô cố chấp? Đột nhiên, cô cảm thấy tất cả mọi thứ giữa cô và anh ta đã không còn quan trọng nữa rồi. Yêu, vì phải vứt bỏ nên hóa ra mờ nhạt, còn nỗi đau, cũng bởi thời gian yên lặng phủ qua mà trở nên loang lổ không rõ, hồi ức trong trí nhớ mãi mãi như một người thân thuộc đã ra đi...

Si Nhan im lặng một lúc, khoe miệng khẽ động rồi gợn lên một nụ cười khổ, cô nhẹ giọng nói, “Xin lỗi!”

Quý Nhược Ngưng thở dài, lại bị nỗi buồn đau của Si Nhan làm cho bức bối, “Đừng nói xin lỗi với mình, cậu không có lỗi với mình, người duy nhất mà cậu phải xin lỗi, chính là cậu!”

Si Nhan không đáp lại, chỉ ngẩng đầu nhìn lớp lớp mây trôi. Dường như tất cả những thứ thuộc về nơi này đã chấm dứt rồi, dường như chính mình đang ở một thế giới khác, chính mình cách biệt với bên ngoài, như nhớ mà lại như quên.

Chạng vạng hôm đó, cô và Quý Nhược Ngưng cùng ngồi trên bậc thang của bãi tập, trầm tĩnh nhìn ánh tà dương dần biến mất khỏi mặt đất, nhìn thứ ánh sáng mơ hồ như làn khói, lượn lờ trôi bay, tâm tình bỗng dưng lặng lẽ có chút biến đổi nhỏ. Thậm chí về sau này, khung cảnh yên tĩnh ấy rất hay chập chờn trong giấc mơ của cô, lúc mờ lúc tỏ.

7. Chương 7: Gặp Nhau Lúc Khó Khăn

Đi ra khỏi vườn trường, vừa lúc Đường Nghị Phàm tới. Anh mặc một bộ quần áo thoải mái màu sắc đơn giản, trên gương mặt tuấn tú là nụ cười dịu dàng. Anh bước tới nắm tay Nhược Ngưng, lại cười với Si Nhan: “Đi thôi, anh đặt chỗ rồi, cùng đi ăn cơm nào.”

Bởi hôm qua đột ngột gặp Hàn Nặc nên tâm tình Si Nhan hơi mất thăng bằng, nhưng từ chối thì lại thất lễ nên cô cười và gật đầu đồng ý.

Xe chạy một mạch đến một nhà hàng gần bờ sông, đây là nhà hàng mà trước đây Si Nhan và Nhược Ngưng rất hay đến.

Đường Nghị Phàm gọi thức ăn, lúc nhìn thấy bóng dáng kia thì hơi giật mình. Sau đó, anh đứng dậy, vừa mỉm cười vừa đi về phía Hàn Nặc chào hỏi: “Sao trùng hợp vậy?”

“Thế giới này nhỏ thật, đủ để trùng hợp.” Sắc mặt Nhược Ngưng thay đổi, cô lạnh lùng nói, ngồi yên không nhúc nhích.

“Nghị Phàm.” Đối mặt với vẻ lãnh đạm của cô, Hàn Nặc lơ đãng cười nhạt, ánh mắt lại bình tĩnh dừng trên mặt Si Nhan, “Nhan Nhan.”

“Đã lâu không gặp!” Rốt cuộc Si Nhan cũng tìm lại được giọng nói của mình. Cô cố ra vẻ trấn tĩnh, cười cho có lệ với anh ta rồi đứng lên, lễ phép chào hỏi Tạ Viễn Đằng đứng bên cạnh, “Chào cô!”

“Chào cô!” Tạ Viễn Đằng khẽ cười, thanh âm rất nhẹ, trên khuôn mặt tinh tế không hề thấy chút gì lạ.

Cảnh tượng này khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, vô cùng khó xử, bề ngoài thì hài hòa như không có gì bất ổn cả. Si Nhan nén lại nỗi chua xót đang chực dâng lên trong lồng ngực, cũng không dám ngăn đầu liếc nhìn một cái, chỉ liếc một cái thôi cũng đủ đánh bại cô rồi.

“Đặt chỗ chưa? Hay là ngồi cùng đi?” Biết là sẽ khiến Nhược Ngưng mất vui nhưng Đường Nghị Phàm vẫn khách sáo hỏi, dù sao thì Hàn Nặc cũng tiếp xúc nhiều với anh trong chốn làm ăn, kiểu giao thiệp này tất nhiên là không thể thiếu được.

“Ngồi cùng nhau làm gì?” Nhược Ngưng mất kiên nhẫn, giở mặt ngay tại chỗ, đứng bật dậy.

“Nhược Ngưng?” Si Nhan chợt sửng sốt, trong lòng bỗng lên cảnh giác, vội vàng kéo tay Nhược Ngưng lại. Dù sao cũng có Tạ Viễn Đằng ở đây, tốt xấu gì cũng không nên làm Hàn Nặc mất mặt.

Đường Nghị Phàm hơi nhíu mày, đưa tay ôm lấy bả vai cô. Nhược Ngưng hơi giãy ra nhưng không được, vẻ mặt tức giận lập tức xuất hiện.

“Không cần đâu, tôi đặt chỗ rồi, ở tầng hai. Ngày mai có việc phải đến tìm anh, tôi sẽ đến công ty anh bàn lại.” Anh ta im lặng mấy giây, dường như hơi do dự, sau đó mới nói, “Nhan Nhan, hôm nào có thời gian chúng ta sẽ gặp sau.” Nói xong, anh ta gật đầu với Đường Nghị Phàm, xoay người, sóng vai với Tạ Viễn Đằng rời đi.

Dù rằng hai người đó không hề có động tác thân mật nào, nhưng nhìn cả hai xuất hiện trước mặt mình, trái tim Si Nhan vẫn hơi thất lại. Trong phút chốc anh ta xoay người đi là phút chốc Si Nhan yếu mềm, gần như ngã xuống. Lúc Nhược Ngưng cầm tay cô, lòng bàn tay cô đã rịn mồ hôi lạnh.

Đường Nghị Phàm đã từng nghe Nhược Ngưng nói một chút về chuyện của Hàn Nặc và Si Nhan, nhưng không biết nhiều, anh không có hứng thú với chuyện tình cảm của người khác. Nhưng từ lúc thấy phản ứng

của Si Nhan ở sân bay, sau đó Hàn Nặc lại hỏi số điện thoại của Si Nhan, anh đoán rằng chỉ cần hai người này chạm mặt thì cuộc sống tuyệt đối không bình ổn nổi. Hơn nữa, chứng kiến một Nhược Ngưng dịu dàng mà lại có phản ứng dữ dội như vậy, đột nhiên anh có chút lo lắng. Tối qua chính anh đã “lừa” cô để mọi được số điện thoại của Si Nhan, rốt cuộc thì có phải là họa “diệt” thân hay không? Anh thầm cầu nguyện ình.

Si Nhan đâu còn hứng thú gì nữa, nhưng cũng không muốn bỏ đi để Đường Nghị Phàm và Nhược Ngưng mất thoải mái, đành yên lặng ngồi ăn.

Đường Nghị Phàm vừa nhắc Si Nhan phải ăn nhiều một chút, vừa ân cần gấp rau cho Nhược Ngưng. Cô bướng bỉnh đẩy đĩa của anh ra, thậm chí còn không khách sáo mà bưng bát lên. Điều này khiến anh hơi xấu hổ, nhưng vẫn kiên trì, làm đi làm lại mấy lần. Si Nhan nhìn thấy thế cũng không kìm được nụ cười.

“Đừng làm loạn nữa, người ta có đáng phải bị cậu phải bắt nạt không?” Si Nhan giạt lấy bát của cô, đưa đến gần tay của Đường Nghị Phàm, đỡ lời cho anh.

“Đúng đấy, người hiền lành mà lại đáng bị bắt nạt à?” Đường Nghị Phàm thấy Si Nhan lên tiếng, lại còn nói đỡ ình thì cảm kích vô cùng, tay gấp rau cho Nhược Ngưng, miệng thì vẫn không quên oán thán.

“Ai bắt nạt anh ấy? Là anh ấy tự chuốc lấy thì có.” Nhược Ngưng bĩu môi, đưa tay lấy bát lại, cầm dưa chọc chọc hai cái.

“Chưa từng thấy cậu không nói lý như vậy, đừng trút giận lên người ta nhá.” Si Nhan nhanh chóng lấy lại tâm tình, cũng không muốn vì mình mà không khí vui vẻ bị mất đi, cô nhẹ giọng trách cứ.

Nhược Ngưng là người rất hiểu chuyện, nhưng hễ động đến việc của cô với Hàn Nặc thì sẽ như mất lý trí. Nếu sau ba tháng biến mất mà cô không chủ động liên lạc với cô nàng thì chắc Hàn Nặc sẽ bị mắng chửi rất nhiều. Có lẽ cả đời Si Nhan cũng không thể biết được rằng một Nhược Ngưng vốn rất nhu mì mà nổi giận thì sẽ — khó chống đỡ thế nào.

“Mình á?” Nhược Ngưng cúi đầu nói nhỏ một câu, cuối cùng cũng thôi nạt nộ anh.

“Được rồi, bà xã, ông xã nhận lỗi với em nhé, cũng là lỗi của anh, tức giận là ăn không tiêu đâu, chờ em ăn no rồi muốn xử anh thế nào cũng được, ngoan nào.” Đường Nghị Phàm rất biết đoán ý qua lời nói và sắc mặt, thấy cô dịu xuống thì liền đùa cợt về ẩm ức, liên tục dỗ ngọt cô, lại tận tay gấp thức ăn đến bên miệng cô.

“Đáng ghét, ai là bà xã của anh.” Nhược Ngưng nghe thấy thế thì hơi thẹn thùng, lại há miệng nhận miếng thức ăn anh đưa tới, mặt hơi đỏ lên.

“Đương nhiên là em rồi, chẳng lẽ chỉ vì anh phạm phải một lỗi nhỏ mà em cho ông chồng này nghỉ hưu luôn à? Nhược Ngưng, bây giờ em đừng nói với anh rằng ngày kia chú rể sẽ không phải là anh nhé.” Si Nhan thấy khuôn mặt tuần tú của anh nhăn nhó thì không nhịn được cười, suýt chút nữa phun nước trong miệng ra.

“Nhược Ngưng, cậu đúng là bỏ phí một bảo bối rồi.” Si Nhan ôm ngực vừa cười vừa nói. Dáng vẻ của Đường Nghị Phàm lúc này lại đột nhiên gợi cô nhớ đến khuôn mặt anh tuần của một người đàn ông nào đó.

“Nhan Nhan quá khen rồi, hai chữ bảo bối này hợp với Nhược Ngưng nhà anh hơn, đúng không, bảo bối?” Đường Nghị Phàm thân mật nắm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Nhược Ngưng, ánh mắt dịu dàng như hồ nước lặng.

“Đáng ghét.” Nhược Ngưng đẩy tay anh ra, mặt càng đỏ hơn.

Rốt cuộc thì Nhược Ngưng nguôi giận, Si Nhan cũng cố gạt bỏ tâm sự đi. Đường Nghị Phàm vô cùng hài hước, chính sự hài hước ấy đã xua tan đi bầu không khí nặng nề. Cuối cùng, ba người cũng đánh chén xong một bữa no nê, bầu không khí tạm coi là vui vẻ.

Cơm nước xong, Đường Nghị Phàm lái xe đưa Si Nhan về nhà, lúc xuống xe thì Ôn Hành Viễn gọi điện tới.

“Ôn Hành Viễn?” Giọng nói của Si Nhan rất nhẹ, cũng bởi tinh thần thoải mái sau cả chặng đường cười đùa với Nhược Ngưng, không sa sút như lúc trước, cũng không nhớ đến vụ người nào đó đập máy trước cô

sáng nay.

“À...ăn tối chưa?” Cảm nhận được sự thoải mái của cô, Ôn Hành Viễn hơi giật mình. Vốn sợ cơn tức giận nhất thời ban sáng làm cho “đại tiểu thư” kia không chịu nhận điện thoại, vốn chuẩn bị sẵn một bụng đầy lời nói, nhưng anh nuốt lại hết tất cả.

“Vừa ăn xong, chắc là thức ăn ở quê ngon nên em không dừng được.” Si Nhan thẳng thắn nói với anh, khoe miệng bắt giặc gợn lên một nụ cười, khiến Ôn Hành Viễn ở đầu dây bên kia cũng cười.

Anh biết, “mỹ thực” lúc nào cũng làm cho tâm tình cô tốt lên được, nó còn hấp dẫn hơn gấp nhiều lần so với “mỹ nam”.

“Chờ một chút Ôn Hành Viễn.” Si Nhan thấy Nhược Ngưng cũng xuống xe thì xoay người lại nói chuyện với cô ấy, “Có muốn vào ngồi một lúc không?”

“Thôi, cũng khuya rồi, mẹ mình đang giục về nhà đây, cậu nghỉ sớm đi.” Nhược Ngưng tiến đến ôm cô.

“Được rồi, mai mình sẽ sang thăm dì.” Si Nhan đứng trước xe nhìn cô ấy ngồi vào trong, lại lễ phép gật đầu với Đường Ngộ Phàm.

“Nhược Ngưng đưa em về, vừa mới đi rồi.” Si Nhan đứng cạnh cầu thang nói chuyện với Ôn Hành Viễn, “Này, Ôn Hành Viễn, ông xã nhà Nhược Nhưng đẹp trai khủng khiếp luôn.” Si Nhan đột nhiên nghĩ đến người nào đó hay tự nhận mình đẹp trai, cố ý trêu tức anh.

“Thật ư? Không ngờ bây giờ còn có người đẹp trai như anh.” Người kia thở dài một hơi, như thể đang tự giễu.

“Tự đắc.”

“Gọi điện cho Si Hạ chưa?”

“Vẫn chưa, đợi đám cưới của Nhược Ngưng xong xuôi thì gọi, dù sao thì anh ấy cũng không có nhà, đợt trước vào thành phố họp rồi.” Si Nhan mở cửa phòng ra, tiện tay ném túi xách sang một bên, mệt mỏi ngã vào salon.

“Chưa thấy ai vô tâm như em, có muốn anh gọi hộ không?” Anh khẽ mắng, trong giọng nói là vẻ chiều chuộng dễ thấy.

“Ai cần anh lắm chuyện chứ, em sẽ gọi.” Si Nhan cãi lại, trong lòng đang thầm mắng anh là đồ gà mái*.

*Ý chỉ người lắm mồm, nhiều chuyện.

“Tối nay gọi luôn đi.” Anh ra lệnh.

“Cúp điện thoại đi, em gọi luôn đây!” Cô cắn răng, lại nghe thấy người kia gầm nhẹ, “Em dám?”

“Thử xem?” Cô chớp mắt, vẻ mặt bướng bỉnh.

“Không thử.” Người kia dường như chịu thua, hít một hơi thật sâu, không mạnh không nhẹ quãng hai chữ lại, khiến cô khẽ bật cười.

“Hôm nào về?” Không bận tâm đến sự cười nhạo của cô, anh thốt lên một câu hỏi. Cô không ở đây, anh không cảm thấy Cổ Trấn đẹp nữa, chỉ cảm thấy thật tịch mịch.

“Để làm gì, em mới về mà, đừng có nói với em rằng anh là ông chủ keo kiệt, đang hối hận vì thả em đi đấy?”

“Anh sợ em uống nhiều không ai trông, nhỡ chết vì say ở quê.” Anh ảo não, nhả một ngụm khói thuốc, neho hai mắt lại rồi hút thêm một hơi nữa.

“Em không uống rượu.” Si Nhan cãi lại, cô biết rằng anh vẫn còn sợ khi cô say rượu.

“Làm phù dâu mà lại không uống rượu, em ngớ ngẩn à?”

“Anh ngớ ngẩn thì có, uống ít là không sao cả.” Cô vốn định trấn an anh nhưng mở miệng thì lại đổi khác, “Này, anh đang ở đâu đấy? Bên cạnh có tiếng nhạc đấy nhé, không phải là vụng trộm đấy chứ?” Chỗ Si Nhan rất yên tĩnh, cô mơ hồ nghe được tiếng hát quen thuộc, không nhận được việc trêu trọc anh.

“Vụng trộm với em ấy.” Ôn Hành Viễn cắn răng. Nha đầu chết tiệt, dám nói anh vụng trộm, nếu anh vụng trộm thật thì đầu cần phải vừa tỉnh ngủ đã vội vàng gọi điện cho cô. Anh đang đối hoa mắt, vậy mà cô không biết tỏ vẻ quan tâm chút sao? Anh còn đang hoài nghi không biết cô có phải là người không nữa.

“Đừng, thế không phải là bức chết em sao, cho dù em không tự sát thì bạn gái anh cũng sẽ cầm dao chém em.” Si Nhan cầm điện thoại cười hỉ hả, dễ dàng tưởng tượng ra được bộ dạng nghiêng rằng nghiêng lợi của người nào đó.

“Ngớ ngẩn! Nói linh tinh gì không biết.” Ngữ khí của Ôn Hành Viễn đột nhiên trở nên nghiêm túc, tuy là mắng cô nhưng lại không có ý cợt nhả, trong lòng anh có đôi phần thất vọng.

Cuộc trò chuyện lần này của hai người khá dài, trong lúc đầu khẩu mà Si Nhan lại hơi mơ màng buồn ngủ, khi đó Ôn Hành Viễn mới miễn cưỡng dừng cuộc gọi. Cúp điện thoại, lao vào tắm nước ấm, lại thấy thời gian còn sớm nên anh đi bộ đến quán bar.

Đi trên con đường đá sạch sẽ, anh dút hai tay vào túi quần, bóng lưng phảng phất chút cô đơn.

“Ôn Hành Viễn, em hỏi anh một vấn đề này.”

“Hỏi đi!”

“Ồ...Anh nói xem, tại sao vận động viên cấp quốc gia lại hay bị gù lưng?”

“Thì là vì hay phải nói chuyện với mấy người lùn như bọn em.” Liếc cô một cái, anh không khách sáo mà trả lời.

“Biến!” Cô mắng anh, chân cũng không ngoan ngoãn gì mà đá thẳng vào cẳng chân anh, dám nói cô lùn, phải xử lý anh mới được.

Anh không tránh né, chỉ trừng mắt nhìn cô, “Lòng vòng mãi, muốn nói gì thì vào trọng điểm luôn đi.”

“Đồng nghiệp hay bàn tán sau lưng em, không có việc gì thì anh đừng tới tìm em, nếu không, để người khác hiểu lầm thì không tốt cho lắm.” Lúc anh trừng mắt nhìn thì cô cúi đầu xuống, ậm ừ nói thầm.

Ôn Hành Viễn thường đến công ty đón cô tan sở, rồi mỗi tối đều đưa cô về nhà, rất đường đường chính chính. Điều này không khỏi khiến người khác xì xào, mà cô nàng Si thì có chút buồn bực.

“Mấy người đẩy nhàn rồi không có gì làm đến thế à?” Nhìn vào ánh mắt thâm sâu của anh, cô khẽ nhủ mà, đôi mắt cũng hiện vẻ sợ hãi, nó tiết lộ mọi tâm tư của cô. Trầm mặc một lúc, cô nghe thấy anh kiêu ngạo nói, “Sao anh lại yêu em chứ?”

“Ôn Hành Viễn?” Thấy anh bước đi, cô cuống cuống gọi tên anh.

“Nói đi.” Anh không quay đầu, khẩu khí có chút dữ dằn.

“Anh tức giận sao? Em chỉ sợ bị người khác hiểu lầm thôi, không có ý gì khác.” Cô hoảng hốt giải thích với anh. Anh là người bạn tốt của cô, nhìn quanh xem, có biết bao cô gái ưu tú tỏ ý với anh, cô không muốn mình làm nhỡ chuyện của anh.

“Anh không hiểu lầm, tháng sau anh phải về rồi, tự quan tâm ỉnh đi!”

Vì vậy, sau một năm Ôn Hành Viễn ở bên cạnh cô, mà lúc phải rời khỏi trấn Đại Nghiên như vậy thì anh thừa nhận là mình hơi tức giận. Nhưng quan trọng là bố anh bị bệnh, đưa cho anh một lời nhắn, tuyên bố rằng nếu anh không về thì sẽ cho người đến “mời” anh. Anh không dám nói nhiều, nguyên nhân là, người bố anh phái đến chính là đối tượng mà bố từng ép anh kết hôn. Còn cô, cô lại tưởng anh về là vì “bạn gái” đã chờ lâu. Vì vậy, giữa họ tự dưng lại xuất hiện một sự hiểu lầm, đến mức, cô hiểu lầm suốt mấy năm liền.

8. Chương 8: Sự Nhẫn Nại Khổ Sở

“Nghị Phàm?” Nhược Ngưng yên lặng ngồi trên xe, nhìn ra ngoài cửa sổ, cho đến khi Đường Nghị Phàm tắt đài đi thì cô mới quay đầu lại, dài giọng khẽ gọi anh một tiếng.

“Sao thế? Vẫn không vui vì chuyện tối nay à?” Đường Nghị Phàm nghiêng người nhìn cô, đưa tay sờ lên khuôn mặt cô.

“Em thật sự không biết nên làm gì nữa.” Nhược Ngưng thở dài, vô lực dựa vào ghế ngồi.

“Chuyện tình cảm, vốn là chuyện mà người khác không thể xen vào, cho dù là bạn thân. Nghe anh đi, nếu Nhan Nhan không chủ động nhắc đến, em cũng đừng nói gì, cứ để cô ấy tự xử lý.” Đường Nghị Phàm thu lại nụ cười, ánh mắt nghiêm túc.

Anh có thể hiểu được sự quan tâm của Nhược Ngưng với Si Nhan, nhưng qua quan sát ngày hôm nay, anh có thể thấy rằng, thái độ của Hàn Nặc hơi mập mờ. Người ngoài nhìn vào sẽ thấy như là anh ta thành đôi với Tạ Viễn Đằng, nhưng bằng trực giác thì anh lại cho rằng tình cảm mà anh ta dành cho Si Nhan không hề tầm thường. Chuyện này có lẽ rất phức tạp, tốt nhất là họ không nên nhúng tay vào, càng làm sẽ càng rối.

“Có phải em gây áp lực cho cậu ấy không? Thật ra em chỉ không muốn cậu ấy phải một mình một bóng trốn chạy xa như vậy, anh không biết anh trai cậu ấy lo đến mức nào đâu.” Nhược Ngưng chỉ đơn thuần muốn quan tâm đến Si Nhan, lại không ngờ đến chuyện mình “quá phận”, chỉ càng làm cho Si Nhan nhớ lại vết thương cũ, càng thêm u sầu.

“Cô ấy biết ý tốt của em. Thôi, đừng nghĩ nhiều nữa, bây giờ mà em còn có tâm tư quan tâm đến chuyện của người khác à, đáng ra phải nghĩ đến chồng em chứ.” Đường Nghị Phàm vừa khuyên cô vợ nhỏ, vừa không quên oán thán.

Có điều, cũng không thể trách Đường Nghị Phàm lòng dạ hẹp hòi được. Từ lúc yêu cho đến giờ sắp kết hôn, Nhược Ngưng vẫn mang bộ dạng hồ hững, rất ít khi chủ động hẹn gặp anh, thậm chí có lúc anh đã hoài nghi, cô không yêu anh nhiều. Nhưng anh cũng hiểu rõ tính cô, nói trắng ra thì là hay e thẹn, lúc nào cũng không muốn tìm anh, càng đừng nói đến chuyện cô chủ động tới công ty gặp anh, như vậy còn đau khổ hơn việc giết cô.

Còn nhớ lần đầu tiên Nhược Ngưng đến công ty tìm anh với thân phận bạn gái cũng là do anh ép buộc. Lần đó anh đi công tác đến nửa tháng không được gặp cô, vừa trở về lại phải tham gia một cuộc họp quan trọng. Vì vậy, anh gọi điện cho Nhược Ngưng bắt cô phải đến công ty, “trối” cô đem đến phòng làm việc của anh.

Lần thứ hai thì là thế này. Khi ấy Nhược Ngưng bị cảm nặng, vừa tan sở anh đã đến nhà thăm cô. Bố mẹ Nhược Ngưng vô cùng hài lòng về cậu con rể tương lai này, giữ anh ở lại ăn tối. Nhìn Nhược Ngưng uống hết thuốc, chắc rằng cô đã hạ sốt, anh mới lái xe về nhà. Ngày hôm sau đi làm, anh phát hiện ra đã để quên tập văn kiện ở nhà cô, vì vậy Nhược Ngưng mới phải bắt tắc taxi mang văn kiện đến cho anh. Thấy vẻ mặt phụng phịu của cô, Đường Nghị Phàm thơm lên mặt cô, vỗ bắt mẩn.

“Vì em mà anh đã vất vả bao nhiêu rồi, sao đến công ty một chuyến thôi mà em làm như trèo lên núi đao thế? Hả?”

“Ai bảo anh quan tâm. Cô lẽ tân cứ hỏi có đăng kí không, có hẹn trước không, em không thích bị cô ấy hỏi tới hỏi lui.” Nhược Ngưng tránh khỏi vòng ôm của anh, đặt văn kiện lên bàn anh, lại đột nhiên nghĩ đến chuyện phải tới công ty anh lần trước.

Lý do này khiến Đường Nghị Phàm dở khóc dở cười, không khách sáo mà kéo cô vào lòng, cúi đầu hôn cô. Đến khi hai người tức thở, anh mới dời khỏi môi cô, nhưng vẫn ôm chặt cô trong lòng.

“Em cứ nói thẳng ra là bạn gái của anh thì không phải xong rồi sao, chẳng lẽ là bạn gái của anh thì mất thể diện?”

“Nếu nói em là bạn gái anh, không biết cô ấy còn hỏi em bao nhiêu chuyện nữa. Nói không chừng, còn phải nhận bao nhiêu ánh mắt khác thường ấy chứ, em không muốn.” Nhược Ngưng có chút mất hứng mà nhìn anh, “Anh là một nhân vật nguy hiểm, tốt nhất là giữ khoảng cách.” Ai chẳng biết Đường Nghị Phàm là

ông chủ “kim cương” trong lòng tất cả các nhân viên nữ trong công ty, ai thấy anh cũng bày ra vẻ thẹn thùng, người không biết sẽ tưởng đây là mấy cô tình nhân bé nhỏ của anh. Cô không muốn trở thành đối tượng soi mói của mấy cô nàng kia, mà nhìn thấy thì không thoải mái, tốt hơn hết là nhắm mắt làm ngơ.

Đường Nghị Phàm nhăn mặt, xem ra đẹp trai cũng là cái tội, mà vừa đẹp trai vừa có tiền thì tội lại càng to hơn, ít nhất thì Nhược Ngưng nhà anh rất bất mãn với chuyện này.

Là ai nói đời người có ba chuyện đáng tiếc: Anh hùng lâm vào đường cùng, mỹ nhân tuổi xế bóng, đẹp trai phát tướng? Đối với Đường Nghị Phàm, xem ra ba chuyện đáng tiếc phải là: Anh hùng xuất sắc không theo lẽ thường, có vợ đẹp nhưng không được khỏe, mỹ nam có tiền có quyền! Trời ạ, đạo lý gì thế này, đúng là không còn đường sống mà, ba cái thì anh có cả ba.

Khi đó, anh không khỏi dấm ngực than, bi ai quá, cái đau nhất đời là bạn gái vứt bỏ vì anh vừa đẹp trai vừa có tiền! Vậy phải làm sao bây giờ? Đồng tiền anh vất vả kiếm ra lại đem đi chinh mặt? Làm ỉn xấu đi? Như thế hình như hơi mất tính người. Anh thở dài một hơi, lần đầu tiên trong đời khổ não vì mình đẹp trai.

“Có phải em không hiểu chuyện không? Đáng ra không nên gọi Nhan Nhan về?” Nghĩ đến ánh mắt đau khổ của Si Nhan khi nhìn thấy Hàn Nặc, Nhược Tâm tự trách mình.

“Trở về cũng không có gì không tốt cả, vốn là không thể trốn tránh cả đời.” Đường Nghị Phàm kiên định nói.

“Cho đến bây giờ em vẫn không hiểu vì sao Hàn Nặc thay lòng.” Nhược Ngưng thở dài một lần nữa, ánh mắt mờ mịt.

Nghe vậy, Đường Nghị Phàm kinh ngạc, “Em không biết nguyên nhân họ chia tay ư?”

Nhược Ngưng lắc đầu, “Nhan Nhan không muốn nhắc đến, Hàn Nặc thì lại nói là vì muốn tốt cho cậu ấy.” Đưa tay nhấn nút hạ cửa kính xuống, dù có gió đêm thổi qua mặt, cô vẫn nói: “Sao anh ta có thể nói như vậy chứ, chẳng lẽ anh ta không biết, Nhan Nhan xem anh ta là hạnh phúc của đời mình sao? Không có anh ta, sao cậu ấy có thể sống tốt được...”

Đường Nghị Phàm không nói gì, dịu dàng vân về lọn tóc của cô, rồi chậm rãi đánh xe vào một hướng đường. Anh lấy điện thoại ra, vừa định gọi thì lại chần chừ, cảm thấy nói chuyện không tiện nên lại cất di động đi.

Đến khu nhà của Nhược Ngưng, Đường Nghị Phàm xuống xe trước, ân cần mở cửa xe cho cô, lại còn làm tư thế chìa tay rất khoa trương khiến Nhược Ngưng khẽ cười, đặt tay vào tay anh.

“Cũng không còn sớm nữa, anh không lên đâu. Lên tắm một cái rồi đi ngủ đi, đừng nghĩ ngợi nhiều, nhưng mà trước khi ngủ phải nghĩ đến anh đấy, nhé?” Đường Nghị Phàm hôn lên má cô, có chút quyến luyến mà ôm ghì lấy cô, cho đến khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc ở phía trước thì mới buông bàn tay bên hông cô ra.

“Cô ạ, cháu đưa Nhược Ngưng về.” Anh nắm lấy tay Nhược Ngưng, mỉm cười chào hỏi.

“Nghị Phàm hả, đến rồi thì vào trong đi?” Mẹ Nhược Ngưng thấy đã muộn rồi mà cô vẫn chưa về thì hơi lo nên xuống tầng dưới, đúng lúc thấy họ, trên mặt bà hiện nụ cười hiền lành, giọng điệu rất ôn hòa.

“Thôi ạ, cũng muộn rồi, cháu không quấy rầy mọi người nghỉ ngơi đâu ạ, mấy hôm nữa thôi cháu sẽ cùng Nhược Ngưng về.” Anh thần nhiên cười, nghĩ đến mấy ngày nữa sẽ được rước Nhược Ngưng về nhà, định thay đổi xưng hô thành bố mẹ giống cô, nhưng đột nhiên lại hơi mất tự nhiên.

“Ừ thôi, lái xe về thông thả nhé, tối mai đừng đi chơi với bạn bè muộn quá.” Bà Quý rất hiểu, bọn trẻ bây giờ thường tụ tập bạn bè vào đêm trước ngày kết hôn, bà không quên dặn dò. Dù sao ngày kia cũng là ngày vui, chú rể mà chưa tỉnh rượu thì không ổn chút nào.

“Cô yên tâm ạ, cháu sẽ gọi điện báo cáo Nhược Ngưng.” Anh gật đầu, nụ cười càng đậm hơn.

“Em vào đây, anh lái xe cẩn thận nhé.” Lần đầu tiên bị mẹ nhìn thấy cảnh hai người thân mật, mặt Nhược Ngưng đỏ ửng lên.

“Vào đi...Cô ngủ ngon nhé, thay cháu chào chú với ạ, cháu đi trước đây.” Lễ phép chào bà Quý xong, thấy bà cười gật đầu, Đường Nghị Phàm mới xoay người lên xe.

Xe chậm rãi đi về hướng nhà anh. Đường như nghĩ ra chuyện gì đó, anh lấy điện thoại ra, nhưng mấy bận. Năm phút sau, anh lại gọi tiếp, “Ngay cả nhạc chờ cũng là bài này, bị ma làm rồi.” Nghe thấy tiếng nhạc quen thuộc, Đường Nghị Phàm lẩm bẩm một câu. Cuối cùng thì điện thoại cũng được thông, nhưng đổ chuông rất lâu mà không có ai bắt máy.

Chau hàng mày rậm lại, anh đành chờ người kia gọi lại ỉn. Chẳng bao lâu sau, di động đổ chuông, anh nhoẻn miệng cười.

“Hành Viên?” Khẩu khí nói chuyện giữa hai người vẫn theo kiểu bất cần như vậy. Người ở đầu dây bên kia hơi gật mình.

“Mình không gọi nhằm số đấy chứ? Đường tổng hả?” Giọng nói đầy từ tính đượm ý cười, cảm nhận được trong lòng tên họ Đường dường như có chút đè nén.

“Thật không may, đúng là kẻ hèn này.” Đường Nghị Phàm nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh, bất giác nghĩ đến ánh mắt u buồn của Si Nhan. Xem ra, đường tình của người anh em này sẽ rất gian nan đây, được, vì hạnh phúc của thằng nhóc kia, anh quyết định phải làm ông mỗi một lần.

Trong điện thoại truyền ra giọng cười trầm ổn, “Nói đi, muộn thế này rồi còn gọi điện bảo gì?”

“Đáng ra cậu phải cảm thấy may mắn vì được mình làm phiền chứ lại, nếu không mình cam đoan là cậu sẽ phải hối hận cả đời.” Đường Nghị Phàm nhủ mày, “Trước tiên nói ỉn biết cậu đang ở vùng hoang vu nào đi. Ngày mai có về gặp được không?”

“Trước tiên nói cho cậu biết là mình đi xa một chuyến rồi, không kịp về dự hôn lễ của cậu, còn quà thì đợi khi nào về sẽ đưa.” Biết Si Nhan về quê, anh cũng muốn thay đổi lộ trình, quay về tham dự hôn lễ của Đường Nghị Phàm. Không biết tại sao, trong lòng anh lại dội lên cảm giác mất mát, đột nhiên lại rất sợ phải chứng kiến cảnh tượng náo nhiệt, dường như có chút gì đó không ăn nhập với nhau.

“Ai thèm chứ. Quà cưới cứ quy thẳng ra tiền mặt gửi ỉn là được rồi.”

“Đúng là lòng tham không đáy. Ngày mai mình bảo thư ký Trương gửi tiền đến cho cậu.”

“Hành, cậu được lắm. Mình nói cho cậu biết, sáng mai nếu không thấy tiền, cậu cứ chờ Si Nhan được giới thiệu làm bà xã cho thằng khác đi.” Đường Nghị Phàm nghiêng răng nói.

“Cậu vừa nói gì, có gan thì nhắc lại một lần nữa?” Trong điện thoại, vừa nghe thấy tên Si Nhan, Ôn Hành Viên liền gầm gừ.

“Biết mình lấy ai không?” Đường Nghị Phàm ra khỏi bãi đỗ xe, tưởng tượng dáng vẻ mắt không chế của Ôn Hành Viên. Nếu là trước kia, nhất định anh sẽ chế giễu vài câu, nhưng bây giờ thì không thể cười nổi, khẩu khí nghiêm túc hơn vài phần.

“Đừng nói với mình rằng cô gái bất hạnh kia chính là Quý Nhược Ngưng nhé?” Lúc này Ôn Hành Viên mới ý thức được mình ngờ nghệch đến mức nào, chẳng trách Si Nhan hay mắng anh là “đồ ngớ ngẩn”.

Đường Nghị Phàm gọi điện đến, anh càng hồ đồ hơn, sao lại không hỏi tên vợ người ta nhỉ? Mấy hôm nay Si Nhan quay về quê tham dự hôn lễ của bạn thân, anh còn chẳng có phản ứng gì. Sao anh lại phát giác muộn thế này chứ? Chẳng trách Si Nhan xem thường anh. Chết tiệt, anh khó chịu với chính mình.

Ông trời ơi, ông đùa tôi sao? Sớm muộn gì tôi cũng bị đùa cho đến chết!

“Chính là Quý Nhược Ngưng.” Đường Nghị Phàm bỗng kích động đến nổi vò vò tóc, bỗng tự trách mình. Làm bạn thân của nhau, anh cũng không để ý nhiều đến Ôn Hành Viên, nếu không phải sau khi về nước nói chuyện với nhau thì anh cũng không biết chuyện của cậu bạn. Do dự một lúc, anh mở miệng xin lỗi, giọng điệu chân thành, “Xin lỗi nhé, Hành Viên, gọi điện cho Tử Lương mấy lần, thế mà lại không biết người cậu theo đuổi là bạn thân của Nhược Ngưng. Dựa vào mối giao tình này, tốt xấu gì cũng nên nói mấy lời vừa tai chứ nhỉ.”

“Được rồi, nói gì nữa. Chờ mình, ngày mai đến.” Ở đầu dây bên này, Ôn Hành Viễn còn đang cười khỏ thì nghe thấy giọng nói áy náy của Đường Nghị Phàm, dặn một câu rồi định cúp máy. Chuyện này có thể trách ai được chứ, chỉ tại anh “kín đáo” quá thôi. Đối với chuyện của Si Nhan, trừ Trương Tử Lương ra, anh chưa từng nói với ai, huống hồ, với cô mà nói, mấy lời vừa tai ấy đâu dễ dàng lay chuyển được.

“Hành Viễn?” Đường Nghị Phàm gọi với lại.

“Còn chuyện gì nữa?”

“Bây giờ mình mới hiểu vì sao cậu chờ lâu như vậy mà vẫn không có kết quả rồi.” Đột nhiên nghĩ tới gương mặt Hàn Nặc, nghĩ đến vẻ ưu thương không giấu nổi của Si Nhan, anh không khỏi lo lắng thay cho Ôn Hành Viễn. Chẳng trách Tử Lương từng nói, một người chưa từng nhận mặt nhủi mày vì phụ nữ, một người chưa từng dùng đến con tim ấm áp như đại ca Ôn mà giờ đã gục rồi. Chỉ thế thôi cũng đủ để anh hiểu.

Ôn Hành Viễn trầm mặc, hai người giữ điện thoại yên lặng một lúc lâu.

“Cậu đã biết là Hàn Nặc từ lâu rồi đúng không?” Đường Nghị Phàm thử dò hỏi, trong lòng đã có đáp án.

“Biết.” Anh thản nhiên thừa nhận, “Ngay từ đầu mình đã biết rồi.”

“Tại sao?”

“Tại sao?” Trong điện thoại, anh cười tự giễu, “Mình cũng muốn biết tại sao.”

“Có muốn mình...”

“Không cần. Không cần làm gì cả.” Hiểu rõ dụng ý của anh, Ôn Hành Viễn nhanh chóng chặn ngang, “Tôi mai hẹn cậu ta gặp mặt đi.”

“Được!” Đường Nghị Phàm nheo mắt, trong mắt thoáng hiện vẻ bất an, cuối cùng cũng đáp lại.

9. Chương 9: Hai Đầu Cân Bằng

“Hắt xì...Ai đang chửi mình đây...” Nằm trong chăn, Si Nhan chợt hắt xì hơi một cái, lại lầm bầm một câu, trở mình định ngủ tiếp. Điện thoại của Nhược Ngưng gọi tới, cô cọ cựa người, đầu có cảm giác nặng trĩu, khẽ khà mãi mới dậy. Dẹp bỏ cơn buồn ngủ, cô đi xuống tầng, cùng cô bạn thân trải qua ngày cuối cùng trong đời độc thân, rồi đến tối thì đến nhà Nhược Ngưng.

Bà Quý rất hiền hậu, ông Quý thì học vấn uyên thâm. Ngôi nhà đã lâu không ghé qua này khiến Si Nhan nảy sinh nỗi xúc động khó tả, thừa lúc Nhược Ngưng nói chuyện điện thoại với Đường Nghị Phàm, cô dựa vào ban công ngắm cảnh đêm.

Thành phố về đêm đương nhiên rất khác Cổ Trấn. Cả đô thị ồn ã được vây trong vòng của những tòa cao ốc, tất cả nỗi vui sướng, bi thương cũng đều núp sau bóng của sự phồn hoa. Còn Cổ Trấn, cũng rất náo nhiệt, cũng có cái sống động giống chốn thị thành, nhưng dù cho là tươi cười hay lo lắng thì đều có thể không hiện trên con người. Bởi, người tới đó không phải để thư giãn, mà là để quên; bởi, người tới đó đều muốn trở thành khách qua đường. Đến hoặc đi, với vàng hay chạm rãi, cũng đều không lưu lại dấu vết gì. Có mấy ai là muốn bị người khác nhìn thấu niềm vui hay nỗi buồn của mình, có mấy ai thừa thời gian để dò xét tâm sự của người khác? Sống đâu âu đấy.

Mới về hơn hai ngày, cô đã bắt đầu nhớ những căn nhà cổ, nhớ tiếng nước chảy róc rách, nhớ cuộc sống tự do tự tại trong căn nhà nhỏ.

Không biết bắt đầu từ khi nào, thế giới của cô bỗng thu nhỏ lại, nhỏ đến nỗi dường như cả trời đất chỉ có mỗi mình cô. Cong môi cười tự giễu, vừa lúc cô thấy Nhược Ngưng bước ra. Hai người nằm bò xuống giường, bắt đầu tán dóc những chuyện không đâu.

“Ngày trước mấy tên đẹp trai theo đuổi cậu xếp cả hàng dài, thế mà cậu chả thèm liếc mắt một cái, sao đột nhiên lại quyết định kết hôn? Không giống phong cách của cậu cho lắm.”

“Lúc đầu là vì thấy nhiều tấm gương thất bại xung quanh, nên hơi sợ. Sau này thấy cậu với Hàn...” Nhược Ngưng nhận ra mình nhớ lời, đột nhiên ngậm miệng lại, chỉ sợ gợi ra nỗi buồn của Si Nhan.

“Cứ nói đi, lại còn sợ mình nghe thấy một cái tên mà không chịu được cơ đấy.” Si Nhan nhún mày, ra vẻ lơ đãng.

“Sau này thấy anh ta đối xử tốt với cậu, lại cảm thấy khó có thể tìm được một người nâng niu mình nên càng không có dũng khí.”

“Biến thái. Cô chú là một ví dụ tốt đấy thôi, cậu sợ gì chứ.” Lời nói có vẻ hùng hồn, nhưng trong lòng cô khó tránh khỏi nỗi buồn man mác. Trên đời này, thật sự có thể đi cùng một người sánh với trời đất sao? Lời hứa, thật sự có thể gắn kết hai trái tim với nhau cả đời sao?

“Cậu mới biến thái ấy. Rõ ràng là không giống nhau.”

“Ngụy biện.”

“Lần này về xong lại đi à?”

“Đi chứ, đã chẳng còn lưu luyến gì chỗ này từ lâu rồi.” Si Nhan vừa thốt ra, Nhược Ngưng đã cảm thấy chạnh lòng, không nói lại nổi.

“Không phải nói cậu nhá, thu nước mắt lại ngay. Khóc sưng mắt rồi mai còn gặp ai được nữa.” Si Nhan trừng mắt nhìn cô.

“Ôn Hành Viễn là ai?” Nhược Ngưng lau mắt, ghen ngào hỏi.

“Bạn!” Si Nhan băng quơ, lại có phản ứng ngay, “Sao cậu biết anh ấy?”

“À thì...hôm qua nghe thấy cậu nói chuyện điện thoại rồi nhắc đến tên này. Là đàn ông hả?” Nhược Ngưng giả vờ hồ đồ, che giấu đi sự chột dạ. Nghĩ đến việc Đường Nghị Phàm không cho tiết lộ, cô thầm lè lưỡi, suýt nữa thì lộ chuyện rồi.

“Thì cũng không phải phụ nữ...” Si Nhan đưa tay tắt đèn, khiến Nhược Ngưng không thấy được sự thay đổi nho nhỏ trong ánh mắt cô.

“Cậu nói theo kiểu của người sao Hỏa à?” Nhược Ngưng cười khế, trở mình rồi đưa lưng về phía cô, “Lúc nào cho gặp mặt đi, sao chưa từng nghe cậu nhắc đến?”

“Có cái gì hay mà nhắc đến chứ.” Si Nhan kéo chăn lên, bất mãn nói thầm, “Cậu hỏi cung đấy hả? Ngủ đi.”

Trong lúc Si Nhan và Nhược Ngưng đã chìm vào giấc ngủ, thì ở một hội quán tư nhân lại là một hồi nao nức, ly qua ly lại. (Cái này chỉ chuyện uống rượu ý.)

Bởi chuyện đến đột ngột nên Ôn Hành Viễn đặt vé máy bay ngay chiều hôm ấy, lúc xuống máy bay cũng đã là hơn tám giờ tối. Đường Nghị Phàm tự mình lái xe đến đón. Ôn Hành Viễn nhìn đồng hồ, đoán rằng cô đã đi ngủ sớm, lại thêm việc ngày mai được gặp cô nên anh không gọi điện thoại cho cô nữa.

Lúc tới hội quán, ánh trăng sáng trắng đã yên lặng lan ra tận chân trời. Thành phố quen thuộc, ánh đèn neon rực rỡ chớp không ngừng, người xe lui tới tấp nập, hòa vào dòng ồn ào của đô thị phồn hoa.

Chỉ là, nó có liên quan gì với anh?

Đẩy cửa xe ra, Ôn Hành Viễn miễn cưỡng bước xuống, “Làm ăn được lắm, mình còn nghĩ là cậu phá nát “Thượng Du” rồi cơ đấy.”

“Đúng là quá coi thường mình. Đường công tử mà lại vô dụng thế sao?” Đường Nghị Phàm bất mãn oán thán, dậm một cái lên vai anh, “Haiz, ngày trước lúc bố cậu chuyển toàn bộ việc làm ăn đến thành phố A, cậu khẳng khái đòi giữ lại “Thượng Du”, không phải là vì Si Nhan đấy chứ?” Đột nhiên lại nghĩ đến chuyện gì đó, anh đứng thẳng người, “Không đúng, lúc đấy mình còn chưa ra nước ngoài, chuyện của cậu hình như mình cũng biết rồi, hay là các cậu không nhận ra nhỉ.”

“Trở thành bà cô từ lúc nào thế?” Ôn Hành Viễn lườm anh, đóng sầm cửa xe lại rồi bước vào “Thượng Du”.

“Hoan nghênh quý khách. Xin hỏi anh có đặt chỗ không ạ?” Giọng nói dịu dàng của cô tiếp tân truyền đến, anh cau mày lại, nhìn mấy cô nàng mặc áo cắt xẻ tối đa, sườn xám cũng xẻ tà sâu. Anh lạnh giọng nói với Đường Nghị Phàm đi theo sau, “Cậu biến “Thượng Du” thành chỗ trăng gió, hay là biến mình thành khách?”

Đường Nghị Phàm chớp mắt, nói với cô tiếp tân, “Anh này không cần đặt chỗ. Ôn Hành Viễn.”

“Ôn tổng!” Viên giám đốc đang trực ban thấy Đường Nghị Phàm đến liền bước tới chào đón, lại vừa lúc nghe thấy tên ông chủ lớn thì có chút hoảng hốt, cung kính chào hỏi.

“Giám đốc Lí?” Ôn Hành Viễn vẫn còn nhớ ông ta, cũng coi như là nhân viên lâu năm.

“Dạ đúng, Ôn tổng vẫn còn nhớ tôi sao?” Giám đốc Lí tươi cười, có chút vui sướng.

“Cứ gọi tôi là cậu Ôn được rồi, cậu ta mới là ông chủ của các ông.” Anh nghiêng đầu nhìn Đường Nghị Phàm, thấy giám đốc Lí liên tục gật đầu thì liền xoay người đi vào thang máy.

Trong một căn phòng bao để đón người họ Ôn nào đó, cả đám bạn học cũ đều đã có mặt. Ngày thường ai cũng bẽ bộn công việc, lúc tụ tập cũng không nhiều, hơn nữa đã mấy năm rồi anh không về nên đương nhiên không thể tránh được mấy ly liền.

“Hành Viễn, cậu đúng là không biết nghĩ gì cả, đi mấy năm mới về một lần, ly này bắt buộc phải uống.” Người nói chính là Thạch Lỗi, một anh bạn cùng phòng thời đại học.

Ôn Hành Viễn nhú mày, bật cười sang sảng, không chút do dự mà nhận lấy ly rượu, “Bà xã cậu đâu? Thăng ranh này có bản lĩnh lắm, hoa khôi của trường mà cũng bị cậu cười.”

“Cậu vẫn ăn nói không biết ngượng như thế, chỉ riêng chuyện này là phải phạt thêm ly nữa, phải ặt cậu nở hoa luôn. Có biết là làm cho Tiểu Nhiên thần hồn điên đảo, mình phải theo đuổi khổ cực thế nào không?” Thạch Lỗi giả vờ tức giận, chỉ vào người kia oán thán.

“Biến xa một chút đi, vẫn còn mặt mũi nhắc đến chuyện này hả?” Đường Nghị Phàm nhú mày, cướp lấy ly rượu trên tay anh ta, uống ực một hơi.

Nói đến việc này, xem ra Đường công tử đúng là ngã quía đau trên tình trường. Lúc anh về nước, một lần tình cờ có cơ hội tiếp xúc với vợ của Thạch Lỗi trong lúc làm ăn. Khi ấy, anh tán công ráo riết suốt hơn một tháng, sau đó lại bị Thạch Lỗi nhanh chân giành trước, còn dám tự đắc ưỡn ngực nói “cận thủy lâu thai”*. Mẹ kiếp, nếu không phải vì giữ phong độ, anh đã vung một quả đấm rồi. Đường công tử hào hoa trước nay vốn không gặp bất lợi gì về khoản phụ nữ, thì giờ đã bị bôi tro. Không nhắc đến thì đã quên lâu rồi, giờ nhắc đến lại khiến anh sôi một bụng tức.

*Có thể hiểu nó là ngược của câu: “Trâu chậm uống nước đục”. Ý là nhanh thì được lợi.

“Sao thế, ngày mai kết hôn rồi mà giờ lại còn nhớ thương bà xã tôi?” Thạch Lỗi có chút men say, đầu óc mụ mị, ánh mắt nhìn Đường Nghị Phàm nhuốm chút ý tứ khiêu khích.

“Say rồi hả, Lỗi Tử?” Cao Các đứng bên cạnh lên tiếng hòa giải, lại giơ ly rượu lên, “Người anh em vẫn đi một mình hả?”

Ôn Hành Viễn hiểu, liền cười cười, “Lúc học đại học thì đúng là như thế, giờ mới chạy trốn được ba người, trở về tịnh tâm một mình.” Vừa nói anh vừa duỗi đôi chân dài ra, đá một cái vào cẳng chân người kia, sau đó dốc ly lên, cạn đến đáy.

Mọi người cười rộ lên, cùng nâng ly.

Đều là bạn bè đã quen biết nhiều năm, đương nhiên không ai còn nhớ đến thứ gọi là “thù” nữa. Cả đám uống túy lúy đến tận khuya, những người tửu lượng kém dựa vào sofa nghỉ ngơi, mấy người khác còn tỉnh thì ngồi xúm lại chơi đồ xúc xắc, đoán số.

Ôn Hành Viễn thấy Đường Nghị Phàm đã ngà ngà, sợ ảnh hưởng đến đại sự ngày mai nên định tiến tới từ chối hộ anh.

“Cậu ấy uống nhiều rồi, ly này tôi uống thay.” Hàn Nặc cười thản nhiên, đưa tay nhận lấy cái ly, uống một hơi cạn sạch.

“Được lắm, thằng nhãi, lúc học đại học còn có mỹ nữ chối rượu hộ, hôm nay, luật sư Hàn lừng lẫy không uống giọt rượu nào cũng ra đỡ hộ cậu.” Thạch Lỗi loạng choạng đứng dậy, lại rót cho Hàn Nặc thêm một ly nữa, “Nào, Hàn Nặc, chuyện công ty bình thường vẫn hay phải làm phiền đến cậu, tôi kính cậu một ly.”

“Khách sáo rồi, Lỗi Tử, chuyện thường mà.” Hàn Nặc mỉm cười, không có ý từ chối.

“Chừng nào thì đến chuyện hỉ của cậu hả?” Bình thường hay thấy anh ta đi cùng Tạ Viễn Đằng, Thạch Lỗi ngả lưng vào sofa, lèm bèm hỏi.

“Cậu quản nhiều thế hả?” Đường Nghị Phàm xem ra vẫn tỉnh táo, quay đầu nhìn vào mắt Ôn Hành Viễn, muốn ngăn tay kia hỏi tiếp.

Từ lúc vào cửa, Ôn Hành Viễn và Hàn Nặc vẫn một dạng không nóng không lạnh, nửa xa lạ nửa quen thuộc, dường như không có gì đặc biệt. Nhưng, sao anh lại không nhìn ra hai người đó có vẻ kỳ quái chứ, nhưng kỳ quái thế nào thì chịu. Chỉ biết rằng trong hai đôi mắt kia như chứa vạn mũi dao có thể phi ra bất cứ lúc nào. Cũng coi như anh được lĩnh giáo cái gì gọi là “nụ cười có dao” rồi. Đây không phải là vẻ mặt của người bình thường, hai người đàn ông này như đang quyết đấu vậy. Lúc này, ngồi bên cạnh họ đúng thật là chuyện nguy hiểm.

“Còn cậu thì quản được? Ngồi lui ra đi, mờ ám...” Thạch Lỗi nói không rõ, khó chịu ngồi xê sang một bên.

“Mẹ khỉ, làm như tôi yêu cậu à?” Đường Nghị Phàm tức tối, ngửa đầu uống một hớp rượu nữa.

Trong phòng, ánh đèn mờ mờ nhạt nhạt, tiếng nhạc đinh tai nhức óc truyền khắp góc ngách, khiến người ta có cảm giác lơ lửng và cuồng nhiệt không giấu nổi.

Qua vài tuần rượu, Ôn Hành Viễn trầm mặc nhìn Hàn Nặc. Còn anh ta cũng ngồi đối diện anh, lẳng lặng nhìn anh.

Một lát sau, Ôn Hành Viễn hạ tầm mắt xuống, bên khóe môi gợn lên nụ cười thâm thúy. Dưới ánh đèn mờ, khuôn mặt góc cạnh anh tuấn có chút mơ hồ.

Hàn Nặc cũng dời ánh mắt gần như cùng một lúc, rồi anh ta đi về phía anh.

“Uống một ly chứ?” Ánh mắt thâm trầm, giọng điệu chắc nịch, vừa nói, Hàn Nặc vừa đưa ly tới trước mặt anh.

“Say rồi hả?” Ôn Hành Viễn không nhúc nhích, trên mặt vẫn hiển hiện nụ cười, nhưng giọng nói dần lạnh đi khiến Hàn Nặc chợt có cảm giác xấu hổ.

“Nào nào nào, đại ca Ôn, Hàn Nặc, đến đây chơi đi, hai người lờn nhau cái gì đấy?” Đường Nghị Phàm vừa thấy thế liền cuống cuồng vẫy tay gọi hai người. Hai ánh mắt thế kia, ngộ nhỡ đánh nhau thì chết.

Dường như Hàn Nặc có chút do dự, trong nháy mắt như chìm vào mớ rối tinh rối mù, cuối cùng mở miệng ra lại nói, “Đánh cược một ván không?”

Ôn Hành Viễn nhìn anh ta, như cười như không, “Cược gì?”

“Đánh cược gì? Chơi khan chẳng thú vị tẹo nào.” Lúc Ôn Hành Viễn và Hàn Nặc ngồi vào bàn chơi đồ xúc xắc, không biết ai lại đột nhiên lên tiếng, nói rất to.

“Còn đánh gì nữa, đây là mấy ngón tay còn không biết, lượn ra kia ngủ đi.” Cao Các biết quan hệ giữa hai người này không bình thường nên có ý ngăn cản.

Trên gương mặt tuấn tú của Hàn Nặc không hề có chút dao động nào. Ôn Hành Viễn cười rất nhẹ, rất bình thản. Tiếng nhạc nhỏ đi, căn phòng xa hoa bỗng chốc lặng đi rất nhiều tạo nên cảm giác áp lực khó hiểu.

“Cược gì đây?” Anh hỏi, bên môi vẫn giữ nguyên nụ cười, nhưng giọng nói lại lạnh như băng.

“Cược hạnh phúc của cô ấy!” Hàn Nặc ngồi xuống, giọng nói êm như nhung, chỉ có Ôn Hành Viễn nghe thấy.

Trong thoáng chốc, anh thu nụ cười lại, ánh mắt trầm tư, “Cậu không cực nổi đâu!”

Hàn Nặc mím môi không nói nữa, cầm con xúc xắc ném ra ngoài.

Bên tai vẫn là tiếng nhạc âm vang, đột nhiên có tiếng chạm trong cốc. Con xúc xắc lắc qua lắc lại, có chút không chân thực khiến người khác bất an, cũng không hình dung ra tâm tình trong lúc này là như thế nào.

Lúc này, thời gian như đứng im, quên việc phải trôi đi. Hai đôi mắt đen nhánh chứa đầy vẻ phức tạp, hai người lẳng lặng đối mặt, như thể người nào dời ánh mắt đi trước thì là kẻ thua cuộc.

Con xúc xắc lắc vài lần phát ra tiếng động khẽ, khoảng ba phút.

Lúc hai người đồng thời thả xúc xắc, sáu con xúc xắc nằm ngay ngắn trên bàn, sáu con như một...Sáu điểm.

Thạch Lỗi hét lên rằng họ hòa, mọi người đều lao đến cộng ly với nhau, còn Ôn Hành Viễn thì chẳng còn hứng thú gì.

Đẩy cánh cửa ra, tạm rời khỏi chốn ồn ào náo nhiệt, anh đứng ở một nơi thoáng đãng hút thuốc.

Suốt ba phút, họ đánh cược gì, chỉ trong lòng họ biết. Nhưng, trong tình yêu có thể hòa được sao? Nếu là cùng thua thì anh còn tin, chứ cùng thắng, không thể nào.

Khoảng hai giờ sáng, đám người cuối cùng cũng chịu rời đi. Lúc cánh cửa khép lại, trên mặt bàn đột nhiên có thêm một viên nữa, ba mươi sáu điểm xúc xắc bỗng chốc biến thành ba mươi bảy điểm.

Ai nói tình yêu không có cùng thắng mà chỉ có cùng thua? Không đi tới cuối cùng, ai mà biết được kết quả!

10. Chương 10: Dây Kết Trái Tim

Sáng sớm, cả mặt đất dường như còn đang chìm trong giấc ngủ say, vạn vật bị bao phủ bởi màn sương mờ, chẳng phân biệt rõ được gì nữa.

Si Nhan đã dậy từ rất sớm để thu dọn hộ Nhược Ngưng. Nhà họ Quý chật ních người, thân bằng quyến thuộc nườm nượp kéo đến chúc mừng. Bộ váy cô dâu trắng tinh ôm lấy thân hình lả lướt của Nhược Ngưng, khiến cô trông càng thêm phần cao quý tao nhã, vừa đoan trang lại vừa không mất đi vẻ đẹp khuê các, ai nhìn cũng liên tưởng đến nàng công chúa dịu dàng nhu mì.

Trải qua bao năm tháng vừa ưu thương vừa tươi đẹp, cuối cùng Nhược Ngưng cũng trở thành cô dâu rồi. Ngày hôm nay, cô là người hạnh phúc nhất.

Nhớ lại lúc còn học đại học, Si Nhan và Nhược Ngưng từng ngây ngốc tưởng tượng ra dáng vẻ mình lúc mặc áo cưới: Được khoác bộ váy trắng tinh, trở thành cô dâu xinh đẹp nhất, được gả cho người mình yêu nhất, cùng nắm tay bước tới tương lai. Khi ấy, cả hai đều rất ngây thơ, đều cho rằng hạnh phúc của đời người sẽ đến ở một khúc rẽ nhất định, mà Nhược Ngưng vốn vẫn nghĩ, Si Nhan sẽ lấy chồng trước mình, và Hàn Nặc sẽ là người đứng trên thảm đỏ đợi nắm tay cô. Nhưng, cuối cùng thì mình lại là người kết hôn trước. Lúc cô kết hôn, Si Nhan vốn mang đầy vết thương sẽ lẻ loi một mình, Hàn Nặc sẽ nắm tay người khác.

Nhìn Si Nhan mặc bộ váy trắng bó eo ngồi trong phòng nghỉ, hai mắt Nhược Ngưng chợt đỏ lên.

“Sao thế? Không nỡ đi lấy chồng hả?” Si Nhan nhìn cô một cách khó hiểu, lại thấy hai mắt cô ngấn lệ, “Vừa nãy lúc Đường Nghị Phàm đưa cậu ra khỏi cửa cũng không thấy cậu khóc thảm thế này. Bây giờ mới hối hận à, muộn rồi!” Dùng khăn tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, Si Nhan trêu cô.

“Ai bảo mình hối hận chứ.” Khịt mũi một cái, Nhược Ngưng ghen ngào nói.

“Đừng khóc nữa, sau này nếu Đường Nghị Phàm dám bắt nạt cậu, mình nhất định sẽ cho anh ta bẽ mặt!” Si Nhan cũng thấy chớp mũi ê ẩm, giọng nói đột nhiên hạ xuống, “Nhược Ngưng, cậu phải hạnh phúc đấy!”

Nhược Ngưng khó lắm mới tìm lại được nước mắt, vừa nghe thấy Si Nhan nói vậy thì lại trào lệ, cầm khăn tay che mặt.

Cô tiến lên từng bước chậm, ôm chặt lấy thân mình mảnh mai của Si Nhan, “Nhan Nhan, bất kể xảy ra chuyện gì, cũng không được từ bỏ tìm kiếm hạnh phúc!”

“Không được từ bỏ tìm kiếm hạnh phúc!” Nhắm đi nhắm lại tám chữ này, bao mối ưu tư trong lòng lại quay về. Hạnh phúc, cô đã từng tưởng rằng nó đến dễ như trở bàn tay, bây giờ nghe thấy lại tan nát cõi lòng.

Điều mà họ gọi là hạnh phúc, rốt cục như thế nào? Một loại cảm giác thư thái bình an? Hay là vòng tay ấm áp của một người? Vì sao cô cảm thấy kiếm tìm thế nào cũng không nắm bắt được?

Ba năm tự dày vò mình, cô cố chấp lựa chọn cô đơn, cố gắng quên đi giấc mơ ngọt ngào đã vượt mắt, dường như linh hồn cũng lạc hướng nào rồi. Hôm nay, giấc mơ đã hoàn toàn tan nát, tình yêu đã trở nên mơ hồ, duy chỉ có vết thương là vẫn như trước. Cô như cánh đồng khô nẻ mất sinh dưỡng, ai sẽ là người cứu vớt sinh mệnh cô đây? Cô có thể yêu một người khác như yêu anh ta, có thể một lần nữa nỗ lực vì tình yêu, có thể nhận được một tình yêu vĩnh viễn tựa trời đất không?

Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cô chôn chặt tất cả ước mơ vào tận sâu trong đáy lòng.

Lúc mở mắt ra, Si Nhan ôm chặt lấy Nhược Ngưng, trong mắt mơ hồ thấy lệ, “Mình sẽ cố gắng thử, mình sẽ!”

Nhược Ngưng khẽ gật đầu, nước mắt chậm lặn xuống. Hai cô gái cứ ôm nhau như vậy, động viên nhau, chúc phúc cho nhau, cũng nguyện sẽ cùng đối mặt với những biến cố xảy ra sau này.

Trên thế gian này, tình yêu vốn là định mệnh của mỗi người, nó giống như việc bạn chọn đề bài nào đi nữa, thì cuối cùng vẫn phải trả lời, không thể trốn tránh được. Nhưng, tình bạn cũng vậy. Mặc dù tình yêu đến thì mãnh liệt, khắc cốt ghi tâm, nhưng tình bạn cũng sẽ khiến con người có cảm giác mãnh liệt như vậy, hơn nữa còn thấy trái tim mình được sưởi ấm. Chỉ là, đôi khi vì đã nắm trong tay rồi, có bên cạnh rồi nên dễ dàng quên đi, chưa kịp quý trọng.

Si Nhan thật may mắn, mặc dù bị tình yêu ruồng bỏ, nhưng vẫn còn tình bạn thấm thiết, cô thấy như thế là đủ rồi.

Nhược Ngưng cũng may mắn, ngoài tình thân và tình bạn, cô còn có được tình yêu. Một Đường Nghị Phàm đào hoa, cuối cùng đã nguyện ý vì cô mà bỏ lại cả rừng hoa, đơn giản chỉ vì — yêu cô.

Cuộc đời cô, từ ngày hôm nay, đã sang một trang mới rồi!

Cánh cửa bị đẩy khê ra, Đường Nghị Phàm mặc bộ âu phục trắng, bóng dáng cao lớn, anh dịu dàng mỉm cười với cô. Trong một khắc ấy, Nhược Ngưng lấy lại bình tĩnh. Anh, chính là người sánh cùng trời đất với cô.

Ánh mắt rạng ngời quyến luyến với khuôn mặt thanh tú động lòng người của cô, Đường Nghị Phàm vươn tay, “Đi thôi!”

Xoay người lại nhìn Si Nhan, thấy cô gật đầu, Nhược Ngưng liền mỉm cười, nụ cười thanh thiết như đóa bách hợp. Cô đưa tay cho Đường Nghị Phàm rồi đi ra ngoài.

Bên môi Si Nhan khẽ gợn lên một nụ cười nhẹ. Đã lâu rồi cô mới có được một nụ cười ấm áp đến thế, cả người như chìm trong ánh mặt trời, chói lòa sáng ngời.

Thời gian một năm qua, dòng kí ức như con sông dài nay đã có thêm một dấu ấn, đó là chứng kiến bước ngoặt trong cuộc đời Nhược Ngưng.

Nhược Ngưng, cậu sẽ hạnh phúc, nhất định cậu sẽ hạnh phúc!

Cô dẫu và chú rể với gương mặt rạng ngời hạnh phúc đứng trước cung thánh, trang nghiêm, long trọng.

Ánh đèn dịu nhẹ chiếu lên khuôn mặt họ, hiện lên một vẻ êm ái, bình an. Nhược Ngưng vẫn mang vẻ thẹn thùng trước nay, Đường Nghị Phàm khôi ngô tuấn tú, quả thực là một đôi trời sinh, hoàn mỹ không chê

vào đầu được. Còn chàng phù rể đứng phía sau lại càng tuyệt, không hề thua kém, thậm chí còn gây chú ý nhiều hơn.

Anh mặc bộ âu phục trắng thớm, bên môi là nụ cười nhẹ, ánh mắt dịu dàng, như làn nước vây lấy cả thể xác lẫn linh hồn Si Nhan. Cảnh tượng này khiến cô nhớ đến cái đêm trước hôm anh rời khỏi Cổ Trấn, khi đó, ánh mắt anh cũng giống thế này, bình ổn, an hòa, dịu dàng như nước.

Một Ôn Hành Viễn như vậy, tản ra sự chững chạc, chín chắn khiến người khác có cảm giác áp lực. Lúc ánh mắt Si Nhan và anh chạm nhau, tim cô đập mạnh hơn vài nhịp.

Còn cô của lúc này, càng đẹp hơn trong mắt anh. Khuôn mặt thuần khiết, kiểu tóc đơn giản, vừa thanh tú lại vừa xinh xắn, vừa đoan trang lại vừa quyến rũ. Có lẽ trong mắt anh, dáng vẻ nào của cô cũng đều đẹp cả. Có điều, trong lúc mặt đối mặt này, nhìn kĩ, trông cô lại càng đẹp hơn.

Không để lỡ mất ánh mắt kinh ngạc và nghi hoặc của cô, Ôn Hành Viễn nghiêng đầu về phía Đường Nghị Phàm rồi nhíu mày, như thể đang nói: Em là bạn thân của cô dâu, chẳng lẽ anh không thể là bạn của chú rể?

Si Nhan cau mày, như đã hiểu ra, lập tức thu ánh mắt lại, không thèm để ý đến anh nữa, cũng có lẽ là để che đi sự xấu hổ trong phút chốc đối mặt.

Đến tận khi cô dâu chú rể tuyên thệ, ánh mắt Ôn Hành Viễn vẫn không rời khỏi cô. Si Nhan cũng cảm giác được ánh mắt anh đang dõi theo mình, chợt thấy mất tự nhiên, vô cùng mất tự nhiên.

Hôn lễ rất xa hoa, cũng hơi rườm rà. Đường Nghị Phàm và Nhược Ngưng muốn làm đám cưới theo kiểu Tây, nhưng phụ huynh hai bên lại bắt phải có nghi thức Trung. Cân nhắc lên xuống, cuối cùng họ gộp cả hai loại nghi thức lại, làm lễ kiểu Tây trước, sau đó ra nhà hàng hoàn thành thủ tục kiểu Trung.

Tới nhà hàng, Si Nhan đi theo giúp Nhược Ngưng thay đồ, chuẩn bị ra ngoài mời rượu. Trong lúc Si Nhan oán trách Nhược Ngưng và Đường Nghị Phàm thông đồng, Nhược Ngưng bất mãn kêu oan, “Mình không biết mà. Vị trí phù rể chắc chắn không thể chọn Hàn Nặc, mình bảo Nghị Phàm tùy ý chọn một anh ưa nhìn, anh ấy nói sẽ mời bạn học cũ, ai ngờ lại trùng hợp là cậu quen biết Ôn Hành Viễn chứ.”

“Còn già mồm, chẳng trách tôi qua đột nhiên nhắc đến anh ấy. Gớm thật, sắp ra khỏi nhà rồi là biến chất, cái hay thì không chịu học.” Si Nhan giận dỗi cãi lại, đưa tay kéo khóa váy lên cho cô.

“Này, đẹp trai thật đấy!” Nhược Ngưng hỉ hả, nháy mắt với Si Nhan, vẻ mặt mờ ám.

“Cậu thích à? Thế thì thu nạp đi, chỉ cần Đường Nghị Phàm nhà cậu đồng ý, mình cũng không có ý kiến gì.” Si Nhan lườm cô, lấy hộp mỹ phẩm ra giúp cô trang điểm.

“Ờo...Nghĩ một đằng nói một nẻo. Mình vừa thấy cậu nhìn chằm chằm người ta đấy nhá.” Nhược Ngưng bĩu môi.

“Cậu nhàn rồi thật, còn hơi sức quan tâm đến người khác, cẩn thận ông xã cậu ghen đấy.”

Nhược Ngưng khẽ cười, hơi nhún vai, “Nghe nói người ta ở Cổ Trấn chăm cậu một năm, không phải là thanh mai trúc mã đấy chứ?”

“Đồ gà mái.” Si Nhan nguýt một cái.

“Còn là bạn thân cơ đấy, đến giờ mà vẫn giữ kín như bưng không chịu nói?” Nhược Ngưng cũng lườm cô, quả nhiên không hài lòng với câu trả lời thờ ơ của cô. Hừ, đại tiểu thư đây không ra uy là liên biến người ta thành con thỏ con dấy hả.

“Chẳng có gì đặc biệt cả, bạn thôi.” Si đại tiểu thư bắt đầu nói cho có lệ, hờ hững như không.

“Bạn? Chỉ đơn giản thế thôi?” Quý cô nương không chịu thua, dồn ép đến cùng.

“Bạn tốt được chưa?” Si đại tiểu thư tiếp tục qua loa, không chịu hé miệng.

“Bạn tốt? Bạn trai tốt? Tốt đến mức nào?” Hai mắt Quý cô nương sáng quắc lên, tinh thần phấn chấn hẳn.

“Nhược Ngưng, xong chưa?” Si Nhan đang định cãi lại thì Đường Nghị Phàm đã gõ cửa, hẳn là đã phải đợi hai cô nàng khá lâu rồi.

“Ra ngay đây.” Nhược Ngưng đứng dậy, thuận tay tết một cái lên mặt Si Nhan, “Chờ lúc nào rảnh rồi thăm vấn cậu tiếp.”

Cô kéo cửa vào, vừa lúc thấy Đường Nghị Phàm và Ôn Hành Viễn đang đứng ở ngoài.

Gương mặt Đường Nghị Phàm vẫn đượm ý cười, anh đưa tay ôm lấy bờ eo nhỏ nhắn của Nhược Ngưng, cúi đầu nhẹ giọng nói bên tai cô, “Nhược ngưng, em đẹp quá!”

Nhược Ngưng không làm thế nào ạt không đỡ được, cô khẽ đẩy anh ra nhưng vẫn bị anh ôm vai đi ra phòng khách.

Si Nhan bưng khay, cùng Ôn Hành Viễn đi ra ngoài.

“Làm gì mà thân bí thế, không thấy anh nói một câu nào.” Si Nhan sóng vai đi cùng anh, nhìn không chớp mắt, cố đè nén sự tức giận.

Hơi nhích lại gần cô, anh thấp giọng nói, “Anh có thể giải thích lời này là em nghĩ đến anh nên mới sinh ra oán giận không?”

Hơi thở của anh ở rất gần, hương nam tính vây lấy cô trong chốc lát. Si Nhan nghiêng đầu, ánh mắt anh sâu như biển, khiến cô hoảng hốt nhớ lại những hồi ức.

Trái tim cô nhảy lên liên hồi. Vì sao đột nhiên lại nảy ra suy nghĩ đáng sợ ấy? Giờ phút này, Si Nhan cảm thấy khoảng cách giữa hai người...quá gần rồi.

“Cẩn thận.” Lời còn chưa dứt, cánh tay Ôn Hành Viễn đã duỗi ra, kéo cô lại, tránh cho cô khỏi đâm đầu vào anh chàng phục vụ ở phía trước.

“Tại anh đấy.” Si Nhan tránh khỏi vòng tay anh, lời nói ra có chút kỳ quặc. Thấy anh cau mày, thấy vẻ mặt mờ mịt của anh, đột nhiên cô rất muốn cười. Đôi con ngươi khẽ đảo, cô đến gần anh một chút, thừa lúc anh thất thần thì liền giẫm lên giày anh như thể rất vô tình.

“A...” Người nào đó kinh hãi kêu đau, hít sâu một hơi, cắn răng lườm cô.

“Ấy chết, không cố ý, không cố ý.” Cô xin lỗi nhưng lại cười, vẻ tươi cười không hề có chút vẻ hối lỗi nào cả.

“Không yếu ớt đến thế chứ, Ôn thiếu gia?” Đi được vài bước, cảm thấy anh không đuổi kịp, Si Nhan quay đầu lại cười với anh.

Thấy cô cười như con cáo nhỏ, Ôn Hành Viễn cười khổ, cô nàng kia, sao vẫn như trẻ con thế chứ. Anh bắt đầu lắc đầu, giảo bực nhanh.

Thân là phù dâu phũ phũ nhưng lúc họ đến nơi thì Đường Nghị Phàm và Nhược Ngưng đã bắt đầu mời rượu từ khi nào rồi.

Nhược Ngưng xoay người lại nháy mắt với Si Nhan. Si Nhan làm ra vẻ như muốn đánh cô, lại bị Ôn Hành Viễn đứng bên cạnh ngăn lại, “Phù dâu, xin cô làm tròn bổn phận cho.”

Cổ tay cô bị anh nắm chặt, giấy thế nào cũng không ra, Si Nhan nghiêng răng nghiêng lợi, “Phù rể, bổn phận của anh hình như không có việc kéo phù dâu đi nói chuyện phiếm.”

Ôn Hành Viễn cười “khì khì”, buông tay cô ra, “Đúng đúng, mời phù dâu đi trước.” Vừa nói xong, anh liền lùi lại một bước, để cô đứng sau Nhược Ngưng.

“Coi như anh còn biết lý lẽ.” Cô ngênh ngang đi qua anh, đắc ý đứng sau Nhược Ngưng, hất cằm với anh.

Mấy bàn ở phía trước đều là thân thích của hai gia đình, cũng không làm khó gì đôi tân hôn, chỉ nhấp chén qua loa cho xong việc. Nhưng tới bàn bạn bè thì quả nhiên là không được dễ dàng, mọi người la hò lên đòi uống rượu giao bôi. Với loại tình huống này, phù dâu phù rể cũng không tiện lên tiếng, đỡ bị hại lây.

Nhược Ngưng then thùng, cả mặt đỏ hồng lên. Còn Đường Nghị Phàm thì lại rất hăng hái, không hề từ chối, kéo tay Nhược Ngưng quàng vào tay anh, cùng uống một ly rượu, thuận lợi vượt qua bài kiểm tra của mọi người trong tiếng cười vang.

Vừa thấy bàn của Hàn Nặc, huyết sắc trên mặt Si Nhan trong thoáng chốc như bị rút cạn đi, hai chân cũng không kiểm soát được, bước đi run rẩy khó khăn.

Ôn Hành Viễn để ý thấy sự khác thường của cô, chậm rãi bước đến cạnh cô, nhẹ nắm lấy tay cô rồi cúi đầu nói nhỏ vào tai cô, “Đừng căng thẳng, có anh ở đây rồi!”

Si Nhan ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt cổ vũ của anh.

Không biết tại sao, giờ khắc này, nụ cười của anh như chứa đầy năng lượng, mà anh lại nắm chặt lấy tay cô như thế, khiến cô lấy được dũng khí chỉ trong thoáng chốc.

Hàn Nặc mặc âu phục, cũng đứng lên giống mọi người. Sắc mặt anh ta nhìn rất bình tĩnh, duy chỉ có ánh mắt kiên định vẫn dừng lại trên người cô. Tạ Viễn Đằng cũng đứng dậy, rất tự nhiên mà nhích gần lại anh ta, trên mặt vẫn là nụ cười điềm nhiên trước nay. Cô ta vẫn vắn vắn tóc kiểu đơn giản như mọi ngày, mặc một chiếc váy trắng, chỗ eo chen lại tôn lên vóc người hoàn hảo của cô ta, vừa tinh tế vừa quyến rũ.

Tạ Viễn Đằng xinh đẹp, Hàn Nặc trầm ổn, thật đúng là xứng đôi.

Si Nhan thu ánh mắt lại, nhếch một nụ cười xót xa, lồng ngực mơ hồ đau. Đột nhiên cô rất muốn uống rượu, thấy có người vẫn chúc rượu Nhược Ngưng, cô không hề nghĩ ngợi mà đón lấy.

Sau lưng đột nhiên được siết lại, một bàn tay đoạt lấy ly rượu trong tay cô, “Tửu lượng của phù dâu không cao lắm, chén này để tôi uống thay.

11. Chương 11: Được Mất Đúng Mực

“Tửu lượng của phù dâu không cao lắm, chén này để tôi uống thay.” Ôn Hành Viễn thản nhiên cười, giọng điệu kiên quyết, lúc tay anh hạ xuống thì ly rượu cũng trống không.

Hàn Nặc vẫn đứng yên, không nói câu nào. Gương mặt anh ta không thể hiện về gì, chỉ duy ánh mắt là vẫn tập trung trên người cô, như thể không muốn bỏ qua bất kỳ biểu hiện nào của cô. Có lẽ ở đây phát sinh chuyện gì đi nữa cũng chẳng liên quan đến anh ta, ngay cả Tạ Viễn Đằng đứng cạnh anh ta cũng như không, anh ta chỉ im lặng nhìn Si Nhan.

Dù không quay đầu lại nhưng Si Nhan biết ánh mắt Ôn Hành Viễn đang dừng trên Hàn Nặc. Cô để ý thấy khóe môi Hàn Nặc khẽ nhếch lên một độ cong như có như không. Nhưng nó cũng chỉ là trong nháy mắt, quá nhẹ, quá nhanh, khiến cô tưởng mình bị ảo giác.

Ba năm không gặp, Si Nhan phát hiện ra Hàn Nặc đã thay đổi, khuôn mặt vẫn khôi ngô nhưng mờ mờ dấu vết ưu thương, trên vầng trán hiện vẻ lạnh lùng xa lạ. So với vẻ điềm tĩnh trước kia, bây giờ anh ta có vẻ trầm lặng hơn. Ánh mắt sâu hút không giấu nổi vẻ uể oải, dường như còn có sự mất mát và...tuyệt vọng.

Hàn Nặc hít sâu, nhìn cô đang mím môi và xoay người cùng lúc với Ôn Hành Viễn, rồi chậm rãi đi qua anh ta. Ngay lúc cô đi qua, anh ta cố gắng khống chế mình, nhưng rồi lại tóm lấy cổ tay cô.

Si Nhan không ngờ anh ta sẽ có hành động như vậy, đứng khựng lại, chiếc khay bên tay phải suýt rơi xuống đất, may mà Tạ Viễn Đằng nhanh tay nhanh mắt đỡ được.

“Hàn Nặc?” Cao Các không hiểu gì nên cùng lên tiếng với Thạch Lỗi. Thạch Lỗi lại đưa mắt nhìn Ôn Hành Viễn.

“Cám ơn!” Ôn Hành Viễn nhận lại chiếc khay trong tay Tạ Viễn Đằng, giọng nói có phần lạnh đi, đồng thời khẽ đẩy tay Hàn Nặc ra, trên mặt hiện vẻ châm chọc, “Luật sư Hàn muốn trở thành tiêu điểm trong đám cưới của người khác sao?”

Hàn Nặc thấy Ôn Hành Viễn nắm tay Si Nhan, thấy cô vô thức nép vào gần anh thì ánh mắt có chút thay đổi. Anh ta nắm chặt tay lại, chặt đến mức thân thể phát run, một lúc lâu sau mới khôi phục lại tinh thần.

Sau đó, anh ta lại cầm ly rượu trên bàn lên, uống một hơi cạn sạch, gần như khuôn mặt không còn huyết sắc.

Tạ Viễn Đằng im lặng kéo Hàn Nặc ngồi xuống ghế, lại mỉm cười, trong ánh mắt nhìn Si Nhan có vài phần mệt mỏi, “Thật ngại quá, anh ấy say rồi.”

Ánh mắt phức tạp, có đôi chút vẻ chua chát, nhưng cũng rất bình tĩnh, ít nhất thì trong mắt những người biết chuyện thì là đủ ung dung thản nhiên.

Si Nhan nhếch khóe miệng, nở nụ cười thân thiện, “Không sao, nếu tửu lượng anh ấy không tốt thì uống ít đi một chút.”

Tạ Viễn Đằng mỉm cười tỏ vẻ đồng ý, cầm chén trà trên bàn đưa cho Hàn Nặc.

Si Nhan không nói gì nữa. Lúc này, cô chỉ có thể im lặng. Nhưng, trái tim cô lại mơ hồ đau nhói, cô cố gắng nhắm mắt lại, để yên cho Ôn Hành Viễn nắm tay mình rồi đi, cũng không đủ dũng cảm để quay đầu lại nữa.

Si Nhan như người mất hồn. Mấy người bạn học cũ hỏi mấy lần mà cô cũng không nghe thấy, đến lúc Ôn Hành Viễn đẩy cùi trỏ huých nhẹ thì cô mới có phản ứng lại, cười cười, rồi cùng họ tán gẫu vài câu. Thấy mấy người bạn hết đưa mắt nhìn Ôn Hành Viễn rồi lại nhìn Hàn Nặc ở cách đó không xa, trong lòng cô có chút rối bời. Khi nụ cười trên môi đã cứng lại, Ôn Hành Viễn kịp thời đưa cô đi.

“Thông cảm nhé, cô dâu chú rể sắp không trụ nổi nữa rồi, chúng tôi ra đó hỗ trợ, lúc nào gặp lại nói chuyện.” Nói xong câu khách sáo, anh không để ai giữ lại nữa, tươi cười đưa cô ra khỏi “biển khổ”.

“Xin lỗi anh!” Si Nhan không biết tại sao lại nói xin lỗi, nhưng chỉ thốt lên được như vậy, đáng vẻ rất ngoan ngoãn.

“Đừng nói ra ba chữ này dễ dàng quá.” Mặc dù sắc mặt thì bình thường, nhưng thân thể rõ ràng cứng ngắc, lời nói lạnh lùng của anh vô tình làm cho người khác cảm thấy nó như lời của người đang cố nén giận.

Cô không nói gì, chỉ cười chua xót, mãi sau mới bật ra được một câu, “Cảm ơn anh!”

Ôn Hành Viễn không đáp lại, sắc mặt cũng dần dịu xuống, khóe môi khẽ gợn lên nụ cười như có như không.

Dần dần rời xa khỏi tầm nhìn có Hàn Nặc, Si Nhan cảm thấy như trút được gánh nặng, cả người thả lỏng ra rất nhiều, không cứng ngắc như trước nữa.

Người mà mình từng yêu, hôm nay gặp lại, vô hình trung khiến cô thấy áp lực quá lớn. Ánh mắt nóng rực, thâm trầm, lại có lúc lạnh lùng làm cho cô không thể đọc tên thứ cảm giác trong lòng mình. Cô không thể không thừa nhận, giữa hai người đã thay đổi hết rồi, thật sự thay đổi.

Bữa tiệc của hôn lễ vô cùng náo nhiệt, cảnh tượng như vừa rồi căn bản không đủ sức gây chú ý với mọi người, chỉ trừ mấy người họ.

Nhược Ngưng thấy cô đi cùng Ôn Hành Viễn tới thì hơi chau mày, lại giả vờ hỏi cung cô đã đi đâu, làm phù dâu mà không chịu chuyên tâm với nhiệm vụ. Cô lấy lại tinh thần, cau mày nhìn về phía nhà vệ sinh.

Đi kính rượu khách khứa, Ôn Hành Viễn vừa mỉm cười vừa đón lấy hết, không để cho cô có cơ hội uống rượu.

Tuy biết tửu lượng anh rất khá, nhưng cứ uống kiểu đấy thì không ổn. Si Nhan hơi lo lắng, chỉ sợ anh say khướt ở ngay chỗ này. Cô vừa định lên tiếng khuyên thì lại thấy không tiện, vì vậy đành phải kéo kéo cổ tay áo của anh.

Ôn Hành Viễn nghiêng đầu nhìn cô bằng ánh mắt nghi vấn, lại thấy cô nháy mắt với mình. Anh lập tức hiểu ra, nhếch môi cười, lật bàn tay lại, nắm trọn lấy tay cô.

Si Nhan nhú mày, không tránh được nên chỉ biết cắn răng lườm anh. Anh cười gượng gạo, mang theo vẻ nghịch ngợm của một đứa trẻ, nắm chặt tay cô một cái rồi mới chịu buông ra.

Đi kính rượu hết một lượt, mặt Ôn Hành Viễn đã hơi đỏ. Nghĩ lại, bữa tiệc hôm nay phải có khoảng hơn sáu mươi bàn, ly rượu nào cũng bị anh nhận hết. Cô sợ hãi giật thót mình, nhìn chăm chăm anh, thật sự sợ anh sẽ ngã vật ra đây.

Đi về phía phòng nghỉ, thấy bước đi của anh hơi loạn choạng, không vững, cô bước đến đỡ lấy anh.

“Anh có đi được không đây?” Dìu anh, Si Nhan đưa tay đẩy đẩy vài cái.

“Hơi say rồi.” Ôn Hành Viễn híp mắt, thấp giọng nói.

“Không say mới lạ, anh uống nhiều quá thể.” So với Ôn Hành Viễn, Si Nhan yếu hơn rất nhiều, dìu anh thế này là cô đã cố sức lắm rồi. Người này cứ thỉnh thoảng lại oặt người, bao sức nặng của cơ thể đều dồn hết lên cô.

“Nhưng nói chung là vẫn uống giỏi hơn em nhiều.” Ôn Hành Viễn nói thầm, đưa tay khoác lên vai cô.

“Ai bảo? Nhưng mà em có uống say thì anh vẫn đưa em đi được, còn anh mà say thật rồi á, em không khiêng nổi đâu.” Si Nhan để yên cho anh ôm, đỡ anh bước đi.

Đưa anh về phòng nghỉ, Si Nhan rót cho anh một cốc nước, “Này, uống đi.”

Ôn Hành Viễn từ từ nhắm hai mắt lại, xua xua tay rồi nằm vật xuống bàn không buồn nhúc nhích.

Si đại tiểu thư không chịu thua, lại rót cho anh một cốc nước ấm, chợt nghe anh bắt mồm lẩm bẩm, “Chưa từng thấy đứa con gái nào hậu đậu như em, không biết pha một tách trà à?”

Si Nhan trợn trừng mắt. Người này đúng là say quá rồi, dám biến cô thành người hầu, cô không phải chuyên gia phục vụ sâu rượu, làm sao mà biết được chứ. Hơn nữa, lúc nào cũng là cô say, anh có say lúc nào đâu. Mặc dù tức tối với anh nhưng cô lại lật đật đi pha cho anh một tách trà.

“Dậy uống trà đi, thiếu gia.” Cô vỗ vỗ lên vai anh, đáng vẻ rất cung kính.

“Trà gì đây? Không phải Phổ Nhị* là anh không uống đâu.” Người kia còn không thèm mở mắt, đúng là coi mình như một cậu chủ rồi.

*Một trong những loại trà nổi tiếng của Trung Quốc.

“Ai chiều anh để giờ đeo một đồng tật xấu thế này không biết. Mau dậy đi, uống tách trà cho tỉnh rượu.” Người kia rất hợp tác, ngồi ngay ngắn, hơi dựa vào cô, uống liền hai ngụm cho có.

“Sao em không thổi cho nguội đi, muốn hại anh chết vì bỏng à?” Người đó híp mắt nhìn cô. Si Nhan đang muốn mắng anh thì Đường Nghị Phàm vào.

“Nghĩa khí lắm, đại ca Ôn, anh em cảm ơn cậu nhé.” Đường Nghị Phàm vừa cười hỉ hả vừa vỗ vai anh. Ôn Hành Viễn nhú mày, không nói gì mà lại vật ra bàn nằm bất động.

“Say thật à? Có cần đưa cậu về khách sạn trước không?” Đường Nghị Phàm khề lay anh, thấy anh không lên tiếng thì quay đầu nhìn Si Nhan, “Làm sao bây giờ?”

Hôn lễ cũng đã xong, Đường Nghị Phàm nhét chìa khóa xe vào tay Si Nhan, nói là đàn ông ở đây đều uống say không thể lái xe nên nhờ cô đưa Ôn Hành Viễn về khách sạn. Anh còn bảo là đã quên địa chỉ khách sạn, lại đang bận đưa Nhược Ngưng về, ánh mắt lộ vẻ quý quai.

Cầm chìa khóa, lại nhìn Ôn Hành Viễn vẫn gục xuống bàn không động cựa, cô bất đắc dĩ thở dài, “Thật không biết trong hai chúng ta thì ai mới là người cầu thả đây.”

Gắng sức lắm cô mới đỡ được người kia lên xe, thấy anh dựa lưng vào ghế ngủ, Si Nhan lay anh, “Anh thuê chỗ ở đâu đây?”

Hình như Ôn Hành Viễn say thật rồi, anh không mở mắt, chỉ thuận miệng nói ra một địa chỉ. Trong nháy mắt, Si Nhan không có phản ứng gì, lúc ra khỏi bãi đỗ xe, cô mới sững lại, “Ôn Hành Viễn, anh làm cái quỷ gì đây, đó là địa chỉ nhà em...”

12. Chương 12: Đêm Mập Mờ

Người kia ngủ như chết, cho dù Si Nhan có gọi thế nào đi nữa cũng không tỉnh dậy. Không có cách nào khả thi, cô bất đắc dĩ lúi di động ra gọi cho Nhược Ngưng, kết quả càng khiến cô thêm nhụt chí, bởi vì điện thoại đã tắt máy rồi.

“Động phòng hoa chúc, ai lại mở máy chứ!” Si Nhan thở dài cất điện thoại, trong nhất thời cũng chẳng biết gọi cho ai. Cô không biết bất kỳ người bạn nào của Ôn Hành Viễn cả. Đột nhiên cô vỗ vỗ trán, tìm ra vị cứu tinh rồi.

“Tạ ơn trời đất.” Điện thoại được thông, tâm tình Si Nhan tốt lên hẳn.

“Tiểu Nhan?” Một giọng nam trầm thấp cất lên, mang theo vẻ vui mừng.

“Anh, là em đây.” Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Si Nhan chợt có chút căng thẳng khó hiểu, hình như đã lâu rồi cô không chủ động gọi điện thoại cho người nhà. Hôm đầu mới về, Ôn Hành Viễn đã dặn cô phải gọi cho Si Hạ báo tin bình an, nhưng cô lại không làm.

“Dạo này bận rộn quá, cũng chưa kịp gọi cho em. Gần đây khỏe không? Hành Viễn đang ở Cổ Trấn rồi nhỉ, mấy hôm trước anh nghe cậu ta nói là muốn đến gặp em.” Giọng nói của Si Hạ không cao, giọng điệu chứa vẻ cưng chiều, đối với cô em gái duy nhất của mình thì là sự yêu thương rất lớn.

“Dạ? Anh ấy về Cổ Trấn? Lúc nào cơ?” Cô nghiêng đầu nhìn người đàn ông vẫn nhắm nghiền hai mắt, đôi mày nhíu chặt, sắc mặt đỏ lên vì say. Trong lòng cô bỗng dâng lên một cảm xúc khác lạ.

“Cậu ấy không đến sao? Nếu như anh nhớ không lầm thì cậu ấy nói đặt vé đi vào hôm mừng mười mà.” Si Hạ ngạc nhiên, ánh mắt mờ mịt.

Mừng mười? Si Nhan sửng sốt, nhíu mày, đó vừa đúng là ngày cô về mà. Anh đã lên kế hoạch đến Cổ Trấn, lại còn đúng vào ngày cô về quê? Tên quái dị này, sao không nói tiếng nào chứ.

“Tiểu Nhan, em có nghe không đấy?” Đợi mãi mà không được đáp lại, Si Hạ sốt ruột gọi cô.

“Đang nghe đây. Anh, bây giờ em đang ở thành phố A, về hôm mừng mười.”

“Em về rồi sao? Một mình à? Còn Hành Viễn đâu?” Si Hạ tiếp tục kinh ngạc, hỏi liên ba câu.

“Về được hai ngày rồi, không phải một mình, anh ấy cũng về.” Si Nhan đang muốn hỏi anh mình xem anh có về thành phố A không thì chợt nghe thấy ở đầu dây bên kia có một giọng nam xa lạ, “Cục phó Si, hội nghị bắt đầu rồi.”

“Biết rồi.” Si Hạ trầm giọng đáp một câu, rồi nói với Si Nhan, “Tiểu Nhan, anh phải họp rồi, hôm nay e là sẽ muộn lắm mới xong. Ngày mai chắc là về được, đến tối anh sẽ đi đón em.”

Thì ra vẫn còn đang họp, Si Nhan khẽ thở dài, “Dạ được, anh cứ làm việc đi, đừng làm khuya quá, ngày mai gặp lại.”

Vốn định trông cậy vào Si Hạ có thể trở về gấp trong đêm nay, rồi cho Ôn Hành Viễn ở cùng anh trai một đêm, bây giờ thì không được rồi, anh trai còn đang họp, có lẽ vừa rồi là giờ nghỉ giữa cuộc họp.

“Hội nghị gì quan trọng không biết, tối rồi mà còn không cho người ta nghỉ ngơi.” Lắm bực một câu, cô lại nghiêng đầu nhìn Ôn Hành Viễn, “Chỗ này không ưu ái nhà người rồi, nhìn người đáng thương, bỗng cô nương ta từ bi cho nhà người ở lại một đêm.”

Còn đang lầu bầu, chiếc xe phía sau ầm ầm ỏi, Si Nhan quay đầu lại, thoáng giật mình, sau đó táp xe vào ven đường. Chính điều hòa cho ầm lên, cô mới đánh tay lái, đi về hướng căn hộ của mình.

Ôn Hành Viễn uống say, đầu vác vác vô cùng, nhưng không đến nỗi không biết gì. Ít nhất thì anh cũng biết cô gọi điện cho Si Hạ, còn nghe rõ ràng thấy cô bất đắc dĩ nói sẽ đưa anh về nhà, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Coi như cô có lương tâm, may mà còn chưa tùy tiện tìm một khách sạn nào đấy rồi quẳng anh vào. Trong lòng được thư thái, anh thật sự ngủ thiếp đi.

Khu nhà của Si Nhan hơi xa, ánh chùng phải lái xe nửa tiếng. Ôn Hành Viễn như một đứa trẻ ngoan ngoãn, ngủ rất say, thân mình cao lớn uể oải dựa vào ghế ngồi, thỉnh thoảng lại cựa quậy để tìm thư thế thoải mái. Không gian trong xe có hạn, một người cao đến mét tám như anh thì sao có thể đuổi người thoải mái được, vì vậy xem ra lúc ngủ có chút khó chịu.

“Nhìn thì gầy mà sao nặng thế...” Dưới sự giúp đỡ của bảo vệ khu nhà, vất vả lắm mới vừa đỡ vừa lôi được Ôn Hành Viễn lên tầng, Si Nhan toát đầy mồ hôi. Người kia thì như không nhận được việc làm phiền cô, lăm nhăm vài câu rồi trở mình một cái, chôn đầu trên gối, tiếp tục ngủ.

Si Nhan gỡ gỡ đầu, biến kiểu tóc thực nữ thành ra dạng rất “đáng thương”, rồi xoay người đi vào bếp. Lúc đi ra, trong tay cô là một chén trà nồng đậm.

Ôn Hành Viễn đúng thật bị màn kính rượu hại rồi, mặt càng ngày càng đỏ. Si Nhan quỳ trên giường, cố gắng nâng anh dậy, cảm giác được người anh nóng kinh khủng.

“Há miệng ra.” Đưa chén trà tới bên miệng anh, thấy anh cau mày không chịu mở miệng, Si Nhan quát lên, “Nếu không là em hắt nước đấy nhé.”

Hình như nghe thấy câu “uy hiếp” của cô, người kia ngả lên người cô, mặc dù hai mắt vẫn nhắm nghiền nhưng tinh thần thì như đã tỉnh trăm phần trăm mà uống hết chén trà, sau đó tiếp tục bất tỉnh.

“Sâu rượu.” Si Nhan cốc một cái lên trán anh, giúp anh cởi bỏ áo khoác của bộ âu phục, thuận tay cởi cả chiếc cà vạt màu đen, rồi bỏ giày của anh ra, đỡ đôi chân dài của anh lên giường.

Lúc cô định đắp chăn cho anh thì cũng là mười hai giờ đêm, người kia bỗng nhiên tự cởi bỏ hết cúc áo sơ mi, cơ ngực rắn chắc lộ ra hết trước mặt cô.

“Thích phơi bày đến phát điên rồi, anh cởi quần áo để làm gì?” Si Nhan thét lên, lập tức quay người lại, “Ôn Hành Viễn, cho anh một giây mặc lại áo vào, nếu không em đá bay anh ra khỏi đây đấy.”

“Tiểu Nhan...”

“Gọi em làm gì? Còn không mặc áo vào?” Mặt cô nóng ran lên, nghe thấy tiếng người kia thì thào một tiếng rồi lại không có động tĩnh gì, Si Nhan khẽ quát lên.

“Ôn Hành Viễn?” Thấy mãi lâu mà anh vẫn không lên tiếng, Si Nhan do dự xoay người lại, vỗ vỗ mặt anh, “Anh là lợn hử, nói ngủ là ngủ luôn được.” Ánh mắt cô rơi trên khuôn mặt đẹp trai của anh, nhưng không dám liếc mắt xuống dưới. Cô đỏ mặt, đưa tay luống cuống kéo chăn lại.

“Ừm...” Không đợi cô đắp chăn lên người mình, người kia đã nắm lấy cánh tay cô, dùng sức kéo cô lại, đưa cả người cô vào trọn trong lòng anh rồi ôm lấy cô.

“Buông ra, Ôn Hành Viễn.” Cô giãy giụa hòng tránh khỏi anh, nhưng lại bị anh ôm chặt hơn.

“Tiểu Nhan...” Đôi môi ấm áp dừng lại trên má cô, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng, cánh tay siết chặt cô hơn, giọng nói trầm ổn gọi tên cô. Anh nghiêng đầu, đặt cằm lên má cô rồi ngủ thiếp đi.

Si Nhan cứng đờ người, đôi mắt trừng lớn, sững sốt hồi lâu. Lúc lấy lại tinh thần, cô ngọ nguậy vài cái nhưng người kia lại như cố ý, cô càng giãy thì anh lại càng ôm chặt hơn, đến nỗi cô ngộp thở.

“Chẳng mấy sẽ bị anh ghì chết mất thôi...” Bất đắc dĩ trở mình một cái, cô thôi giãy giụa, không muốn so găng với anh nữa mà chờ cho anh ngủ say.

Một lát sau, tiếng hít thở đều đều của anh truyền đến, hơi thở ấm áp như có như không thoảng qua tai cô. Anh có một hơi thở nam tính rất đặc biệt, tản ra và vây chặt lấy cô.

Khuôn mặt cô nóng lên, hương rượu nhàn nhạt trên người anh ngập trong khoang mũi cô, cả khuôn mặt ở cự ly gần của anh cũng choán hết tầm mắt cô. Đường cong cơ thể ẩn sau bộ váy lễ phục của cô kề sát ngực anh, tim Si Nhan tăng tốc một cách kinh khủng.

Không phải là chưa từng được anh ôm, nhớ những lúc cô say rượu, anh cũng từng ôm cô vào lòng. Dưới ánh đèn mờ, hai người chậm rãi đi hết con hẻm nhỏ ở Cổ Trấn. Khi đó, cô chỉ cảm thấy ấm áp, an tâm, hoàn toàn không hề có cảm giác xấu hổ. Nhưng, lúc này bị anh ôm thế này, cảm giác khác hẳn, có sự mập

mờ không nói thành lời, có sự thân mật không thể hiểu nổi. Còn cả nụ hôn khẽ của anh nữa, chỉ như chuồn chuồn lướt nước, nhưng trong nháy mắt lại gợn lên một tầng sóng, một cảm giác khác thường chưa từng có xẹt qua tim cô khiến cô hoảng hốt, hoàn toàn không biết phải làm thế nào.

Cô hít sâu, cổ thở đều, cắn chặt môi dưới, không sợ anh tỉnh dậy mà rút tay ra. Tay trái đặt lên ngực anh, tay phải khẽ nhắc bàn tay của anh đang đặt bên hông mình ra, cô chật vật thoát ra khỏi vòng ôm của anh.

Cô kéo quai váy bị tuột lên, thuận tay kéo chặn đắp lên người anh, tắt đèn rồi rời khỏi phòng.

13. Chương 13: Tâm Ý Rõ Ràng

Trong bóng tối, cô như một đứa trẻ, ôm chặt lấy tấm chăn mềm, lật qua lật lại mà vẫn không ngủ được.

Hình ảnh Hàn Nặc đưa cô về nhà rồi đứng dưới tầng vẫy tay với cô, hình ảnh Hàn Nặc ôm Tạ Viễn Đằng nhìn cô, cả hình ảnh anh ta đứng dưới tán cây, và hình ảnh anh ta mất khống chế nắm lấy tay cô ở hôn lễ, tất cả đều ủa ra một cách bất ngờ.

Cô khẽ nhắm mắt lại, vùi mặt vào gối, dòng lệ chậm rãi lăn xuống.

Hàn Nặc, tôi không hiểu, con đường này là anh chọn đúng không? Ba năm trước anh đã ra quyết định đó, tại sao đến giờ còn làm như vậy?

Nếu như nói cuộc chia tay ba năm trước đây là do anh bắt buộc dĩ phải làm, nếu như lúc ấy anh chọn cô ta khiến trái tim tôi chết điếng, vậy thì ba năm tính là cái gì? Anh yêu cô ta? Anh là tình yêu của cô ta?

Còn tôi, có lẽ đã trở thành một vị khách qua đường không còn quan trọng trong đời anh rồi. Đúng không? Là như vậy sao?

Lúc tôi cần anh nhất, anh lại vứt bỏ tôi trong mưa. Anh biết tôi phải mất bao lâu để quên anh không? Anh có biết ba năm nay tôi sống thế nào không? Mỗi lần nhắm mắt lại, hình bóng anh lại hiện lên trong đầu tôi, không đuổi đi được.

Tôi nhớ anh, cũng sợ anh nữa.

Tất cả những chuyện xảy ra đều không thay đổi, thật ra, tôi thậm nghĩ phải bình thản mà sống hết đời, không muốn bị phiền não trói buộc nữa. Có người nói cho tôi biết, con người sống hết một đời, không phải chịu trách nhiệm cho những thứ xảy ra ngoài dự đoán, càng không phải hối hận vì những chuyện xảy ra sau này. Đạt tới trình độ đó thì vốn cần mức độ linh hoạt nhất định, có lẽ nhiều người cũng biết, nhưng sống cả đời cũng không thể làm nổi, đối với anh, tôi lại muốn thử xem.

Giọt nước mắt rơi lên cánh tay cô, mang theo nỗi đau thương, bao phủ cô trong bóng tối mờ mịt. Thân thể mảnh mai này thật khiến người khác có ý muốn bảo vệ mảnh liệt. Vậy mà cô lại không cần ai cả, trừ Hàn Nặc ra, cô xa lánh tất cả sự quan tâm của mọi người, kể cả một Ôn Hành Viễn gần trong gang tấc.

Đúng vậy, Ôn Hành Viễn, người đàn ông chăm sóc cho cô suốt ba năm qua, cũng là người đàn ông vừa hôn cô.

Cô đưa tay vuốt ve chỗ bị anh hôn, không thể nói rõ đó là cảm giác gì, chỉ thấy trong lòng rối loạn vô cùng.

Cô chưa bao giờ chủ động lý giải anh, nhưng cô biết tâm tư của anh, cô biết hết thảy.

“Người đàn ông như Ôn Hành Viễn, có lẽ tuyệt chủng khỏi thế giới này rồi, ba mươi tuổi mà chưa từng có bạn gái.”

“Không phải anh ấy về để thăm bạn gái sao, chắc là chẳng mấy mà được nhận thiệp mời của anh ấy đâu.”

“Ai bảo thế? Sao anh không biết, cũng chưa từng nghe Hành Viễn nhắc đến?”

“Chẳng lẽ không đúng ư? Anh ấy về thành phố S không phải vì nhớ bạn gái sao?”

“Cậu ấy về là vì chú Ôn không khỏe, mà Hành Diêu lại sắp kết hôn nên chú gọi cậu ấy về tiếp quản chuyện làm ăn, thế nào mà lại hóa ra cô bạn gái chứ.” Si Hạ nhẹ giọng quở trách cô, có phần tức giận với sự hiểu biết chậm rì của cô em gái.

“Hành Diêu? Ôn Hành Diêu? Anh trai anh ấy à?” Si Nhan thoáng giật mình, ngơ ngác hỏi.

“Tiểu Nhan, anh xin em quan tâm đến Hành Viễn một chút có được không? Sao mà ngay cả chuyện cậu ấy có anh trai em cũng không biết!” Si Hạ thở dài, cảm thấy bất công thay cho Ôn Hành Viễn. Hai người quen nhau đã lâu, vậy mà không biết chuyện này, đúng là khiến người khác đau đầu.

“Anh ấy cũng chưa từng kể...Hơn nữa, anh ấy có anh trai thì liên quan gì đến em, em chỉ cần biết anh là ông anh trai em yêu nhất là được rồi.” Si Nhan làm nũng.

“Đúng là không còn cách nào với em nữa rồi. Có chuyện đáng ra anh không nên nói, Hành Viễn cũng không cho anh nói, đối với em ấy à, anh tự cảm thấy không đáng thay cho bạn anh, sao lại gặp phải một con bé chết tiệt như em cơ chứ.” Người hiền hòa như Si Hạ hiếm khi nổi nóng, nói một tràng dài như thế này cũng là chuyện ít gặp.

“Nói cái gì thế, em mới là em gái ruột của anh đấy nhé.”

“Hành Viễn thích em!” Năm chữ xuyên qua điện thoại lọt vào tai cô, rồi vọt thẳng đến trái tim cô.

*Chữ “thích” trong tiếng Trung là “xi-huan” nên chỗ này ghi là năm chữ.

Ôn Hành Viễn thích cô! Ôn Hành Viễn thích cô!

Trong lòng cô, người đàn ông kia đẹp trai quá mức cho phép, tiền nhiều đến độ đếm thôi mà cũng rút gân tay, bề ngoài quả thực có bóng dáng của một công tử đào hoa, một Ôn Hành Viễn hay mắng cô là đồ ngốc, lại...thích cô.

Năm thứ hai sau khi anh rời khỏi Cổ Trấn, cô mới biết được tâm ý của anh. Nhưng từ khi nào, Si Hạ cũng không nói, có lẽ ngay cả anh cũng không biết. Si Nhan cố gắng nhớ lại những đoạn hồi ức có anh, nhưng không tìm được một dấu vết nào.

Đây chính là nguyên nhân mà cô không hề chủ động liên lạc với anh. Vì vậy, lúc nhận điện thoại của anh, cô đều có vẻ thờ ơ, hơn nữa còn không quên nhắc anh phải chăm sóc tốt cho bạn gái, thật ra là cô cố ý. Tất cả những việc đó, đơn giản là vì cô không muốn làm tổn thương anh, cố vạch rõ quan hệ giữa họ, cũng sẽ không làm anh mất thể diện, còn cô, sẽ không mất đi người bạn tốt này. Nhưng anh không hề bị ảnh hưởng gì, vẫn “mắng” cô, vẫn chăm sóc cô, vẫn quan tâm đến cô, vẫn...yêu cô.

Yêu, một chữ đó, Si Nhan vẫn nghĩ rằng cả đời chỉ nói với một người, đó là Hàn Nặc. Hôm nay, cô không biết mình còn có thể yêu được nữa không, bởi vì cô ý thức được cảm xúc của cô với Hàn Nặc, cô vẫn chưa hoàn toàn quên được. Ít nhất thì trái tim cô vẫn nhói đau, ít nhất, cô vẫn sợ phải gặp anh ta, thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt anh ta.

Mình đã như vậy rồi thì không đủ tư cách nói yêu với người khác, nhất là với một người cứ yên lặng chờ đợi như Ôn Hành Viễn. Sự tổn thương như vậy ác hơn việc từ chối thẳng thừng rất nhiều.

Đối với Si Nhan mà nói, Ôn Hành Viễn là người rất đặc biệt, anh không thể làm anh trai cô được, anh không đồng ý. Anh cũng không thể làm bạn được, anh không muốn. Còn nhớ anh đã từng nói, bạn bè chia làm bốn kiểu, kiểu thứ nhất, tình nghĩa sâu nặng, đối xử chân thành với nhau; kiểu thứ hai, yêu quý nhau, có thể trở thành người yêu; kiểu thứ ba, không cùng tầng lớp, có thể có nhưng không có tình bạn bình thường; kiểu thứ tư, như địch lại như bạn, là đối thủ cạnh tranh trên thường trường.

Thì ra anh ám chỉ, chỉ là khi đó, cô không biết.

Cô đứng dậy, nước mắt đã khô đi, như chưa từng rơi xuống. Hơi do dự một chút, cô mới ra khỏi phòng.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, cô bật đèn cạnh giường lên. Ôn Hành Viễn xoay mặt nghiêng ra phía ngoài, hai mắt nhắm lại, tóc hơi rối, tấm chăn trên người đã ra bị tụt xuống, chỉ đắp lên nửa người.

Thấy trán anh lấm tấm mồ hôi, Si Nhan nhanh tay nhanh chân vào phòng tắm, thấm ướt chiếc khăn lông rồi quay lại phòng ngủ nhẹ nhàng lau khuôn mặt tuần tú của Ôn Hành Viễn. “Anh trai em nói trình độ

uống rượu của anh là nhất, quả không sai, không ăm ỉ, không làm loạn cũng không nôn mửa, đúng là khó có được đấy.”

Nhìn Ôn Hành Viễn ngủ say, trong lòng cô bỗng có chút ảm áp. Cô ngồi bên mép giường, đắp lại chăn cho anh, nhẹ giọng nói: “Anh đúng là đồ ngốc...”

“Tiểu Nhan...” Đường như người kia nghe thấy lời cô nói, bất mãn nhíu mày lại, những ngón tay thon dài khẽ động đậy, rồi quờ quạng tìm tay cô.

Si Nhan không nhúc nhích, để yên cho anh nắm tay, thấy mi tâm anh giãn ra, cô nhoẻn miệng cười. Cô chưa bao giờ biết bộ dạng anh khi ngủ lại giống trẻ con đến vậy, khác hẳn với vẻ bất cần đời trong cuộc sống, với vẻ chuyên chú nhập tâm khi làm việc.

Cũng hiếm khi thấy một Ôn Hành Viễn như thế này, anh như vậy thật khiến người khác cảm nhận được sự dịu dàng, ân cần và cả sự yêu thương của anh nữa. Anh chẳng để tâm, nhưng cũng muốn được đáp lại, nếu không anh vì cái gì mà lại kiên trì như vậy.

“Đúng là đàn ông có thể chờ đợi, nhưng không có nghĩa là anh ta không cần đáp lại.” Lời nói của Si Hạ quanh quẩn bên tai, Si Nhan khẽ thở dài.

“Em phải làm gì bây giờ!” Cô nắm lấy bàn tay to của anh, lẳng lặng nhìn diện mạo khôi ngô của anh, “Ôn Hành Viễn, em không muốn mất đi người bạn như anh, em vẫn muốn anh là người bạn tốt nhất của em, thật đấy. Anh không thể quản được trái tim mình...em không thể ích kỷ coi anh là thể thân được, em không thể trốn tránh sau anh được, như vậy là không công bằng với anh...”

“Tiểu Nhan...” Trong lúc ngủ, Ôn Hành Viễn thấp giọng gọi tên cô, nắm chặt tay cô, bên môi khẽ gợn một nụ cười nhẹ, phảng phất như có sự ảm áp của bầu trời.

Bạn bè hay gọi cô là “Nhan Nhan”, còn “Tiểu Nhan” là cách gọi của người nhà dành cho cô. Cô từng bảo anh nhiều lần rằng đừng gọi cô như vậy, nhưng anh vẫn cố chấp. Anh không hề biết, một tiếng gọi êm ái như vậy, dễ dàng khiến trái tim lạnh băng trong cô tan chảy. Cô sợ anh, cho nên luôn nhảm lời nói không tốt vào anh, nói với anh, hai người họ không phù hợp, nhưng anh vẫn ngoảnh mặt làm ngơ.

Ôn Hành Viễn như vậy, thật sự là vừa đáng yêu, vừa đáng giận.

Trầm mặc trong chốc lát, cô chậm rãi rút tay ra, rời đi.

14. Chương 14: Sương Mù Sáng Sớm

Sáng sớm, lúc Si Nhan tỉnh dậy thì Ôn Hành Viễn cũng không còn ở trong phòng nữa.

“Dậy sớm thật...” Cô nói thầm rồi vào phòng tắm, tắm bằng nước ấm xong mới thay bộ quần áo thoải mái, lau lau mái tóc ướt, lại chợt nghe thấy tiếng mở chìa khóa cửa.

Cô ra phòng khách, thấy Ôn Hành Viễn đang cầm bữa sáng vào, trên mặt không còn dấu vết say rượu nữa.

Người này đẹp trai, lại được ông trời hậu đãi. Cô bĩu môi, thầm mắng.

“Tỉnh ngủ chưa?” Thấy cô đứng thất thần, Ôn Hành Viễn còn tưởng cô nàng này chưa tỉnh ngủ. Anh thần nhiên cười, tỏ rõ vẻ cưng chiều.

Anh lấy đồ ăn để lên bàn, chuẩn bị xong xuôi mà vẫn không thấy cô nhúc nhích nên liền bước đến gần cô, lấy cái khăn lông, “Để anh nào.”

Có lẽ là bởi vì vừa tỉnh ngủ, giọng nói của anh hơi khàn, nghe ra lại thấy rất mê người. Cô ngây ngẩn đáp “Oh”, để mặc anh lau tóc ỉnh.

Động tác của anh rất nhẹ, như thể anh sợ cô đau vậy. Động tác dịu dàng của anh, hoàn toàn đối lập với vẻ ngoài cao lớn.

Thừa lúc anh lau tóc, Si Nhan nghiêng đầu nhìn anh.

Ôn Hành Viễn vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng từ hôm qua, chiếc quần âu hơi nhăn, mái tóc cũng chỉ chải qua loa, cảm hơi lún phún râu, đáng về một mẻ, có đôi phần uể oải nhưng cũng rất...gợi cảm.

“Nhìn đủ chưa?” Ôn Hành Viễn bỏ khăn xuống, nhét lược vào tay cô, anh chớp đôi mắt đen nhánh, cười quỷ quái, “Nhìn đủ rồi thì mau chải đầu đi, sau đó ra đây ăn sáng.”

Si Nhan hơi thất thần, lúc bình tĩnh lại thì chải mạnh lên tóc hai cái để che đi vẻ xấu hổ, trùng mắt lườm anh, “Sáng sớm đã thấy anh đi đi lại lại, ngủ đủ rồi thì không yên phận đây phải không?”

“Nhìn em ngủ cứ lẩn lộn như con lợn con ấy, còn tưởng không tỉnh dậy nổi, lớn thế rồi mà cứ bám lấy cái giường, còn không mất mặt à.” Anh cau mày giễu cợt, đưa tay cốc đầu cô.

“Ai bám giường chứ, còn không phải là vì hầu con sâu rọu này sao, hại em mãi mới được ngủ.” Cô nhướn mày, bĩu môi, nhanh tay chải mượt tóc rồi ngồi vào bàn ăn nhìn anh đổ sữa đậu nành.

Nếu không đói đến mức ngực dán ra sau lưng thì cô cũng không nhớ đến. Tối qua bị mất ngủ, mãi đến sáng cô mới ngủ được, mệt chết mất!

Đôi mắt thâm sâu của Ôn Hành Viễn nhìn cô, ánh mắt dịu dàng này đúng là có thể giết người, anh không kìm được, đưa tay vuốt tóc cô, “Tiểu Nhan...”, sau đó anh định nói gì lại thôi.

Si Nhan không chú ý đến ánh mắt anh, miễn cưỡng nghiêng đầu, tránh khỏi bàn tay anh, “Gi?”

Ôn Hành Viễn chăm chú nhìn cô, nhìn làn da tay trắng nõn, gương mặt đỏ ửng, đôi mắt lanh lợi, đôi môi hơi cong lên, chắc là do mới thức dậy, tinh thần còn chưa tỉnh táo hẳn nên khuôn mặt càng có vẻ ngây thơ. Anh cười, cười rất trêu mến, ân cần đưa sữa đậu nành đến trước mặt cô, “Uống sữa đậu nành trước đi, vẫn còn nóng đấy...”

“Dưới kia không bán sữa đậu nành, anh lấy đâu ra thế?”

“Có một loại phương tiện gọi là xe, có thể lái đi mua.” Thấy cô cầm vào quai cốc, anh vội nhắc, “Cẩn thận bỏng...”

“Em không phải trẻ con, uống một cốc đậu nành mà bỏng được á.” Cô cười ngại ngùng, trên mặt hiện vẻ bối rối.

Nếu anh không nhắc, đúng là cô định uống một hơi cho xong, người ta khát mà.

“Đúng, em vẫn là trẻ con đấy, năm nay mới ba tuổi rưỡi.” Cong khóe môi cười, anh gấp chiếc bánh bao hấp nóng hổi vào bát cô, “Ăn đi, mua ở tiệm Chu Ký dưới kia đấy, nhìn em gầy tong teo rồi này.”

“Em ăn kiêng...” Miệng thì nói vậy, nhưng cô lại ăn rất ngon lành, “Anh cố ý phá hỏng công cuộc giảm béo của em.”

“Em mà cũng ăn kiêng? Lợn mẹ mà cũng đòi tèo cây.” Anh nhún mày, lại gấp thêm một cái nữa cho cô.

Cô cười hì hì, thấy anh giương mắt nhìn mình thì lại cầm đầu ăn, không thèm nói lại nữa.

“Sao anh không ăn?” Thấy anh chỉ uống sữa đậu nành, cô nói không rõ ràng, “Đừng nói là nhường cho em ăn, em không phải lợn đến mức đấy đâu.”

“Dạ dày khó chịu, ăn không vào, em ăn đi.” Anh nói đại khái, nhưng Si Nhan lại nghĩ đó là cảm giác sau khi say, đúng là dạ dày cồn cào, khó chịu vô cùng.

“Ít nhiều cũng phải ăn một cái, em không muốn ngày mai đọc được một tiêu đề, thiếu gia nhà giàu nọ ngã trên đường vì đói.” Cô cau mày, nhìn đồng hồ ăn sáng, thấy có bánh bao, dầu cháo quẩy, sữa đậu nành, đều là thứ cô thích, “Anh đợi một tẹo nhé, em đi nấu cháo cho anh.”

“Em làm sao? Anh cũng không muốn ngày mai nhìn thấy tiêu đề, cô gái nọ thiêu cháy nhà bếp.” Ôn Hành Viễn nhìn theo bóng cô đang đi vào phòng bếp, có vẻ rất nghi ngờ.

“Anh nói gì cơ?” Người nào đó cầm ngay con dao phay ra, trùng mắt nhìn anh.

“Bà cô ơi, nấu cháo thôi mà, em khua dao làm gì.” Ôn Hành Viễn rút người lại, giả vờ sợ hãi rồi làm ra vẻ như định chạy trốn vào phòng tắm, sau đó lại thò đầu ra, “Sáng nay Si Hạ gọi điện đến, cậu ấy nói tối nay tới đón em.”

“Em biết rồi.” Si Nhan lên tiếng trong phòng bếp, ngay sau đó rùng mình một cái, nhảy vọt ra, “Ai cho anh tiếp điện thoại?”

Đồ con lợn này, sáng sớm có mặt ở nhà cô, Si Hạ sẽ nghĩ thế nào đây?

“Em nghĩ là anh thích tiếp à?” Khoanh hai tay trước ngực, giương mắt nhìn cô, Ôn Hành Viễn bắt đầu bịa, “Anh gọi em dậy nhận điện thoại, nhưng em đúng là con lợn, ngủ như chết, căn bản là bất tỉnh rồi, thế nên anh đành phải nhận đấy chứ.” Người kia không quên nhấn mạnh ở bốn chữ “nên đành phải nhận”, trên mặt là vẻ âm ỉ.

“Anh có thể không nhận mà.” Si Nhan cắn môi, trừng mắt.

“Anh sợ làm phiền đến giấc ngủ của đại tiểu thư thôi mà.” Người kia cười hì hì, để lộ ra hàm răng trắng đều.

“Còn dám già mồm!” Người nào đó khua khua con dao trong tay, ảo não quay lại phòng bếp, chẳng bao lâu sau lại lao đến trước cửa phòng tắm, “Này, anh đang tắm à?”

“Làm sao? Em muốn vào à? Tắm thôi mà em cũng muốn giám sát...” Bên trong truyền ra tiếng nước ào ào, người kia trầm giọng hỏi cô, nghe kỹ ra còn mơ hồ thấy ý cười.

“Vào cái con khỉ ấy, em không phải lưu manh. Không có quần áo thay đâu, hay anh về khách sạn rồi hăng tắm?” Si Nhan bĩu môi, tốt bụng nhắc nhở anh. Người này ưa sạch sẽ, không phải là cô không biết. Đột nhiên cô lại có cảm giác xấu hổ, chuyện gì thế này, mới sáng sớm mà đã gặp phải vụ này rồi.

Mãi lâu sau mà người kia vẫn không lên tiếng, đúng lúc cô định xoay người đi thì cánh cửa phòng tắm đột nhiên được mở ra. Ôn Hành Viễn chỉ mặc độc chiếc quần tây, cả người trên để trần. Anh đứng trước mặt cô, khuôn mặt đầy ý cười, “Em đúng là hiểu anh thật, nhỉ?”

“Thích phơi bày đến điên rồi, vào trong nhanh.” Si Nhan bị sự xuất hiện bất thành hình của anh làm cho giật mình, đỏ mặt đẩy anh vào rồi đưa tay kéo cửa, “Anh mặc chỉnh tề lại cho em, sau đấy mới được ra ngoài.” Ngữ khí có vẻ dữ tợn, bước chân cũng không nhẹ nhàng chút nào, cô đá một cái lên cánh cửa.

“Anh cũng không ngại bị em ăn đậu hũ đâu, giọng nói của em nghe ra lại có vẻ vui sướng...Phụ nữ, đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo.” Ôn Hành Viễn cười ha hả, tâm tình tốt vô cùng.

“Ôn Hành Viễn chết tiệt.” Si Nhan lẩm bẩm rồi đi vào phòng bếp, không buồn đấu võ mồm với anh nữa.

Người đàn ông này đúng là da mặt dày vô biên, cô không dám đùa với anh nữa.

Cô gãi gãi đầu...lại gãi tiếp...Sao lại sợ ở cạnh anh đến thế chứ!

Cô dùng sức bóp mặt mình...Buồn bực thật...Vất vả thật...

Si Nhan có chút sợ hãi đối với phòng bếp, số món cô nấu được ít đến đáng thương, e là cả đời cũng chỉ nấu được món cháo đơn giản thế này. Đứng chờ một lúc, cô mới đổ gạo đã vo vào nồi.

Cháo chưa chín, Si Nhan ngồi trong phòng khách xem tin tức, Ôn Hành Viễn nghênh ngang đi ra chỉ với một chiếc khăn tắm trắng quấn quanh hông. Si Nhan hú lên quá dị, tiện tay vớ được cái gối dựa lưng ném vào mặt anh, “Đồ dê xồm, đã bảo anh ăn mặc chỉnh tề rồi mới được ra cơ mà.”

“Dê xồm? Lúc đi học chắc là lười lắm đây, anh rõ ràng là một mỹ nam đi tắm.” Người kia tránh được cái gối một cách dễ dàng, lắc lắc mái tóc ẩm ướt, vô cùng thờ ơ với vẻ tức giận của cô, ung dung ngồi xuống cạnh cô, dọa cô phát hoảng mà ngồi cách xa anh ra.

“Em quá làm tổn thương lòng tự tôn của anh rồi, mặc dù anh không trông đợi việc em nhào vào lòng, nhưng em cũng đừng trốn xa như thế chứ.” Ôn Hành Viễn cau mày, miễn cưỡng tựa vào ghế sofa, đáng vẻ đúng như kiểu “hoan nghênh ghé thăm”.

“Thèm phơi bày quá rồi, cô nam quả nữ ở chung một phòng, anh lại mặc thế này, muốn chết hả.” Cổ Si Nhan cũng đỏ, cô xoay mặt đi không dám nhìn anh.

“Em sợ? Tồi hôm qua, không phải là em đưa anh về đây sao?” Người kia bắt đầu giả ngu, vẻ mặt mờ mịt, thấy mặt cô đỏ ửng thì không nhận được mà cúi đầu cười, “Tiêu Nhan, đầu tóc đã man chưa, em nhìn mà xem...”

Nghe vậy, Si Nhan cười “khì khì”, lại cố tình nghiêm mặt lườm anh, “Ai thèm nhìn anh chứ, tự kiêu...” Cô không để ý đến anh nữa, vào phòng bếp bưng cháo ra cho anh.

Ôn Hành Viễn cũng cười, có vẻ rất vui sướng, tựa vào ghế chờ được thưởng thức tài nghệ của Si đại tiểu thư.

“Em chắc là có thể ăn chứ? Dạ dày anh vẫn còn đang khó chịu đây...” Nhìn bát cháo không có gì đặc sắc, người kia ra vẻ đau khổ, chần chừ không dám nhận lấy.

“Ăn đi, không chết được đâu.” Cô dữ dằn đặt bát vào tay anh, “Không ăn được cũng phải ăn, hơn nữa còn phải ăn cho hết đây.”

Ôn Hành Viễn “khiếp hãi” nhìn cô, thấy cái vẻ như nếu anh không ăn thì cô sẽ cho anh ăn đập, tim anh đập thình thịch, cắn răng, dưới cái nhìn giám sát của cô, nhắm hai mắt lại cố nuốt miếng cháo.

“Thế mới ngoan! Nhớ là phải ăn hết đây.” Si Nhan cười hì hì, vỗ vỗ đầu anh như dỗ trẻ con vậy.

Còn đang bận, người kia nào có thời gian trả lời cô, chỉ gật đầu ý bảo sẽ ăn hết.

Thấy anh gật đầu, cô vào phòng gấp chăn, lúc đi tới cửa thì lại bổ sung: “Trong bếp còn một nồi đây...”

“Khụ khụ...cái gì...khụ khụ...một nồi?” Lợn hay sao! Người kia suýt chút nữa thì phun hết cháo ra, lông mày như dựng cả lên, thấy cô cười đắc ý thì tức điên, mãi không nói nổi.

“Quý con!” Miễn cưỡng ăn hết một bát cháo, Ôn Hành Viễn cười gượng gạo, đứng dậy định đi múc một bát nữa.

Đúng lúc ấy, chuông cửa reo lên, anh đặt bát xuống rồi ra mở cửa.

“Sớm vậy, ai thế nhỉ?” Si Nhan thò đầu ra từ phòng ngủ.

“Chắc là người của khách sạn đến đưa quần áo cho anh...” Lời còn chưa dứt, cánh cửa đã được mở ra.

Đến lúc nhìn rõ người ngoài cửa, Si Nhan hóa đá tại chỗ.

Rất nhiều năm sau, Si Nhan vẫn nhớ như in buổi sáng này. Lúc cánh cửa mở ra, cô thấy Hàn Nặc không hề biến sắc.

Anh ta hơi mím môi, đôi mắt lóe sáng, nhưng lại là thứ ánh sáng đục trầm, nhìn Ôn Hành Viễn chỉ quây quật cái khăn tắm trong đúng một phút.

15. Chương 15: Ngàn Vạn Sợi Tơ

“Không phải như cậu nghĩ đâu.” Ánh mắt Ôn Hành Viễn rất thâm trầm, lúc Hàn Nặc xoay người phá tan sự trầm mặc, giọng nói lạnh lùng này của anh khác xa với vẻ dịu dàng ban sáng.

Hàn Nặc dừng bước lại, trong nháy mắt, tâm tình bị đảo lộn, anh ta không quay đầu lại, chỉ trầm giọng nói, “Nhan Nhan, anh chờ em ở dưới tầng, anh muốn nói chuyện với em.”

Giọng nói của anh ta không cao, nhưng Si Nhan có thể nghe thấy. Cô cắn môi, đứng im tại chỗ.

Cửa thang máy mở ra, Hàn Nặc liền đi vào, lại có người đi ra.

“Xin hỏi anh là anh Ôn phải không ạ?” Nhân viên phục vụ của khách sạn nhìn tình trạng của Ôn Hành Viễn thì lễ phép xác nhận thân phận anh.

Ôn Hành Viễn không nói gì, đưa tay nhận lấy cái túi từ anh ta, rồi đưa tấm danh thiếp có tên mình ra.

Sau đó là một khoảng trầm lặng khiến người ta nghệt thở, rất lâu, rất lâu. Cuối cùng, anh ngẩng đầu, thông thả thở ra một hơi, đi tới trước Si Nhan rồi nắm lấy tay cô, “Đi đi, em cũng có chuyện phải nói đúng không?”

Si Nhan ngẩng đầu, cô nhìn thấy vẻ khiếp hãi của mình trong mắt anh, đột nhiên rất muốn khóc. Cô khịt mũi, cố nén nước mắt lại, cô nghe thấy tiếng nói của mình, “Em đi đây.”

Ôn Hành Viễn không nói gì, cũng không buông tay, chỉ lẳng lặng nhìn cô. Si Nhan cũng không nói, dường như đang chờ anh đáp lại. Lồng ngực anh phập phồng rất mạnh, ngay lúc cô tưởng anh nổi giận thì anh lại đưa tay vuốt tóc cô, “Đừng làm chuyện điên rồ!”

Giọng nói của anh không giống trước, nhưng vẫn rất ôn hòa. Nó khiến Si Nhan không khỏi bối rối, như khi gió nổi lên làm xao xác những tán cây, đừng đưa hỗn độn.

Hàn Nặc dựa vào xe hút thuốc, làn khói lượn lờ khiến người khác không nhìn rõ nổi vẻ mặt anh ta. Si Nhan thông thả tiến lại gần, bước chân không kiên định như trước mà có chút do dự.

Như thể sợ cô sẽ xoay người đi, anh ta ném điếu thuốc trong tay xuống, vội vàng tiến tới nắm tay cô, nhét cô vào xe, sau đó cũng vào theo.

Cô không giãy giụa, rất ngoan ngoãn ngồi vào xe anh ta. Lúc anh ta xuất hiện, Si Nhan biết anh ta đã hiểu lầm, cô kích động muốn giải thích, nhưng khi anh ta xoay người lại, cô không muốn nói bất kỳ điều gì nữa.

Anh ta hiểu lầm hay không, chẳng còn quan trọng với cô nữa rồi. Bây giờ, anh ta không phải là bạn trai của cô, anh ta không có quyền, cũng không có tư cách tức giận, còn cô, cũng chẳng có nghĩa vụ phải giải thích.

“Làm sao bây giờ, anh không có cách nào nhìn em yêu người khác được...” Sau một hồi trầm mặc đặng đặng, Hàn Nặc lên tiếng, ánh mắt sâu hun hút như nhấn chìm tất cả, lại như ôm trọn nỗi đau, ánh mắt thâm trầm ấy hoàn toàn rơi trên người cô.

“Hai người đã định trước là không thể yêu nhau, lại có thể ở cùng một chỗ thế này sao?” Không ngờ trong lúc này, Si Nhan lại ngẩng đầu nhìn anh ta, thản nhiên nói, “Trên đời này, có nhiều sự ám áp chỉ là giả dối, chúng ta không gánh nổi.”

“Không phải lỗi của chúng ta, chúng ta không liên quan gì cả.” Anh ta nghĩ cô sẽ khóc, anh ta nghĩ cô sẽ trầm mặc, nhưng cô lại nói một cách lý trí như vậy. Sự lãnh đạm ấy không nằm trong dự đoán của anh ta.

Si Nhan gật đầu, lại lắc đầu, cô cong khóe môi nhìn Hàn Nặc, trong lòng có chút chua xót, “Không phải là lỗi của chúng ta, nhưng chúng ta không trốn tránh được, cho nên cuối cùng vẫn có liên quan đến chúng ta.”

Cô cũng hy vọng những chuyện đã xảy ra không liên quan gì đến họ, hoàn toàn không có chút liên quan. Nhưng sự thật đã chứng minh, họ không thể đặt mình ngoài chuyện đó được, mà vẫn là...đương sự. Cho nên, đây chỉ là ý nghĩ lừa mình dối người, trong lúc sự thật diễn ra, không thể nào xảy đến được.

Anh ta biết rõ, rõ hơn cô, vì vậy ba năm trước anh ta mới quyết định chia tay, giết chết tình yêu trong bốn năm của họ. Có điều, anh ta không nên chọn cách chấm dứt như vậy, quá tàn nhẫn.

“Nhan Nhan, anh không làm được...” Lúc mở miệng, giọng nói của anh ta lộ ra vẻ tuyệt vọng vô cùng. Nắm lấy tay cô, anh ta nói, “Anh biết anh đã chọn cách ngu xuẩn nhất, anh không cố ý làm tổn thương em, đối mặt với sự thật kinh khủng ấy, em bảo anh phải làm sao đây?” Ngón tay sạch sẽ thon dài xoa lên gương mặt cô, giọng nói vẫn dịu dàng như trước giờ, nhưng lại pha lẫn nỗi buồn bã không giấu nổi, “Nhìn em cứ từng bước tránh xa anh, một thước, một trăm thước, cho đến khi biến mất khỏi tầm mắt anh, em biết anh hối hận thế nào không? Anh nói với chính mình, chỉ cần em trở về, anh quyết không buông tay. Anh chờ ngày này qua ngày khác, một năm, hai năm, cho đến khi em xuất hiện mới thôi.”

“Tôi không chỉ đi một trăm thước, mà tôi đi bảy ngàn dặm, Hàn Nặc...” Cô nhìn anh ta, nói rành rọt từng chữ một, đến lúc gọi tên anh ta thì nước mắt tuôn rơi.

Cô cũng từng chờ đợi, ngây ngốc đứng ở đại sảnh sân bay, nhìn biển người đông đúc, nhìn cảnh người ta đoạn tụ hay ly biệt, dùng toàn bộ hy vọng mà chờ đợi anh ta. Nhưng anh ta không tới, anh ta cũng không

nói một câu nào, chỉ mặc cô đi từng bước, từng thước, cuối cùng, khi cô đã đi được bảy ngàn dặm, anh ta vẫn không nói với cô một câu nào.

Ba năm rồi, ngay lúc cô nghĩ anh ta đã quên cô, anh ta lại nói rằng anh ta không chịu được việc cô yêu người khác.

“Hàn Nặc, rốt cuộc anh muốn tôi phải làm sao bây giờ?” Cô nghẹn giọng, một giọt nước mắt nhỏ xuống mu bàn tay anh ta.

“Nhan Nhan, xin lỗi em!” Tiến lại gần cô, anh ta ôm chặt cô vào lòng, “Nói cho anh biết, em sống có tốt không?”

Sống có tốt không? Anh ta hỏi cô có sống tốt không? Nước mắt cô tuôn như vỡ bờ. Cô muốn được tốt, cô muốn cách xa nơi này, hoàn toàn quên anh ta, nhưng cô không thể quên được...

Nhớ lúc còn ở trấn Đại Nghiên, cô làm việc như bán mạng, để mình không còn thời gian nghĩ tới anh ta. Sau này, cô học được cách uống rượu mạnh, cô cố gắng dùng cơn say để làm mình chết lặng đi, nhưng lại rất tỉnh táo, càng uống càng cô đơn, càng đau đớn.

Lúc chia tay thì thống khổ, sau khi xa lìa rồi lại nhớ nhung, tất cả hồi ức về anh ta lại ùa về. Không khống chế được nước mắt, cô nằm trong lòng anh ta khóc cho hết nỗi ảm ức.

Hàn Nặc ôm chặt cô, cố gắng dùng thân nhiệt của mình để làm ấm cơ thể cô. Anh ta biết, trái tim cô đang lạnh, rất lạnh.

“Nhan Nhan, tha thứ cho anh...Cùng nhau dệt lại mộng được không?” Giọng nói của anh ta hơi khàn, câu hỏi rất dè dặt, trong lòng tràn nỗi hối hận và cảm giác chua xót, nhưng cũng đầy sự hy vọng, hy vọng cô sẽ cho anh ta cơ hội lấy lại được thứ đã mất.

Hồi trước, lúc vui sướng, cô sẽ nhào vào lòng anh ta làm nũng, khi buồn sầu thì ôm anh ta khóc rầm rức, lúc ương bướng sẽ khiến anh ta chê cười là đồ trẻ con. Đó là Nhan Nhan mà anh ta yêu nhất.

Nhưng, ba năm trước, anh ta đã buông tay rồi.

Cùng nhau dệt lại mộng! Cùng nhau dệt lại mộng!

Lời đề nghị mê người biết bao, giấc mộng thật đẹp, nhưng cũng xa không chạm tới được!

Họ còn có thể không? Cô không biết, cô sợ giấc mộng sẽ bị nghiền nát một lần nữa, vỡ vụn tan tành...

Khi dòng lệ nóng thấm ướt vạt áo sơ mi trước ngực, đôi mắt anh ta phấp phồng. Anh ta đau lòng nâng cô dậy, đôi môi lạnh lạnh chậm rãi hạ xuống, êm ái hôn lên giọt nước mắt của cô.

“Nhan Nhan...” Anh ta thấp giọng gọi tên cô, lúc giọng nói cất lên cũng là khi anh ta trườn lên đôi môi mà anh ta nhung nhớ bao lâu nay, mạnh mẽ ghi dấu một nụ hôn nồng nàn, không cho cô cơ hội trốn tránh.

Khí thể đó quá mãnh liệt, lý trí Si Nhan đứng trên bờ vực sụp đổ, như miếng thủy tinh mong manh, chỉ một động chạm nhẹ cũng có thể vỡ tan thành vô số mảnh vụn. Đôi mắt cô, đôi tai cô, thậm chí là cả mũi cô, đều là khuôn mặt anh tuấn của Hàn Nặc, giọng nói của Hàn Nặc, hơi thở của Hàn Nặc.

Nụ hôn thâm tình, triền miên khiến Si Nhan luống cuống chân tay. Bỗng nhiên, trong đầu cô chợt hiện lên hình ảnh một khuôn mặt lúc mơ hồ lúc rõ ràng, ánh mắt thâm trầm khóa chặt lấy cô, kéo lại một tia lý trí cuối cùng của cô.

Hai tay đặt trước ngực Hàn Nặc, cô đẩy anh ta ra, hít sâu một hơi, “Đừng như vậy...”

Rời khỏi vòng ôm của anh ta, cô dựa vào ghế ngồi, xung quanh là luồng khí lạnh lẽo. Một lúc sau, Si Nhan nghẹn ngào, “Lúc mẹ đi, tôi quỳ suốt một đêm, tôi xin mẹ tha thứ cho tôi vì tôi không thể từ bỏ anh, bởi vì tôi biết đó không phải là lỗi của anh. Nhưng mà, anh lại không hề cần tôi... Tôi nghĩ anh hiểu, chỉ cần tôi kiên trì, anh sẽ không buông tay, nhưng, tôi đã sai rồi.”

Khi ấy, có lẽ họ vốn là hai sợi dây song song, lúc đó còn ngây thơ cho rằng có thể vĩnh viễn không chia lìa, nhưng thật ra, chỗ giao thoa có thể thay đổi được. Đến lúc đã rõ ràng, thì cũng chính là lúc giấc mộng tan vỡ.

Tại sao lại khóc, ba năm trước đã mất đi rồi, có phải không?

Mặc dù đã từng có, nhưng rốt cuộc vẫn không bảo vệ được, cho nên hôm nay đừng nói tới chuyện mất đi.

“Hàn Nặc, thật tình thì tìm một người không hề khó đến vậy.” Cô buộc chính mình phải thu lại nỗi đau, quay đầu, không dám nhìn vào mắt anh ta. Cô cố ra vẻ kiên cường, “Tình yêu của Tạ Viễn Đằng không phải là đồ giá rẻ, đừng làm tổn thương cô ấy.” Dứt lời, cô nhanh chóng mở cửa xe, chạy vội đi.

Hàn Nặc bất lực ngã vào ghế, nhắm hai mắt, ngẩng đầu lên, hai tay nắm chặt thành quyền, chặt đến nỗi các khớp ngón tay trắng bệch ra. Đến khi anh ta mở mắt, trong mắt vẫn lên mấy tơ máu.

Anh ta cứ ngồi như vậy trong xe, cho dù điện thoại đổ chuông hết lần này đến lần khác, anh ta vẫn không nghe. Anh ta lẳng lặng nhìn Ôn Hành Viễn sóng vai cùng Si Nhan xuống tầng, rồi anh lái xe đưa cô đi. Anh ta châm một điếu thuốc, cho đến khi Tạ Viễn Đằng xuất hiện trước mặt, anh ta vẫn không có phản ứng gì.

Ánh mắt Tạ Viễn Đằng có vẻ rất tiêu tụy, cả nỗi thương tâm không che giấu được. Kéo tay anh ta đặt trước ngực, cô nói, “Hàn Nặc, anh có biết chỗ này đau lắm không?” Lúc lời nói bật ra, nước mắt cũng tuôn theo.

Vốn tưởng rằng có cơ hội ở bên anh ta, nhưng dùng hết sức lực, cô vẫn không có được hạnh phúc.

Ba năm chờ đợi trong yên lặng, ba năm chờ đợi ngu ngốc, lại kết thúc chóng vánh chỉ vào khắc hai người kia gặp lại nhau. Anh ta không yêu cô, anh ta vẫn yêu người khác, người yêu ba năm trước.

“Hàn Nặc, ba năm trước, anh nói với em, tình yêu có rất nhiều loại, nhưng mẹ thì chỉ có một. Khi đó, em còn ngây thơ cho rằng hai người đã thật sự kết thúc, và rồi chỉ còn là quá khứ, tình yêu rồi cũng sẽ qua đi. Cho dù đến giờ anh không chịu dặt tay em đi, em vẫn cam tâm tình nguyện trở thành thể thân vào chỗ khuyết trong lòng anh.” Cô ta ngoảnh mặt đi, lệ đã ngân ngấn quanh viền mắt, nhưng lại quật cường để không chảy xuống.

“Nhưng anh có biết không, em là người, là một người phụ nữ, em cũng biết đau đớn...”

Hàn Nặc chậm rãi quay đầu lại, lẳng lặng nhìn cô ta, im lặng rất lâu.

Cô yêu anh ta, yêu anh ta nhất.

Cho đến nay, tình yêu đó vẫn bất di bất dịch.

Chưa bao giờ cần anh ta đáp lại, càng không cần anh ta phải nỗ lực điều gì, chỉ cần anh ta không mở miệng cự tuyệt, chỉ cần anh ta để cô bên cạnh, cô không oán hận một câu. Thậm chí khi anh ta mất khống chế, cô vẫn tỉnh táo hóa giải sự xấu hổ, thậm chí là tối hôm qua, cô vẫn chăm sóc lúc anh ta say rượu.

Rốt cuộc anh ta không hài lòng điều gì? Cô, rốt cuộc có gì không tốt? Không có, không hề có, cô rất tốt, thật sự rất tốt.

Nhưng anh ta, không yêu cô!

16. Chương 16: Biển Lệ Trắng

Ngồi trên xe, cô nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ, im lặng dõi theo bóng dáng anh ta trong tấm gương chiếu hậu, bóng dáng ấy ngày càng mờ, cho đến khi cô hoàn toàn không nhìn thấy. Tiếng nói ấy vẫn như còn quanh quẩn bên tai cô, rất lâu.

Hàn Nặc, chuyện giữa tôi và anh, dừng lại ở đây đi. Cho tới nay, tôi còn không đủ dũng khí làm bạn bè nữa rồi, anh muốn tôi phải thế nào đây?

Giấc mơ của chúng ta ba năm trước đây, không thể dẹt lại được nữa rồi! Sự dũng cảm, kiên định của tôi đã mất, thứ đè trên lưng chúng ta quá nặng nề, nó đè bẹp tình yêu kiên vững từ lâu rồi. Lúc đầu là hai người, sau đó là hai gia đình, bây giờ còn có Ôn Hành Viễn và Tạ Viễn Đằng chen ở giữa, tình yêu của chúng ta, sẽ làm tổn thương rất nhiều người, thậm chí còn có thể vô tình làm tổn thương lẫn nhau. Vậy thì hà cớ gì, hà cớ gì...

Tôi từng coi anh là mảnh đất, nhưng anh không cho tôi cơ hội sinh tồn; trong hàng trăm ngàn người, tôi từng chỉ suy tính thiệt hơn cho anh, buồn khổ, vui sướng. Nhưng còn bây giờ thì sao, khắp người tôi chẳng chít vết thương, trái tim anh cũng đầy vết loét, chúng ta không còn sức để làm lại một lần nữa, chúng ta quá mệt mỏi rồi.

Nếu như dòng sông tháng năm quay lại được, Si Nhan cầu mong cho biến cố đó có thể bị chặn lại, và tình yêu ngọt ngào suốt bốn năm của họ vẫn có thể tiếp tục, vĩnh viễn không có dấu chấm hết. Song, thời gian không vì bất kì ai, bất kì chuyện gì mà dừng lại bước đi của mình.

Họ, không thể quay lại được.

“Nhan Nhan, cậu đã từng hứa với mình sẽ không buông tay rồi đấy nhé, hạnh phúc lúc nào cũng ở bên cậu, chỉ cần cậu quay mặt nhìn, người yêu cậu và chờ đợi cậu luôn luôn đứng đó. Cậu nhất định phải thử, cố gắng thử đi.” Nhược Ngưng nhẹ nhàng ôm cô, giọng nói dịu ngọt truyền vào tai cô, như là lời cổ vũ, cũng là lời chúc phúc.

Si Nhan quay đầu lại, Ôn Hành Viễn đang đứng nói chuyện cùng với Đường Nghị Phàm ở cách đó không xa, ánh mắt đượm chút cô đơn. Từ lúc cô gặp Hàn Nặc, hai người đã không nói gì. Cô biết, anh đang tức giận, bàn tay kia vì nắm chặt quá nên trắng bệch ra, nhưng anh vẫn cố chịu, không để lộ ra cơn tức.

“Mình không thể dùng anh ấy để thử được, như vậy là không công bằng với anh ấy.” Si Nhan thu ánh mắt lại, khẽ thở dài, “Nhược Ngưng, cậu không biết anh ấy tốt thế nào đâu, mình không thể làm anh ấy bị tổn thương.”

“Nhan Nhan, mình ghét cái lý trí của cậu lắm ấy. Cậu không thử, sao có thể khẳng định là sẽ làm tổn thương anh ấy?” Nhược Ngưng nhìn Ôn Hành Viễn trong bộ quần áo thoải mái thẫm màu, vừa lúc anh cũng nhìn qua hướng này, chạm vào ánh mắt cô. Anh thần nhiên cười rồi lại quay đầu đi.

“Chỉ cần cậu thật lòng muốn yêu, mình tin là cho dù kết quả cuối cùng không như anh ấy muốn, anh ấy cũng không trách cậu.” Nắm tay Si Nhan, đan tay mười ngón cùng cô, Nhược Ngưng tiếp tục khuyên nhủ, “Cho anh ấy một cơ hội đi, cũng là cho chính cậu cơ hội, cậu biết anh ấy tốt thế nào, cậu biết là anh ấy đáng để cậu mạo hiểm mà.”

Si Nhan không nói gì, lại rơi vào trầm mặc.

Đoàn khách tới lui trong đại sảnh sân bay, qua lớp kính dày, có thể nhìn thấy những chuyến bay khởi hành ồn ã, đau thương hoài niệm quá khứ, thật cố chấp.

Ôn Hành Viễn đứng phía sau cô, không dám nhìn bóng lưng cô nhiều. Anh cảm thấy, chỉ cần liếc nhìn một lần là anh sẽ không khống chế được ý muốn ôm cô vào lòng. Trông cô rất đơn độc, bất lực, thậm chí còn gầy yếu hơn cả bóng dáng trong đêm mưa ba năm trước.

Si Nhan, ở cái thời thay đổi chóng mặt thế này, đến tận cùng là em muốn giữ mối tình cảm ấy tới khi nào? Đã đủ dũng cảm để cự tuyệt, vì sao lúc xoay người đi lại khóc? Nếu buông tay khiến em đau đớn đến thế, vì sao lại không chịu vứt bỏ tất cả mà thử quay đầu?

Mặc dù nụ cười của em là vì người khác, anh vẫn cảm thấy vui mừng, ít ra thì hoa vẫn nở chứ không héo tàn. Đã nhiều năm như vậy rồi, không phải là không thử nổi. Ôn Hành Viễn anh luôn nói một không hai với người khác, nhưng chỉ đối với cô, đến giờ anh vẫn không thể nhấn tâm được. Đột nhiên, trong lòng anh chợt dâng lên cảm giác thất bại. Có lẽ cả đời này anh vẫn không thể thay thế được người đó, có lẽ khát vọng cả đời cô sẽ không phải là vòng tay anh, có lẽ tất cả không thể nói cho rõ được. Có thể anh mới thần nhiên như vậy được, anh lấy thân phận của một người bạn để ở bên cô, nhìn cô mỉm cười, nhìn cô, vì một người khác mà lại lần nữa òa khóc...

Bạn? Anh ngẩng đầu thở dài.

Si Nhan, anh từng thử rồi, một lần rồi lại một lần nữa, lấy thân phận bạn bè để ở bên em, nhưng anh phát hiện ra, anh không thể.

Hoặc là hoàn toàn, hoặc là không gì cả. Tóm lại, cả đời này cũng không làm được.

Rõ ràng, bạn bè có rất nhiều loại, nhưng tại sao chúng ta lại không thể bên nhau, chọn một cách thích hợp nhất để sống bên nhau?

Tiểu Đường Nghị Phàm và Nhược Ngưng đi hưởng tuần trăng mật ở Pháp xong, Si Nhan nói một địa chỉ, Ôn Hành Viễn không nói gì, im lặng lấy xe đưa cô đi.

Xung quanh nghĩa trang, từng được trồng thành hàng, hương thơm bay theo gió. Si Nhan cúi người đặt một bó hoa bách hợp trắng xuống trước mộ mẹ.

Nhìn gương mặt tươi cười của mẹ trên bia mộ, hai mắt Si Nhan đỏ hoe, nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Ngồi xổm trước mộ, cô đưa tay vuốt ve khuôn mặt mẹ trên ảnh, nghẹn ngào nói.

Mẹ, Tiểu Nhan về thăm mẹ đây. Mẹ có khỏe không? Có nhớ đến con không? Tiểu Nhan rất nhớ mẹ!

Thật ra, thời gian trôi qua rất nhanh, nhanh đến mức con còn đang hoảng hốt thì đã qua ba năm rồi. Nhưng vì sao con lại cảm giác rất chậm, không có mẹ, một ngày như một năm vậy.

Mẹ, có phải mẹ trách Tiểu Nhan đi xa quá, chưa từng về thăm mẹ không? Con xin lỗi, con không cố ý, con chỉ sợ mẹ không tha thứ cho con, con sợ mẹ trách con.

Cô khịt mũi, ngồi gả vào trước mộ, áp mặt vào tấm ảnh lạnh lẽo, để cho một giọt lệ rơi xuống, làm nở ra đóa hoa tên là hoa đau thương.

Mẹ, con thật sự rất hận, con hận họ, con từng thề sẽ trả thù, nhưng...con không làm được....

Mẹ biết không, con có thể dễ dàng hạ gục họ, nhưng trong một khắc cuối cùng, con lại lùi bước, con không ra tay được...Ngoài việc bỏ đi ra, con không biết nên làm thế nào...

Bây giờ anh sống rất tốt, con biết, anh ấy đã nỗ lực rất nhiều, cũng rất khổ cực. Con nghĩ là anh ấy hay đến đây thăm mẹ, chắc mẹ cũng biết rồi, con không cần nhiều lời nữa.

Mẹ, giờ mẹ có khỏe không? Bố cũng rất khỏe, anh vẫn hay về thăm bố lúc rảnh rỗi, con...Lần này về, con cũng sẽ đến thăm bố, nhưng mà, không biết bố có đồng ý gặp con không nữa.

Cô khẽ lau đi dòng lệ trên mặt, nở một nụ cười ảm áp, lại nói thêm, “Mẹ, mẹ từng nói Tiểu Nhan là cô bé lạc quan kiên cường nhất, trải qua nhiều chuyện, con phát hiện ra bản thân mình rất nhu nhược. Lần này trở về, con gặp anh ta rồi, đột nhiên lại chảy nước mắt vì anh ta, trong ngực vẫn rất đau...Con xin lỗi...”

Dựa vào trước mộ, ngửa đầu nhìn bầu trời trong xanh, cô im lặng đến xuất thần, hoàn toàn quên mất còn có người đợi mình trong xe. Đường như cô không còn thuộc về thế giới này nữa rồi, chỉ hy vọng có thể yên lặng như vậy mà ngồi cạnh mẹ, nghe mẹ nhẹ giọng trách cô cuối tuần không chịu về nhà sớm, dành tất cả thời gian đi cùng bạn trai chứ không ở cạnh bà.

“Tiểu Nhan, cuối tuần về sớm một chút, mẹ ngắm được một cái túi xách tay rất đẹp, con đi xem cùng mẹ đi, được không?”

“Bảo bố đi với mẹ đi, không phải bố bảo mắt nhìn của bố là chuẩn nhất sao ạ?”

“Ôi...Ông ấy thì biết cái gì chứ, cả đời này ông ấy chỉ tỉnh mắt được đúng một lần, chính là cười được mẹ.” Mẹ khẽ cười, lại hỏi tiếp, “Có đi được không? Có muốn đi cùng mẹ không?”

“Cuối tuần này là sinh nhật Hàn Nặc, con đã đồng ý đi cùng anh ấy rồi...”

“Có bạn trai là không cần mẹ nữa rồi, đúng là có con gái cũng chẳng được tích sự gì...” Mẹ oán thán.

“Được rồi, được rồi, chiều con sẽ về để đi với mẹ, tối con ăn cơm cùng anh ấy. Như thế là được rồi chứ ạ?” Cô thỏa hiệp, khiến mẹ không còn cách nào nữa.

“Biết Tiểu Nhan thông minh rồi, thế thì mẹ ở nhà chờ con, về sớm một chút đấy. Nhân thể chọn quà cho Hàn Nặc, con chịu không?”

“Ôi chao, may mà mẹ nói, con quên chưa mua quà cho anh ấy rồi...” Trong điện thoại, cô thét lên, lại nghe thấy tiếng cười vui vẻ của mẹ thì mặt đỏ ửng, nhẹ giọng nói vào điện thoại, “Đúng là mẹ hiểu con nhất, cảm ơn mẹ...”

Đó là khoảng thời gian âm áp biết bao, cuối tuần mẹ ở nhà chờ cô, bình thường thì cùng Hàn Nặc ở trường, ngày nghỉ có thể chơi cờ vua với bố và anh trai, dù cho có bị thua thế nào đi nữa thì vẫn hào hứng.

“Bố...Mẹ...Anh...” Cô nhẹ giọng gọi, lệ lại chảy từ khóe mắt ra.

Có một bàn tay chậm rãi xoa má cô, êm ái lau đi giọt nước mắt cho cô, ôm lấy bờ vai gầy yếu của cô rồi ngồi xuống bên cạnh.

“Bác gái, đã lâu không gặp, cháu là Hành Viễn, cháu đưa Tiểu Nhan đến thăm bác.” Nắm tay cô trong lòng bàn tay mình, anh lo lắng nói, “Mặc dù ba năm nay Tiểu Nhan không về, nhưng cô ấy cũng rất nhớ bác, mỗi giây mỗi phút đều nhớ. Cháu biết bác không trách cô ấy, nhưng cô ấy lại cứ cố chấp không chịu tha thứ ỉnh.”

Si Nhan nghiêng đầu, vùi mặt vào vai anh, để cho những giọt nước mắt đọng lại trên da anh. Nỗi bi ai của cô, sự bất lực của cô, đã từ lâu rồi không thể lẩn tránh trước mặt anh, cũng không cần phải che giấu.

Ôm chặt lấy cô, chia sẻ nỗi đau thương trong lòng cô, dường như anh chỉ có thể làm thế, và anh cũng nhất quyết sẽ làm như vậy. Ba năm trước đây, anh cùng cô tiễn đưa mẹ, ba năm sau, anh đưa cô đến thăm mẹ, như vậy thì ba năm nữa, anh sẽ đứng ở chỗ nào? Mặc kệ đi. Chỉ hy vọng, có thể đến được ngày nào thì đến, có điều, anh hy vọng lâu một chút, lâu thêm một chút!

“Thật ra Tiểu Nhan sống rất tốt, ăn ngon, ngủ ngon, bác nhìn xem, béo hơn rồi này, rõ ràng, cháu ôm thế thôi mà đã cứng tay rồi.” Vỗ lưng cô như vỗ một đứa trẻ, giọng điệu lơ đãng của Ôn Hành Viễn xoa dịu đi nỗi ưu thương trong lòng cô, “Bác nên nói hộ cháu đi ạ, cô nàng này cứ không có việc gì là lại bắt nạt cháu, có khi tức giận là cứ trút hết lên cháu, giờ lại phải nhờ vả cháu rồi...” Cảm giác được người trong lòng hơi run run, lại cấu một cái vào cánh tay mình, anh cúi đầu, nói tiếp, “Năm đấy, bởi vì cháu trèo cây hái táo chưa chín, bà ngoại mắng cháu là đồ ngớ ngẩn, vừa lúc, Tiểu Nhan nhớ dai hơn bất kỳ ai, hơi một tý là lại làm tổn thương cháu, xem ra cháu không trở tay được rồi. Bác nói xem, có phải cháu nên cố gắng để thông minh hơn không? Chắc là cháu phải học người nào từng học đại học rồi...”

Nghe vậy, Si Nhan mỉm cười, ngửa đầu trừng mắt nhìn anh, “Em từng học đại học đây này, sao không thấy anh khen em thông minh?”

“Anh chưa từng khen à?” Anh giả vờ hồ đồ, dùng khăn tay lau khuôn mặt tèm lem như mèo của cô.

“Anh toàn mắng em là đồ ngốc, đến giờ cũng chưa từng khen em.” Cô bĩu môi, dáng vẻ như đang đầy một bụng ấm ức.

Anh mỉm cười, vừa dịu dàng vừa có vẻ cương cường, “Đúng là lỗi của anh rồi, Tiểu Nhan của chúng ta không những thông minh mà còn dũng cảm, khó khăn gì cũng không quật ngã được, quả là nữ trung hào kiệt. Thế được rồi chứ hả?”

“Em vẫn chưa đủ dũng cảm...” Si Nhan ngập ngừng, cô biết anh đang động viên mình, cúi đầu sợ hãi nói, dáng vẻ như của cô vợ bé nhỏ khiến anh bỗng nảy sinh khát vọng được hôn cô.

Ho nhẹ một tiếng, kéo cô đứng dậy, anh nói, “Đủ rồi. Không nên yêu cầu mình nhiều, mỗi người đều có lúc yếu ớt, đây là điều cho phép.” Anh đưa tay vén tóc ra sau tai cho cô, rồi nắm chặt tay cô trong lòng bàn tay dày rộng của mình, “Đừng tự trách mình nữa, không ai trách em cả, chuyện này không hề liên quan đến em. Tất cả chỉ là quá khứ, người đi rồi không thể quay lại được, còn người sống cũng đều rất ổn, chỉ riêng em là không ổn.” Anh dừng một chút, ánh mắt thương cảm rơi trên đỉnh đầu cô, “Tiểu Nhan, đừng như vậy nữa, nếu đã quyết định trở về, bất luận là tạm thời hay ở lại lâu dài thì cũng phải thật thoải mái. Ba năm rồi, nói thật, thời gian đó không ngắn, cái gì đáng buông, cái gì đáng giữ, còn cần anh phải nói sao? Dũng cảm lên, còn có anh ở bên cạnh em. Nhé?”

Si Nhan ngẩng đầu nhìn anh, chỉ cảm thấy Ôn Hành Viễn lúc này hoàn toàn xa lạ. Không phải là người đàn ông thích đầu võ mồm với cô, mà lúc này, anh chừng chặc, chín chắn. Đôi mắt thâm trầm như nhìn thấu tâm tư của cô, như thể có thể nuốt trọn cô trong tích tắc, nhưng lại âm thầm tiếp thêm sức mạnh cho cô. Lòng cô rạo rực, mãi lâu sau, cô mới tìm thấy giọng nói của mình, “Cảm ơn anh!”

Anh cười thản nhiên, không che được nỗi mất mát. Cô mãi mãi chỉ có ba chữ này để nói với anh, anh chờ mãi chờ mãi, dường như cũng chỉ có thể chờ được một câu cảm ơn này. Nhưng, anh tỏ ra bình tĩnh, vẫn mở

miệng trêu chọc cô như mọi ngày, “Nói mồm thôi không đủ, mời anh ăn cơm đi, thiếu gia đây đói đến hoa cả mắt rồi.”

“Được, được, Ôn thiếu đói bụng, để chị đây dẫn cậu đi ăn cơm.” Si Nhan cũng cười, rút tay ra đấm một cái vào ngực anh.

“Gi cũng dám nói. Hình như anh đây lớn hơn em rất nhiều.” Đưa tay vuốt tóc cô, anh bắt đắc dĩ lắc đầu.

“Thế thì anh là người già rồi, không được nhện đói.” Si Nhan cười thần nhiên, xoay người cúi đầu thật thấp trước mộ mẹ, “Mẹ, Tiểu Nhan đi đây, hôm khác lại đến thăm mẹ.”

Ôn Hành Viễn cũng cung kính cúi đầu rồi ôm cô rời đi.

17. Chương 17: Sự Sắp Xếp Từ Con Tim

Người kêu đói vốn là Ôn Hành Viễn, nhưng khi đi ngang qua siêu thị, Si Nhan kêu anh dừng xe lại. Cô chạy vọt vào trong, dáng vẻ như thể trong đó là những thứ không mất tiền mua, chạy như ăn cướp. Kết quả thì có thể đoán được, cô quét sạch ví của mình, mua một đồng đồ ăn vặt, sau đó không đợi Ôn Hành Viễn động tay đã hai tay hai túi thức ăn to xách lên xe.

“Lớn rồi mà vẫn thích ăn mấy cái thứ này.” Chẳng trách cô gầy như cái que thế này, xem ra cô không có thói quen ăn uống cố định, kiểu gì cũng phải có người quản. Ôn Hành Viễn cau mày lại.

“Nói với anh chẳng được gì mà lại bị anh cản. Mấy cái này vừa ngon lại vừa tiện, được cả đôi đường còn gì. Anh nghĩ là ai cũng như anh đấy, nhàn hạ thì đi đánh golf, đói thì tùy tiện vào một nhà hàng cao cấp nào đó. Cái đây gọi là thừa tiền đem đốt.” Cô liếc mắt ngạo nghễ nhìn anh, nhét một miếng sô-cô-la vào miệng.

“Đại tiểu thư ơi, em nói đánh golf là loại vận động đốt tiền, nhưng anh cũng đi đánh tennis với em đấy, mồ hôi đổ như mưa, thế mà còn chưa hài lòng à?” Anh chớp mi, thấy cô bấu môi thì thấp giọng cười.

Chậm rãi đánh tay lái, tiếng nói trầm thấp lại vang lên trong xe, Ôn Hành Viễn và Si Nhan cứ thế tán gẫu với nhau, đề tài từ chuyện Đường Nghị Phạm, Nhược Ngưng đến thị trường chứng khoán lên xuống thế nào, rồi tới chuyện châu Phi có đà điểu hay không. Tóm lại là đủ thứ chuyện trên trời dưới biển đều bị họ lôi ra hết. Tâm tình Si Nhan tốt lên hẳn, dần dần lộ ra nụ cười tươi rói. Lúc này Ôn Hành Viễn mới thầm thở phào một hơi, đỡ cô bỏ đồ ăn vặt đi rồi trực tiếp lái xe chạy thẳng tới “Thượng Du”, sau đó đưa cô vào phòng riêng dành cho anh.

“Cậu Ôn, có cần đồ ăn không ạ?” Giám đốc Lý cười, đứng trước mặt anh, cung kính hỏi.

Ôn Hành Viễn tựa vào ghế salon, gật đầu rồi xua tay bảo ông ta ra ngoài, như thể không muốn nói nhiều với ông ta vậy.

“Cấp dưới của anh à?” Đây là lần đầu tiên Si Nhan đến nơi này, thấy vẻ khách sáo của giám đốc Lý thì kinh ngạc hỏi.

“Đây là địa bàn của anh.” Anh nhìn bốn phía xung quanh, nhíu mày rồi duỗi thẳng chân ra, bộ dạng rất nhàn hạ, tự đắc.

“Định so chân dài với ai chứ?” Si Nhan gườm gườm, đá một cái lên bắp chân anh.

Lườm lại cô, anh làm ra vẻ như định đánh trả, thấy cô không thèm trốn tránh, anh thu tay lại, “So với em thì đúng là làm nhục anh quá.”

“Dám nói cô đây chân ngắn, để xem ta có giết chết mi hay không.” Cô thuận tay vớ lấy quyển thực đơn trên bàn đánh anh.

“Em định mưu sát hả? Đường đường là cậu chủ nhà họ Ôn mà lại bị một con bé xấu xí cầm thực đơn đánh, số anh thảm quá.”

“Á à.” Cô thét lên, nhào đến, hai tay nhắm trúng nách anh, chạm đúng điểm có máu buồn, “Dám chê em xấu, anh chết chắc rồi.”

Ôn Hành Viễn cười ha hả, đưa một tay tóm lấy “móng vuốt” của cô, nâng tay khác cốc đầu cô, “Con bé điên này, ở cùng một chỗ với em quá nguy hiểm, thế nào mà lại biết được tử huyệt của anh chứ.”

“Mau nhận sai đi, còn chê em xấu không hả?” Cô rút mạnh tay ra, lại lao tới.

“Được, được, anh nhận sai, em không xấu, anh xấu. Được rồi chứ?” Ôn Hành Viễn chồm lên, trốn khỏi cô, miệng vẫn không chịu thua, “Xấu hơn em nhưng vẫn mạnh hơn em ở một điểm.”

“Anh chết là cái chắc rồi, còn dám cười nhạo em, xem em vì dân trừ hại thế nào đây...” Vừa nói cô vừa nhe răng cười, híp mắt lại rồi tiếp tục lao đến.

“Đồ dã man, nếu biết trái đất nguy hiểm thế này, anh phải về sao Hỏa thật thôi...”

“Dám nói em dã man, tội càng nặng thêm, giết không tha...”

“Ha ha...”

“Còn dám chê em xấu không?”

“Không dám nữa, tha cho em nhỏ đi...”

Hai người làm ẩm ỉ cả căn phòng lên, hoàn toàn không còn hình tượng gì, cho đến khi giám đốc Lý dẫn người bưng thức ăn vào, cả hai mới thở hồng hộc rồi ngồi xuống.

“Đừng học người ta giảm béo.” Anh đưa đĩa rau cho cô, “Khỏe mạnh mới là nhất, gầy tong teo thì gió thổi một cái là bay mất, đến lúc đấy Si Hạ lại trách anh.”

“Hừ...Em còn tưởng anh quan tâm đến em, thì ra là sợ anh trai em hỏi tội, phí công cảm động rồi.” Tuy đã ăn đồ vặt lớt dạ nhưng vẫn đói, cô ăn rất ngon lành, ậm ừ phản bác lại.

Anh chán nản, hít sâu hai lần, sau đó nhanh chóng ăn cơm, quyết định không chấp nhận với cô nữa, dù sao thì cũng là phụ nữ, phụ nữ tóc dài, haiz. (?)

Trong phòng yên tĩnh lại, hai người không hề cười nói huyền não nữa mà đoàn hoàng ăn cơm.

Giữa chừng, Ôn Hành Viễn nhận được một cú điện thoại, là bố anh gọi tới. Si Nhan nghe thấy anh thưa vâng mấy lần, còn tưởng mình ở đây nên anh không tiện nói chuyện, lấy cớ đi toilet. Lúc về, thấy sắc mặt anh không tốt, cô đưa củi trở huyých anh, “Sao thế? Mặt đen hơn cả Bao Công, phạm lỗi gì à?”

“Chuyện người lớn, trẻ con đừng quản.” Ôn Hành Viễn chau mày, giọng điệu nghiêm túc hẳn, thoát nhìn đã biết chắc là tâm tình không tốt.

Si Nhan thấy anh không muốn nói chuyện nhiều thì bĩu môi, cúi đầu ăn cơm.

“Một lúc nữa anh đưa em về nhà, đến tối Si Hạ sẽ tới đón em.” Thấy cô không lên tiếng, Ôn Hành Viễn giải thích hời hợt, “Công ty có chuyện, anh phải về thành phố S.”

Từ thành phố A đến thành phố S chỉ mất hai tiếng đi xe, nhưng Si Nhan lại lo lắng anh phải lái xe đêm sẽ không an toàn nên vừa ăn xong đã bảo anh đi luôn, không cần chờ Si Hạ với cô. Ôn Hành Viễn nhìn đồng hồ, khẳng khái đưa cô về nhà.

“Em lên đây, anh lái xe cẩn thận.” Tới khu nhà, trước khi xuống xe, Si Nhan nhẹ giọng dặn dò.

Anh ngẩn người, như thể không quen với sự quan tâm của cô, mãi lâu sau mới “ừ” một tiếng. Thấy cô mở cửa xe, đột nhiên anh kéo tay cô lại, “Tiểu Nhan?”, muốn nói gì lại thôi.

“Dạ?” Si Nhan nhìn anh, cảm giác anh có gì đó là lạ, bỏ ý định rút tay lại, “Sao thế?”

Ôn Hành Viễn nhìn cô chăm chú, trầm mặc một lát rồi nói, “Ở tạm chỗ Si Hạ, mấy ngày nữa anh sẽ trở lại.”

Si Nhan ngẩng đầu nhìn anh, nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, trong nháy mắt, cô có chút hoảng hốt.

Hơi thở của anh như có như không phả qua gò má cô, ánh mắt thâm trầm rơi rất lâu trên mặt cô. Ở khoảng cách gần như vậy, Si Nhan còn có thể thấy rõ hàng mi dài của anh khẽ động. Cô bất giác hít sâu một hơi, cảm giác tiến thoái lưỡng nan.

Yên lặng đứng đó, cho đến khi không thấy xe anh nữa, Si Nhan mới xoay người lên tầng, trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Đến tám giờ tối, Si Hạ lái xe tới đón cô. Ba năm không gặp, lúc hai anh em vừa thấy nhau, suýt nữa Si Nhan bật khóc.

“Con bé ngốc này, cuối cùng cũng biết về nhà rồi.” Si Hạ đón lấy túi xách trong tay cô, ôm cô lên xe.

“Anh mới về mà, sao không nghỉ ngơi một chút rồi mai hẵng đến, em cũng có chạy đâu nào.” Để anh cài dây an toàn ỳnh xong, cô mới ghen ngào hỏi.

Si Hạ cương chiều véo mũi cô một cái, “Không phải là vì nhớ em à, sao lại gầy thế này?”

“Giảm béo mà.” Cô cười một cách trẻ con, sau đó lại chu miệng, “Anh cũng gầy đi nhiều đấy, nhưng mà có vẻ rắn chắc hơn ý.”

“Có phải phong thái vẫn như cũ?” Si Hạ nghiêng đầu cười khê, vẻ nuông chiều này thật khó diễn tả hết.

“Đúng vậy, cục phó Si.” Nhìn khuôn mặt góc cạnh của Si Hạ, cô cười, khê tựa đầu vào vai anh trai, tận hưởng cảm giác ấm áp đã lâu không có.

Dọc đường đi, hai anh em cười nói không dứt, chẳng mấy chốc đã tới khu nhà nơi Si Hạ ở.

Si Hạ sống một mình, căn hộ rộng một trăm mét vuông chia làm bốn phòng và hai phòng nhỏ khác. Phòng ốc được dọn dẹp rất gọn gàng, ngăn nắp. Bài trí ở căn phòng khách hết sức đơn giản, lại tao nhã. Bức tường trắng được ốp thêm gỗ, sàn nhà cũng bằng gỗ, khiến người ta được thể nghiệm cái phồn hoa trong sự tĩnh lặng, mơ hồ tản ra ý vị thanh nhã.

Si Nhan thay giày vào nhà, nhìn một vòng quanh bốn phía rồi nhàn nhã ngồi xuống thảm trước ghế salon và bấm điều khiển, “Em còn tưởng anh là đồ cổ hủ hết thuốc chữa cơ đấy. Màu sắc kiểu này đúng là rất hợp với anh.”

“Bởi vì Tiểu Nhan của chúng ta thường xuyên giám sát, đâu dám cổ hủ.” Si Hạ thay quần áo ở nhà xong đi ra, trên mặt đầy ý cười.

“Biết em nghĩ thế nào mới thiết kế thế này không?” Si Nhan kéo anh ngồi xuống, khê đặt cằm lên vai anh, “Lúc vừa đến trấn Đại Nghiên, em đã rất thích những chỗ có nhà gỗ nhỏ, thơm mát phong vị cổ xưa, giản dị không khoa trương, làm cho người ta có cảm giác thư thái, thoải mái. Cho nên, lúc thiết kế chỗ này cho anh, em đã quyết định chọn gỗ làm vật liệu chính.”

“Hành Viễn nói, thiết kế của em luôn rất giản tiện, không mù quáng chạy theo trào lưu, đến lúc thấy được thì anh mới tin thật. Con mắt thiết kế đúng là không tầm thường.” Ôm vai cô, Si Nhan thật lòng khen ngợi.

Trước kia luôn coi cô như một đứa trẻ, đến khi tận mắt nhìn thấy tác phẩm thiết kế của cô, anh mới biết rằng cô em gái mình được thiên phú và cố gắng rất nhiều ở phương diện này. Chút khả năng thường thức cái đẹp sẵn có khiến anh nhìn cô em gái này với con mắt khác xưa, xen lẫn chút vui mừng.

“Người ta cũng phải có một tẹo tài chứ, riêng cái này thì không thể xem thường em được.” Si Nhan nhìn khuôn mặt nhỏ lại, như thể hơi hậm hực.

“Đúng, đúng, Tiểu Nhan là giỏi nhất. Xem ra Hành Viễn hiểu em rõ nhất, nhỉ?” Si Hạ trêu mến vuốt tóc cô, trong câu nói rõ ràng có hàm ý khác.

“Nói cái gì vậy, nghe chả hiểu gì cả...” Ôm cổ Si Hạ, cô chơi xấu.

“Em ý...Được rồi, không nói nữa, vào xem phòng của em một cái đi.” Si Hạ nhớ cô nàng hay oán thán vì cửa sổ nhỏ, cho nên sau khi mua chỗ này đã cố ý giữ lại khung cửa sổ sát đất cho cô.

“Phòng của em?” Si Nhan kinh ngạc, hoàn toàn không biết Si Hạ lại cho cô một phòng, lúc thiết kế anh cũng chưa từng nói.

“Là Hành Viễn bố trí đây...”

18. Chương 18: Chuyện Riêng Mỗi Người

Công việc của Si Hạ rất bề bộn, ngày nào cũng có cuộc họp. Biết Si Nhan hay ăn uống tạm bợ, mỗi buổi sáng anh đều dành chút thời gian, gọi cô em gái còn đang mơ màng ngủ ra ăn sáng cùng rồi mới ra khỏi nhà. Đến tối, anh thường không nhận lời đi xã giao mà cố gắng về nhà ăn cơm với cô.

Ban ngày anh đi làm, Si Nhan ở nhà một mình, có lúc nghe nhạc, xem một đĩa phim, lúc nhàm chán lại đưa Cầu Cầu ra công viên trung tâm tản bộ, tùy hứng vào ngồi trong một quán cà phê nào đó. Nói chung, cuộc sống của cô khá nhàn rỗi nhưng cũng chẳng mấy thư thái.

Cô cố ý tắt di động, không biết có phải vì sợ người nào đó gọi đến hay không, có lúc không nhịn được lại muốn mở máy, lại nghĩ đến chuyện anh có thể gọi tới, nghĩ đi nghĩ lại, không biết bật máy lên lên xuống xuống bao nhiêu lần, cực kỳ mâu thuẫn. Có một lần Ôn Hành Viễn gửi tin nhắn đến, chính là vào đêm hôm anh về, chỉ nói với cô rằng anh đã về đến nhà, không thừa chữ nào. Có hai lần anh gọi điện cho Si Hạ, hình như hai người đang bàn công việc, dáng vẻ rất nghiêm túc, vốn tưởng anh sẽ bảo cô ra nghe điện thoại, nhưng không hề.

Trong bữa cơm hôm ấy, cô cảm thấy Ôn Hành Viễn có gì đó là lạ. Mà phản ứng khi đi của anh cũng không bình thường, đối lại là trước kia, ắt là sẽ gọi đến ba cuộc điện thoại rồi, còn lần này, một cuộc cũng không. Dường như anh đã lảng lạng biến mất khỏi thế giới của cô, rồi chợt khiến cuộc sống êm ả của Si Nhan thêm chút phiền muộn. Vừa nghĩ đến nụ hôn của anh trước lúc cô xuống xe, cô lại càng không đủ dũng cảm để gọi cho anh.

Đó là lần đầu tiên anh hôn cô, nói đúng ra là nụ hôn khi anh hoàn toàn tỉnh táo. Cô tự trấn an mình, rằng đừng nghĩ đến nữa, nhưng không thể nào trốn tránh được ánh mắt nóng rực của anh.

“Em còn định trốn tránh đến khi nào?” Qua một hồi trầm mặc, anh nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, thấp giọng hỏi.

Cô ngẩng đầu, giật mình nhìn anh, lại bắt gặp một nụ cười khổ của anh. Anh rướn người, hôn lên trán cô, “Lên đi, anh phải đi rồi, bố anh còn đang đợi.”

Anh nói rất tự nhiên, như thể vừa rồi không hề hỏi câu kia, mà nụ hôn này cũng chẳng có ý nghĩa gì đặc biệt, chỉ như một nụ hôn lịch thiệp lúc chào tạm biệt.

Em còn muốn trốn tránh đến khi nào? Cô nghĩ đi nghĩ lại lời nói của anh, đột nhiên rất sợ phải đối mặt với anh, cũng cực kỳ ghét bản thân vì không sao bình tâm được.

Cô không biết vì sao hôm đó Ôn Hành Viễn lại đột nhiên lên tiếng, mà cũng chẳng hiểu tại sao lại không thể hỏi anh được. Nhưng trong lòng cô lại nhẹ nhõm hẳn. Có chút tình cảm mà không sao làm rõ nổi, có lẽ là mãi mãi. Một khi nói ra, e rằng ý nghĩa sẽ chấm hết.

Hết duyên! Trong đầu đột nhiên nảy ra hai chữ này, ngực cô khẽ nhói đau.

Uể oải ngồi xuống thảm, cô ôm Cầu Cầu vào lòng, ngẩn ngơ nhìn.

“Tiểu Nhan?” Gọi vài tiếng mà cô không phản ứng, Si Hạ khom người vỗ vỗ mặt cô.

“Dạ?” Si Nhan hoàn hồn, “Gì thế, anh?”

“Nghĩ gì thế? Anh gọi em mấy câu rồi đấy.” Si Hạ khẽ nhún mồm, sắc mặt thoáng hiện vẻ lo lắng, “Mệt rồi thì đi ngủ sớm đi, anh ra ngoài một lát, không cần chờ anh đâu.”

“Biết rồi, càng ngày càng nói chuyện giống bố, ông già này biến em thành trẻ con rồi.” Si Nhan thả Cầu Cầu ra, đưa áo khoác cho anh, giục anh mau ra khỏi cửa, “Nhưng mà anh, lúc về phải lái xe, đừng uống rượu.”

“Lải nhải như bà già.” Si Hạ cười hiền hòa, đưa tay véo má cô rồi đóng cửa lại.

Cảm thấy tinh thần Si Nhan bất ổn, vừa ra khỏi tiểu khu, anh đã lấy điện thoại gọi cho Ôn Hành Viễn.

“Si Hạ?” Điện thoại đổ chuông một lúc rồi Ôn Hành Viễn mới nghe, xung quanh có vẻ ồn ào.

“Muộn thế này rồi mà vẫn ở ngoài?” Si Hạ biết anh là người hiếm khi tham gia tiệc tùng, trừ những trường hợp bất khả kháng, vậy nên có chút khó hiểu.

“Ông lão bắt đến dự tiệc rượu của một người, sắp chuẩn về đây.” Anh ra khỏi phòng tiệc, đi về phía bãi đỗ xe, “Có việc gì hả?”

“Cậu với Tiểu Nhan làm sao vậy?” Si Hạ không quan tâm lòng vòng, vào thẳng chủ đề.

“Làm sao cái gì?” Ôn Hành Viễn ngồi vào xe, hạ thấp ghế một chút rồi dựa vào. Mấy ngày nay về thật mệt mỏi, cả thể xác lẫn tinh thần đều oải.

“Không có gì sao?” Si Hạ cau mày, cảm giác được giọng uể oải của anh.

“Mình muốn có gì lắm, nhưng không có cơ hội.” Anh mở miệng, như đang tự giễu.

“Tính Tiểu Nhan là thế đấy, nhìn thì như là chẳng buồn để ý gì cả, nhưng trong lòng con bé thì lại có suy nghĩ.” Nếu không biết sự si tình của anh thì Si Hạ cũng không gọi cú điện này cho anh, dù sao thì tình cảm vốn là chuyện của hai người, kể cả là anh em ruột thịt cũng không có quyền can thiệp sâu.

“Cũng đã ba năm rồi, cậu vẫn định chờ như thế sao? Đây không phải là tác phong của cậu, làm ăn thì quyết đoán, sao giờ bao nhiêu thể diện bị đốt sạch thế?”

“Mình đâu dám chọc đến cô ấy, cậu không biết đâu, cô ấy được chiều quen rồi, nếu bức ép quá, có khi sẽ liều mạng với mình.” Anh đưa tay kéo cà vạt xuống, cởi cúc áo, “Cô ấy gặp Hàn Nặc rồi.”

“Lúc nào?” Si Hạ kinh ngạc.

“Ngay buổi sáng cậu về.” Anh nhắm mắt lại, giọng nói trầm thấp, “Cậu có biết cô ấy đã bao lâu rồi không ăn một lúc hết cực nhiều đồ ăn vặt không? Hai năm rồi, đúng hai năm.”

Không nên nói thêm nữa, Si Hạ ngậm miệng.

Si Nhan có một thói quen, cứ khi tâm tình sa sút là sẽ cực kỳ thèm ăn. Trong một năm Ôn Hành Viễn bên cạnh cô ở Cổ Trấn, thỉnh thoảng cô lại đi mua vài túi đồ ăn vặt thay cơm, nặng lên nhưng không thấy béo ra, sắc mặt càng ngày càng kém, tinh thần cũng chán chường, rồi dẫn đến chứng đau dạ dày.

“Hai năm nay, mặc dù mình không ở cạnh cô ấy, nhưng Tử Lương vẫn chăm sóc cô ấy, nói rằng tâm tình cô ấy tốt hơn nhiều, không còn như vậy nữa.” Hít sâu một hơi, anh nói tiếp, “Gặp Hàn Nặc, lại khóc rút ruột gan, mình... Mẹ kiếp...” Nhớ đến khuôn mặt đầm nước mắt của cô, anh không khống chế được, tay phải nắm chặt thành nắm đấm, đấm mạnh một cái vào ghế.

“Hành Viễn?” Si Hạ nghe thấy tiếng vang, không khỏi có chút lo lắng.

“Lần này bố mình lên tiếng rồi, nếu mình không dẫn ai về, mình sẽ bị cùm chân. Tối nay mình còn bị giới thiệu người cho đấy, lại còn là con gái làm ngân hàng.” Cười tự giễu, anh còn nói, “Cậu nói xem, sao mà mình nhục thế này cơ chứ, ngày nào cũng bị bắt xem mặt, làm mình chẳng dám nhìn mặt bố nữa.”

Nhớ lại khuôn mặt của bố từ sau khi trở về, Ôn Hành Viễn lại đau đầu.

Si Hạ muốn nói gì đó, môi giật giật, nhưng lại không biết nói gì nữa. Đàn ông trẻ tuổi, tuần tú, lại tài năng, chớp mắt đã ba mươi rồi mà vẫn chưa có bạn gái, hai vị phụ huynh nhà họ Ôn không sốt ruột mới là lạ.

“Mấy ngày nay cô ấy làm gì?” Vô vò tóc, anh không khống chế được mình, lại nhớ đến cô rồi.

“Ăn cơm, ngủ, đưa Cầu Cầu đi tản bộ.”

“Cô ấy còn tốt với Cầu Cầu hơn cả với mình, lúc không có việc gì là lại ôm nó, hôn nó. Mình chỉ tiếc không thể biến thành thú cưng luôn đi. Cậu nói xem, cô ấy có chủ động gọi điện thoại ỉn không?” Ôn Hành Viễn nghiêng răng, ngấm lại nguyên một tuần mình kìm nén không gọi điện cho cô, vậy mà người kia vẫn làm như không có chuyện gì, anh không thể không ức.

“Hành Viễn...” Si Hạ hơi do dự, không xác định được là nên cổ vũ hay khuyên anh buông tay.

“Đừng bảo mình rút lui nửa chừng, anh em cậu kiên trì bao nhiêu năm như vậy, cô nàng kia phải chịu trách nhiệm với mình.” Ôn Hành Viễn như đoán được tâm tư của Si Hạ, lại tiếp lời, “Được thôi, cô ấy không gọi, mình gọi. Cứ dần vật thể này, anh em chẳng mấy sẽ hạ sinh.” Ôn Hành Viễn làm ra vẻ bất lực, vỗ vỗ trán, “Mình phải hỏi Tiểu Nhan xem, cô ấy có chịu cho mình lấy người khác không. Nếu cô ấy gật đầu, ngày mai mình sẽ kết hôn.” Anh hơi giận dỗi, rồi lại làm nũng như trẻ con.

Nghe vậy, Si Hạ bật cười, “Hành Viễn, thỉnh thoảng đừng chiều nó quá.”

“Thằng nhãi cậu đúng là anh ruột cô ấy sao?” Ôn Hành Viễn cũng cười, tâm tình tốt hẳn lên.

“Chả nghe thấy Tiểu Nhan bảo mình là anh ruột.” Si Hạ cười, lại nghĩ đến một chuyện thì không nhịn được liền hỏi anh, “Thật sự quyết định tham gia đấu thầu? Lần này không phải là công trình nhỏ, cục tương đối coi trọng, mặc dù vốn của Hoa Đô khá hùng hậu, nhưng cũng không phải doanh nghiệp trong vùng, có chút trở ngại.”

“Chuyện này mình cũng đã nghĩ đến, nếu đơn vị thi công là doanh nghiệp trong vùng thì có thể bù vào tình thế xấu này.” Nói đến chuyện công việc, Ôn Hành Viễn nghiêm túc hẳn, “Còn đang chuẩn bị tài liệu, bố trí hết chờ mình về thành phố A sẽ tự đi đàm phán, công trình này mình sẽ hợp tác với Hoa Thành.”

“Xây dựng Hoa Thành?” Si Hạ có ấn tượng rất sâu về công ty xây dựng Hoa Thành, đó là công ty xây dựng danh tiếng, rất có tiềm lực. Nghĩ ngợi một lúc, anh lại cau mày, “Nếu mình nhớ không lầm, trình độ chuyên môn của Hoa Thành vẫn chưa đủ. Công trình lần này liên quan đến việc quy hoạch gần như cả thành phố A, chỉ những công ty xây dựng có trình độ chuyên môn cực ới nhận thầu được.”

“Đây cũng là chỗ khiến mình đau đầu, tài liệu Hoa Thành đưa lên cũng một thời gian rồi, nhưng vẫn chưa được xét duyệt.”

“Đã quyết định hợp tác với Hoa Thành rồi? Không chọn chỗ khác thích hợp hơn sao?”

“Chủ của Hoa Thành là Đường Nghị Phàm, là chồng của Quý Nhược Ngưng, cũng là bạn mình.” Ôn Hành Viễn nghĩ Si Hạ không biết Đường Nghị Phàm có quan hệ với anh nên chỉ giải thích đơn giản.

“Thì ra chủ Hoa Thành lại là chồng của bạn Tiểu Nhan, đúng là trùng hợp.” Si Hạ cười, lại hỏi thêm, “Áp lực hay là có chuyện gì?”

“Thật ra không có vấn đề gì, chỉ là hiệu suất công việc thấp thôi, cậu biết đấy, có vài cách không thể dùng được.”

Si Hạ suy nghĩ một chút rồi nói: “Như thế này đi, mai cậu gửi một phần tài liệu của Hoa Thành ỉnh, mình xem trước một chút. Được rồi, chú Ôn thế nào? Đây mới là vấn đề mấu chốt.”

“Đừng nói nữa, bố già tức thật rồi, nói cái gì cũng không đồng ý, mình phải đi giao thiệp mấy lượt rồi đấy.”

“Nếu như chú Ôn vẫn không chịu thì làm sao đây?”

“Mình vẫn đang tận dụng cổ phần công ty của mình, chuyện này, là tình thế bất buộc.”

“Hành Viễn, cậu đừng hấp tấp đánh cược, đây là lần đầu tư hơn trăm triệu, Thiên Dụ cũng chưa chắc sẽ lấy được.”

“Mình sẽ không cho hấn cơ hội, cái gì Hàn Thiên Dụ hấn xem trọng, Ôn Hành Viễn mình sẽ không để hấn được như ý.” Ôn Hành Viễn lạnh lùng nói, đôi mắt đen láy càng thâm trầm hơn. “Tưởng tìm được một người rót tiền vào à có thể dựa vào hạng mục này để đổi đời ư? Hấn cũng thật không biết tự lượng sức mình.”

“Thật ra...”

“Mình sẽ không đem giang sơn bố mình gây dựng vất vả ra đùa giỡn đâu, lỗ sẽ không làm, yên tâm đi.” Ôn Hành Viễn biết Si Hạ muốn nói gì, trầm giọng chặn ngang, “Còn về cậu ta...Ba năm trước đây mình đã không động đến cậu ta thì hôm nay cũng sẽ không động.”

19. Chương 19: Về Công, Về Tư

Sáng hôm sau, tài liệu về trình độ chuyên môn của Hoa Thành được đưa đến phòng làm việc của Si Hạ, anh xem kỹ càng một lượt rồi gọi điện thoại cho Ôn Hành Viễn, đến chiều lại cùng giám sát Trương là người có thâm niên đến công trường đang thi công của Hoa Thành.

Đường Nghị Phàm đang ở nước ngoài, nhận được điện thoại của Ôn Hành Viễn thì không thể không kết thúc tuần trăng mật sớm, đáp máy bay lúc sáng sớm về thành phố A. Xuống máy bay, anh không đưa Nhược Ngưng về mà đến thẳng công trường. Vừa lúc đến cùng Si Hạ, nhìn biển số xe của anh, Đường Nghị Phàm mỉm cười.

“Chào anh, phó cục Si, Đường Nghị Phàm.” Anh duỗi tay ra, nhẹ nhàng bắt tay với Si Hạ, “Phiền cho anh rồi.”

“Chuyện của Hành Viễn là chuyện của tôi, không gọi là phiền, thật ra cũng là công việc của tôi thôi.” Si Hạ gật đầu mỉm cười, trên vầng trán lộ ra vẻ tự tin, cương trực.

Đường Nghị Phàm cũng cười, hơi nhúu mày, “Tôi đợi sự góp ý của các vị lãnh đạo đã lâu rồi, vậy mà vẫn chưa có cơ hội.”

“Vị này là giám sát Trương.” Không khách sáo dư thừa, sau khi giới thiệu giám sát Trương và Đường Nghị Phàm với đối phương, Si Hạ vào thẳng chủ đề. Đội mũ bảo hộ, cả nhóm người vào công trường giữa trời chiều.

Cúi đầu xem tài liệu trong tay, nghe giám sát Trương phân tích, thỉnh thoảng Si Hạ lại trao đổi ý kiến với ông, gật đầu lia lịa.

“Trên sổ không gửi bất kỳ công văn nào xuống à?” Si Hạ quay đầu, nhìn Đường Nghị Phàm.

“Lúc đầu, sau ba ngày cũng có thấy công bố kết quả qua mạng, nhưng cấp trên vẫn không cử người xuống xem xét.” Đường Nghị Phàm lắc đầu, mãi không thấy kết quả nên cũng hơi sốt ruột, dù sao thì hạng mục lần này cũng khá lớn, bất kể là với Hoa Đô hay Hoa Thành thì cũng đều là cơ hội ngàn năm có một, anh không muốn bỏ lỡ.

Si Hạ lãnh đạm gật đầu, không hỏi thêm gì, một mình đi sang một bên gọi điện thoại, ánh mắt thăm lại. Cú điện thoại này khá dài, lúc trở lại, sắc mặt anh vẫn không thay đổi khiến người ta không đoán ra được suy nghĩ của anh. Đường Nghị Phàm bình tĩnh tiếp chuyện, trong lòng dần sinh bản khoán, có đến vài phần nghiêng ngả về vị cục phó Si ôn hòa, nhã nhặn mà Ôn Hành Viễn nói.

“Cố vấn pháp luật của Hoa Thành là luật sư Hàn?” Đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, Si Hạ thốt lên hỏi.

Câu hỏi của anh khá đột ngột, mà lại chẳng liên quan đến đồng báo cáo trình độ chuyên môn của Hoa Thành, nhưng Đường Nghị Phàm vẫn điềm nhiên gật đầu, “Hoa Thành ký hợp đồng ba năm với công ty luật sư Nhân Hằng.”

Ánh mắt Si Hạ lạnh đi, “Chẳng trách những biên bản của Hoa Thành rất chi tiết, luật sư Hàn quả là rất khá.”

Đường Nghị Phàm nhếch miệng cười, cảm thấy câu nói của Si Hạ có hàm ý khác, “Nghe Hành Viễn nói phó cục Si và Hàn Nặc có quen biết từ trước.”

Si Hạ mỉm cười, nhưng ý cười hơi lạnh lùng, anh không nói gì, chỉ nghiêng đầu hỏi giám sát Trương chút vấn đề chuyên môn.

“Tất cả những hạng mục tiêu chuẩn đều đạt, hoàn toàn có thể xét duyệt thông qua.” Giám sát Trương đứng cạnh Si Hạ, báo cáo tuần tự về công trình đang tiến hành.

“Tiến độ thế nào?” Si Hạ nhận lấy bản báo cáo, tập trung xem và nghiêm túc hỏi.

“Công trình đã gần kết thúc rồi, có lẽ là ngoài dự kiến, chỉ trong khoảng mười hôm nữa sẽ xong, sớm hơn thời gian hạn định trong hợp đồng năm ngày, Hoa Thành hoàn toàn đáng để tín nhiệm.” Giám sát Trương cười, có vẻ hài lòng.

“Báo cáo rất hoàn hảo. Nghe nói đây không phải là công trình đầu tiên của Hoa Thành được giám sát Trương theo dõi, không phải là có quan hệ gì với Đường tổng chứ?” Si Hạ nhếch khóe môi, nhìn thoáng qua Đường Nghị Phàm, nửa đùa nửa thật, ánh mắt điềm nhiên.

“Cục phó Si thích nói đùa thật đấy, tin tưởng năng lực của tôi đi, cũng xin tin vào đạo đức nghề nghiệp của tôi nữa.” Sắc mặt giám sát Trương vẫn tự nhiên, giọng điệu kiên định.

Si Hạ không thay đổi sắc mặt, khép tập tài liệu trong tay lại, “Vất vả rồi.”

“Ngày mai, văn phòng sẽ cử người đến xét duyệt, nếu thuận lợi có thể qua vòng ban đầu.” Si Hạ vừa cười vừa nói với Đường Nghị Phàm.

Đường Nghị Phàm tiễn Si Hạ rồi gọi điện cho Ôn Hành Viễn, sau đó vội về công ty.

Nhược Ngưng về nhà sắp xếp mọi thứ, nhân thể gọi điện cho Si Nhan, sau đó hai người hẹn đi uống cà phê ở quán Lương Mộc Duyên.

“Sao về nhanh thế, không phải là đã lên kế hoạch đi chơi nửa tháng à?” Si Nhan mới đến chưa lâu, đợi Nhược Ngưng ngồi xuống rồi mới hỏi.

“Công ty Nghị Phàm có công trình quan trọng, là lô đất chính phủ chú trọng, cũng là hạng mục lớn nhất thành phố A trong mười năm nay. Cậu không biết à?”

“Sao mình phải biết?” Si Nhan thờ ơ, nhẹ nhàng khuấy cà phê, hướng xuôi, hướng ngược, lặp lại vài vòng.

Nhược Ngưng làm ra vẻ thần bí mà ngồi vào chỗ cạnh cô, “Nghe nói đơn vị cạnh tranh đứng đầu là bất động sản Hoa Đô.”

“Ôn Hành Viễn?” Si Nhan kinh ngạc, rõ ràng là không biết gì về chuyện này.

“Người đàn ông tốt như vậy, nếu là người khác thì đã nhào vào từ lâu rồi, thế mà cậu còn do dự không quyết.” Lòng hiếu kỳ của Nhược Ngưng chẳng lúc nào được thỏa mãn, cô tiếp tục đề tài mà trước đây chưa có kết quả, nháy mắt với Si Nhan mấy cái, “Các cậu thế nào rồi, có tiến triển gì không?”

Si Nhan lườm cô, “Thành bà tám từ khi nào thế? Chồng cậu muốn bắt được công trình lớn, sao cậu không suy nghĩ xem làm thế nào để lấy được hạng mục đấy, vợ chồng liên thủ, ghi danh sử sách?”

Nhược Ngưng không hề giận mà lại cười, đưa tay đẩy cô, “Có cậu ở đây rồi, mình lại càng chẳng phải lo, dự án này chắc chắn không lọt khỏi tay.”

“Đừng kéo mình vào, đây là công việc, liên quan gì đến mình?” Si Nhan trừng mắt nhìn cô, “Ôn Hành Viễn là người công tư rõ ràng.”

Nhược Ngưng cười nhìn cô, nụ cười này khiến Si Nhan hơi bất an, đành huých cô ấy rồi hỏi, “Cười xong là ngu ngơ luôn hả, cười cái gì?”

“Ôn Hành Viễn là người công tư rõ ràng...” Nhược Ngưng trêu chọc, cuối cùng cũng không nhịn được cười, “Nghe câu này thật buồn nôn.”

Si Nhan có chút lúng túng, chẳng hiểu sao lại hơi giật mình, chỉ có thể dùng vẻ nghiêng răng nghiêng lợi để che đi nỗi xấu hổ, nhưng cuối cùng, dưới sự “ngghiêm hình bức cung” của Nhược Ngưng, cô đành phải tâm sự với người chị em thân thiết.

“Nhan Nhan, mình có dự cảm, Ôn Hành Viễn mới chính là tên gốc của cậu đấy.” Lúc gần về, Nhược Ngưng cười nói.

Từ đầu đến cuối, Si Nhan không hề hỏi Si Hạ về chuyện đầu thâu. Không phải cô không để ý đến công việc của họ, nhưng cô biết rõ nguyên tắc làm việc của Si Hạ, cũng tin tưởng khả năng giải quyết công việc của Ôn Hành Viễn. Hơn nữa, đây là công việc của họ, cô chẳng giúp được gì, cũng không nên vung tay múa chân.

Ba hôm sau, Hoa Thành xuất hiện trong danh sách các doanh nghiệp thông qua xét duyệt được công bố trên mạng. Thân là bà xã, Nhược Ngưng cực kỳ hưng phấn nên vội gọi điện thoại cho Si Nhan, hẹn cô tụ tập vào buổi tối, nói là Đường tổng nhà cô ấy làm chủ tiệc.

Cảm nhận được sự phấn khích của Nhược Ngưng, Si Nhan đỡ khóc đỡ cười. Dù cô không thích tình huống này lắm, nhưng cũng là buổi tụ họp toàn bạn bè quen, đơn giản chỉ là hát hò một lúc, uống chút rượu, cũng coi như đi xả hơi. Đường như không có lý do từ chối, cô cũng không hề thấy chán nên đồng ý luôn.

Đến tám giờ tối, hai anh em họ Si xuất hiện ở Thượng Du trong trang phục thoải mái.

Đường Nghị Phàm ra cửa đón, nụ cười chân thành hiện rõ trên mặt, hoàn toàn khác với vẻ hỉ hỉ hả hả thường ngày. Si Nhan bị Nhược Ngưng kéo đến một chiếc salon nói chuyện phiếm, còn Si Hạ cùng uống rượu tán gẫu với Đường Nghị Phàm.

Hoa Thành có thể được thông qua vòng sơ tuyển chỉ trong thời gian ngắn là nhờ sự giúp đỡ rất lớn từ Si Hạ, với lời cảm ơn chân thành của Đường Nghị Phàm, anh không cho là đúng, “Nếu khâu xét duyệt không thông qua thì tôi cũng bó tay thôi. Thật ra thì phía các anh cũng đủ thực lực rồi, chắc là hiểu lầm tôi.”

“Hiểu lầm? Hiểu lầm thì tốt rồi. Si Hạ, tôi kính anh một ly.” Đường Nghị Phàm vốn có kinh nghiệm trên thương trường, đương nhiên cơ trí linh hoạt, chỉ cần nghe loáng thoáng đã có thể ứng biến nhanh nhạy, không cần né tránh.

Về phần Si Hạ, Đường Nghị Phàm có cảm giác nụ cười của anh rất xa cách, nhưng vì biết rõ mối giao tình của anh với Ôn Hành Viễn nên giữa hai người lúc này cũng không mấy khách sáo. Trước đây còn hay gọi là cục phó Si, giờ anh đã tự thay đổi, gọi thẳng tên ra rồi.

“Tôi đang chờ hai người các anh bắt tay thầu tóm khối đất này, tuyệt đối đừng để tôi tìm ra được sai sót, nếu không, cấp dưới của tôi có thể không nương tay đâu.” Si Hạ nâng ly rượu lên, khẽ chạm ly với Đường Nghị Phàm, nói ra câu bông đùa hiểm thấy.

“Yên tâm, nhất định sẽ không để lãnh đạo thất vọng.” Đường Nghị Phàm cũng nâng ly, hào sảng uống một hơi. Hai người nhìn nhau cười, nhưng trong lòng đều có tâm tư.

Người phục vụ mở cửa phòng ra, Đường Nghị Phàm vội vẫy tay, “Thằng ranh này đến muộn rồi, muộn đúng nửa tiếng.”

“Cậu nghĩ là mình lái máy bay đến chắc?” Ôn Hành Viễn tự nhiên bước tới rồi ngồi cạnh Si Hạ, ánh mắt lơ đãng đảo qua Si Nhan, lại nhanh chóng thu tầm mắt về.

Si Nhan không biết anh sẽ đến, trong một thoáng nhìn thấy anh, cô hơi giật mình, rồi lại làm như không có chuyện gì mà tiếp tục nói chuyện phiếm với Nhược Ngưng, nhưng trống ngực thì đang dồn lên hồi.

“Lần gặp sau, cho anh một đáp án.”

“Cái gì cơ?”

“Anh nói rồi, có bốn kiểu bạn bè, em chọn kiểu nào.” Giọng nói trầm thấp xuyên qua màn đêm trở nên quyến rũ hơn bao giờ hết. Si Nhan nắm chặt điện thoại, bàn tay hơi run rẩy, mãi lâu vẫn không lên tiếng.

“Nghe thấy lời anh nói chưa?” Thấy cô chẳng có phản ứng gì, Ôn Hành Viễn không chịu buông tha như mọi khi, “Đừng nói với anh là em không hiểu, còn định bắt anh nhắc lại một lần nữa sao?” Không ép cô nàng này không được, không đẩy đi thì chỉ có đứng im tại chỗ, anh quyết định nghe theo Si Hạ, không chiều cô nữa.

“Em mệt, buồn ngủ rồi, có việc gì nói sau.” Người gì không biết, nửa đêm còn gọi điện tới, định không để người ta ngủ sao, bắt người ta trả lời một vấn đề bá đạo như thế, đẹp trai thì giỏi lắm à.

Nghe thấy thế, Ôn Hành Viễn thấp giọng cười, còn đang tưởng tượng ra động tác bĩu môi của cô. Sau đó, giọng nói giàu từ tính lại dội vào tai cô, vô cùng nghiêm túc, cũng rất dịu dàng, “Nhan, khả năng chờ đợi của anh còn tốt hơn em nhiều đấy. Đồng ý với anh đi, suy nghĩ kĩ nhé, anh không muốn bị loại.”

Cúp điện thoại, Si Nhan hoàn toàn mất ngủ.

Cuối cùng thì anh cũng lên tiếng rồi, cuối cùng thì cô vẫn phải đối mặt với tình cảm của anh.

Ba ngày, anh cho cô ba ngày, sau đó, thản nhiên xuất hiện trước mặt cô để đòi đáp án.

Nắm tay, hay là quay lưng lại?

20. Chương 20: Có Khi Nào Lệ Vơi?

Tối nay, Ôn Hành Viễn vô cùng trầm mặc, lặng lẽ ngắm nhìn Si Nhan ở phía đối diện. Mái tóc đen dài hơi uốn xoắn tôn lên khuôn mặt thanh tú của cô, ánh mắt rạng ngời, nhưng lúc này có chút hoảng hốt, không mấy tập trung.

So với ba năm trước đây, cô đã bớt đi vẻ thơ ngây yếu đuối, thêm vài phần trầm tĩnh, nói về dung mạo thì không phải là kiểu nghiêng nước nghiêng thành nhưng lại có vẻ điềm nhiên không màng thế sự.

Nghĩ đến sự thay đổi của cô có lẽ không phải vì thời gian ba năm trôi qua, mà là nỗi đau đớn khắc cốt khi tâm không thể xoa dịu được đã khiến cô thay đổi, anh lại có chút mất kiên nhẫn. Nghĩ đến điều này, Ôn Hành Viễn cười khổ, ngửa đầu uống hết ly rượu, dòng chất lỏng nóng rẫy chảy qua cổ anh, tiến thẳng vào dạ dày.

Người ta vẫn nói, nước càng uống càng lạnh, còn rượu càng uống càng nóng. Nhưng lúc này, uống bao nhiêu rượu cũng không thể khiến cơ thể lạnh toát của anh ấm lên được.

Ôn Hành Viễn thoáng thất thần, không biết là ai gọi một tiếng, ánh mắt sáng vẫn chưa kịp thu lại. Si Nhan bỗng dưng quay đầu, ánh mắt lạnh đậm không gợn sóng rơi vào đáy mắt anh.

Hai người nhìn nhau ba giây.

Ôn Hành Viễn lấy lại bình tĩnh, lập tức lên tiếng, “Cả buổi tối không thấy em nói câu nào, lại đây.”

Si Nhan cười cười, hơi miễn cưỡng ngồi xuống cạnh anh, “Vì chuyện khối đất nên đến đây sao?” Thấy anh im lặng, cô tìm chút đề tài vụn vặt để nói chuyện.

“Không muốn nói chuyện công việc.” Thu lại ánh mắt thâm trầm, anh ra vẻ tự nhiên, đưa tay cốc đầu cô, “Từ lúc anh vào cửa đã không lên tiếng, sợ anh ăn thịt em sao?”

Si Nhan hơi ngả người về phía sau, nghiêng đầu, trừng mắt với anh, “Tay anh dài nhỉ?”

“Chân anh còn dài hơn.” Người kia chớp mắt cười, thản nhiên dựa lưng vào ghế để nhìn người trông dài hơn, lại duỗi đôi chân dài ra, cổ ý hươu hươu trước mặt cô.

Đôi con người đen láy như bầu trời đêm tỏa đầy ánh sao, phát sáng khiến người ta sững sờ. Si Nhan tránh ánh mắt anh, cãi lại, “Chân em cũng dài.”

“Bao nhiêu?”

“So được với anh, ai sợ anh chứ.”

Không ngờ trong lúc bối rối thế này, Ôn Hành Viễn lại không hề nói gì, dường như anh đã quên câu hỏi đêm đó, vẫn cười đùa với cô. Chỉ có điều, vẻ ản ản thoáng chút sầu lo khiến cô đau lòng.

Đây là Ôn Hành Viễn, luôn là người sống trong im lặng!

Nhưng, anh không nói, chẳng lẽ cô sẽ không cho anh một đáp án được sao? Cô từng không biết rằng mình có thể không cần phải chịu trách nhiệm với sự chờ đợi khắc khoải của anh, nhưng cô biết, cô đã ích kỷ né tránh hai năm, để anh làm bạn. Thái độ mập mờ không rõ như vậy có lẽ mới khiến anh không thể nào buông tay nổi. Nếu như vậy, Si Nhan không biết liệu cự tuyệt có phải là kết quả tốt nhất cho anh không.

“Nhan Nhan, lão Ôn này có thể xem như người đàn ông độc thân hiệu kim cương đấy, đáng ra phải đầy hoa thơm vây quanh, nhưng giờ vẫn cô đơn, làm người đàn ông si tình. Em thử suy nghĩ xem, có thể thu nhận cậu ta không?” Đường Nghị Phàm uống vài ly, ánh mắt dò xét chiếu lên người cô, mập mờ quỷ quái.

Nhược Ngưng ngồi vào cạnh Đường Nghị Phàm, chỉ mím môi cười, thấy Si Nhan trừng mắt với mình, cô nàng đành bắt đầu dĩ đầu hàng, làm ra vẻ như mình là người ngoài cuộc, tức đến nghiêng răng.

Si Hạ nâng ly rượu lên, bên môi cũng gợn lên một nụ cười, như thể người đang bị trêu chọc không phải là em gái mình mà chỉ là người xa lạ. Nhưng đôi mắt đen nhánh thì lại nhìn vào Ôn Hành Viễn, dường như anh muốn nói: Hành Viễn này, cậu xem mà làm, thích thì mang đi, mình không phải là anh trai con bé, không phải lần tăn.

Ôn Hành Viễn chớp mắt, nghiêng đầu nhìn Đường Nghị Phàm, “Mình bảo này, sao ở đâu cũng có cậu thế?” Thấy Đường Nghị Phàm vừa ôm vai dựa vào salon vừa ra vẻ như kiểu “Cậu có thể đưa mình đi đâu?”, thì cong khóe môi cười.

Ngắm sườn mặt góc cạnh của anh, không hiểu vì sao trái tim Si Nhan lại nhảy loạn lên. Lúc cô đang định lên tiếng, Ôn Hành Viễn lại quay đầu nhìn cô, “Hay là, em suy nghĩ đi?”

Bởi vì anh đưa lưng về phía mọi người nên Đường Nghị Phàm và Si Hạ không nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh, chỉ bật cười vì lời nói của anh.

Nếu đổi lại là trước kia, có lẽ Si Nhan sẽ cười hì hì đối phó với anh, nhưng lúc này, cô đứng ngồi không yên, mặt nóng lên, hơi bối rối nên đứng dậy, “Chuyện đó...Em vào toilet một lát.”

Gần như là chạy trốn, cô lao thẳng xuống tầng dưới, ngăn người dựa vào trước xe.

Bên cạnh có bạn bè, có người thân, nhưng Si Nhan luôn cảm thấy cô đơn. Vốn tưởng đó là chuyện thường xảy ra trong cuộc sống, nhưng khi đối mặt với ánh mắt rạng ngời của Ôn Hành Viễn, đột nhiên cô lại hy vọng có một bờ vai để dựa vào, mong sao những vết cứa trong tim có thể được xoa dịu, có thể tìm được chút ấm áp trong vòng tay anh.

Thật ra, sâu trong lòng, cô đã không còn cố chấp từ lâu rồi. Trải qua một hồi biến cố, cô cảm thấy nếu con người quá cố chấp thì sẽ mất đi niềm vui. Nhưng đối với sự cố gắng và chờ đợi của anh, cô lại muốn mình phải có tình cảm thật sự thì mới dám đồng ý, nếu không, cô sẽ tự dẫn vật mình.

Trong hai năm Ôn Hành Viễn không ở trấn Đại Nghiên, cô sống theo bản năng khá nhiều, chưa bao giờ cố gắng nghĩ đến những gì tốt đẹp. Dường như làm chuyện gì cũng là thuận theo ý thích của cô, còn người khác thích gì thì cô không quan tâm, càng không muốn để ý, duy chỉ có những gì thuộc về anh là cô không bỏ qua.

Có đôi lúc cô không biết nên làm gì, không thể chịu được gánh nặng tâm lý, mọi phản ứng đều xảy ra theo tự nhiên. Đến khi đã hiểu, cô không thể làm ngơ như không để ý đến được.

Suy nghĩ ba ngày, cô vẫn không ra được ý gì. Trong đầu cô vẫn hiện lên vẻ mặt tuyệt vọng của Hàn Nặc. Tình yêu đã mất chôn quá sâu trong lòng cô, vì vậy khi cô muốn quên lại chỉ có thể cảm giác được nỗi đau trong tim.

Là ai đã từng nói, khi bất lực, phải cố gắng để mình không nên quên? Cô cũng không hy vọng mình đi tới bước này, nếu có thể, cô hy vọng tất cả có thể hờ hững mà trôi qua, để cho người bị tổn thương, cho hồi ức đau khổ được chôn vùi trong dòng sông thời gian vô tận.

Thở dài, cô đưa hai tay ôm chính mình, tư thế như đang khao khát sự an ủi, cả bóng lưng mảnh khảnh cũng in đậm nỗi cô đơn, bất lực.

Bước chân từ xa đến gần không làm cô nhiều loạn, cho đến khi chiếc áo khoác đậm mùi đàn ông phủ lên vai, Si Nhan mới đột ngột hoàn hồn.

Kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt sâu như biển, cô thoáng giật mình, cảm giác như thứ chất lỏng chưa chất sắp trào ra.

“Giờ này mà lại ở đây, bước chân của chúng ta đã từng cũng rất gần thế này. Không biết là nên trách ý trời trêu người hay là nên trách mình yếu ớt, không đủ kiên trì mà để hạnh phúc như cát trôi đi. Nhan Nhan, anh cúi người khấn cầu mọi thứ có thể quay trở lại.”

“Nếu như thời gian có thể quay đầu lại, anh sẽ không buông tay em, lại càng không đi qua em. Nhan Nhan, anh không dám mở miệng xin em tha thứ, chỉ muốn nói với em câu “Anh yêu em!”, xin em cho tình yêu của chúng ta một cơ hội nữa.”

Từ ngày cô cự tuyệt Hàn Nặc, anh ta gọi điện cho cô nhưng không được, sau đó liên tục gửi tin nhắn cho cô. Tin nhắn của anh ta gần như chập chờn trong điện thoại cô. Xem một tin xóa một tin, nhưng xóa tin nhắn của anh ta tức là có thể hoàn toàn xóa anh ta khỏi trái tim cô sao?

Cô không biết, cũng không còn sức mà tìm hiểu.

Vừa rồi, Ôn Hành Viễn ngồi cạnh cô; Lúc này, Hàn Nặc đứng trước mặt cô. Bên tai cô chợt vang lên hai giọng nói.

Giọng nói của Hàn Nặc nhẹ nhàng, khàn khàn, “Nhan Nhan, anh sẽ mãi mãi ở bên em!”

Giọng Ôn Hành Viễn trầm thấp mà giàu từ tính, “Tiểu Nhan, anh vẫn luôn ở cạnh em!”

Hàn Nặc nói: Xin em cho tình yêu của chúng ta một cơ hội.

Ôn Hành Viễn nói: Nói cho anh biết đi, chúng ta thuộc kiểu bạn nào.

Đột nhiên, cô cảm thấy vầng đầu hoa mắt, xung quanh mờ mịt, nhưng lại rõ ràng nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt và đôi mắt dần khép lại của mẹ, cả bóng lưng gầy và đôi mắt sáng ngời khác thường của anh trong đêm mưa ấy.

Mẹ đã đi rồi, không bao giờ quay lại nữa. Ôn Hành Viễn đã nói, người còn sống đều ổn, chỉ cô là không ổn. Chỉ một câu nói đơn giản lại khiến mọi góc ngách trong tim cô êm ái vô cùng.

Trong thoáng chốc, Si Nhan thấy mình yếu mềm, nhưng, trong lòng lại có một sức mạnh khiến cô không gục ngã.

Cô không khống chế được giọng nói nghẹn ngào, nhưng lại có thể quật cường mà ngăn dòng nước mắt lại, “Đã đến cực hạn rồi, thật sự không thể nữa...”

Hàn Nặc nhìn cô rất lâu, đôi mắt đen láy nổi lên ý vị sâu kín.

Qua một hồi im lặng, lúc Si Nhan định xoay người đi, anh ta tiến lên, vươn một tay ra, khẽ chạm vào mặt cô, cất tiếng “Xin lỗi.” khàn khàn.

Còn chưa kịp lên tiếng nói tiếp, anh ta đã nghe thấy Si Nhan nói, “Đã đến cực hạn rồi, thật sự không thể nữa...” Anh ta không biết còn có thể nói gì nữa, kéo cô ôm chặt trong lòng. Anh ta thật sự hy vọng, đây không phải là lần cuối cùng được ôm cô. Anh ta thật sự sợ, mình không còn cơ hội được ở bên cạnh cô nữa.

Yêu và không yêu, chỉ khác nhau ở một chữ, nhưng lại cách xa nhau vạn dặm. Hận và không hận, khó cả đôi đường, cô phải vượt qua thế nào đây?

Một tình yêu đã đánh mất, lời thề hẹn sánh cùng trời đất, cuối cùng là thêm một bước xa một bước ư?

Nắm chặt mảnh hồi ức đã vỡ vụn trong tay, chỉ sợ một khe hở nhỏ sẽ đánh rơi nó mất, mà khi cô tha hương đất khách, có phải đã chấm dứt rồi không?

Đêm thật tĩnh mịch. Trên cổ vương hơi thở ấm áp của anh ta, đó là sự ấm áp mà cô từng lưu luyến. Đôi mắt cô chưa xót vô cùng, nhưng khi nhắm mắt lại, không hề có lệ rơi.

Nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay anh ta, cô chậm rãi xoay người đi.

21. Chương 21: Yêu Vô Vị Lợi

Sáng sớm, sương bao phủ mặt đất, xe qua lại thưa thớt trên đường cao tốc. Si Nhan giảm mạnh chân ga, dùng tốc độ 120 km/h lái xe như bay trên đường. Đoạn đường vốn phải mất ba giờ để đi thì cô chỉ dùng

tới hai giờ đã đi qua, dừng lại trước ngôi nhà đã xa cách lâu.

Đêm qua có cơn mưa nhỏ, cây cối hai bên đường xanh bóng, hạt mưa đọng trên lá như những viên ngọc, trong suốt, long lanh.

Hít sâu một hơi lấy không khí tươi mát, cô nhẹ nhàng đẩy cánh cổng vào sân.

Tính kỹ ra thì đã rất nhiều năm rồi cô không về nhà ở vùng quê này. Khi ấy, bố còn lo sự nghiệp, mẹ bận bịu công việc, anh trai mới bước vào giới quan chức, phải lo hoàn thành nhiệm vụ. Còn cô, ngoài việc học ra thì chỉ lo yêu. Khó có dịp được rảnh rỗi về thăm nhà một chuyến, lần này trở về, Si Nhan có cảm giác như đã cách xa cả một đời người vậy.

Bố cô nửa nằm nửa ngồi trên chiếc ghế mây, hai mắt khẽ nhắm như thể đang ngủ thiếp đi. Ánh nắng ấm xuyên thấu qua hàng liễu trước nhà, rọi xuống những chấm sáng lốm đốm. Thời gian như dừng lại, cảnh vật tựa như một bức tranh thủy mặc tĩnh tế.

Si Nhan đứng ở cửa, hai mắt ươn ướt, nhưng trái tim lại đông đầy cảm giác bình an vô cùng.

Ba năm không gặp, bố đã già đi rất nhiều. Còn cô, cũng từ một cô bé trở thành một cô gái trưởng thành rồi. Tháng ngày hồn nhiên ngây thơ để lại bóng dáng xinh đẹp, tuổi thơ vui vẻ không âu lo đã hòa vào cùng hồi ức như con sông dài, rồi từng mảnh ký ức vụn vặt lại tụ về một nơi, dệt nên hai mươi sáu năm cuộc đời cô. Có vui sướng, có ngọt ngào, cũng có đau thương và sầu khổ.

Nếu như, thật sự có nếu như, Si Nhan hy vọng thời gian dừng trôi qua, cứ mãi mãi dừng lại ở những tháng năm hạnh phúc.

Lúc ấy, cô hay xắn ống quần, cùng các bạn trong xóm ra sông bắt cá. Si Hạ nắm bàn tay nhỏ bé của cô, đưa cô đi leo núi. Khi hoàng hôn buông xuống, cô hay ngồi cạnh bãi tập nhìn bọn con trai chơi bóng đến nổi mồ hôi chảy như tắm. Thời gian thoi đưa, tất cả đã chỉ còn là hồi ức, bọn họ cũng đã trưởng thành cả rồi. Những thằng bé ngây ngô đã thành người đàn ông đỉnh đạc, những cô bé nghịch ngợm cũng trở nên đoan trang nhu mì. Tất cả, rốt cuộc chỉ là quá khứ.

Lúc còn nhỏ, ngày nào cũng mong được lớn lên; Đến khi thật sự trưởng thành rồi thì mới biết thời gian thuở nhỏ quý giá đến nhường nào. Chỉ có điều, thời gian vẫn hướng đến phía trước, vĩnh viễn không lui lại phía sau.

Ngửa đầu nhìn bầu trời xanh trong, một giọt lệ chậm rãi men theo khóe mắt chảy xuống. Một lúc sau, cô đưa tay lau nước mắt rồi bước chậm về phía bố còn đang ngủ.

Đi tới trước mặt ông, cẩn thận kéo tấm chăn mỏng lên người ông rồi khẽ nắm lấy bàn tay gầy guộc lạnh lạnh, cô nghẹn ngào gọi, “Bố.”

Bố không ngủ say, vừa nghe thấy tiếng gọi khẽ của cô đã chậm rãi mở mắt ra, đến khi nhìn rõ người trước mặt, đôi mắt đục đục chợt lóe lên chút tia sáng, ông trầm giọng nói, “Tiểu Nhan...”

“Bố.” Ôm lấy cơ thể gầy gò của bố, Si Nhan lại khóc.

Bố đưa cánh tay gầy ôm con gái vào lòng, cũng rơm rớm nước mắt, hồi lâu sau mới thì thào, “Cuối cùng thì Tiểu Nhan của bố cũng về rồi.”

Ngồi xổm dưới chân bố, cô nép vào lòng ông. Ngẩng đầu nhìn bố, cô nhìn thân thể gầy guộc, khuôn mặt đầy nếp nhăn, mái tóc đã bạc một nửa của ông mà giật mình.

Si Nhan chợt cảm thấy chua xót, nước mắt tuôn như mưa, chỉ biết nghẹn ngào, “Bố, con về muộn.”

Hắn là vì xúc động, bố lắc đầu, không nói được lời nào, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, ánh mắt tràn đầy vẻ hiền từ.

Vì sao có thể nhẫn tâm như vậy? Cô chỉ nghĩ đến nỗi đau của mình, chỉ muốn thoát khỏi nơi đây những sầu khổ của mình, vì tình yêu đau đớn của mình mà rũ bỏ tất cả để tha hương. Cô thật ích kỷ, ích kỷ đến nỗi chỉ nghĩ tới cảm nhận của mình mà quên đi người vẫn luôn quan tâm đến cô, người luôn yêu thương cô.

Người bố luôn yêu thương cô đã phải làm thế nào để sống qua những ngày tháng không còn mẹ cô? Lúc ấy, đáng lẽ phải có con gái ở cạnh bầu bạn, nhưng cô, lại dứt khoát ra đi.

Ngày rời đi, trời mưa rất to, bố không tới, chỉ có Si Hạ đến đưa cô lên máy bay.

“Bố nói, nếu bỏ đi có thể khiến em vui vẻ hơn thì cứ đi đi, nhưng đừng quên, bố vẫn ở nhà chờ em.” Si Hạ nắm chặt tay cô, giọng nói khàn khàn.

Không biết có phải do một đêm khóc đến cạn nước mắt hay không, sống mũi Si Nhan cay xè nhưng lại không chảy được một giọt nước mắt nào, chỉ khẽ gật đầu.

“Đừng từ chối sự quan tâm của Hành Viễn, ở một nơi xa lạ phải có bạn bè. Tin anh đi, trên đời này vẫn còn có người yêu em một cách rất vô tư.” Triu mền vuốt tóc cô, Si Hạ nói lời sâu sắc.

Khi đó, Si Nhan không mấy hiểu lời an ủi và ám chỉ của Si Hạ. Cô vô cùng hoang mang, dường như trong lòng chỉ nhớ một người, trong đầu cũng chỉ còn lại hình ảnh người ấy ôm một người khác và bóng lưng lúc người ấy quay đi. Trừ điều đó ra, dường như ai ở bên cạnh cô cũng không nhìn thấy.

Cứ như vậy, cô cứ thuận theo Ôn Hành Viễn. Anh sắp xếp ổn thỏa tất cả cho cô, còn cô chỉ cần phối hợp với anh để hoàn thành. Chẳng hạn như chuyện máy bay, như công việc anh đã xếp sẵn cho cô ở Cổ Trấn, như việc anh ở cùng bầu bạn một năm, như việc đùa giỡn ăm ỉ với anh như với một người anh trai.

“Trên đời này vẫn còn có người yêu em một cách vô tư.” Sau này nhớ đến lời của Si Hạ, cô nhắm đi nhắm lại nó, rồi im lặng một lúc lâu.

Ôn Hành Viễn luôn biết lúc nào nên xuất hiện, lúc nào để cho cô được tự trầm mặc, đau thương. Người như vậy, tình cảm sâu nặng như vậy, cô, nên đáp lại mới phải.

Ngồi nhớ về những kỉ niệm ở chốn thị thành mới biết, thì ra, tình yêu ngọt ngào có thể bị lạc mất ở một khúc rẽ nào đó. Tình yêu bị đánh mất, giống như nước trong tay, cho dù bạn nắm chặt thế nào đi nữa thì từng giọt, từng giọt vẫn cứ yên lặng chảy qua kẽ hở.

Tình yêu đã chết, để lại nỗi ưu thương, giữa họ, luôn cần có người buông tay trước.

Mặc dù có chút tiêu tụy nhưng tinh thần của bố thì rất tốt. Sau khi Si Nhan trở về, nụ cười xuất hiện nhiều hơn trên mặt ông. Gần như cô không rời khỏi bố một bước, chỉ ngồi cạnh ông nói chuyện phiếm, cùng ông đi dạo, cùng ông đánh cờ. Hơn nữa, để chăm sóc bố, cô học chị Trương cách nấu vài món đơn giản. Nhìn bố ăn ngon lành, cô vừa cười, nhưng lại vừa không ngăn nổi đôi mắt khỏi cay xè.

Về đêm, ở nông thôn rất yên tĩnh. Si Nhan ngủ không được ngon, hay nằm mơ. Có khi cô mơ thấy mẹ, có khi lại nghe thấy tiếng phanh xe chói tai, thậm chí còn mơ thấy tất cả đèn bên đường đều vụt tắt, cả thế giới sáng chói đột nhiên đen kịt lại. Cô đổ đầy mồ hôi lạnh, lúc mở mắt ra thì phát hiện đèn phòng đang bật, còn bố thì đang ngồi bên cạnh giường kéo chăn cho cô.

“Bố, sao bố chưa ngủ?” Si Nhan cầm tay bố.

“Lúc nhỏ ngủ đã không ngoan, lớn lên cũng thế, cứ đá chăn lung tung.” Ánh mắt bố thật hiền từ, nụ cười cũng rất ấm áp.

“Bố, Tiểu Nhan không đi nữa, ở lại với bố có được không?” Cô ngồi dậy, rúc đầu vào lòng bố.

“Con bé ngoan này, con ở lại chỗ quê mùa này thì buồn đến chết mất. Bố già rồi, thích yên tĩnh. Con muốn đi đâu thì cứ đi đi, chỉ cần thỉnh thoảng tranh thủ về thôi là bố vui rồi.” Bố khẽ thở dài, không có vẻ là vì phiền muộn, mà là vì yên tâm, vì muốn an ủi.

“Thế thì bố đến thành phố A đi, anh cũng ở đấy, như vậy bọn con yên tâm hơn.” Si Nhan hơi ngắc đầu, trong mắt đầy vẻ cầu xin. Mặc dù Si Hạ đã sắp xếp ổn tất cả rồi, có người thường xuyên đến chăm sóc bầu bạn với bố, nhưng ông vẫn rất đơn độc, cô biết.

Bố hơi cong môi, lắc đầu, “Lúc đấy anh con cũng không đồng ý, nhưng bố nhất quyết đòi về.” Khẽ ôm lấy cô, ánh mắt ông đưa về phía bức ảnh gia đình, “Trước kia, bố và mẹ con đều bận rộn, ngoài chuyện công việc ra thì thời gian nói chuyện phiếm cũng không có, càng đừng nói là đưa bà ấy đi chơi. Mặc dù bà ấy không nói gì, nhưng trong lòng chắc là oán giận bố lắm...Lúc còn trẻ cứ nghĩ là có nhiều thời gian, nhưng ai

mà biết được, đến lúc bố rảnh rỗi, thì cũng là lúc bà ấy đi...Bố già rồi, sức khỏe không còn được như trước nữa, bây giờ chẳng muốn đi đâu cả, chỉ muốn ở đây với bà ấy thôi...Con không biết chứ, bà ấy cực kỳ thích chỗ này...”

Đêm đó, bố nói rất nhiều, ánh mắt vẫn rất có thần, như thể mẹ chưa hề đi, mà chỉ là đứng ở một góc, lặng lẽ sống cùng ông. Còn trong mắt cô, ngôi nhà lạnh lẽo tĩnh mịch lại có vẻ ấm áp lên nhiều, cũng vì dòng hồi ức của bố.

Bình thần ngã vào lòng bố, giống như khi còn bé hay làm nũng không chịu đi ngủ rồi bắt ông kể chuyện cổ tích, cô ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Cuộc sống lại được quay về cái thời tĩnh lặng, bình yên. Si Nhan gọi điện về công ty xin nghỉ thêm, ở lại quê đến tận tháng Bảy.

Ôm đầu gối ngồi bên bờ ruộng, ngẩng đầu nhìn áng mây hồng phía chân trời, Si Nhan không tìm được suy nghĩ, ngày mai, nhất định sẽ là một ngày bầu trời trong xanh.

“Tiểu Nhan, nên về thôi.” Giọng nói trầm thấp của bố vang lên.

Si Nhan quay đầu lại, nhướn miệng cười khê, phủi phủi vụn cỏ trên người rồi ôm lấy cánh tay bố. Ánh trời chiếu hơi gắt chiếu xuống họ, kéo xuống hai cái bóng rất dài.

Có lẽ bình thần mới là hạnh phúc thật sự. Cô không cần ai vào lấp chỗ trống trong trái tim cô, cuộc sống tiếp diễn thế nào cũng được, bởi thật ra nó không quan trọng nữa rồi.

Chuyện thế gian, vốn không được như ý người ta. Có thứ hạnh phúc xa vời, cũng có thứ hạnh phúc ngay gần kề, còn cô, đã học được cách không cố chấp nữa.

22. Chương 22: Trái Tim Ê Ấm

Trời đã sáng, đám sương đã tan, nhưng ở ngã tư đường vẫn không một bóng người. Hàn Nặc dựa vào xe hút thuốc lá, bóng lưng cao lớn, khung cảnh âm u càng tôn lên dáng vẻ tuấn tú của anh ta. Đôi mày của anh ta khê nhú lại, rõ ràng là anh ta đang có tâm sự.

Lúc Tạ Viễn Đằng mở mắt ra thì mới biết mình vẫn còn nằm ở ghế phó lái, trên người là chiếc áo khoác của bộ âu phục. Khê chau mày, cô không nhớ rõ là mình đã ngủ từ khi nào.

Nhìn đồng hồ, bỏ áo xuống, cô nhắc nhở, “Hôm nay chính thức mở phiên tòa xét xử vụ án.”

“Vẫn còn sớm.” Hàn Nặc dụi thuốc, thản nhiên cười, sau một đêm không ngủ, ánh mắt vẫn không có vẻ ủ rũ mấy.

Buộc lại tóc, Tạ Viễn Đằng khoanh hai tay trước ngực, đứng cạnh anh ta. Liếc mắt nhìn lại, dòng sông thật tĩnh lặng không một gợn sóng, dưới ánh nắng sớm càng khiến người ta cảm thấy yên bình. Chẳng trách anh ta luôn thích đến đây vào lúc sáng sớm, có khi chỉ ngắm người nhìn nguyên một đêm. Nhưng trừ lần đó ra, có lẽ còn vì lý do khác, cô không muốn tìm hiểu.

Hàn Nặc lấy áo của mình từ trong xe ra, choàng lên người cô, “Khoác đi, sáng sớm còn lạnh.”

Giọng nói trầm thấp khiến lòng cô chợt ấm lên, khê mỉm cười.

Một Hàn Nặc như vậy thật sự hấp dẫn vô cùng, khiến cô không thể chống đỡ được. Hơi ngẩng đầu lên, cô hỏi, “Có muốn về nghỉ ngơi một chút không?”

“Không cần, một lúc nữa còn phải xem tài liệu. Vốn định đưa em về nhưng thấy em ngủ say quá nên không nỡ gọi em dậy.” Ánh mắt anh ta sâu như biển, giọng nói trầm, “Sau này uống ít rượu thôi, không tốt cho sức khỏe.”

Tạ Viễn Đằng thoáng giật mình, trên mặt hiện vẻ bối rối. Tối hôm qua cô bàn chuyện hợp đồng với chủ nhà, sau đó uống rượu với đồng nghiệp. Cô uống quá mấy ly, hội đồng nghiệp vẫn không chịu buông tha mà tiếp tục ép rượu. Sợ mất mặt, nhân lúc còn tỉnh, cô vào toilet gọi điện cho anh ta. Cô chỉ nhớ là khi

anh ta đến, ánh mắt mình đã mơ hồ, cho đến khi anh ta mỉm cười đỡ rượu cho cô rồi dìu cô vào xe, lúc ấy cô mới hơi tỉnh lại.

“Đạo này anh mệt quá rồi, chờ vụ án kết thúc, anh nghỉ ngơi một thời gian đi.” Nghĩ đến chuyện cả tháng nay anh ta ngày đêm làm việc, thấy đôi mắt anh ta ẩn hiện dấu hiệu thiếu ngủ, Tạ Viễn Đằng không khỏi đau lòng.

“Nói sau đi.” Hàn Nặc quay mặt lại nhìn cô, “Sắp xếp thế nào rồi, đã giao bản thảo chưa?”

Ngã tư đường thật yên tĩnh, ánh đèn đường cũng nhạt dần khi sắc trời đã sáng. Tạ Viễn Đằng nhìn ánh mắt uể oải của Hàn Nặc, đối với sự quan tâm hiếm có của anh ta, cô chỉ hơi giật mình, ngay sau đó khẽ mỉm cười, “Em luôn rất tự tin với bản vẽ của mình, chỉ không biết là Hoa Đô có chịu tin vào Cửu Duy hay không thôi.”

Tạ Viễn Đằng vốn xuất thân từ dân thiết kế, nắm vững quy luật của màu sắc và hình khối, hơn nữa, cô cũng cực kỳ nhạy cảm với trào lưu, sự sáng tạo cũng khá tinh tế. Chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, cô đã có chỗ đứng đáng ngưỡng mộ trong giới thiết kế quảng cáo, hiện đang là giám đốc thiết kế của Cửu Duy.

Trong mắt người khác, cô là người phụ nữ tinh táo và mạnh mẽ, nhưng chỉ có anh ta mới biết, vì lý tưởng mà cô đã phải khổ cực thế nào, tất cả những gì có được ngày hôm nay đều dựa vào thực lực của cô; Ngay cả trong lúc khó khăn nhất, cô cũng quật cường, không chịu nhận bất cứ sự hỗ trợ nào từ anh ta.

Còn nhớ ba năm trước đây, khi anh ta thắng ở phiên tòa đầu tiên, cô thức cả đêm hoàn thành bản vẽ để có thể đến chúc mừng anh ta, bên môi vẫn là nụ cười trước giờ, còn hưng phấn hơn cả khi bản vẽ của mình được dùng.

“Em biết anh là giỏi nhất mà.” Cô cười, nhìn anh ta, không nhận được mà hôn lên má anh ta, rồi lại cúi đầu, khuôn mặt ửng đỏ.

Có một đêm, cô uống rất nhiều, cho dù Hàn Nặc khuyên thế nào cũng không chịu nghe. Sau đó không hiểu sao lại đột nhiên bật khóc, anh ta hơi lúng túng, lại không biết an ủi thế nào, chỉ có thể ngồi bên cạnh vỗ nhẹ lưng cô.

Cô nhào vào lòng anh ta, ôm chặt lấy anh ta và nghẹn ngào nói, “Em có chỗ nào không tốt? Anh nói cho em biết, em có điểm nào không tốt, tại sao ai cũng không thích em?”

“Không có, em rất tốt.” Để mặc cho cô ôm, Hàn Nặc bất đắc dĩ thở dài, “Là anh không tốt.”

Trong lúc mơ màng, Tạ Viễn Đằng ôm Hàn Nặc, lắc đầu nguầy nguậy, nước mắt rơi lã chã, giọng nói yếu đuối khiến anh ta đau lòng, “Bố mẹ không quan tâm đến em, thành tích của chị không cao cũng không bị phạt, còn em thì ngược lại. Công việc của chị không thuận lợi thì có thể về nhà ai oán, còn em thì lần nào về nhà cũng phải nhìn vẻ mặt lạnh tanh của họ. Hình như em không phải là con gái của họ, rốt cuộc em đã làm sai điều gì, tại sao từ lúc còn nhỏ họ đã không quý em?” Cô khóc như rút ruột rút gan, ngược đôi mắt đầm lệ lên nhìn anh ta, ầm ục hỏi, “Anh cũng không thích em, em biết, anh chỉ yêu Si Nhan.”

Đây là lần đầu tiên Hàn Nặc thấy Tạ Viễn Đằng như vậy. Anh ta không quá hiểu cô, nhưng trong ấn tượng của mình, anh ta vốn nghĩ cô là người kiên cường, lương thiện nhưng đôi phần lạnh lùng. Đường như không gì có thể quật ngã cô. Nhưng, lúc này, cô thật sự yếu ớt.

Chân chừ vươn tay ra, nhẹ nhàng ôm cô, Hàn Nặc hơi buồn bã. Trên đời này, có phải ai cũng có bí mật, ai cũng có nỗi khổ không muốn người khác biết?

Đang nghĩ tới đó, Tạ Viễn Đằng chậm rãi ngừng đầu, đôi môi mềm chạm vào bờ môi lạnh lẽo của anh ta.

Đây là nụ hôn đầu giữa họ. Đại não Hàn Nặc như trống rỗng. Người trong lòng ngã hẳn vào anh ta, vừa dịu dàng lại vừa ngượng ngùng hôn anh ta.

Còn cô, cũng hỗn loạn vô cùng, dường như vứt bỏ hết thời gian đi, chỉ biết trước mặt là người mà cô yêu, chỉ biết cảm nhận hơi thở của anh ta, mùi hương của anh ta, nhiệt độ cơ thể của anh ta. Đôi môi anh ta rất lạnh, giống như con người anh ta, nhưng lại có hơi thở vừa xa lạ vừa khiến cô khát vọng.

Khi anh ta ôm chặt cô, bắt đầu nhiệt tình đáp lại, vừa dịu dàng vừa cuồng si hôn cô, trong thoáng chốc đã đoạt lấy lý trí của cô, hơi thở của cô, Tạ Viễn Đằng cảm thấy đất trời lay chuyển, cả thế giới ngập trong một màn mơ hồ.

Hai người ôm ghì lấy nhau, Hàn Nặc ngậm lấy cánh môi mềm của cô, thấp giọng nỉ non, “Nhan Nhan...Nhan Nhan...”

Ngọn lửa nóng bỏng như bị chậu nước lạnh công dội xuống, đóng băng tức thời. Tạ Viễn Đằng tỉnh táo lại, cả người cứng ngắc.

Bỗng nhiên, anh ta tỉnh táo lại, buông cô ra rồi ngồi phịch xuống ghế salon, trầm mặc một lúc mới cất giọng trầm trầm, “Xin lỗi.” Giọng nói khàn khàn, lại lạnh lùng khiến người khác phải rùng mình.

Nghe thấy thế, hốc mắt Tạ Viễn Đằng đỏ lên, nước mắt chảy ra, đột nhiên cô như cảm nhận được hết bao nhiêu tủ nhục.

Cô chuệnh choạng đứng dậy, đẩy cánh cửa căn hộ của anh ta ra, rồi bất chấp cơn mưa tầm tã, lao đảo bước vào màn mưa lạnh như người điên.

Cô yêu anh ta, yêu anh ta khi anh ta còn đang yêu người khác, nhưng, sau khi họ chia tay thì cô lại là kẻ thế thân. Tất cả, không phải là thứ cô muốn, nó hoàn toàn vượt ra khỏi khả năng chịu đựng của cô. Trái tim cô, đau vô cùng.

Đêm đó, mưa xối cả đêm; Đêm đó, đẹp đẽ mà lại làm lòng người tái tê.

Anh ta đứng trước cửa sổ, ghì trán lên mặt kính lạnh băng, nhìn bóng dáng cô loạng choạng trong màn mưa đêm, trái tim cũng như bị cơn mưa xối đi.

Trong biển người mịt mờ, hai người xa lạ có thể gặp nhau rồi yêu nhau, thật sự rất khó, mà có thể bên nhau mãi mãi, có lẽ nào càng khó hơn không? Nếu như không yêu, cuộc sống phải trôi qua như thế nào?

“Hàn Nặc?” Tạ Viễn Đằng thấy anh ta không nói gì thì khẽ đẩy anh ta.

Hàn Nặc thu lại dòng suy tưởng, lẳng lặng nhìn cô, ý vị sâu xa, “Hoa Đô từng hợp tác với Cửu Duy, hiểu rất rõ về thực lực cũng như uy tín của Cửu Duy, đừng suy nghĩ nhiều, cố hết sức là được rồi.”

Tạ Viễn Đằng gật đầu, suy nghĩ một lúc rồi lại quay đầu, nói, “Chúng ta đi ăn sáng đi, em hơi đói.”

Giọng nói dịu dàng, then thừng, pha chút dư vị làm nũng của trẻ con.

Hàn Nặc không muốn ăn, nhưng vừa thấy ánh mắt của cô là đã mềm lòng, không đành từ chối.

Tìm một quán ăn sáng ở gần đó, Tạ Viễn Đằng thật sự đói bụng, ăn hết một bát cháo thịt trứng muối và nửa khay bánh bao. Còn Hàn Nặc thì chỉ uống vài ngụm sữa đậu nành, cúi đầu đọc báo.

Không để anh ta đưa mình đến công ty, Tạ Viễn Đằng xuống xe ở quảng trường trung tâm. Phiên muộn đi trên con đường quen thuộc, trong lòng cô chưa xót vô cùng.

Cô không tin vào đúng thời điểm gặp đúng người sẽ phát sinh tình yêu, cô tin rằng bình lặng yêu nhau mới có thể đi xa hơn. Với những lời hẹn thề non biển, cô cho rằng, giữ trong lòng là tốt rồi. Có điều, đã lâu vậy rồi, sao anh ta vẫn không thay đổi? Nghĩ đến vẻ hoang mang của anh ta, sự bối rối của anh ta, cô không kìm nén được sự bức bối.

Anh ta luôn nghĩ về người của ba năm trước, cơn biến cố ngăn cách họ khi ấy gần như đã vét hết tâm lực của anh ta. Có một vấn đề vẫn còn đang quần quanh trong lòng anh ta, biến một Hàn Nặc sôi nổi thành một người trầm mặc. Vốn rất chững chạc, đến nay là thâm trầm, khiến cô không thể đoán được tâm tình anh ta. Nhưng anh ta, có phải là thiêu thân lao vào lửa không? Cô muốn ngăn lại, chỉ sợ anh ta không chịu đựng nổi, nhưng cô thật sự bất lực.

Đi loạng quanh không mục đích trên ngã tư đường thành phố A, Tạ Viễn Đằng vẫn nhớ rõ tiếng thở dài và ánh mắt của anh ta. Cứ nghĩ đến việc cô là người duy nhất anh ta không yêu được, nước mắt lại lăn chã rơi.

Ba năm, cô vẫn kiên trì một cách giả dối, trong mắt người ngoài thì họ đúng là một cặp xứng đôi, luôn đi bên nhau với tư cách người yêu, thậm chí còn nhắc đến chuyện kết hôn. Nhưng cô biết, anh ta chưa hề hứa

hẹn gì, thậm chí còn cự tuyệt không biết bao nhiêu lần. Tuy thế, cô vẫn cứ lừa mình dối người không muốn làm sáng tỏ.

Nhưng, cô cách trái tim anh ta, rất xa.

23. Chương 23: Hai Trái Tim Song Song

Lúc tòa tuyên án, Hàn Nặc không hề có vẻ bất ngờ, dường như tất cả đều trong dự liệu của anh ta. Đôi mắt thâm trầm đảo qua Ôn Hành Viễn đang ngồi ở dãy ghế cuối cùng, anh ta nhếch một nụ cười như có như không.

Lúc xếp lại tài liệu và đi ra ngoài, anh ta bắt gặp Ôn Hành Viễn với vẻ mặt điềm nhiên đang đứng trước xe, hiển nhiên là đang đợi anh ta.

Hai người cứ đối mặt như vậy ở ngoài sân tòa án, sự đối mặt với đầy ý vị sâu xa, có lẽ là đang ngầm trao đổi suy nghĩ với nhau.

Im lặng một lúc lâu, hai người đều không nói gì, ánh mắt thâm sâu.

Cuối cùng, Hàn Nặc hít sâu một hơi, đi tới trước mặt anh rồi trầm giọng: “Tôi tin là sẽ không ảnh hưởng đến lô đất của Hoa Đô.”

“Nếu chỉ dựa vào một vụ nhỏ như vậy mà có thể đả động đến Hoa Đô thì bây giờ tôi không đứng ở đây.” Ánh mắt thâm trầm liếc anh ta một cái, Ôn Hành Viễn lãnh đạm nói, “Biết rõ là sẽ thua, vậy mà cậu vẫn nhận vụ kiện này. Hay là vì muốn phá vỡ tình thế?”

Gương mặt Hàn Nặc lộ vẻ mệt mỏi, nghe câu nói đó của anh, anh ta bỗng cười, “Đâu có dũng khí đấy. Bây giờ tôi nhiều phiền toái quá rồi, biết rõ là thua nhưng vẫn nhận, chẳng phải cũng đã là tự chuốc phiền phức vào mình hay sao?” Vừa nói anh ta vừa khề thở dài, “Thân là cố vấn pháp luật cho Hoa Thành, vậy mà tôi lại hại Nghị Phàm suýt nữa không được thông qua xét duyệt, giờ lại tự quệt thêm một vết đen. Có lẽ tôi nên đóng cửa phòng luật thôi. Cậu cho rằng tôi không tôn trọng nghề nghiệp của mình?”

Ôn Hành Viễn liếc nhìn anh ta bằng ánh mắt sâu xa, cong khóe môi, “Mới đầu tôi còn chưa hiểu rõ lắm, chuyện này mười phần chắc chín, sao lại không qua được cơ chứ. Không nghĩ ra vấn đề thì dĩ nhiên là dồn lên luật sư Hàn rồi.”

“Cậu không biết?” Hàn Nặc không để ý đến lời khích bác của anh, chỉ nhún mày.

“Đầu tư mấy trăm triệu, cậu nghĩ là tôi nói đùa sao?” Sắc mặt vốn đã dịu giờ lại căng lên, anh nói tiếp, “Vấn đề trình độ chuyên môn là việc cấp bách, nếu không gấp thì cũng chẳng phải phiền đến Si Hạ.”

Mang theo vài phần trào phúng, anh nhếch khóe miệng, nụ cười đó khiến anh trông lạnh lùng hơn rất nhiều, “Hàn Nặc, sĩ diện của cậu lớn lắm mà, thế mà vẫn phải tận dụng quan hệ với Si Hạ.” Anh lấy ra một điều thuốc, rít mạnh một hơi, “Hàn Thiên Dụ muốn mượn danh vụ án này để kéo tôi vào, hẳn có thể sao? Một tháng mà đã đòi kết liễu tôi? Chỉ bằng hấn, động vào công ty con của Hoa Đô thôi cũng đã là quá sức.”

Lấy lại vẻ mặt trầm ổn, anh lên xe, rồi lại hạ cửa kính xe xuống, “Đáng ra hẳn nên cảm ơn cậu vì đã đồng ý thụ lý vụ này, có điều, cậu đã dùng cách tương tự rồi, lần này cậu không giúp được hấn đâu.”

Ôn Hành Viễn phóng xe đi thẳng, còn Hàn Nặc ngẩng mặt lên nhìn trời, gợn ra một nụ cười khổ sở.

Ba năm trước đây, anh ta đã từng trải qua sự việc thế này, đến ba năm sau, cảnh tượng lại tái diễn một lần nữa, anh ta cảm thấy mệt mỏi thật sự.

Còn nhớ khi tòa tuyên án vào ba năm trước, anh ta hoảng hốt bỏ đi, có người cũng đứng ở nơi tương tự chờ anh ta.

“Luật sư Hàn bây giờ tính là gì đây, vì nghĩa diệt thân?” Người đó híp mắt, tao nhã phất tay lệnh cho tài xế đi trước, “Hàn Nặc, cậu nhớ cho kỹ, ông ta còn món nợ với tôi, tốt nhất là cậu đừng nhúng tay vào.”

“Ông ấy đã bị trừng phạt thích đáng rồi, cậu còn muốn thế nào?” Hàng mi Hàn Nặc run rẩy, đôi con ngươi đen láy co rút lại, anh ta lạnh giọng chất vấn.

“Cậu nói cho tôi biết cái gì gọi là trừng phạt thích đáng?” Người đàn ông rụi tất điều thuốc trên tay, vẻ mặt chuyển lạnh trong nháy mắt, cái lạnh như có thể đóng băng anh ta lại, “Tài khoản nhà họ Si bị đóng băng chỉ trong một đêm, Tiểu Nhan bị dồn đến bước đường cùng, lúc đó ông ta làm gì? Ông ta còn đang tính xem bước tiếp theo nên làm thế nào để nhà họ Si đi vào chỗ chết.” Hai tay nắm thật chặt, anh cố gắng kiềm chế lửa giận, “Hận thù sâu nặng đến đâu mới có thể khiến ông ta xuống tay nặng như vậy? Hả? Thương trường như chiến trường, có gan làm thì có gan chịu hậu quả. Ông ta dựa vào cái gì mà động đến cả nhà họ Si? Si Hạ làm gì sai sao? Tiểu Nhan có gì sai sao? Cậu có biết nếu như lần này nhà họ Si lại thua kiện nữa thì đổi lại được cái gì không? Năm năm, ha...” Cười lạnh một tiếng, anh đặt tay lên ngực trái, lạnh giọng chất vấn: “Cậu tự đâm ngực mà nói xem, chuyện ông ta gây ra, chỉ ngồi tù năm năm là xong sao?”

“Cậu nhớ cho kỹ, ông ta đã dồn nhà họ Si vào chỗ chết thế nào, tôi sẽ khiến ông ta phải trả lại gấp bội. Không phải chỉ có năm năm thôi sao, tôi sẽ đợi ông ta ra.”

Hàn Nặc ngẩng đầu, nhìn vẻ mặt lạnh lùng của anh, chỉ mím môi không nói gì.

Nhìn đầy mắt Hàn Nặc tràn vẻ đau thương, anh nói đồng dục từng chữ một, “Chuyện này tạm thời dừng ở đây, nhưng tôi không tha cho ông ta đâu. Chuyện nên làm hay không nên làm thì cậu cũng đã làm rồi, coi như tôi không biết. Nếu như còn gây rắc rối gì nữa, ngay cả cậu tôi cũng lôi vào đấy.”

Hàn Nặc nhìn thẳng vào anh, khóe miệng khê động. Giọng nói của anh rất trầm, giọng điệu dứt khoát mà lạnh lùng, “Nhớ kỹ, tôi là Ôn Hành Viễn. Nếu cậu làm tổn thương đến Tiểu Nhan, tôi sẽ khiến cậu, sống không bằng chết! Đừng nghi ngờ lời tôi nói.”

Lần đó không phải là lần đầu tiên Hàn Nặc gặp anh. Còn nhớ lúc trong nhà Si Nhan vừa mới gặp chuyện không may, Hàn Nặc đưa cô về nhà thì có nhìn thấy Ôn Hành Viễn đứng nói chuyện với Si Hạ. Anh vẫn không ngừng hút thuốc, chỉ thỉnh thoảng gật đầu. Lúc sắp đi, anh vỗ vỗ vai Si Hạ, như thể đang động viên, hoặc cũng như an ủi. Đầu tiên, Si Hạ nhú mày, sau đó miễn cưỡng cười, đâm trỏ một cái lên vai Ôn Hành Viễn. Sau đó, anh ta thấy hai người họ bắt tay nhau.

Anh ta không biết Ôn Hành Viễn là ai, cũng chưa bao giờ nghe Si Nhan nhắc đến. Nhưng, anh ta đoán rằng quan hệ của anh với Si Hạ không hề tầm thường. Lúc này, người có thể ra mặt thay nhà họ Si vốn là không có, mà anh, dường như có thể làm một cách dễ dàng.

Tại đám tang mẹ Si Nhan, Hàn Nặc thấy Ôn Hành Viễn lần thứ hai. Anh mặc bộ âu phục đen, hai tay đút trong túi quần, ánh mắt dừng lại trên bóng lưng Si Nhan rất lâu.

Lúc Si Nhan khóc rút ruột gan, anh nhanh chân bước đến, kịp thời đỡ lấy thân thể sắp gục ngã của cô rồi ôm cô vào lòng, rất chặt...

Hàn Nặc có thể thấy rõ ánh mắt đó, là tình cảm dịu dàng sâu sắc, tràn đầy tiếc thương, là ánh mắt của một người đàn ông nhìn người con gái mình yêu.

Giữa biển hoa trắng, đôi mắt ướt đẫm của cô, vẻ mặt tuyệt vọng, tất cả đều khiến người khác đau lòng, nhưng anh ta không có dũng khí tiến tới.

Hồi lâu sau, Hàn Nặc nhắm mắt lại, nghẹn giọng nói, “Nhan Nhan, xin lỗi em.”

Trong ấn tượng khắc sâu của anh ta, dường như Ôn Hành Viễn có một ánh mắt có thể xuyên thấu mọi vật, khiến cho người trước mặt không thể ẩn nấp, và giọng nói của anh thì vẫn thường xuyên quanh quẩn bên tai Hàn Nặc.

“Hàn Nặc, một cơ hội cuối cùng, chuyển bay lúc ba giờ.” Nắm chặt điện thoại, anh ta không nói gì, cuối cùng vẫn lựa chọn im lặng.

Thời gian trôi qua từng giây, năm phút đồng hồ mà dài đằng đẵng như năm năm. Ngay lúc Hàn Nặc định lên tiếng thì Ôn Hành Viễn đã cúp điện thoại trước.

Anh cho Hàn Nặc năm phút cuối cùng, nhưng anh ta dùng năm phút trong trăm mặc để kết thúc mối tình đầu của Si Nhan.

Năm phút trôi qua, Hàn Nặc ngồi phịch xuống ghế salon, nhìn sắc mặt đáng sợ của mình trong gương.

Bi thương và tuyệt vọng.

Năm phút trôi qua, Ôn Hành Viễn không chần chừ nữa, dứt khoát nắm tay Si Nhan, đưa cô về phía nam, một lần đi những ba năm.

Rất kiên định, dứt khoát.

Lúc về nhà thì cũng đã là đêm khuya.

Nằm ngang trên chiếc giường rộng, anh ta tiện tay vớ lấy cái gối, ôm vào ngực, trong lúc mơ mơ màng màng liền thiếp đi.

Giấc ngủ không được yên, anh ta liên tục nằm mơ, lúc tỉnh lại thì bên ngoài vẫn một màu đen kịt. Không bật đèn, anh ta cứ mở to mắt cho đến khi phía chân trời lờ mờ sáng. Day day huyết thái dương, anh ta mới cầm quần áo vào phòng tắm.

Anh ta cố gắng khiến mình trở nên bận rộn, chỉ sợ không khống chế được mà lại nghĩ đến cô. Nhưng dù mệt đến mức hai mắt không mở ra nổi, bóng dáng cô vẫn chập chờn trong đầu.

Thì ra, nhớ một người lại đau đến thế.

Bảy giờ, anh ta đứng trước cửa sổ, ần dẫy số quen thuộc.

“Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...” Không nhớ là cả tháng nay đã nghe bao nhiêu lần câu nói này, vậy mà anh ta vẫn cố chấp bấm mấy con số đó, vừa kiên nhẫn lại vừa không biết nên làm gì.

Chuông cửa vang lên, anh ta buồn bực cắt điện thoại rồi ra mở cửa.

Khuôn mặt Tạ Viễn Đằng đỏ bừng, cô thở hổn hển, tóm tay anh ta rồi lôi ra khỏi cửa.

“Viễn Đằng?” Hàn Nặc không hiểu gì, tóm tay cô.

“Bệnh viện của trại giam gọi điện tới, bệnh tim của chú Hàn tái phát...”

Lời còn chưa dứt, Hàn Nặc đã xông ra phía thang máy. Không biết là đã lái xe đến bệnh viện thế nào, anh ta chỉ biết là đang đứng nhìn cơ thể cấm đầy dây dợ của bố qua một lớp kính. Khi nhìn thấy màn hình thiết bị bên cạnh giường cho thấy tim ông ta vẫn đập, Hàn Nặc ngã ngồi xuống ghế.

24. Chương 24: Không Có Lựa Chọn Khác

Hàn Nặc đỡ đầu gối trên hành lang bệnh viện, bên tai vẫn nghe thấy tiếng kêu của thiết bị theo dõi nhịp tim. Cửa phòng bệnh đang mở ra phía anh ta.

Một căn phòng thiếu sinh khí, một căn phòng đầy dụng cụ y tế, lạnh lẽo vô cùng.

Anh ta đứng lên, run rẩy đi về phía cánh cửa.

Bố anh ta đang nằm trên giường bệnh phủ ga trắng, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt, không hề nổi máu, không hề hay biết gì. Trên người ông ta cắm đầy những dụng cụ để duy trì sự sống, anh ta thấy có vết máu đang rỉ ra...

Trái tim anh ta như đang vỡ vụn, đau thắt, rất đau, rất rõ ràng.

Trong nháy mắt, thân thể như bị rút hết sức lực đi, dựa vào khuôn cửa, anh ta hít sâu từng hơi một.

Đây là ý trời sao? Là sự trừng phạt cho lỗi lầm đã gây ra sao? Giữ được ba năm, đúng ba năm, đến hôm nay, hình như là tới thời hạn rồi.

Bác sĩ chính nhìn thấy Hàn Nặc thì thở dài, lắc đầu, “Bố cậu khẳng khẳng muốn chờ cậu, tôi còn lo ông ấy không chờ cậu đến được, cũng may...”

Hàn Nặc mím chặt môi, ngửa đầu rồi nhắm mắt lại.

“Chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi, cho nên...nén bi thương.” Bác sĩ vỗ vai anh ta, “Vào nói lời từ biệt với bố cậu đi.”

Y tá và bác sĩ đã ra khỏi phòng bệnh. Tạ Viễn Đằng lẳng lặng đứng sau anh ta, hai mắt ngấn lệ, khẽ nắm tay anh ta nhưng lại không thể an ủi được.

Rốt cuộc thì ngày này cũng tới rồi, hoặc sớm hoặc muộn, cuối cùng vẫn không trốn tránh được.

Ngoài cửa sổ, mây đen kìn kịt, vài tiếng sấm càn rền vang, tiếp sau đó, mưa liên xối xả như trút nước.

Trong phòng bệnh, loáng thoáng có tiếng hít thở, rõ ràng nhưng lạnh lùng, vô tình rơi xuống.

Thật sự, không thể sao? Ông phải chuộc tội rồi sao?

Khẽ hẩy tay Tạ Viễn Đằng ra, Hàn Nặc từng bước tiến đến gần bố.

Bố đã già, tóc bạc trắng, nếp nhăn hằn rõ, hốc mắt sâu hoắm. Nhưng ông, vẫn là bố anh ta, là người bố có công sinh dưỡng anh ta.

Khóe miệng khẽ giật, trái tim đau như có ngàn kim châm.

Ba năm trước đây, lúc ông ta phát bệnh trong tù, bệnh viện có gọi điện đến, nhưng anh ta chưa bao giờ đến thăm hỏi, chỉ có Tạ Viễn Đằng đến thăm ông ta rồi kể lại tình hình cho anh ta. Anh ta biết, sức khỏe bố mình không tốt, anh ta biết, bố vẫn muốn gặp anh ta, nhưng lại không hề mở miệng.

Anh ta hận bố, hận ông ta đã phạm phải sai lầm không thể tha thứ, hận ông ta không để tâm đến cảm nhận của con mình, làm tổn hại đến nhà họ Si, khiến mẹ Si Nhan chết một cách oan uổng. Song, dòng máu của ông ta vẫn chảy xuôi trên người Hàn Nặc, là người cùng huyết thống với anh ta, anh ta không biết lấy vẻ mặt gì để đối diện với ông ta nữa.

Bị mắc kẹt giữa người yêu và người thân, Hàn Nặc vô cùng đau khổ.

Hôm nay, đã đến lúc kết thúc rồi, ông ta, phải đi thật rồi.

“Bố...” Hàn Nặc thấp giọng gọi ông, nghe kỹ ra thì giọng nói hơi run rẩy.

Hàn Thiên Khải nằm im.

“Bố...Con là Hàn Nặc đây, con đến thăm bố này.” Cầm bàn tay gầy gò của bố, hai mắt Hàn Nặc đỏ lên, “Bố thật sự phải đi rồi sao? Bố thật sự muốn đến cạnh mẹ sao? Bố...Con xin lỗi...xin lỗi...”

Cổ nén nước mắt, Hàn Nặc ngồi xổm cạnh giường, đặt trán vào lòng bàn tay bố, “Bố, con cảm ơn bố! Đã cho con sinh mệnh, nuôi con thành người...Hàn Nặc bất hiếu...Hàn Nặc xin lỗi bố...”

Bất kể ông ta đã làm sai điều gì thì cũng sắp phải đi rồi, anh ta còn không thể đối mặt hay tha thứ sao? Anh ta có thể, có thể, đó là bố anh ta, anh ta là con trai của ông ta, ngay cả khi chết cũng không thay đổi được.

Tất cả mọi người đều nghĩ rằng vì hận nên anh ta mới không đến thăm bố, nhưng có ai biết anh ta sợ vào bệnh viện đến mức nào. Sự lạnh lẽo khắc sâu trong tâm trí anh ta, như ngọn đèn nhỏ lập lờ chút ánh sáng yếu ớt cuối cùng, anh ta cảm thấy lạnh.

Có người từng nói, bệnh viện là “cửa sinh, cửa tử”. Sự sống của một người có thể từ đây mà tiếp tục, nhưng có người lại chết đi...Đối với anh ta mà nói, cánh cửa tử này đã mở ra ba lần với anh ta. Đầu tiên là mẹ Si Nhan, sau đó là mẹ anh ta, và giờ là bố anh ta.

Vốn tưởng rằng thế giới của anh ta đã đóng lại từ ba năm trước, xem ra, khi ấy vẫn chưa phải là cực hạn.

Rốt cuộc thì bao nhiêu người rời khỏi anh ta nữa mới chấm dứt, biến cố trong đời người đến khi nào mới kết thúc?

Si Nhan đi, mẹ đi, bây giờ, cả bố cũng phải đi... Trong lúc nhất thời, Hàn Nặc không biết mình còn lại gì.

Từ nay về sau, anh ta thật sự chỉ còn một mình.

Không biết qua bao lâu, bàn tay gầy gò kia đột nhiên nắm lấy tay anh ta.

Hàn Nặc kinh ngạc, ngẩng phắt đầu lên.

Hàn Thiên Khải như đang dùng hết chỗ sức lực còn lại, chậm rãi mở mắt ra. Ánh mắt tràn ngập vẻ hiền từ mà áy náy nhìn đứa con trai tuần tú trước mặt, ông ta cố siết chặt tay lại.

“Bố...” Hàn Nặc nghẹn giọng nói, trong thoáng chốc hai mắt đã ươn ướt.

Ánh mắt bố anh ta đã không còn rõ nữa, nhưng ông ta vẫn cố nhoẻn một nụ cười, “Hàn Nặc...”

“Bố...xin lỗi...” Một câu xin lỗi đã chôn sâu trong lòng cuối cùng cũng được ông ta nói ra một cách thản nhiên. Hàn Nặc nắm chặt tay bố, anh ta vô cùng sợ người thân duy nhất này rời bỏ mình.

Hàn Thiên Khải nở nụ cười ấm áp, dường như gánh nặng đã được trút bỏ một cách dễ dàng, ánh mắt phức tạp vương trên khuôn mặt Hàn Nặc. Một lúc lâu sau, ông ta cố sức nói, “Hàn Nặc...Bố có một ước nguyện...”

“Bố...bố nói đi...” Vẫn nắm tay bố, anh ta thấp giọng nói.

Ông ta nhìn Hàn Nặc, lại chậm rãi đưa ánh mắt ra cửa, “Bố muốn gặp Si Nhan...”

Giọng nói Hàn Thiên Khải rất trầm, không rõ ràng, nhưng lại kiên định như không cho phép từ chối. Hàn Nặc cứng người, như thể trong lòng đang có một sự đấu tranh thầm lặng, một lúc sau anh ta mới khó khăn mở miệng, “Được ạ.”

Mặc dù tội lỗi của ông ta không thể đền bù được, nhưng bây giờ ông ta chỉ là một người sắp chết, đối mặt với tâm nguyện cuối cùng của ông ta, Hàn Nặc không thể nào từ chối được.

Trên hành lang bệnh viện vọng đến tiếng bước chân chậm rãi của anh ta. Bấm dây số đó mấy lần, trong điện thoại vẫn truyền ra giọng nói lạnh lùng, “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

Cảm giác như có người đâm một phát thật đau vào ngực, anh ta cố gắng lấy lại bình tĩnh, lục tìm số điện thoại.

Chần chừ một lúc mới gọi, cuối cùng cũng thông máy.

“Xin chào, xin hỏi ai đấy ạ?” Giọng nói lễ phép của một người lạ vang lên.

“Nhan Nhan đấy ư?” Trầm mặc vài giây, Hàn Nặc cất giọng khàn khàn.

“Cô ấy đưa bố đi dạo rồi, nếu anh có việc gấp, xin lưu lại...” Không đợi người bên kia nói hết, Hàn Nặc cúp điện thoại luôn, ngồi xuống ghế ở hành lang.

“Xin chào, xin hỏi có cục phó Si ở đó không?” Giọng nói của Tạ Viễn Đằng truyền đến từ cuối hành lang, “Đang họp sao?...À, được, khoảng một tiếng nữa tôi gọi lại...”

Đôi mắt Tạ Viễn Đằng hơi hồng, hình như là vừa khóc. Đứng cạnh anh ta, cắn môi, cô nhẹ giọng an ủi, “Nhất định Si Hạ có cách liên lạc với cô ấy, bây giờ em sẽ đến cục tìm anh ấy.”

Thấy anh ta không lên tiếng, Tạ Viễn Đằng chợt muốn khóc. Ngay lúc cô định đi, Hàn Nặc nắm tay cô, một lúc sau mới thấp giọng nói, “Không cần đâu, đừng làm thêm chuyện gì cho anh nữa.”

Tạ Viễn Đằng quay đầu đi, cố nén dòng nước mắt chực trào, nhưng rốt cuộc cũng không kìm được. Cô rút tay ra, bóng lưng dần mất hút khỏi dãy hành lang.

25. Chương 25: Nỗi Kinh Hãi Bất Ngờ

“Si Hạ?” Đứng một lúc lâu, thấy anh đẩy cánh cửa phòng họp và đi ra, Tạ Viễn Đằng liền gọi khẽ.

Si Hạ ngẩng đầu, nhìn thấy cô đứng cách một khoảng, mái tóc đã ướt một nửa.

Ngọn đèn cảm ứng trên hành lang vụt tắt, trong bóng tối mờ mờ, khuôn mặt anh có vẻ không chân thực, cũng giống như tâm tình phức tạp của anh lúc này.

Lấy lại bình tĩnh, khôi phục vẻ điềm nhiên, anh cầm xấp tài liệu rồi sải bước về phía Tạ Viễn Đằng cách đó không xa.

“Đợi lâu rồi à?” Anh mở miệng, giọng điệu thản nhiên. Thấy cô gật đầu, anh lại hỏi, “Tìm anh có việc?”

Tạ Viễn Đằng lại gật đầu, rất lâu sau mà vẫn không nói nên lời.

Không biết tại sao, vào khoảnh khắc nhìn thấy anh, đột nhiên cô có cảm giác ảm ức, như có ngàn vạn sợi dây quấn trong tim, nước mắt như có thể trào ngay ra được. Cô cắn môi, nghẹn ngào nói, “Anh có thể giúp em một chuyện không?”

“Cục phó Si, cục trưởng Trương gọi anh đến phòng ông ấy một lát.” Cô thư ký bước xuống cầu thang, thấy Si Hạ đang đứng đối diện một cô gái thì mỉm cười nhắc lại lời dặn của cục trưởng.

“Được. Năm phút nữa tôi sẽ đến.” Thần sắc Si Hạ không đổi, giọng nói trầm thấp.

Thấy anh cúi đầu nhìn đồng hồ, Tạ Viễn Đằng ý thức được rằng anh đang cực kỳ bận nên không do dự mà nói thẳng, “Chú Hàn e là không qua khỏi được, chú ấy muốn gặp Si Nhan, nhưng Hàn Nặc không gọi điện được cho cô ấy, anh có thể...”

“Không thể.” Si Hạ nhíu mày, trầm giọng chặn lời cô. Giọng nói ấy lạnh lùng, ánh mắt cũng phức tạp, “Bây giờ mới biết lỗi sao? Xin Tiểu Nhan tha thứ? Em không cảm thấy đề nghị của ông ta quá cao rồi hay sao? Ông ta có tư cách gì mà cầu xin Tiểu Nhan?”

Bên ngoài, mưa vẫn rơi, những hạt mưa lạnh buốt tấp thẳng vào cửa kính, vang lên âm thanh nhẹ nhàng mà giòn tan...

Trong ấn tượng của cô, Si Hạ vô cùng tao nhã, bên môi luôn là nụ cười điềm nhiên, vẻ mặt nghiêm túc này là lần đầu tiên cô nhìn thấy. Tạ Viễn Đằng hơi giật mình, thường ngày ăn nói khéo léo bao nhiêu thì giờ ngờ nghệch bấy nhiêu, trong lúc nhất thời cô không nói được gì.

Thấy dáng vẻ thảm thương của cô, Si Hạ mới ý thức được giọng điệu của mình hơi nặng nề, khẽ cất tiếng thở dài khó có thể nghe thấy. Anh hơi dịch chuyển, lướt qua cô. Lúc Tạ Viễn Đằng tưởng anh sẽ đi thì giọng nói trầm thấp bỗng vang lên sau lưng, “Chuyện có thể em đều làm rồi, về đi, anh không thể giúp được chuyện này...Đó là em gái anh...”

“Chú ấy sắp mất rồi, đây là tâm nguyện cuối cùng của chú ấy, anh dựa vào cái gì mà quyết định thay Si Nhan?” Bỗng nhiên Tạ Viễn Đằng xoay người lại, đại não trống rỗng, hoàn toàn không để ý đây là cơ quan nhà nước, xông lên quát anh, “Đúng, tất cả đều là lỗi của chú ấy. Nếu không phải do chú ấy sắp đặt thì cô cũng không chết oan, nhưng anh có thể nghĩ thay Hàn Nặc một chút không? Anh ấy làm gì sai? Tại sao anh ấy phải chịu lỗi thay bố? Chẳng lẽ vì anh ấy là con trai Hàn Thiên Khải à?”

Vì đã đến giờ nghỉ trưa nên khu nhà rất yên ắng. Si Hạ không nói một lời nào, chỉ im lặng nhìn cô, trong đáy mắt như chứa vẻ nhẫn nại đã đến cực hạn.

Tạ Viễn Đằng chưa xót trong lòng, nhưng giọng điệu thì không mất đi vẻ bèn nhọn, “Anh ấy không có quyền lựa chọn bố mẹ, khi anh ấy có thể lựa chọn, anh ấy sẽ chọn người nhà họ Si các anh. Bất cứ ở đâu, lúc nào, trong lòng anh ấy cũng chỉ có em gái anh. Là bố anh ấy có lỗi, liên quan gì đến anh ấy? Các anh không thể gờ cao đánh khẽ hay sao? Bao nhiêu năm qua anh ấy sống trong đau khổ, bọn anh còn muốn hành hạ anh ấy đến khi nào?”

Đôi mày đen nhíu lại, đè nén vẻ tức giận, Si Hạ quay đầu, khuôn mặt lạnh tanh, “Họ là bố con, có vài thứ không thể tách ra được. Không ai bắt cậu ta gánh vác cả, là cậu ta tự chọn.” Dừng một chút, anh hỏi phục

tâm tình, thản nhiên nói, “Trên đời này, có một từ gọi là may mắn, cũng có một từ khác, là vận mệnh. Sự thật tàn nhẫn nằm ở đây, sự may mắn mong manh cuối cùng cũng không đánh bại được vận mệnh. Kết cục thế nào thì đã là định sẵn rồi, bây giờ nhắc lại, chỉ càng thêm phiền não.”

Sự may mắn mong manh cuối cùng cũng không đánh bại được vận mệnh!

Lời nói của Si Hạ như nện thẳng vào lồng ngực cô, Tạ Viễn Đằng kinh hãi, cảm giác đau đớn như mọi thứ thuộc về mình đều bị cuốn bay đi.

Từ nhỏ đến lớn, số lần cô khóc có thể đếm trên đầu ngón tay. Dù là khuyết thiếu tình cảm gia đình, dù là con đường tình yêu gặp ghềnh trắc trở, cô vẫn kiềm chế tốt, bởi cô cho rằng nước mắt là thứ vô dụng nhất.

Tạ Viễn Đằng ngẩng đầu, có chút hoảng hốt mà nhìn ra ngoài cửa sổ, rốt cuộc thì nước mắt cũng chảy xuống, đột nhiên cô cảm thấy mệt mỏi rã rời. Cô mang hết sức lực ra để theo đuổi hạnh phúc, tại sao mãi mãi không đi được tới đích? Nhớ đến bóng dáng ngày càng xa của Hàn Nặc, mọi sự kiên cường trong cô đều tan tành.

Cô đã chờ đợi lâu như vậy rồi, đã kìm nén lâu như vậy rồi, vậy mà hai cán cân vẫn không thể nào thăng bằng được.

Cô, vẫn mãi cô đơn.

Si Hạ dừng bước, ánh mắt thâm trầm khó hiểu nhìn cô. Anh không cố tỏ ra ôn hòa nho nhã, nhưng nói đúng ra, thì biểu hiện này quá khó dò.

Nhìn dáng vẻ yếu đuối của cô, Si Hạ lại không đành lòng, đôi mày nhíu lại, anh trầm giọng, “Mưa to lắm, đợi lát nữa anh đưa em về.”

Đối mặt với vẻ vừa quen thuộc lại vừa xa lạ của anh, Tạ Viễn Đằng không kìm được sự ghen ngào, “Không tính chuyện khác, chỉ tính riêng việc anh ấy yêu em gái anh thôi, gặp anh ấy một lần được không? Xin anh gọi điện cho Si Nhan, chú Hàn không cảm cự được lâu nữa...”

Si Hạ nhìn cô, trong ánh mắt sắc bén còn ẩn chứa vẻ nghi hoặc thâm trầm, “Viễn Đằng, tại sao?”

Tạ Viễn Đằng cười khổ, ánh mắt thê lương nhưng không mất đi vẻ thuần hậu, “Em không biết...”

Ba tiếng sau, lúc Si Nhan xuất hiện ở bệnh viện của trại giam, Hàn Nặc vẫn ngồi bên cạnh bố, nói chuyện với ông ta.

“Bố...Nhan Nhan đang trên đường đến đây, sẽ tới ngay thôi...Bố đợi một lúc nữa đi...” Giọng nói Hàn Nặc khản đặc, nghe kĩ sẽ thấy được sự ghen ngào đang cố ghìm lại.

“Hàn Nặc...Bố xin lỗi...” Hàn Thiên Khải từ từ nhắm hai mắt lại, thều thào nói.

“Bất kể bố đã làm gì thì cũng là quá khứ rồi...” Nắm tay bố, giọng nói Hàn Nặc như vỡ vụn ra, “Bố rõ ràng có thể ngăn con trình chứng cứ lên, nhưng bố không làm thế...Con xin lỗi, bố...”

Một tiếng vang giòn tan như chặt đứt lòng người.

Chiếc chìa khóa xe trong tay rơi xuống mặt đất, Si Nhan lao đảo lui ra phía sau, huyết sắc trên mặt như bị rút đi trong thoáng chốc. Cô không thể tin nổi mà nhìn Hàn Nặc vừa quay đầu lại, như đang thì thào, “Không thể nào...Không thể nào là anh...”

Thấy anh ta đứng dậy, Si Nhan xoay người, lao ra khỏi phòng bệnh.

Ông trời đã mở một cuộc đùa chơi lớn với cô. Mẹ cô, vì sự sắp xếp của Hàn Thiên Khải nên mới chết oan uổng trong vụ tai nạn xe, còn người khiến ông ta bị trừng phạt lại là con ông ta, người cô yêu, Hàn Nặc.

Ngày tòa tuyên án, cô không có mặt, mà chỉ trốn ở nhà, đứng trên ban công nhìn ngắm cả thành phố A qua lớp cửa kính nặng nề, hoảng hốt ngấm lại cơn biến cố đã xảy ra.

Lúc bố được phán vô tội, được phóng thích và về nhà cùng Si Hạ, cô đã ôm bố khóc một trận, sau đó thì đổ bệnh.

Khi tỉnh lại, cô nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Si Hạ, chỉ khẽ cười.

Bệnh nặng mãi mới khỏi, cô quyết định rời khỏi nơi lạnh lẽo mà tràn ngập bi thương này. Đứng ở đại sảnh sân bay, cho đến giây phút cuối cùng khi làm thủ tục, cô vẫn mong anh ta giữ mình lại.

Chỉ cần anh ta đến, chỉ cần anh ta nói một câu, “Ở lại đi.”, cô sẽ như thiêu thân lao đầu vào lửa. Nhưng, cho đến phút cuối cùng, Hàn Nặc vẫn không xuất hiện.

Vì cái gì mà anh ta lại không quan tâm đến người bố đã dưỡng dục mình, mà lại trình chứng cứ lên?

Là yêu.

Cô lao ra khỏi bệnh viện như điên, để mình chìm trong cơn mưa lạnh giá.

Cô tuyệt đối không thể ngờ, tuyệt đối không nghĩ đến, vậy mà lại là anh ta.

Thật tàn nhẫn!

So ra, sự chịu đựng của anh ta còn khổ sở hơn cô rất nhiều...Nếu như cô biết...

Hàn Nặc, tại sao không nói cho em biết? Tại sao lại muốn đối mặt một mình?

Si Nhan cảm thấy giọt nước tràn vào miệng rất mặn, rất đắng, rất chát, khiến cô nghẹn lời. Cô để mặc cho cơn mưa xối lên người, trái tim cô đang rất đau.

Vì mình, cũng là vì Hàn Nặc.

Sững sờ đứng trong mưa, xơ xác tiêu điều.

Giữa khung cảnh hỗn độn, một tiếng gọi run rẩy, khàn khàn vang lên, “Nhan Nhan...”

Nước mưa chảy dọc theo khuôn mặt cô. Một cánh tay rắn chắc kéo cơ thể lạnh toát của cô vào lòng, Hàn Nặc nghẹn giọng nói, “Xin lỗi, anh tưởng rằng buông tay sẽ là lựa chọn tốt nhất cho em...”

Trái tim đau nhói, cô đưa hai tay ôm mặt, xoay người nép vào lòng anh ta, nước mắt rơi lã chã, chất lỏng nóng rẫy chảy xuôi theo kẽ tay.

Một giọt, hai giọt, tuôn rơi mãnh liệt, vô cùng đau đớn.

Từ khi biết biến cố trong gia đình có liên quan đến nhà họ Hàn, cô cố gắng kìm chế để không khóc trước mặt anh ta. Nhưng lúc này, Si Nhan không kìm được, khóc nức nở. Cô chôn nỗi đau đớn tại nơi sâu nhất trong tim, ngoài nước mưa lạnh giá và nước mắt ấm nóng, không gì có thể thoát ra được.

Si Nhan khóc thất thanh, Hàn Nặc ôm chặt cô, trong lòng như đã hiểu ra.

Không biết qua bao lâu, Si Nhan chợt quay đầu, đôi mắt đăm lệ nhìn lên bầu trời bị cơn mưa cuồng loạn vét sạch bong. Cố gắng khống chế tâm tình, rốt cuộc cô cũng nghe thấy tiếng nói của mình, “Hàn Nặc, xin lỗi!”

Xin lỗi!

Nhan Nhan thiện lương lại nói xin lỗi với anh ta, Hàn Nặc không biết, lúc nghe thấy câu đó thì cảm giác của mình là gì nữa.

Là đau đớn? Là bị tổn thương? Hay là tiếc nuối?

Gió táp mưa sa ba năm trời, duyên đứt tình tan ba năm, hơn một nghìn ngày đêm thương nhớ, cho đến bây giờ, anh ta không ngờ cô sẽ nói ra ba từ* đó. Mà khi cô mở miệng nói, anh ta phát hiện, anh ta vốn không chịu đựng được.

(Xin lỗi: dui · buqǐ)

Cánh tay dài khẽ ôm cô. Đôi mắt mờ mịt như giăng sương mù, hơi ươn ướt, có hối hận, có đau đớn.

Anh ta nhìn cô, thấy được vẻ điềm nhiên trong mắt cô.

Thời gian như quay lại ba năm trước đây, khi anh ta ôm Tạ Viễn Đằng đi qua cô, cô cũng dùng ánh mắt như vậy nhìn anh ta. Trong phút chốc, anh ta cảm giác như trái tim mình bị bóp nát thành trăm mảnh nhỏ.

Cô đang ở trong lòng anh ta, tay cô đang ở trong lòng bàn tay anh ta, khoảng cách giữa cô và anh ta gần đến mức cô như có thể cảm nhận được nhịp tim của anh ta. Song, Si Nhan không biết, trái tim anh ta đang đau thế nào.

Rốt cuộc thì Hàn Thiên Khải cũng cận kề cái chết. Lúc Si Nhan và Hàn Nặc quay trở lại phòng bệnh trong tình trạng ươn sũng, ánh mắt ông ta trống rỗng nhìn Si Nhan, hồi lâu sau mới thều thào nói, “Nha đầu à... Là tôi có lỗi với nhà cháu... Tôi không dám xin cháu tha thứ... Chỉ hy vọng... Cháu đừng trách Hàn Nặc... Đừng trách nó... Đừng trách nó...”

Cánh tay gầy gò buông thõng xuống cạnh giường, một giọt lệ ngân ngấn ở khóe mắt.

Nhịp tim ông ta biến mất, thân thể dần hết ấm. Ông ta đã lấy cái chết để đền bù tội lỗi, mang theo món nợ mà khi sống không thể trả hết, cứ như vậy mà ra đi.

Trái tim Hàn Nặc quặn đau, như có một con dao cắt qua da thịt. Dòng máu đỏ tươi như đang chảy chậm chậm, tẩm ướt cả lồng ngực anh ta.

Anh ta bỗng xoay người, ngẩng đầu lên.

Giọt nước mắt long lanh mềm mại lăn xuống từ khóe mắt cô. Cô chậm rãi đến cạnh giường, bàn tay mảnh khảnh khẽ vuốt đôi mắt Hàn Thiên Khải. Cô hít sâu một hơi rồi thở ra, tiếng nói nhẹ nhàng như không thể nhẹ hơn được nữa bật ra từ miệng cô, “Được, cháu không trách anh ấy...”

26. Chương 26: Cơn Thịnh Nộ

Về chuyện mảnh đất ở thành phố A, chẳng những Ôn Bùi Văn không đồng ý mà còn âm thầm tăng cường cản trở khiến cho cả hạng mục không được tiến hành thuận lợi. Ôn Hành Viễn biết mục đích của bố nhưng vẫn kiên quyết không chịu thua, hai bố con như đang đối đầu vậy. Hơn một tháng nay, anh bận rộn tới mất tối mũi, thường phải đi đi lại lại giữa thành phố A và thành phố S.

Quá trình kí hợp đồng với viện thiết kế Hoàn Vũ rất thuận lợi. Cơ quan trung gian này đương nhiên là nằm trong mối quan hệ cá nhân với Đường Nghị Phàm. Tuy nhiên, Ôn Hành Viễn vẫn luôn giải quyết công việc một cách rõ ràng, kí hợp đồng không thể làm theo kiểu riêng tư được, kể cả khó khăn đến đâu đi nữa.

Sau khi kí xong hợp đồng, Ôn Hành Viễn bắt tay với Quý Bác Minh, anh điềm tĩnh nói, “Vất vả cho viện trưởng Quý rồi, nhưng mà, cháu hy vọng dự án của Hoa Đô sẽ là độc nhất vô nhị.” Chỉ một câu nói ngắn gọn mà lại như lời nhắc nhở trình trọng với Quý Bác Minh, một khi đã hợp tác với Hoa Đô thì ông ấy không thể kí hợp đồng với công ty bất động sản nào khác.

Quý Bác Minh cũng hiểu, nhìn Ôn Hành Viễn bằng ánh mắt tán thưởng, nghiêm túc hứa hẹn, “Ôn tổng yên tâm, từ trước đến nay, Hoàn Vũ không bao giờ chơi trò bắt tay với một bên rồi lại hứa hẹn với một bên khác.”

Ôn Hành Viễn gật gù, nắm chặt tay Quý Bác Minh, “Cảm ơn bác Quý.”

Quý Bác Minh cũng nắm tay anh, cười nhạt, không nói gì.

Từ Hoàn Vũ đi ra, anh nhận được điện thoại của Cao Các. Phóng xe như bay, chỉ hai mươi phút sau, anh đã có mặt tại phòng bệnh của bệnh viện.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Qua tấm kính cửa sổ, nhìn Si Nhan đang nhắm mắt nằm trên giường, anh trầm giọng.

“Dính mưa, xế chiều hôm qua bắt đầu sốt cao.” Vì cả đêm không ngủ nên giọng nói của Si Hạ có vẻ khàn khàn.

Cao Các đi từ phòng bệnh ra, dặn y tá chuẩn bị tiêm, rồi vỗ vai anh, “Đừng lo, hạ sốt rồi, trần trọc cả đêm, vừa mới ngủ.”

“Sao cậu ta lại ở đây?” Ôn Hành Viễn liếc mắt nhìn Hàn Nặc, khẩu khí không điềm đạm như trước.

“Tiểu Nhan bị ngắt, là Hàn Nặc đưa con bé đến đây.” Si Hạ nghiêng đầu nhìn Hàn Nặc đang cực kỳ tiêu tụy. Kéo Ôn Hành Viễn ra xa một chút, anh mới kể qua loa chuyện Si Nhan đến bệnh viện của trại giam gặp Hàn Thiên Khải.

Ôn Hành Viễn trầm ngâm, mãi lâu không nói gì, rồi đột nhiên tóm cổ áo Si Hạ.

Cao Các thấy đôi mắt anh tối sầm lại một cách bất thường, vội vàng kéo anh ra, “Hành Viễn, đừng tức giận thế.”

“Cậu nghĩ cuộc sống của cô ấy dễ chịu lắm rồi phải không?” Ôn Hành Viễn tức tối, “Học người khác đâm cho cô ấy một nhát dao nữa?”

Si Hạ nghe thấy thế thì chợt biến sắc, ánh mắt bén nhọn, “Không phải cậu không biết tính tình Tiểu Nhan, nếu đối lại cậu là mình, cậu sẽ làm gì đây?”

Ôn Hành Viễn mím môi nhìn Si Hạ, trên vầng trán hiện rõ vẻ đau đớn, ánh mắt u trầm như bóng đêm đen.

Dãy hành lang yên ắng trở lại, nhưng độ ẩm đang dần giảm, bầu không khí vô cùng căng thẳng.

Đột nhiên, anh hất mạnh tay Cao Các ra rồi đi qua anh ta, chỉ hai ba bước đã đến cạnh Hàn Nặc, vung một cú đâm vào mặt anh ta, đồng thời quát lên, “Hàn Nặc, mẹ kiếp, cậu có phải đàn ông không, ba năm rồi còn chưa đủ hả?”

“Hành Viễn?” Si Hạ sững sờ, cùng Cao Các kinh hãi hô lên.

“Hành Viễn, cậu bình tĩnh một chút đi...” Đường Nghị Phàm đứng gần Hàn Nặc, vội kéo Ôn Hành Viễn ra.

Ngoài hành lang bệnh viện bỗng vang lên tiếng thét của y tá, cả tiếng khuyên can trầm đục, dường như còn có tiếng thành ghế đập vào tường, vô cùng ồn ào.

Đáy mắt Hàn Nặc lạnh không kém gì Ôn Hành Viễn, dứt khoát vung ra một cú đâm, anh ta gầm nhẹ, “Ôn Hành Viễn, cậu có tư cách gì nói với tôi những lời này, cậu dựa vào cái gì mà đưa cô ấy đi?”

Trời phú cho anh khả năng phản ứng nhanh nhạy nên Hàn Nặc lại trúng thêm một cú đâm nữa, Ôn Hành Viễn sầm mặt, giọng nói lạnh lùng, “Chỉ dựa vào việc, cậu yêu cô ấy bảy năm, còn tôi, yêu cô ấy suốt mười năm...”

. . .

Từ bệnh viện đi ra, Ôn Hành Viễn buồn bực vò đầu, lái xe về thẳng thành phố S. Tuy nhiên, ở nhà họ Ôn, một trận gió lốc khác đang chờ anh.

Ôn Bùi Văn sẵn tới mắng con trai, “Có phải bố đã thoải mái với anh quá rồi hay không? Anh tự xem mình chặt vật thành ra cái dạng gì đi? Còn ra dáng người đứng đầu Hoa Đô nữa hay không? Anh biến công ty thành cái gì? Là công cụ để báo thù vì một đứa con gái? Đến bao giờ anh mới có thể tỉnh ra được hả?”

Ôn Hành Viễn sờ sờ lên khuôn mặt hơi sưng, khề nhú mày, thản nhiên nhìn thẳng vào bố, “Con rất tỉnh táo! Thay vì dành hơi sức ra giáo huấn con, tốt hơn là bố giữ nó lại mà thuyết phục mình. Tình hình con thế nào bố cũng biết, con khuyên bố nên tỉnh táo lại đi.”

“Anh!” Ôn Bùi Văn nhìn con trai, lửa giận bốc ngàn ngút, nhưng xét lại tính tình của anh thì không thể không nén giận, cố khuyên nhủ, “Ba năm trước, khi biết nhà họ Si gặp chuyện không may, anh từ Mỹ vội vàng về, bố có ngăn anh không? Chẳng những bố không ngăn mà còn mời chú Đàm của anh ra tòa giúp họ. Anh nói muốn đưa con bé đến Cổ Trấn, bố có nói gì không? Bố cho anh thời gian, cho anh tự do, vì anh nói với bố rằng đó là cô gái anh đợi chờ bảy năm, anh không thể nhìn con bé suy sụp được. Chuyện của công ty anh cũng chẳng màng đến nguyên một năm, bố không nói anh câu nào. Hai năm nay anh nhắm vào Thiên Dự, chỉ cần là thứ hấn ta muốn thì anh đều lấy cho bằng được, bố cũng không hề ngăn cản anh, nhưng kết quả thế nào? Con bé đó chịu theo anh sao? Nó có tỏ vẻ gì không? Anh biết mình đợi bao nhiêu năm rồi không?”

Ôn Hành Viễn ngửa đầu thở dài, vẻ bề tặc trong mắt nhanh chóng bị che giấu đi, lúc mở miệng, giọng nói anh rất bình tĩnh, “Mười năm, suốt mười năm.” Anh nhìn vào đôi mắt sáng ngời của bố, ánh mắt anh cũng

đầy vẻ kiên định, song, giọng điệu lại có chút thờ ơ, “Nhưng mà cũng chỉ là mười năm mà thôi! Con còn trẻ, thứ có nhiều nhất chính là thời gian.”

Ôn Bùi Văn hoàn toàn bị con trai chọc giận, ông sa sầm mặt mày, ôn tồn giảng giải cho anh, lui một bước lại tiến một bước nhưng anh vẫn trững ra dáng vẻ không thêm quan tâm.

Tiện tay vớ được quyển sách ở gần, ông ném mạnh xuống đất rồi đi ra ngoài, còn mắng, “Anh có còn biết mình họ gì không? Nghĩ là tôi không quản được anh nữa có phải không? Anh đủ lòng đủ cánh rồi thì vẫn là con trai Ôn Bùi Văn tôi.”

Ôn Hành Viễn cũng không trốn tránh, chỉ tiện tay nhặt quyển sách lên, híp mắt lại, “Đúng ạ, con là con bố, nhưng bố coi con là con ruột sao? Tưởng là cứ đẩy Lý Hiểu Quân cho con là tốt với con sao? Bố có nghĩ cho hạnh phúc của con không? Hoa Đô mà cũng phải dựa vào sự giúp đỡ của người khác để tồn tại trong giới bất động sản sao ạ? Hai năm nay con liều mạng phát triển giang sơn bố gây dựng, chẳng lẽ không đủ để chứng minh con có năng lực ngồi vào vị trí tổng giám đốc? Hay là cho đến giờ bố vẫn cảm thấy con không đủ tư cách ngồi vào vị trí đó? Bố cứ ở nhà an nhàn hưởng phúc không được hay sao? Sức lực mắng mỏ con, chi bằng để mà giúp mẹ trồng hoa.” Ôn Hành Viễn nhướn mày, nói rành mạch từng chữ, “Con nói thật với bố nhé, không cứ cô ta là con gái nhà họ Lý hay nhà họ Trương, kể cả là con gái cưng của tổng thống, con cũng không để mất đâu! Đừng trách con là làm náo loạn cả nhà, con cũng ngại phiền phức, con cũng mệt mỏi, đáng ra là nên để mặc con đi, không phải đây là ngày đầu bố biết con trai bố chứ? Dù sao thì con cũng nói rồi, trừ Si Nhan ra, không ai được cả, bố thích thế nào thì làm thế ấy đi!”

“Hiểu Quân có chỗ nào không thể so với con bé đó? Người ta quan tâm đến anh nhiều gấp bao nhiêu lần Si Nhan chứ? Sao anh cứ cố chấp thế hả?” Ôn Bùi Văn tức tối, nhưng vẫn không từ bỏ ý định khuyên bảo. Không phải ông có mưu đồ bám víu vào nhà nào cả, chỉ là thấy con mình đau khổ chờ đợi mười năm mà vẫn lẻ loi đơn độc, thân làm bố, sao ông có thể trơ mắt ra nhìn được.

Ôn Hành Viễn không để tâm đến vẻ mặt xám ngoát của bố, cười lạnh một tiếng, “Rốt cuộc là cô ta để tâm đến con hay là bố cô ta để tâm tới Hoa Đô, bố không rõ sao? Hơn nữa, người để ý đến con cũng nhiều lắm, con quản được ạ? Con không ngại nhắc lại lần nữa với bố, đừng cố bắt con thay đổi ý định, người con để tâm đến từ trước đến nay chỉ có một thôi, đó chính là Si Nhan. Xin bố đừng ép con nữa. Vì công trình “Kim Bích”, bố cũng đã vất vả rồi, đừng phá hỏng nữa, được không ạ? Con chỉ muốn lấy người phụ nữ con yêu thôi, yêu cầu này quá đáng sao? Tại sao bố không thông cảm cho con? Nhìn con khổ sở, bố thoải mái được không ạ?”

Đôi mắt Ôn Bùi Văn như sắp phun lửa, nhìn thẳng con trai khô ngô tuấn tú với ánh mắt kiên nghị tỉnh táo, ông cũng trấn định lại. Đột nhiên ông cảm thấy thật bất lực, thẳng nhóc ngỗ nghịch giờ đã trưởng thành rồi. Ông không hù dọa được anh, càng không điều khiển anh được. Đứa con đầy kiêu hãnh, đầy ưu tú đó chẳng phải chính là do ông chuyên tâm bồi dưỡng nên sao? Anh ương ngạnh, anh có thủ đoạn, tính tình nóng nảy, thậm chí là bề ngoài ôn hòa, không khác ông hồi trẻ là mấy. Ông đang tức giận gì chứ? Đáng ra ông nên cảm thấy vui mừng mới đúng.

Nhưng Ôn Bùi Văn không hiểu, rốt cuộc thì Si Nhan có gì tốt mà có thể khiến con trai ông cố chấp yêu thương đến những mười năm. Mười năm, tuổi thanh xuân của người đàn ông đang uống phí trong tháng ngày chờ đợi. Cô lấy cái gì ra để đền bù cho thời gian mười năm của con ông? Ngoại trừ chịu trách nhiệm với hạnh phúc của anh, cô vốn không bù nổi thứ khác. Nhưng vấn đề là, cô muốn chịu trách nhiệm sao?

Trong trí nhớ của ông, bóng dáng cô đã sớm nhạt nhòa. Ông chỉ mơ hồ nhớ được rằng dung mạo cô bé đó khá thanh tú, đôi mắt to lộ vẻ thông minh, lúc cười rộ lên thì có chiếc má lúm đồng tiền nhỏ. Ngoài bấy nhiêu đó ra, tất cả đều chỉ là hình ảnh mơ hồ.

Càng nghĩ, ông càng không thể nào hiểu nổi vì sao con trai mình có thể dựa vào câu, “Con thích cô ấy.” mà chờ đợi tận mười năm. Từ lúc hai mươi ngày ngô, cho đến ba mươi trăm ổn định đặc, mười năm trôi qua, anh vẫn một thân một mình, vẫn đóng trong vở kịch một vai. Ông không có cách nào lay chuyển được anh, dường như không thể thuyết phục nổi.

Thở dài một hơi, Ôn Bùi Văn nhắm đôi mắt mệt mỏi lại, “Anh ra ngoài trước đi. Về mảnh đất đó, bố vẫn không thể đồng ý được. Trước tiên không nói đến việc trong một thời gian ngắn mà Hoa Đô đã huy động

vốn lớn, chỉ riêng phía chú Lý đã e là không hỗ trợ được rồi. Khoản vay mà không xong thì chẳng ai có cách nào được.”

Nghe vậy, Ôn Hành Viễn có chút tức giận. Anh xoay người định đi nhưng ra đến cửa thì dừng lại, sống lưng cứng ngắc, im lặng một chút rồi anh trầm giọng nói: “Bố, con biết Hoa Đô là do một tay bố lập ra, bố mất bao nhiêu tâm huyết con đều biết rõ ràng! Nhưng bố cũng nên tin tưởng con, con cũng coi trọng Hoa Đô, con thừa nhận là đầu thần mảnh đất đó là vì có liên quan đến Si Nhan, nhưng cũng không phải là đánh cuộc vu vơ. Chỉ riêng lí do là Hàn Thiên Dụ, con đã nhất định phải lấy được hạng mục này. Hôm nay con nói với bố chuyện này là vì con tôn trọng bố. Bố ngăn cản đủ cách, chẳng qua cũng chỉ vì muốn con đồng ý đính hôn với Lý Hiểu Quân. Chuyện đó tuyệt đối không có khả năng, bố bỏ ý nghĩ này đi, nếu không cuối cùng cũng chỉ là phí công thôi. Con cũng muốn nói với bố chuyện này, con có vốn vay rồi, mảnh đất đó, con nhất định phải lấy được.”

27. Chương 27: Nỗi Hoảng Hốt Mơ Hồ

Đêm yên tĩnh, đèn trên hành lang cũng tắt hết. Hàn Nặc nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay mềm mại của Si Nhan, im lặng ngồi cạnh giường.

Khẽ vuốt tóc cô, gương mặt cô, nâng niu như trước đây. Sự quyến luyến trong ánh mắt dường như chỉ có thể bộc lộ ra hết vào lúc này. Lồng ngực trái mơ hồ nhói đau, ngón tay dài hơi run, đôi mắt thâm trầm ươn ướt.

Từng chi tiết vụn vặt nhất đều hiện lên trước mắt, rõ ràng như đáng vẽ thanh tú của cô lúc này vậy. Con người cô, tình yêu vừa ngọt ngào vừa khổ đau của cô khi ấy, vẫn được Hàn Nặc cẩn thận bảo vệ ở nơi mềm mại nhất trong lòng.

Bạn gái Hàn Nặc, từng là thân phận của Si Nhan. Gần gũi như Tạ Viễn Đằng mà cuối cùng vẫn không thay thế được.

“Chúng ta ở ngay bên nhau, thậm chí là cố hết sức nhưng vẫn không làm thế nào để có được hạnh phúc. Thật sự không thay đổi được sao?...” Nhìn cô ngủ, Hàn Nặc đỡ đầu.

Trách nhiệm nặng nề như trói chặt bước chân của họ. Ngay cả khi cô ở ngay cạnh anh ta, anh ta vẫn không thể cầm tay cô, còn cô cũng không có dũng khí dựa vào bờ vai anh ta.

Thời gian đã trôi qua thì không trở lại, tồn tại một cách chân thực, nhưng cũng bất đắc dĩ rời xa. Anh ta biết, tình yêu chân thành đang mỗi lúc một xa, chỉ là, anh ta không muốn thừa nhận.

Đặt tay cô vào trong chăn rồi anh ta mết mết dựa vào ghế. Mười ngón tay đan nhau, anh ta nhìn cô chăm chú như muốn khắc sâu dáng vẻ cô vào tim.

Không biết qua bao lâu, Si Nhan khẽ nhú mày rồi nghiêng đầu, sau đó nhẹ nhàng trở mình, mơ hồ nói mê gì đó, giọng nói rất nhỏ.

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Si Hạ bước tới, vỗ vỗ bả vai Hàn Nặc. Thấy anh ta xoay người lại, Si Hạ nhìn ra ngoài cửa rồi bước thẳng ra đó.

Hàn Nặc ân cần kéo góc chăn cho Si Nhan rồi đi ra theo.

Hai người đàn ông ngồi ở bên ngoài trầm mặc hút thuốc lá, một điều rồi lại điều khác.

Si Hạ quàng tay lên ghế tựa, ngửa đầu nhìn bầu trời đêm.

“Tiểu Nhan rất ít khi đổ bệnh, mặc dù hơi gầy nhưng thể chất khá tốt.” Sau một lúc trầm mặc, Si Hạ lên tiếng. Ngữ khí của anh rất bình tĩnh, điềm nhiên, khiến người khác không phát hiện ra tâm tình hiện giờ của anh. Nhưng anh muốn nói gì thì Hàn Nặc đã hiểu rõ.

Rút mạnh một hơi, ném đầu mẫu thuốc ra xa, Hàn Nặc lên tiếng, “Tôi biết...”

Anh ta biết, biết tất cả, nhưng không thể thay đổi được gì. Có điều, anh ta không nỡ nói ra khỏi miệng, anh ta không nói được.

Si Hạ nghiêng đầu nhìn anh ta, khó giấu được vẻ mệt mỏi trên vầng trán. Nhìn Hàn Nặc cũng đang vô cùng uể oải, anh lại sinh ra cảm giác không đành lòng, thở dài một hơi rồi dời ánh mắt đi, “Mặc dù là anh em nhưng tôi không có quyền can thiệp vào sự lựa chọn của Tiểu Nhan. Tôi chỉ hy vọng con đường của hai người không lòng vòng.”

“Chuyện tình cảm không thể lấy thời gian để cân nhắc được, có lẽ cậu cũng nghĩ thế. Tình yêu mà có thể đợi chờ mỗi mòn trong mười năm, không ai bì được với Hành Viễn.” Dừng một chút, anh nhìn thấy trên mặt Hàn Nặc nhuộm đầm vẻ đau đớn, “Cậu ta hiểu rõ Tiểu Nhan, biết hết tất cả về con bé. Bất kể là lúc vui hay khi ưu thương, thậm chí là khi nghèo túng, cậu ta vẫn có thể chấp nhận được, cậu ta vẫn yêu.”

Si Hạ sao lại không biết những lời này là vô cùng tàn nhẫn với Hàn Nặc, nhưng anh không thể lấy thân phận người ngoài mà để mặc ba người họ tiếp tục dây dưa được.

Cuộc nói chuyện lúc chiều với Ôn Hành Viễn khiến Si Hạ khiếp sợ. Anh không hề biết rằng, khi anh và Ôn Hành Viễn trở thành bạn thân thì Si Nhan đã bước vào trái tim Ôn Hành Viễn rồi. Có điều khi ấy cô còn quá nhỏ, anh đợi cô lớn lên, nhưng, tình cảm không nằm trong tầm kiểm soát của anh. Khi anh từ nước ngoài trở về, Si Nhan vừa bước vào cánh cửa đại học đã yêu rồi. Anh nhìn cô dựa vào lòng Hàn Nặc cười hạnh phúc, anh cảm nhận được niềm vui từ nội tâm cô, không chút do dự mà lựa chọn buông tay.

“Chỉ cần cô ấy hạnh phúc, mình không sao cả.” Anh nói với vẻ thờ ơ, nhưng sự giả vờ thoải mái ấy sao Si Hạ lại không nhìn ra chút.

Bảy năm trước, lúc quyết định buông tay, Ôn Hành Viễn có bao nhiêu chua xót, khổ sở.

Chỉ cần cô ấy hạnh phúc, mình không sao cả!

Điều gì khiến anh có câu trả lời như vậy?

Si Hạ có chút ảo giác, rằng hạnh phúc của Si Nhan, chỉ có Ôn Hành Viễn mới cho được, chỉ có anh, có lẽ chỉ có anh.

Tình cảm ban đầu của Ôn Hành Viễn là sự quý mến thâm lặng, rồi cứ vậy mà lớn lên trong ba năm, rồi lại chôn sâu bốn năm. Cho đến ba năm trước, khi phát sinh cơn biến cố, vừa lúc anh trở về, tình cảm ấy mới chính thức có sự thay đổi lớn.

“Si Hạ, mình có thể chấp nhận việc Tiểu Nhan không thích mình, nhưng mình không thể chấp nhận nỗi việc trải qua bao nhiêu năm qua mà sự lựa chọn của cô ấy vẫn là Hàn Nặc. Đừng nói với mình là tình yêu không có lý do, chuyện ma quỷ đây Ôn Hành Viễn mình không tin đâu.” Ánh mắt anh xa xăm, giọng nói trầm thấp giàu từ tính.

“Tình yêu giữa họ không cần mình thành toàn, vì từ trước đến giờ, Tiểu Nhan vẫn không thuộc về mình.” Sau đó, anh cười tự giễu, “Nhưng muốn mình buông tay, khó lắm.” Lúc gần đi, Ôn Hành Viễn chỉ để lại một câu như vậy, bóng lưng thẳng tắp, nhuộm đầy vẻ cô đơn.

Một mình ngồi ở ngoài phòng bệnh, Si Hạ suy nghĩ rất nhiều.

Mười hai năm trước, lần đầu tiên Si Hạ gặp được Ôn Hành Viễn trên phố. Ôn Hành Viễn khi ấy rất ngạo nghễ, tính tình nóng nảy. Tám năm trước, ánh mắt của anh trước khi đi lộ đầy vẻ quyến luyến. Bảy năm trước, anh về nước, về ngoài sáng sủa, đỉnh đặc hơn rất nhiều, song, ánh mắt thâm trầm đầy phức tạp lại khiến Si Hạ không dò hết được ý nghĩ đằng sau nó. Ba năm trước, trong nhà họ Si có biến cố, là chủ doanh nghiệp, bố anh bị tạm giam vì những chứng cứ bất lợi, còn mẹ anh cũng bị cách chức tạm thời để điều tra. Về phần anh, lúc ấy mới bước vào cơ quan nhà nước, quan hệ chưa rộng nên cũng không tránh khỏi liên lụy. Lúc ấy, Ôn Hành Viễn đột nhiên về nước, chẳng quản ngày đêm cùng luật sư Đàm thảo luận tài liệu, tìm chứng cứ, đôi mắt thâm trầm chứa đầy vẻ lo lắng. Hình ảnh dụi dụi nho nhĩ, trầm tư suy nghĩ, thậm chí là thâm thúy khó dò, Si Hạ đều đã từng nhìn thấy. Nhưng hôm nay, hình ảnh Ôn Hành Viễn mất không chế mà lại cô đơn khiến Si Hạ...đau lòng.

“Đau lòng” – Từ này mà lại dùng cho hai người đàn ông, Si Hạ cảm thấy không dễ chịu chút nào.

“Hành Viễn, có lẽ chuyện này nên để Tiểu Nhan biết.” Ba năm trước, khi Ôn Hành Viễn và Si Nhan chuẩn bị lên máy bay, Si Hạ đã nói.

“Có thể thay đổi gì không? Ngoài việc khiến cô ấy càng đau khổ hơn thì chả có điểm gì tốt.” Ôn Hành Viễn khẽ nhíu mày, trong làn khói nhẹ lượn lờ, anh tỏ ra thờ ơ, “Nếu như Hàn Nặc có dũng khí nhìn thẳng vào mắt cô ấy mà không áy náy chút nào thì chuyện này coi như chưa từng xảy ra. Dù sao thì cô ở dưới tuổi vàng cũng hiểu mà, cũng hy vọng Tiểu Nhan được hạnh phúc. Nhưng cậu ta không thể.”

Nhìn thẳng vào mắt cô mà không có chút áy náy.

Câu nói thật nặng nề. Vốn chỉ là chuyện tình yêu bình dị giữa hai người, thế nhưng chỉ vì một cuộc thương chiến mà biến thành sự tranh đấu giữa hai gia đình. Tính mạng của mẹ Si Nhan, sự tự do của bố Hàn Nặc, những thứ đó chen vào giữa, họ sao còn đủ dũng khí nhìn vào mắt nhau, nếu có thì ai lại không áy náy?

Quá khó khăn, có lẽ vĩnh viễn không có khả năng.

Si Hạ giữ im lặng, để mặc Ôn Hành Viễn đưa Si Nhan đi đến một nơi xa xôi, hy vọng thời gian và tình yêu sâu đậm của anh sẽ khiến vết thương trong cô dịu dần.

Hàn Nặc không nói gì, vô thức ngẩng đầu nhìn trời. Bầu trời đêm không ánh trăng, chỉ đặc một màu đen kịt, có vài ngôi sao nhỏ sáng nhưng lạnh lẽo và cô đơn, cũng như trái tim trầm lặng của anh ta vậy.

“Hôm nay Hành Viễn không tỉnh táo, nhưng việc cậu ta đau lòng cho Tiểu Nhan thì có thể lý giải được. Sao, tay có ổn không?” Đột nhiên Si Hạ nhớ đến cánh tay phải của Hàn Nặc, cả chiều nay không nhắc lên nổi, bèn quan tâm hỏi han.

Nghe vậy, Hàn Nặc cười khổ, cố hết sức động đậy cánh tay phải, “Cậu ta xuống đòn không nương tay chút nào, tôi gần như chẳng có cảm giác gì nữa, đầu khớp xương hình như nứt ra rồi.”

Thấy anh ta nói qua loa, nhưng Si Hạ lại hơi căng thẳng. Sự tức giận và tình yêu của Ôn Hành Viễn có liên quan đến nhau, Hàn Nặc cảm nhận được rồi.

Si Hạ lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ, “Tên đó tính tình hung hãn lắm, mấy năm nay rèn được cách kiềm chế, đổi lại là mấy năm trước, chắc hôm nay tôi cũng gục rồi.”

Nghĩ đến cú đánh mạnh bạo của Ôn Hành Viễn, nhớ đến hồi ức xa xưa, Si Hạ cong môi cười. Hàn Nặc cười chua xót, nhưng không nói lại. Hai người cứ tán dóc hết câu này đến câu khác, cho đến khi hút hết điếu thuốc cuối cùng.

Đêm nay, hai người đàn ông yêu thương Si Nhan lần đầu tiên ngồi cùng nhau. Si Hạ vừa khéo léo lại vừa kiên quyết khuyên anh ta buông tay, Hàn Nặc cũng chỉ trầm mặc trong đau khổ.

Có những chuyện không cần phải nói rõ, mà tự mỗi người đều hiểu được.

Đêm nay, một Ôn Hành Viễn hiểu thảo lại kiên quyết đối đầu với bố. Sau đó, anh mở một chai rượu nhưng không uống ngụm nào, chỉ cầm cốc rượu lạnh toát, đứng trước khung cửa sổ sát đất; không nói không cười, chỉ nhìn trời và suy nghĩ xuất thần cho đến lúc hừng đông.

Đêm nay, Si Nhan bất tỉnh nhưng vẫn nằm mơ. Trong mơ, cô nghe thấy có tiếng đánh nhau, có tiếng hét, có tiếng quát mắng, còn có cả tiếng thở dài. Cuối cùng, tất cả trở lại yên tĩnh.

Trong mơ, Hàn Nặc đau khổ nhìn cô, như muốn nói rằng, trong lòng mỗi người chúng ta đều có một chiếc chìa khóa, nhưng vận mệnh đã xếp đặt, cuối cùng không thuận theo em và anh.

Si Nhan nhắm mắt lại, muốn khóc nhưng lại không chảy nước mắt được.

Trong cơn mê hoảng hốt, cô mơ thấy Ôn Hành Viễn. Đây là lần đầu tiên anh đi vào giấc mơ của cô. Ánh mắt anh rất đối diện, anh chậm rãi nâng tay cô lên hôn rồi khẽ nói: “Đừng sợ, Tiểu Nhan, anh không ép em.”

Giao hòa cùng ánh mắt thâm sâu của anh, trong khoảng thời gian dài, cô khẽ gật đầu, để mặc anh lau nước mắt ỉn, để anh ôm vào lòng và cúi đầu xuống nói bên tai mình, “Nhưng mà, đừng để anh đợi lâu quá.”

Cảm nhận được sự ầm áp trên người anh, cảm nhận được hơi thở nam tính đặc biệt của anh, trong nháy mắt, cô như có ngàn lời muốn nói nhưng nhất thời không nói được.

Cảm giác kỳ diệu như vậy khiến Si Nhan chợt khát khao, chợt bàng hoàng, chợt hoang mang.

28. Chương 28: Tình Tan Vỡ

Ngày ra viện đúng vào ngày mai táng Hàn Thiên Khải nên đương nhiên Hàn Nặc không thể xuất hiện được. Ôn Hành Viễn cũng không lộ diện, chỉ có Si Hạ tới đón cô.

Ngoài cửa sổ, bầu trời âm u, rõ ràng thời tiết rất nóng nhưng gió thổi lại lạnh, phảng phất như có cơn gió báo hiệu giông tố sắp đến*.

* Câu gốc là: “SƠN VŨ DỤC LAI PHONG MÃN LÂU”, ý chỉ gió thổi báo giông tố sắp đến (ví với không khí căng thẳng trước khi bùng nổ chiến tranh, biến động).

Cô đã tỉnh dậy từ sớm, nhưng khề khà không muốn dậy, uể oải dựa người vào thành giường, đôi mắt trầm ngâm hướng ra ngoài cửa sổ.

Si Hạ đẩy cửa bước vào, tiến lại gần cô, thấp giọng nói, “Thật sự không nói với cậu ta một tiếng sao?”

“Ai cơ?” Si Nhan giật mình, lại lập tức hiểu ra, “cậu ta” mà Si Hạ nói chính là Ôn Hành Viễn. Cô cup mắt, im lặng.

Yêu không được, hận không xong.

Biển vẫn xanh, trăng vẫn sáng, cứ luân phiên tuần hoàn, còn trái tim thì vẫn đau đớn...Lúc này, cô không muốn nhìn thấy bất kì ai, kể cả cô bạn thân thiết Nhược Ngưng.

Thấy Si Hạ cứ định nói lại thôi, Si Nhan thu ánh mắt về, an ủi, “Em chỉ quay về làm việc thôi.”

Si Hạ hiểu, mỉm cười rồi đưa tay vuốt mái tóc dài của cô, “Buổi đầu thâu sáng nay Hành Viễn cũng đến đây, có muốn cùng nhau ăn cơm không?”

Si Nhan lắc đầu, “Em muốn ra ngoài một chút, nhân thể mua ít đồ, có lẽ là không kịp đâu.”

Một mình đứng cạnh bờ sông lộng gió, cho dù gió có thổi cay xè khóe mắt cô, cho dù gió thổi khiến cô lạnh run nhưng cô vẫn đứng lặng im, nhìn về phía xa, suy nghĩ trầm ngâm. Bóng lưng gầy nhuốm đậm vẻ cô đơn, như con thuyền nhỏ bị mưa gió quật tứ tung.

Đôi mắt trống rỗng ươn ướt, hàng mi dày khê run, nhưng không giọt lệ nào nhỏ xuống.

Cô không thể khóc, cô không thể mềm yếu.

Tại sao lại tới đây? Tại sao lại hoài niệm bờ sông lộng gió? Bởi vì dù đã trải qua nỗi đau khắc cốt ghi tâm thì tận sâu trong lòng vẫn tồn tại chút ngọt ngào.

Chậm rãi xoay người, cô ngồi dựa vào hàng rào bảo vệ, những hình ảnh cùng Hàn Nặc như đang tái hiện trước mắt.

Bảy năm trước, cũng ở nơi này, Hàn Nặc đứng trước mặt cô, nắm chặt tay cô, cẩn thận như nâng niu trái tim cô.

“Nhan Nhan, anh thích em!” Nhìn cô chăm chú, qua một lúc im lặng, cuối cùng anh ta cũng lên tiếng.

Cô kinh ngạc ngẩn đầu, khuôn mặt nhanh chóng đỏ hồng, trống ngực dồn lên hồi.

Hàn Nặc cất giọng trầm thấp nói ra bí mật trong lòng, khuôn mặt anh tuần cũng hơi đỏ, có chút vẻ mất tự nhiên, “Là thích thật sự, không phải trêu đùa. Loại chuyện này nói ra thật sự là hơi ngại, nhưng anh muốn cho em biết, bởi vì, em chỉ có thể là bạn gái của Hàn Nặc, không thể là của người khác được. Em hiểu chưa?”

“Tại sao? Nói không chừng còn có người tốt với em hơn.” Si Nhan nhìn anh ta, cười như không cười. Cô đoán là anh ta biết có người viết thư tình cho cô nên hơi ghen, nhìn anh ta cố tỏ ra nhẫn nại, cô có chút không đành lòng.

“Anh sẽ đối xử tốt với em cả đời, cả đời không đổi.” Âm lượng lời nói của anh ta không lớn, nhưng ánh mắt thì lại chứa vẻ nghiêm túc chưa từng có.

Run run nhìn Hàn nặc, ánh mắt trong veo vương trên khuôn mặt anh ta, cô dè dặt hỏi, “Cả đời?”

“Đúng, cả đời!” Anh ta trả lời kiên định, như thể muốn cô phải tin.

Phía chân trời lóe ra ánh tà dương, ấm áp rơi lên đôi tay đang nắm chặt của họ.

Đứng trước mặt anh ta, Si Nhan nắm chặt tay Hàn Nặc, đột nhiên lại cười dịu dàng. Rút tay ra rồi quàng lên cổ anh ta, cô ghé vào tai anh ta và nói nhỏ, “Em đồng ý với anh, chỉ làm bạn gái của Hàn Nặc!”

Trái tim anh ta đập những nhịp mạnh mẽ, đôi mắt đen láy lóe ra tia sáng khác thường, trong lòng tràn ngập cảm giác gọi là “hạnh phúc”, dường như có thể trào ra nhanh chóng.

Đưa tay ôm thắt lưng cô, anh ta cười tươi rói.

Lúc đó, họ còn trẻ, đều đơn thuần tưởng rằng tình yêu là chuyện của hai người.

Kì nghỉ năm năm trước, họ nắm tay đi khắp mọi nơi, cô nhảy sóng trên bờ biển, tiếng cười trong trẻo như bị tiếng sóng bao trùm. Lúc quay đầu lại, cô thấy anh ta cười dịu dàng, cười trêu mếu.

“Hàn Nặc?” Cất giọng gọi anh ta, thấy anh ta chớp mắt lộ vẻ nghi hoặc, Si Nhan nhoẻn miệng cười, hô to lên với biển khơi bao la, “Em yêu anh...”

Đôi chân trần giẫm lên những con sóng, cô chạy đến cạnh anh ta, kiễng chân hôn lên má anh ta. Thấy anh ta kinh ngạc, cô cười, dáng vẻ ngây thơ nghịch ngợm. Ngay lúc cô định xoay người đi, anh ta kéo cô vào lòng, đặt một nụ hôn triền miên lên môi cô.

Dưới bầu trời trong xanh, trước biển cả mênh mông, họ hôn nhau say đắm.

Lúc đó, họ yêu một cách mãnh liệt đắm đuối, cứ tưởng rằng cả đời sẽ trôi qua như thế.

Mùa đông bốn năm trước, đang lúc cô tán dóc cùng mấy chị em trong phòng, Hàn Nặc gọi điện đến.

“Nhan Nhan, mẹ anh đến, nửa tiếng nữa chúng ta cùng ăn cơm ở nhà hàng ven sông nhé?”

“Hả? Cái gì? Sao anh không nói sớm?” Lông tóc Si Nhan như dựng hết lên. Cúp điện thoại, cô nhảy ra khỏi đồng đồ ăn vặt, cuống cuồng thay quần áo.

“Nhan Nhan, cậu đừng căng thẳng, Hàn Nặc tính tình tốt như thế, chắc chắn mẹ anh ấy cũng không phải người khó gần đâu.” Nhược Ngưng vừa giúp cô sửa sang quần áo vừa an ủi.

“Nghe anh ấy nói, không được phép không theo khuôn khổ. Vì cuộc gặp với mẹ anh ấy, dạo này ngày nào mình cũng phải tập cười không hở răng, mệt chết mất thôi, chắc không giả vờ được nữa mất.” Ngẫm lại mấy tuần chuẩn bị cho kháng chiến, Si Nhan rùng mình, hít hà vài hơi.

“Ai bảo bình thường cậu thả phanh quá cơ, giờ thì có người trị được cậu rồi.” Nhược Ngưng trêu cười.

“Cũng phải, có bạn trai như thế cũng chẳng dễ dàng gì, biết thế không nhận lời anh ấy cho xong.” Si Nhan cau mày, nhăn mặt lại.

“Bớt nghĩ một đằng nói một nẻo đi, mình không tin cậu cam lòng bỏ Hàn Nặc nhà cậu.” Nhược Ngưng véo mặt cô.

“Có cơ hội sẽ nói với anh ấy, vì anh ấy mà mình tốn bao nhiêu năm tuổi thọ đây này.” Si Nhan cười hì hì, tóm tay Nhược Ngưng làm nũng.

“Đi nhanh đi, đồ con dâu xấu, đừng để người ta chờ.” Nhược Ngưng giục cô, còn không quên động viên, “Cố lên, bảo bối!”

Si Nhan cong môi cười, nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, hấp tấp chạy ra ngoài. Lúc đến nhà hàng, Hàn Nặc và mẹ anh ta cũng mới tới.

“Mẹ, đây là Nhan Nhan.” Trong lúc nói, Hàn Nặc thân mật ôm eo Si Nhan.

“Cháu chào cô ạ!” Mặt Si Nhan hơi đỏ, cô lễ phép hỏi thăm sức khỏe, đồng thời quan sát tỉ mỉ vẻ đoan trang của mẹ Hàn Nặc.

Bà Hàn ôn hòa cười, thân thiết nắm tay cô, “Ồ ngoài lạnh lắm, mau tới đây ngồi đi.”

Đó là lần đầu tiên Si Nhan nhìn thấy người nhà Hàn Nặc, cũng là lần duy nhất. Bà Hàn rất thích cô, trước lúc đi còn nắm tay cô, dặn dò cô kì nghỉ đến thăm nhà họ.

Hàn Nặc nhìn hai người phụ nữ quan trọng nhất đời mình hòa hợp như vậy thì cười rất tươi.

Lúc đó, họ cảm thấy hạnh phúc thỏa mãn, còn tưởng rằng cái ngày tay nắm tay đến hết đời đang gần ngay trước mắt.

Ba năm trước đây, lúc biến cố bất ngờ xảy ra, Hàn Nặc nắm tay cô, dịu dàng an ủi, “Đừng lo, Nhan Nhan, anh về tìm bố anh hỗ trợ, nhất định không sao đâu.”

Nhìn vẻ mặt kiên định của anh ta, Si Nhan rưng rưng gạt đầu.

Sau này, khi cô cảm giác được mọi chuyện có liên quan đến nhà họ Hàn, thế giới của cô như sụp đổ trong phút chốc. Mà khi nhìn thấy Hàn Nặc tiêu tụy khổ sở, cô không thể trách móc được câu nào.

Lúc mẹ được đưa vào phòng cấp cứu, Si Nhan hoàn toàn suy sụp, suốt ba ngày không mở miệng nói chuyện. Lúc Hàn Nặc chạy đến, cô ngã vào lòng anh ta, ánh mắt trống rỗng, vẻ mặt đờ đẫn.

“Nhan Nhan.” Hàn Nặc nghẹn ngào ôm cô vào lòng, cầm hai bàn tay lạnh cóng của cô, giọng nói như bị vỡ vụn, “Không sao đâu, nhất định là không sao đâu.”

Lúc đó, họ mơ hồ cảm giác được, đoạn kết của tình yêu đã nằm ngay dưới chân rồi.

Cả đời, thật sự rất dài. Vừa gặp phải một hồi sóng gió, rơi vào rủi ro, hoặc là đã đến đoạn rẽ trong cuộc đời một người thì sẽ bị mất nhau, hoặc đánh mất chính mình.

Từng tưởng rằng, tình yêu là thứ ngọt ngào ấm áp nhất, nhưng trải qua rồi mới biết, khi trang ngọt ngào và ấm áp được lật qua thì sẽ là trang đau khổ, bi ai mà khó ai có thể chịu đựng nổi.

Dù yêu nhau, nhưng trái tim không thắng được quan hệ máu mủ tình thân, rốt cuộc họ cũng không tránh được định mệnh nghiệt ngã này.

Đời người nếu chỉ đơn giản như thuở ban đầu thì có lẽ sẽ không như vậy. Có điều, họ không chỉ là gặp gỡ thoáng qua, đáng tiếc, họ phải rời bỏ nhau đang khi tình yêu thấm thiết.

Thế giới không thay đổi, nhưng hai người thì đã như không xa nhau được. Hồi ức chân thành nhất, cô dùng một tiếng thở dài để chào tạm biệt với một chuỗi tháng ngày bị thương.

29. Chương 29: Tác Phẩm Vĩnh Hằng

“Si Hạ?” Giọng nói quen thuộc truyền đến, Si Hạ dừng bước, lúc quay đầu lại, anh bình tĩnh lên tiếng, “Cục trưởng Trương.”

“Buổi đầu tuần hôm nay, cậu đi thay tôi đi. Tôi đang có chút việc nên không đi được, tôi đã bảo thư kí Lý gọi điện thông báo cho bên đó rồi.”

“Hạng mục quan trọng như vậy, hay là chú đi đi.” Si Hạ khẽ nhún mày.

“Cậu đi tôi còn yên tâm hơn. Lần này, Hoa Đô và Thiên Dự gần như nắm chắc rồi, tài liệu của họ đều đã được thẩm định, chỉ cần xem phương án của bên nào gần với dự tính của chúng ta hơn nữa thôi. Hạng mục này vô cùng quan trọng, cậu cũng biết rõ mà, nó liên quan đến sự phát triển của thành phố A. Chi phí cũng là vấn đề quan trọng đấy nhé. Tuy rằng lần này cậu hay trốn tránh, nhưng tôi biết, cậu rất vừa ý với Hoa Đô, hoặc lại nói là, cậu vô cùng tín nhiệm Ôn Hành Viễn.”

Si Hạ mỉm cười, cũng không nói gì nữa. Lấy thân phận và vị trí của Si Hạ thì rất dễ để giúp Ôn Hành Viễn, nhưng anh không cho phép Si Hạ nhúng tay. Về điểm này, Si Hạ vô cùng khâm phục Ôn Hành Viễn.

“Nghe nói hai năm nay, chỉ cần là hạng mục mà Thiên Dụ nhắm tới thì gần như đều bị Hoa Đô tóm được. Không biết lần này Thiên Dụ có thắng được Hoa Đô không.” Cục trưởng Trương thần nhiên cười, có chút vẻ thâm thúy, “Ôn Hành Viễn còn trẻ, vậy mà đã rất có thủ đoạn.”

“Giới bất động sản luôn tiềm tàng đầy những nguy cơ, cho nên nhiều doanh nghiệp chỉ vì muốn đạt được mục tiêu đã phá vỡ quy tắc cạnh tranh lành mạnh. Điểm khác biệt của Ôn Hành Viễn chính là không phá vỡ quy tắc cuộc chơi, lúc nào cũng tiến đánh một cách điềm tĩnh nhất.”

“Tổng hợp các phương diện, Hoa Đô tốt hơn, chỉ cần không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, cậu cứ liệu mà xử lý.” Cục trưởng Trương vỗ vai Si Hạ, tươi cười, “Cấp trên có lệnh điều động rồi, tôi cũng phải rút về thôi.”

“Cục trưởng Trương?” Si Hạ gọi nhỏ, lập tức phản ứng lại, có chút bối rối với vị cục trưởng đã chỉ dạy mình.

“Cũng già rồi, nên về thôi, bây giờ là thiên hạ của những người trẻ tuổi như các cậu. Nhưng cũng phải nói, dựa vào năng lực của cậu, đáng ra phải cất nhắc từ lâu rồi.”

“Cục trưởng Trương nói gì vậy, nếu mấy năm nay không nhờ chú dạy dỗ thì cháu đâu có được như ngày hôm nay.” Đôi mắt đen láy hiện vẻ chân thành. Si Hạ cảm kích cục trưởng Trương là điều thật lòng, cộng tác với ông đã lâu, tác phong làm việc liêm khiết công chính của vị cục trưởng khiến anh tin tưởng hơn rất nhiều vào hướng phát triển sự nghiệp trong tương lai.

“Cuối tuần sẽ tuyên bố, chắc chắn người trong cục sẽ đòi cậu thiết đãi đấy, đến lúc đó lo cho tốt. Giao cho cậu, tôi mới yên tâm.” Thấy Si Hạ định nói gì đó, ông lại vỗ vai anh, “Mau đi đi, không còn nhiều thời gian nữa đâu.”

Lúc Si Hạ đến hội trường, đại diện của các công ty đều đã tới, chỉ riêng người của Hoa Đô là không thấy đâu. Nhìn đồng hồ, đôi mày anh nhíu chặt lại. Phải biết rằng, nếu không thể chuẩn bị trình bày thì sẽ mất tư cách cạnh tranh, mà dựa vào tác phong của Ôn Hành Viễn, hẳn là phải đến từ sớm rồi.

Gọi điện thoại cho Ôn Hành Viễn, giọng nói trầm thấp của anh truyền ra, “Si Hạ?”

“Đang ở đâu?” Qua điện thoại, Si Hạ nghe thấy tiếng còi ô tô vang liên hồi, anh trầm giọng, “Cậu đừng vội, mình đang ở đây rồi.” Nghe thấy tiếng nói đó, anh liền đi thẳng ra ngoài hội trường.

Thời gian vừa đúng, đồng hồ chỉ mười giờ hai phút, bóng dáng Ôn Hành Viễn xuất hiện ở đại sảnh tầng một.

“Sao cậu lại đến đây? Không phải lần này do cục trưởng Trương toàn quyền phụ trách à?” Ôn Hành Viễn nhìn Si Hạ đang đứng trong đại sảnh, hơi khó hiểu.

“Đến cổ vũ cậu. Đổi xe à?” Đường Nghị Phàm cũng đến, Quý Nhược Ngưng chào hỏi với trợ lý của anh rồi hai người đi nhanh về phía thang máy.

“Lần này Hàn Thiên Dụ đúng là quá nóng vội, phái người động vào xe của mình.” Anh cười thần nhiên, nhận lấy tài liệu trong tay trợ lý rồi đưa cho Si Hạ.

“Như thế có phải là quá phô trương rồi không?” Thấy Si Hạ nhận lấy không chút do dự, Ôn Hành Viễn nhướn mày.

“Vào lúc này, nếu không xuất hiện vấn đề gì lớn thì sự việc cũng sẽ xảy ra. Còn về chuyện đó, đơn giản chỉ là để đối phương biết điều mà thôi.” Si Hạ nhướn mày, vỗ vai anh, “Thằng quỷ này mạng lớn, kế hoạch đúng là không chê vào đâu được.”

“Có tin tức mà không chịu báo sớm, cậu cũng được lắm. Có biết tổ thiết kế của Nhược Ngưng phải thức suốt mấy đêm không?” Anh cũng cười, quay lại nhìn Đường Nghị Phàm và Quý Nhược Ngưng.

Là nhân viên thiết kế của Hoàn Vũ, phương án lần này do Quý Nhược Ngưng toàn quyền phụ trách. Hoa Đô và Hoa Thành hợp tác, vốn đã tạo nên thế “thiên hạ vô địch” rồi, nay lại có thêm viện thiết kế Hoàn Vũ, khiến lực lượng của họ vốn đã mạnh lại thêm một “mãnh tướng”, Ôn Hành Viễn không thể không ở thế có lợi.

“Lần này Hàn Thiên Dụ tốn không ít công sức vào cục trưởng Trương.” Ôn Hành Viễn mặc bộ âu phục sẫm màu, càng tôn lên vẻ chừng chạc, chín chắn.

“Ông ta đi nhầm đường rồi, cục trưởng Trương là ai cơ chứ. Ông ta cứ tưởng cơ hội là chắc chắn rồi nên hết lần này đến lần khác chơi tiểu xảo.” Đang nói, thang máy đã đến tầng mười lăm. Si Hạ và Ôn Hành Viễn liếc nhau, sau đó anh nghiêng người, Ôn Hành Viễn dẫn đầu cả đoàn vào hội trường.

Hai phút sau, Si Hạ cầm bản thiết kế của Hoa Đô vào. Theo quy định, chỉ cần người chủ sự chưa đến thì không tính là muộn, Hoa Đô vẫn vô cùng an toàn.

Trong khoảnh khắc Hàn Thiên Dụ nhìn thấy Ôn Hành Viễn, hai mắt liền trợn trừng, không còn hơi sức để ý cục phó Si đã vào. Lúc anh đi qua Ôn Hành Viễn, đặt bản kế hoạch lên bàn, vẻ mặt điềm tĩnh rồi ngồi xuống bàn chủ sự, ông ta vô cùng tức tối.

Trận này phải đánh tiếp, không tới phút cuối cùng thì không được buông xuôi, hơn nữa, ông ta đã bỏ ra quá nhiều tâm huyết. Híp mắt lại, đôi mắt u trầm của ông ta đảo qua Ôn Hành Viễn, miệng nhếch lên một nụ cười không chịu yếu thế, dù cho có chút gượng ép nhưng cũng xem như ông ta không lép vế.

Mười doanh nghiệp tham gia vòng lựa chọn đầu tiên trong hai tiếng đồng hồ, còn lại ba doanh nghiệp, mà trong đó, hai bên có tiềm lực cạnh tranh cao nhất là Hoa Đô và Thiên Dụ.

Giữa trưa, Si Hạ và mấy nhân viên của các ban ngành liên quan cùng nhau đi ăn trưa. Ôn Hành Viễn, Đường Nghị Phàm và Quý Nhược Ngưng ngồi cùng một bàn, còn trợ lý của anh thì đi lấy hợp đồng quan trọng.

“Hành Viễn, về phương án mở rộng do bên Cửu Duy phụ trách, cậu loại mấy người rồi? Không hài lòng với ai cả à?” Cơm nước xong, ba người ngồi trong phòng nghỉ, Đường Nghị Phàm tò mò hỏi, “Không phải là cậu cố ý với người nhà Tạ Viễn Đằng đấy chứ?”

Quý Nhược Ngưng giở tài liệu xem, nghe thấy Đường Nghị Phàm nhắc đến tên Tạ Viễn Đằng thì liền ngừng đầu nhìn Ôn Hành Viễn.

Ôn Hành Viễn thông thả nhấp một ngụm trà, liếc nhìn anh một cái, “Cho đến giờ mình đều lấy công việc nói chuyện công việc, không nhằm vào ai cả.”

“Giai đoạn trước, phương án của Hoa Đô đều do Cửu Duy phụ trách, cũng khá thuận lợi, sao giờ lại...” Đường Nghị Phàm muốn nói lại thôi.

“Hạng mục lần này giống trước đây sao? Công trình lần này bao gồm cả nhà ở, văn phòng, khu vui chơi, trung tâm thương nghiệp, dẫn theo sự phát triển của cả thành phố A. Mình muốn nó phải là tác phẩm vĩnh hằng.” Tay phải gõ nhẹ lên mặt bàn, gương mặt Ôn Hành Viễn đầy vẻ trầm tư.

Tác phẩm vĩnh hằng!

Nghe thấy Ôn Hành Viễn nói, Quý Nhược Ngưng chợt thất thần, lúc tỉnh táo lại, bên môi khẽ gợn nụ cười. Cô lại nhớ đến cuộc trò chuyện tối qua với Si Nhan.

“Nhan Nhan, cậu biết không, lần này Tạ Viễn Đằng gặp phải phiền phức lớn rồi. Mình nghĩ Cửu Duy mất mối làm ăn với Hoa Đô cũng nên.”

“Có ý gì?” Si Nhan vốn đang không yên lòng, nghe thấy tên Tạ Viễn Đằng thì lại bồn chồn.

“Cậu đúng là làm việc qua quýt quá đấy, cầm tiền lương của công ty, chuyện lớn như thế mà cũng không biết?” Thấy vẻ mặt mờ mịt của Si Nhan, Quý Nhược Ngưng nháy mắt với cô mấy cái, “Vì dự án mở rộng ‘Kim Bích Thiên Hạ’, hôm nay là lần thứ tám Tạ Viễn Đằng đến Hoa Thành rồi.”

Vì thiết kế cho công trình đó, căn cứ vào yêu cầu của hợp đồng, đội thiết kế của Quý Nhược Ngưng đã được cử đến Hoa Thành, mục đích đương nhiên là để dễ dàng trao đổi và sửa bản vẽ kịp thời, cũng bởi vậy, cô biết được chuyện của Tạ Viễn Đằng. Trên cương vị người phụ trách doanh nghiệp cạnh tranh hàng đầu, Ôn Hành Viễn cũng dần ở lại Hoa Thành, làm việc suốt ngày đêm.

“Chuyện đó thì có gì lạ đâu, chẳng ai có thể cam đoan phương án nào cũng vượt qua xét duyệt ngay được, huống hồ dự án lần này lại quá lớn, không thể tránh khỏi phải sửa chữa vài chi tiết.” Si Nhan bĩu môi phản bác, lại có chút khó hiểu với sự đi đi về về của Tạ Viễn Đằng. Dù sao thì năng lực của cô ấy cũng coi như là tốt, vậy mà phải sửa đến tám lần? Hình như phá kỷ lục rồi.

“Sửa vài chi tiết? Cậu nghĩ đơn giản quá đấy. Là bị từ chối trực tiếp tám lần.” Quý Nhược Ngưng mở to mắt, ngữ điệu bất giác lên cao, “Cậu không thấy vẻ mặt xám ngoét của Tạ Viễn Đằng thì thôi, xời, có khi nếu thêm một lần nữa, cô ta sẽ nhảy thẳng xuống từ phòng làm việc của Ôn Hành Viễn ý chứ.”

Si Nhan liếc cô một cái, “Có lẽ là do Hoa Đô không nói rõ yêu cầu của phương án, lại ít trao đổi với Cửu Duy, đây vốn là khâu không thể thiếu trong thiết kế mà. Với dự án của thành phố A, Ôn Hành Viễn muốn công trình phải đạt đến độ một tác phẩm vĩnh hằng.”

“Tác phẩm vĩnh hằng?” Quý Nhược Ngưng kinh ngạc, lại nghe thấy Si Nhan nói, “Nếu như cậu ở lâu, sẽ phát hiện ra, tất cả các công trình của Hoa Đô không hề giống nhau, bất kể là về ngoài hay thiết kế bên trong căn hộ đều có những nét đặc biệt riêng. Nhưng cậu xem bản thiết kế của họ thì sẽ không phát hiện ra, chỉ giống nhau một điểm, đó là giản tiện.” Mở laptop ra, cô cho Quý Nhược Ngưng xem một bức vẽ, “Cậu xem, thấy giống chỗ nào không?”

“Tận dụng không gian rất hợp lý.” Quý Nhược Ngưng ngồi sang bên cạnh, chăm chú nhìn bản thiết kế nội thất.

“Đây là bức vẽ nhỏ, cậu xem bức lớn đi. Mặc dù sự lắp đặt không liên quan đến bất động sản, nhưng Hoa Đô rất chú trọng đến sắp đặt phần hậu kỳ, vách ngăn cũng làm rất tốt. Đó chính là giản tiện đấy.”

“Phức tạp lại hóa dễ lỗi thời, còn phong cách đơn giản lại dễ trở nên kinh điển vì không phải chạy theo thời thượng. Mình nghĩ, với công trình lần này, Ôn Hành Viễn vốn hy vọng cái kinh điển hòa chung với vĩnh hằng.”

“Nhược Ngưng?” Đường Nghị Phàm gọi cô mấy câu nhưng cô vẫn không có phản ứng, nên liền ôm vai cô.

Quý Nhược Ngưng hoàn hồn lại, “Dạ? Sao thế?”

Đường Nghị Phàm cười trêu mếu, “Có phải mệt quá không? Sao mà ngây ra thế?”

Tuy đã là vợ chồng nhưng Quý Nhược Ngưng vẫn không có thói quen thân mật với anh trước mặt người khác, hơi đỏ mặt, nhìn Ôn Hành Viễn, “Em đang nhớ đến lời Nhan Nhan nói.”

Ôn Hành Viễn ngẩng đầu, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc, chờ mong.

“Tối qua, em với Nhan Nhan có nhắc đến dự án mở rộng của Cửu Duy, cậu ấy nói, công trình của Hoa Đô sẽ là tác phẩm vĩnh hằng.” Quý Nhược Ngưng nói xong, liền nhìn Đường Nghị Phàm cười.

Ôn Hành Viễn hơi thất thần, sau đó, anh cúi đầu tiếp tục xem quyển tạp chí trong tay. Song, độ cong bên khóe môi dần tăng lên.

Nụ cười khe khẽ ấy, rất có ý tứ.

30. Chương 30: Cuộc Tương Phùng Bất Ngờ

Về mặt ôn hòa và ánh mắt vẫn thế, duy chỉ có khóe môi hơi nhếch lên là ẩn chứa vẻ tức giận khó thấy. Lạnh lùng đảo mắt qua phía Hàn Thiên Dự đang mỉm cười, đôi mắt anh có chút biến đổi.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Đường Nghị Phàm nhìn đồng hồ, trầm mặc một lát rồi nhỏ giọng hỏi anh.

Quý Nhược ngưng cầm tài liệu trong tay, nghiêng đầu nhìn họ.

Ánh mắt Ôn Hành Viễn thoáng trầm lại. Lúc anh ngồi xuống, đang định lên tiếng thì cửa hội trường đột nhiên bị mở ra. Anh quay đầu lại, thấy Si Nhan đang đứng đó.

Khuôn mặt cô đỏ bừng, trên trán lấm tấm mồ hôi, hơi thở gấp gáp. Cô cầm hộp đồng đưa đến cho anh.

Ôn Hành Viễn trầm mặc mấy giây rồi mới đứng dậy, khóe môi hơi cong lên, anh dịu dàng vuốt tóc cô, cúi đầu nói khe bên tai cô, “Cảm ơn em!”

Si Nhan hít sâu, cố gắng không để ý đến cơn tê dại khi môi anh chạm vào tai mình, hơi lùi lại, nhoẻn miệng cười và khẽ lắc đầu.

Lúc Si Nhan rời khỏi hội trường, đoàn thẩm định cũng vừa lúc ngồi vào bàn. Thoáng nhìn thấy Si Hạ, hai người nhìn nhau cười.

“Xin hỏi Ôn tổng, dự trù kinh phí của Hoa Đô thấp nhất trong ba doanh nghiệp. Với số vốn nhỏ như vậy, quý công ty có thể đảm bảo chất lượng không?” Cuộc cạnh tranh bước vào giai đoạn vấn đáp như thường lệ, người đặt câu hỏi là đồng nghiệp ở sở địa chất, còn Si Hạ vẫn ung dung ngồi trên chiếc ghế da.

Ôn Hành Viễn mỉm cười, “Trước khi đưa ra phương án này, Hoa Đô đã tiến hành khảo sát vật liệu một cách toàn diện, hơn nữa, tổ giám định cũng đã phân tích cẩn thận. Xét trong các sản phẩm cùng loại, thì nguyên liệu của Nhiên Thăng có chất lượng tốt nhất, giá cả cũng là thấp nhất.” Đặt bản hợp đồng mà Si Nhan vừa đem đến lên bàn, anh nói tiếp, “Lần này, Hoa Đô đã hợp tác với nhà cung cấp hàng đầu Nhiên Thăng.”

Lời vừa nói ra, những người có mặt đều xôn xao. Hàn Thiên Dụ biến sắc ngay tức thì, ánh mắt cũng lạnh đi.

“Nhiên Thăng sẽ phối hợp với Hoa Đô để hoàn thành “Kim Bích Thiên Hạ” trong vòng ba năm. Tôi tin chắc rằng, có lực lượng hùng hậu của Nhiên Thăng hỗ trợ, giá thành thấp như trong báo cáo là chuyện không khó. Không những Hoa Đô không lỗ vốn mà lợi nhuận thu về còn không phải là nhỏ.” Ngự khí của Ôn Hành Viễn rất trầm ổn, nhưng những chữ được nói ra vô cùng dứt khoát.

Mấy người của đoàn thẩm định đều gật gù, cúi đầu trao đổi với nhau, lại có người hỏi: “Như vậy thì Hoa Đô bố trí đội thiết kế để hoàn thành công trình thế nào?”

“Lần này Hoa Đô giữ nguyên phong cách là đơn giản, thêm một mục tiêu mới, đó là “tác phẩm vĩnh hằng”. Hơn nữa, bản thiết kế do kiến trúc sư giàu kinh nghiệm Quý Nhược Ngưng của viện thiết kế Hoàn Vũ cùng các nhân viên của công ty kiến trúc Hoa Thành thực hiện.” Ôn Hành Viễn vừa dứt tiếng nói thì mọi người đổ ánh mắt về phía Quý Nhược Ngưng.

Đường Nghị Phàm khẽ nắm tay cô, ánh mắt hiện rõ sự cổ vũ. Quý Nhược Ngưng mỉm cười, gật đầu rồi tao nhã đứng dậy.

Bầu không khí trong hội trường dịu lại. Quý Nhược Ngưng trầm tĩnh cầm bản thiết kế, giọng nói nhẹ nhàng mà đông đúc. Cô trình bày rõ ràng về bản thiết kế cho tổ thẩm định, lại nhờ có sự động viên của Đường Nghị Phàm nên trả lời rất thuận lợi, gần như không có trở ngại gì.

Kết quả thì có thể đoán được, giá thầu hợp lý, tương đối thấp, bố trí không gian tốt, đương nhiên Hoa Đô giành phần thắng. Cuộc chiến không ồn ào, không khói lửa đã kết thúc trong yên tĩnh. Lúc Ôn Hành Viễn và chủ sự Si Hạ bắt tay nhau, khuôn mặt Hàn Thiên Dụ sa sầm, không chút phong độ mà hằm hằm dẫn nhân viên của mình rời đi.

“Cậu cũng được lắm, kín mồm kín miệng giỏi.” Là những người cuối cùng ra khỏi hội trường, đi cùng Ôn Hành Viễn, Si Hạ nhướn mày.

“Mấy tay của Nhiên Thăng rất ngang ngạnh, mình phải tốn không ít công sức đầu đấy, chỉ còn thiếu nước bị Hàn Thiên Dụ phá hỏng đại sự nữa thôi.” Ôn Hành Viễn nói lỏng cả vạt, đôi mắt vẫn tỉnh táo, nhìn kỹ thì lại thấy vẻ lo lắng, “Sao lại là Tiểu Nhan? Nếu như Hàn Thiên Dụ biết trước...”

“Cho ông ta thêm một lá gan cũng không dám động đến xe của mình.” Si Hạ hiểu nỗi lo lắng của Ôn Hành Viễn, trầm giọng chặn ngang, đôi mắt hiện vẻ sắc bén.

Lúc chiều, khi Si Hạ đang nghiên cứu dự án với đồng nghiệp thì nhận được điện thoại của Ôn Hành Viễn, nói rằng muốn tự lái xe đến Nhiên Thăng lấy hợp đồng. Không cần nhiều lời, Si Hạ đã hiểu, chắc chắn là lúc trợ lý của anh đi lấy hợp đồng đã bị Hàn Thiên Dụ cản trở. Si Hạ nói, “Bây giờ thời gian sát quá, tầm chiều sẽ có cuộc chất vấn quan trọng, cậu không thể vắng mặt được.”

“Giờ Nghị Phàm mà đi, có khi sẽ ảnh hưởng đến việc trả lời của Quý Nhược Ngưng.” Ôn Hành Viễn chắc chắn, anh có thể tưởng tượng được, khi Đường Nghị Phàm đột nhiên rời đi, Quý Nhược Ngưng sẽ bị ảnh hưởng về tâm lý.

Bỗng dưng nhớ tới việc sáng nay Si Nhan lái xe anh đi, Si Hạ nhú mày, “Cứ giao ỳnh.”

Lúc Si Nhan nhận được điện thoại của anh thì cô đang ở dưới tầng một của khu nhà, vội vàng đánh tay lái, không dám chậm trễ một chút nào, tiến thẳng đến Nhiên Thăng. Đi lấy hợp đồng, cô vượt qua ba chặng đèn đỏ. cuối cùng thì trước hai giờ đã đặt được hợp đồng vào tay Ôn Hành Viễn,

Rời khỏi hội trường, Si Nhan lại lái xe về căn hộ để thu dọn hành lý. Lúc sắp xếp xong xuôi, hơi thở của Ôn Hành Viễn dường như vẫn phảng phất bên tai cô. Ngồi trên salon, day day trán, cô từ từ thở ra một hơi, lại cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

Cho tới nay, cô không dám nhận là mình dũng cảm, nhưng cũng không quá nhu nhược. Tuy nhiên, khi đối mặt với anh, cô luôn rất lo lắng, như thể chỉ có chút sơ suất thì sẽ “vạn kiếp bất phục”*. Dường như tất cả vượt quá sự chịu đựng của cô, cô cảm thấy vô cùng rối loạn.

* Muôn đời muôn kiếp không trở lại được

Sự việc xảy ra đột ngột, cô chưa kịp nghĩ đến chuyện lúc đưa hợp đồng sẽ phải gặp anh. Lúc ấy cô chỉ biết, anh là Ôn Hành Viễn, là người chưa bao giờ yêu cầu ở cô điều gì...Nhớ đến ánh mắt ôn hòa của anh, Si Nhan lại chẳng đành lòng.

Lúc cô trở lại căn hộ của Si Hạ, đã thấy Ôn Hành Viễn đang ngồi trên salon gửi thư điện tử. Thấy cô mở cửa vào, anh ngừng đầu nhìn cô, thần sắc không đổi, “Về rồi à?”

Si Nhan thuận miệng “vâng” một tiếng rồi im lặng đối diện. Trầm tư một lát, cô mới hỏi, “Lấy được dự án rồi à?”

“Ừ.” Ôn Hành Viễn chăm chú xem thư, ngón tay dài linh hoạt lướt trên bàn phím máy tính, lại nhanh chóng gửi một bức thư đi.

Nhìn vào cổ áo anh, Si Nhan không nói gì nữa. Cô định xoay người về phòng, nghĩ một lúc lại thấy mình đúng là chột dạ, do dự hồi lâu xem nên ngồi xuống cạnh anh hay ngồi vào chiếc ghế đơn.

Hai người cùng im lặng, trong phòng khách chỉ còn tiếng gõ bàn phím của anh. Lúc Si Hạ bưng cà phê ra, Si Nhan ung dung xem TV, điều chỉnh âm lượng ở mức nhỏ nhất, như thể sợ làm ảnh hưởng đến Ôn Hành Viễn. Đôi mắt Ôn Hành Viễn vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, dường như đã quên sự có mặt của Si Nhan. Có điều, ánh mắt hai người hơi giống nhau.

“Ăn cơm chưa?” Rót cho Ôn Hành Viễn một cốc cà phê, Si Hạ hỏi cô.

“Vẫn chưa đói.” Si Nhan mỉm cười, lấy cốc cà phê trên tay Si Hạ, lơ đãng trả lời, bất giác nhìn Ôn Hành Viễn gửi thư rồi nhún mày.

Hai anh em tán dóc câu ra vâu vào, chẳng ai đề cập đến chuyện sáng mai Si Nhan bắt máy bay về trấn Đại Nghiên. Ôn Hành Viễn xử lý xong đồng thư mới duỗi lưng một cái, nhìn đồng hồ, anh nói, “Mình đi trước đây, chuyện lúc chiều có kết quả rồi, Nghị Phàm đang cực kỳ tức giận.”

“Chuyện xảy ra với tay trợ lý hả?” Si Hạ nghiêng đầu nhìn anh, thấy Ôn Hành Viễn gật đầu thì không nói thêm gì nữa mà nói với Si Nhan, “Tiểu Nhan, em tiễn Hành Viễn về đi, chắc là bảo vệ của tiểu khu không nhận ra cậu ấy đâu.”

Si Nhan lườm anh một cái, biết thừa là Si Hạ cố tình tạo cơ hội để cô ở cạnh Ôn Hành Viễn. Cô cầm thẻ vào cửa rồi cùng anh xuống tầng dưới.

31. Chương 31: Qua Hết Ngàn Cánh Buồm

Lúc đi, trời rất trong xanh, tâm trạng của Si Nhan cũng hoàn toàn khác so với lúc đi vào ba năm trước.

Trong đại sảnh sân bay, dòng người qua lại không ngừng. Hàn Nặc đứng bên cạnh, nắm chặt tay cô, bàn tay ấm áp, mạnh mẽ, nhưng cái nắm tay lại thoáng có vẻ bồn chồn không yên.

Trong lòng Si Nhan chưa xót, cô cố gắng nở một nụ cười, nhưng không thể tìm được giọng nói của mình.

Bất kể là như thế nào, cô hy vọng mình có thể để lại cho anh ta một thứ cuối cùng, đó chính là nụ cười vui vẻ. Trừ cái đó ra, cô không còn có thể cho anh ta thứ gì được nữa, kể cả là nhân danh tình yêu cũng không thể, kể cả sự lưu luyến.

Hàn Nặc im lặng, gương mặt tuấn tú đượm vẻ u buồn.

“Chuyến bay 6248 đi thành phố D chuẩn bị khởi hành, xin...” Giọng nói trong trẻo vang lên, kèm theo tiếng chuông ly biệt.

Hàn Nặc ngẩng đầu, siết chặt cánh tay ôm cô.

Si Nhan nghiêng đầu khẽ tựa vào lòng anh ta, cánh tay ôm nhẹ lên thắt lưng anh ta, cô nghẹn ngào, “Hàn Nặc, chúng ta đều phải hạnh phúc.”

Hàn Nặc buông một tiếng thở dài, khẽ dè đầu cô vào lồng ngực trái. Lặng im mấy giây, nghe thấy tiếng nhịp đập khe khẽ bên ngực trái anh ta, cô còn nghe thấy anh ta nói, “Đúng, chúng ta đều sẽ hạnh phúc.”

Trong một cái chớp mắt, cô cảm giác được sự ghì chặt từ cánh tay anh ta. Anh ta vỗ nhẹ lưng cô, cách một lớp áo mỏng, độ ấm từ bàn tay anh ta truyền qua làn da lạnh lạnh của cô, lan tới tận đáy lòng, nóng hổi, mềm mại, còn có chút...ấm ướt.

Cô nhoèn miệng cười tươi, vẫy tay với anh ta rồi hòa vào dòng người đang rời khỏi thành phố A, biến mất khỏi thế giới tình yêu của anh ta. Có điều, lúc này đây, cô quyết định không quay lại.

“Nhan Nhan?”

Bất giác quay đầu lại, cô thấy bóng dáng cao lớn đang đứng yên ở cửa kiểm tra an ninh.

Trong kí ức của mình, ánh mắt trong veo sâu hút ấy vẫn không hề thay đổi, vẫn dõi theo cô. Cô chậm rãi đưa tay, đặt lên ngực trái.

Dòng lệ nóng rẫy cuối cùng cũng không kìm lại được, trào ra khỏi khóe mắt. Khẽ cắn môi dưới, Si Nhan nhủ thầm, “Hàn Nặc, từ nay trở đi, chúng ta phải học cách quên thôi, quên tình yêu khắc cốt ghi tâm, quên nỗi đau thấu tận tâm can, cũng là...quên nhau đi.”

Dòng nước mắt nóng bỏng khiến tầm mắt cô trở nên mơ hồ, song, không còn nỗi hoảng hốt như trước nữa. Cô đáp lại anh ta bằng một lần xoay người bước đi vô cùng dứt khoát.

Ba năm trước, dùng hết sức lực nắm chặt những mảnh vỡ của hồi ức trong lòng bàn tay; Ba năm sau, mở to mắt nhìn chúng yên lặng rơi qua kẽ tay, rơi xuống mặt đất. Dù có thịt nát xương tan cũng chỉ còn lại dấu vết đau thương mà thôi.

Hàn Nặc, anh nói, yêu là buông tay. Em lại nghĩ, vì trân trọng mối tình ấy, em chỉ có lựa chọn duy nhất là quên đi.

Trước kia, cô vẫn cảm thấy không ai có thể chia rẽ tình yêu giữa mình và Hàn Nặc. Cho đến khi cơn mưa ấy tới, hai người ôm nhau trong mưa, Si Nhan mới phát hiện ra, cô yêu anh ta thật, yên chân thành. Nhưng, cô cũng hận anh ta, hận anh ta đã cố giấu giếm, hận anh ta không tin mình, càng hận anh ta chịu đựng một mình trong ba năm. Song, yêu vẫn thắng hận, cô vẫn chọn tha thứ.

Mẹ đã đi rồi, cho dù Hàn Thiên Khải có hối hận hay không thì sinh mệnh đã mất cũng không thể quay về được. Cô không muốn hận ông ta tiếp nữa, bởi khi hận một người cần phải có lòng dũng cảm rất lớn; bởi khi hận một người, không phải ai cũng có thể kiên trì tới cùng.

Hàn Thiên Khải cũng đã đi rồi, bỏ lại Hàn Nặc phải một mình đối mặt với mớ bong bong. Giả sử họ yêu nhau lại, lúc đối mặt với nhau, thật ra lại chính là khi nhắc nhở mình, người thân của đối phương chết vì người thân của mình. Tình yêu như vậy thật quá nặng nề, cuối cùng, họ cũng không đeo nổi.

Hận thù trên đời này không thể thắng được sinh tử. Tình yêu sâu sắc, cũng không thể đánh lại được sự biến chuyển của định mệnh.

Vì vậy, ngày cô ra sân bay, Hàn Nặc gọi điện tới.

“Nhan Nhan, anh yêu em!” Bàn tay cầm điện thoại run run, sắc mặt tái nhợt, giọng nói khàn khàn khiến Si Nhan đau lòng.

“Em cũng yêu anh, Hàn Nặc!” Cô khẽ cất giọng, lệ cũng tuôn rơi.

Ba năm trôi qua, khi họ có thể thản nhiên nói ra chữ “yêu” này thì đã là cảnh còn người mất, là lúc hết duyên.

Hàn Nặc và Si Nhan cùng ý thức được, đây là lần cuối cùng được nghe đối phương nói “Anh yêu em!”*! Vì vậy, họ cũng không keo kiệt mà không nói ra.

*Chỗ này hiểu là “Anh yêu em” và “Em yêu anh” nhé. Ngôi xưng hô của tiếng Trung các bạn hiểu rồi mà.

Hàn Nặc trầm mặc, đôi mắt tràn vẻ bi thương, mãi sau, anh ta mới nói, “Nhan Nhan, quên anh đi.”

“Được!” Si Nhan thoáng yếu lòng, nhưng kiên quyết đáp lại.

Trong lòng đã sớm biết kết quả này, nhưng khi hai người thật sự đến bước ấy, trái tim không tránh được cảm giác buốt nhói.

Thì ra, khi hai người đối mặt với phút chia tay, không lên tiếng nhưng trái tim thì đã phủ kín nỗi đau.

Từng tưởng rằng, cô và Hàn Nặc sẽ gắn bó với nhau mãi mãi như một dòng sông, luôn là một phần trong sinh mệnh của nhau, là mạch máu không thể đứt lìa...Thì ra, dòng sông tưởng chừng không thể cắt đoạn ấy cũng là một thân thể độc lập, dù có chứa bao nhiêu nước, nhưng vẫn có khe hở. Chỉ có điều, khoảng cách nhỏ bé ấy chưa bị ai phát hiện ra mà thôi.

Từng tưởng rằng, người cùng mình sánh với trời đất là Hàn Nặc. Nhưng, tình yêu có đoạn kết, họ, đã đến định hạn đó. Lời thề hẹn năm nào giờ đã là hồi ức xa xăm.

“Hàn Nặc, em phải đi rồi...” Si Nhan nghẹn ngào nói tạm biệt với anh ta.

“Được, đi thôi.” Hàn Nặc hơi quay đầu lại, ánh mắt dừng ở một khoảng xa xăm, “Để anh tiễn em...tiễn em đi.”

Ba năm trước đây, khi cô rời đi, anh ta không đủ dũng khí để đối mặt. Hôm nay, anh ta muốn nhìn cô đi, mà Si Nhan cũng không nỡ từ chối lời thỉnh cầu này.

Rời đi, không phải là trốn tránh, ly biệt, ưu thương, nhưng cần thiết.

Dù đã cố gắng tỏ vẻ bình thản, nhưng khi hai người xoay lại, người hướng nam, người phương bắc, bóng dáng hai người ngày càng cách xa, Hàn Nặc chợt để rơi một giọt lệ...

Giờ mới chợt hiểu, mình thật quá yếu đuối.

Đêm hôm đó, Hàn Nặc say mềm, miệng không ngừng lẩm nhẩm tên Si Nhan, dường như muốn khắc sâu hình ảnh lúc hai người còn nồng ấm vào thân thể mình...

Đêm hôm đó, Hàn Nặc vô cùng tỉnh táo. Anh ta lão đảo đứng dậy, tránh khỏi tay Tạ Viễn Đằng, trầm giọng nói, “Đừng rơi nước mắt vì anh, anh không đáng...Anh không cần bất kỳ ai cả...Hàn Nặc không cần ai cả...”

Đêm hôm đó, Si Hạ lái xe dọc theo bờ sông, tình cờ gặp Tạ Viễn Đằng thẫn thờ như một con mèo đi lạc. Thấy cô kiên cường ngăn dòng nước mắt, có một nỗi đau khó nói thành lời trào lên trong lòng anh. Anh nghĩ, “dung túng” cho sự kiên cường của cô là một cái tội, nhưng anh lại mê man, không biết quyết định của mình là đúng hay sai.

Đêm hôm đó, bầu trời lấp lánh đầy ánh sao. Ánh trăng vàng vạc phủ khắp mặt đất. Thế nhưng, ai đó lại cảm thấy bầu trời thật u ám, dường như có thể sụp xuống chỉ trong tích tắc, khiến người ta thật khó thở.

Trong một đêm yên tĩnh, thỉnh thoảng chen vài tiếng động, mỗi người đều như đang giãy giụa trong thế giới của chính mình, nhưng lại bất lực.

Nếu như mọi chuyện có thể đứt đoạn gọn gàng trong một phát cắt, liệu trên đời này có còn tình yêu thật sự? Nếu như mọi chuyện không thể bị cắt đứt, liệu đời người có thể bắt đầu hành trình mới?

Bất luận là ai, dù trái tim có chẳng chịt muôn ngàn vết loét, thì cũng cần được an ủi. Có điều, ai muốn ai, ai không cần ai đây?

Người buông tay, người chờ đợi, đều có!

Người cố chấp, người bối rối, vẫn như nguyên!

32. Chương 32: Ngàn Dặm Xa Xôi

Lúc máy bay cất cánh, cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Lúc máy bay hạ cánh, hít được không khí tươi mát quen thuộc, cô cười thản nhiên, như trút được gánh nặng.

Thứ mất đi, dù là tình cảm sâu đậm cũng không ôm chặt mãi được, dù có than thở duyên bạc thì cũng không chạy theo nổi. Cuộc sống, phải tiếp tục, cô không thể xem nhẹ mà buông tha nó được. Con người, không thể ích kỷ mà chỉ sống vì mình.

Nghỉ ngơi gần hai tháng, lần này trở về, Si Nhan cố gắng hơn rất nhiều trong công việc, gần như là tận tụy hết mình. Thu gọn lại về thờ ơ, cô chủ động nhận thêm nhiều dự án, thành tích cũng không tệ chút nào. Chỉ trong ba tháng ngắn ngủi, không ai trong công ty là không biết đến cô, dường như cô đã trở thành “người nổi tiếng” rồi.

Đến công ty, về nhà, đi làm, đi ngủ, cuộc sống cứ trôi qua như vậy. Duy chỉ có một điều khác, đó là cô cảm thấy thế giới của mình quá tĩnh lặng. Trương Tử Lương thường xuyên gọi điện đến, không thoải mái được, cô đành quay lại quán bar. Thấy anh quan tâm đến chuyện giữa mình và Ôn Hành Viễn, cô không còn vẻ không tự nhiên nữa, lúc nhàn rỗi là lập tức chạy đi tìm việc. Cô cũng không còn bài xích việc đi xã giao, ngẫu hứng có thể đi dự họp cùng lãnh đạo, cũng biết tiến lui khéo léo, thích hợp.

Ngày 1 tháng 10, cô đến Đại Lý một mình.

*1/10 là Quốc khánh Trung Quốc.

Tiết trời đầu thu hơi se lạnh. Đêm qua có mưa, hôm nay bầu trời trong xanh, cũng giống như tâm tình cô, ngập tràn ánh nắng.

Tháng tư âm lịch là thời điểm thích hợp nhất để ngắm bướm bướm. Nghe nói, với tộc người Bạch, suối Hồ Điệp là dòng suối biểu trưng cho tình yêu chung thủy. Vì vậy, dù chỉ có một mình, Si Nhan vẫn quyết định đến suối Hồ Điệp.

Trên đỉnh Vân Nông thuộc núi Thương, những cây hợp hoan* trải tán ngang qua suối, nước suối trong thấy đáy. Cho dù dễ lỡ mất cơ hội chiêm ngưỡng hàng vạn con bướm, Si Nhan vẫn cảm động vì câu chuyện truyền thuyết xa xưa.

(Các bạn vào đây để đọc câu chuyện kì thú về suối Hồ Điệp nhé!)

Nghĩ đến đôi tình nhân cùng nhảy xuống suối sâu, dùng chính mạng sống của mình để bảo vệ tình yêu vĩnh hằng, khóe mắt Si Nhan lại ẩm ướt. Vì sự kiên định của họ, cũng vì hoàn cảnh éo le của họ. Tình yêu, liệu có được thiên trường địa cửu, hay chỉ là, chớp nhoáng nhất thời mà thôi?

Rời khỏi suối Hồ Điệp, cô đến sông Nhĩ Hải. Si Nhan cảm thấy, ngay lúc này, cô muốn đứng yên cho gió bên hồ thổi qua, một lần nữa để mọi chuyện trong tim lắng đọng lại.

Lúc này đang là hoàng hôn, du khách vẫn khá đông. Tiếng còi kè mặc cả bắt chợt khiến Cổ Trấn náo nhiệt hẳn lên. Cô thả bước chậm rãi, tâm tình vẫn rất thư thái.

Rời đi, rốt cuộc là đúng. Có đôi lúc, con người không thể cố chấp, nếu không, sẽ chẳng tìm được niềm vui trong cuộc đời. Đối với điều này, cô hy vọng rằng mình không phát hiện ra quá muộn.

Tiếng sáo trúc bắt chợt vang lên, phía xa là ngọn núi Thương và dưới dòng sông Nhĩ Hải có hai con thuyền đang chậm rãi tạt vào bờ. Cô đứng lặng im, để mặc cho cơn gió thổi tung mái tóc.

Lúc mới trở lại Cổ Trấn, cô kích động muốn cắt bỏ mái tóc đã nuôi hơn mười năm, mà khi kéo vừa chạm vào tóc, cô đột nhiên thay đổi ý định.

Cắt tóc để nói lên điều gì đây? Là thể hiện việc tạm biệt quá khứ, hay để chào đón cuộc sống mới? Cô thầm cười nhạo sự nhu nhược của chính mình, dưới ánh nhìn kinh ngạc của thợ cắt tóc, cô đã rời đi.

“Xin lỗi đã làm phiền, chị có thể chụp ảnh giúp chúng em không?” Một giọng nói chuẩn vang lên, cắt ngang dòng suy tưởng của Si Nhan.

Cô quay người lại, nhìn thấy một cậu thanh niên cao lớn ngưỡng ngừng cười, cánh tay ôm lấy cô bạn gái nhỏ nhắn bên cạnh.

“Được chứ.” Si Nhan thoải mái trả lời, mỉm cười nhận lấy máy ảnh.

“Cảm ơn chị.” Cậu thanh niên nói lời cảm ơn, đứng trước Nhĩ Hải, sánh vai cùng bạn gái.

Qua màn ảnh nhỏ, Si Nhan nhìn thấy nụ cười tươi tắn trên môi hai người, thật hạnh phúc, thật ngọt ngào. Cô thoáng chần động, nhanh chóng ấn nút chụp, ghi lại khoảnh khắc tuyệt đẹp này.

Không lâu trước đó, cô cũng đã sà vào một vòng ôm rộng lớn, ấm áp như thế. Sự giao hòa của hai ánh mắt đã bị dòng sông thời gian vùi lấp, mặc dù nó đã nhạt màu, nhưng cũng vẫn là dòng hồi ức đẹp đẽ, nhưng lại chỉ là hồi ức mà thôi...

“Chị Nhan, sao chị lại một mình đến một nơi xa xôi thế này làm việc? Thế mà người nhà chị cũng đồng ý à?” Vương Hạo nhíu mày, liếc mắt nhìn Văn Tĩnh, hỏi ra điều vốn nghi hoặc.

“Chị cũng chẳng phải trẻ con, sao phải được người nhà đồng ý?” Si Nhan đang xử lý đồng đồ ăn, miệng nói không rõ.

“Sao mà phải ra về già nua chứ, chị Nhan, nhìn chị còn trẻ con hơn cả em nữa.” Văn Tĩnh nhẹ giọng cười, buông lời trêu ghẹo cô.

“Chị rất thích câu này, chỉ vì một câu này thôi, tối nay, chị sẽ mời hai đứa ăn tối, cả tiết mục sau đó cũng tính cho chị luôn.” Si Nhan cười hì hì, rất có thiện cảm với hai cô cậu đã gặp ở Nhĩ Hải.

Hôm ấy, sau khi giúp hai người chụp ảnh, Tĩnh Văn vốn khá cởi mở nên đã hỏi cô có phải đi một mình không, có muốn kết bạn với họ không. Si Nhan luôn thiếu sự đề phòng với người khác nên đã đồng ý ngay. Văn Tĩnh muốn mua ít hàng thủ công mỹ nghệ của địa phương nhưng không nghe hiểu phương ngữ, vì vậy Si Nhan chịu trách nhiệm mặc cả. Càn quét một hồi, cuối cùng họ cũng thu được vài túi chiến lợi phẩm. Tiếp xúc lâu, Si Nhan và hai người họ đã trở nên khá thân thiết.

Sau đó, Si Nhan thay đổi lịch trình, cùng họ đến Tân Xuyên, lên núi Kê Túc ngắm mặt trời mọc.

Đứng trên đỉnh núi cách mặt biển hơn ba ngàn thước, nhìn vàng mặt trời chậm chậm nhô lên xua đi bóng tối âm u, vào khắc ấy, cánh cửa trái tim Si Nhan cũng dần được mở ra.

Được tắm bởi ánh mặt trời, để luồng sáng ấm áp bao bọc lấy mình, nhắm mắt lại, cô khẽ mỉm cười.

Mẹ, Tiểu Nhan đang ở rất gần mặt trời, Tiểu Nhan sẽ ổn thôi, mẹ yên tâm đi!

Không ngờ Vương Hạo và Văn Tĩnh lại muốn đến trấn Đại Nghiên. Si Nhan giúp họ tìm khách sạn, cũng là kết thúc hành trình ở Đại Lý, dành ba ngày để làm hướng dẫn viên du lịch miễn phí cho hai người.

“Chị Nhan, chị có bạn trai chưa?” Văn Tĩnh chớp đôi mắt to, thấp giọng hỏi cô.

“Chị Nhan của em thành gái ế rồi.” Buông khăn ăn xuống, cô khẽ nhíu mày, trên mặt hơi lộ ra vẻ ai oán, “Có anh nào tốt giới thiệu đi?”

Vương Hạo suýt nữa phụt nước ra chỉ vì dáng vẻ khôi hài của cô. Văn Tĩnh thì lại cười khanh khách, “Có, chị thích không?”

Si Nhan tròn mắt, “Nói cho chị xem nào, đẹp trai thường thường hay là siêu sao?”

Văn Tĩnh sán lại gần, nhìn thẳng vào mắt cô, “Không nói đùa đâu, em nói thật đấy, thật sự là có một không hai luôn.”

Si Nhan thận trọng gật đầu, thái độ nghiêm túc, “Chị cũng thế, rất thật lòng...”

Still feels like our first night together

Feels like the first kiss

It's getting' better. Baby...

No one can better this

Still holdin' on, you're still the one

First time our eyes met...

Giọng hát khàn khàn cất lên, chặn ngang cuộc nói chuyện của hai người. Si Nhan lấy điện thoại ra, nhấn nút nghe.

“Nhan Nhan, em đang ở đâu đấy? Quán đang bận quá, có thể đến đây không?” Giọng nói của Trương Tử Lương truyền đến, Si Nhan khẽ nhún vai, “Đại nhân đợi một chút, tiểu nhân sẽ đến ngay.”

Trương Tử Lương cười rộ lên, “Con bé này, có muốn anh đến đón em không?”

“Không cần đâu, chỉ cần trả tiền xe là được rồi.” Si Nhan cười hì hì, không lấy làm lạ với sự theo dõi sát sao của Trương Tử Lương. Trong khoảng thời gian này, cứ hễ cô không đến quán bar là anh lại gọi điện, trừ khi tăng ca, nếu không phải báo cho anh một tiếng.

“Chú ý an toàn, đừng nói chuyện với người lạ đấy.” Hiếm lắm mới thấy Trương Tử Lương nói đùa, anh lại dặn thêm, “Nhanh lên nhé, đừng trễ cà.”

“Tuân lệnh.”

Cúp điện thoại, Vương Hạo đã thanh toán xong. Si Nhan dẫn họ tới Như đã từng quen biết.

“Thì ra là đồng hương, tối nay anh Trương mời khách, cứ chơi thoải mái đi.” Trương Tử Lương vừa nhìn thấy Vương Hạo thì hơi biến sắc, sau khi nghe Si Nhan giới thiệu là đưa bạn gái đi du lịch thì mới thở phào nhẹ nhõm, xởi lởi hơn rất nhiều.

Sắp xếp cho Vương Hạo và Văn Tĩnh xong. Si Nhan trừng mắt với Trương Tử Lương, “Làm gì đấy?”

“Làm gì là làm gì?” Trương Tử Lương giả vờ ngớ ngẩn.

“Cái gì mà làm gì chứ? Sao vừa nhìn thấy Vương Hạo đã mất vui?” Si Nhan hất cằm lên.

“Làm sao đấy?” Đỗ Linh quay lại quầy bar lấy rượu, thấy Si Nhan và Trương Tử Lương đang hầm hè thì khẽ huých cô, “Bắt nạt hả? Nhan Nhan.”

“Eo...Lấy hai chọi một, em chịu thua.” Si Nhan bĩu môi, không hỏi nữa, ai bảo người ta có hai cơ chứ, đơn độc tác chiến như cô mới là thiệt. Tục ngữ nói không sai, hảo nữ không tính thiệt trước mắt.

“Thiệt đâu nào?” Đỗ Linh kéo tay cô, cười khà khà, “Hôm qua, Ôn Hành Viễn nhà em gọi điện hỏi thăm em đã đến chưa. Gọi một cú điện thoại đi.”

Đã lâu rồi không có ai nhắc đến tên anh, Si Nhan thoáng giật mình, hất tay Đỗ Linh ra, nhướn mày, “Nhà ai chứ? Kệ chị đấy.” Nghiêng người, cô gọi, “Tử Lương, em chắc đến tám phần Đỗ Linh muốn vượt tường, anh cẩn thận đấy...”

“Xem chị có bóp chết em được không này...” Đỗ Linh giả vờ nổi giận, đuổi theo vài bước.

“Á à...Vì một câu nói mà gây án mạng...Mưu sát đây...” Si Nhan vừa cười vừa chạy, không ngừng la hét.

Nhìn hai bóng dáng đùa giỡn với nhau, Trương Tử Lương mỉm cười, rồi gọi đến số của Ôn Hành Viễn.

33. Chương 33: Tin Đính Hôn Bất Ngờ

Tiến Vương Hạo và Văn Tĩnh lên máy bay xong, Si Nhan ngồi trên xe, im lặng nhìn hàng cây đang thụt lùi về phía sau một cách thất thần.

“Nhan Nhan, em với Hành Viễn làm sao vậy?” Trương Tử Lương kìm nén đã lâu, giờ mới quyết định hỏi cho rõ ràng.

Si Nhan quay lại nhìn anh, khẽ chớp mắt một cái, sau đó nhẹ nhàng nói, “Bọn em chẳng thế nào cả, cũng không sao hết.”

Giọng nói của cô rất nhẹ, nhưng lại mơ hồ lộ ra sự kiên quyết khiến Trương Tử Lương giảm mạnh chân phanh. Si Nhan không ngờ anh lại phản ứng mạnh đến thế, suýt chút nữa bật dậy, nghi hoặc nhìn anh, “Sao vậy?”

Ánh mắt anh thâm trầm, anh nói rõ từng chữ một, “Hành Viễn sắp đính hôn rồi...”

Si Nhan nhìn thẳng vào anh một lúc lâu rồi quay đầu đi, hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ, giọng nói bình tĩnh, “Thật à?”

“Thật à? Chỉ thế thôi? Không có gì muốn nói sao?” Trương Tử Lương rất ít khi tức giận, nhưng lần này thì tức giận thật. Tối qua, anh không thể liên lạc được với Ôn Hành Viễn, người nhận điện thoại là Ôn Hành Dao. Anh ta trở về từ nước ngoài chính là để tham gia lễ đính hôn của em trai.

Tạm không nói đến mười năm chờ đợi, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi đã đính hôn với một người phụ nữ xa lạ, đây là Ôn Hành Viễn sao? Anh thật sự quyết định rồi? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Từ hôm anh đưa cô về, mỗi lần gọi điện tới chỉ hỏi cô có khỏe không, chứ quyết không nói chuyện với cô...Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trương Tử Lương cho rằng, anh có quyền biết. Chỉ bằng việc Ôn Hành Viễn là bạn của anh, chỉ bằng việc anh chăm sóc cô như em gái, anh phải biết.

Si Nhan mím môi, trong mắt không hiện lên vẻ nghĩ ngợi gì, “Nói gì? Lúc đi đã nói rõ ràng cả rồi.” Cô tự cảm thấy sự thất bại của mình, cố nén màn sương giăng trong mắt, cô đón nhận ánh mắt tức giận của Trương Tử Lương, “Tử Lương, cảm ơn anh đã nói cho em biết. Mười năm cố gắng em không thể báo đáp, không phải không cảm động, chỉ là...” Chỉ là em sợ, chỉ là vì em nhu nhược. Nhưng, cô không nói như vậy được, vì vậy cô nói, “Chỉ là, cảm động không có nghĩa là yêu.”

Trầm mặc một hồi lâu, Trương Tử Lương nhìn cô, nói lời sâu sắc, “Hành Viễn cố gắng mười năm không phải vì muốn em báo đáp gì cả, mặc dù không thể đáp lại bằng tình yêu, ít ra cũng đừng nên để mặc cậu ấy đi sai đường. Chẳng lẽ em cho rằng cậu ấy đính hôn vì tình yêu sao? Có phải là giận dữ hay không, anh tin chắc là em rõ ràng hơn anh.”

Si Nhan quay mặt đi, không dám nhìn ánh mắt chằm chằm của Trương Tử Lương. Qua một lúc trầm mặc, cô lên tiếng, “Em nói với anh ấy, em không cần ai cả...Em không ngờ anh ấy lại...”

Dòng suy tưởng bị kéo về một đêm tại thành phố A, khi Si Nhan tiễn Ôn Hành Viễn xuống nhà.

“Lạnh à?” Thấy cô ôm vai, Ôn Hành Viễn hỏi, chưa đợi cô trả lời đã cởi áo khoác âu phục choàng lên người cô.

Si Nhan chần chờ một lúc, cuối cùng đưa tay kéo chặt áo lại, để mình lọt thỏm bên trong chiếc áo của anh, trong mùi hương quen thuộc, rồi lại tiếp tục im lặng.

“Hôm đây gọi anh có việc gì?” Ôn Hành Viễn ra bãi lấy xe, thấy cô định đi thì trầm giọng hỏi.

Si Nhan nhớ tới trước lúc đến bệnh viện trại giam, cô chủ động gọi điện thoại cho anh. Đúng lúc cô định lên tiếng thì Si Hạ gọi tới, vì vậy, cô chưa kịp nói gì với Ôn Hành Viễn mà đã vội vàng đến bệnh viện.

Ai ngờ, chuyện này qua đi, tất cả cũng đã thay đổi. Nếu như cô biết, liệu cô có đi không? Vấn đề này, mãi mãi cô không có được đáp án. Vì vậy, lời định nói ra sẽ được nuốt ngược trở lại, chôn chặt cả đời, không bao giờ nhắc đến nữa.

“Anh không ép em, em cũng đừng giấu anh. Anh chỉ muốn hỏi em, hôm đó muốn nói gì với anh?” Anh khẽ nắm cổ tay cô, trong ánh mắt dịu dàng là sự mong đợi. Hôm đó cô muốn nói nhưng xấu hổ, anh không tin sẽ bị cự tuyệt.

“Anh biết là anh ấy trình chứng cứ lên, tại sao không nói cho em?” Không phải là đáp án anh muốn, Ôn Hành Viễn trầm giọng, “Không phải câu này.”

“Tại sao lại quyết định thay em? Tại sao không hỏi em?” Cô nhìn anh chăm chăm, như thể đang độc thoại, “Anh cho rằng như thế là tốt với em sao? Anh thật sự hiểu rõ em sao?”

Ôn Hành Viễn nhìn cô, im lặng rồi buông tay ra, anh hỏi, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Trong lòng chợt có chút chua xót khó hiểu, cô lãnh đạm lên tiếng, “Sau đó, em muốn nói một câu cảm ơn, cảm ơn sự chăm sóc của anh, cả...tình yêu của anh nữa...”

“Không cần.” Đột nhiên anh chặn ngang, không thể tin nổi mà hỏi lại, “Đây là quyết định của em?” Ánh mắt nóng rực rơi trên mặt cô, thấy cô khẽ gật đầu, ngực trái của anh vô cùng đau đớn, hai tay nắm chặt vô lăng, các đốt xương trắng bệch.

Đột nhiên, anh im lặng, ánh mắt thâm sâu nhìn cô, trong đôi mắt kia như hiện lên rất nhiều quang hờ ực. Một lúc sau, anh nói, “Chỉ vì nguyên nhân đó?”

Giọng nói trầm thấp khiến tim cô run lên, cô không thể nào làm lơ trước vẻ mặt uể oải và thất vọng của anh. Khẽ cắn môi, cô nhẩm tâm nói, “Bởi vì không có tình yêu.”

Nhẹ nhàng đẩy cửa xe ra, đưa lưng về phía anh, cô lo lắng nói, “Đừng lãng phí thời gian nữa, mười năm là đủ lâu rồi, em...không cần ai cả.”

Anh không hề lên tiếng, hàng mi khẽ run. Nghe thấy tiếng đóng cửa xe, anh nhắm mắt lại.

Khi cô đi ra khỏi bãi đỗ xe, anh lái xe vụt qua cô, nhanh chóng biến mất khỏi màn đêm.

Đứng dưới bầu trời đầy sao, nghe được một tiếng thở dài, một giọng nói nhẹ nhàng mà nhuốm đầy vị khổ sở, “Em xin lỗi!”

“Nói cho anh biết, đó là lời thật lòng của em à?” Trương Tử Lương lên tiếng, “Thật sự trách Hành Viễn giấu chuyện? Hay là thật sự không có cảm giác với cậu ấy?”

Một Trương Tử Lương xưa nay vẫn nói chuyện điềm đạm, giờ đột nhiên trở nên dữ dằn hơn. Mỗi câu hỏi của anh đều khiến cô không thể trốn tránh được. Si Nhan cảm thấy thật bất lực, không thể chịu nổi nữa. Nhắm mắt lại, cô không nói gì.

“Cho dù chỉ là bạn bè bình thường cũng không thể nhắm mắt làm ngơ để mặc cậu ấy phạm sai lầm được. Đó là hạnh phúc cả đời cậu ấy.” Trương Tử Lương thở dài, đưa tay vuốt đỉnh đầu cô, khẩu khí thật sự giống Si Hạ.

Trong lúc nhất thời, cô á khẩu không trả lời được, trong lòng hỗn độn đủ thứ mùi vị.

Trở lại công ty, cô bắt tay vào công việc, đột nhiên bao cảm hứng tụt hết, buồn bực vô cùng. Cô cố gắng lấy lại tinh thần nhưng làm sai đủ thứ, khi tan sở, trở về nhà, cô chôn mặt vào khuỷu tay, khóc nức nở.

Không biết chính mình cảm thấy không tự nhiên vì điều gì, rõ ràng không phải tại anh, rõ ràng hiểu được sự bao bọc của anh. Đối với anh, không phải là cô không động lòng, nhưng tại sao lại không thể dũng cảm bước ra được? Đã hoàn toàn cắt đứt với Hàn Nặc, tại sao lại không chịu tiếp nhận anh? Anh không vạch trần tất cả, cô lại làm mọi thứ rối tung, anh tiến thêm một bước, cô lại sợ hãi trốn chạy. Anh không nỡ ép cô, nếu không sẽ chẳng đợi mười năm. Nhưng chính cô đã dồn mình vào góc chết.

Ánh mắt thâm trầm của anh lại hiện lên, trong một khắc, sự dịu dàng ấy đột nhiên trở nên xa cách. Bên tai vẫn như thoang thoảng lời thề của anh, chỉ thoáng chốc, nó lại như miếng băng lạnh đập vào trái tim cô.

Trái tim như bị thít chặt lại, mơ hồ truyền đến cảm giác đau điếng. Lau đôi mắt ẩm ướt, ầm mừi mấy con số, nghe được giọng nói trầm thấp, nước mắt lại trào lên. Trống ngực dồn liên hồi, chỉ im lặng một lát, cô đã nghẹn ngào, “Tại sao lại đánh hôn?”

34. Chương 34: Cán Cân Nghiêng Lệch

Lúc điện thoại của Si Nhan tới, Ôn Hành Viễn đang đi ra phía bãi đỗ xe.

“Hành Viễn, anh nghe điện thoại đi, em ra trước...” Giọng nói xa lạ truyền đến, sau đó Si Nhan nghe thấy Ôn Hành Viễn nói “Được.”, rồi anh lại hỏi, “Tiểu Nhan, em vừa nói gì? Anh không nghe rõ...”

Hành Viễn! Giọng phụ nữ dịu dàng gọi anh là “Hành Viễn”, thật tự nhiên, thật...thân thiết. Tiếng gọi đó khiến trái tim Si Nhan như rơi xuống, khóe môi khẽ giật, cô không thể nói được một câu. Cuối cùng, cô im lặng rồi dập điện thoại.

Ôn Hành Viễn, sự chờ đợi của anh vẫn khiến người ta cảm thấy tự nhiên như vậy, tình yêu của anh cũng không dùng miệng để nói, chỉ dùng hành động để biểu đạt. Có đôi khi Si Nhan cảm giác mình như một đứa trẻ được chiều hư, chỉ muốn được nhận chứ chưa từng báo đáp. Anh xuất sắc đến cỡ nào, Si Nhan đều biết. Có rất nhiều người phụ nữ ngưỡng mộ anh, cô cũng biết.

Chỉ cần anh gật đầu, anh sẽ không thiếu người yêu.

Còn cô, lại không muốn anh.

Khi cô xác định cự tuyệt anh, anh đã buông tay. Vì vậy, anh quyết định đính hôn, vì vậy, ngoài cô ra, rốt cuộc anh cũng có người phụ nữ khác. Trong lúc nhất thời, trái tim Si Nhan như rơi vào một khoảng không vô định, tung bay tứ phía không chỗ rơi.

Con người có linh hồn, cũng biết đau đớn. Đáy lòng cô như tràn ra nỗi chua xót, dần lan ra thành nỗi đau âm ỉ. Cong môi nở nụ cười khổ sở, cô nghe thấy tiếng nói như bị nghiền vụn của mình, “Như vậy cũng tốt...”

Cuộc sống không vì nỗi khổ của bất kì ai mà dừng lại, nó vẫn trôi như dòng sông. Cô vẫn đi làm như ngày thường, mấy ngày liên tiếp không hề đến quán bar; sau khi tan sở thì về thẳng nhà, giam mình trong một góc trời riêng.

Mở máy tính ra, gõ vài dòng tâm sự, cô dùng những con chữ để lưu lại hồi ức, cũng là một lần làm dịu đi trái tim không yên.

Rạng sáng, cô lên mạng, MSN của Quý Nhược Ngưng sáng đèn.

“Bảo bối, cậu còn sống không?” Một khuôn mặt tươi cười đáng yêu hiện ra khiến Si Nhan nghĩ đến nụ cười tươi tắn của Quý Nhược Ngưng.

“Nhược Ngưng, mình thật sự sai rồi sao?” Si Nhan nhìn khuôn mặt cười đến thất thần, mãi sau mới lọc cọc gõ ra được một câu hỏi.

Phía kia im lặng, cô cũng không nói gì.

“Nhan Nhan, mình không phải cậu, chúng mình là tri kỷ nhưng mình cũng không thể hiểu rõ tất cả về cậu. Chỉ muốn hỏi cậu một câu thôi. Nghe nói anh ấy đính hôn, cậu có tâm trạng gì?” Câu hỏi của Quý Nhược Ngưng khiến Si Nhan muốn khóc.

“Nếu như anh ấy yêu cô ta, mình chúc phúc...Nếu anh ấy làm thế vì mình từ chối, mình...Anh ấy muốn mình phải thế nào đây...” Giả thiết của Si Nhan vẫn chưa hoàn chỉnh, ảnh đại diện đã chuyển thành màu xám.

Quý Nhược Ngưng nhìn chằm chằm vào màn hình, ngơ ngác một lúc, sau đó nhớ đến một trang mạng. Cẩn thận đọc một trang nhật ký, cô chợt hiểu ra.

Ngày hôm sau, Tạ Viễn Đăng đến Hoa Đô nộp bản kế hoạch, thư ký của Ôn Hành Viễn đi họp cùng anh, vì vậy Quý Nhược Ngưng đưa cô đến phòng tiếp khách.

“Chờ một chút, chắc là sắp xong rồi.” Ánh mắt Quý Nhược Ngưng bình tĩnh, nhưng không sáng lắm.

“Nhược Ngưng, có phải cô rất ghét tôi không?” Tạ Viễn Đăng tao nhã ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn thẳng cô.

Quý Nhược Ngưng thoáng giật mình, lập tức gật đầu, “Tôi đối với cô chẳng có cảm giác gì hay ho cả.” Thấy Tạ Viễn Đăng định nói tiếp, cô cười, “Nhưng mà chỉ là trước kia thôi.”

Tạ Viễn Đằng nhú mày, lộ vẻ nghi hoặc. Quý Nhược Ngưng nói tiếp, “Là bạn thân của Nhan Nhan, cho dù cô đến với Hàn Nặc vì nguyên nhân gì thì tôi cũng không thể dùng trái tim bình thường đánh giá cô được, thứ lỗi cho lòng dạ hẹp hòi của tôi.” Cô mỉm cười, thái độ chân thành.

“Nhược Ngưng, Đường tổng mời cô đến phòng làm việc của anh ấy.” Thư ký của Đường Nghị Phàm gõ cửa, cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người.

“Tôi có việc phải đi, gặp dịp sẽ nói chuyện sau.” Quý Nhược Ngưng đứng dậy, mỉm cười bước ra khỏi phòng khách.

Bản kế hoạch của Cửu Duy phải sửa đến gần hai mươi lần, cuối cùng cũng khiến Ôn Hành Viễn hài lòng.

Gập tài liệu lại, anh trầm ngâm chốc lát rồi chậm rãi nói, “Vất vả cho cô rồi, cô Tạ.”

Tạ Viễn Đằng cũng cười, “Ôn tổng khách khí rồi, làm khách hàng hài lòng là tôn chỉ của chúng tôi. Chỉ có điều, không biết có làm ảnh hưởng đến tiến độ của Hoa Đô không?”

Anh dùng đốt ngón tay gõ gõ xuống mặt bàn, im lặng mấy giây, “Cũng vừa kịp.”

Về mặt Ôn Hành Viễn không đổi, Tạ Viễn Đằng không thể đoán ra anh đang nghĩ gì, chỉ ngượng ngùng cười, “Vậy thì chúng tôi sẽ chuẩn bị triển khai kế hoạch, sẽ cố gắng hết sức để đạt được hiệu quả tối đa.”

Ôn Hành Viễn gật đầu, đan hai tay vào nhau, lại hỏi: “Nghe nói luật sư Hàn trở về Thiên Dụ?”

“Cũng có thể.” Tạ Viễn Đằng đắn đo rồi mới đưa ra đáp án nửa vơi.

Tối nay, Đường Nghị Phàm thuyết phục Ôn Hành Viễn và đưa cả Quý Nhược Ngưng đến dự buổi khai trương quán bar của một người bạn. Ngoài ra, có một vị khách khác mỉm cười chào hỏi với mọi người rồi tự nhiên ngồi vào chỗ cạnh Ôn Hành Viễn.

Lúc Si Hạ đến, anh làm mặt lạnh ngồi xuống cạnh Ôn Hành Viễn, hai người không nói với nhau câu nào. Si Hạ hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác, màn khói trắng lượn lờ khiến người ta không thấy rõ được vẻ mặt anh. Ôn Hành Viễn uống mấy ly liền, dường như muốn dùng rượu giải sầu, nhưng càng uống lại càng tỉnh.

Thạch Lỗi, Cao Các và một đám người quen lục tục kéo tới, bầu không khí nặng nề cuối cùng cũng dịu lại được một chút.

Quý Nhược Ngưng mấy lần muốn đứng lên đến chỗ Ôn Hành Viễn nhưng đều bị Đường Nghị Phàm kéo lại.

“Cứ cho là bị Nhan Nhan cự tuyệt, nhưng đáng phải đổi bằng hạnh phúc cả đời mình ư? Chẳng lẽ là vì muốn khiến con bé áy náy?” Quý Nhược Ngưng trừng mắt nhìn Đường Nghị Phàm, khẩu khí hung hăng.

“Ngoan nào, đừng khiến cậu ta phải đánh cược nữa, vất vả lắm mới lôi được cậu ta đến đây, chắc bực bội sắp chết rồi.” Đường Nghị Phàm nghiêng đầu nhìn Ôn Hành Viễn, chỉ dùng chút sức đã ôm cả người Quý Nhược Ngưng vào lòng.

“Em cũng bực sắp chết rồi đây, điên hết cả lượt.” Thở dài một hơi, cô ngửa đầu uống bia, vị đắng khiến cô nhăn mày lại.

“Điên cũng được, phát tiết ra còn tốt hơn là giữ cơn buồn bực trong lòng. Tốt hay xấu thì cũng phải có một kết quả.”

“Chỉ sợ kết quả là có người đính hôn thật, còn có người ở ngàn dặm xa xôi thì đang chán chường, thần thờ...”

“Cách” một tiếng, Ôn Hành Viễn đặt mạnh ly rượu xuống bàn, đứng thẳng dậy, chặn ngang lời Quý Nhược Ngưng.

Năm phút trôi qua, dưới ánh đèn pha, ở giữa sân khấu, Ôn Hành Viễn ngồi xuống trước cây đàn dương cầm với ánh mắt cô đơn.

Ngón tay thon dài tao nhã giờ lên rồi hạ xuống như múa trên những phím đàn, tấu lên khúc nhạc du dương nhưng đượm buồn Cao chạy xa bay.

Có thể khiến thế giới này không ồn ào được chăng?

Trái tim anh

Tĩnh lặng một cách kỳ quái

Câu chuyện xưa thực thực giả giả

Anh không đủ sức để chấp nhận nó

Chỉ muốn được một lần yêu...

Ánh mắt anh giữ tại một nơi, xa xăm, thâm tình. Giọng hát anh trầm thấp, giàu từ tính, nhưng lại mơ hồ hiện ra vẻ uể oải, mờ mịt. Tự đàn tự hát, hoàn toàn quên đi chính bản thân mình.

Khúc nhạc đã hết, tiếng vỗ tay vang lên như sấm, có cả tiếng hò hét, lại có người la lên, “Một bài nữa!”. Nhưng, anh im lặng đứng dậy, không liếc mắt nhìn bất kỳ ai và rời khỏi quán bar.

Quý Nhược Ngưng đuổi theo, chặn Ôn Hành Viễn lại ở bãi đỗ xe.

“Anh làm vậy là vì muốn thế nào? Đưa vợ chưa cưới đến buổi họp mặt bạn bè, muốn chứng tỏ cái gì?” Quý Nhược Ngưng tức tối, giọng điệu bất giác bén nhọn hẳn lên.

“Anh không rõ em có ý gì.” Ánh mắt Ôn Hành Viễn rất sáng nhưng lại nhìn cô bằng vẻ lạnh lùng.

“Không rõ? Thế để tôi nói cho rõ. Nếu anh yêu con bé, đừng dùng đến cách này để ép nó, tầm thường.” Thấy Ôn Hành Viễn thoáng trầm nét mặt, Quý Nhược Ngưng thông thả nói, “Anh biết không, cả đám các người không phải đang khuyên nó mà là trách nó, cả anh trai nó cũng đứng về phía anh. Hình như nếu nó không theo anh thì sẽ là một đứa ngu si nhất trên đời này. Anh tốt với nó, anh yêu nó, thế thì nó nhất định phải lấy anh sao?”

“Cô ấy nói như vậy?” Giọng nói của Ôn Hành Viễn vẫn bình tĩnh như trước, nhưng trái tim anh thì đang nhói đau.

“Nó vốn là một đứa ngốc, không bao giờ cãi lại vì mình lấy một câu. Nó sợ sự do dự của mình làm tổn thương người khác, sợ người nó yêu vô tình lại trở thành thế thân của kẻ khác, chẳng lẽ như thế cũng là sai à? Mười năm, một người dùng mười năm để chèn kín miệng nó rồi. Nó không cầu các người, thì một người vào Thiên Dụ, một người khoa trương hơn, đính hôn cơ đấy. Ôn Hành Viễn, tất cả đều trưởng thành rồi, có thể không như vậy không? Đối cách khác không được à? Anh có biết từ hôm nó nghe tin anh đính hôn đến nay là mấy ngày rồi không? Tại sao phải ép nó như thế? Chờ nó gọi điện cho anh, nói xin lỗi sao? Vậy thì tôi nói cho anh biết, dựa vào tính Si Nhan, đừng nói là đính hôn, cho dù anh kết hôn, nó cũng không đến cướp người đâu. Đến lúc đó, nó đem quà mừng đến, anh thật sự không còn đường lui rồi.”

Quý Nhược Ngưng nói xong, sắc mặt Ôn Hành Viễn rất khó coi. Xoay người lại, thấy Si Hạ đứng phía sau, suy nghĩ một chút rồi cô nói: “Anh, anh đừng trách em nói chuyện khó nghe. Anh nghĩ rằng bạn anh là người có thể đem lại hạnh phúc cho nó, đương nhiên, em cũng nghĩ anh ta là người tốt nhất. Nhưng mà lúc anh gọi điện đến chất vấn nó thì lại không ngờ rằng, anh giúp đỡ Ôn Hành Viễn, lại vô hình trung tạo áp lực cho Nhan Nhan.” Cô lấy một tờ giấy từ trong túi ra, nhét vào tay Ôn Hành Viễn, “Xem đi, xem các người yêu thương nó thế nào, xem xem các người ép nó đến mức nào rồi...”

35. Chương 35: Trái Tim Tan Chảy

Những cảnh tượng dịu dàng diễn ra trong một thời gian ngắn khi còn sống chung đang đảo tung trong đầu, trái tim thì lại mơ hồ đau nhói.

Hai ngày, hai ngày nữa, anh ấy hoàn toàn không thuộc về mình nữa rồi.

Nước mắt bất giác trào lên, cho dù mình lau thế nào đi nữa, trên mặt vẫn cứ ướt ươn ướt.

Từng dùng ba năm để làm lắng lại mối tình đầu, vậy còn sự chờ đợi mười năm, mình lấy cái gì để quên đây?

Hai chữ “buông tay”, nói thì dễ dàng, nhưng làm, sao lại khó như lên trời.

Không ngừng ấn số điện thoại của anh ấy, nhưng cứ đến con số thứ mười một thì lại xóa đi, một lần, rồi lại thêm lần nữa...

Mọi người thường nói ai cũng có duyên số, duyên của mình với anh ấy, sắp đi tới đoạn cuối cùng rồi?

Yêu, chỉ là một chữ đơn giản thôi, sao lại khó đến thế...

Đôi mắt thâm trầm nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, như xuyên qua những con chữ thấy được vẻ mặt ưu thương của cô, muốn dùng ánh mắt dịu dàng để làm dịu đi trái tim yếu đuối của cô.

Đây là trang nhật ký cô viết tối qua, trong số mười bài viết của nửa tháng trở lại đây. Hôm nay là ngày ba mươi tháng Mười, nếu như người ngoài đồn không sai thì ngày kia chính là ngày anh đính hôn. Vậy tối nay, cô đang làm gì?

Đọc đi đọc lại dòng nhật ký của cô, cho dù không có chữ “yêu”, anh cũng đã rõ ràng rồi. Trái tim lạnh lẽo dần ấm lên, ngẩng đầu, Ôn Hành Viễn khẽ mỉm cười.

Lúc tan sở, Trương Tử Lương đang đứng trước công ty đợi cô. Si Nhan hít sâu một hơi rồi đi về phía chiếc xe. Cố né tránh nửa tháng, cuối cùng vẫn phải đối mặt.

“Tối mai, ở thành phố S sẽ diễn ra tiệc đính hôn, Ôn Hành Viễn của em sắp trở thành vị hôn phu của Lý Hiểu Quân rồi, vẫn ử dột thế sao?” Trương Tử Lương đưa cô đến quán bar. Hai người ngồi ở bàn trước cửa sổ, rót cuộc thì anh cũng lên tiếng.

Cố đợi vài ngày, vậy mà cô nhóc này vẫn không có động tĩnh gì, hơn nữa còn không thấy bóng dáng đâu. Điều này khiến Trương Tử Lương như phát hỏa, chỉ còn cách đến công ty bắt người. Quả nhiên, ôm cây đợi thỏ – chiêu này là hữu hiệu nhất.

Ôn Hành Viễn của em sắp trở thành vị hôn phu của Lý Hiểu Quân rồi.

Của cô sao? Có lẽ trong mắt người khác, anh là của cô, dù không có “nhân hiệu” nhưng đã rõ ràng rành, như nước chảy thành sông vậy. Nhưng, tối mai, anh sẽ không bao giờ còn là của cô nữa. Vợ chưa cưới của anh là cô gái xinh đẹp, duyên dáng, giống như Si Hạ nói, “Lý Hiểu Quân là thiên kim tiểu thư nhà họ Lý ở thành phố S, vừa gặp Hành Viễn đã yêu, chú Ôn cũng rất hài lòng.”

Lý Hiểu Quân, cái tên này cô đã từng nghe Si Hạ nhắc đến, nhưng sau mấy ngày cô im hơi lặng tiếng, anh thường lơ đãng nhắc tới như khi nhắc tới Ôn Hành Viễn vậy. Anh từng nói, “Họ nhà Lý có khả năng hỗ trợ rất nhiều cho Hoa Đô, lần này chú Ôn nhất quyết rồi, Hành Viễn sống cũng chẳng được yên ổn gì cho cam.” Anh còn nói, “Lý Hiểu Quân cũng gan ra phết, thấy Hành Viễn không chủ động thì thường đến công ty tìm cậu ta.”

“Tiểu Nhan, Hành Viễn bày mưu tính kế trên thương trường, tạm xem là không kém bất kỳ ai. Người không biết thì bảo cậu ta khôn ngoan ranh mãnh, nhưng hẳn là em biết, tâm tư Hành Viễn thật ra rất đơn giản, cậu ta chỉ yêu em mà thôi.” Ngày đó, trước khi đi, cô kiên quyết không cho Si Hạ tiến ra sân bay. Lúc ra khỏi cửa, anh khẽ đặt hai tay lên vai cô, nói một câu đầy hàm ý.

Từ nhỏ đến lớn, mọi người trong nhà đều cưng chiều cô, đây là lần đầu tiên Si Hạ can thiệp vào chuyện riêng của cô. Điều khiến cô bất ngờ hơn chính là, sáng nay, trong lúc mơ mơ màng màng, cô nhận được điện thoại của Si Hạ, anh xin lỗi cô. Anh nói rằng mình không nên nhúng tay vào chuyện tình cảm của cô...Si Nhan ngơ ngác ngồi nghe, không nói lại được câu nào. Đến khi màn thao thao bất tuyệt của Si Hạ kết thúc, cô mới ngơ ngơ hỏi anh, “Anh, nói gì đấy?”

Si Hạ cúi đầu cười, giọng điệu dịu dàng, “Con bé ngốc này! Ngủ tiếp đi, vẫn còn sớm.”

Si Nhan im lặng một lát, đến lúc đầu óc tỉnh táo hẳn mới nhẹ giọng nói: “Anh, em biết anh muốn tốt cho em, hôm đó tâm trạng không tốt nên mới dậm máy...Chuyện đó...Anh đừng nóng giận nữa.”

“Anh không giận, chỉ lo cho em phải một mình ở bên ngoài thôi.” Si Hạ khẽ thở dài, lại nói thêm, “Nhưng mà anh phải nói một câu này, nếu không, để trong lòng lại khó chịu.”

“Anh nói đi, em nghe đây.” Si Nhan mỉm cười, cảm thấy Si Hạ có gì đó là lạ.

“Tuần trước Hàn Nặc có đem tài liệu đến cục, bọn anh gặp nhau. Tiểu Nhan, Hàn Nặc không còn là Hàn Nặc của ba năm trước nữa rồi, cậu ta đã thay đổi, cứng cỏi hơn. Đừng nghĩ cậu ta yếu đuối, chắc chắn cậu ta cũng mong em được hạnh phúc, cậu ta biết đó là thứ cậu ta không cho em được. Về chuyện ai có thể đem lại hạnh phúc cho em, anh nghĩ là em có thể cảm nhận được. Đồng ý với anh đi, đừng cảm lên.”

Si Hạ nói Hàn Nặc không yếu đuối, anh còn muốn cô đừng cảm. Hai mắt Si Nhan hơi cay, nhưng cô lại nhoẽn miệng cười.

Tiếng chuông điện thoại phá vỡ sự miên man của cô. Liếc mắt nhìn Trương Tử Lương, Si Nhan tiếp điện thoại.

“Nhan Nhan, mình thăm rồi.” Giọng Quý Nhược Ngưng truyền lại từ đầu dây kia, có vẻ rất thăm thương.

“Sao thế? Đường Nghị Phàm bắt nạt cậu hả?” Si Nhan khó hiểu, hơi cau mày.

“Không phải anh ấy.” Quý Nhược Ngưng mím môi, len lén nhìn Ôn Hành Viễn đang đứng ngoài ban công, cổ đờ thấp giọng nói, “Mình làm cho Ôn Hành Viễn nổi cơn lôi đình rồi...”

“Hả?” Si Nhan sững sốt, nghiêng đầu nhìn Trương Tử Lương rồi mới hỏi tiếp, “Cậu làm gì anh ấy? Xảy ra chuyện gì?”

Quý Nhược Ngưng kể lại chuyện liên quan đến Ôn Hành Viễn và Si Hạ cho Si Nhan nghe, kể cả chuyện đã cho Ôn Hành Viễn địa chỉ của cô cũng không dám giấu mà nói hết ra.

“Mình chào hỏi anh ấy, anh ấy chỉ ừ một tiếng, còn không thèm nhìn nữa. Mình đến văn phòng giao văn kiện, anh ấy cũng chẳng ngẩng đầu. Chẳng lẽ anh ấy bị mình chọc giận đến điên rồi? Nếu đúng thế thật, có phải mình nên xin lỗi anh ấy không?” Nghĩ đến vẻ mặt nghiêm nghị của Ôn Hành Viễn, Quý Nhược Ngưng lại không nhịn được cười, “Cậu không biết đâu, cái kiểu không nói câu nào của anh ấy buồn cười thật đấy.”

Si Nhan thở dài đánh thượt, vừa định nói thì lại nghe thấy tiếng Quý Nhược Ngưng, “Nhan Nhan, mặc dù mình mắng xong thấy cây ngay không sợ chết đứng, nhưng tính tâm ngầm lại, Ôn Hành Viễn cũng chẳng được dễ dàng gì. Có thể cậu không biết, hôm cậu đi, anh ấy cũng ra sân bay. Anh ấy nhìn thấy Hàn Nặc tiễn cậu, đương nhiên có chút khó chịu, dù sao thì cậu cũng không hề nói chuyện sẽ đi với anh ấy, nói thế nào đi nữa cậu cũng không nên giấu anh ấy.” Nếu tối qua không nói chuyện với Đường Nghị Phàm, Quý Nhược Ngưng cũng không biết chuyện Ôn Hành Viễn thấy Hàn Nặc ra sân bay, vì vậy cũng có chút áy náy.

“Mình cũng không muốn đi mà chẳng nói lời nào, nhưng mà tình hình lúc đó, có lẽ không cần nói.” Si Nhan cúi đầu, hàng mi dày sụp xuống, trên tấm cửa kính phản chiếu ánh mắt u buồn, thậm chí trên cánh mi còn vương vài chấm sáng.

Nhìn dòng xe cộ đi lại tấp nập trên đường, cô lại nhớ đến tiếng gọi dịu dàng khi cô gọi điện cho anh.

Hành Viễn!

Cô cười, cười một cách miễn cưỡng, cười đến tái tê, cười đến bất lực mà lại đầy vẻ ưu thương.

“Yêu mình quá một mối, có thể Lý Hiểu Quân thích hợp hơn. Nghe nói, cô ta rất...yêu anh ấy.” Lời vừa ra khỏi miệng, cô đã cảm thấy tim mình như bị bóp nghẹt, dường như có thể tan thành tro chỉ trong chớp mắt.

“Xời...Cô ta yêu thì đây là chuyện của cô ta, dù sao thì mình vẫn thấy Ôn Hành Viễn chẳng có tình cảm gì với cô ta cả. Còn về việc cậu nói thích hợp hay không thích hợp ý mà, chỉ là đoán mò thôi. Bây giờ cậu đừng có nói với mình ba cái chuyện môn đăng hộ đối, đừng nói là nhà hai cậu không hộ đối điếc gì hết, kể cả không, chỉ cần yêu nhau thôi là chẳng ai cản được, cũng không xen vào nổi.” Quý Nhược Ngưng bĩu môi, đáng vẻ như của một cô bé đáng yêu.

Chỉ cần yêu nhau, không ai cản được, cũng không xen vào nổi!

Nghe vậy, Si Nhan thất thần. Yêu nhau? Họ yêu nhau? Cô và Ôn Hành Viễn yêu nhau sao? Lúc sáng, Si Hạ bảo cô phải đừng cảm, đến tối, Nhược Ngưng nói Ôn Hành Viễn không có ý gì với Lý Hiểu Quân, không có tình yêu, chỉ là sự đồng cảm của hai trái tim, là sự rung động rất nhỏ. Lại nhớ đến tin nhắn nhận được vào một ngày nọ, tim cô như bị dao cứa.

“Anh vẫn ở đây, chưa bao giờ rời xa.”

Suốt ba tháng không liên lạc, gần như họ không nói chuyện điện thoại, dường như trở thành người xa lạ rồi. Trước khi anh đính hôn, anh chủ động gửi tin nhắn cho cô, bởi vì anh đọc được blog của cô, hiểu được sự dè dặt của cô. Hiểu được tâm ý của anh, cô vừa cảm động, vừa khổ sở.

“Nhan Nhan, cậu không biết đâu, Ôn Hành Viễn làm việc điên cuồng, mấy tháng nay anh ấy đều ở lại công ty, trừ ra phải về nhà thay quần áo, còn đâu thì như sống ở văn phòng luôn, có khi còn siêu hơn cả siêu nhân, ngủ cũng chẳng được mấy. Nói thật, nhìn thấy mà thương, xem ra cậu thật sự đã kích anh ấy rồi.” Quý Nhược Ngưng thở dài, “Mình không dám khuyên cậu, chỉ sợ cậu lại thêm áp lực. Nhưng mà, đính hôn nói lớn chẳng lớn, nói nhỏ chẳng nhỏ, cậu nói thật lòng xem, thật sự không muốn có anh ấy?”

Nói đến chuyện nghiêm túc, giọng điệu của Quý Nhược Ngưng nghiêm chỉnh hẳn. Đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, cô quay đầu lại thì thấy ngay về mặt lạnh te nhưng đẹp như diễn viên, cô kinh ngạc. Đang định nói tiếp, người kia liếc nhìn cô một cái, chậm rãi giơ tay ra, nhận điện thoại từ trong tay cô.

“Không phải là không muốn, chỉ có điều...Nhược Ngưng, cậu biết không, lúc mình tỉnh lại, nghe anh ấy nói, anh ấy yêu mình mười năm, mình đã khóc.” Si Nhan dừng lại một chút, hơi ngửa đầu, im lặng vài giây rồi nói tiếp, “Mình biết anh ấy thích mình, nhưng mình không ngờ là tận mười năm như vậy. Anh mình bảo, trên đời này có người yêu mình rất vô tư, lúc ấy mình chỉ cảm thấy thật mỉa mai. Nhưng đến hôm đó mình mới biết, có lẽ mình thật sự quá may mắn, cho dù mất đi một người, nhưng lại có anh ấy trân trọng.”

Quý Nhược Ngưng không biết Si Nhan nói gì, chỉ thấy vẻ mặt không đổi của Ôn Hành Viễn, hoàn toàn không đoán được tâm tình anh thế nào, trong lúc nhất thời, hồi hộp đến nỗi đổ mồ hôi lạnh. Tình huống này, hoàn toàn không có trong dự tính của cô.

Si Nhan không để ý đến sự trầm mặc của đầu dây bên kia, cô khẽ thở dài, lo lắng nói, “Hôm mình lái xe đến Nhiên Thăng lấy hợp đồng, nghe anh ấy nói cảm ơn, đột nhiên mới ý thức được là mình quá ích kỷ. Mình cứ thần nhiên hưởng thụ sự chăm sóc của anh ấy bao nhiêu năm mà không hề động lòng, nhưng lại rất thoải mái, vô tư.” Cô cười tự giễu, giọng nói hơi nhỏ đi, thoáng chút về cô đơn, “Nếu nợ người ta tiền, còn có thể đong đếm được. Nhưng nếu là tình cảm, phải đáp trả thế nào đây? Mình không thể hoàn toàn tập trung được, ngoài từ chối ra, mình không còn sự lựa chọn khác, bởi vì anh ấy không chấp nhận loại quan hệ nào ngoài người yêu cả...”

“Xin lỗi, anh không biết mình gây áp lực lớn cho em đến thế.” Rốt cuộc anh cũng lên tiếng, giọng nói mê người rót thẳng vào tai cô. Si Nhan hóa đá tại chỗ, mãi lâu không nói được gì.

“Tiểu Nhan, chúng ta không nói chuyện quá khứ mười năm trước, chỉ nói chuyện từ giờ phút này. Em có thể vì anh mà dừng cảm một lần không?” Đôi mắt anh sáng như sao trên trời, giọng nói trầm thấp của anh như vẩy nhuyển trái tim cô. Si Nhan đưa ánh mắt ra ngoài cửa sổ, nhìn dòng người đi lại một cách chăm chú. Giữa hai người như có một khoảng trầm mặc mênh mang.

Nhịp thở của anh xuyên qua điện thoại truyền vào tai cô, mang theo cả độ ẩm đủ để khiến cõi lòng cô sôi trào.

Đã có tình yêu, sao lại không dừng cảm một lần?

Một lúc lâu sau, anh nghe thấy cô khẽ nói, “Em nghĩ, em có thể...”

36. Chương 36: Chua Xót Và Ngọt Ngào

Cúp điện thoại, Si Nhan rời khỏi quán bar, thậm chí còn quên chào Trương Tử Lương. Cô không quay về nhà mà đến thẳng căn hộ của Ôn Hành Viễn.

Trong con hẻm uốn lượn, ánh đèn dầu leo lét rọi lên bóng dáng mảnh khảnh của cô. Khuôn mặt quá tuần tú, giọng nói trầm thấp giàu từ tính, cả ánh mắt dịu dàng như dòng suối, chậm rãi lướt qua trước mắt cô, khiến lồng ngực cô thất lại.

Quen anh mười năm, chưa từng cố gắng hiểu rõ anh, thậm chí còn cố ý quên sự tồn tại của anh. Với Ôn Hành Viễn, Si Nhan phát hiện ra mình hoàn toàn không biết gì cả, nhưng lại như là có được tất cả. Đối với

chuyện gì anh cũng thờ ơ như không, thực ra lại rất tinh tế, bởi vậy mới khiến người ta có cảm giác là người khôn ngoan, ranh ma. Nhưng thật ra, anh vẫn luôn là chính anh một cách nguyên sơ nhất. Mười năm như một ngày, yên lặng tóm gọn cô lại, bắt được cả trái tim lẫn cảm mà bướng bỉnh của cô.

Đối với tình yêu, anh cố chấp giữ lại trái tim chân thành nhất.

Đột nhiên cảm thấy, ông trời thật sự không đối xử tệ với cô. Qua mười năm vật đổi sao dời, Ôn Hành Viễn vẫn ở bên cạnh cô.

Nửa tháng dần vặt, bỗng lại trở nên vô cùng có ý nghĩa. Thì ra trong lòng cô, anh đã sớm chiếm một vị trí đặc biệt rồi. Vào lúc sắp mất đi, cuối cùng cô cũng tìm ra được.

Khi mất đi tình yêu, cô từng nghĩ rằng mình là người bất hạnh nhất trên đời, nhưng, trong chính lúc bất hạnh, cô lại gặp may mắn.

Trong hồi ức, hình như anh rất thích nhìn cô chăm chú, thì ra, con người lại có lúc không thấy phiền như vậy. Nghĩ đến đôi mắt sáng của anh, khoe miệng cô gợn lên nụ cười như có như không.

Anh xót cho sự yếu ớt của cô, lúc cô đang ca thán thì sẽ nhủu mảy nói lảng sang chuyện khác, “Tiểu Nhan, có phải em đói không? Mắt em nói cho anh biết, em muốn ăn anh.”

Si Nhan giật mình, lúc hoàn hồn thì xông đến bóp cổ anh, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Ôn Hành Viễn, anh chết chắc rồi, dám vạch trần bí mật của em. Anh có biết cười nhạo người đẹp là vô đạo đức không hả?”

Anh bao dung cho sự ương bướng của cô, lúc cô buồn rầu thì sẽ như dỗ dành con mèo nhỏ, dịu dàng nói, “Tiểu Nhan, em làm tổn thương trái tim yếu đuối của anh mà không biết.”

“Cái gì cơ?” Si Nhan bất chợt không hiểu gì, ngơ ngơ hỏi anh.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, anh thở dài, “Em luôn kêu ca rằng tại sao ông trời không ban cho em một người ưa nhìn, chẳng lẽ em không phát hiện ra người đàn ông đẹp trai nhất thiên hạ đã chờ em gọi từ lâu rồi à?” Nói xong, anh khoanh hai tay trước ngực, nhìn cô bằng vẻ mặt tiếc nuối.

Nỗi phiền muộn tan thành mây khói, Si Nhan cười sặc sụa, vừa ôm bụng vừa nói, “Anh đúng là không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch. Ôn Hành Viễn, khiêm tốn khó thể à?”

Ôn Hành Viễn lườm cô, duỗi cánh tay dài ra ôm cô vào lòng, tức đến nỗi muốn phát cho cô một cái thật đau, hoặc là hôn cho đến khi cô ngạt thở thì thôi. Nhưng anh lại chỉ vuốt mái tóc rối của cô, bất đắc dĩ mà nói, “Ngốc...”

Trước kia, vẫn tưởng rằng anh cao thâm khó lường, phức tạp khó hiểu, thật ra không phải như vậy. Chỉ là anh chôn tình yêu dành cho cô quá sâu, khi lơ đãng không kiểm chế được thì mới có thể để ánh mắt mình trở nên thâm sâu hơn, như một cái thùng khổng lồ vấy lấy cô trong phút chốc.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng anh ra, mùi hương thuộc về anh xộc thẳng vào mặt, cô nhắm mắt, hít sâu một hơi.

Nửa tháng nay, biểu hiện ra thì khá bình thản, nhưng trong lòng lại cực kỳ mâu thuẫn. Khi lễ đính hôn của anh càng đến gần, với cô mà nói, nó đau đớn như lăng trì.

Ban đêm, cô thường mất ngủ. Khi trong phòng không có ánh đèn, cô cố gắng thích nghi với bóng đêm. Cô nghĩ, bóng đêm giống nỗi cô đơn, khi đã khiến bạn quen được thì bạn mới không sợ hãi. Có điều, cô không dám nhắm mắt, khi hai mi mắt khép lại, dòng lệ lại không kìm được mà trào ra.

Đêm nay ngủ rất ngon, có cả hương vị ngọt ngào kỳ lạ. Đột nhiên ý thức được, tình yêu, ấy vậy mà lại hỗ trợ giấc ngủ.

Sáng sớm, mở cửa sổ ra, hơi lạnh khe khẽ trớn trên khuôn mặt, tâm tình Si Nhan cũng giống như bầu trời trong xanh vậy. Trên gương mặt không phản son là nụ cười dịu dàng. Cô đạp xe đi, trên người là bộ quần áo ở nhà màu trắng, chậm rãi hướng về phía núi tuyết Ngọc Long.

Một làn gió nhẹ thổi qua, tầng mây bao phủ lấy ngọn núi tuyết sừng sững. Bên bờ sông Bạch Thủy trong thấy đấy, một nhóm người đang vui vẻ nghịch nước. Dừng xe lại, cô lặng lẽ ngồi cạnh bờ sông, ngăn cách mình với đám người đông đúc.

“Tiểu Nhan?” Giọng nói trầm thấp vang lên, cô vô thức quay đầu lại.

“Anh đi đâu đấy, có biết em đợi lâu thế nào không?” Cô cau mày, ra vẻ phụng phịu.

Anh cười, ánh mắt dịu dàng, “Đại tiểu thư đòi đi xe đạp, tiểu nhân cũng không dám lè mề, đi chuẩn bị mà.” Tự nhiên nắm tay cô, anh hất cằm, ánh mắt hướng về phía chiếc xe đạp đôi mới tinh.

“Uôi, lấy đâu ra thế?” Hai mắt sáng lên, cô kéo anh ra ngoài, tò mò nhìn chiếc xe đạp.

“Đương nhiên là mua rồi. Em nghĩ là người ta thấy anh đẹp trai nên tặng miễn phí chắc?” Khẽ cốc một cái lên đầu cô, Ôn Hành Viễn lại đuổi chân ra, ngồi lên xe, “Lên đi, đại tiểu thư muốn đi đâu nào?”

Xoa xoa đầu, Si Nhan véo một cái lên cánh tay anh, thấy anh trừng mắt nhìn thì cười hì hì rồi ngồi phía sau anh, “Đại tiểu thư đây muốn lên núi tuyết, dẫn đường đi.”

“Núi tuyết?” Ôn Hành Viễn khẽ kêu, thấy cô cười như con quỷ nhỏ thì ngửa mặt lên trời than, “Trời ơi, ngài đùa con đấy ư, đạp xe đạp lên núi tuyết, con leo nổi không đấy?”

Si Nhan cười ha ha, vỗ lên lưng anh, còn cổ vũ, “Đừng sợ, dựa vào sức của anh, đạp vài vòng quanh núi tuyết chắc cũng chẳng phải vấn đề gì to tát lắm. Bây giờ, anh tuyệt đối không được khiêm tốn. Người xưa nói, quá khiêm nhường chẳng khác nào kiêu ngạo.”

“Nói linh tinh, người xưa nào nói thế?” Ôn Hành viễn cười, đặt chân lên bàn đạp, hai người một xe, “chạy” thẳng về hướng núi tuyết.

“Không cần quan tâm ai nói, tóm lại, có lý là phép vua rồi.” Si Nhan uể oải ngồi phía sau, khẽ hát một khúc ca, vô cùng vui vẻ, hiếm khi được thảnh thơi thế này.

“Đối với đại tiểu thư mà nói, không phải chỉ có ăn ngủ mới là phép vua à?” Ôn Hành Viễn nghiêng đầu, cười tươi rói.

“Cũng không phải.” Si Nhan lắc lắc đầu, “Cái đấy phải nói là, không ăn thì đói run người, một đêm không ngủ thì mệt, tiểu thư đây chỉ vì giữ gìn sức khỏe thôi, sao qua miệng anh lại thành ra thế cơ chứ. Mà thế thì em có cảm giác mình chả khác gì lợn.”

Ôn Hành Viễn cười vang, “Anh không nói nhá, đừng có răng với miệng gì cả.”

“Hừ...Không lằng nhằng nữa, chuyên tâm lái xe đi.” Cô bĩu môi, vì nói chuyện thoải mái nên trong lúc đùa lại ra vẻ đánh đá một chút.

Ôn Hành Viễn cười dịu dàng, tay phải dắt xe, tay trái kéo tay cô ôm vào thắt lưng mình, “Đạp xe đạp là phải đi chứ không phải chạy, con bé ngốc này.”

Đó là chuyện từ khi nào? Hình như là ba năm trước. Nếu không phải là quay lại sông Bạch Thủy, chắc cô cũng quên mất. Hôm đó là sinh nhật cô, Ôn Hành Viễn dậy sớm, không biết hái được ở đâu một bó hoa dại rồi đưa cho cô. Cô tỏ vẻ không vui, nói anh không có thành ý, cố ý đùa cô.

Ôn Hành Viễn chăm chú nhìn cô, sau đó cô nghe thấy anh nói, “Si Nhan, có phải không bắt nạt anh thì em sẽ không thấy thoải mái phải không?”

Si Nhan phì cười, thân mật kéo cánh tay anh, “Em muốn đi xe đạp.” Thấy anh cau mày, cô làm nũng, “Em muốn đi xe đạp, có được không?”

Được, có gì mà không được chứ. Chỉ cần cô mở miệng, Ôn Hành Viễn chưa bao giờ nói không được. Đừng nói là đi xe đạp, kể cả muốn anh hái sao, biết là không được nhưng anh cũng sẽ thử. Vì vậy, anh bảo cô chờ, sau đó đi mua một chiếc xe đạp, đưa cô đến nơi mà cô muốn.

Đường đường là “công tử” nhà họ Ôn, là người đàn ông độc thân hoàng kim, vậy mà lại đạp xe đạp, chở theo cô, mồ hôi như tắm đi “du lịch” sông Bạch Thủy.

Lúc đó, cô vẫn chưa bước ra khỏi bóng ma của thất tình, vậy mà anh lại cùng cô cười, cùng cô chịu nỗi khổ đau, cùng cô hồ đồ.

Cô nói muốn đi xe đạp, anh cắt công đi mua; Cô nói muốn lên núi tuyết, anh sẽ chiều cô, đạp xe lên sườn núi rồi vòng xuống sông Bạch Thủy. Sau đó, cô ngồi bên bờ sông khóc, còn anh, chỉ đứng nhìn từ xa. Anh biết, những sinh nhật trước cô đều tổ chức với người nhà hoặc Hàn Nặc, còn năm nay, họ không ở bên cô. Cho nên, cô đang rất buồn.

Anh biết rõ, rất rõ.

Sau đó, khi Ôn Hành Viễn rời khỏi Cổ Trấn, lần gặp lại, cô rất ngạc nhiên. Lúc cô mở cửa sổ ra, thấy anh đứng dưới tầng, nở nụ cười để lộ ra hàm răng trắng đều và nói với cô, “Đại tiểu thư, hôm nay muốn đi đâu đầu tiên?”

Cô cũng cười, vẫy tay với anh sau đó chạy thẳng xuống dưới, đâm một cái vào ngực anh, “Sao anh về đột ngột thế?”

Anh cười rồi kéo cô vào lòng, chôn mặt vào tóc cô, nói nhỏ, “Tiểu Nhan, sinh nhật vui vẻ.”

Cô cứng người, nước mắt chợt trào lên, run run đưa tay ôm anh, chân thành nói, “Cảm ơn anh.”

Năm thứ ba, anh không tới, chỉ gửi tin nhắn lúc rạng sáng, “Nhan, sinh nhật vui vẻ.”

Cô không dám tìm hiểu nguyên nhân anh không đến, thậm chí còn không đủ dũng cảm để nhắn tin trả lời, chỉ tiêu phí nguyên một ngày trong cô đơn, cố gắng không nghĩ đến bất kỳ ai cả.

Đến tối, cô thường tới quán bar làm, ấy vậy mà Trương Tử Lương và Đỗ Linh lại chuẩn bị bánh ngọt cho cô, mọi người cùng hát bài hát sinh nhật tặng cô.

Cô cười, nhưng đáy mắt đã lóng lánh lệ. Cuối cùng, cô ghen ngào bấm số điện thoại của Ôn Hành Viễn, nhẹ giọng nói, “Cảm ơn anh.”

Thì ra, bất kể lúc cô vui hay buồn, anh đều ở cạnh cô. Cô nên làm như thế nào mới có thể quên được tâm ý của anh?

Chuông di động réo vang, kéo cô ra khỏi dòng suy tưởng hỗn loạn. Nhìn đồng hồ, Si Nhan nheo mắt, đạp xe xuống núi. Cô đến chỗ Trương Tử Lương lấy xe rồi phi thẳng ra sân bay.

“Chuyến bay 6248 từ thành phố A đã hạ cánh, mời người thân...”

Si Nhan nghe thấy tiếng nói truyền đến thì kiểm chân nhìn dòng người đang tủa ra, trong lòng hồi hộp một cách kỳ lạ. Nhiều năm về sau, cô vẫn nhớ rất rõ sự bối rối lúc đó. Vị ngọt ngào của lần tái ngộ, cô vốn chưa bao giờ được nếm thử.

Trong đời, đây là lần duy nhất.

“Tạm biệt, hoàn toàn không giống...” Đang nghĩ tới đó thì một bóng dáng khô ngô phi phàm đập thẳng vào tầm mắt cô.

Hít sâu một hơi, cô chậm rãi thả từng bước vững vàng đi về phía anh.

37. Chương 37: Ấm Áp Hoa Nở

Một khắc thấy Si Nhan, trong lòng Ôn Hành Viễn dâng lên nỗi xúc động thật khó tả. Chờ đợi lâu như vậy, cuối cùng cô cũng đồng ý đón nhận anh. Mười năm rồi, không ngừng gặp rồi lại chia xa, đây là lần đầu tiên cô đến đón anh. Bất giác nhoẻn miệng cười, anh bước nhanh về phía cô.

Bốn mắt nhìn nhau, Si Nhan bối rối đưa mắt nhìn chỗ khác, trong lòng cũng nhộn nhạo không thôi.

Thấy cô cúi đầu xoa tay, đột nhiên Ôn Hành Viễn rất muốn cười. Cô nhóc này, bình thường luôn tỏ vẻ không sợ trời không sợ đất, sao hôm nay lại thay đổi thành người khác thế này? Vì anh sao?

Gương mặt ửng hồng, đôi môi hơi mím, ánh mắt ngượng ngùng, khiến tim anh đập nhanh hơn. Thì ra, lúc đối mặt với anh, cô cũng có thể thẹn thùng, có thể dịu dàng đến thế.

“Sốt à?” Đưa tay sờ trán cô, anh thấp giọng hỏi.

“Dạ?” Si Nhan sững sốt, hoàn toàn không thể ngờ câu đầu tiên anh nói khi gặp nhau lại thiếu dinh dưỡng đến thế.

“Nếu không thì sao mặt lại đỏ thế?” Anh mở miệng khẽ cười, ngón tay thon dài véo nhẹ lên mũi cô.

“Không phải sốt, nhưng chắc uống nhầm thuốc.” Cô hoàn hồn, muốn vuốt ve tay anh lại bị anh nắm lấy bàn tay.

Cố gắng giãy ra, thử một hai lần đều không được, cô trừng mắt nhìn anh, “Sao lâu thế, hại em đợi nguyên một ngày.” Thốt ra câu hờn trách, nhưng lại hoàn toàn là làm nũng. Lời vừa ra khỏi miệng, khuôn mặt Si Nhan càng đỏ hơn.

Ôn Hành Viễn cười đắc ý nhưng cũng rất dịu dàng, im lặng ngắm cô một lúc, anh không thể kiềm chế được mà kéo cô vào lòng, ôm cô thật chặt, rồi cúi đầu nói nhỏ bên tai cô, “Nhan, anh nhớ em.”

“Ừm, em biết.” Áp mặt vào ngực anh, cô khẽ đáp lại, cánh tay đưa ra ôm lấy thắt lưng anh.

“Không phải câu này.” Anh bắt măn cau mày, trầm giọng nói, “Nói em cũng nhớ anh đi.”

“Chả thèm, anh sắp thành chồng người khác rồi còn gì.” Cô bĩu môi, có chút hờn dỗi.

Nghe vậy, Ôn Hành Viễn cúi đầu cười, trong lồng ngực đang nhộn nhạo không thôi. Anh hôn lên má cô, “Anh cũng chủ động nhận sai rồi mà, lại còn nghiêm khắc tự phê bình nữa. Bỏ qua chuyện cũ nhé?” Thấy cô bĩu môi không nói gì, anh cuống cuống, “Vì em, anh đã trốn hôn rồi, đủ để tỏ thành ý của anh. Vẫn không hài lòng?”

“Là anh tự nguyện mà, không thể trách em được, không có lúc lại bảo em lừa gạt anh.” Nghe thấy hai chữ “trốn hôn”, trong lòng chợt cảm thấy có lỗi. Ngửa đầu nhìn anh, Si Nhan có chút tức giận.

Khẽ nhúu mày, anh cười. Đôi mắt sáng trong, dịu dàng, anh ôm cô đi ra ngoài, nghiêng đầu nói: “Việc này cũng qua rồi. Đúng là anh có bị ăn chửi thật...”

Si Nhan không nhịn cười nổi, “Nếu nhân viên Hoa Đô mà thấy ông chủ họ như thế này, anh nói xem, họ sẽ phản ứng thế nào?”

Ôn Hành Viễn nói dong dạc, vẻ mặt nghiêm túc hẳn lên, “Anh là ông chủ nghiêm chỉnh nhất đấy.”

“Nghiêm chỉnh đến nhà người ta cướp điện thoại? Còn không biết xấu hổ mà nói thế.” Si Nhan lườm anh một cái, vẫn còn cảm thấy ngượng vì sự xuất hiện đột ngột của anh trong cú điện thoại tối qua.

“Không thể trách anh được, tin lớn thế mà không về, cũng không dám gọi điện thoại vì sợ em không nhận, không thể làm gì khác là nhờ Quý Nhược Ngữ ‘thám thính’ tâm ý của em. Nếu anh không làm thế, chắc cả đời này cũng không thể nghe được những lời êm tai như vậy.” Ôn Hành Viễn tỉnh bơ, thắt dây an toàn cho cô.

“Em nói cái gì?” Đột nhiên nghĩ đến cuộc trò chuyện tối qua, cô biết rõ nhưng vẫn hỏi.

“Em nói cái gì?” Anh cũng giả ngu ngơ, thấy cô đỏ mặt thì cong môi cười.

Nụ cười của anh sáng chói hơn bình thường, khiến Si Nhan cũng bất giác mỉm cười. Lúc này, cứ nhìn nhau cười như vậy, sự ấm áp xua tan đi cái lạnh lạnh cuối thu.

Si Nhan biết đi máy bay đường dài rất mệt nên không muốn anh lái xe, nhưng Ôn Hành Viễn lại ấn cô ngồi vào chỗ phó lái, phóng thẳng đến núi ở phía nam.

Cô hạ cửa sổ xuống, để làn gió mát thổi bay mái tóc dài, đón nhận cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái.

Đôi khi, tiến một bước dễ hơn lùi một bước, ít ra, lúc này đang vô cùng thoải mái. Thỉnh thoảng ngẩng nhìn anh chuyên chú lái xe, Si Nhan không khỏi nghĩ, đáng ra nên dừng cảm sớm hơn mới phải.

Tới núi, Ôn Hành Viễn cởi áo khoác ngoài choàng lên người cô, xắn ống tay áo sơmi rồi lấy lều từ trong xe ra, cuộn đại khái lại.

Si Nhan ngồi trên đồng cỏ khô vàng, im lặng nhìn theo bóng dáng bận rộn của anh. Bất chợt, trong lòng dâng lên cảm giác thật ấm áp, cô khẽ mỉm cười.

Buộc chặt bốn góc lều, anh ngồi xổm bên bờ sông rửa tay, sau đó ngồi xuống cạnh cô.

Ánh trời chiều rọi lên khuôn mặt anh, khiến những góc cạnh càng trở nên cương nghị hơn. Ôm chầm lấy cô, anh nhẹ giọng nói: “Sao không hỏi anh đã có chuyện gì xảy ra?”

Cô thở dài, ngẩng đầu nhìn anh, “Không có chuyện gì phát sinh phải không? Em cũng không biết rốt cuộc là tại sao nữa, nhưng chỉ cảm thấy không cần thiết phải hỏi nhiều.”

Ôn Hành Viễn ôm cô chặt hơn, nghiêng đầu, đôi môi ấm áp như có như không chạm vào làn da mịn màng của cô, giọng nói trầm thấp, “Đám phóng viên chỉ vì một câu nói mập mờ của bố anh với nhà họ Lý thôi mà đã truyền tin đình hôn ra, còn Hành Dao cố ý dấn dò Tử Lương, mục đích là muốn xem phản ứng của em thế nào. Mới đầu anh cũng không biết, sau đó...” Dừng một chút, thấy cô không có phản ứng gì, anh căng thẳng hỏi: “Đọc blog anh mới biết, em cũng chẳng được vui vẻ gì. Nhiều ngày khó chịu như vậy, em có trách anh không?”

Si Nhan khẽ lắc đầu, đưa tay vuốt ve mặt anh, “Tại em nhu nhược, trách anh cái gì chứ.” Giọng nói của cô rất nhẹ, Ôn Hành Viễn có thể nghe ra được sự bất lực và áy náy của cô. Anh đau lòng nhìn cô, sau đó nhẹ nhàng đặt một nụ hôn...

Si Nhan bị anh ôm chặt trong lòng, nhìn khuôn mặt ngày càng tới gần, cô không hề giãy giụa mà nhắm mắt lại. Lúc cảm nhận được đôi môi ấm áp của anh trên môi mình, tim cô đập thành thịch, dần rơi vào cơn mê muội.

Nụ hôn của anh thật dịu dàng, mang theo hơi thở nam tính của riêng anh, cuốn đi tất cả ý thức của cô. Đây là nụ hôn đầu của anh? Không hiểu sao mà ý nghĩ này lại thoáng xuất hiện trong đầu. Cô đưa tay nắm lấy vạt áo sơmi của anh, áp sát anh hơn, dịu dàng đáp lại...

Nụ hôn của anh, mới đầu còn nhẹ nhàng, sau đó dần biến thành nụ hôn sâu mãnh liệt. Si Nhan cảm thấy như có một dòng điện phóng thẳng vào tim, thân thể khẽ run lên, trong lúc mê loạn, cánh tay đã bắt giắc quàng lên cổ anh.

Hơi thở nóng rẫy gần trong gang tấc, thân thể mềm nhũn ngã vào lòng anh, cũng biết đòi hỏi hơn thế, khiến anh không nén được cảm giác thỏa mãn.

Tỉ mỉ vẽ theo viền môi cô, quyến luyến và say mê nhắm nháp vị ngọt trong miệng cô, cho đến khi cô mềm nhũn trong lòng mình, Ôn Hành Viễn mới miễn cưỡng trượt khỏi môi cô, cắn lên vành tai cô, từ từ điều chỉnh lại nhịp thở.

Lòng ngực phập phồng, Si Nhan không dám nhìn anh, nhưng không thể che đi vẻ thẹn thùng trên mặt.

Ôn Hành Viễn không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn cô. Lúc ngẩng đầu, trong mắt anh, Si Nhan có thể thấy được nụ cười tươi tắn của mình, cũng thật thùy mị, thật ngọt ngào, lại có vẻ...ngượng ngùng.

Dựa vào lòng anh, cô lắng nghe nhịp tim trầm ổn của anh. Mấy tháng mơ hồ, thậm chí là sự bối rối trước lúc gặp nhau, trong thoáng chốc đã tan thành mây khói.

“Ôn Hành Viễn, chúng mình như thế này, coi như là yêu nhau rồi sao?” Mặt Si Nhan đỏ bừng, cô thì thào hỏi anh.

Anh khẽ cười, kéo chặt áo lại cho cô, giọng nói khàn khàn mê người, “Đương nhiên. Bây giờ, trăm phần trăm là quan hệ người yêu rồi, danh phận bạn trai của anh đã được định rồi, em không chối được đâu...”

Cô mỉm cười, lật bàn tay, cùng anh đan mười ngón.

Bốn phía tĩnh mịch, chỉ có tiếng gió tạt vào lá xào xạc. Hai người dựa sát vào nhau cùng tận hưởng khoảnh khắc ấm áp mà khó có được này.

Rốt cuộc thì cô cũng đã dừng cảm, khi biết rõ khoảng cách với Hàn Nặc không thể thu lại được, khi ý thức được có lẽ Ôn Hành Viễn chính là người cuối cùng có thể đem lại sự ấm áp ỉn, cô không nỡ để anh đi.

Người ta vẫn nói “chân tình khó tìm, phu quân khó cầu”. Vì để có được sự chấp nhận này của cô, anh cam tâm bỏ lỡ cả tuổi xuân. Như vậy, cô còn lý do gì để tiếp tục sợ sệt, tiếp tục trốn tránh?

Khi anh hỏi cô có thể vì anh mà dừng cảm một lần hay không, giọng nói trầm thấp như xuyên qua khoảng cách cả ngàn dặm, vọt thẳng vào trái tim cô. Thế giới u ám đột nhiên sáng bừng, hai mắt Si Nhan bắt giáng ươn ướt.

“Em nghĩ, em có thể!”

Vào một khắc cô trả lời, trên khuôn mặt tuần tú như hiện lên một tia sáng mềm dịu, nụ cười tươi tắn, đôi mắt rạng ngời, còn trái tim anh, hoàn toàn say. Hạnh phúc chảy xuôi theo từng góc ngách trong cơ thể, cả thế giới tĩnh lặng lại trong nháy mắt, anh không kiểm soát được giọng nói của mình, “Anh tưởng rằng cả đời cũng không nhận được đáp án này.”

Giọng nói anh thật êm ái, giọng điệu ôn hòa nhưng không giấu được nỗi kích động. Con sóng lòng trào dâng, Si Nhan cũng không thể khống chế nổi nữa, một hồi lâu sau cô mới cất giọng, “Em xin lỗi, không phải em cố ý bắt anh đợi lâu như vậy.”

Trước mắt như hiện ra khuôn mặt tuần tú hào hoa ấy, từ đáy lòng dâng lên nỗi xúc động khôn tả, Si Nhan nghẹn ngào hỏi, “Ngày mai, anh...”

“Sẽ không phát sinh chuyện gì hết, anh cam đoan!” Giọng nói trầm thấp nhưng đông đặc, dứt khoát, giống như sự chờ đợi và cố chấp trong mười năm qua, như muốn Si Nhan phải tin bằng được.

Cô mỉm cười, loáng thoáng thấy chiếc má lúm đồng tiền, nhẹ giọng nói: “Em muốn gặp anh...” Lời vừa ra khỏi miệng, cả khuôn mặt đã đỏ hồng, nhưng cô không hối hận, cũng không có ý định thu lại ý nghĩ ấy.

Thật kỳ diệu, cô được nếm vị tương tự, hơn nữa là với anh.

Ôn Hành Viễn mỉm cười, dịu dàng nói vào điện thoại, “Ngoan, mai anh đến.”

Giọng nói của anh rất nhẹ, như tiếng nói thầm bên tai. Cô nhỏ giọng đáp, trái tim ấm áp mà bình an.

Khi cô từng bước đi ra, giữa họ, hoàn toàn không giống trước nữa. Dù là mười năm, hay chỉ là một ngày, cho đến giờ phút này, Ôn Hành Viễn mới chính thức bước vào trái tim cô.

Với một Si Nhan là bạn gái, anh vẫn dịu dàng như trước, vẫn thương yêu như trước, có điều, giờ lại càng dịu dàng, càng yêu thương hơn.

Đối với Si Nhan mà nói, cô bắt đầu dùng trái tim chân thành để nhìn nhận anh, để hiểu anh...để yêu anh!

Tình yêu, thật sự rất đơn giản, đơn giản đến nỗi chỉ cần một ánh mắt, một nụ cười, cũng đủ để làm ấm hai trái tim.

Nhắm mắt lại, khoe miệng mơ hồ mỉm cười, Si Nhan ngã vào lòng Ôn Hành Viễn, an tâm ngủ thiếp đi.

Trong mười năm qua, đây không phải là lần đầu tiên họ gần gũi nhau, nhưng, đây là lần đầu tiên thân mật đến vậy.

38. Chương 38: Khi Yêu

Lúc Si Nhan tỉnh dậy, trên người vẫn là chiếc áo khoác âu phục của Ôn Hành Viễn, đầu gối lên đùi anh. Còn anh, tay vẫn đặt trên vai cô, đầu nghiêng sang một bên, hai mắt nhắm nghiền dựa vào tấm vải lều.

Nhìn gương mặt còn ngủ say mà vẫn mỉm cười của anh, Si Nhan thoáng đỏ mặt, trong lòng dần dần cảm thấy bình an, thanh thản.

Khi Ôn Hành Viễn mở mắt, thấy Si Nhan mỉm cười nhìn mình thì không nhận được bèn hôn lên trán cô, “Tỉnh rồi à?”

Si Nhan ngồi dậy, bò ra khỏi lều rồi đuổi người một cái. Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh, để mặc cho Ôn Hành Viễn ôm mình vào lòng.

Dựa vào lòng anh, Si Nhan thì thầm: “Có đôi khi hao tâm tổn trí để quên một người, nhưng không thể nào quên được, mà tại sao lại có người âm thầm tiến vào được?”

Ôn Hành Viễn không đáp lời, chỉ cúi đầu, áp má vào mặt cô.

Si Nhan biết anh hiểu cô muốn nói gì, bỗng nổi tính trẻ con, “Hỏi thế mà anh không nói hả?”

Đôi mắt Ôn Hành Viễn đượm ý cười, anh xoay cô lại, nhìn cô dịu dàng, “Em nói gì cơ?”

“Em không biết.” Cô bĩu môi, cố nén ý cười bên môi lại.

“Để anh nói cho em biết...” Vừa nói xong, bên môi anh đã hiện rõ ý cười thâm sâu, sau đó thì trao cho cô một nụ hôn nồng nàn.

“Đi làm thôi, muộn rồi...” Si Nhan đẩy anh ra, lời còn chưa hết đã bị anh ngậm vào miệng.

Đang lúc bận tối mặt tối mũi thì điện thoại của Ôn Hành Viễn tới.

“Tiểu Nhan, bao lâu nữa mới tan ca?” Giọng nói của anh lộ vẻ mệt mỏi, như vừa mới tỉnh ngủ.

Nhìn đồng hồ đeo tay, Si Nhan nhíu đôi mày thanh tú lại, “Mới có ba giờ, vẫn còn sớm mà.”

“Anh đói...” Đã gần ba mươi tuổi mà còn làm nũng với cô như một đứa trẻ.

Tay Si Nhan run lên, suýt đánh rơi điện thoại, cô khẽ trách, “Đừng làm loạn nữa, em đang bận đây. Anh mở tủ lạnh ra xem có gì ăn không, nếu không có thì gọi đồ ăn ngoài đi, trên giấy nhớ có số đấy, anh tìm xem.”

Gọi đồ ăn ngoài? Anh không thèm. Cảm thấy mình như đứa trẻ bị ruồng bỏ, Ôn Hành Viễn trầm giọng, “Không cần. Tọt nữa anh đón em tan ca, cùng nhau ăn.”

Sáng nay lúc cùng Ôn Hành Viễn xuống núi, biết tối qua anh không được ngủ nhiều nên Si Nhan ép anh phải về nhà, bảo anh nghỉ ngơi cho tốt, sau đó mới đến công ty làm. Trước khi ra khỏi cửa, anh cứ dềnh dàng không nỡ để cô đi, hại cô đến muộn gần bốn mươi phút, nếu không thì đến giờ cũng chẳng bận thế này. Cô chưa bao giờ biết, một Ôn Hành Viễn lừng lẫy trên thương trường lại có một mặt trẻ con đến thế.

Cúp điện thoại, Si Nhan tiếp tục vùi đầu vào công việc, khoe miệng hơi cong lên, trong lòng dâng lên cảm giác ngọt ngào. Cuối cùng, lúc tan ca thì cô cũng xong việc, đang dọn dẹp đồ đạc thì có người đột nhiên chạy đến.

“Thấy đại sảnh không còn ai, tưởng em về rồi.” Người kia cười ôn hòa, đưa cái túi trong tay cho cô.

“Cũng định về rồi. Đây là cái gì?” Si Nhan do dự, không đưa tay ra nhận, khó hiểu mà nhìn Văn Đào.

Văn Đào là anh trai của Văn Tĩnh, sản xuất trà ở Vân Nam, có một quán trà ở Cổ Trấn. Một lần, Văn Tĩnh đưa cô đến đó, nhưng lúc ấy Văn Đào đang ra ngoài có việc, Si Nhan không được gặp ông anh trai mà Văn Tĩnh hay kể. Sau đó, Văn Đào chủ động đến tìm cô, cảm ơn cô đã chiếu cố đến Văn Tĩnh, còn nói nếu không ngại thì cùng ăn một bữa cơm, coi như làm quen.

“Là đặc sản ở quê anh, Tiểu Tĩnh gửi đến. Nó còn dặn đi dặn lại là nhất định phải đưa đến cho em.” Văn Đào giải thích qua loa, khiến người ta không thể từ chối được.

Si Nhan cười cười, “Khách sáo quá, con bé đấy làm khó anh rồi.” Vừa nói xong, cô đang định nhận lấy thì giọng nói của Ôn Hành Viễn truyền đến, “Tiểu Nhan?”

“Anh đến rồi à?” Si Nhan nhìn Ôn Hành Viễn trong bộ quần áo thoải mái, cười dịu dàng.

Bước nhanh đến cạnh cô, đưa tay vuốt mái tóc hơi rối của cô, anh nghiêng đầu nhìn Văn Đào, giọng điệu thần nhiên, “Vị này là...”

“Văn Đào, chào anh.” Văn Đào thu lại ánh mắt nhìn Si Nhan, mặt không biến sắc, vươn tay về phía Ôn Hành Viễn.

“Văn Thao?” Ôn Hành Viễn nhắc lại tên Văn Đào, thấy anh ta gật đầu, lại nhìn thấy ánh mắt của Si Nhan thì mới thờ ơ vươn tay ra, “Tôi là Vũ Lược.”

* Chữ “đào” và chữ “thao” đọc giống nhau, anh Viễn cố tình đọc khác đi. “Thao” có 1 nghĩa là “binh pháp”, “Vũ Lược” nghĩa là “kế sách trong quân sự”.

Lời vừa dứt, Văn Đào lập tức sững sốt, Si Nhan thì lại bật cười. Cô lườm Ôn Hành Viễn một cái rồi thân mật khoát tay anh, lại nói với Văn Đào: “Bạn trai em thích nói đùa, anh đừng để ý.”

Văn Đào hoàn hồn, lơ dềnh cười, “Làm anh giật mình, còn tưởng là có tên trùng hợp đến thế.”

Ôn Hành Viễn hé miệng, độ cong bên môi càng lớn thêm. Đối với một câu “bạn trai em” của Si Nhan, anh dễ chịu vô cùng. Khẽ gật đầu với Văn Đào, giọng điệu của anh ôn hòa hơn, “Ôn Hành Viễn.”

Nghe thấy tên anh, Văn Đào cau mày, ngay tức khắc lôi tài liệu về Ôn Hành Viễn trong đầu ra, “Thì ra là Ôn tổng của Hoa Đô, không ngờ lại được gặp ở đây.”

Si Nhan không mấy bất ngờ khi Văn Đào biết đến danh tiếng của Ôn Hành Viễn, dù sao thì anh cũng khá “nổi tiếng” ở thành phố S mà. Kiểu này, không muốn người ta biết bạn trai mình cũng khó, huống hồ anh lại vừa lấy được công trình “Kim Bích Thiên Hạ” ở thành phố A, sẽ có càng nhiều thương nhân biết đến hơn.

“Cẩn bản là trái đất tròn thôi.” Ôn Hành Viễn cười lãnh đạm, cầm túi trong tay Si Nhan, “Nếu anh Văn rảnh rồi, cùng ăn cơm chứ?”

“Không được rồi, tôi còn có việc. Hôm nào rảnh đến quán trà của tôi chơi đi.”

Thấy Văn Đào vào thang máy, Ôn Hành Viễn nghiêng đầu nhìn Si Nhan rồi hỏi cô: “Con một sách kia là ai đấy?”

“Một sách nào?” Si Nhan giật mình, lại phản ứng được ngay liền véo tay anh một cái, “Người ta nho nhã đấy.”

Ôn Hành Viễn mở miệng nhưng không nói, ôm cô đi vào thang máy rồi mới hỏi tiếp: “Vậy thì xin hỏi bạn gái đại nhân, con một sách nho nhã kia là ai?”

Thấy anh nhú mày, lại dè thấp giọng nói, Si Nhan bật cười khanh khách, “Sao em lại không biết anh xấu tính thế nhỉ?”

“Không cho đánh trống lảng.” Ôn Hành Viễn thu cánh tay lại, ôm chặt cô vào lòng, “To gan ra phết, dám quen thẳng đàn ông khác? Khai thật mau, nếu có nửa câu dối trá, xem anh có cần em không.”

“Chỉ có chó con mới cắn người.” Si Nhan không hề để bụng đến cơn tức giận giả vờ của anh, ôm lấy thắt lưng anh và cười ngọt ngào. Chưa từng nghĩ Ôn Hành Viễn lại thích uống dấm chua đến thế, nhìn dáng vẻ của anh mà xem, thật sự là...rất đáng yêu.

Nghe thấy hai chữ “chó con”, Ôn Hành Viễn hơi cau mày, híp mắt lại, cả người tản ra vẻ nguy hiểm, “Dám nói anh là chó con, đúng là không phạt không chữa được...” Vừa nói xong, anh đã cúi đầu xuống, hôn lên cái miệng đang định cãi lại của cô.

Cho tới giờ, anh chưa từng khát khao hôn ai cả, ngoài cô ra, chỉ có cô. Yêu, thật sự là một chuyện ngọt ngào, Ôn Hành Viễn nghĩ không có thuốc nào chữa được cảm giác hạnh phúc khi yêu này.

Ngẩng đầu, anh thấy Si Nhan chu miệng không nói lời nào. Ôn Hành Viễn tự mình gọi món, sau đó mới cười tủm tỉm ngồi cạnh cô, “Đều tại cái miệng này này, làm anh không thể không muốn được.” Thấy cô lườm mình, anh lại thơm lên má cô một cái, “Anh sai rồi, còn không được sao, từ nay không dám nữa. Hả?”

“Hừ...” Cơn giận còn chưa tiêu tan, không thềm để ý đến anh nữa. Đúng là dè già, cho anh một ánh mắt trời, anh sẽ tỏa sáng rực rỡ luôn, làm cô tức chết đi được, quá bề mặt, hình tượng rạng ngời của cô bị tên nào đó phá hủy rồi. Si Nhan ầm ức trong lòng nhưng lại không thể nào xả ra được.

“Tại anh không kiềm chế được mà, đừng giận nữa. Em cứ như thế này, anh làm sao ăn cơm được. Anh đói nguyên một ngày rồi, chờ mãi đến tối để ăn cùng em đây.” Ôn Hành Viễn tỏ vẻ tội nghiệp, khẽ ôm vai cô, “Anh thế là không có lần sau.”

Si Nhan bĩu môi, hất bàn tay đang giơ thẻ của anh ra, “Tại anh đấy, ngày mai em làm sao mà gặp người ta được, bị cười thối mũi rồi.”

Nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi trong thang máy, đồng nghiệp nhìn thấy Ôn Hành Viễn hôn cô, mặt Si Nhan lại đỏ lên.

“Sợ cái gì chứ, anh còn chưa trách cô ta phá hỏng việc tốt của bọn mình, cô ta còn dám cười em à?” Ôn Hành Viễn tức giận, thấy Si Nhan nhường mảy thì lại cuống quýt bày ra nụ cười quyến rũ, “Tiểu nhân biết sai rồi mà.”

“Sau này không cho anh hôn em ở bên ngoài, nếu không em xử lý anh đấy.” Mặc dù hai người đã danh chính ngôn thuận trở thành người yêu, nhưng chuyện thân mật giữa ban ngày ban mặt trước bàn dân thiên hạ, Si Nhan vẫn cảm thấy không hay ho cho lắm.

Ôn Hành Viễn thấy vẻ mặt ủ dột của cô thì cười giảo hoạt, định đứng dậy kéo cô đi, “Bây giờ chúng ta về nhà.”

Chọn đúng sơ hở của cô, muốn chết phải không? Si Nhan lườm anh, chỉ hận nỗi hai mắt không thể bắn ra vài con dao.

Kết quả thì có thể đoán được, cánh tay trắng kiện của Ôn Hành Viễn lĩnh nguyên một phát cẩu dã man của Si đại tiểu thư, ra tay quá ác, khiến đôi mày rậm của anh nhũn chặt lại.

Thấy tay phục vụ đang đến gần, Ôn Hành Viễn cắn răng chịu đau, nghiêng người thổi vào tai cô, “Bây giờ cũng không được? Anh chỉ sợ bị người khác nhìn miễn phí thôi.”

Cả mặt đỏ bừng lên, Si Nhan vừa tức vừa buồn cười. Người này, thật sự là đạt đến đỉnh cao của không biết xấu hổ rồi.

Nghĩ đến cảnh thang máy vừa mở ra, đồng nghiệp tròn tròn mắt nhìn cô và Ôn Hành Viễn, Si Nhan chỉ hận không có cái khe nứt nào để chui vào. Vô thức lùi ra sau Ôn Hành Viễn, cô thẹn thùng chào hỏi, “Không về sao?”

Về sừng sốt biến mất nhanh chóng, Tiểu Đinh hắng giọng một cái, nhìn Ôn Hành Viễn rồi nói với Si Nhan: “Để quên tài liệu nên quay lại lấy.” Mờ ám nháy mắt với cô, Tiểu Đinh hỏi: “Si Nhan, bạn trai cậu à?”

Si Nhan đỏ mặt gật đầu, lại thấy ánh mắt đen láy của Tiểu Đinh vẫn không ngừng di chuyển trên người Ôn Hành Viễn. Mà đối với tình huống bị người ta xem miễn phí cảnh hôn nhau này, Ôn Hành Viễn lại làm như không có gì, ôm eo cô, trên gương mặt anh tuần là nụ cười tươi như hoa nở.

Ôn Hành Viễn cắt bít-tết thành miếng nhỏ rồi chuyển đĩa cho Si Nhan, “Ăn nhiều vào, gầy quá.”

“Giảm béo.” Cô xiên một miếng thịt rồi đưa vào miệng, cố ý trêu tức anh.

“Chưa thấy khi giảm béo bao giờ.” Ôn Hành Viễn không hề tức giận, lấy khăn tay ra, nhướn người qua bàn lau khóe miệng cho cô.

“Ôn Hành Viễn.” Rốt cuộc thì Si đại tiểu thư cũng nổi giận, giơ đĩa về phía anh, gầm lên.

“Cầm đĩa chỉ vào bạn trai là không tốt, mau bỏ xuống đi, đừng để người ngoài nhìn thấy hành động không thực nữ như thế.” Vừa kéo tay cô xuống, anh vừa đưa một miếng thịt đến bên miệng cô, “Nào, há miệng ra.”

Chẳng ngờ anh lại làm thế, Si Nhan trừng mắt nhìn anh rồi nhai miếng bít-tết. Mặt mình cũng dày lắm mà, sao gặp anh là không thể phát huy được, tức chết mất. Si Nhan nhai ngấu nghiến miếng thịt, oán thầm trong lòng.

“Thế mới ngoan, đúng như một đứa trẻ, dù sao thì cũng phải ăn ngoan thế này chứ.” Ngồi vào chỗ cạnh cô, Ôn Hành Viễn mỉm cười, vẻ mặt dịu dàng, hớn hờ.

Si Nhan vùi đầu vào ăn, rốt cuộc cũng không đấu được với hành vi “vô lại” của anh. So về độ mặt dày, cô còn kém xa, sáng suốt nhất là “giả vờ câm điếc”.

Đến nửa bữa, Ôn Hành Viễn bắt đầu đỡ chứng mà hỏi về Văn Đào. Si Nhan trợn mắt, nhưng không thể không báo cáo một lượt, thấy anh cúi đầu ăn, cô duỗi chân đá vào đôi chân dài của anh.

“Ôi?” Ôn Hành Viễn ngẩng đầu, nhìn cô một cách khó hiểu, “Sao thế?”

“Sao không nói gì?” Cô với Văn Đào cũng không tính là người xa lạ mà là bạn bè bình thường, sao anh phải xụ mặt ra thế? Như thể cô là tội nhân vậy.

“Nói gì? Một ngày không được ăn, đói chết rồi đây.” Ôn Hành Viễn giả vờ hồ đồ, tiếp tục ăn.

Mãi mà không thấy đại tiểu thư lên tiếng, lại cảm thấy có đôi mắt đang nhìn mình chằm chằm, Ôn Hành Viễn đành ngẩng đầu, nở nụ cười với cô, để lộ ra hàm răng trắng đều, “Anh hiểu tình hình rồi, thấy không có nguy cơ cao nên không cần nói nữa.”

Nghe vậy, Si Nhan đỡ khóc đỡ cười. Người này đúng là mặt dày, không có cách nào với anh nữa. Lườm anh một cái, cô lại đá thêm một phát vào bắp chân anh.

Nói chuyện với anh chả dễ chút nào, đá một phát cho xong.

39. Chương 39: Tính Toán Của Riêng Mỗi Người

Bữa tối xong thì điện thoại của Trương Tử Lương tới. Si Nhan không biết anh và Ôn Hành Viễn nói gì với nhau. Trong mắt Ôn Hành Viễn tràn đầy ý cười hạnh phúc, thỉnh thoảng anh còn nghiêng đầu nhìn cô, hết sức dịu dàng.

Quan hệ của hai người tiến triển khá nhanh, nhưng ngấm lại thì cũng chẳng phải nhanh. Dù sao thì trong ba năm, họ vẫn thường ở cạnh nhau, chỉ có điều là trước kia, tình cảm của anh đối với cô chôn sâu một chút, khi ấy có điểm phải kiêng dè. Còn bây giờ, sự e dè đó đã chẳng còn, tình yêu của anh với cô đã quang minh chính đại, là lẽ đương nhiên rồi.

Ôn Hành Viễn muốn cô về nghỉ ngơi sớm, dù sao thì hôm qua đã ngủ trên núi, giấc ngủ không sâu lắm, mà cả ngày hôm nay cô lại làm việc vất vả. Ấy vậy mà vẫn không thể lay chuyển được Trương Tử Lương, không làm gì được, anh đành phải lái xe về phía quán bar.

Lúc Ôn Hành Viễn nắm tay Si Nhan bước vào Như đã từng quen biết, chỉ có Trương Tử Lương là vẫn bình thường, dựa vào quầy bar mỉm cười nhìn họ, còn những nhân viên khác, kể cả Đỗ Linh vốn luôn nhu mì cũng không kìm được mà la hò.

“Khoa trương quá đi.” Si Nhan nghiêng đầu nhìn Ôn Hành Viễn, thấp giọng hờn, “Anh gây họa gì thế? Lúc em đến cũng không khủng khiếp như vậy.”

“Gây họa gì chứ? Cái này gọi là đạt được mục đích chung.” Anh vò tóc cô theo thói quen, “Nhưng mà không chừng tim mấy cô ấy đang nhỏ máu đấy, dù sao thì người anh tuần kiệt xuất, độc nhất vô nhị đã bị em bắt mất rồi, mấy cô đó cũng chẳng còn cơ hội nữa.”

“Tự mãn.” Si Nhan bị anh đùa nên đẩy tay anh ra, đến nói chuyện với Đỗ Linh.

“Cuối cùng cũng tu thành chính quả?” Trương Tử Lương rót rượu vang, đâm vào ngực anh một cái.

Ôn Hành Viễn nhướn mày, cạ ly với anh, “Cuối cùng cũng có danh phận.”

Trương Tử Lương cười sang sảng, “Ai bảo cậu chỉ yêu đơn phương một bông hoa, mẫu đơn mà còn chả thêm cơ.”

“Đỗ Linh cũng chả phải mẫu đơn, thế mà vẫn là bảo bối của cậu.” Ôn Hành Viễn liếc ngang một cái, rồi nghiêng đầu nhìn Si Nhan, lại nói: “Tiểu Nhan không phải là mẫu đơn, nhưng chẳng cần tô điểm gì mà vẫn là bông hoa đẹp nhất.”

Trương Tử Lương nhìn nụ cười trên mặt bạn thì cũng mỉm cười theo, “Yêu đúng là chuyện đáng sợ. Ôn mĩ nam mà cũng có lúc nói mùi mẫn thế sao?”

“Còn có câu mùi mẫn hơn, giữ lại nói cho Tiểu Nhan nghe.” Ôn Hành Viễn không để tâm câu trêu chọc của anh, chớp mắt cười.

“Định cưới con bé kia về nhà hả? Không phải chú Ôn cũng hạ chỉ rồi sao?” Đối với chuyện Ôn Hành Viễn bị ép hôn, Trương Tử Lương nghe ngóng được từ chỗ Đường Nghị Phàm, không khỏi lo lắng thay.

“Thực ra bố mình rất biết lý lẽ. Nếu Tiểu Nhan chịu đến bước này, chịu nhận thẳng độc thân này thì ông cũng chẳng ép quá đâu. Có điều, còn ông anh “chỉ sợ thiên hạ không loạn” nữa kia, phiền toái vẫn ở phía sau.” Nghĩ đến Ôn Hành Dao, Ôn Hành Viễn nhíu mày, “Chỉ có anh ấy mới có thể làm được chuyện như thế, ngay cả ngày cưới của mình mà cũng định được. Mình phải chạy trước, đi rồi mới báo tin về ẹ. Mẹ mình gọi bốn cuộc điện thoại hỏi khi nào đưa Tiểu Nhan về rồi đấy.”

“Xem ra dì rất thích Nhan Nhan, đây là chuyện tốt mà. Nói chuyện điện thoại với Hành Dao, mình cũng thấy lạ, cậu vốn luôn xót con bé, sao lại dùng cách đấy để ép con bé chứ.” Trương Tử Lương nghe tin anh đính hôn thì giật mình. Qua ba nhiều năm, càng nghĩ càng thấy không bình thường, đây không phải là cách xử lý của Ôn Hành Viễn. Đối với Si Nhan, Ôn Hành Viễn chỉ có cưng chiều, không bao giờ ép buộc cô cả. Đùng nói là khiến cô khóc, ngay cả nhăn mặt nhíu mày trước mặt cô, anh cũng thấy xót.

Đính hôn. Không còn nghi ngờ nữa, đó đúng như một quả bom nổ. Ngay cả Trương Tử Lương còn có thể nhìn ra được trái tim Si Nhan có Ôn Hành Viễn, chắc chắn anh cảm giác được. Chỉ vì một câu “Em không cần ai cả.” – mà quyết định đính hôn, đó không phải là Ôn Hành Viễn. Với Si Nhan mà nói, đó là món nợ tình cảm mà cô không đeo nổi, Trương Tử Lương cũng không tin Ôn Hành Viễn buông tay được.

“Biết có chuyện, cậu tức giận đến chết vẫn Tiểu Nhan?” Ôn Hành Viễn thu lại nụ cười, đôi mày nhíu lại.

Lúc dùng bữa tối, Si Nhan kể lại chi tiết cả quá trình “ức hiếp” của Trương Tử Lương. Thấy cô tỏ vẻ đáng thương dựa vào mình, trái tim Ôn Hành Viễn khẽ nhói.

“Mình cũng chẳng phải vội quá hóa hồ đồ đâu.” Trương Tử Lương nhíu mày, “Đợi mười năm, nếu dễ dàng buông tay thì đừng yêu, mình phải khuyên Nhan Nhan quảng cậu đi, không được cũng phải làm.”

“Mình vừa mới thấy ánh mặt trời mà đã định đẩy mình vào bóng tối, bạn bè gì không biết.” Ôn Hành Viễn lắc đầu, thở dài, cố tình tỏ vẻ bi thương, “Si Hạ lao đến công ty, ném báo vào mặt mình, hỏi mình có điên không. Cô vợ của Nghị Phàm gọi điện cho Tiểu Nhan, nói mình bị kích thích nên làm việc điên cuồng. Chuyện như thế, không giết mình đã là nể mặt lắm rồi.”

Nhắc đến cú điện thoại mang tính chất quyết định ấy, không thể trách Ôn Hành Viễn nghe lén được. Chủ yếu là do Quý Nhược Ngưng quá kích động, cứ oang oang lên, khiến anh đang ngồi trong phòng làm việc chỉ “vô tình” nghe được mà thôi.

Mặc dù anh đã đoán được rằng Quý Nhược Ngưng chắc chắn sẽ gọi điện cho Si Nhan, nhưng vẫn đứng ngồi không yên. Cho đến khi xuyên qua cánh cửa kính, nhìn thấy cô nói chuyện điện thoại, mà lại là dáng vẻ “thậm thà thậm thụt”, Ôn Hành Viễn mới chắc chắn là Quý Nhược Ngưng đang nói chuyện với Si Nhan. Thừa dịp cô không để ý, anh nhanh chân ra phía sau cô. Đúng là trời giúp anh, quá trùng hợp, quả là dịp may khó gặp.

Ngửa đầu uống một ngụm rượu, Ôn Hành Viễn nhăn mặt, “Mình có chọc đến ai đâu nhỉ? Sao đường tình lại gian nan thế? Chỉ có yêu thôi mà cứ như vũ bão.”

Nghe thấy thế, Trương Tử Lương bật cười, “Đến giờ mà vẫn chưa hiểu được?” Thấy Ôn Hành Viễn lắc đầu, anh nhìn Si Nhan, nói, “Bởi vì cậu trêu phải con ma nữ khó gần nhất trần đời.”

Ôn Hành Viễn nhìn theo ra chỗ Si Nhan và Đỗ Linh, nụ cười bên môi càng đậm thêm.

Ôn Hành Viễn vốn chỉ định đưa Si Nhan đến quán bar một lúc, để Trương Tử Lương khỏi nói anh trọng sắc khinh bạn, ai ngờ quán bar lại đông khách, Si Nhan bận tối mắt, chẳng thấy bóng dáng đâu. Ôn Hành Viễn định sang gian bên “bắt người” thì điện thoại đổ chuông.

“Ông anh, biết cậu nói chuyện yêu đương không dễ dàng gì, nhưng mình vẫn phải liều lĩnh hỏi một câu. Bao giờ về?” Nghe thấy giọng điệu Đường Nghị Phàm có chút lo lắng, Ôn Hành Viễn không cười nữa.

* Đường Nghị Phàm bằng tuổi anh Viễn nhưng hay gọi anh Viễn là “lão đại”, tỏ ý tôn trọng hơn bình thường, mình đổi thành “ông anh” :3

“Sao vậy? Công trình có chuyện à?” Si Nhan đẩy cánh cửa kính ra, đến quầy bar lấy rượu. Ôn Hành Viễn vừa nói chuyện điện thoại, vừa kéo tay cô, dùng ánh mắt bảo cô xem giờ.

“Hôm nay mình ra công trường, có chút rắc rối.” Đường Nghị Phàm thở dài, xem ra có chuyện nghiêm trọng. “Mẹ kiếp, chắc chắn là lão Hàn Thiên Dụ điên rồi, đến giờ rồi mà vẫn còn muốn giở trò.”

Nghe thấy tên Hàn Thiên Dụ, vẻ mặt Ôn Hành Viễn nghiêm túc hẳn. Thấy Si Nhan giơ tay ra trước mặt mình, anh cúi đầu nói nhỏ bên tai cô, “Cho em làm một lúc nữa thôi đấy, xong rồi về nhà.”

Si Nhan cau mày, rồi vừa gật đầu vừa đẩy anh đi.

“Quấy rầy cậu rồi hả?” Đường Nghị Phàm loáng thoáng nghe thấy Ôn Hành Viễn nói chuyện, đoán là anh đang ở cùng một chỗ với Si Nhan, không nhịn được lại phải trêu một cái.

Ôn Hành Viễn cười, sự ngọt ngào át đi cơn tức giận vừa dâng lên, “Vậy thì cậu cho hắn biết tay đi, chẳng lẽ việc con con đây mà cũng không làm được?”

“Còn Hàn Nặc? Bây giờ cậu ta là tổng giám đốc của Thiên Dụ.” Hai mắt Đường Nghị Phàm như tóe lửa, nếu không bận tâm đến Hàn Nặc, anh còn gọi cú điện thoại này làm gì chứ. Tên Ôn mĩ nam này, tính tình khác thường, không thể xem nhẹ được.

“Liên quan gì đến cậu ta?” Ôn Hành Viễn trầm giọng.

“Đúng là không liên quan, nhưng về thân phận thì có. Hàn Thiên Dụ muốn cho cậu ta đi tàu bay giấy, chẳng lẽ không tốn ít tâm tư nào? Chuyện này chắc chắn lão ta sẽ để Hàn Nặc ra mặt.” Đường Nghị Phàm hiểu rất rõ tình cảnh của Hàn Nặc vào lúc này, mấy năm bạn bè, dù hận Hàn Thiên Dụ thấu xương, nhưng anh cũng không đành lòng gây thêm phiền toái cho Hàn Nặc.

“Hắn để Hàn Nặc ra mặt, thế thì cậu để Lỗi Tử xử lý đi? Cho mấy cậu ta vật lộn đi. Đừng xem thường Lỗi Tử, bản lĩnh của cậu ta có thể so với cậu và mình đấy.”

“Nhưng mà...”

“Đừng nói với mình là cậu không đành lòng làm khó Hàn Nặc đấy nhé? Kim Bích Thiên Hạ quan trọng đến đâu, cậu còn không rõ?”

“Ông anh à, cậu với Hàn Nặc...”

“Mình không hề có thành kiến với cậu ta, là cậu xem thường bản lĩnh của cậu ta.” Ôn Hành Viễn cười nhạt, trầm ngâm một lúc rồi nói: “Dẫn Lỗi Tử đừng gây xung đột trước mặt cậu ta. Về phần Hàn Thiên Dụ, không phải khách khí với hắn, nhưng điều kiện tiên quyết là không được để ảnh hưởng đến tiến độ công trình. Ngày mai Trương Nghiên sẽ đến thành phố A, nhân tiện theo dõi tiến độ luôn, có việc gì cậu cứ bàn thẳng với cô ấy.”

“Được, mình biết rồi, cậu bận gì thì cứ làm đi.” Đường Nghị Phàm vừa nghe nói Trương Nghiên đến hỗ trợ, trong lòng hơi chộn rộn. Mặc dù Ôn Hành Viễn đang ở Vân Nam, nhưng xem ra không phải là không biết chuyện ở đây, nếu không sẽ chẳng điều trợ lý cao cấp ở Hoa Đô tới.

Si Nhan rời khỏi thành phố A cũng đã bốn tháng, đương nhiên không biết chuyện Hàn Nặc về Thiên Dụ, càng không biết chuyện Thiên Dụ cướp ba công trình lúc Hoa Đô đang dồn toàn lực vào Kim Bích Thiên Hạ. Vì vậy, chuyện Ôn Hành Viễn tình cờ gặp Hàn Nặc, cô cũng không biết được.

Nếu như cô chú ý theo dõi báo, chắc chắn sẽ biết đến chuyện của Ôn Hành Viễn và Hàn Nặc. Có thể cướp được công trình từ tay một con rồng trong giới bất động sản, đủ để hình dung đường đi của Hàn Nặc thuận lợi thế nào. Giới truyền thông có chú ý đến anh ta, mà mối liên kết ngầm giữa Ôn Hành Viễn và Hàn Nặc càng khiến người ta nghi ngờ. Hai công ty lớn ít xuất hiện cùng nhau, không ai nhận phỏng vấn, bầu không khí có phần kỳ lạ.

Nghĩ đến bản báo cáo vừa nhận được chiều nay, đột nhiên Ôn Hành Viễn bật cười, xoay người nói với Trương Tử Lương, “Cậu nói xem, nếu Hàn Thiên Dụ chịu xuống khỏi vũ đài, liệu Hàn Nặc có thể thuận lợi tiếp quản Thiên Dụ?”

Hiển nhiên, Trương Tử Lương không ngờ anh lại đột ngột nhắc đến chuyện này, thu lại nụ cười rồi hơi do dự, “Đừng nói đến chuyện Hàn Thiên Dụ có con, kể cả không có, chỉ bằng cổ phần trong tay Hàn Nặc e là không đủ, nếu không thì đã chẳng bị Hàn Thiên Dụ quản chế rồi.”

“Cậu ta bây giờ thì sao?” Ôn Hành Viễn nhướn mày, “Mình tìm hiểu rồi, cổ phần của Hàn Nặc bây giờ đã hơn 40%, có thể lão già Hàn Thiên Dụ cũng biết, thiếu kiên nhẫn nên vội vàng đẩy Hàn Nặc đến vị trí đứng mũi chịu sào.” Ôn Hành Viễn cười nhạt, ánh mắt sắc bén, “Hắn muốn mượn tay mình xử Hàn Nặc.”

“Hàn Nặc cũng không đơn giản, chịu được tận ba năm.” Nói đến Hàn Nặc, Trương Tử Lương không khỏi có chút buồn bã, “Cậu định làm gì bây giờ?”

“Mình? Đương nhiên là sẽ không làm theo ý muốn của Hàn Thiên Dụ rồi. Nhưng mà, có người chưa chắc đồng ý để mình nhúng tay.” Ôn Hành Viễn thở dài, cầm ly rượu lên uống một ngụm, “Hàn Nặc là đứa con có hiếu, mãi nhớ đến bố mình, cho dù đánh mất Thiên Dụ cũng không tiếc. Giờ Hàn Thiên Khải chết rồi, nói đến người lo lắng, e là chỉ có Tiểu Nhan.”

“Ý cậu là cậu ta với Nhan Nhan...” Trương Tử Lương còn đang định nói gì đó thì nhìn thấy Si Nhan đang đi về phía quầy bar, vì vậy không nói nữa, chỉ đẩy một ánh mắt sâu xa về phía Ôn Hành Viễn.

40. Chương 40: Người Yêu

Si Nhan thật sự rất mệt mỏi, tối qua không được ngủ nhiều, lại vì mấy dự án nên cả ngày nay bận rộn, chạy đi chạy lại trong quán bar xong là đã kiệt sức rồi. Nhìn đồng hồ, cô nói vài câu với Đỗ Linh rồi chủ động sang gian bên tìm Ôn Hành Viễn.

Thấy cô đến, Ôn Hành Viễn đặt ly rượu xuống, nắm tay cô, “Mệt rồi à? Bọn mình về nhé?”

Si Nhan gật đầu, hơi mơ màng, vẫy tay với Trương Tử Lương rồi để Ôn Hành Viễn ôm ra khỏi cửa.

Đã là đầu mùa đông, gió đêm rất lạnh. Vừa ra khỏi cửa, Ôn Hành Viễn đã choàng áo lên người cô, “Chờ nhé, anh đi lấy xe.”

Lặng lặng đứng ở cửa, nhìn theo bóng lưng anh, cô cảm thấy thật ấm áp. Chỉ trong chưa đầy hai ngày ở bên nhau, vậy mà Si Nhan đã cảm thấy được sự ấm áp nhưng cũng rất an tâm. Sự quan tâm của Ôn Hành Viễn đến cô vượt quá sức tưởng tượng của cô, dường như có một dòng chảy ngọt ngào tưới đẫm lòng cô.

“Công trình bắt đầu thi công rồi à? Có phải anh bận lắm không?”

“Thi công rồi, Nghị Phàm bận hơn.” Ôn Hành Viễn nghiêng người thắt dây an toàn cho cô.

“Hay là mai anh về đi.” Từ lúc bắt đầu dùng bữa tối, điện thoại của anh đổ chuông liên tục. Đương nhiên Si Nhan không quên vị trí người lãnh đạo Hoa Đô của anh, ngoài tình yêu ra, anh còn có việc quan trọng hơn cần phải làm.

Ôn Hành Viễn lườm cô, “Giờ muốn đuổi anh đi?”

“Không phải.” Cô bĩu môi, “Sợ ảnh hưởng đến công việc của anh thôi.”

Khẽ véo cái cằm nhỏ xinh của cô, anh cười, “Chẳng phải thằng ranh mười tám mười chín tuổi, chả lẽ không biết chừng mực? Đừng bận tâm nhiều, anh sẽ sắp xếp.”

Si Nhan vừa nghe thấy thế đã đổi giọng không vui, “Lý trí thế? Xem ra cũng không si tình như em nghĩ.”

Ôn Hành Viễn thở dài, búng một cái vào trán cô, “Anh mới nói một câu, em định cãi mười câu hả?”

Xoa trán, Si Nhan không nhịn cười nổi, nhìn thấy hình ảnh tình nghịch của mình trong mắt anh, “Bắt nạt anh đấy, sao nào?”

Ôn Hành Viễn cong môi cười, lộ ra vẻ mờ ám, đang định hôn cô thì Si Nhan đẩy ra, “Em mệt...”

Đối với vẻ làm nũng của cô, anh không thể chống đỡ được. Ôn Hành Viễn kéo áo kín lại cho cô rồi khởi động xe, “Chợp mắt một lát đi, đến nơi anh gọi dậy.”

Lúc xe dừng lại thì cũng vừa lúc Si Nhan tỉnh dậy. Nhìn ra bên ngoài, đúng là cổng khu nhà Ôn Hành Viễn, cô cau mày, “Em phải về nhà.”

“Mai anh cùng em thu dọn đồ đạc, chuyển đến đây đi, không thì anh lo lắm.” Ôn Hành Viễn xuống xe, dắt cô vào khu nhà.

Si Nhan chu miệng, muốn rút tay ra, “Em phải về nhà.”

“Ngoan nào.” Ôn Hành Viễn trầm giọng, kéo chặt áo cho cô. Nhìn vẻ mặt bướng bỉnh của cô, anh hỏi: “Không yên tâm với anh hả?”

Si Nhan không lên tiếng, đứng bất động.

Không phải là không yên tâm, nhưng dù sao cũng là ở chung, cô chưa thể tiếp nhận ngay được. Tình thế này phát triển quá nhanh, họ mới trở thành người yêu vào ngày thứ hai. Si Nhan bày ra vẻ mặt ỉu sù, cúi đầu nhìn bước đi của mình.

Ôn Hành Viễn rơi vào thế dở khóc dở cười. Anh ôm vai cô, mà phải nói là nửa ôm nửa kéo cô đi, “Sao vẻ mặt phong phú thế? Bây giờ là năm bao nhiêu rồi, chỉ là cùng ở dưới một mái nhà thôi mà, thế nào mà lại dọa em thành ra thế này? Anh chỉ hy vọng em ở gần anh một chút, nếu không anh sẽ thấy không yên tâm.”

“Em không chạy mất, có cái gì mà không yên tâm.” Si Nhan cự nự, chân bước chậm. Vì anh vô tình nói ra một câu quan tâm, trong lòng cô chợt dâng lên cảm giác vui sướng mơ hồ, gương mặt đỏ ửng.

Anh là ai, Si Nhan có thể lý giải được, nhưng cô vẫn tỏ vẻ thờ ơ.

“Ai biết được liệu em có ngủ một giấc xong đổi ý hay không.” Ôn Hành Viễn nói với vẻ nghiêm túc, khiến cô bật cười khe khẽ, “Anh nghĩ em mới ba tuổi, trở mặt nhanh hơn cả lật sách?”

Ôn Hành Viễn mỉm cười, đôi mắt đen láy rạng ngời, ôn hòa nói: “Nếu đúng là ba tuổi thì quá tốt.”

Vừa nói thì đã đến căn hộ, sau khi vào cửa, Ôn Hành Viễn bảo cô đợi ở phòng khách, vào bếp lấy sữa cho cô, hy vọng có thể giúp cô ngủ ngon hơn. Cho đến nay, giấc ngủ của Si Nhan vốn không tốt lắm, cho nên lúc chiều anh đã cố ý đi mua. Nhưng khi anh ra ngoài, cô đã lăn lên giường ngủ rồi.

Sợ cô nằm sắp sẽ ngủ không thoải mái, anh nhẹ nhàng lật cô lại, đắp chăn cho cô rồi xoay người bật đèn ngủ, ngồi cạnh giường một lúc.

“Đúng là con lợn, giở mình một cái mà đã ngủ được.” Trìu mến vuốt ve mặt cô, thấy Si Nhan quay đầu lại, khuôn mặt nhỏ dụi trong lòng bàn tay anh, anh nở một nụ cười khẽ.

Khom người, nhẹ nhàng hôn lên khóe môi cô, tham lam hít lấy hương thơm tự nhiên trên người cô, Ôn Hành Viễn thỏa mãn thở một hơi, “Tiểu Nhan, từ nay trở đi, anh không bao giờ để em rời khỏi thế giới của anh đâu.”

Cô đã thật sự ở bên anh, trái tim cô cũng đang từng bước tiến gần đến anh. Ôn Hành Viễn cảm thấy, mình là người đàn ông hạnh phúc nhất đời.

Mười năm, mỗi lần gặp nhau rồi lại tạm biệt, trong lòng anh chỉ toàn một nỗi mong chờ. Chỉ có lúc này đây là hoàn toàn không giống thế. Si Nhan không hề biết, tối hôm đó, khi dập điện thoại, anh vô cùng vui sướng, lại có chút hồi hộp khó hiểu. Gần ba mươi tuổi nhưng anh lại bồn chồn như một cậu bé mười tám tuổi. Khi mới bước chân vào thương trường, lúc tiếp quản Hoa Đô, anh đều không chút sợ hãi, ngược lại, đối mặt với cô, trái tim anh luôn thốn thức một nỗi bất an mơ hồ.

Ôn Hành Viễn cười dịu dàng, đứng dậy, tắt đèn rồi khẽ đóng cửa phòng lại. Dựa vào ban công ngắm bầu trời đầy sao, ánh trăng vàng vạc lạnh lẽo, nhưng khi rọi vào tim anh thì lại ấm áp. Có Si Nhan bên cạnh, anh luôn thấy bình an.

Nửa tháng tiếp theo đó, Ôn Hành Viễn vẫn ở lại Cổ Trấn. Ban ngày, Si Nhan đi làm, còn anh ở lại căn hộ xử lý công việc qua mạng; giữa trưa, anh đưa cô đi ăn; đến tối, anh tới đón cô tan ca, thỉnh thoảng vào quán bar ngồi, nhưng đa phần là hẹn hò riêng tư trong bầu không khí ngọt ngào. Không có cách khác, ai bảo Ôn Hành Viễn không muốn cô quá bận bịu. Lấy có thời gian của anh ở Cổ Trấn có hạn, không ngày nào là anh tha cho cô, chỉ hận không thể bên cô từng giây từng phút.

Quan hệ của hai người nhanh chóng khăng khít hơn. Si Nhan dần ỷ lại vào anh hơn, còn anh thì vẫn ân cần chăm sóc, có lúc khá khô khan, đôi khi lại ra vẻ ngang ngược, khiến cô vừa tức vừa buồn cười. Biết anh quan tâm đến mình, lúc đầu khẫu với anh, cô cực kỳ đắc ý.

Hôm nay, trước khi đi làm, hai người ngồi trong phòng ăn dùng bữa sáng.

“Nhược Ngưng nói Đường Nghị Phàm bận tối mắt, anh mau về thành phố A đi, không phải lo cho em đâu.” Trong miệng vẫn còn đồ ăn, Si Nhan nói không rõ. Trong lòng thì không nỡ để anh đi, nhưng cô vẫn lấy đại cục làm trọng, dù sao công trình đó cũng rất quan trọng.

Ôn Hành Viễn không nói gì, cúi đầu xem tờ tạp chí xe hơi.

“Hôm qua trợ lý Trương cũng gọi điện hy vọng anh quay về, có phải có chuyện quan trọng không?” Thấy anh mãi không có phản ứng, Si Nhan giằng tờ tạp chí trong tay anh, “Đang nói chuyện với anh đấy.”

“Ăn xong rồi à?” Nhìn đồng hồ, anh đứng dậy, “Nào, anh đưa em đi làm.”

Ném phăng tờ tạp chí xuống sàn, cô cầm túi xách đi ra cửa. Chưa đi được vài bước, cô đã bị Ôn Hành Viễn kéo lại. Anh cau mày, “Sao vậy?”

“Anh cứ tiếp tục gây ngăn đi, em đi làm, hôm nay không muốn anh đưa đi.” Si Nhan phát cáu, đẩy tay anh ra.

“Tiểu Nhan?” Ôn Hành Viễn đuổi hai ba bước theo cô, “Đừng làm loạn nữa, anh lái xe đưa em đi, muộn rồi này.”

“Không cần.” Si Nhan gạt tay anh ra, trong lòng có chút buồn bực. Tối qua còn chưa nói với anh được mấy câu mà anh cũng chẳng đáp lại, không biết đang nghĩ gì nữa.

“Em mong anh đi thế sao?” Ôn Hành Viễn không biết tâm tư của cô, cũng hơi nổi nóng. Không phải là anh không nghe thấy, thậm chí còn nghe thấy nhiều rồi nhưng không hài lòng. Sao cô lại cứ hấp tấp đẩy anh ra ngoài thế?

Si Nhan dừng bước, xoay người nhìn anh, “Anh nói gì?”

Ôn Hành Viễn nhìn cô chăm chăm, vừa định mở miệng thì bỗng thấy hai mắt cô hồng hồng. Anh ảo não vò tóc, bước đến gần, ôm cô vào lòng, “Anh nói linh tinh ấy mà, đừng giận nhé, Tiểu Nhan.”

“Đừng ôm em, phiền chết đi được...” Chóp mũi hơi cay, Si Nhan đẩy anh ra.

“Được, là anh phiền. Hôm nay tự đi làm, anh không đưa, nhé?” Kéo cô lại, anh đau lòng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “Đi đi, không thì muộn mất, cẩn thận một chút.”

Ôn Hành Viễn biết tính ngang bướng của cô, nói gì cũng không cải thiện tình hình được, chỉ khiến mình mệt thêm. Thế nên anh để Si Nhan ra ngoài một mình.

Một mình ngồi trong phòng, đến khi định thần lại, anh vội vàng cầm chìa khóa đuổi theo. Tối công ty cô, anh đã thấy Si Nhan đứng nói chuyện với Văn Đào, liền bấm một tràng còi dài, kéo sự chú ý của cô về phía này, sau đó, anh đánh tay lái đi.

Si Nhan gọi điện đến, chuông đổ một hồi dài anh mới bắt máy.

“Đến làm gì vậy?” Cô nhẹ giọng hỏi.

“Sợ em bị muộn giờ làm.” Rõ ràng là nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Anh ấy là khách hàng của công ty, tình cờ gặp thôi.” Si Nhan giải thích, không thấy anh nói gì thì tiếp tục, “Trưa nay anh có đến không?”

Đang xử lý tài liệu, anh nói, “Hơi bận, anh sẽ cố hết sức.”

Si Nhan cảm nhận được vẻ lãnh đạm của anh, lồng ngực như thắt lại, suýt nữa thì khóc, “Không có việc gì nữa, anh làm tiếp đi.” Lời vừa dứt, cô cúp điện thoại luôn.

“Tiểu Nhan?” Ôn Hành Viễn cảm thấy có gì là lạ, cuống quýt gọi cho cô nhưng chỉ nghe được âm thanh đơn điệu. Lại gọi tiếp, vẫn không có ai nghe, gọi đến phòng làm việc, người nhận máy là Tiểu Đình.

“Si Nhan đến phòng Cảnh tổng nộp tài liệu rồi, lát nữa anh gọi lại nhé.”

Tuy nhiên, qua mấy tiếng, đồng tài liệu của Si Nhan vẫn chưa được nộp xong. Ôn Hành Viễn biết cô nàng kia giận thật rồi, đang dỗi với anh đây. Ai bảo anh sai trước, lại còn hẹp hòi đắc tội với đại tiểu thư, vì vậy phải vội vàng gửi tin nhắn xin lỗi. Ngày tháng tốt đẹp chưa được lâu, anh không muốn trước khi đi lại rơi vào tình cảnh mất tự nhiên này.

“Tiểu Nhan, tối nay ăn cơm ở nhà, anh vào bếp. Muốn ăn gì nào? Anh đi mua.”

Người nào đó giận dỗi bỏ đi động vào ngăn kéo, không để ý đến.

“Bảo bối à, anh sai rồi, là anh hẹp hòi, đừng giận nữa được không?”

Lương lự rút điện thoại ra, nhưng cô vẫn không trả lời.

“Không để ý đến anh thật rồi sao? Ngoan nào, đừng tức giận, lát nữa anh đến đưa em đi ăn, phạt anh mời khách được không? Nếu không anh chẳng có chỗ để tiêu tiền rồi, chẳng lẽ lại đốt bỏ.”

Nhìn tin nhắn đến, Si Nhan bật cười. Khi anh gửi tin nhắn thứ tư, cô trả lời lại, “Dễ dàng tha cho anh như vậy, có phải là em quá mất thể diện không hả?”

“Ngoan, thể diện sao quan trọng bằng anh được.” Tin nhắn của Ôn Hành Viễn nhanh chóng được gửi đến, còn kèm theo một mặt cười rõ to.

“Quá dễ ợt rồi đấy.”

*Chỗ này theo bản gốc là: – Tính tự yêu mình. Chú thích này nhằm làm rõ ý cho câu thoại sau.

“Anh chỉ yêu em thôi...”

41. Chương 41: Mãi Muốn Yêu

Việc phá dỡ và di dời vô cùng vội, Đường Nghị Phàm thường xuyên phải đến công trường, nhiều chuyện phải gác lại, ngay cả tình cảm riêng tư. Đội mũ bảo hộ, anh đang nói chuyện với Thạch Lỗi thì điện thoại của Nhược Ngưng gọi đến.

Nhìn số điện thoại, Đường Nghị Phàm thấy hơi lạ. Lúc này, Nhược Ngưng biết anh đang làm việc, nếu không có chuyện quan trọng sẽ không gọi điện cho anh. Ấn nút nghe, anh hỏi: “Nhược Ngưng à?”

“Đường tổng, anh đến bệnh viện nhanh đi, Nhược Ngưng ngất xỉu rồi...” Giọng nói lo âu của thư ký Lý truyền đến, một khắc sau, Đường Nghị Phàm chạy vội đi.

“Hơi thiếu máu, mà lại hay thức đêm, thân thể hơi suy nhược, không có gì nghiêm trọng đâu.” Cao Các nói lại kết quả kiểm tra của Nhược Ngưng, mỉm cười an ủi Đường Nghị Phàm.

Từ khi dự án bắt đầu thì việc phá dỡ và di dời cũng được tiến hành đồng thời. Nhược Ngưng phải chỉ đạo cả tổ thiết kế, cũng bận ngày đêm. Đường Nghị Phàm khuyên cô nghỉ ngơi, nhưng sự tập trung cho công

việc của cô vượt xa mức tưởng tượng của anh. Có khi cô đi ngủ, đến nửa đêm lại dậy làm, cứ như thế thì ai mà chịu cho nổi, cuối cùng thì cũng không trụ được.

“Có cần ở lại theo dõi vài ngày không?” Đường Nghị Phàm ngồi cạnh giường, khẽ nắm tay Nhược Ngưng, “Sắc mặt cô ấy tái quá.”

“Em phải về nhà, không chịu được mùi bệnh viện đâu.” Nhược Ngưng cau mày, căn bản là từ nhỏ cô đã sợ phải vào bệnh viện rồi.

“Không phải sốt ruột, về nhà nghỉ ngơi hai ngày là được.” Cao Các vỗ vai anh, mỉm cười.

Làm xong thủ tục, Đường Nghị Phàm đưa Nhược Ngưng về nhà, đặt cô lên giường rồi rót nước cho cô uống thuốc.

“Cao Các nói không sao rồi, anh đừng lo.” Nhược Ngưng uống thuốc, thấy vẻ mặt căng thẳng của Đường Nghị Phàm thì tiến lại gần anh, cất giọng an ủi.

Đường Nghị Phàm thở dài, ôm cô vào lòng, trong ánh mắt có đến vài phần trách cứ, anh trầm giọng nói: “Lớn thế rồi mà vẫn không biết tự chăm sóc mình. Hành Viễn có gọi điện nói là không phải vội, còn thừa thời gian, hết lần này đến lần khác không chịu nghe lời.”

“Từ nay về sau nghe lời anh là được rồi, người ta đang bị bệnh mà anh còn nói được.” Nhược Ngưng bĩu môi, chớp đôi mắt to tròn, ra vẻ đáng thương mà nhìn anh.

Đường Nghị Phàm hé miệng cười, không trách được câu nào nữa, hôn lên trán cô, “Làm nũng cơ đấy...” Vừa nói, anh vừa đỡ cô nằm xuống, “Ngủ một lúc đi, lúc nào dậy thì anh sẽ cùng em ăn cơm.”

Nhược Ngưng chu miệng, thoải mái ôm thắt lưng anh làm nũng, “Muốn anh ôm đi ngủ.”

Đường Nghị Phàm nhìn đồng hồ, ngồi cạnh giường gọi điện cho Thạch Lỗi, dặn dò công việc xong mới cởi áo khoác ngoài ra rồi nằm xuống.

Thân thể Nhược Ngưng dán sát vào anh, cô tựa đầu vào ngực anh, khoe miệng khẽ cong lên, rồi cô nhắm mắt lại.

Nhược Ngưng mới thay áo ngủ, tấm lưng mịn màng lộ ra bên ngoài. Đường Nghị Phàm ôm cô, nhẹ nhàng vuốt ve, không khỏi cảm thấy xót xa, “Sao gầy thế này?”

“Đâu có đâu, mẹ bảo sau khi cưới em béo lên đấy.” Nhược Ngưng thoải mái dựa vào ngực anh, mơ hồ nói.

Đường Nghị Phàm khẽ cười, cúi đầu nhìn gương mặt đỏ ửng của cô một lúc rồi mới nói: “Nhược Ngưng à?”

“Dạ?” Nhược Ngưng dụi mắt, mơ màng ngẩng đầu, chợt thấy ánh mắt sáng quắc của Đường Nghị Phàm đang nhìn mình.

“Nghị Phàm...” Nhược Ngưng khẽ đáp lại, đưa tay ôm cổ anh, nhẹ nhàng hôn anh. Hai đôi môi quấn quýt lấy nhau, dây dưa không rời.

Đường Nghị Phàm vui sướng thở hắt một hơi, bởi hiếm khi Nhược Ngưng chủ động. Bàn tay to luồn vào trong áo ngủ của cô, khẽ vuốt ve làn da mịn bên hông cô.

Nhược Ngưng biết gần đây vì bận rộn cho dự án nên có thờ ơ với anh, dù sao thì hai người cũng mới cưới chưa lâu. Bất chấp cơ thể đang suy nhược, cô dán sát vào người anh, lần mò cởi cúc áo sơ mi của anh.

“Nhược Ngưng...” Đường Nghị Phàm hơi chần chừ, cuối cùng, vừa thở hắt hển vừa chống người ngồi dậy, trìu mến vuốt ve mặt cô, giọng nói dịu dàng, “Còn đang ốm mà...”

Nhược Ngưng khẽ cắn môi, chăm chú nhìn vào mắt anh, chậm rãi chạm vào môi anh, khuôn mặt đỏ ửng, tiếng nói nhỏ như thăm thì, “Người ta nhớ anh mà...”

Đường Nghị Phàm nhìn hàng mi run rẩy của cô, như thể có chút không tin, khẽ nhếch môi, trong thoáng chốc vui mừng vô cùng, anh cất giọng khàn khàn, “Anh còn nhớ em hơn...”

Lời còn chưa dứt, anh đã ôm cô, nụ hôn nóng bỏng vương trên khuôn mặt đỏ ửng của cô, sau đó lần đến cổ trắng nõn, cuối cùng mới tìm đến môi cô trao một nụ hôn sâu nồng cháy.

Nhược Ngưng bị anh hôn đến mức không thở nổi, định cự mình, không ngờ lại bị anh ôm càng chặt hơn. Từng đường cong duyên dáng kề sát vào anh, như thể anh muốn nhập cả người cô vào mình vậy. Đường Nghị Phàm cảm thấy yết hầu căng chặt, cơ thể mỗi lúc một nóng ran, anh xoay người, đặt cô dưới thân.

Anh vội vàng kéo áo ngủ của cô xuống. Làn da mịn màng giờ đã đỏ ửng, lồng ngực phập phồng theo từng nhịp thở hỗn hển, quả thực, nó là một kiểu hấp dẫn hút hồn. Chôn mặt trước ngực cô, anh cảm thấy cơ thể mình căng cứng, dường như mọi dây thần kinh đang điên cuồng nhảy nhót, mãnh liệt muốn cô.

Cánh tay trắng nõn của Nhược Ngưng quàng lên vai anh, cô thẹn thùng nhắm mắt lại. Kết hôn đã được mấy tháng, phản ứng ngược ngáp của cô luôn khiến anh thương yêu vô cùng. Nhịp thở của Đường Nghị Phàm ngày càng gấp, như thể đã mất đi khả năng kiềm chế, cuối cùng anh cúi đầu xuống, vừa mãnh liệt lại vừa dịu dàng mà hôn cô.

Nhược Ngưng vô thức nâng thất lưng lên tiếp đón anh, tiếng rên rỉ nhỏ vụn bắt giắc tràn qua khoe môi. Đường Nghị Phàm dùng đôi môi cướp lấy tiếng rên rỉ của cô, ngón tay dài chạy trên những đường cong lả lướt của cô, động tác mỗi lúc một cuồng nhiệt hòa cùng tình yêu mãnh liệt...

Đang khi hoàng hôn, chỉ có ngọn đèn ngủ chiếu lên đồng quần áo rơi lung tung. Hai bóng dáng quấn quýt say mê, níu non những lời yêu thương, phô diễn cảnh xuân kiều diễm...

Ấn ái qua, Nhược Ngưng thiếp đi. Đường Nghị Phàm khẽ điều chỉnh tư thế, ôm cô vào lòng, nhìn dáng vẻ say giấc của cô mà mỉm cười.

Không biết đã ngủ bao lâu, Nhược Ngưng bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, mơ mơ màng màng gọi, “Nghị Phàm?”

Đường Nghị Phàm đang làm đồ ăn cho cô ở trong bếp, nghe thấy tiếng chuông điện thoại thì nhanh chân đi vào phòng ngủ.

“Alo, Đường Nghị Phàm đây.” Ấn cần kéo chăn lên cho Nhược Ngưng, anh ngồi dựa vào đầu giường tiếp điện thoại.

“Đường Nghị Phàm?” Si Nhan thoáng giật mình rồi mới hỏi lại: “Nhược Ngưng đâu? Em là Si Nhan đây.”

“Chị dâu hử, cuối cùng cũng nghĩ đến Nhược Ngưng nhà anh?” Đường Nghị Phàm cũng đã nghe ra giọng Si Nhan, cười hỉ hỉ trêu cô.

*Chỗ này xưng hô chối tỉ 1 tẹo, nhưng dựa vào quan hệ của Đường Nghị Phàm với anh Viễn và tuổi tác mà suy ra nhá.

“Ai là chị dâu anh chứ? Cẩn thận em bảo Nhược Ngưng thôi anh luôn đấy.” Si Nhan đỏ mặt, nhìn Ôn Hành Viễn đang mỉm cười ở bên cạnh, bĩu môi vẻ bất mãn.

“Ôn mỹ nam là đại ca của anh, em không phải chị dâu thì là ai nữa?” Đường Nghị Phàm khẽ cười, khom người nói nhỏ bên tai Nhược Ngưng, “Bảo bối à, điện thoại từ chị em tốt của em, có muốn nghe không?”

“Nhan Nhan?” Nhược Ngưng quán chăn rồi ngồi dậy. Đường Nghị Phàm choàng áo ngủ cho cô, che đi bờ vai trần.

“Sớm thế này mà đã ngủ á?” Si Nhan nghe thấy giọng ngái ngủ của cô, nhìn đồng hồ thấy mới hơn tám giờ.

“Hơi mệt, cũng ngủ được một giấc rồi.” Nhược Ngưng áp mặt vào cổ Đường Nghị Phàm, giọng nói nhỏ nhẹ.

“Bị cảm à?” Si Nhan cau mày, lại nghĩ đến chuyện khác thì bắt giắc cao giọng, “Không phải là có rồi đấy chứ?”

Ôn Hành Viễn đang xử lý tài liệu, nghe Si Nhan nói to như vậy nên nghiêng đầu nhìn cô.

“Nói mò, điên khùng.” Nhược Ngưng quả trách cô, “Dạo này hay thức đêm, mệt là phải thôi. Đầu óc đúng là không trong sáng gì cả.”

“Xời...Cười rồi còn trong sáng cái nổi gì nữa.” Si Nhan cười khanh khách, thấy Ôn Hành Viễn nhìn mình rồi cười như không cười, cô hơi đỏ mặt, đánh anh một cái.

“Ôn Hành Viễn có tốt với cậu không? Ngọt ngào đến ngấy rồi chứ?” Nhược Ngưng tóm lấy bàn tay đang không yên phận của Đường Nghị Phàm trong chần, quan tâm hỏi.

“À à...không đến nỗi đấy.” Si Nhan hơi ngại, trả lời qua loa, vội vàng đổi đề tài, “Không phải là cậu thích tranh da sao, mình mua hai bức, mai Ôn Hành Viễn mang đến cho cậu. Cậu nhớ trông cẩn thận không nhờ anh ấy lấy mất.”

“Mai Ôn Hành Viễn về à? Thế cậu thì làm thế nào?” Liếc nhìn Đường Nghị Phàm, Nhược Ngưng khó hiểu, “Cậu cũng về à?”

“Mình về làm gì, còn phải đi làm.” Si Nhan gãi đầu, thấy trong mắt Ôn Hành Viễn bắt giắc hiện vẻ không đành, cô áp úng, “Chỉ mình anh ấy về thôi.”

“Vậy hai người ở riêng à? Không sợ đứa khác cướp anh ấy đi sao?” Nhược Ngưng kinh ngạc.

“Cái gì mà ở riêng hả? Nói mập mờ thật.” Si Nhan bị Nhược ngưng đùa, không kìm được câu trách hờn.

“Thì đúng còn gì, vừa mới yêu mà đã thế, không tốt đâu. Không thì cậu cũng về đi, Hoa Đô còn đầy vị trí trống, cậu còn sợ nhàn rồi sao?”

Si Nhan nghiêng đầu nhìn vào mắt Ôn Hành Viễn, sau đó đứng dậy đi ra ban công rồi mới nói, “Mình không muốn, anh ấy phải quản lý Hoa Đô, mình cũng có công việc của mình. Hơn nữa, anh ấy cũng không nói là để mình về, ở đây cũng tốt, mình không nỡ đi.”

“Thế cậu bỏ anh ấy được không? Cậu nghĩ là anh ấy không muốn cậu về à? Có thể là sợ cậu không vui, không muốn ép cậu thôi.” Nhược Ngưng thở dài, từ Đường Nghị Phàm, cô biết được khá nhiều về Ôn Hành Viễn, khá hiểu về mối tình sâu nặng của anh, nên biện hộ thay anh, “Mình nghe nói mẹ anh ấy gọi điện cho anh ấy mấy lần, chờ anh ấy đưa cậu về đấy.”

“Thật à?” Si Nhan ngẩn người, nhìn Ôn Hành Viễn đang bận rộn trong phòng khách, cô hơi khó chịu.

Anh thật sự quá tốt, chuyện gì cũng lo cho cô, đối với sự để ý của gia đình, anh chưa đề cập một chữ nào. Ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng, Si Nhan biết rõ rằng Ôn Hành Viễn sợ gây áp lực cho cô. Sự săn sóc của anh khiến cô cảm động không nói thành lời được. Nhưng cô cần chút thời gian, dù sao thì yêu và kết hôn không hề giống nhau.

“Để một thời gian nữa đi, mình vẫn chưa chuẩn bị tốt.” Si Nhan sợ hãi nói.

“Có cái gì mà phải chuẩn bị, có phải lũ hay thú dữ gì đâu.” Nhược Ngưng nghĩ đến những người nhà ôn hòa của Đường Nghị Phàm, không nén được mà phải nói với cô.

“Qua Tết rồi bàn, dù sao thì mình cũng phải về thăm bố.” Si Nhan thấp giọng nói, dặn dò Nhược Ngưng nghỉ ngơi rồi mới cúp điện thoại.

Chậm rì bước đến cạnh Ôn Hành Viễn, cô chủ động tựa vào vai anh, mãi mà vẫn không nói được câu nào.

Ôn Hành Viễn dừng việc trong tay lại, ôm vai cô, “Sao thế?”

Si Nhan không lên tiếng, đưa tay ôm anh, hai mắt hơi đỏ.

“Tiểu Nhan?” Ôn Hành Viễn khẽ nhíu mày, định nâng cô dậy.

Si Nhan vùi mặt vào ngực anh, ỉu xìu nói, “Không có gì, chỉ là không nỡ để anh đi.”

Nghe vậy, Ôn Hành Viễn thoáng giật mình, đáng vẻ trông ra hơi ngốc. Phải biết rằng, “lão Phật gia” mà có thể nói được câu “mùi mẫn” thế này, đúng là đáng ngạc nhiên. Đợi định thần hẳn, anh hơi thút cánh tay lại, ôm cô chặt hơn, im lặng trong chốc lát rồi mới nói: “Làm tốt việc của em đi, không cho phép nghĩ ngợi nhiều, mấy ngày nữa anh sẽ quay lại.”

Giọng nói của anh rất nhẹ nhàng, dịu dàng cách lạ thường. Si Nhan cố tỏ vẻ không để ý, chứ nếu không, cô sẽ bị giọng nói kiểu này làm cho tan chảy mất. Khẽ gạt đầu, cô dựa sát vào lòng anh, cũng ôm chặt lấy anh.

42. Chương 42: Thời Gian Xa Cách Ngẩn Ngủ

Si Nhan vừa bước chân vào quán bar thì điện thoại của Ôn Hành Viễn tới.

“Nhớ anh chưa?” Khi giọng nói giàu từ tính truyền đến, Si Nhan khẽ cười, nhưng vẫn cứng miệng, “Không nhớ nổi.”

Ôn Hành Viễn đi từ lúc chiều, cô lấy lý do bận việc để không tiễn anh.

Với Si Nhan và Ôn Hành Viễn, gặp được nhau đã khó khăn, chia ly lại càng dễ dàng hơn. Si Nhan không chịu được cảnh ly biệt, cho nên sáng nay không để anh đưa mình đi làm, mà nói với bóng dáng của người đang pha sữa cho cô một câu: “Em đi làm đây, anh đi đường cẩn thận.”, sau đó dứt khoát xoay người đi.

Nhưng bất luận thế nào, nửa tháng ngọt ngào không phải là giả, vừa nghĩ đến cảnh căn hộ ấm áp chỉ còn một người, không còn sự săn sóc của anh nữa, cô quay đầu lại. Vừa nhìn thấy bóng dáng cao lớn ấy, trong lòng cô chợt chua xót, có một giọt lệ thấm qua khóe mắt.

Mười một giờ, Trương Tử Lương đã phải chuẩn bị đưa cô về. Không còn cách nào khác cả, Ôn Hành Viễn đã dặn, không cho cô đi ngủ sau mười hai giờ. Vừa nghĩ đến vẻ mặt nghiêm nghị của anh, Si Nhan lại muốn cười.

Quan hệ của hai người đã thay đổi, trước mặt anh, Si Nhan dần lấy lại được bản tính đơn thuần. Buổi tối, Ôn Hành Viễn không cho cô đến quán bar, cô không thuyết phục được thì trợn mắt nhìn anh. Anh nói đồng cô nói tây, Ôn Hành Viễn căn bản không làm gì được cô, tức điên lên. Nhưng làm gì thì làm, vô quýt dày có móng tay nhọn, cứng chiều thì vẫn cứng chiều, về vấn đề có tính nguyên tắc, anh không thể chiều cô được.

“Ngủ đi.” Ôn Hành Viễn tắt máy tính, khẩu khí nghiêm túc, nhưng động tác tiếp theo thì lại khác. Anh tiện tay lấy quả táo trong tay cô, cắn một miếng, “Không nói thì em không xi nhê đâu, mười hai giờ rồi, mai còn phải đi làm đây.”

“Còn chưa ăn xong, đưa đây...” Cô bĩu môi, chộp lấy.

“Ăn nữa sâu răng mất.” Người kia để tay ra sau lưng, cười hì hì, “Không nghe lời là anh ngủ cùng đây.”

Si đại tiểu thư vốn không sợ trời không sợ đất, mảnh khóe ma lạnh, nhưng giờ thì bao nhiêu dũng khí cũng bị dập tắt hết, cúi gằm đầu, nói lí nhí, “Ê xôm...” Cô cầm gối ôm đánh một cái vào anh rồi đàng hoàng về phòng, trước khi đóng cửa còn trêu tức anh, “Quả nhiên là con chó con thích cắn người.”

“Còn nói anh là chó con hả?” Ôn Hành Viễn bước lại gần, người kia đã vội đóng cửa, ở trong đặc ý gào lên, “Ngủ đi, đừng quấy rầy giấc ngủ của em.”

Ôn Hành Viễn ăn nốt quả táo đã bị cô ăn hết một nửa, ý cười bên môi càng đậm hơn.

Xuống máy bay, anh về thẳng nhà.

“Hành Viễn...” Bà Ôn nở nụ cười ấm áp, thân mật kéo tay con trai, còn không quên ngo ra sau anh nhìn nhìn, như thể Ôn Hành Viễn giấu người vậy.

“Mẹ...” Ôn Hành Viễn cười, nhìn thấu tâm tư của mẹ, “Con về một mình. Bố đâu ạ?”

Bà Ôn có vẻ thất vọng, nhìn lên tầng trên, “Đang chờ con trong thư phòng.”

“Con lên trước đây.” Ôn Hành Viễn nháy mắt mấy cái với mẹ, sải bước lên tầng.

Mở cửa thư phòng ra, anh thông thả ngồi đối diện bố, “Bố ạ.”

“Về một mình?” Ôn Phỉ Văn đặt quyển sách trong tay xuống, nhìn vẻ mặt tươi tắn của con.

“Tiểu Nhan còn bận công việc, chưa thể đi được ạ.” Ôn Hành Viễn giải thích thay Si Nhan.

Ôn Phỉ Văn gật đầu, cầm tài liệu đặt trước mặt anh, “Đây là công trình gần đây Thiên Dụ lấy được, con nghiên cứu đi. Hàn Nặc không đơn giản đâu, cũng có thủ đoạn lắm.”

Ôn Hành Viễn cúi đầu xem tài liệu, thờ ơ đáp, “Cho đến giờ, con chưa bao giờ xem thường cậu ta.”

“Ba năm nay, Hàn Nặc ngầm bảo vệ Hàn Thiên Dụ, chẳng qua là muốn giữ cho Thiên Dụ xuống dốc chậm lại, xem ra, người quản lý sớm muộn gì cũng là cậu ta. Hôm qua cậu ta đã lấy được dự án ở Bắc khu thành phố A, xem ra là muốn gây dựng uy tín. Con chú ý đấy, dù sao thì “Kim Bích” cũng đã khởi công rồi, không được để bị ảnh hưởng.” Ôn Phi Văn nhíu mày, tiếp tục lãnh đạm nói: “Bố không cần biết con dùng cách gì, chỉ cần đừng để bố chứng kiến cảnh Hoa Đô vì một đứa con gái mà thành chiến trường, bố không nhúng tay. Nếu con xác định Si Nhan là con dâu tương lai của nhà mình, nên để con bé biết rõ, phải đứng cùng chỗ với con thế nào.”

Khép tài liệu lại, Ôn Hành Viễn ngẩng đầu, thản nhiên nói: “Bố, Hoa Đô đấu với Thiên Dụ thế nào chứ?”

Ôn Phi Văn nhìn về mặt thờ ơ của con thì hơi tức giận, “Nghĩ bố già rồi chắc? Nếu con muốn, còn chờ đến tận hôm nay?”

Ôn Hành Viễn nhíu mày, cười khê, “Đúng là gừng càng già càng cay.”

“Tài giỏi mấy cũng vẫn là con bố thôi.” Ôn Phi Văn lườm anh một cái, tiếp tục nói: “Khi nào thì đưa con bé về? Mẹ con suốt ngày nhắc.”

“Để đến Tết ạ.” Nhắc đến Si Nhan, về mặt Ôn Hành Viễn nghiêm túc hẳn, “Bố, cho con thời gian, cô con dâu này không chạy đi được đâu.”

Ôn Phi Văn cười, đứng dậy nói: “Ăn cơm đi. Mẹ con nằng nặc đòi chờ con về, bố đói cũng không được ăn.”

Vài ngày sau đó, Ôn Hành Viễn về Hoa Đô xử lý công việc. Sau đó lại về thành phố A, triệu tập tất cả những người có nhiệm vụ trong công trình Kim Bích Thiên Hạ ở Hoa Thành.

“Việc di dời không thuận lợi?” Ôn Hành Viễn dựa vào ghế, đưa mắt nhìn Thạch Lỗi.

“Tuy nói vấn đề từ các hộ gia đình luôn là trở ngại thường gặp trong công tác di dời, nhưng lần này phức tạp hơn một chút, mình sẽ cố gắng đối phó, sẽ không làm ảnh hưởng đến tiến độ của công trình.” Thạch Lỗi không giải thích nhiều, chỉ nói ra điều đã nghĩ từ trước.

Ôn Hành Viễn gật đầu, lại xem bản báo cáo, “Sắp xếp khu dân cư không thành vấn đề, cứ giao cho Trương Nghiên.” Thấy Nhược Ngưng gật đầu, anh lại nói với Trương Nghiên, “Việc này cô cứ liệu mà làm, báo cáo hết cho Nghị Phàm.”

“Dạ được.” Trương Nghiên đáp lời, Đường Nghị Phàm cũng gật đầu.

Trường các bộ phận đều rời đi, trong phòng họp chỉ còn lại Đường Nghị Phàm, Quý Nhược Ngưng và Trương Nghiên.

“Phía Hàn Nặc không có động tĩnh gì?” Ôn Hành Viễn và Đường Nghị Phàm nhìn nhau, về mặt điềm nhiên.

“Những hộ gia đình đó chắc chắn có liên quan đến Hàn Thiên Dụ, nhưng Hàn Nặc không bán rẻ thể diện, cũng khá bất bình với bước đi này của lão già, vừa chặn lại mọi hoạt động bất chính, vừa cản thủ đoạn của lão ta. Mà hình như lão cố ý triệu tập cổ đông để tước chức vụ tổng giám đốc của cậu ta thì phải.” Đường Nghị Phàm đưa tài liệu cho Ôn Hành Viễn.

Ôn Hành Viễn gõ nhẹ tay phải lên bàn, trầm ngâm một lúc rồi bỗng cười, “Cái ghế tổng giám đốc của Hàn Nặc không phải là hắn muốn tước mà tước được, chỉ dựa vào ba công trình cậu ta đoạt được của Hoa Đô, hắn cũng không thể làm gì cậu ta rồi. Nhóm người trước kia theo Hàn Thiên Dụ, chắc chắn giờ đã theo Hàn Nặc.”

“À này, cô vợ chưa cưới của cậu có quen biết với Hàn Nặc hã?” Đường Nghị Phàm đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, thốt ra rồi mới biết là lỡ miệng. Thấy ánh mắt Ôn Hành Viễn thay đổi, anh cười giả lả, “Mình nói là cái cô Lý Hiểu Quân ấy. Mấy hôm trước mình thấy hai người đó ăn cơm với nhau.”

Ôn Hành Viễn hiểu rõ tính tình Đường Nghị Phàm nên không so đo nhiều, thoáng suy tư rồi nói: “Chẳng có gì kỳ lạ cả, dù sao thì Lý Hiểu quân cũng hỗ trợ khá nhiều cho Hàn Nặc.”

Đường Nghị Phàm còn định nói gì đó thì Ôn Hành Viễn đột nhiên đổi đề tài, “Nhược Ngưng, em sắp xếp nghỉ ngơi vài ngày đi, việc thiết kế khu chung cư hoãn lại đã, khu thương mại cũng chờ bên thiết kế nội thất xong xuôi rồi làm tiếp cũng chưa muộn.”

Nhược Ngưng đã hiểu, gật đầu đồng ý.

“Bên tiêu thụ thế nào rồi?” Ôn Hành Viễn mỉm cười nhìn Nhược Ngưng, sau đó nghiêng đầu hỏi Trương Nghiên.

“Cũng thu xếp xong rồi ạ. Đặt quảng cáo ở 20 kênh truyền hình. Cuối tháng sẽ bắt đầu phiên giao dịch, chờ Ôn tổng quyết rồi sẽ định giá luôn.”

“Báo cho Cửu Duy sửa quảng cáo.”

“Còn chưa tới ba ngày nữa, mọi thứ đã làm xong rồi, không biết có kịp không.” Trương Nghiên tỏ vẻ chuyên nghiệp.

“Phải sửa, bảo Tạ Viễn Đăng nghĩ cách đi.” Ôn Hành Viễn kiên quyết, “Đổi thành tám chữ “Kim Bích huy hoàng, tung hoành thiên hạ.”” Thấy Đường Nghị Phàm tỏ vẻ khó hiểu, anh cười, “Mình dựa vào ý tưởng của Tiểu Nhan...”

Đường Nghị Phàm và Nhược Ngưng nhìn nhau, cũng mỉm cười. Trương Nghiên đi theo Ôn Hành Viễn hai năm, năng lực làm việc khá tốt, khả năng nhìn về mặt đoán ý cũng không tồi. Nghe ông chủ nói như vậy, cô ta đã hiểu, chỉ cười cười chứ không nói gì nữa, lập tức bắt tay chuẩn bị, liên lạc với Tạ Viễn Đăng của Cửu Duy.

Bàn xong chuyện công việc, bên môi Ôn Hành Viễn gợn ý cười, anh nhìn Đường Nghị Phàm và nói: “Tối nay tụ tập?”

“Cũng được.” Đường Nghị Phàm nhướng mày, đưa tay ôm Nhược Ngưng, “Chén rượu bà mối của Nhược Ngưng nhà mình hoàn toàn xứng đáng chứ hả?”

Buổi tối, ở phòng bao của Thượng Du, Si Hạ đến rất đúng hẹn.

Ôn Hành Viễn tự tay rót rượu, đưa cho Si Hạ, “Có cần đổi xưng hô, gọi là “anh” không?”

Đường Nghị Phàm cười sang sảng, “Này, ly này là kính anh vợ hả? Si Hạ, đừng tùy tiện uống, Nhan Nhan không có ở đây, nói không chừng cậu ta đối xử không công bằng với người ta, ở đây nhận người thân loạn lên ý chứ.”

Ôn Hành Viễn duỗi chân ra, không khách khí mà đạp vào bắp chân Đường Nghị Phàm, “Khích bác vợ vẫn.”

Về mặt Ôn Hành Viễn rất nghiêm túc, nhìn kỹ thì gương mặt anh tuần ấy hơi hồng. Si Hạ buồn cười, đấm một cái lên vai anh, “Ly rượu này anh em chúng ta đã đợi lâu lắm rồi, quả không dễ dàng.” Vừa nói xong, anh liền ngửa cổ uống, khi đặt ly rượu xuống thì cười, trầm giọng nói: “Anh em vẫn là anh em, nếu Tiểu Nhan tìm mình khóc là có người phụ con bé, mình không tha cho cậu đâu.”

“Mình đâu dám bắt nạt cô ấy, cô ấy không vứt bỏ mình đã là may ỉnh lắm rồi.” Ôn Hành Viễn giơ ly lên, cạn.

“Cảm ơn em, Nhược Ngưng.” Ôn Hành Viễn biết Đường Nghị Phàm không cho Nhược Ngưng uống rượu nên rót cho cô một cốc đồ uống.

“Cảm ơn em cái gì chứ, em chưa làm gì cả mà.” Nhược Ngưng mỉm cười, vẻ tươi tắn xen lẫn thù mị, từ đáy lòng, cô cảm thấy vui thay cho Si Nhan.

“Anh chưa từng biết cô ấy có thói quen viết blog.” Nhắc đến Si Nhan, nụ cười của Ôn Hành Viễn ảm áp vô cùng. Mấy ngày không gặp, anh không muốn nhớ cô cũng không được, lúc rảnh hay không đều gửi tin nhắn hoặc gọi điện thoại. Trong vài ngày mà tiền điện thoại đã tăng vọt lên.

“Hồi đại học, cô nàng thích viết nhật ký, sau đấy lười, toàn dùng máy tính.” Lần đầu tiên nói chuyện trong bầu không khí thoải mái, Nhược Ngưng thư thái nhiều.

Lại phải nói, tình cảm giữa người với người rất kỳ diệu. Là bạn thân chí cốt của Si Nhan, lại ngồi nói chuyện với Ôn Hành Viễn, Nhược Ngưng cảm thấy như đang giao phó một thứ gì đó rất quan trọng của mình, vừa cảm thấy vui lại cảm thấy không muốn. Cô tỏ vẻ nghĩa khí nhắc nhở Ôn Hành Viễn phải đối tốt với Si Nhan, nếu không, người đầu tiên tính sổ với anh sẽ là cô. Sau đó, cô xoay người, lặng lẽ nép vào lòng Đường

Nghị Phàm gạt nước mắt. Về nhà, cô còn nói rằng bạn thân đã có người yêu thương, sẽ không còn cần cô nữa. Đường Nghị Phàm bị tính trẻ con của cô làm cho đỡ khóc đỡ cười, cuối cùng, phải áp dụng biện pháp tối ưu nhất để cô nín.

Kết quả thì có thể đoán được, qua một hồi ân ái mãnh liệt, Nhược Ngưng nào đâu còn sức mà khóc, nhũn người dựa vào lòng Đường Nghị Phàm ngủ thiếp đi.

Thấy Nhược Ngưng đã ngủ say, Đường Nghị Phàm ngồi trong phòng khách hút thuốc lá, do dự mãi mới gọi điện cho Ôn Hành Viễn, “Sáng sớm mai Hàn Nặc sẽ lên máy bay đến Lệ Giang...”

*Lệ Giang là nơi có Cổ Trấn đó.

43. Chương 43: Tâm Linh Tương Thông

Cúp điện thoại, Ôn Hành Viễn nhắm mắt, nằm xuống sofa. Nếu nói anh không bận tâm thì hoàn toàn là nói dối, trong lòng anh đang cực kỳ loạn. Nhưng nếu nói là lo lắng thì hơi quá rồi. Dù sao thì tính tình Si Nhan thế nào, anh hiểu rất rõ, hơn nữa, anh không nghĩ Hàn Nặc đến Lệ Giang là để tìm Si Nhan. Nghỉ ngơi một lúc, anh tự cảm thấy mình quái lạ. Vỗ vỗ trán, anh cất điện thoại đi.

“Ngủ đi thôi. Phòng Tiểu Nhan hoặc phòng cho khách, ngủ ở đâu thì ngủ.” Si Hạ đưa cho anh tách trà giải rượu rồi đi ngủ.

“Ai lại ngủ phòng cho khách chứ...” Nói thầm một câu, còn chưa uống trà, anh đã leo lên giường Si Nhan, nhắm mắt lại lẩm bẩm, “Không tin không trị được em, lại còn đục nước béo cò...”

Tối nay, tâm tình Ôn Hành Viễn rất tốt nên uống hơi nhiều. Lúc Si Nhan gọi điện tới, anh đang chạm ly với Si Hạ. Híp mắt mới nhìn rõ số, anh cố làm cho giọng nói bình thường, “Tiểu Nhan à?”

“Anh không có gì làm hả? Ba ngày nữa là đăng quảng cáo rồi, giờ còn bắt người ta sửa? Có ai như anh không?” Chuyện tốt còn chưa ra khỏi cửa thì chuyện xấu đã bay xa ngàn dặm. Còn chưa đến một ngày, chuyện phía Tạ Viễn Đằng phải sửa quảng cáo đã truyền đến công ty chi nhánh ở Vân Nam. Si Nhan tức nguyên một buổi tối, cuối cùng, không nhịn được mà phải gọi điện cho anh.

“Em nghĩ anh là người công tư rõ ràng, sao phải nhằm vào cô ta?” Đối với Tạ Viễn Đằng, Si Nhan chưa quý mến được, nhưng cũng có ý muốn bênh vực.

“Tiểu Nhan, trước hết em đừng tức giận, nghe anh nói đã...” Ôn Hành Viễn nghe ra thái độ không vui của Si Nhan, định ra ngoài nhận điện thoại, vừa đứng lên đã loạng choạng, may mà Si Hạ đỡ kịp, “Hành Viễn?”

Si Nhan nghe thấy tiếng Si Hạ thì vội vàng hỏi, “Anh làm sao thế, Ôn Hành Viễn?”

“Không sao, anh uống chút rượu.” Ôn Hành Viễn không hề giấu giếm, xua tay ý nói với Si Hạ là anh không sao rồi đi ra khỏi phòng, “Tiểu Nhan, em đừng mắng anh có được không? Anh nhớ em...”

Cơn tức giận của Si Nhan vốn đang bùng bùng, nhưng Ôn Hành Viễn chỉ nhẹ giọng nói một câu, lửa nóng đã bị tắt gần hết.

Ôn Hành Viễn mơ màng, còn tưởng cô đã dập máy, “Tiểu Nhan?”

“Đang nghe đây.” Si Nhan hùng hổ đáp một câu, lại xót xa khuyên, “Uống ít thôi, tẹo nữa đừng lái xe về, nguy hiểm lắm, biết chưa?”

“Anh biết rồi...” Ôn Hành Viễn tỏ vẻ như một đứa trẻ, nở nụ cười thỏa mãn, “Nhớ anh rồi sao?”

“Ừ.” Si Nhan lên tiếng.

“Ừ là ý gì? Nhớ hay không nhớ hả?” Cực kỳ bất mãn với câu trả lời của cô, Ôn Hành Viễn không buông tha cho cô mà vặn hỏi.

“Tự đi mà nghĩ.” Si Nhan xấu hổ, không muốn trả lời nên pha trò với anh.

“Là nhớ.” Ôn Hành Viễn cúi đầu cười, có vẻ rất thích thú với màn chơi xấu, lại nghĩ đến chuyện cô mắng anh thì trong lòng cảm thấy hơi có lỗi, “Khó khăn lắm mới chủ động gọi điện, thế mà ngay phút đầu đã mắng xoi xoi một chập. Không thể nói chuyện hay ho chút sao?”

“Tạ Viễn Đằng còn chưa nói gì, anh còn ầm ứ...” Si Nhan bĩu môi, cảm thấy bất công thay cho Tạ Viễn Đằng, “Hay là đừng đổi nữa, không phải là anh không biết, thế là làm khó cho cô ta.”

“Vậy thì từ nay về sau không cho em gọi cả họ tên anh ra.” Đẩy cửa sổ ra, làn gió hây hẩy khiến Ôn Hành Viễn tỉnh táo hơn nhiều, anh bắt đầu bàn điều kiện với cô.

“Thế thì gọi như nào?” Si Nhan trợn mắt, thật đúng là không có cách nào với anh cả.

“Gọi anh là Hành Viễn, Viễn, hoặc là anh yêu thì càng tốt.” Ôn Hành Viễn nhướn mày cười, biết cô sẽ lên tiếng phản đối, anh lại vội nói: “Có ba cái, em phải chọn một, không thì chẳng bàn gì hết.”

“Anh đang đi buôn với em đấy hả? Quan hệ của chúng ta là khách hàng?” Si Nhan cười, bắt đầu nhiều sự.

“Em cũng biết là không phải quan hệ khách hàng mà. Gọi thế kia quá cứng nhắc. Nào, gọi thử một tiếng anh nghe xem?” Ôn Hành Viễn trừng mắt, dạo này sửa đến ngót trăm lần mà cô nàng kia vẫn không chịu đổi.

“Đợi gặp lại thì gọi, thế này thật chẳng tình cảm gì cả.” Ngoài miệng thì Si Nhan dỗ anh như thế, nhưng lại thầm bĩu môi: Đồ ngốc, ai bảo gọi cả họ cả tên là cứng nhắc chứ? Suy nghĩ một chút, cô đổi đề tài, “À đúng rồi, ảnh chụp ở sông Bạch Thủy mấy hôm trước ý, nhìn anh đẹp trai ra phết.”

“Thật sao?” Vừa nghe thấy “lão phật gia” khen mình đẹp trai, Ôn Hành Viễn nhếch miệng cười.

“Đương nhiên rồi, em không lừa anh đâu.” Người nào đó như đang bơi mật vào miệng, tiếp tục nói ngọt với anh.

“Ừ, ngoan lắm...”

“Về sớm đi, đến chỗ anh em ngủ chứ hả?”

“Được...”

...

“Có cần mình đưa cậu đi không?” Si Hạ cầm chìa khóa theo, dò hỏi Ôn Hành Viễn đang mặc áo khoác.

“Không cần đâu, mình gọi tài xế đến rồi, muốn đến Cửu Duy.” Ôn Hành Viễn cầm di động, cùng Si Hạ xuống tầng dưới. Mặc dù đã uống say, nhưng đối với lời dẫn dò của Si Nhan, anh vẫn không hề quên.

“Có tiến triển gì với người kia không? Nghe nói cô ấy đã phân rõ ràng với Hàn Nặc rồi.” Tối qua còn tưởng là Si Hạ đến cùng Tạ Viễn Đằng, không ngờ lại chỉ có một người, Ôn Hành Viễn không kìm được sự tò mò.

Si Hạ tỏ vẻ bình tĩnh nhưng ánh mắt thì lại thăm đi, “Có gì mà tiến triển chứ, cô ấy cứ trốn tránh không chịu gặp.”

Không sai, trong mắt Si Hạ hiện lên vẻ thất bại. Ôn Hành Viễn thì lại vui vẻ, nói chậm rì rì, “Sao mình lại cảm thấy hai anh em ta khổ giống nhau thế chứ, bị hai cô nàng giam chân.”

Si Hạ nghĩ đến sự trốn tránh trước đây của Si Nhan với Ôn Hành Viễn, lại nghĩ đến cảnh mình tới Cửu Duy tìm Tạ Viễn Đằng năm lần bảy lượt nhưng cô đều cố ý tránh né, nụ cười có chút chua xót, “Đúng là giống thật...”

“Đi đây. Có hoa là phải bẻ luôn, đừng nường tay.” Ôn Hành Viễn thấy tài xế đang đợi thì vỗ vỗ vai Si Hạ rồi bước đi.

Trên đường đến Cửu Duy, Ôn Hành Viễn còn không quên thỉnh an “lão phật gia” ở phương xa.

“Nhớ ăn sớm một chút, đừng để bụng rỗng đi làm.”

“Tuân lệnh, Ôn tổng. Đang ở ngoài quán ăn bánh bao này. Dì hỏi em là, sao không thấy anh bạn đẹp trai.”

“Em trả lời thế nào?”

“Em hả...Em nói là, anh đang đi kiếm tiền rất khổ cực, nếu không em đã chẳng được ăn sáng rồi.”

“Nha đầu chết tiệt này...” Nắm chặt di động, Ôn Hành Viễn cười.

“Dì còn dạy em nữa đấy.” Kèm thêm một khuôn mặt phụng phịu.

“Dạy em?” Ôn Hành Viễn không hiểu.

“Dì nói là anh quá đẹp trai, em mà cứ để cho anh tha hồ tung tăng ở ngoài, có ngày chỉ em là thiệt thôi.” Lại thêm hình khuôn mặt cười tinh quái.

Nhìn tin nhắn, Ôn Hành Viễn cười khẽ, “Để tìm vào bụng rồi, đừng có ngày nào cũng nghĩ ngợi lung tung. Máy ngày nữa xong việc sẽ về với em, ngoan nhé.”

“Không nói nữa, bị muộn giờ làm rồi, không có tài xế miễn phí...”

Ngồi trên xe, Ôn Hành Viễn vẫn giữ mãi nét cười trên mặt.

“Làm phiền Ôn tổng đến đây một chuyến, thật là ngại quá.” Cảnh Thu Minh tươi cười, nghe thư ký nói Ôn tổng của Hoa Đô tới nên đã đích thân ra đón.

“Cũng chỉ tại tôi đường đột muốn sửa quảng cáo, nên muốn đến cảm ơn cô Tạ.” Ôn Hành Viễn cười mỉm, ánh mắt làm như lơ đãng liếc qua phòng làm việc của Tạ Viễn Đằng.

Cảnh Thu Minh là người rất tinh tế, nghe Ôn Hành Viễn nói vậy thì không dám chậm trễ, nhanh chóng bảo thư ký đưa anh đến phòng làm việc của Tạ Viễn Đằng.

“Tuần trước, cô Tạ gọi điện cho tôi để hỏi xem có chỗ nào cần sửa không, thế mà tôi lại quên mất.” Ôn Hành Viễn nở nụ cười về xin lỗi, “Gây thêm phiền toái cho Cảnh tổng rồi.”

“Ôn tổng quá lời rồi, dù hơi vội nhưng vẫn còn kịp.” Cảnh Thu Minh mỉm cười, do dự một lúc rồi lại hỏi: “Không biết kế hoạch mở rộng của “Kim Bích” bao giờ tiến hành?”

“Cảnh tổng vẫn chưa biết ư?” Ôn Hành Viễn tỏ vẻ ngạc nhiên, liếc mắt nhìn Tạ Viễn Đằng vẫn đang im lặng, “Lần trước tôi đã nói qua với cô Tạ rồi, nếu cô ấy không chê tôi bất bẽ nhiều thì đương nhiên là hy vọng phần việc đó do cô Tạ phụ trách.”

“Ôn tổng nói đùa rồi.” Cảnh Thu Minh tươi cười, nhìn Tạ Viễn Đằng với vẻ tán dương, “Là giám đốc bộ phận thiết kế, Tiểu Tạ là người yêu nghề nhất đấy.”

“Cần phải thế mà.” Tạ Viễn Đằng nở nụ cười khiêm tốn, gật đầu với Ôn Hành Viễn. Mỗi lần cô đến Hoa Thành nộp dự thảo đều nói chuyện về nó, nhắc đến kế hoạch mở rộng lúc nào? Đối với sự bất bẽ của anh, cô đã hiểu rất rõ. Bỗng dưng anh lại nói chuyện thế này, thật khiến cô cảm thấy bất ngờ.

Ôn Hành Viễn ngồi đó chưa đến một tiếng đã đứng dậy cáo từ. Có điều, anh đích thân đến là đã cho Cảnh Thu Minh sĩ diện, vừa khiến Tạ Viễn Đằng được giải vây, mà lại khiến Cửu Duy sửa quảng cáo vô điều kiện, được nghe thông báo là trong vòng ba ngày sẽ xong, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

“Cảm ơn anh.” Tạ Viễn Đằng tiễn Ôn Hành Viễn ra cửa, ánh mắt thờ ơ, lộ vẻ mệt mỏi.

“Phải là tôi nói cảm ơn chứ, vất vả cho cô rồi.” Ôn Hành Viễn cười, liếc nhìn cô một cái, “Chờ xong vụ này, tôi sẽ mời cô Tạ ăn cơm, coi như đền tội.”

“Ôn tổng hài hước quá, khoản đền tội này, tôi không nhận nổi.” Khóe mắt Tạ Viễn Đằng hơi cong lên, “Chỉ cần anh đừng cho ra khẩu hiệu quảng cáo mới vào ngày cuối cùng, tôi đã cảm ơn trời đất rồi.”

Ôn Hành Viễn cười vang, nhìn cô với ánh mắt thâm sâu, “Nếu sửa một lần nữa, không chỉ Tiểu Nhan xử lý tôi, mà chắc cả Si Hạ cũng không tha cho tôi.”

Nụ cười bên môi Tạ Viễn Đằng cứng lại trông thấy, sau đó cô bình tĩnh thu ánh mắt lại, không nói thêm gì nữa.

Chuyến bay chậm mất hai tiếng, lúc đến khách sạn cũng đã là tám giờ. Hơi đói bụng, Hàn Nặc tắm xong, thay quần áo rồi lòng vòng quanh Cổ Trấn, định tiện gì thì ăn nấy.

Lấy di động ra, ấn số của Si Nhan, chần chờ một lúc, cuối cùng anh ta cũng không gọi. Vì công việc nên anh ta mới đến Lệ Giang, nhưng, nếu không phải bởi cô đang ở đây thì anh ta cũng không đích thân tới. Nhưng nếu gặp nhau, có thể nói gì đây? Anh ta biết, Si Nhan đã chấp nhận Ôn Hành Viễn, mà Ôn Hành Viễn đã bỏ lại công việc để đến Cổ Trấn với cô trong nửa tháng, vừa mới đi được vài ngày. Anh ta nghĩ, anh ta không nên quấy rầy cô, để cho cô có cuộc sống bình ổn. Hạnh phúc của cô, không phải là thứ anh ta có thể mang đến.

Gần như quán bar nào cũng chật ních, Hàn Nặc vất vả lắm mới tìm được chỗ ngồi trong Nhất Mễ Dương Quang, gọi một chai rượu đỏ. Từ khi Si Nhan đi, anh ta cực kỳ sợ yên tĩnh, ngày ngày, khi hết việc và trở về nhà, không bao giờ tắt nhạc, khi không ảnh hưởng đến hàng xóm thì sẽ mở ở mức to nhất. Anh ta sợ, một khi yên tĩnh, trái tim sẽ lại nhớ đến cô, sau đó, lồng ngực trái như bị nứt ra, cơn đau nhức nhối như xé nát anh ta.

Nhìn đám người nhảy nhót chao đảo vì men say, nghe tiếng hát không rõ của họ, Hàn Nặc cười nhạt. Chẳng trách Nhan Nhan thích chỗ này, chẳng trách cô lại chọn quán bar làm chỗ làm việc ỉn. Đến khi ngồi ở đây, tự anh ta mới hiểu. Ở một nơi xa lạ, không ai quen biết, quả thật có thể gỡ bỏ mặt nạ, sống một cách thật nhất.

Thật? Trong thế giới của anh ta đã chẳng còn lại là bao.

Khí trời đầu đông, dù là ở Lệ Giang thì vẫn khá lạnh, hướng hồ là vào lúc đêm khuya. Hàn Nặc chỉ mặc một bộ quần áo thoải mái màu ngà, bước đi thong thả, cái bóng đổ dài.

Si Nhan đứng ở cửa Như đã từng quen biết, lặng lẽ nhìn anh ta, càng lúc càng xa...

44. Chương 44: Sự Tồn Thương Mơ Hồ

Đến tối, Tạ Viễn Đằng giám sát công nhân lắp đèn cho phía ngoài của công trình.

Đã sang đầu đông, nhiệt độ vào buổi tối giảm xuống rất nhiều. Tạ Viễn Đằng mặc áo lông, hai tay đút trong túi nhưng vẫn thấy lạnh, thỉnh thoảng quay ra nói chuyện phiếm với đội trưởng đội thi công.

“Thật ra, giám đốc Tạ không cần đích thân đến mà. Cũng không phải là lần đầu làm gấp rút, tôi cam đoan là sáng sớm mai sẽ xong.” Chú Trương thấy mặt cô ửng đỏ bèn khuyên cô đi về.

“Việc này là do cháu phụ trách, không nhìn thấy nó hoàn thành thì không yên tâm. Dù sao ngày mai cháu cũng được nghỉ, không sao ạ.”

“Giám đốc Tạ quả là tận tụy với công việc, hình như lần nào cô phụ trách cũng đều đích thân giám sát.” Đây không phải là lần đầu chú Trương làm công trình của Tạ Viễn Đằng, đã nhiều lần thấy được sự tận tâm của cô.

Tạ Viễn Đằng cười, chuyển đề tài, “Nghe nói chú Trương cũng định mua một căn hộ?”

“Còn phải xem đã, chắc là giá nhà của “Kim Bích” không rẻ, chưa chắc đã mua được.” Chú Trương nhún mày, đã luống tuổi nhưng vẫn phải đi thuê nhà, vị trí của Kim Bích rất tốt, chú cũng muốn nhưng chỉ sợ lực bất tòng tâm.

“Nghe nói trong ngày bắt đầu bán có không ít ưu đãi đâu ạ, có năm suất quà là toàn bộ tiền thanh toán, còn có một trăm căn hộ với giá đặc biệt nữa...” Tạ Viễn Đằng mỉm cười, đang định nói gì đó thì trong lúc lơ đãng quay đầu, nhìn thấy xe Si Hạ đang đỗ xe ở ven đường.

Cô vốn chẳng có hứng thú nghiên cứu các loại xe, ngay cả loại xe Si Hạ đi cô cũng không biết. Nhưng biển số xe của anh thì lại vô cùng đặc biệt, Tạ Viễn Đằng không muốn nhớ cũng khó.

Nhìn Si Hạ thong thả bước về phía mình, cô có chút bối rối, cho đến khi anh đứng trước mặt, cô mới hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

“Nếu anh nói tiện đường em cũng không tin.” Si Hạ mặc chiếc ba-đờ-xuy đen, trên gương mặt điển trai là nụ cười nhẹ, “Anh nghe Hành Viễn nói tối nay ở đây lấp đèn nên đến thôi.”

Tạ Viễn Đăng nhìn anh chăm chú, nhẹ giọng hỏi, “Ăn cơm chưa?”

“Vừa hợp xong.” Anh hơi nhú mày, đôi mắt sáng hiện lên ý cười, anh không trả lời thẳng nhưng lấp lửng tỏ ý rằng mình chưa ăn.

Tạ Viễn Đăng bị vẻ mặt đó của anh làm lây cười, trong lòng như có sóng gợn lăn tăn, khẽ mỉm cười, “Ở phía đối diện có một quán được lắm, cùng đi chứ?”

Si Hạ xoay người liếc nhìn một cái rồi mỉm cười, “Em mời?”

Tạ Viễn Đăng khẽ cười, thể hiện vẻ hài hước hiếm thấy, “Em sẽ mời. Đi thôi, cục trưởng Si.”

Hai người ngồi trong quán nhỏ, Tạ Viễn Đăng không xem thực đơn đã gọi ba bốn món liền, khiến Si Hạ sửng sốt, “Em hay đến đây à?”

“Lần đầu tiên. Chú Trương nói với em, mấy món đó là đặc sản quê chú ấy.” Đặt thực đơn trước mặt anh, cô lại bổ sung, “Anh xem có muốn gọi thêm gì không?”

Si Hạ nhếch miệng, gọi cho cô một cốc đồ uống nóng, lại gọi thêm một bát canh, rồi nói với người bán hàng: “Chỉ thế thôi, làm ơn nhanh một chút.”

Đội thức ăn được đưa lên, Tạ Viễn Đăng càng khiếp hơn, “Chú Trương không hề nói với em là lại được nhiều thức ăn thế này.”

Khóe môi Si Hạ khẽ cong lên, để lộ một nụ cười tươi rói. Anh đặt đĩa vào tay cô, “Dù sao cũng gọi rồi, ăn đi.”

Tạ Viễn Đăng cau mày, nhìn mấy đĩa thức ăn cực to, chưa ăn mà đã thấy ngẹn. Nhưng thấy Si Hạ gấp thức ăn ỉnh, cô lại cúi đầu ăn.

Cơm nước xong, Tạ Viễn Đăng tranh trả tiền nhưng bị Si Hạ ngăn lại, “Ai lại để con gái trả tiền. Em định khiến anh trở nên keo kiệt hả?” Vừa nói, anh vừa lấy ví ra.

“Đâu có, là em mời mà.”

“Đấy là em nói, anh thì không đồng ý.”

Tạ Viễn Đăng tỏ vẻ không đồng tình, cau mày nhìn anh.

Si Hạ nhìn cô, đáy mắt như phát ra tia sáng, “Yên tâm, lần sau mời anh cũng chưa muộn, cho em cơ hội đấy.”

Ra cửa, luồng gió rét căm khiến người ta cảm nhận rõ ràng được không khí của mùa đông. Tạ Viễn Đăng vô thức kéo cao cổ áo lông lên, ngay sau đó, trên người đã có thêm chiếc ba-đờ-xuy màu đen.

“Không...”

“Mặc đi, cẩn thận bị cảm.” Si Hạ chặn ngang lời từ chối của cô, còn anh chỉ mặc bộ âu phục sẫm màu, đi về phía xe của mình.

Tạ Viễn Đăng sang bên kia đường xem tiến độ lấp đặt, dằn dò tỉ mỉ một hồi rồi đi mua nước cho công nhân. Thấy Si Hạ dựa vào xe hút thuốc, cô nhìn đồng hồ, thì ra đã là mười hai giờ. Thấy anh không có ý định đi, cô khuyên anh, “Anh về đi, mai còn phải đi làm, hôm nay em ở đây cả đêm cơ.”

“Không sao, nếu mệt thì vào xe nghỉ một lát, ở đây với em.” Si Hạ nói qua loa, nhả một ngụm khói, “Vào xe ngồi đi, ngoài này lạnh lắm.”

Ban đêm gió lạnh hơn hẳn, không khí hiu quạnh, tĩnh mịch ấy như muốn thổi gió vào trái tim. Thế nhưng, có anh ở bên, Tạ Viễn Đăng chợt cảm thấy ấm áp hơn nhiều. Cô khẽ thở dài, trong mắt hiện lên vẻ u buồn không hợp với tuổi một chút nào.

Si Hạ nghiêng đầu ngẫm cô. Cô lẳng lặng suy tư, đôi mắt sáng ngời nhưng không giấu được vẻ mệt mỏi, mái tóc dài bị gió thổi nên hơi rối. Không không chế được, ánh mắt anh dịu dàng hơn rất nhiều. Anh mím môi nhìn vẻ kiên cường của cô, dù cho gặp phải nghịch cảnh cũng không lùi bước, quãng thời gian yêu không có kết quả cũng chẳng làm mất đi vẻ sắc bén của cô.

Tạ Viễn Đằng định thần, chạm phải ánh mắt chăm chú của Si Hạ thì mỉm cười, “Còn nhớ một ngày trước hôm em chuyển nhà không?”

Ánh mắt nghiêm túc của Si Hạ đột nhiên thay đổi, khóe môi không kìm được ý cười, “Muốn quên cũng khó.”

“Si Nhan Nhan, cậu im miệng đi.”

“Cậu mới phải im miệng ý, Tạ Đằng Đằng.”

“Ngày mai tớ đi rồi, không phải nhìn thấy cái mặt đáng ghét của cậu nữa.”

“Tốt nhất là đi luôn hôm nay đi, liếc mắt một cái đã thấy phiền rồi.”

“Hừ.”

Hai cô bé tức tối, không ai thêm nhìn ai. Cô bực bội xoay người đi, vừa khéo va phải Si Hạ. Khi ấy, hai cô bao nhiêu tuổi? Hình như là mười tuổi.

“Cho đến giờ anh vẫn không thể hiểu nổi, tại sao em với Tiểu Nhan vẫn cứ như nước với lửa.” Si Hạ thu lại dòng suy tưởng, mở miệng hỏi.

Tạ Viễn Đằng hơi nghiêng đầu, gương mặt thanh tú cũng lệch về một bên, cô khẽ cười, “Anh có biết anh là nguyên nhân không?”

“Anh?” Si Hạ giật mình, quả nhiên là không biết.

Tạ Viễn Đằng bật cười, thở dài bất đắc dĩ, “Tại vì em không cẩn thận làm bỏng tay anh, nên Si Nhan ghi hận.”

Si Hạ thấy cô cười một cách thoải mái thì cũng cười theo, “Con bé đấy còn không biết xấu hổ mà trách người ta, chẳng ra dáng con gái gì cả. Bố anh không cho nó chơi pháo vì sợ nó bỏng, thế là ra làm nũng anh, đòi anh mua cho, còn không cho anh chơi cùng. Lúc đấy, nếu nó không chạy trốn thì đã chẳng đâm phải anh, cũng không làm anh bỏng rồi.”

“Đúng đấy, cho nên mới nói là chẳng thua kém gì em.” Tạ Viễn Đằng mỉm cười, trên mặt lộ vẻ ảm ức, “Em không nhìn thấy anh nên mới ném về phía đấy, em đâu có ác như vậy.”

Si Hạ gật đầu lia lịa, phối hợp với cô, “Anh không hề đắc tội với em, sao cứ nhắm vào anh mà ném cơ chứ.”

“Thật sự là em không hề cố ý.” Tạ Viễn Đằng thôi cười, “Có phải vẫn còn sẹo không?”

Si Hạ lắc đầu, kéo tay áo lên ột chút. Cổ tay hoàn toàn không sao, không có lấy một vết sẹo, “Mùa đông mặc nhiều áo, hơn nữa lúc đấy anh giật mình, cánh tay hất lên cao nên không bị bỏng.”

Tạ Viễn Đằng kéo tay anh lại nhìn, thở nhẹ ra một hơi, “Hại em ấy nấy bao nhiêu năm.”

Si Hạ cười, lật bàn tay lại, nắm lấy tay cô, “Anh cứ nghĩ em đã quên rồi.”

Tạ Viễn Đằng ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt trong hơi ướt, cô giằng tay ra hai lần rồi thôi, không biết nói gì nữa.

Không biết có phải do có Si Hạ bầu bạn hay không mà đêm tối trở nên ngắn đi nhiều. Tạ Viễn Đằng bất giác nhớ về hồi còn bé. Cô và Si Nhan hay cùng nhau nghịch bùn, sau đó thấy Si Hạ ra gọi em gái về ăn cơm. Nghĩ đến việc Si Nhan được gia đình yêu thương, còn mình bị bố mẹ ghẻ lạnh, cô ngồi xồm trong góc tường khóc một mình. Lại nhớ một lần Si Nhan bị ốm không đến trường, Si Hạ đi một mình, đến nửa đường thì gặp cô, còn gọi cô lên xe đạp của anh. Vào trường, cô cười với anh, “Cảm ơn anh Si Hạ.”

Có lần, nụ cười của Si Hạ rất ảm áp, anh nhìn Si Nhan, giọng điệu lại chứa đôi phần trách móc: “Tiểu Nhan, không được trèo lên cây, nếu ngã là sẽ xấu xí, lớn lên không ai thèm lấy đâu.”

Si Nhan vốn nghịch như quỷ, ra vẻ không tin anh, vừa gãi gãi mặt vừa cãi, “Dù sao thì anh cũng không lấy em, anh phải lấy chị xinh đẹp khác, quần em làm gì?”

Si Hạ sững sốt, nghiễm nhiên không thể ngờ một cô bé mười tuổi lại có thể nói như vậy. Anh đưa tay véo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ánh mắt dịu dàng, “Anh là anh trai em, anh không quần em thì ai quần?”

Đôi con ngươi đen láy quay một vòng, cô cười hì hì, đẩy tay anh ra, “Em không rửa mặt đâu đấy...”

Si Hạ không nhịn cười nổi, kéo bàn tay nhỏ của cô lại, khẽ quở, “Con khỉ bản này, để xem anh có mách bố không nhé...”

“Anh không nói đâu...Anh, anh công em đi, không đi nổi rồi.” Lại bắt đầu làm nũng, bàn tay nhỏ xinh cầm cánh tay Si Hạ đung đưa, “Anh quý Tiểu Nhan nhất mà...công em đi...”

Hình như anh nói gì đó, rồi ngồi xồm xuống, còn Si Nhan nhanh nhẹn chồm lên lưng anh. Cho đến khi bóng dáng hai người đã biến mất, Tạ Viễn Đằng bé nhỏ vẫn đứng nhìn chằm chằm ở một góc phố.

Cô cực kỳ hâm mộ Si Nhan vì có một người anh trai tốt như vậy. Nếu có thể, cô hy vọng mình cũng có một người anh như thế. Khi gặp họa đã có người che chở, lúc nghịch ngợm đã có người chiều chuộng, trời mưa còn có người cầm ô đưa về, khi trời đổ tuyết thì có thể chui vào vạt áo anh sưởi ấm. Thì ra, hình ảnh anh em nhà họ Si đã bắt tri bất giác ngưng đọng lại trong tâm trí cô.

Bỗng nhiên, đáy lòng cô dâng lên nỗi bi thương khó hiểu, đôi mắt hơi ươn ướt. Cô không muốn Si Hạ nhìn thấy, muốn che giấu bằng cách đưa tay cầm cốc nước, nhưng lại phát hiện ra tay mình vẫn đang bị anh nắm chặt.

Động tác nhỏ ấy không khiến anh tỉnh dậy. Có lẽ do quá mệt mỏi, Si Hạ từ từ nhắm hai mắt dựa vào ghế, nhưng tay anh vẫn nắm rất chặt.

Hoảng hốt quay đầu ra nhìn bên ngoài xe, bầu trời đêm yên tĩnh như đang thổ lộ nỗi lòng, ánh trăng thanh nhiên vẩy sắc bạc khắp nơi, ngự ở vị trí cao xa mà ngắm nhìn cả thế giới. Còn cô, tâm tư cũng đang mơ mơ hồ hồ.

Tạ Viễn Đằng không biết vì sao Si Hạ lại thích mình, còn cô, tại sao lại cố chấp đến thế. Chỉ riêng điều này đã khiến cô chua xót.

Đêm đó, khi Hàn Nặc kiên quyết từ chối, lúc Si Hạ ôm cô vào lòng, cô đã khóc òa như một đứa trẻ bất lực, còn cất giọng khàn khàn hỏi tại sao. Nhưng, đáp lại cô, chỉ là tiếng thở dài trong sự trầm mặc của Si Hạ...

45. Chương 45: Giọt Lệ Cuối Cùng

Cô kiên quyết không để Trương Tử Lương đưa về, đi men theo con đường trong những ngõ nhỏ. Trong đầu trống rỗng, dường như không nhớ nổi cái gì, không muốn nghĩ gì, chỉ mờ mịt tiến về phía trước.

Bóng dáng cao gầy của Hàn Nặc thật rõ ràng, trùng khớp với hình ảnh ở sâu trong tâm trí cô, thật tiêu tụy, thật ưu thương.

Sự xuất hiện của anh ta, đối với Si Nhan mà nói, vô cùng bất ngờ. Đột nhiên gặp lại, cô có ảo giác như đã cách cả một thế hệ.

Nhớ đến bóng dáng ngày càng xa của anh ta, Si Nhan chợt khẽ gọi tên Ôn Hành Viễn. Dường như chỉ có như vậy, cô mới xác định được, trên đời này, chỉ có anh mới không bao giờ rời xa cô. Chỉ anh mới có thể xoa dịu trái tim cô. Khi cô quyết định đến gần anh hơn, trong cuộc sống của cô, không nên và cũng không thể dung nạp người khác.

Nhớ lúc ở Cổ Trấn, cô ép mình uống cà phê không đường, bởi vì cô muốn ném thử mùi vị khó chịu nhất là như thế nào. Uống đến thành quen mới phát hiện ra, đau khổ, cũng không khác gì vị này. Sau này, cô thử

uống rượu mạnh. Cảm giác nóng bừng bừng khiến cô sảng khoái vô cùng, dường như trong lúc hoảng hốt, lồng ngực hơi nhói đau, đau đến nghẹt thở, nửa tỉnh nửa mê, lúc ấy mới có thể không bận tâm mà rơi lệ.

Quãng thời gian đau khổ ấy, hằng đêm, cô ngồi dựa vào giường ngẩn ngơ, hồi ức lại hiện ra trước mắt. Loại đau khổ ấy, như kiểu trái tim bị đục khoét vậy. Nhưng, quá khứ vẫn chỉ là quá khứ, không thể quay lại được. Khi anh ta dùng câu – “Anh yêu em.” để kết thúc tình yêu không dứt bỏ được từ ba năm trước, không ai còn tư cách làm tổn thương nhau nữa. Họ đều là người trưởng thành, phải có trách nhiệm với sự lựa chọn của mình. Nhất là khi cô đã có Ôn Hành Viễn, lại càng không được lưu luyến.

Một đêm trước khi rời thành phố A, lúc từ chối Ôn Hành Viễn, Si Nhan đã nghĩ, nếu không thể toàn tâm toàn ý cho tình yêu, tốt nhất là không nên nhận lời. Tình yêu, vốn là điểm bắt đầu hạnh phúc của một người, chứ không phải là trò chơi không công bằng giữa hai người, nếu vậy thì sẽ chỉ là khởi nguồn đau thương mà thôi.

“Tại sao có thể chờ mười năm?” Si Nhan nhìn vào đôi mắt sâu như biển của anh, nhẹ nhàng hỏi.

“Bởi vì thích em.” Ôn Hành Viễn nhìn cô chăm chú, ánh mắt ấy như muốn tiến sâu vào trái tim cô rồi thổi bùng một ngọn lửa nóng lên.

Anh dùng từ “thích” chứ không phải “yêu”, song, cô có thể cảm nhận được sự trân trọng, cả tình yêu nồng đậm. Trong tích tắc, Si Nhan cảm thấy, giọng nói trầm thấp của Ôn Hành Viễn là âm thanh động lòng người nhất thế giới này.

Rướn người hôn lên trán cô, Ôn Hành Viễn nói: “Đồng ý với anh nhé Tiểu Nhan, đừng uống rượu nữa.”

“Được.” Cô ghen ngào đồng ý, đưa tay ôm cổ anh, một giọt lệ nóng hổi lăn qua cổ anh.

Đó là vào đêm họ ngủ lại trên núi. Ôn Hành Viễn không nói nhiều, nhưng Si Nhan biết rất rõ, anh xót xa cho cô đến nhường nào.

Sau khi biết tin anh đính hôn, cô uống rượu vài tối liền. Sau đó, cô lảo đảo bước ra khỏi quán bar, trong làn gió đêm, dưới ngọn đèn tường nhờ nhờ, cô quay về nhà. Sau ngẫm lại, cô mới biết mình bị thương đến cỡ nào. Có khi cô loạng choạng ra khỏi quán bar, trời đất hoàn toàn chao đảo ngay trước mắt, hai chân mềm nhũn, cô ngã ngồi xuống đất một lúc lâu mà không kêu được lời nào.

Cô say, nhưng, ngay cả trong lúc say, tinh thần vẫn hoàn toàn tỉnh táo. Nỗi đau lan tràn trong tim nhắc cô nhớ rằng, anh không thuộc về cô nữa, tình yêu của anh đã thu về rồi.

Trước đó, Si Nhan thật sự không động vào rượu, đến mức không thể nhớ chính xác lần cuối mình uống rượu là khi nào.

Hai năm trước, lúc Ôn Hành Viễn rời khỏi Cổ Trấn còn lo lắng dặn cô: “Không được uống rượu nữa, không biết kiềm chế thì chỉ hại dạ dày thôi.”

Mặc dù luôn đấu khẩu với anh, nhưng lời anh nói, cô vẫn rất nghe theo. Cho nên, từ khi anh đi, cô thật sự không dính vào rượu. Cho đến khi nghe tin anh đính hôn, cho đến khi cô dùng câu – “Không cần bất kỳ ai cả.”, dùng vốn vẹn sáu chữ ấy làm nát bấy tình yêu của anh, nghiền vụn trái tim anh, cô mới lại tìm đến rượu để làm tê dại chính mình.

Như một đứa trẻ mồ côi lang thang trên đường, đến khi thấm mệt, cô tìm một chỗ khuất gió rồi ngồi xuống, lặng im nhìn những bóng người đi qua đi lại trên đường.

Thế giới này quả thực rất lớn, lớn đến mức không ai chú ý đến Si Nhan đang ngồi thui thủi trong một góc chờ “Thượng đế” đến cứu. Thế giới này cũng thật nhỏ, dù cô trốn ở nơi âm ỉ huyền ảo, vẫn có người để mắt chú ý đến sự tồn tại của cô.

Si Nhan nhớ đến đôi mắt sáng ngời của Ôn Hành Viễn, cả đôi môi thắm thì khiến cô đỏ mặt. Tình cảm này nóng cháy như dòng nước sôi, khiến trái tim phiêu dạt bất định của cô ầm ập lên nhiều.

Cô đứng dậy, bước nhanh về phía căn hộ, trước lúc mười hai giờ, gọi điện cho anh.

“Sao không để Tử Lương đưa về? Em có biết là con gái về nhà một mình lúc muộn thế này nguy hiểm lắm không?” Không đợi cô lên tiếng, Ôn Hành Viễn đã trầm giọng trách cứ.

Si Nhan khẽ nhủ mảy, bắt đắc dĩ thở dài. Cô biết, dù ở đây có biến động gì đi nữa thì cũng không trốn được cặp “thiên lý nhãn, thuận phong nhĩ”* của Ôn Hành Viễn.

* Mắt nhìn nghìn dặm, tai nghe theo gió. Ý là điều gì cũng biết.

“Sao em có cảm giác mình như tội phạm thế?” Không phải tức giận, nhưng lời nói ra khỏi miệng lại mang theo vẻ bất mãn.

Ôn Hành Viễn không ngờ cô sẽ nói một câu như vậy, ánh mắt dần trở nên thâm trầm. Lặng im mấy giây, lúc mở miệng, giọng điệu của anh dịu dàng hẳn, “Tức giận sao?”

Si Nhan không đáp, ánh mắt dừng rất lâu ở bức ảnh chụp chung của hai người trên bàn. Trong ảnh, Ôn Hành Viễn ôm lấy bả vai cô, nụ cười lan tới tận khóe mắt.

Ôn Hành Viễn cũng không nói gì, một lúc sau, anh chợt nghe thấy cô gọi tên mình, “Ôn Hành Viễn.”

“Ơi?” Anh cúi đầu đáp, giọng nói êm ái như thoảng ngay bên tai cô.

Trái tim như mềm nhũn ra, một giọt nước mắt lăn xuống, cô nghẹn ngào, “Em xin lỗi, em không cố ý nói thế, tâm trạng không tốt.”

Ôn Hành Viễn biết cô đang xin lỗi vì câu hỏi kia, lại nghe thấy giọng nghèn nghẹn của cô thì tiếng nói càng dịu dàng hơn, “Anh biết. lát nữa cúp máy xong là phải đi ngủ ngay. Ngoài anh ra, không được nhớ đến ai cả.” Trong lòng vốn có điều định nói ra nhưng lại không biết mở lời thế nào, anh chỉ có thể nói như vậy.

“Sao anh ngang ngược thế hả? Còn không cho em nhớ bỏ cả anh trai?” Dụi mắt, cô vừa cười vừa hờn trách.

Ôn Hành Viễn khẽ cười, “Thế thì nói lòng yêu cầu một chút nhé, ngoài chú Si và Si Hạ ra, chỉ được nghĩ đến anh.”

Một câu nói tưởng chừng thờ ơ lại khiến Si Nhan càng rơi nước mắt dữ dội hơn. Cô biết, lúc cô nhìn theo Hàn Nặc, Trương Tử Lương cũng nhìn thấy. Ôn Hành Viễn đều biết hết nhưng không có một câu tra hỏi nào. Sự bao dung của anh dành cho cô, thực sự quá nhiều.

Có mình vào salon, cô nắm lấy điện thoại, đột nhiên bật khóc, “Ôn Hành Viễn, sao anh cứ nuông chiều em như vậy?”

“Đồ ngốc...” Nghe thấy tiếng khóc của cô, Ôn Hành Viễn xót xa nói.

Cho tới nay, chỉ cần điều kiện cho phép, chỉ cần không vượt quá giới hạn của anh, Ôn Hành Viễn đều chiều ý cô hết thảy. Song, việc “không hỏi không nghe” lần này không hề giống. Anh sợ hỏi ra thì đáp án sẽ là điều mình khó có thể chấp nhận được. Có lẽ anh cũng không kiên cường như trong tưởng tượng. Nhưng yêu Tiểu Nhan, cuối cùng cũng không làm anh thất vọng. Thả lỏng khẩu khí, anh nói: “Sao lại khóc? Nếu nước mắt không phải vì anh thì mau nén ngược trở lại đi.”

“Anh lại mắng em rồi...” Trong lòng Si Nhan vô cùng chua xót, nước mắt lăn dài như chuỗi ngọc bị đứt dây, cô nói không rõ tiếng, “Em nhìn thấy Hàn Nặc...”

Nguyên một đêm, Si Nhan nằm trên ghế salon trong phòng khách, nói chuyện về Hàn Nặc với người đang ở cách xa ngàn dặm. Cô nói, Hàn Nặc là con trai một trong nhà, được cưng chiều vô cùng, nhưng anh ta không bao giờ độc đoán với cô, không nóng giận, ngay cả một câu lớn tiếng cũng không. Cô còn nói, mình rất thích ngủ nướng, sáng sớm, Hàn Nặc thường mua đồ ăn sáng mang đến cho cô, còn khẽ vuốt ve mặt cô và nói: “Ăn nhiều vào, gầy còm thật khó coi.” Si Nhan còn nói, Hàn Nặc là một người rất lý tưởng, điều kiện gia đình cũng thuộc dạng ưu việt, nhưng anh ta vẫn muốn dựa vào sức của mình. Bởi vậy, mặc cho sự phản đối của bố, anh ta vẫn muốn làm luật sư. Cuối cùng, cô nói, “Hàn Nặc gây đi rất nhiều, nhìn bóng lưng anh ấy, trong lòng em cực kỳ khó chịu...”

Ôn Hành Viễn lắng lắng nghe, không rõ tâm trạng của mình là gì. Đây là lần đầu tiên Si Nhan nhắc đến Hàn Nặc với anh. Trước đây, chỉ khi say rượu thì cô mới nhắc đến tên anh ta, mà lúc đó, tinh thần cô đã chẳng còn tỉnh táo nữa.

Ôn Hành Viễn biết, Hàn Nặc yêu Si Nhan, yêu vô cùng. Nếu không anh ta sẽ không yêu chiều cô như vậy, thậm chí còn hơn cả anh. Hàn Nặc vốn là hồi ức không thể xóa bỏ trong tâm trí Si Nhan, như rễ cây bám

trụ trong trái tim cô. Đột nhiên, anh không thể chắc chắn nổi, liệu trong tương lai, Si Nhan có thể hoàn toàn quên Hàn Nặc, chỉ yêu một mình anh hay không.

Nắm lấy điện thoại, nghe thấy giọng nói khàn khàn của cô, Ôn Hành Viễn thở dài. Trong lúc nhất thời, anh không thể biết rõ rằng mình đang đau khổ, hay là xót xa cho Si Nhan nhiều hơn.

Cuối cùng, tâm tình của Si Nhan cũng ổn định lại, cô dừng khóc, sợ hãi hỏi anh: “Anh có tức giận không?”

“Một chút...” Anh không hề giấu giếm, trả lời thành thật, thấy cô không đáp lời thì lại hỏi: “Đây là tổng hợp của chứng thất tình có tính chất cách quãng, hay là một lần cuối cùng?”

Suy nghĩ một chút, Si Nhan nói thật lòng: “Em không biết...”

Giọng nói của cô được đè thấp xuống, nếu không nghe kỹ thì vốn chẳng nghe thấy gì. Đối với câu trả lời của cô, tuy rằng Ôn Hành Viễn không thoải mái nhưng cũng không thể không tự trách mình. Anh đang cần gì? Sao phải ép cô? Nếu cô nói là một lần cuối cùng, thật sự có thể làm gì đây? So với việc cô nói dối anh, anh thà nghe lời nói thật.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa, coi như anh chưa nói gì.” Ôn Hành Viễn cố gắng hết sức để mình có vẻ không bận tâm, nhưng rốt cuộc vẫn có đôi chút mùi vị ghen tuông.

Si Nhan có thể nghe ra được sự tức giận đè nén của anh, trong lòng cũng hơi ê ẩm, “Ôn Hành Viễn...”

“Hối hận à?” Ôn Hành Viễn chặn ngang lời cô, giọng nói cũng có vẻ không chắc chắn, “Ý anh là, sau khi ở bên anh rồi mới thấy hối hận à?”

Bất chợt, cảm giác ảm ức dâng lên, nước mắt tràn qua khóe mi. Tính tình bướng bỉnh trong Si Nhan lại bộc phát, đôi mắt cô nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, mãi lâu mà vẫn không lên tiếng.

“Nói đi chứ.” Ôn Hành Viễn hất bỏ thái độ mềm mỏng, cố chấp hỏi, giọng điệu không giấu được sự sắc bén.

“Bây giờ thì không.” Đáp án này vốn đã là khẳng định, nhưng khi nói ra thì cô vẫn tỏ vẻ hờn giận, “Không biết sau này...”

“Sau này lại càng không cho em cơ hội.” Ôn Hành Viễn như trút được gánh nặng, anh nở nụ cười, giọng nói dịu dàng mà kiên định.

Si Nhan không nói gì nữa, vừa rưng rưng vừa tủm tỉm cười.

Hai người thủ thủ thêm một lúc thì Ôn Hành Viễn nhìn đồng hồ, dù không muốn nhưng vẫn phải gác máy. Si Nhan chẳng muốn nhúc nhích, ngủ thiếp đi ngay trên salon, đến khi tỉnh dậy vì quá lạnh thì mới về giường.

Ngày hôm sau, lúc tỉnh lại, cơ thể bắt đầu có dấu hiệu bất thường. Ban sáng chỉ hắt hơi mấy cái, cô cũng không để ý. Đến giữa trưa, cổ họng khô khốc, lại hơi bị ho, đầu cũng hơi vóng vắt. Cố gắng và mấy miếng cơm, tranh thủ lúc nghỉ trưa, cô nằm rạp xuống bàn chớp mắt.

“Si Nhan, Cảnh tổng nói dự án tuyên truyền cho “Tị Phong Đường” muốn sửa một chút, chiều nay cậu ghé qua đó nhé.” Tiểu Đình nhắc lại lời dặn của tổng giám đốc, thấy mặt Si Nhan hồng hồng thì quan tâm hỏi han: “Hay là tớ xin nghỉ hộ cậu? Về nghỉ đi, mai đến cũng không chết người được.”

“Không cần đâu, chỉ cảm thấy hơi rục người thôi, chốc nữa tớ tiện đường đi mua thuốc luôn.” Si Nhan thều thào trả lời, thấy Tiểu Đình còn định nói gì nữa thì nhoẻn miệng cười, “Tớ đâu có yếu thế, không sao đâu.”

Nhìn đồng hồ, Si Nhan thu dọn đồ đạc, bắt xe đến quán trà “Tị Phong Đường”.

“Là Si tiểu thư à?” Thấy Si Nhan gật đầu, cô gái chuyên pha trà mỉm cười, đưa tay làm tư thế mời, “Văn tiên sinh đang có khách, anh ấy dặn nếu như cô đến thì tới văn phòng chờ anh ấy một lát, sẽ nhanh thôi ạ.”

*Ở đây mình giữ nguyên “tiểu thư”, “tiên sinh” cho phù hợp với kiểu nói nhã nhặn của người chuyên pha trà, hê hê. (Cũng không biết nên gọi “trà nghệ tiểu thư” là cái gì nữa.)

“Được.” Si Nhan mỉm cười, đi theo cô gái đó lên tầng.

Quán trà có hai tầng, sắp xếp khá thoáng đãng, những nét phong cách Trung Quốc đã được hiện đại hóa, thiết kế tinh tế, khiến mọi giác quan của khách đến như được đánh thức. Ở những độ cao nhất định đều có hệ thống đèn treo nhỏ được bố trí khá đa dạng.

Ở một trần nhỏ mà lại có người phá vỡ các quy tắc thiết kế truyền thống, nhưng vẫn không làm mất đi hơi hướng cổ điển, quả là hiếm thấy. Vừa giữ được nét cổ kính, vừa hợp thêm hơi thở hiện đại, phong cách giản dị này, Si Nhan rất thích.

Đang thưởng thức thiết kế của “Tị Phong Đường”, cô mơ hồ nghe thấy tiếng nói quen thuộc.

“Cảm ơn anh Văn đã hỗ trợ, tôi sẽ bảo thư ký xử lý nhanh.”

“Anh Hàn khách sáo rồi, để anh đến đây một chuyến, thật ngại quá.”

“Trước đây anh Văn không chịu nhượng lại hai phần trăm cổ phần công ty, cuối cùng tôi cũng hiểu rõ nguyên nhân rồi, giờ mới thấy, cũng không cần chờ đến chuyến đi này.”

“Đúng là có nguyên nhân thật, có điều quân tử phải giúp người khác hoàn thành tâm nguyện, tôi cũng nên từ bỏ vài thứ.” Văn Đào vươn tay ra, bắt tay với Hàn Nặc.

“Cảm ơn.” Anh ta khẽ nhếch khóe môi, khuôn mặt tuần tú lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Khi Hàn Nặc nhìn thấy Si Nhan, cô còn chưa kịp xoay người. Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt giao hòa khiến nổi hoảng hốt mơ hồ dâng lên trong phút chốc.

46. Chương 46: Sự Tiếp Xúc Thân Mật

Điều bất hạnh nhất của Si Nhan và Hàn Nặc là ngay cả khi có tình yêu thì duyên phận cũng đã tới hồi kết.

Nhìn gương mặt anh tuần quen thuộc trước mắt, điểm thêm chút tiêu tụy, Si Nhan không phải không có chút đau lòng nào. Chỉ là, ngay cả việc đau lòng cũng đã cạn sức, chuyện cô làm được, thật sự không có.

“Đã lâu không gặp, Hàn Nặc.” Si Nhan lấy lại tinh thần sau hồi chấn động, khóe môi gợn một nụ cười gượng gạo, còn vẻ mặt hoàn toàn có được nét bình tĩnh.

Hít một hơi thật sâu, Hàn Nặc mỉm cười, “Đã lâu không gặp, Nhan Nhan.”

Nỗi tiếc nuối nhất đời, khi buông tay thì nghĩ đó là lựa chọn tốt nhất cho cả hai, mà khi gần trong gang tấc nhưng biến trời cách mặt mới phát hiện ra, cố chấp giữ khư khư cũng không thể cố chấp nổi, dễ dàng vứt bỏ có lẽ lại chẳng nhẹ lòng.

Đột nhiên Hàn Nặc ý thức được rằng, duyên phận với Si Nhan, có lẽ chỉ ngắn ngủi như nụ cười nhạt trong thoáng chốc mà thôi.

“Đến đây khi nào thế?” Ánh mắt Si Nhan rơi trên khuôn mặt tuần tú của anh ta, tiếng nói nhẹ nhàng phá vỡ bầu không khí trầm mặc.

Cơn đau bắt đầu từ lồng ngực, lan dần ra mọi dây thần kinh trên cơ thể. Hàn Nặc hít sâu ba lần, dồn hết sức để lấy được bình tĩnh, rồi khi giọng nói cất lên thì như không có gì khác thường, “Tối hôm qua.”

Si Nhan im lặng, gật đầu, trong lúc nhất thời không thể tìm được đề tài khác.

Cuộc đời vốn như một vở kịch, khi yêu nhau thì không thể tách rời, đến lúc không yêu, lại trái ngang gặp nhau hết lần này đến lần khác. Hôm qua anh ta mới đến, vậy mà cô đã gặp anh ta tới hai lần. Giữa người với người, chẳng lẽ chính là vòng quay tuần hoàn ngay cả khi đã chia lìa? Hay là mối ràng buộc mơ hồ?

Hàn Nặc cất bước, lúc đi qua cô, anh ta nhẹ nhàng nói: “Ngày mai anh về thành phố A.”

“Lên đường bình an.” Sau vài giây trầm tĩnh, Si Nhan thấp giọng đáp, hai tay ôm lấy sắp tài liệu, hơi nghiêng người rồi bước đi.

Nỗi thất vọng âm thầm dâng lên, Hàn Nặc không nói nữa, chậm rãi xoay người.

Lúc bàn về dự án tuyên truyền với Văn Đào, cô không ngừng ho khan, đối với ánh mắt khó hiểu của Văn Đào, Si Nhan chẳng bận tâm. Quan hệ với anh ta khiến cô cảm thấy không cần thiết phải giải thích. Anh ta đoán quan hệ của cô với Hàn Nặc thế nào thì đoán, có liên quan gì đến cô? Nếu anh ta muốn biết quan hệ giữa họ, cô cũng sẽ nói rằng không thể trả lời được.

Đương nhiên, Văn Đào cũng là người có chừng mực, không hề đặt câu hỏi nào, lời đến bên môi rồi lại nuốt vào. Anh ta chỉ dùng thân phận bạn bè để hỏi han cô, “Anh không biết là em bị ốm, nếu không sẽ không gọi điện gọi em sang đây. Thế thì, anh đưa em về trước, cái này để hôm khác bàn cũng được.”

“Cũng không có gì nghiêm trọng cả, chỉ hơi sốt thôi ạ.” Si Nhan vốn định giải quyết hết công việc, nhưng lại nghĩ, mình ho nhiều như vậy thật không lịch sự. Vì vậy, cô thu hết tài liệu lại, mỉm cười, nói nửa đùa nửa thật, “Cũng tốt, anh đỡ bị lây bệnh.”

Văn Đào vừa nghe thấy cô nói vậy thì lại hơi ngượng, “Anh thấy em đang mệt, nếu bạn trai em biết em bị ốm mà anh còn lôi em đến làm việc, chắc chắn sẽ nổi nóng với anh.”

Anh ta nói thế, Si Nhan lại nghĩ đến anh chàng “Vũ Lực”, khẽ mỉm cười, “Anh ấy không nổi nóng với anh đâu, anh ấy chỉ mắng em thôi.”

“Đấy là cậu ấy đau lòng. Đi thôi, anh lái xe đưa em về.” Văn Đào vẫn tỏ thái độ bình thường, đứng dậy trước.

“Không cần đâu, dưới kia có nhiều xe lắm.” Si Nhan từ chối, không đợi Văn Đào nói gì đã chào trước, “Liên lạc sau nhé, còn gặp để bàn về dự án tuyên truyền mà. Tạm biệt.”

Gọi điện thoại cho Tiểu Đình, sau đó, Si Nhan về thẳng nhà. Trong một khắc cánh cửa mở ra, cô nghe thấy tiếng nhạc ở trong, lại ngửi thấy mùi trà thơm ngát bay lượn trong không khí.

Ngoài cô ra, chỉ có một người ở đây. Si Nhan đóng cửa lại, đổi dép đi trong nhà. Đứng ở cửa bếp, nhìn bóng dáng bận rộn của Ôn Hành Viễn, hai mắt cô đỏ lên.

Tiếng nhạc không lớn nhưng đủ để át tiếng bước chân của Si Nhan. Khi Ôn Hành Viễn quay đầu lại, anh đã thấy đôi mắt đỏ hồng đang dõi theo anh.

Trong lòng tràn ngập cảm giác hạnh phúc, mãn nguyện, cảm xúc ấy chạm đến từng góc ngách trong cô. Nín thở vài giây, Si Nhan thì thào nói: “Sao về đột ngột thế?”

Ôn Hành Viễn xoay người lại tắt bếp, lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt ôn hòa nồng đượm ý cười. Không cho cô cơ hội nói thêm gì nữa, anh duỗi cánh tay ra ôm cô vào lòng, cùng lúc đó, đôi môi chuẩn xác tìm được môi cô, trao một nụ hôn nồng nàn.

“Bộp”- một tiếng, tập tài liệu trong tay Si Nhan rơi xuống đất. Cánh tay mảnh khảnh ôm lấy thắt lưng anh, dịu dàng đáp trả.

Ôn Hành Viễn ôm cô, ôm thật chặt, như thể cô là báu vật duy nhất của anh. Ôm cô ra khỏi bếp, ôm cô vào phòng ngủ, ôm cô cùng ngã xuống giường...

Anh nhớ cô, nhớ đến phát điên. Bao nhiêu năm qua, anh chưa từng nhớ đến vậy, giờ đã là người yêu, nỗi nhớ ấy trở nên quang minh chính đại hơn bao giờ hết.

Nâng khuôn mặt cô lên, anh hôn cô, không phải là nụ hôn dịu dàng, mà là nụ hôn sâu mãnh liệt, gấp gáp. Si Nhan cảm thấy cả thế giới đang lay động, sự chao nghiêng ấy khiến người khác váng vất, nhưng anh thì vẫn vô cùng vững vàng. Nghĩ đến điều này, cô hôn đáp trả lại anh, bắt kịp nhịp theo anh, hôn ứng bằng nụ hôn nóng bỏng mà xưa nay chưa từng có.

Ôn Hành Viễn cảm nhận được sự nhiệt tình của cô, hoàn toàn chìm đắm trong nụ hôn nồng cháy, dùng đôi môi để nói cho cô biết nỗi nhớ nhung của anh.

Bất giác, họ ôm chặt lấy nhau, chặt đến mức hai thân thể như dính liền, như muốn hòa vào đối phương. Đường như chỉ có như thế, họ mới khẳng định sự tồn tại của nhau, xác định họ là của nhau.

Bầu trời, trong thoáng chốc tối đen; Thế giới, đột nhiên tĩnh lặng; Trong phòng vang lên âm thanh rất nhỏ vụn, lắng nghe kĩ, ngoài tiếng thở dần trở nên nặng nề của hai người thì còn có tiếng rên rỉ như có như không, mập mờ, ngượng ngập...

Cả thể xác và linh hồn Si Nhan, dường như đã tan biến trong nụ hôn nóng bỏng của anh. Bàn tay anh khẽ lướt trên thân thể cô, từ gương mặt ửng hồng, đến xương quai xanh gợi cảm, rồi chậm rãi lần xuống ngực, cách một lớp áo mà vuốt ve.

Si Nhan bị cuốn vào dòng cảm xúc ùn ùn kéo tới này, thân thể không khống chế nổi sự run rẩy, nhưng cô lại không cách nào đẩy anh ra, hai tay bám lấy bờ vai anh, thẹn thùng nhắm mắt lại.

Ôn Hành Viễn rời khỏi đôi môi cô, thả những nụ hôn nhỏ vụn lên khuôn mặt cô, sau đó là vành tai nhỏ xinh, cuối cùng rơi xuống chỗ cổ áo mới bị anh kéo thấp xuống. Vừa thở gấp, anh vừa hôn lên làn da mịn màng của cô, khiến nó đỏ ửng lên.

“Hành Viễn...” Si Nhan ngẩng đầu lên, không nén nổi một tiếng – “Ừm”.

“Nói em nhớ anh...” Ôn Hành Viễn ngẩng đầu, khẽ đề lên người cô, cố nén khát vọng “hành quyết” cô mà cất tiếng khàn khàn yêu cầu.

Si Nhan mở mắt, nhìn vào đôi mắt sáng quắc của anh. Rốt cục cô cũng phải đầu hàng, nói ra cảm xúc chôn sâu trong lòng, “Em nhớ anh...”

Ôn Hành Viễn cười, ôm cô thật chặt, đôi môi lại sấn tới, hôn lên làn môi đang hé mở, còn bàn tay to thì kéo tay cô lên, dẫn dắt cô cởi bỏ áo sơmi của anh.

Lúc Si Nhan run rẩy cởi được hạt cúc cuối cùng, bàn tay nhỏ bé khẽ chạm vào vòm ngực rắn chắc của anh, Ôn Hành Viễn khó lòng kìm nổi một tiếng thở hắt. Cô nhìn anh, nhìn vào đôi mắt đen nhánh nhuốm đầy dục vọng, thật cuồng dã, thật si mê.

Không còn do dự nữa, anh nhanh chóng vén áo cô lên, cách một lớp áo lót bằng lụa mỏng, ngấm lấy đỉnh mềm mại trên ngực cô, bàn tay nóng rẫy thì dịu dàng ve vuốt từng tác da thịt đỏ ửng của cô.

Si Nhan bị anh ôm vào lòng nhưng môi vẫn lạnh run. Cô nhắm chặt mắt lại, nghe thấy tiếng nỉ non bật ra khỏi miệng mà mặt lại đỏ lên. Nhìn về mặt thẹn thùng của cô, Ôn Hành Viễn cười xấu xa, đang định cúi người trút bỏ quần áo trên người cô thì bỗng phát hiện Si Nhan có điểm bất thường. Nhích nửa người đang đè nặng trên cô ra, anh nằm nghiêng, sờ lên khuôn mặt đỏ ửng của cô, lại áp trán lên trán cô một lúc rồi mới trầm giọng hỏi cô, “Bị ốm à?”

Thần trí miên man của Si Nhan bị kéo về trong nháy mắt. Cô mở mắt ra nhìn anh, nói với giọng đáng thương: “Bị cảm, lúc chiều hơi sốt...”

Nghe vậy, Ôn Hành Viễn cau mày, dục hỏa tắt gần hết. Anh hắt tã chắn đang đắp trên người cả hai ra, đau lòng ôm cô, lại lên tiếng trách móc, “Sao không nói sớm? Nói cho anh biết không thoải mái ở đâu, anh đi mua thuốc cho em.”

Anh không hề cho cô nói, cô đâu có cơ hội. Vừa gặp nhau, mới nói được một câu đã bị hôn tới tấp, còn lên đến giường nữa. Si Nhan thông minh không trả lời, chỉ đưa tay quàng vào bên hông anh.

“Đến bệnh viện khám đi, tiêm một mũi, nhé?” Vuốt ve bờ vai láng mịn của cô, từ từ điều chỉnh hơi thở, giọng nói dịu dàng, rồi anh khẽ hôn lên trán cô.

Cũng là trong tình trạng nửa mình trần, nhưng so với màn nóng bỏng vừa rồi, cái ôm này lại khiến trái tim Si Nhan ấm áp. Cô khẽ nhắm mắt lại, áp khuôn mặt nhỏ nhắn vào ngực anh, giọng nói như đang làm nũng, “Không đi bệnh viện... Trong túi có thuốc, em mua, uống là khỏi thôi mà.”

“Nếu uống mà không có hiệu quả thì phải đến bệnh viện, không được bướng.” Ôn Hành Viễn lo lắng nói, biết thừa thói sợ tiêm của cô, lại dỗ dành, “Nếu em nghe lời, anh sẽ không hỏi nguyên nhân đột nhiên em bị ốm.”

Si Nhan sững sốt, lúc định thần lại thì giận dỗi đấm anh một cái, “Ai sợ anh hỏi chứ?”

“Thế thì em nói xem, vì sao hôm qua vẫn khỏe mà hôm nay lại ốm? Hại anh ngay cả chuyện chính đáng cũng không làm được.” Ôn Hành Viễn không tức giận mà kéo cô vào lòng, đưa tay cô quàng lên thắt lưng mình, “Cẩn thận lạnh đấy, ôm chặt vào.”

Si Nhan không nhịn cười nổi, bèn cắn một cái vào ngực anh, “Không biết xấu hổ...”

Ôn Hành Viễn bật cười, cúi đầu xuống nói nhỏ bên tai cô, “Nếu không phải vì em bị ốm, còn có thể càng không biết xấu hổ hơn...”

Tiện tay cầu một cái vào hông anh, Si Nhan gối đầu lên cánh tay anh rồi nói, “Thật may vì anh về rồi, nếu không em sẽ cảm thấy mình như đứa trẻ bị bỏ rơi.”

Ôm cô chặt hơn một chút, trái tim Ôn Hành Viễn nhói đau. Thật may vì anh về, nếu không cô bị ốm cũng chẳng ai biết, dù có Trương Tử Lương quan tâm, nhưng vẫn ở cách đây khá xa. Cô lại không thích làm phiền người khác, chắc chắn sẽ tìm mọi cách giấu giếm, lủi thủi một mình trong nhà, nói không chừng còn cúng đầu mà mặc ốm yếu để đi làm cũng nên.

“Có phải tối hôm qua ở bên ngoài nên bị nhiễm lạnh không?” Ôn Hành Viễn mỉm cười, nhìn gương mặt ửng hồng của cô, nghiêm túc hỏi. Mấy giờ cô rời khỏi quán bar, mấy giờ về nhà, anh đều biết rõ.

“Ở ngoài đường lạnh, sau đó lại ngủ quên trên sofa, đến sáng dậy bắt đầu thấy khó chịu.” Si Nhan kể chi tiết, nghĩ một lúc liền ngẩng mặt lên, sợ hãi hỏi anh: “Có phải anh lại tức giận không?”

“Anh không nên giận sao?” Ôn Hành Viễn nghiêm mặt hỏi lại. Anh giận vì cô lớn như vậy mà vẫn không biết tự chăm sóc mình.

Si Nhan không nói lời nào, tránh khỏi vòng ôm của anh, trở mình rồi đưa lưng về phía anh, hai mắt cay xè. Sau đó, cô nghe thấy anh thở dài, cơ thể ấm áp dán ngay sau lưng cô, “Em ngoan ngoãn uống thuốc đi, nếu khỏi nhanh thì anh sẽ không giận...”

47. Chương 47: Rốt Cuộc Cũng Nghe Được Tiếng Yêu

Ôn Hành Viễn không ngờ Si Nhan lại sốt cao đến vậy. Ăn cơm tối xong, dỗ cô uống thuốc, anh nằm trên giường với cô.

“Ôn Hành Viễn?” Si Nhan nằm trong lòng anh, nhẹ giọng gọi anh.

“Ơi?” Ôn Hành Viễn cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của cô, “Sao vậy?”

Con người Si Nhan đảo một vòng, áp trán vào ngực anh, thấp giọng nói thầm, “Anh thích em vì điều gì? Em chẳng xinh đẹp...”

“Anh thích xấu.” Ôn Hành Viễn vuốt ve mái tóc dài của cô, khẽ cười.

Si Nhan ngẩng đầu trừng mắt với anh, thấy nụ cười dịu dàng của anh thì bĩu môi, ra vẻ không vui, “Đương nhiên rồi, xấu cũng là độc nhất vô nhị.”

Nghe Si Nhan nói như vậy, Ôn Hành Viễn lại nghĩ ngay đến dáng vẻ ngây ngô của cô, hé miệng cười, “Anh nhớ cực rõ lần đầu tiên đến nhà em, em nhìn chằm chằm anh một hồi, sau đó chạy ngay đến trước mặt chú Si, nói là anh không đẹp trai bằng Si Hạ. Lúc đấy anh tức điên lên được.”

“Em có nói thế sao?” Quả nhiên Si Nhan đã quên, ngửa đầu hỏi anh.

Ôn Hành Viễn cau mày, đưa tay cốc một cái vào trán cô, “Em quên anh bao nhiêu năm rồi? Hả?”

Xoa trán, Si Nhan bĩu môi, bắt đầu gỡ chứng tinh quái, “Hẹp hòi như ma. Sao anh không tự trách mình đi, làm cho người ta chú ý, mỗi lần đến nhà người ta thì như đòi nợ, làm em vừa nghe thấy anh trai nói anh đến là phải tìm chỗ trốn.”

“Chẳng trách lần nào anh đến cũng không thấy bóng em. Thì ra là cố ý trốn?” Ôn Hành Viễn kinh ngạc, đưa tay nâng mặt cô lên, “Anh làm gì em đâu, sao phải sợ?”

“Mẹ em nói, đàn ông đẹp trai là tai họa. Một là bố em, một là anh trai em, thế đã đủ khiến mẹ mệt rồi. Cho nên, thái độ của em với đàn ông đẹp trai luôn là đứng từ xa mà ngắm. Hơn nữa, thân thể anh tốt như vậy, là mẫu người hoàng kim.”

Ôn Hành Viễn sững sốt, nhần mặt lại, “Nói gì đấy?” Hàn Nặc thì không phải là mẫu người hoàng kim? Chẳng phải em cũng chọn cậu ta sao? Ôn Hành Viễn nghĩ, có thể trong lúc vô tình anh đã uống phải dấm chua rồi, cả người toàn một mùi chua lôm. Ôn Hành Viễn thẳm chửi mình, thở dài một hơi.

“Nói về tiêu chuẩn bình thường.” Si Nhan cười hì hì, cũng không biết anh đang nghĩ gì nữa.

“Anh không đẹp trai bằng Si Hạ?” Ôn Hành Viễn sờ cằm, ra vẻ khó hiểu mà hỏi, “Không thể nào.”

“Tự mãn quá đi.” Si Nhan lườm anh một cái, “Trong lòng em, anh trai em là người đàn ông tốt nhất trên đời, ngay cả bố em cũng đành đứng thứ hai, đương nhiên anh không đẹp trai bằng anh ấy rồi.”

Ôn Hành Viễn biết rõ tình cảm của Si Nhan dành cho Si Hạ, cũng không lấy làm bất ngờ với câu trả lời của cô. Nhưng nghĩ lại, tính tới tính lui thì mình vẫn chỉ xếp thứ ba, anh càng ghen tỵ hơn, không nói gì mà chỉ vuốt tóc cô.

Si Nhan tìm tư thế thoải mái nhất trong lòng anh, nhân tiện nhắc đến Si Hạ lại nói một thôi một hồi về anh, đến khi thuốc phát huy tác dụng mới mơ màng ngủ. Ôn Hành Viễn thấy cô đã ngủ liền tắt đèn, cẩn thận ôm cô vào lòng, từ từ nhắm mắt nghỉ ngơi chứ không dám ngủ.

Đến nửa đêm thì Si Nhan có vẻ đã ngủ say, nhưng sau đó bệnh không hề thuyên giảm, cô trở mình liên tục, ngày càng ho nhiều hơn, đôi mày nhíu chặt, khuôn mặt đỏ lừ.

“Tiểu Nhan?” Ôn Hành Viễn đứng dậy khoác thêm áo, khẽ lay cô, “Tiểu Nhan?”

“Hành Viễn...” Si Nhan dụi mắt, chìa tay ra khỏi chăn.

Tay trái cầm tay cô, tay phải sờ lên trán cô, “Sao nóng thế này?”

“Hơi lạnh...” Cả người Si Nhan rã rời, cô thều thào trả lời.

Rút tay ra, Ôn Hành Viễn xoay người đi ra phòng khách, lúc trở về thì trên tay đã có thêm chiếc ba-đờ-xuy của anh. Anh xốc chăn lên, mặc thêm áo cho cô rồi lại khoác áo của mình lên người cô.

“Anh định làm gì thế?” Đột nhiên cả người bị thốc lên, đến lúc Si Nhan có phản ứng lại thì đã nằm gọn trong lòng anh.

“Đến bệnh viện.” Giọng nói của Ôn Hành Viễn lộ vẻ lo lắng, anh không nói thêm nữa mà đi thẳng ra ngoài.

“Đừng đi...” Si Nhan bám vào cánh tay anh, tiếng nói khàn đặc.

“Ngoan, nghe lời đi.” Ôn Hành Viễn cất giọng dịu dàng, cúi đầu hôn lên trán cô.

Si Nhan nhìn thấy vẻ lo lắng hiện trên gương mặt tuần tú của anh thì ngậm miệng, không cứng đầu nữa. Ôn Hành Viễn bế cô xuống tầng dưới, gọi xe đến bệnh viện. Ngồi trong taxi, cô dựa vào lòng anh như một con mèo nhỏ. Mùi hương chỉ thuộc về anh thấm qua lớp áo xốc thẳng vào mũi cô, vây quanh cô, sưởi ấm lòng cô. Si Nhan yên tâm ngã vào lòng anh, ngửi mùi hương trên người anh, hai mắt ươn ướt.

Anh luôn xuất hiện kịp thời, sự yếu ớt của cô, dường như không lần nào thoát khỏi tầm kiểm soát của anh. Còn cô, cô cũng không muốn chạy trốn nữa. Bỗng nhiên, Si Nhan cảm thấy mình cực kỳ lưu luyến cảm giác này, cảm giác ỷ lại vào anh.

Trong lòng đột nhiên nổi lên sự kinh ngạc. Từ bao giờ, cảm giác của cô đối với anh bắt đầu thay đổi bản chất? Cô, yêu anh rồi? Lúc gặp Hàn Nặc ở “Tự Phong Đường”, cô bình tĩnh một cách bất ngờ, lại nghĩ đến nụ hôn say đắm với Ôn Hành Viễn ở trên giường, Si Nhan chợt trầm mặc.

Tới bệnh viện, anh vội vàng đi đăng ký khám rồi đi lấy thuốc, cuối cùng, cũng là anh bế Si Nhan đến giường bệnh.

“Em không sao, anh đừng lo.” Si Nhan nằm trên giường, yếu ớt an ủi anh.

Ôn Hành Viễn ngồi trên ghế ở cạnh giường, đưa tay gạt lọn tóc trên trán cô, nhẹ nhàng nói: “Nhắm mắt lại ngủ một lúc đi, chờ truyền nước xong anh sẽ gọi.”

Si Nhan nhìn anh, ngọn đèn nhạt chiếu vào mắt anh khiến khuôn mặt tuấn tú càng trở nên mê hồn hơn, cái nhìn của cô bất giác ngây dại hẳn. Anh thật sự rất đẹp trai, dù tóc có hơi rối vẫn không ảnh hưởng đến vẻ đẹp ấy.

“Sao thế?” Ôn Hành Viễn thấy cô nhìn mình thì hơi khó hiểu, “Có phải không thoải mái ở đâu không?”

Si Nhan mỉm cười, lắc đầu, chìa tay từ trong chăn ra, nắm lấy tay anh và nhẹ giọng nói: “Chỉ là cảm thấy có bạn trai tốt như vậy, có áp lực cũng phải cố gắng.”

Ôn Hành Viễn khẽ rùng mình, khoe môi gợn lên nụ cười dịu dàng chỉ của riêng anh, tỏ vẻ thờ ơ mà nói: “Cuối cùng cũng phát hiện ra sức lôi cuốn của anh?” Thấy Si Nhan bĩu môi, anh cầm tay cô, “Không có áp lực gì hết, trái tim anh ở đây, có đuổi cũng không đi đâu. Đợi em tỉnh ngủ sẽ cho em thấy. Giờ thì ngủ đi, nhé?”

Bên môi là nụ cười duyên, Si Nhan vâng lời nhắm mắt lại, nhanh chóng ngủ thiếp đi. Truyền nước xong khi nào, được Ôn Hành Viễn đưa về nhà thế nào, cô hoàn toàn không biết. Chợt có cảm giác, giấc ngủ vô cùng yên ổn, vô cùng sâu. Khi tỉnh lại, cô đang nằm trên giường ở nhà, trời cũng đã sáng.

Cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, đầu cũng không còn nặng trĩu nữa, hít thở dễ dàng, Si Nhan ôm chăn ngồi dậy, “Ôn Hành Viễn?”

Ôn Hành Viễn đang nghe điện thoại ở phòng khách, thấy Si Nhan gọi, anh vội vàng cúp máy rồi vào, “Dậy rồi à?” Anh sờ trán cô, thấy đã hạ sốt thì lại thấp giọng nói, “Sao lại dậy? Không thể ngoan ngoãn nằm thêm một lát à?”

Si Nhan cong môi bao biện, “Tại anh không nằm cạnh mà, nếu không đã ngủ thêm được một lúc.”

“Anh có thể xem như đây là một lời yêu cầu không?” Ôn Hành Viễn nhìn cô bằng ánh mắt xa xăm.

Lời nói này quá mập mờ, khiến Si Nhan không thể không nhớ đến sự thân mật của họ vào ngày hôm qua. Đã hạ sốt mà mặt cô lại đỏ lên, cô thấp giọng nói: “Ai thèm yêu cầu anh chứ, nữa cái giường bị anh chiếm mất rồi còn gì.”

Ôn Hành Viễn khẽ cười, ôm chầm lấy cô rồi hôn một cái, “Tại giường của em nhỏ quá, sau này phải đổi cái to hơn.”

Si Nhan đỏ mặt, đẩy anh ra, “Nói linh tinh gì đấy...”

“Nói chuyện nghiêm túc.” Ôn Hành Viễn áp mặt vào má cô, ôm cô vào lòng, “Có đói không? Anh nấu cháo thịt trứng muối rồi, muốn ăn không?”

Có thể là do tối qua ăn ít, lại đến nửa đêm mới ngủ, Si Nhan vô cùng thích thú, ăn liền ba bát cháo. Còn Ôn Hành Viễn chỉ ăn vài thìa, ngồi cạnh cô uống cà phê.

“Ồi, mấy giờ rồi? Em còn phải đi làm.” Đặt bát xuống, Si Nhan đứng phắt dậy.

“Ngồi xuống ăn cháo đi, anh gọi điện xin nghỉ cho em rồi.” Ôn Hành Viễn ngẩng đầu nhìn cô hằm hằm, “Đã bị ốm còn muốn đi làm, anh không nuôi nổi em sao?”

“Ai cần anh nuôi chứ.” Si Nhan tỉnh táo hẳn, không chịu yếu thế mà nhìn lại.

“Thế muốn ai nuôi?” Ôn Hành Viễn cũng muốn thi gan, đặt cốc cà phê xuống, nhìn cô chằm chằm.

Lườm nhau một lúc, rõ ràng Si Nhan không gan bằng người ta, cô cúi đầu tiếp tục ăn cháo. Cho đến lúc cô đã ăn quá no mà anh vẫn không nói lời nào, chỉ ngồi ở phía đối diện đọc báo, rõ ràng là không để ý gì đến cô.

“Ôn Hành Viễn?” Si Nhan suy nghĩ một lúc, cô chủ động mở miệng.

“Nói đi.” Tờ báo che mất khuôn mặt anh nên Si Nhan không nhìn thấy vẻ mặt của anh.

“Ôn Hành Viễn.” Cô nín cười, gọi thêm một tiếng.

Buông báo xuống, Ôn Hành Viễn nheo mắt nhìn cô, không nói lời nào.

“Không có gì, chỉ muốn gọi tên anh thôi.” Si Nhan cảm thấy thỏa mãn, tựa vào ghế, nở nụ cười tươi rói.

“Lại có tinh thần rồi phải không?” Ôn Hành Viễn nhếch môi cười, để lộ ra vẻ “nguy hiểm” mơ hồ, anh thông thả đứng dậy, “Anh nhớ là bọn mình còn có đại sự chưa làm. Nhỉ?” Anh cố ý nhấn mạnh từ “đại sự”, bước đến trước mặt cô rồi khom người bế cô lên.

“Này...Mau thả em xuống, có chuyện gì thì từ từ nói.” Si Nhan giãy giụa, dè hai tay trước ngực anh.

“Làm xong đã.” Ôn Hành Viễn dè thấp giọng nói, cười như không cười, vô cùng quỷ quái.

Si Nhan cảm thấy trong đầu đang có tiếng nổ, trong thoáng chốc trở nên ngây ngốc. Người ta thường nói sau khi say sẽ làm loạn, không phải họ đang làm loạn sau khi bị ồm ồm đấy chứ? Mới sáng sớm đã làm chuyện tình cảm mãnh liệt, không tốt cho lắm. Nghĩ đến điều này, khuôn mặt Si Nhan đỏ như ánh bình minh, ngưỡng nghịu nép vào lòng anh. Đường như từ chối cũng không được, đáp lại cũng không hay, không biết nên làm thế nào cho ổn đây.

Ôn Hành Viễn thấy cô nắm chặt lấy áo sơ mi của anh, vùi mặt vào ngực anh thì bỗng cười vang, “Sợ rồi sao? Xem em sau này còn dám to miệng không nào?”

Thốt một tiếng “hả”, Si Nhan định thần, “Anh đùa em?” Mở mắt nhìn anh cười đắc ý, cô dùng sức nhảy khỏi vòng ôm của anh, thò móng vuốt xuống tay anh, “Anh làm em sợ, không trị anh là không được.”

Ôn Hành Viễn nhú mày, duỗi cánh tay ra, nắm “móng vuốt sói” của cô trong lòng bàn tay, “Mưu sát chồng hả? Không thể học cách thù mị một chút sao?”

“Thù mị? Vẫn còn hiền chán.” Si Nhan híp mắt, tiếp tục so găng với anh, “Mau buông ra, nếu không cái mạng nhỏ này của anh không giữ nổi đâu.”

Ôn Hành Viễn cười sang sảng, “Trị thế nào, xin lão phật gia nói rõ.”

“Vừa nhìn nhà ngươi là đã biết không thể ở cạnh hầu hạ lão phật gia rồi, bản lĩnh quan sát sắc mặt, lời nói hoàn toàn kém.” Si Nhan thấy anh không buông tay, đôi con ngươi đảo một vòng rồi cô cười quynh rũ với anh, cười chưa đến một giây đã lập tức thay đổi sắc mặt, “Ồi...”

“Sao thế?” Ôn Hành Viễn nháy cô nhãn mặt, quả nhiên liền rút lui, thả tay cô ra.

“Sao thế cái gì?” Si Nhan chớp mắt cười hì hì, lưu loát thò hai tay vào nách anh, ra tay uy hiếp anh.

“Quý con...” Ôn Hành Viễn cười, ôm cô rồi mắng.

Hai chân Si Nhan quặp vào hông anh, cánh tay thân mật khoác lên cổ anh, bám trên người anh như cây tầm gửi, “Ôn Hành Viễn, em biết vì sao em thích anh rồi.”

Ôn Hành Viễn giật mình, đôi mắt lập tức nhuốm ý cười.

Si Nhan nhìn nụ cười như gió xuân của anh, trong lòng chợt thấy ấm áp. Cô vùi mặt vào cổ anh, nói nhỏ: “Em thích anh thương em nhưng không chiều em, không chiều em nhưng lại cưng nựng em, cưng nựng em nhưng lại bắt nạt em, trêu em nhưng lại làm em vui.”

Chưa ai thấy kiểu tỏ tình kỳ quái thế này, lời yêu này không phải là luẩn quẩn, mà là cực kỳ luẩn quẩn. Nếu không phải vì chăm chú nghe cô nói, Ôn Hành Viễn chắc chắn sẽ nghĩ là Si đại tiểu thư cố ý phá rối anh.

Tổng giám đốc Ôn cao cao tại thượng còn sững sốt một lúc lâu, đến khi định thần lại mới khẽ cọ mặt vào má cô, nụ cười bên môi càng đậm hơn. Cười đủ rồi, anh mới nghiêm túc nói: “Đó là bởi vì anh thích nhìn em cười. Tiểu Nhan, em biết không, lúc em cười rõ lên, vô cùng xinh đẹp.”

Trong lòng dâng lên nỗi xúc động, ầy vậy mà cô vẫn cứng miệng, thấp giọng nói: “Anh đang gián tiếp nói là lúc em không cười trông rất xấu.” Cô đưa ngón tay chọc vào ngực anh, cố ý tỏ vẻ bất mãn.

“Không phải anh đã từng nói anh thích xấu à? Không xấu thì nhất quyết không cần.” Ôn Hành Viễn cúi đầu, khẽ cắn vào vành tai nhỏ xinh của cô, “Lặp lại lời vừa nói đi.”

“Anh đang gián tiếp nói là lúc em không cười trông rất xấu.” Si Nhan giả hồ đồ cùng anh, nghiêm túc nhắc lại.

“Xem ra không thể nào nói chuyện với em rồi, cứ phải động chân động tay.” Vừa nói, Ôn Hành Viễn vừa hôn mạnh vào môi cô, đè cô xuống giường, “Nói hay không? Hả?”

“Câu nào cơ...Lời hay không nói hai lần...A...” Si Nhan vừa nổi tính bướng bỉnh, bàn tay Ôn Hành Viễn liền lần xuống ngực cô, cô vội lên tiếng xin tha, “Được rồi, em nói...Em thích anh...”

Ôn Hành Viễn ngẩng đầu, đưa tay xoa má cô, quyen luyến vuốt ve, đôi mắt đen nhánh dần ươn ướt, giọng nói giàu từ tính hơi khàn đi, “Nhan, anh yêu em!”

Si Nhan nhìn vào mắt anh, bỗng dưng cảm nhận được nỗi khổ mười năm chờ đợi của anh, chợt thấy đau lòng, nước mắt bất giác tràn qua khóe mi. Đưa tay vuốt ve khuôn mặt anh, cô ghen ngào, “Em biết, biết rất rõ.”

Si Nhan không nói yêu anh, nhưng lúc này, Ôn Hành Viễn cũng không hề tham lam. Anh nghĩ, một ngày nào đó, cô sẽ nói với anh ba chữ kia, mười năm cũng đợi được, không vội. Cúi người xuống, anh vùi mặt vào tóc cô, ôm chặt lấy cô.

Si Nhan cũng ôm anh, ghé vào tai anh nói thầm: “Em quay về thành phố A được không?”

48. Chương 48: Hai Tâm Hồn

Si Nhan chủ động đưa ra đề nghị về thành phố A khiến Ôn Hành Viễn hết sức bất ngờ. Tình yêu tiến triển nhanh ngoài sức tưởng tượng của anh. Trong lúc nhất thời, Ôn “đại mỹ nam” còn như khó có thể tiếp nhận nổi, nhìn Si Nhan cười khúc khích, hôn mạnh một cái rồi xoay người gọi điện cho Cảnh tổng của Cửu Duy.

Người sáng lập Cửu Duy là Cảnh Thu Minh, còn người phụ trách chi nhánh Vân Nam là em trai anh ta – Cảnh Đông Minh. Nếu Cảnh Đông Minh không cực kỳ chiều cố đến Si Nhan thì phần quảng cáo của Hoa Đô cũng không giao cho họ, tạo nên lợi nhuận đến hàng trăm vạn cho họ hàng năm. Dù thực lực của phía Cửu Duy rất tốt, nhưng anh cũng có thừa sự lựa chọn. Đương nhiên, về mối tương quan này, không ai biết, kể cả anh em họ Cảnh.

“Anh thần kinh à, muốn xin nghỉ thì cũng là việc của em chứ, anh đừng lẫn lộn nhá.” Si Nhan cướp lấy điện thoại, trừng mắt nhìn Ôn Hành Viễn.

Tâm tình của Ôn Hành Viễn đang vô cùng tốt, anh cười, ôm chặt lấy cô rồi dịu dàng nói: “Anh không lẫn lộn, anh lấy điện thoại cho em mà.”

Lườm anh một cái, Si Nhan ném điện thoại sang một bên, “Để mai em soạn đơn xin nghỉ đã. Ngày mai em sẽ đến gặp Cảnh tổng, mấy năm nay anh ấy chiều cố đến em rất nhiều, phải lễ phép chút chứ.”

“Được, tùy em quyết định.” Ôn Hành Viễn cười ha hả, dáng vẻ như của một quý ông đỉnh đạc khiến cho Si Nhan không quen cho lắm, cô vẫn thấy vẻ mặt nghiêm nghị của anh đẹp trai hơn. Nghĩ đến đây, cô lại cười nhạo mình có khuynh hướng thích tự hành hạ mình.

Si Nhan nghỉ một ngày, đến trưa được ngủ đủ giấc, cơn sốt đã hạ đi rất nhiều. Ôn Hành Viễn thấy sắc mặt cô khá lên mới thở phào được. Anh bảo cô gọi điện cho Si Hạ, báo là đã khỏe. Si Nhan mở điện thoại, thấy một tin nhắn, sau khi xem xong thì hai mắt hơi đỏ, sau đó mới gọi điện thoại nói qua loa với Si Hạ cho anh yên lòng.

Ôn Hành Viễn lấy bát của cô, nhìn cô chăm chăm, “Nghĩ gì vậy? Còn chưa ăn cơm mà.”

Si Nhan nhìn vào khoảng không một lúc rồi nhìn bát cơm, nhoeo miệng cười, “Không nghĩ gì cả.”

Ôn Hành Viễn cũng không hỏi nữa, xới cho cô lưng bát cơm, “Ở nhà một ngày cũng chán, chốc nữa ra ngoài một lúc nhé?”

Si Nhan gật đầu, yên lặng ăn cơm, thức ăn trong miệng chẳng ra vị gì. Nhân lúc Ôn Hành Viễn ra nghe điện thoại, Si Nhan thu dọn bát đĩa, ngồi trong phòng khách xem TV, liên tục nhìn đồng hồ.

“Đi thôi, Tử Lương nói hôm nay quán bar không có khách, bọn mình sang đây chơi.” Ôn Hành Viễn lấy áo khoác mặc vào cho cô rồi ôm cô đi ra ngoài.

“Lái xe đi đi.” Si Nhan thấy Ôn Hành Viễn không định cầm chìa khóa xe theo thì lên tiếng.

Ôn Hành Viễn nhìn cô, ánh mắt thăm lại, cuối cùng vẫn gật đầu. Ngồi trên xe, Si Nhan cứ định nói lại thôi. Vào lần thứ ba cô nhìn đồng hồ, Ôn Hành Viễn liền đánh tay lái, lao thẳng về phía sân bay.

Khi Si Nhan biết được đây là đường ra sân bay thì kinh ngạc nhìn anh.

“Chuyến bay cuối cùng là lúc chín rưỡi, vẫn còn gần một tiếng.” Ôn Hành Viễn không nhìn cô, ánh mắt vẫn hướng về phía trước, giọng nói có vẻ lạnh lùng.

“Em chỉ...”

“Chỉ cái gì? Từ lúc nhận được tin nhắn thì tâm tình bất ổn, tầm nhìn bất định. Có phải cậu ta sắp đi không? Sáng nay mới nói thích anh, quay đầu lại đã là về không quên được, bây giờ hồi hận vẫn còn kịp đây.” Ôn Hành Viễn trầm giọng chặn ngang lời cô, nói một thôi một hồi. Lời ra khỏi miệng rồi anh mới hồi hận, nhưng vẫn dừng xe lại, nghiêm mặt nhìn cô.

Anh rất ít khi tức giận, đối với cô thì lại càng dịu dàng hơn. Si Nhan khó lòng quen được với vẻ tức giận của anh, mấp máy môi nhưng không nói được gì, quay mặt sang một bên.

Ôn Hành Viễn thấy cô không nói lời nào thì càng tức hơn, xoay người cô lại, “Nhìn anh.”

Trong thoáng chốc, hai mắt Si Nhan như giăng sương mù, cô ngẩng đầu đón nhận ánh mắt của anh, đang định giải thích thì lại nghe thấy tiếng nói trầm thấp của Ôn Hành Viễn, “Anh có thể không bận tâm việc em nhắc tới cậu ta trước mặt anh, thậm chí có thể dễ dàng bỏ qua việc em vẫn chưa quên được cậu ta, nhưng Tiểu Nhan, đừng che giấu trước mặt anh, anh không chịu được nếu em gạt anh.”

“Em không hề...” Lòng ngực chợt đau nhói, Si Nhan nghẹn ngào phản bác.

“Vậy em nói cho anh biết, tại sao vẫn cứ nhìn vào khoảng không thể, có chuyện gì quan trọng phải làm, anh cũng sẽ đưa em đi.” Ôn Hành Viễn không chịu yếu thế, ánh mắt như tia điện nhìn chằm chằm vào mắt cô.

Si Nhan không thể nói lại được, xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, nước mắt rơi xuống. Ôn Hành Viễn trầm mặc hai phút, cuối cùng cũng chịu khởi động xe. Từ đó cho đến lúc tới sân bay, không ai nói câu nào.

Thấy anh chống tay nhìn ra bên ngoài đến thất thần, Si Nhan cúi đầu đẩy cửa xe. Ôn Hành Viễn nhìn theo bóng lưng của cô, sau đó mạnh mẽ một cái vào vô lăng.

Nhìn đồng hồ, thấy có tiếng thông báo giờ bay, trước lúc vào khu kiểm tra, Hàn Nặc lo lắng ấn số của Si Nhan.

Điện thoại đổ chuông, Si Nhan cũng vừa lúc nhìn thấy anh ta. Cô cầm điện thoại, khẽ gọi, “Hàn Nặc?”

Hàn Nặc xoay người lại, thấy Si Nhan đang chạy về phía mình, anh ta cau mày, “Không phải đang ốm à, sao lại đến?”

Si Nhan thản nhiên cười, nhưng lại không không chế được đôi mắt ươn ướt, “Anh ở đây chẳng có bạn bè, em nên đến tiền chứ.”

Hàn Nặc lãnh đạm cười, khẽ gật đầu, lại hít một hơi thật sâu, “Lúc chiều anh gọi điện đến công ty em, đồng nghiệp của em nói là em xin nghỉ ốm, gọi điện thoại cho em thì tắt máy, hơi lo lắng nên mới gửi tin nhắn. Không sao chứ?”

“Không sao, chỉ hơi sốt thôi.” Si Nhan nghĩ đến tin nhắn kia, lại bởi sự trách cứ của Ôn Hành Viễn nên hơi ầm Ức, giọng nói nghẹn ngào, “Anh ấy về rồi, anh không phải lo.”

Hàn Nặc giật mình, sau đó nở một nụ cười chua chát, “Vậy em còn đến làm gì? Nếu là anh, anh cũng sẽ không vui, mau về đi.” Nói xong, anh ta xoay người đi.

“Là anh ấy đưa em đến.” Si Nhan nói từ phía sau anh ta, thấy anh ta dừng lại, lưng cứng ngắc, Si Nhan nén nước mắt lại, đi đến trước mặt anh ta, nhẹ giọng nói: “Hàn Nặc, đừng lo cho em, anh ấy rất tốt với em, thật sự rất tốt.”

“Anh biết...” Hàn Nặc dời tầm mắt sang chỗ khác, giọng nói hơi khàn. Sao anh ta lại không biết chứ, mặc dù không ai nói với anh ta, nhưng anh ta cũng biết rằng Ôn Hành Viễn rất tốt với cô. Lúc chiều gọi điện cho cô, thật ra anh ta muốn nói, đừng ở đây một mình nữa, về thành phố A đi. Khi biết cô bị ốm, lại không biết cô ở đâu, anh ta rất lo lắng nên mới gửi tin nhắn cho cô, hy vọng cô có thể nhìn thấy lúc mở máy, để xác định cô không sao.

Si Nhan đưa mắt nhìn anh ta đi vào khu soát vé. Hàn Nặc quay người lại, vẫy tay với cô. Cô cũng cười, vẫy tay rồi xoay người lại.

“Nhan Nhan, hạnh phúc anh hứa cho em, không làm được rồi.” Hàn Nặc mỉm cười che giấu nỗi chua xót trong đáy mắt, “Ôn Hành Viễn có thể cho em, anh mong cũng không được, quý trọng anh ta nhé, sớm về thành phố A đi.” Si Nhan ngồi trên bậc thang bên ngoài bãi đỗ xe, nghĩ đến lời Hàn Nặc nói, một giọt nước mắt lại nhỏ xuống.

Trái tim cô thay đổi rồi, cô thích Ôn Hành Viễn. Nhưng anh ta, vẫn cố chấp sống trong hồi ức đã qua. Nhất thời, cô cảm thấy sự tuyệt tình của mình không thể tha thứ được. Hai tay che mặt, cô khóc nức lên thành tiếng.

Ôn Hành Viễn nhìn đồng hồ đếm từng giây trôi qua, đến khi quá chín rưỡi mà Si Nhan vẫn chưa quay lại. Đột nhiên anh có chút hoảng hốt, vội nhảy xuống xe, đi nhanh về phía đại sảnh sân bay, từ xa đã nhìn thấy một bóng dáng ngồi trên bậc thang.

“Tiểu Nhan?” Gọi một tiếng, thấy cô giật mình, anh vội vàng bước đến, thấp giọng quát cô, “Ngồi đây làm gì? Vừa đỡ sốt lại ở đây hứng gió, em có muốn khỏi hay không?”

Si Nhan lau mắt, không nói gì mà đứng lên đi qua anh.

“Si Nhan?” Ôn Hành Viễn cố nén cơn tức, nhìn bóng lưng cô và gọi. Cô không có phản ứng gì, cứ cắm đầu bước về phía trước, sau đó bắt taxi.

Quả thực Ôn Hành Viễn đã giận sôi lên, nắm chặt tay đứng yên như hóa đá. Đến khi bình tĩnh lại, anh gọi điện cho cô, chuông đổ hai hồi thì cô bắt máy, “Em về nhà, có chuyện gì thì về hẳn nói.”

Lúc trở về nhà, trong phòng tối om. Si Nhan không bật đèn, ôm đầu gối ngồi trên salon. Ôn Hành Viễn tiện tay ném chìa khóa sang một bên, ngồi vào chiếc ghế salon đơn, im lặng.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở của hai người. Si Nhan cảm di động lên, nương theo ánh sáng trên điện thoại, Ôn Hành Viễn nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của cô. Trong lòng anh vô cùng buồn bực, cơn tức vọt thẳng lên đầu.

Mở tin nhắn trong điện thoại ra, Si Nhan đưa cho anh, “Không phải muốn gạt anh, chỉ là chưa nghĩ ra xem nên mở miệng thế nào cho anh khỏi tức thôi.”, nói xong liền xoay người vào phòng.

“Tối trần Đại Nghiên, gọi là đi làm việc, thật ra là muốn xem nơi em và anh ta sống như thế nào. Sau khi đến mới phát hiện ra, nơi này thật sự rất đẹp. Anh ta đúng, đã đưa em đến đúng nơi. Mến nhau bốn năm, anh không biết em thích nơi này. Thì ra, anh ta hiểu em hơn anh. Ngồi ở chỗ đối diện ‘Như đã từng quen biết’, nhìn bóng dáng bận rộn nhưng vui vẻ của em, trái tim anh, vô cùng đau đớn. Gặp lại ở ‘Tụ Phong Đường’, em mỉm cười chào anh, bình tĩnh chúc anh lên đường bình an, anh đã rõ ràng rồi. Tình yêu của em, anh đã đánh mất. Hơn nữa, cũng không tìm lại được. Nhưng, chỉ cần em hạnh phúc, không có gì là anh không buông được. Ôn Hành Viễn có thể nói là người đàn ông hô mưa gọi gió trong giới bất động sản, nói thật, anh không thích anh ta, nhưng không thể không khâm phục anh ta. Nếu đối lại là anh, mười năm quá dài, anh nghĩ, anh không đợi nổi. Nhan Nhan, đừng cố chấp nữa, theo anh ta về thành phố A đi, một mình lẩn lộn ở bên ngoài, ốm đau gì cũng không có ai bên cạnh, dễ làm người khác lo lắng. Anh đi đây, gặp lại ở thành phố A, chúng ta sẽ là...bạn bè.”

Đèn màn hình điện thoại tối đi. Ôn Hành Viễn ngồi trên salon, trong lòng tồn tại đủ thứ cảm giác. Từ lúc nào anh trở nên thiếu kiên nhẫn như vậy? Đêm đó cô kể chuyện về Hàn Nặc qua điện thoại, anh cũng

không chịu được mà buông một câu nặng nề, sao hôm nay lại không kiềm chế được chứ? Thế mà trong lúc chưa rõ tình hình ra sao thì anh đã mắng cô.

Ảo não vò vò tóc, anh đứng dậy, gõ cửa phòng Si Nhan, “Tiểu Nhan?”

Bên trong không có âm thanh gì, nhưng Ôn Hành Viễn biết cô chưa hề ngủ nên đẩy thử cửa ra, cửa không khóa.

Ngồi cạnh giường, kéo chăn lên người cô, cúi xuống hôn lên má cô, anh nhẹ giọng xin lỗi, “Xin lỗi, bảo bối à.”

Si Nhan khóc, nhưng, một câu cũng không nói.

Ôn Hành Viễn thở dài, nằm xuống cạnh cô rồi kéo cô vào lòng, vỗ nhẹ, cho đến khi cô ngủ thiếp đi anh mới thì thào nói: “Anh cũng muốn rộng lượng một chút, nhưng Tiểu Nhan à, yêu, vốn rất ích kỷ. Anh xin lỗi, xin lỗi em...”

49. Chương 49: Chiến Tranh Lạnh

Lúc Ôn Hành Viễn tỉnh ngủ thì Si Nhan cũng không còn ở nhà nữa, chỉ để lại một tờ giấy trên bàn ăn:

Em đi làm, trưa không cần đến đâu, dự án đang vào guồng, em ăn ở chỗ làm.

Ôn Hành Viễn cầm tờ giấy của cô, trong lòng vô cùng hỗn loạn. Biết Si Nhan muốn che giấu anh, dù anh có chân thành xin lỗi đi nữa, nhưng tiếng chỉ trích lạnh lùng đã khiến cô tổn thương. Nghĩ ngợi một lúc, anh gửi cho cô một tin nhắn:

“Có mang thuốc đi không? Đến trưa nhớ phải uống đấy, thế thì mới khỏi ốm được.”

Đợi mãi lâu, Si Nhan mới nhắn tin lại, “Em biết rồi.”

Nhìn chằm chằm vào ba chữ trên màn hình điện thoại, lồng ngực anh hơi nhói lên. Muốn gọi điện cho cô nhưng lại sợ cô không tiện nghe trong giờ làm việc, nhất là trong tình cảnh hai người lúc này, anh không muốn ép cô tha thứ. Đặt di động xuống, anh đi tắm rồi ở lại nhà xử lý văn kiện.

Nhớ lại lần rời khỏi trấn Đại Nghiên, gần như sáng nào anh cũng gửi tin nhắn cho cô, nhìn những câu làm nũng, hiệu quả công việc tốt hơn hẳn. Có một lần, bởi quá kích động, anh còn làm sai tài liệu. Nhưng sáng nay, Ôn Hành Viễn hết sức buồn bực, không ngừng nhìn vào không trung, cảm thấy buổi sáng này quá dài.

“Dạ dày không tốt, đừng ăn qua loa. Tối anh sẽ đến đón em.” Đúng mười hai giờ, anh không kiềm chế được nên lại gửi một tin nhắn, đợi mãi cũng không thấy có hồi âm.

Đang ngồi ngây ngẩn trong phòng khách, điện thoại của ông Ôn tới.

“Bố?” Ôn Hành Viễn nhận điện thoại, hơi bất ngờ vì bố lại tìm anh vào lúc này.

“Bên Mỹ có người mua cổ phiếu của Hoa Đô, con sắp xếp thời gian sang đây xem thế nào, dạo này Hành Dao bận lắm.” Ôn Phỉ Văn không để ý đến việc con trai đang xuống tinh thần, đi thẳng vào vấn đề luôn.

“Lúc xem báo cáo thì con đã biết rồi, con sẽ nhanh chóng giải quyết, sẽ nói lại tình hình với bố sau.” Lần này, anh muốn gặp Si Nhan trước khi ra nước ngoài, anh tính, đợt này đi chắc phải một tháng mới về được. Không thể ngờ, biến tốt thành xấu, quan hệ của họ lại rơi vào bế tắc.

“Chuyện yêu đương thì bố rất ủng hộ, nhưng cũng phải để tâm đến việc của công ty. Anh trai con dạo này phải chăm sóc cho Tiểu Nhiên, vất vả cho con rồi.” Xem ra ông bố này cũng thấu tình đạt lý. Cả hai cậu con trai đều xem như đã có vợ, nhưng vì được bế cháu, ông cũng phải cân nhắc một chút.

Xử lý hết công việc, nhìn đồng hồ, Ôn Hành Viễn đến quán bar một mình.

“Sao tối qua không đến đây?” Trương Tử Lương ngồi trước cửa sổ hút thuốc lá, thấy anh vào thì hỏi.

Ôn Hành Viễn không nói gì, ngồi phía đối diện, châm một điếu thuốc. Si Nhan không thích anh hút thuốc lá nên anh luôn phải nhịn trước mặt cô.

“Sao thế?” Trương Tử Lương cảm thấy tâm trạng anh không tốt, “Nhan Nhan đâu? Đi làm à?”

“Ừ.” Ôn Hành Viễn lên tiếng, thấy Đỗ Linh vẫy tay chào anh thì mỉm cười, “Khi nào thì làm đám cưới?”

“Sao tự nhiên lại quan tâm đến mình thế, nghĩ đến cậu trước đi.” Trương Tử Lương nhìn vào mắt Đỗ Linh, trên mặt lộ ý cười.

“Mình làm sao?” Giọng nói thản nhiên mang theo chút mơ hồ, đôi mắt thoáng vẻ lo lắng, rõ ràng cho thấy tâm trạng anh đang không tốt.

Trương Tử Lương thấy anh ngửa đầu uống cạn cốc rượu thì nhú mày, “Có ai uống như cậu không chứ. Chưa ăn cơm hả?” Thấy Ôn Hành Viễn không lên tiếng, Trương Tử Lương dặn dò Đỗ Linh một lúc rồi kéo anh đi ăn cơm.

“Nói đi, có phải lại ằm ỉ với Nhan Nhan không?” Trương Tử Lương gọi chút đồ ăn, thấy anh định châm thuốc thì giật lấy, “Hút ít thôi, chẳng phải là Nhan Nhan không cho cậu hút rồi à?”

“Cô ấy chẳng thèm quan tâm đến mình đâu, còn đang giận mình.” Ôn Hành Viễn cười tự giễu, kể hết chuyện tối qua cho Trương Tử Lương.

Trương Tử Lương lắc đầu, “Cậu cũng thật là, người ta đi rồi, cậu còn tức cái gì? Nếu không giả vờ hồ đồ được thì đừng đi, nhịn rồi thì phải nhịn, nghĩ thế nào vậy? Định bỏ vợ ở ngoài à?”

“Tào lao.” Ôn Hành Viễn liếc Trương Tử Lương, sau đó lại thở dài, có vẻ bất đắc dĩ, “Đây là cậu không thấy bộ dạng vừa muốn tiếp lại vừa muốn dừng của cô ấy thôi, làm mình đau tim.”

“Nhan Nhan không phải là người chần chừ, cậu cho con bé chút thời gian đi.” Ngữ khí của Trương Tử Lương khá dễ nghe, lại có cả chút khôi hài, “Cậu ấy à, trước đây thì trầm tĩnh, sao giờ lại nóng giận thế? Là ai nói mười năm cũng đợi, mười năm nữa cũng không sợ, còn trẻ tuổi.”

Ôn Hành Viễn nhìn anh, ngẫm lại sự kiên định lúc đó, cũng biết lần này mình hơi kích động, “Mình cũng xin lỗi rồi mà vẫn không chịu thôi, trưa nay còn không muốn ăn cơm cùng mình.”

Nhìn vẻ mặt xám xịt của người anh em, Trương Tử Lương vội an ủi: “Sao cậu biết con bé không tha thứ cho cậu? Nói không chừng, con bé lại cảm thấy mình có lỗi, ngại không muốn gặp.”

“Thật à?” Ôn Hành Viễn ngẩn người, sự nhạy bén trên thương trường dường như không phát huy tác dụng trên phương diện tình cảm.

“Được rồi, đừng có mặt mày ủ dột thế nữa, còn đâu cái mặt đẹp trai. Dù sao thì cũng qua giờ cơm trưa rồi, tối đến đón con bé tan ca, đồ ngon đồ ngọt vào.” Trương Tử Lương tỏ vẻ rất có kinh nghiệm nên truyền ít cách cho anh.

Ôn Hành Viễn xị mặt, thật sự không muốn tiếp tục tình trạng này với cô nữa. Lần này chỉ ở lại đây được tối đa năm ngày, anh sẽ không cố chấp nữa, sẽ gọi điện cho Si Nhan. Kết quả là Tiểu Đình nhận điện thoại, nói là cô đến Tỵ Phong Đường bàn việc, quên không mang đi động theo.

Đợi đến bốn rưỡi, Ôn Hành Viễn hết kiên nhẫn, gửi một tin nhắn đi.

“Anh đến đón em tan ca. Cùng ăn cơm nhé?”

“Không có ở công ty, vẫn đang ở ngoài, tối về.”

“Tiểu Nhan, lúc nào xong việc, anh sang đón em.” Lúc bảy giờ, Ôn Hành Viễn lại gửi một tin nhắn.

“Không chắc chắn mấy giờ xong, tự em sẽ về.”

“Xong việc gọi điện cho anh, anh đón em.” Lúc chín giờ, Ôn Hành Viễn lại gửi tin nhắn.

“Được.” Nửa tiếng sau, Si Nhan gửi lại đúng một chữ. Ôn Hành Viễn đứng ở ban công hút thuốc lá, có chút tức tối.

Đến mười rưỡi, điện thoại của Ôn Hành Viễn vẫn không đổ chuông. Anh cầm chìa khóa đi xuống dưới, vừa ngồi lên xe thì Si Nhan gửi tin nhắn tới.

“Ngại quá, đêm nay em ở lại ký túc xá, anh nghỉ sớm đi.”

Ôn Hành Viễn hít sâu mấy lần, cố nén lại cơn tức dâng lên tận cổ, nhấn lại một chữ “được” rồi đi lên tầng.

Ngày hôm sau, anh không gọi điện cũng không gửi tin nhắn. Si đại tiểu thư lại càng im ắng hơn, như thể đã bốc hơi khỏi thế giới này vậy. Ngày thứ ba, anh vẫn không gọi điện, hai người tiếp tục chiến tranh lạnh, cả ngày chẳng ai để ý đến ai, có điều, tối hôm ấy, Trương Tử Lương phải đưa ai đó về vì đã say mèm. Ngày thứ tư, sau khi tan ca, Si Nhan đến thẳng quán bar, Ôn Hành Viễn cũng đến. Hai người nhìn nhau, rồi lại làm việc của mình, như thể đối phương là người vô hình.

“Làm gì thế? Mai sang Mỹ rồi, còn không tranh thủ tối nay mà đi.” Trương Tử Lương huých vào Ôn Hành Viễn đang ngây ngẩn, đúng đáng về “chỉ tiếc rèn sắt không thành.”

“Không có ai inh đồ cả.” Người nào đó quay đi uống rượu, sắp không giả vờ được nữa.

Nhìn Ôn Hành Viễn tỏ vẻ thờ ơ, lại nhớ đến cú điện thoại của Si Nhan vào tối qua, “Anh ấy không để ý đến em, em gặp làm gì chứ?”, Trương Tử Lương tức sôi máu, mãi sau mới ném lại một câu, “Tự đi mà lo.”

Ôn Hành Viễn liếc anh một cái, ngồi yên trước quầy bar nghe nhạc. Si Nhan đến lấy rượu, cũng không nhìn anh mà đi luôn. Trương Tử Lương nhìn hai người này, đột nhiên lại vui vẻ, “Tiểu Linh, vở kịch này hay hơn hẳn mấy vở khác.”

Đỗ Linh thoáng giật mình, thấy đôi mắt Ôn Hành Viễn như có thể phi ra vô số đao nhọn thì liền nhú mày, “Nhan Nhan vẫn chưa ăn cơm đâu.”

Ôn Hành Viễn nhìn cô, ngồi thêm năm phút, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

“Làm sao bây giờ?” Đỗ Linh có vẻ sốt ruột, khuyên Si Nhan thì cô nàng kia không nói lời nào, khuyên Ôn Hành Viễn thì Trương Tử Lương không đồng ý, cô nên đứng trên lập trường nào mà nói chuyện đây.

Trương Tử Lương cười, xoa xoa má cô, “Không có gì đâu, chắc chắn cậu ta đi mua đồ ăn cho Nhan Nhan.”

Hai mươi phút sau, Ôn Hành Viễn đem theo một túi đồ về, đưa cho Đỗ Linh, không nói câu nào mà tiếp tục diễn kịch câm.

Năm phút sau, Đỗ Linh tươi cười đi ra, tới trước mặt Ôn Hành Viễn, “Nhan Nhan hỏi, ‘Người kia đã ăn chưa?’”

Trương Tử Lương cười sang sảng, thấy Ôn Hành Viễn xám mặt lườm mình thì càng cười to hơn, đến khi cười đã rồi mới nói: “Cậu xem hai người đi, nghĩ là mình với Đỗ Linh nhàn hạ lắm hay sao mà lấy hai đứa mình ra đá qua đá lại thế?”

Ôn Hành Viễn chợt biến sắc, “lúc trắng lúc đen”, cuối cùng đành thở dài, “Số mình khổ quá mà.” Nói xong, anh đi sang gian bên cạnh.

Si Nhan đang ngồi ăn cơm ở một bàn trống. Ôn Hành Viễn rót nước, đặt trước mặt cô rồi ngồi sang bên cạnh, nhìn cô, “Sao chưa ăn cơm mà đã đến đây?” Giọng nói có vẻ lạnh lùng nhưng trong mắt anh là ý cười dịu dàng.

“Nếu ăn rồi quay lại, không biết người nào đó có phát tác lòng dạ hẹp hòi không nữa.” Si Nhan nhai đồng đồ ăn trong miệng, tiếng nói không rõ ràng.

“Hừ.” Anh hừ lạnh một tiếng, kéo túi đồ ăn đến trước mặt, sau đó khẽ gầm gừ, “Sao có thể ăn như thế? Rõ ràng anh mua hai phần mà?”

Sau đó, Si đại tiểu thư không thèm để ý đến hình tượng, cười phá lên, đổ ran cả mặt. Ôn Hành Viễn nghiêm mặt, vỗ lưng cô, “Còn cười? Làm anh lo lắng mấy ngày nay, còn tưởng bị đá rồi chứ.”

Si Nhan bĩu môi, bỏ cái túi đang giấu sau lưng ra trước mặt anh, “Có người đầy thói xấu, vừa hút thuốc lại vừa uống rượu.”

Ôn Hành Viễn cười, chậm rãi gấp thức ăn, “Ai đấy? To gan thế.”

Trùng mắt nhìn anh, Si Nhan cúi bần tranh lấy miếng thức ăn anh mới gấp lên, nhét luôn vào miệng.

Ôn Hành Viễn cười, nghiêng đầu hôn trộm vào má cô, lại đưa tay vuốt tóc cô theo thói quen, “Ăn từ từ thôi, không ai ăn tranh với em đâu.”

Cuối cùng thì tình hình cũng đã được giải quyết, qua ba ngày chiến tranh lạnh, hai người lại hòa hợp như thuở ban đầu. Vì chuyện ở Mỹ không thể trì hoãn thêm được nữa nên Ôn Hành Viễn đặt chuyến bay vào ngày hôm sau. Trương Tử Lương thông cảm cho hai người chỉ còn lại chút thời gian bên nhau nên đã xua Si Nhan về sớm.

Ôn Hành Viễn không lái xe, hai người nắm tay nhau đi bộ trong con hẻm nhỏ quanh co của Cổ Trấn.

“Chuyện nghiêm trọng lắm à? Lại còn phải đích thân đi.” Si Nhan không biết anh phải đi, nếu không cũng chẳng nỡ lãng phí nhiều thời gian vào việc giận hờn như vậy.

“Vấn đề không lớn, căn bản là gần đây anh trai anh không thể thường xuyên đến công ty được, chị dâu sắp sinh rồi.” Ôn Hành Viễn cười, duỗi cánh tay dài ra, kéo cô vào lòng rồi cúi đầu nói khẽ vào tai cô, “Người ta có con rồi, còn anh, vợ cũng chưa có.”

“Đáng ghét. Người ta mà anh nói là anh trai anh đấy, còn lớn hơn anh vài tuổi nữa chứ.” Si Nhan đẩy khuôn mặt tuần tú của anh ra, lại nép sát vào người anh.

Ôn Hành Viễn nhướn mày, ánh mắt thâm sâu, “Nộp đơn thôi việc chưa?”

“Nộp ngay hôm sau rồi.” Dù có chiến tranh lạnh nhưng Si Nhan vẫn không thay đổi quyết định, “Cảnh tổng đã nói chuyện với em rồi, hy vọng em chỉ thuyên chuyển công tác thôi. Anh thấy sao?”

“Tùy em thôi, nếu thích công việc này thì khi nào về cứ làm tiếp, còn nếu không thì làm việc nào em thích ấy. Nếu em đồng ý, tốt nhất là vào Hoa Đô.” Trên phương diện này, Ôn Hành Viễn không hề ngang ngược, vô cùng tôn trọng chọn lựa của Si Nhan, cũng không muốn cô cứ ru rú trong tầm kiểm soát của mình.

“Không thích, lúc đấy đi làm chỉ là để kiếm tiền nuôi thân, chẳng phải hứng thú gì.” Ôm lấy cánh tay Ôn Hành Viễn, cô nghiêng đầu, nhẹ giọng nói: “Cũng không vào Hoa Đô được, dù sao thì cấp dưới của anh cũng nhiều lắm rồi, để tránh cho cổng cửa Hoa Đô không bị đổ vì đám đông chen chúc, em sẽ không thò chân vào. Hơn nữa, em không muốn ngày nào cũng bị anh quát, không thoải mái tẹo nào.”

Ôn Hành Viễn cúi đầu cười, anh hiểu thấu suy nghĩ của Si Nhan nên cũng không gượng ép, “Chỉ cần em vẫn làm bạn gái của anh, chuyện công việc anh để tùy em đấy.”

Si Nhan liếc anh, “Cảnh tổng thấy em khẳng khái nên cuối cùng cũng phải đồng ý cho em thôi việc. Có điều, anh ta muốn em làm cho đến khi xong dự án.”

“Ừ, chuyện này cũng phải lẽ thôi.” Ôn Hành Viễn luôn thấu tình đạt lý như vậy.

“Em định năm nay làm cố cho xong hết, năm sau không phải làm nữa.” Dù là hỏi ý kiến anh, nhưng thật ra trong lòng cô đã có quyết định.

“Đừng để mệt quá.” Ôn Hành Viễn biết cô muốn làm gì, cái tính chú tâm cao độ làm việc ấy không ai cản nổi, chỉ sợ cô bị suy nhược cơ thể, “Lần này anh đi chắc phải mất một tháng, nếu lúc về mà thấy em gầy đi, để xem anh có xử lý em không.”

“Lâu thế ư? Có thể đi chậm hơn một ngày không?” Si Nhan không để ý tới sự uy hiếp của anh, có chút không nỡ nên bắt đầu làm nũng.

“Ngoan nào.” Ôn Hành Viễn siết cánh tay lại, ôm cô chặt hơn, “Có một hợp đồng quan trọng phải ký, anh trai anh không đến được.”

Si Nhan biết Ôn Hành Viễn coi trọng sự nghiệp và gia đình, ngoan ngoãn nghe theo. Hai người trở về căn nhà nhỏ, nằm trên salon nói chuyện đến tận nửa đêm. Khi ấy, Si Nhan mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Ôn Hành Viễn định bế cô về giường ngủ, nhưng Si Nhan lại ôm cổ anh, thậm chí gọi tên anh, đôi môi mềm mại cũng áp lên môi anh...

50. Chương 50: Cùng Ghét Nhau

Ôn Hành Viễn lưu luyến mãi không muốn đi. Si Nhan lái xe đến công ty đi làm. Nghĩ đến trước lúc anh bước vào khu soát vé còn cúi xuống nói nhỏ bên tai cô, gương mặt cô đỏ ửng lên.

Buổi sáng bị chuông báo thức gọi dậy, Si Nhan nghiêng đầu nhìn Ôn Hành Viễn còn đang chìm trong giấc ngủ, khẽ nhắc bàn tay đang đặt bên hông cô ra, nhanh chóng xuống giường rồi chạy đi mua ít đồ ăn sáng trước khi anh tỉnh.

“Anh sao thế? Không thoải mái hả?” Si Nhan miễn cưỡng cảm phát hiện được điểm khác thường của anh, vội hỏi.

Ôn Hành Viễn ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái, rồi tiếp tục vui đầu ăn, như thể trách cô đã biết rõ rồi còn hỏi.

Si Nhan không hiểu, thấy anh không nói lời nào còn tưởng anh chưa tỉnh ngủ hẳn nên không bận tâm nữa. Đến khi hai người chuẩn bị ra khỏi cửa, Ôn Hành Viễn kéo mạnh cô vào lòng, hôn cô ngẫu nhiên.

Nghĩ đến chuyện sắp phải xa nhau một tháng, Si Nhan không hề giãi giụa, ngoan ngoãn ôm anh, dịu dàng đáp lại nụ hôn của anh. Đến khi cả hai đều sắp ngạt thở, Ôn Hành Viễn mới buông môi cô ra, đè trán lên trán cô, “Tối qua em làm gì, còn nhớ không?”

“Gi?” Mặt Si Nhan vẫn hồng vì nụ hôn kia, thấy trong mắt anh có ý cười, lại pha lẫn vài phần tức giận, cô ngơ ngác chớp mắt mấy lần.

Hơi nghiêng đầu, Ôn Hành Viễn cúi xuống nói nhỏ vào tai cô, “Một phút trước còn hôn say đắm, giờ mình một cái là đã nhắm tịt mắt lại, ngủ tít thò lò, còn để anh phải tự dập lửa.”

Hàng mi dài cụp xuống, Si Nhan mơ hồ nhớ là cô có chủ động hôn anh, còn anh thì ôm chặt lấy cơ thể nóng rực của cô. Sau đó, cô thật sự buồn ngủ, lơ mơ ngủ lúc nào không hay. Sau đó nữa, cô chẳng nhớ gì cả.

Lúc hiểu rõ cơn bực bội của Ôn Hành Viễn từ đâu mà đến, da đầu cô tê rần, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên trong tức khắc. Cô xấu hổ vùi mặt vào cổ anh, ngoan ngoãn như con mèo nhỏ.

Ôn Hành Viễn khẽ cười, lắc đầu, thở dài. Cô nàng này, thật đúng là biết giày vò anh mà. Tối hôm qua còn ôm anh không chịu buông tay, hôn anh làm anh không thể nhịn nổi, kết quả là lúc anh đứng dậy cởi áo thì người ta đã lăn ra giường, ngủ say tít. Cho dù Ôn Hành Viễn có gọi thế nào đi nữa cô cũng không dậy, lúc ấy, anh chỉ tức nổi không thể cắn chết cô luôn. Thảm hại nằm cạnh cô, Ôn Hành Viễn tức nghẹn họng. Cái chuyện “chính đáng” này dường như toàn bị cản trở cực đúng lúc, đã hai lần đến bước cuối cùng rồi mà phải phanh lại. Anh thầm chửi trong lòng, lặn qua lặn lại một hồi, thật sự là ức không tả nổi. Hít một hơi thật sâu, anh đưa lưng về phía cô, không ngủ được cũng phải ngủ.

“Chờ anh về, việc đầu tiên phải làm là ăn em.” Vừa vén gọn tóc cho cô, Ôn Hành Viễn vừa thấp giọng nhắc nhở.

Nghe vậy, Si Nhan không dám ngẩng đầu nhìn anh, ấp a ấp úng đẩy anh vào khu soát vé.

Lúc chia tay với Hàn Nặc, còn tưởng cả đời này không bao giờ yêu được nữa, lại không ngờ rằng, khi duyên tới, cô vẫn có thể. Hơn nữa, trước sự dịu dàng nhưng có phần ngang ngược của Ôn Hành Viễn, cô lại càng không thể trốn tránh được.

Không có Ôn Hành Viễn, cuộc sống dần trở nên vô vị. Ngoài đi làm, ăn cơm, đi ngủ, cô chẳng muốn tham gia bất cứ cuộc tụ tập nào với đồng nghiệp. Vì cố hoàn thành gấp rút công việc của năm nay, cô bắt đầu tăng ca, nhưng sợ người nào đó ở bên kia đại dương lo lắng, Si Nhan đành đem công việc về nhà, không muốn anh tốn tiền điện thoại gọi về kiểm tra cô.

Ôn Hành Viễn bề bộn công việc, Si Nhan cũng lao đầu vào việc luôn, lại bởi chênh lệch múi giờ nên hai người cũng ít gọi điện cho nhau. Nhưng điều đáng mừng là, tình cảm vẫn không giảm nhiệt chút nào.

“Bảo bối, phải dậy rồi, lái xe cẩn thận, đừng đâm lung tung.” Khi hết giờ làm, Ôn Hành Viễn gửi cho cô một tin nhắn.

“Phải đi ngủ rồi, đừng nghĩ mình là siêu nhân nhé.” Lúc ăn cơm trưa, Si Nhan không quên nhắc anh nghỉ ngơi.

Dù ở hai nửa địa cầu, nhưng hai người vẫn không tính sai giờ mà quan tâm đến đối phương. Lúc nhàn rỗi lại mở tin nhắn ra đọc, cả hai đều không nén nổi nụ cười.

Sau một khoảng thời gian dài, Si Nhan thường nhớ đến những lúc ngọt ngào bên cạnh Ôn Hành Viễn, cảm giác tình yêu với anh như một cây kẹo bông vậy. Hai trái tim tương thông, như ngọn lửa hồng thúc đẩy hoa hạnh phúc nở bung ra, rực rỡ đến chói mắt. Dù sau khi hoa nở rồi sẽ đến hồi tàn úa, thậm chí có thể lưu lại vết thương nhức nhối, nhưng trong tim vẫn giữ lại chút gì đó, chung quy thì hạnh phúc vẫn nhiều hơn đau đớn.

Cô nhớ đôi mắt anh khi cười, nhớ vẻ mặt lạnh te của anh khi tức giận, lại càng nhớ sự ấm áp từ đôi bàn tay anh. Quá chân thực, quá êm ái.

Cuộc sống cứ thế trôi qua trong ngọt ngào. Ôn Hành Viễn đã đi được hai mươi mấy ngày. Chớp mắt đã là tháng mười hai, Si Nhan bận bịu công việc, hai ngày cuối tuần cũng không được nghỉ. Hôm nay, lúc vừa thức giấc, cô bất ngờ nhận được điện thoại của Tạ Viễn Đằng.

“Tôi vừa xem lệnh điều động của bộ phận nhân sự, cậu muốn xin thôi việc?” Vì thiếu nhân lực, tổng công ty muốn điều một nhà thiết kế xuống chi nhánh ở Vân Nam, Tạ Viễn Đằng do dự hồi lâu rồi mới gọi điện cho Si Nhan.

Từ lúc rời đi vào năm mười tuổi, đây là lần đầu tiên cô gọi điện cho Si Nhan.

“Ừ, quyết định về thành phố A rồi.” Ban đầu là kinh ngạc, sau đó, Si Nhan nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Tạ Viễn Đằng thoáng trầm mặc, lại nói tiếp: “Bộ phận thiết kế đang thiếu người, thật ra, cậu có thể xin chuyển về.”

“Tôi vốn chẳng có tí khả năng nào về thiết kế quảng cáo cả, làm ba năm, chỉ cố gắng để không làm tổn hại đến công ty.” Si Nhan lãnh đạm cười, cũng không muốn nói nhiều.

“Nếu là vì tôi...”

“Việc không muốn xin chuyển không liên quan đến cậu.” Si Nhan vội vàng chặn lời cô, chỉ sợ cô hiểu lầm, “Tại vì thật sự muốn đổi hoàn cảnh một chút.”

“Hàn Nặc về Thiên Dụ rồi.” Tạ Viễn Đằng đổi đề tài trước, lúc mở miệng lại thấy xấu hổ.

“Tôi biết.” Giọng nói của Si Nhan rất nhẹ, khiến Tạ Viễn Đằng không thể đoán ra tâm trạng cô, “Anh ấy muốn lấy lại sự nghiệp bố anh ấy gây dựng, anh ấy đã đợi rất lâu rồi.”

Nghe thấy thế, Tạ Viễn Đằng giật mình, xem ra so với cô, Si Nhan hiểu Hàn Nặc hơn rất nhiều. Ba năm, cô vẫn tưởng Hàn Nặc sẽ không bước chân vào thương giới, vì thế, khi anh ta bỏ việc ở Nhật Trung Thiên để quay về Thiên Dụ, cô hết sức ngỡ ngàng. Song, cô biết, cô không khuyên anh ta được, cũng không đứng được trên lập trường nào.

“Thật ra...cậu có thể giúp anh ấy.” Tạ Viễn Đằng hít một hơi thật sâu, cố gắng để giọng nói mình không tỏ rõ sự ghen ngào.

Tiếng nói vừa dứt, bàn tay nắm lấy điện thoại của cả hai người phụ nữ đều run lên.

Thật ra Tạ Viễn Đằng không mong gì nhiều, chỉ cần Hàn Nặc đáp lại. Nhưng cho dù cô có nỗ lực đến đâu, có lỗi trái tim ra thì cũng không vừa ý Hàn Nặc.

Còn Si Nhan, có lẽ không cần hao tổn tâm sức mà vẫn dễ dàng nhận được tấm chân tình, nhưng lại bất lực không lấy được. Cô và Hàn Nặc, không thể không trở thành hai đường thẳng song song, mặc dù đời này không thể quên, nhưng đã không còn giao nhau nữa.

So sánh ra, ai bế tắc hơn ai? Các cô không thể nào biết được đáp án.

Si Nhan cũng không biết nên giúp Hàn Nặc như thế nào, nhưng cô nghĩ Hàn Nặc quyết không để cô nhúng tay vào. Về việc tại sao Tạ Viễn Đằng lại nói như vậy, cô đã hiểu.

Thời gian trước Nhược Ngưng có nói với cô, Hàn Nặc và Tạ Viễn Đằng đã chia tay. Nhưng sao cô lại không biết Tạ Viễn Đằng vẫn yêu anh ta chứ, cô ấy vẫn không đành lòng nhìn Hàn Nặc cô đơn. Nhưng, cô có thể quay đầu lại ư? Hai cô cùng yêu một người. Lúc ấy, trái tim của các cô đã rộn ràng vì Hàn Nặc. Lúc này, cả hai cô, đều đã rời xa anh ta.

“Cậu không phải anh ấy, không thể làm người phát ngôn cho anh ấy được.” Thật ra Si Nhan muốn nói, cậu cũng có thể giúp anh ấy, lúc này anh ấy đang cần được quan tâm, cho dù là dưới góc độ của bạn bè. Cô còn muốn nói, có thể đừng buông tay không. Cô càng muốn nói rằng, mặc dù Hàn Nặc hơi cố chấp, nhưng trái tim lại rất yếu mềm, hãy cho anh ấy thời gian. Song, cô không biết nên lấy tư cách gì để nói những lời này với Tạ Viễn Đằng – người cô vốn coi là kẻ thứ ba. Si Nhan nghĩ, nếu Tạ Viễn Đằng có thể kiên trì, Hàn Nặc sẽ không lạnh nhạt như ba năm qua, có lẽ anh ta sẽ tiếp nhận. Chỉ cần cô ấy không từ bỏ, tình yêu sẽ được hồi đáp. Nhưng, cô không dám nói. Cô sợ rằng nói như vậy là ích kỷ, cô sợ sẽ không chịu được sự chất vấn lại của cô ấy. Đúng như Hàn Nặc nói, thế giới này không có Ôn Hành Viễn thứ hai. Cô không có quyền yêu cầu Tạ Viễn Đằng phải hy sinh tuổi xuân quý giá để tiếp tục chờ đợi một tình yêu không chắc kết quả.

“Lúc này, anh ấy thực sự cần cậu.” Giọng nói Tạ Viễn Đằng không hề bình ổn, dường như vỡ vụn ra. Đây là điều cô không muốn thừa nhận nhất, cũng là sự thật làm tổn thương cô nhất, “Si Nhan, từ nhỏ tôi đã ghét cậu. Bất luận là thứ cậu muốn hay không muốn, đều có người đưa đến trước mặt cậu, bố mẹ yêu thương cậu, Si Hạ chiều chuộng cậu. Còn tôi, mọi thứ đều không kém cậu, nhưng lúc nào cũng bị người ta quên mất.”

“Tôi biết, tôi cũng không thích cậu.” Si Nhan trả lời thẳng thắn, “Tôi không thích cách cậu tỏ vẻ thanh cao, cũng không thích cách cậu cười như không có chuyện gì với tôi, điều làm tôi càng không chịu được hơn chính là người đứng cạnh anh ấy vào lúc đó là cậu. Ông trời thật biết đùa người ta mà, tôi cảm giác, chúng ta luôn bị xếp vào vị trí đối lập nhau.” Si Nhan dời ánh mắt ra phía ngoài cửa sổ, hạ thấp giọng nói, “Có điều, đều là quá khứ rồi...”

“Thật ra tôi không muốn tranh cãi gì với cậu cả, chỉ là...chỉ là trước khi chúng ta gặp lại, tôi đã thích anh ấy rồi...” Tạ Viễn Đằng đứng trước cửa sổ, nước mắt lăn dài, “Tôi không ngờ, hai người đã yêu nhau bốn năm, tôi càng không ngờ, ba năm trôi qua, tôi vẫn không bước được vào trái tim anh ấy.” Cố nén dòng lệ, nhưng cô không thể làm được, “Ngày thứ mười cậu đi, dì Hàn qua đời, anh ấy ngồi trước mộ đúng một ngày, nắm lấy tấm ảnh của hai người trong tay, ánh mắt đờ đẫn...Hôm đó mưa rất to, cho dù tôi khuyên thế nào anh ấy cũng không chịu nghe. Ngày hôm sau thì anh ấy bị sốt cao, trong lúc hôn mê vẫn gọi tên cậu...”

“Nhan Nhan, đừng đi...đừng đi...” Tạ Viễn Đằng nghĩ đến tiếng nỉ non khàn đặc của Hàn Nặc, nước mắt tuôn như hạt châu rơi. Tay phải đè lên ngực, cô khàn giọng nói: “Si Nhan, cậu thật may mắn.”

Thì sao đây? May mắn đến nỗi mất đi người thân nhất? May mắn đến nỗi mất đi tình yêu? Sự may mắn như vậy, cô không cần.

Si Nhan ngẩng đầu lên, cố nén cho nước mắt khỏi rơi xuống. Lúc tiễn Hàn Nặc đi, cô đã tự nhủ, cô không được khóc vì mối tình đã chết ấy nữa, cô đồng ý với Hàn Nặc, phải dũng cảm. Cô cũng thầm hứa với Ôn Hành Viễn, cô không luẩn quẩn trong hồi ức có Hàn Nặc nữa, cô không muốn thất hứa.

“Cách cậu đánh giá may mắn không toàn diện rồi. Nếu như có thể đổi lấy mạng sống của mẹ tôi, tôi sẵn sàng bỏ hết tất cả. Nhưng mà, tôi không làm được gì cả. Nỗi đau đớn này, vốn dĩ người khác không cảm nhận được.” Si Nhan trầm mặc vài giây rồi thấp giọng nói: “Việc xin nghỉ không liên quan đến cậu, về chuyện của hai người, tôi không có tư cách nói gì, cũng không muốn nói gì cả. Mà, cậu cũng không thể nói chuyện đó với tôi, cậu không phải người nhà của tôi, còn bạn bè, tôi nghĩ cả đời này chúng ta cũng không làm nổi. Yêu hay buông tay, đó là chuyện của cậu, thân phận bây giờ của tôi là bạn gái Ôn Hành Viễn.”

Không ngờ mình sẽ nói ra những lời sắc bén như vậy, có lẽ trong tiềm thức, Si Nhan vẫn bài xích Tạ Viễn Đằng như trước. Đêm nay, lần đầu tiên Si Nhan mất ngủ. Cô không hiểu, tại sao lại vì Tạ Viễn Đằng mà trách lây Ôn Hành Viễn, nhưng cô không thể nào làm bạn với Tạ Viễn Đằng được. Đột nhiên cô có chút mơ hồ, sao lại phải cố chấp vạch rõ ranh giới với cô ấy như vậy, rốt cuộc là vì sao?

Tất cả giống như một kết cục đã được viết bằng cách hoàn hảo nhất, sau bao nhiêu chuyện, không ai trong hai người ở cạnh Hàn Nặc. Sự xuất hiện của Tạ Viễn Đằng, đối với Si Nhan mà nói, giống như một bóng

ma không xóa mờ được. Mỗi lần nghĩ đến cảnh Hàn Nặc ôm cô ấy, Tạ Viễn Đằng dùng ánh mắt thâm thúy nhìn cô, trái tim Si Nhan sẽ mất bình tĩnh chỉ trong phút chốc.

Tạ Viễn Đằng trong trí nhớ của cô luôn lạnh lùng như vậy, luôn kiên cường như vậy, tất cả đều là điều Si Nhan không thích. Cô cảm giác, Tạ Viễn Đằng sống quá lý trí, không đúng với con người chân thực, cũng chẳng vui vẻ gì cho cam.

51. Chương 51: Tạm Biệt Cổ Trấn

Vì vợ yêu của Ôn Hành Dao gần đến ngày sinh, anh ta gạt bỏ mọi công việc ở công ty để làm ông chồng tốt. Còn tên độc thân Ôn Hành Viễn bị bắt sang làm cu li, tạm thời tiếp quản mọi việc của công ty. Trừ lúc xuống máy bay, Ôn Hành Dao có ra đón anh, sau đó thì chẳng thấy lộ diện. Ôn Hành Viễn nhớ Si Nhan, muốn về nước sớm một chút nên làm việc không quản ngày đêm. Nếu không phải Si Nhan thường xuyên nhắc tin nhắc anh nghỉ ngơi, anh thật sự sẽ miệt mài như thể mình là siêu nhân.

Hai rưỡi sáng, anh vừa tắm xong, đang định đi nghỉ thì tin nhắn của Si Nhan đến.

“Anh đã ngủ chưa?”

Nhìn tin nhắn, cảm thấy ngữ điệu của cô có vẻ dè dặt, Ôn Hành Viễn nhíu mày, gọi điện lại.

“Mới ngủ lưng, sao thế bảo bối?” Ôn Hành Viễn dựa vào đầu giường, lấy tấm ảnh của hai người trong ví ra.

“Nói anh nhưng có bao giờ chịu nghe, muộn thế này rồi mà vẫn chưa ngủ, muốn cơ thể suy nhược hả?” Si Nhan rụt người trong chăn, đáng vẻ vẫn còn ngại ngủ, cô đã hoàn toàn quên tin nhắn mình vừa gửi là làm phiền người ta nghỉ ngơi.

“Sáng mai ngủ nhiều thêm một chút, anh sẽ chú ý, không sao đâu.” Nghe ra vẻ mệt mỏi trong giọng cô, anh hỏi: “Mới tỉnh ngủ à?”

“Vâng, đột nhiên rảnh rồi lại thành ra không quen, vừa mới ngủ trưa dậy.” Si Nhan nói nhỏ vào di động, “Mơ thấy anh bị ốm...”

Ôn Hành Viễn giật mình, lại cười, “Anh đã bảo là khỏe rồi, đừng nghĩ ngợi nhiều.”

“Thật không?” Hỏi với vẻ nghi ngờ, nghe thấy Ôn Hành Viễn cam đoan rằng không sút mẻ gì, vẫn khỏe mạnh đến nỗi có thể xuống dưới chạy vài vòng, Si Nhan mới ôm chần ngồi dậy, giọng hờn dỗi có chút ầm ừ, “Chẳng phải đã nói là đi một tháng à, cũng hơn bốn mươi ngày rồi mà vẫn chưa về, anh lừa em.”

Trước khi đi, Ôn Hành Viễn đã đồng ý với cô là sẽ về gần Tết Nguyên Đán, kết quả là bỏ lại cô ở đây, Si đại tiểu thư đang dỗi đây.

“Tình hình bên này có chút rắc rối, nếu không cũng không bị về muộn rồi. Nhiều nhất là mười ngày nữa anh sẽ quay lại. Nhé?” Ôn Hành Viễn cũng không nỡ để cô ăn Tết một mình, nhưng chuyện mua cổ phiếu của Hoa Đô đã điều tra ra đầu đuôi, anh không thể về được.

“Công việc của em cũng hòm hòm rồi. Hay là em về thành phố A đợi anh? Nhớ bố em quá.” Bay nhảy ở ngoài đã lâu, mỗi lần thấy cô đơn, Si Nhan lại nghĩ, tốt hơn là nên về đó trước chứ không ở đây đợi anh nữa, đỡ cho anh phải từ Mỹ về trấn Đại Nghiên rồi lại phải đến thành phố A. Anh có sức nhưng cũng không thể vất vả như vậy được, cô sẽ đau lòng chết mất.

“Thế cũng tốt. Em về trước đi, mấy ngày sau anh sẽ về thẳng thành phố A.” Ôn Hành Viễn ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Có nhiều hành lý không? Mấy thứ linh tinh thì đừng mang đi, dù sao cũng không phải là không quay lại.”

“Em cũng chẳng thèm mang đi đâu.” Si Nhan chu miệng, cũng có chút buồn bã khi anh không đi cùng, “Đợi về thì em sẽ đi mua, tính tiền sang cho anh em, lâu lắm rồi không bóc lột anh ấy, giờ phải cố gắng chút.”

“Ghé góp...” Ôn Hành Viễn cười, “Cần cái gì thì đợi anh về sẽ đi mua với em.”

“Thế thì trước lúc anh về, em là bang chủ cái bang à?” Vì cuộc điện thoại từ hai hôm trước với Tạ Viễn Đằng, lại thêm giấc mơ kỳ lạ khiến tâm trạng Si Nhan không được tốt cho lắm, hơi quấy nhiễu anh, kéo dài giọng, “Ôn, Hành, Viễn...”

“Anh đây...” Ôn Hành Viễn thấp giọng đáp lời, hôn cô qua điện thoại, “Tẹo nữa rời giường thì xuống dưới ăn cái gì đi, tối không có việc gì làm thì sang quán bar chơi. Có điều, đừng có chúm đầu vào công việc, nghỉ ngơi sớm đi, bảo Tử Lương đưa về hoặc là tự lái xe. Nghe không?”

“Không nghe, không nghe.” Si Nhan bướng bỉnh như một đứa trẻ, bắt đầu trêu anh.

“Ngoan nào.” Ánh mắt đầy vẻ dịu dàng, Ôn Hành Viễn dỗ cô, “Em ngoan ngoãn vâng lời đi, về sẽ có quà cho em.”

“Em muốn chuột túi.” Si Nhan thốt lên, khiến Ôn Hành Viễn khẽ cười, “Nhìn em cũng giống chuột túi lắm...”

“Chuột túi.” Si Nhan chun mũi, khẳng khẳng đòi.

“Được, sẽ có chuột túi.” Ôn Hành Viễn đành phải nhượng bộ, đôi mắt ánh lên ý cười ôn hòa.

Từ khi bắt đầu yêu nhau, Si Nhan hay cãi lại anh, nhưng thật ra ít khi làm nũng với anh như vậy. Đôi mắt ánh lên ý cười như có như không, trong lòng cũng thấy ngọt như uống mật.

Si Nhan thu dọn hành lý xong xuôi, lại dành ra một ngày quét tước từ trong ra ngoài căn nhà, đúng như lời Trương Tử Lương nói, “Không một hạt bụi.”

Khẽ ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Đỗ Linh, anh đứng ngoài cửa nhìn Si Nhan, khoa trương nói: “Nhan Nhan, bọn anh chẳng có chỗ đặt chân, em chắc chắn là muốn mời bọn anh đến ăn cơm?”

Đỗ Linh khẽ đẩy anh ra, nhìn Si Nhan đang gườm gườm thì cười hi hi, “Hành Viễn cũng quá đáng thật, sao lại không cho người đến dọn chứ? Lại để “bà chủ Ôn” tự mình động tay?” Cô cố ý nhấn mạnh ba chữ “bà chủ Ôn”, đặc ý nhìn Si Nhan bật thẳng người dậy.

“Đúng là phu xướng phụ tùy, xem ra không nên mời hai người đến, em nên ăn một mình thì hơn.” Si Nhan không chịu yếu thế, khoanh hai tay lại, nghiêng đầu quan sát hai người trước mặt.

“Bọn anh chỉ sợ em cho ăn “đồ có độc”, cố ý đến giám sát ấy mà.” Trương Tử Lương nhíu mày, nghênh ngang vào nhà, còn ướm lời đầy thâm thúy, “Thật không thể ngờ được đây là nhà của anh em mình, sắp bốn năm rồi, vậy mà đặt chân đến không quá bốn lần.”

Si Nhan vớ lấy tấm đệm trên ghế phi thăng về phía anh. Trương Tử Lương nhanh tay đỡ được, vẻ mặt tươi rói, “Xem anh này, nói nhảm, là nhà của bọn em.”

“Đến đây ăn cơm đi, và mau ngâm miệng lại cho em.” Thấy Trương Tử Lương cười mờ ám, Si Nhan hơi bối rối. Xác lập quan hệ yêu đương với Ôn Hành Viễn, lần nào về anh cũng nghỉ tại căn nhà này, người khác không hiểu lắm mới là lạ. Tuy nói xã hội bây giờ không còn hiếm chuyện ở chung, nhưng hai người họ vẫn vô cùng trong sáng, nghĩ đến điều này, cô lại đỏ mặt.

Si Nhan phải rời đi, vì để cảm ơn mấy năm săn sóc của Trương Tử Lương, cô từ chối lời mời cơm của anh mà khẳng khẳng mời anh đến nhà dùng bữa. Đương nhiên, Si đại tiểu thư đến nấu cháo còn luống cuống thì tất lẽ là không có tài nội trợ. Hơn nữa, ngay cả bạn trai như Ôn Hành Viễn còn không có phúc được thưởng thức “món độc hại” của cô thì sao Trương Tử Lương và Đỗ Linh có thể chứ. Bữa cơm này nên đổi phó thể nào đây? Thông minh như Si Nhan, đương nhiên là có diệu kế. Nhìn một bàn toàn cao lương mỹ vị, chắc chắn là do cô đặt từ khách sạn nổi danh nhất Đại Nghiên rồi. Nhưng sao lại ăn ở nhà chứ? Đối với câu hỏi của Trương Tử Lương, Si Nhan thành thật nói: “Thế thì chẳng có thành ý tẹo nào.”

Sau này, Trương Tử Lương và Ôn Hành Viễn có gặp nhau, nhớ lại bữa cơm hôm nay, Ôn Hành Viễn vừa cau mày vừa vuốt tóc cô, khẩu khí vừa bất đắc dĩ vừa có vẻ nuông chiều, “Em ấy à...”

Trương Tử Lương bị lời biện hộ quỷ quái của cô làm cho á khẩu, không thể làm gì khác ngoài cầm đầu ăn. Mùi vị đồ ăn không tệ, anh quyết định sau khi ăn xong sẽ dạy bảo cô.

Một đêm trước khi cô rời trấn Đại Nghiên, là hai người bạn thân thiết của Si Nhan ở nơi đây, Trương Tử Lương và Đỗ Linh thật sự buồn. Cô như em gái họ, ba năm qua, họ dõi theo những áp lực của cô, những khổ đau của cô, cũng nhìn thấy cô hồi sinh bởi sự dịu dàng của Ôn Hành Viễn. Đến cuối buổi, Trương Tử Lương uống khá nhiều, mặc dù vẫn coi như tỉnh táo nhưng đầu lơ đãng hơi nhụ, “Nhan Nhan, anh Trương không khách sáo với em, có chuyện này anh muốn nói với em từ lâu rồi.”

“Nói đi, em nghe đây.” Si Nhan đặt đĩa xuống, nghiêm túc nhìn anh.

“Chúng ta quen nhau dù chỉ có bốn năm, nhưng từ mười năm trước anh đã nghe thấy tên em từ miệng Hành Viễn.” Đưa tay ngăn lời sắp ra khỏi miệng của Đỗ Linh, Trương Tử Lương chậm rãi nói: “Anh Trương biết em cũng chẳng được thoải mái gì, còn trẻ mà đã phải đối mặt với chuyện như thế. Hàn Nặc ấy mà, ngay cả Hành Viễn cũng cực kỳ kỳ quặc nhắc đến cái tên đấy. Không cần biết trước đây em yêu cậu ta thế nào, khi em bắt đầu đồng ý yêu Hành Viễn, không nên suy nghĩ nhiều đến chuyện kia nữa.”

“Không phải ai cũng có tấm lòng được như Hành Viễn mà có thể tự mình lái xe đưa em đi gặp bạn trai cũ đâu.” Trương Tử Lương nhìn Si Nhan, nói rành mạch từng chữ, “Một người đàn ông nếu không thật sự yêu sâu đậm một người phụ nữ thì không thể quan tâm đến em như vậy được. Em hiểu không?”

Si Nhan khẽ gật đầu, đôi mắt hơi cay, giọng nói nghẹn ngào, “Em hiểu. Sẽ không có lần sau đâu.”

“Có gan để đến lần sau, anh không cần biết em có phải con gái hay không, đều đánh đòn hết.” Trương Tử Lương cầm ly rượu lên, lời nói có vẻ không dè chừng nhưng thật ra lại rất chân thành, “Nhan Nhan, tuổi trẻ của đàn ông cũng không lấy lại được, cậu ta không dám nhắc đến mười năm kia, chỉ sợ gây áp lực cho em, nhưng trong lòng em có biết cậu ta khổ đến mức nào không?” Híp mắt nhìn Si Nhan, anh nói tiếp: “Đừng nhìn thần thái cậu ta ngày nào cũng rạng rỡ, cậu ta cũng mệt mỏi. Trông coi cả một công ty lớn như vậy, lại phải lo lắng cho em, em có biết mấy năm nay cậu ta phải xoay sở thế nào không? Mới đợt trước, một ngày có hai ba cú điện thoại tới hỏi em có đi làm không, hỏi em có đến quán bar không, hỏi em đã ăn cơm chưa, trừ việc ngủ không thể thấy được, chuyện gì cậu ta cũng hỏi anh.” Loạng choạng đứng dậy, anh để Si Nhan và Đỗ Linh đỡ mình vào phòng Ôn Hành Viễn, miệng vẫn không chịu nghỉ, “Kể ra em vẫn còn có lương tâm, nước úng trong đầu cũng chảy ra nên mới quyết định về thành phố A. Nếu mà vẫn cứ luẩn quẩn, chân của thằng anh em anh chắc sẽ bị em vờn cho què cũng nên.”

Đối với chuyện của cô và Ôn Hành Viễn, Trương Tử Lương vẫn không tham gia, trừ lúc nghe tin Ôn Hành Viễn đính hôn thì có nói với cô, Trương Tử Lương cực kỳ phong độ, không bao giờ trách cô, cũng không nổi giận với cô. Đây là lần đầu tiên anh mắng khéo cô, Si Nhan cũng khó tránh khỏi cảm thấy chút không thoải mái. Cô có thể hiểu, thân là bạn tốt, anh nhìn bạn rơi vào hoàn cảnh khốn đốn nhưng không giúp được gì, chỉ có thể sốt ruột quan sát.

Si Nhan nhìn Đỗ Linh chăm sóc cho Trương Tử Lương đã khá say, khẽ nói câu cảm ơn. Cô cảm ơn ba năm anh chăm sóc cô như một người anh trai, cảm ơn lời nhắc nhở thẳng thắn mà vô cùng đáng quý của anh về những nỗ lực của Ôn Hành Viễn.

Khi cô tha hương đến trấn Đại Nghiên, cô hoang mang trong ngày tháng khổ đau, còn tưởng rằng không thể gượng dậy nổi. Nhưng, có anh trai Si Hạ, có người yêu thương Ôn Hành Viễn, có bạn là Trương Tử Lương và Đỗ Linh, thậm chí là cả cô bạn cách ngăn dậm Quý Nhược Ngưng, họ vẫn luôn bên cô, cùng cô đứng dậy. Si Nhan nghĩ, Tạ Viễn Đằng nói đúng, cô rất may mắn. Có lẽ nói chính xác ra, là may mắn trong bất hạnh.

Đêm nay, Si Nhan khóc trước mặt Đỗ Linh. Cũng vì không nỡ để cô đi, mắt Đỗ Linh đỏ lên mấy chặp. Hai cô gái trước khoảnh khắc chia tay, đều thấy buồn bã.

Kéo tay Đỗ Linh, cô thận trọng nói, “Hai chúng ta đều có phúc, Ôn Hành Viễn hay Trương Tử Lương cũng đều là người đàn ông khó gặp được, chúng ta phải tóm thật chặt, không buông tay được.”

Đỗ Linh mỉm cười, gật đầu, “Tử Lương thì không chạy được rồi, chị cũng là chương cuối luôn. Nhưng còn em, đừng có hơi tí là lại đùa giỡn với Hành Viễn, anh ấy là người tốt tính nhất mà chị từng gặp đấy.”

“Có hai người bọn chị giám sát, em đâu dám bắt nạt anh ấy, anh ấy không trêu em đã là phúc của em rồi.” Si Nhan lau mắt, nhìn Đỗ Linh cùng cười.

Dù rất thích một Cổ Trấn phong cảnh mộng mơ, dù có những người rất đáng để lưu luyến, Si Nhan vẫn phải đi rồi. Trái tim tung bay bốn năm, cuối cùng cũng vì một người mà chịu dừng lại, không quản mệt mỏi, chỉ muốn nâng niu, muốn yêu thương.

Đứng ở đại sảnh sân bay vẫy tay tạm biệt, nước mắt cô lặng lẽ rơi, rồi cô lại gượng mỉm cười.

Trong khoảnh khắc máy bay cất cánh, Si Nhan chậm rãi nhắm mắt lại, khẽ thì thào, “Mẹ, con về nhà rồi đây...”

52. Chương 52: Nỗi Nhớ Nhà

Chuyện về thành phố A sớm cô không nói cho ai, sắp đến Tết, Si Nhan biết Si Hạ phải họp hành liên miên nên không muốn làm ảnh hưởng đến anh. Về phần Nhược Ngưng, Si Nhan định cho cô nài một bất ngờ. Xuống máy bay rồi bắt xe về nhà, cô gọi điện cho Ôn Hành Viễn, sau đó tắm táp thoải mái xong mới đi gặp Chu Công. (Nghĩa là đi ngủ.)

Ngủ một mạch đến ngày hôm sau, tinh thần sảng khoái, cô gọi điện cho Si Hạ, hẹn anh đi ăn cơm.

“Lúc nào cũng bướng thế, về mà không báo một tiếng.” Si Hạ gọi đồ ăn, tỏ vẻ bình tĩnh mà chỉnh đốn cô. Với cô em gái này, anh thật sự hết cách, xem ra chỉ có thể trông chờ Ôn Hành Viễn mau mau rước cô đi thôi.

“Bướng đâu mà bướng? Về nhà rồi còn gì nữa? Hơn nữa, người ta sợ anh bận thôi mà.” Si Nhan cười, sán lại gần anh rồi đeo miếng ngọc thạch lên cổ anh, “Tặng anh đây, sinh nhật vui vẻ.”

Si Hạ cúi đầu nhìn miếng ngọc thạch xanh biếc, khóe miệng chậm rãi cong lên, “Còn nhớ sinh nhật anh sao?”

“Đương nhiên rồi, thế nên mới cố ý về từ hôm qua, sợ năm nay lại bỏ lỡ.” Si Nhan bĩu môi.

Nhìn dáng vẻ ngây thơ của cô, Si Hạ vuốt tóc cô, trầm giọng nói, “Cảm ơn em.”

Nỗi cảm động của Si Hạ hoàn toàn thu vào tầm mắt Si Nhan, trong lòng cô không khỏi cảm thấy ân hận. Từ nhỏ đến lớn, cô cứ đường hoàng hưởng thụ sự chăm sóc và thương yêu của anh trai, tuy rằng trong lòng vẫn luôn kính trọng anh nhưng cô chưa từng làm gì cho anh cả, thậm chí chưa bao giờ tặng quà cho anh, đây là lần đầu tiên. Si Nhan ngồi cạnh anh, tựa đầu vào vai anh, nhẹ giọng gọi, “Anh!”

Nhìn cô lớn lên từ khi còn bé xíu, sao Si Hạ lại không biết cô đang nghĩ gì chứ. Anh đưa tay ôm vai cô, khẽ đùa cho cô vui, “Sao thế? Có phải là nhớ Hành Viễn rồi không? Đúng là có bạn trai rồi là không cần anh nữa. Nhỉ?”

“Cái gì cơ? Không thể so sánh được.” Si Nhan đỏ mặt đấm anh một cái, nhướn miệng cười, “Anh không biết đâu, anh ấy hơi một tí là mắng em, ác như ma ý.”

Si Hạ khẽ cười, vỗ lưng cô, “Nói ngược hả? Đợi mười năm, cưng chiều không hết chứ lại còn mắng em?”

“Em mách bố, anh không bênh em.” Si Nhan chu miệng cãi, cực kỳ bất mãn với kiểu bênh người ngoài của anh.

“Sẽ mách.” Si Hạ mỉm cười, cốc đầu cô, “Đợi Hành Viễn về, anh sẽ phải thương lượng với cậu ta một chút, bảo cậu ta nhanh nhanh rước em đi, đỡ phải ngày nào cũng quấy anh.”

“Ai thèm gả cho anh ấy chứ...” Si Nhan kéo cánh tay Si Hạ, mặt đỏ ửng, “Hôm nay không nhắc đến anh ấy nữa. Anh, qua sinh nhật này, anh cũng ba mươi rồi đấy.”

“Hà?” Si Hạ giật mình, nhìn cô cười ranh mãnh thì lập tức hiểu ra, lại giả vờ ngu ngơ, “Ba mươi thì làm sao? Hành Viễn cùng tuổi với anh mà.”

“Ôi thôi, đã bảo không nhắc đến anh ấy rồi mà.” Si Nhan trợn mắt, “Nói anh ý, đừng có úi xùi với em. Nói đi, bao giờ anh tìm chị dâu cho em?”

Si Hạ mím môi cười chứ không nói gì, cho đến khi Si Nhan nổi tính trẻ con mà lắc lắc cánh tay anh, anh mới nói: “Anh cũng đang cố gắng đây, em đừng nhiều nữa.”

“Em không quấy nhiễu, mà là em quan tâm đến anh.” Si Nhan hơi sững sốt, lại nhanh chóng định thần, hai mắt bừng sáng, “Nói như vậy là có mục tiêu rồi? Ai đấy? Đang làm gì? Có xinh không? Lúc nào cho em gặp đây?”

Nghĩ đến mối quan hệ chẳng mấy thân thiện giữa Si Nhan và Tạ Viễn Đằng, lời tới mép rồi mà Si Hạ vẫn phải nuốt vào. Nghĩ ngợi một lát, Si Hạ mới nói: “Sao mà như tra hỏi khẩu thể nhỉ? Nhiều vấn đề thế, bảo anh phải trả lời cái nào trước?”

“Đương nhiên là phải điều tra rồi, anh trai tốt của em không thể để người khác dễ dàng bắt đi được.” Si Nhan cười, để lộ ra hàm răng trắng đều, “Nói đi nói đi, hôm nào thì dẫn đến cho em nhìn mặt đây?”

“Hai mươi mấy tuổi đầu mà vẫn nhiều sự. Gấp làm gì chứ. Ăn cơm trước, chuyện đấy tính sau.” Si Hạ đổi đề tài nhanh chóng, vừa lúc người phục vụ bê đồ ăn tới, khiến Si Nhan bỏ lỡ sự thay đổi nhỏ trên gương mặt anh.

Lúc ăn cơm, điện thoại từ cục tới, Si Nhan còn chưa kịp hỏi cho tường tận thì Si Hạ đã đi.

Vốn định đến công ty Đường Nghị Phàm tìm Nhược Ngưng, nhưng điện thoại không kết nối được, sợ lại phải đến rồi quay về vô ích nên cô đi dạo một lúc mới về nhà.

Tầm xế chiều, Si Hạ gọi điện cho cô nói rằng phải đi công tác, tối không thể đến đón cô được. Si Nhan dặn anh đi đường cẩn thận, rồi ở nhà nói chuyện online với Ôn Hành Viễn.

Một tháng trung tuần, nhà họ Ôn đã có thêm một đình, Ôn Hành Dao sung sướng khôn xiết, nắm tay Ôn Hành Viễn nhắc đi nhắc lại, “Anh làm bố rồi, anh có con rồi, Hành Viễn, anh có con rồi...”

Chứng kiến cảnh ông anh trai luôn nghiêm nghị trong công việc mà nay hai mắt lại ươn ướt, Ôn Hành Viễn vỗ vai anh ta, vui mừng cười. Nhận đứa bé trong tay bác sĩ rồi ôm vào lòng, anh cảm động không nói lên lời, không nhận được mà cúi đầu xuống, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn. Đôi mắt đang nhắm nghiền bỗng khê mở ra, hai con người đen láy chuyển động, thằng bé bỗng toét miệng cười với anh.

Từ bệnh viện đi ra, Ôn Hành Viễn gọi điện cho Si Nhan.

“Ôn Hành Viễn?” Chỗ Si Nhan đang là buổi tối, cô đang xem TV, “Sao lại gọi điện vào giờ này? Xong việc rồi ư?”

“Tiểu Nhan...” Ôn Hành Viễn cúi đầu gọi cô, sau đó im bặt.

“Sao thế anh?” Si Nhan thấy lạ bởi sự trầm mặc hiếm thấy của anh, cười đùa với anh, “Nhớ em rồi hả?”

Ôn Hành Viễn nhẹ giọng cười, “Chị dâu sinh rồi, là con trai, thằng nhóc đấy vô cùng đáng yêu.”

“Thật sao? Không phải nghe nói trẻ con mới sinh ra mặt nhăn nhăn như ông cụ nhỏ sao?” Si Nhan cũng rất phấn khởi, cười vui vẻ.

“Đương nhiên là thật rồi. Lúc anh bế nó, nó còn nhe răng cười với anh nữa cơ đấy.” Gương mặt Ôn Hành Viễn rạng ngời ý cười ấm áp, ngay tức khắc lại bị Si Nhan đả kích, “Lại nói vớ vẩn, trẻ con vừa mới sinh lấy đâu ra răng, sao lại nhe răng cười được?”

“Tiểu Nhan, anh...” Ôn Hành Viễn nhớ lại lúc chị dâu được đưa ra khỏi phòng sinh, Ôn Hành Dao nắm tay chị, hai mắt ươn ướt, anh muốn nói gì đó lại thôi.

Si Nhan thấy kiểu úp úp mở mở của anh cực kỳ quái lạ, cau mày hỏi: “Hôm nay anh sao thế, nói chuyện cứ ập a ập úng? Có phải làm chuyện gì có lỗi với em không?”

“Nói bậy bạ gì đấy.” Ôn Hành Viễn chau mày, lời tới bên miệng rồi lại bị Si Nhan làm cho ghen hờn, nghĩ một lát vẫn cảm thấy nói trước mặt thì tốt hơn, vì vậy anh lên tiếng, “Không có gì, chỉ là nhớ em thôi.”

Si Nhan cười khúc khích, cầm điện thoại trao cho anh một nụ hôn thật kêu, lại đỏ mặt nói: “Thế thì về sớm sớm đi.”

Da mặt dày như Ôn Hành Viễn mà còn bị cô “vô lễ” một phen, ngậy cả người ra, lại cười tươi rói, gương mặt cũng lấp lánh ý cười, khiến cho cô thư ký cũng thấy là lạ. Sếp Ôn em luôn luôn nghiêm nghị, sao hôm nay tâm trạng lại tốt thế?

Hôm nay, Ôn Hành Viễn cầm cúi xử lý văn kiện, Ôn Hành Dao dứt hai tay vào túi quần, nghênh ngang bước vào văn phòng. Ôn Hành Viễn chẳng buồn ngẩng đầu, cũng chẳng để ý đến anh ta.

“Khổ cho chú rồi, Hành Viễn.” Ôn Hành Dao tươi cười, gương mặt tuấn tú giống hệt anh lộ chút vẻ hài hước.

“Không khổ.” Ôn Hành Viễn không nhìn anh ta, tiếp tục làm việc.

“Nhưng mà anh cũng là giúp chú có công ăn việc làm thôi mà. Nghe mẹ nói có đứa nào đấy chẳng có gì làm cứ chạy đến Cổ Trấn. Đi lo hỉ sự hả?” Ôn Hành Dao ngồi xuống, không quan tâm đến vẻ lãnh đạm của Ôn Hành Viễn, anh ta biết, em trai đang nhớ nhà phát rồ, tâm trạng không tốt là lẽ đương nhiên, “Lần sau anh về nước, nhớ sắp xếp cho anh nhìn mặt vợ chú nhé.”

Ôn Hành Viễn buông cây bút trong tay xuống, chờ thư ký bê cà phê vào rồi ra ngoài mới chịu mở miệng, “Nhìn vợ anh là được rồi, vợ em thì miễn, đừng dọa Tiểu Nhan chạy đi mất.”

“Linh tinh, quà gặp mặt anh cũng chuẩn bị rồi, đừng bắt anh lãng phí.” Ôn Hành Dao nhún mày, cười hỉ hả, “Năm phần trăm cổ phần công ty thì thế nào?”

“Bùn xin từ bao giờ thế?” Ôn Hành Viễn lườm anh ta, “Lúc đấy em tặng mười phần trăm đúng không nhỉ? Sao đến anh không tặng mà lại giảm? Bây giờ giá cả cái gì cũng tăng cao.”

“Không trách anh được, là bố nói, đứa nào cưới sau thì giảm một nửa, ai bảo anh chạy được trước.” Ôn Hành Dao cười đắc ý, đột nhiên lại nghĩ đến chuyện gì đó thì hỏi: “À đúng rồi, chuẩn bị quà đầy tháng cho con anh chưa đấy?”

“Món quà này chắc em vẫn chưa tặng được rồi, đợi anh phát tiền lương cho em giàu lên đã rồi em sẽ đi mua.” Thấy Ôn Hành Dao trợn mắt nhìn mình, Ôn Hành Viễn cười, cúi đầu xem văn kiện, “Cổ phần trong tay đã tạm thời ổn định lại rồi, tuy nói là đã tra ra được người mua cổ phần của Hoa Đô, nhìn thì có vẻ không có sòng to gió lớn gì cả, nhưng cũng không loại trừ khả năng có người đứng sau thao túng, dụng tâm kín kẽ.”

Nói đến công việc, Ôn Hành Dao thu lại vẻ cười cợt, ánh mắt nghiêm túc, “Anh đang hỏi không hiểu bố đây chú sang làm gì nữa, chú cảm thấy có phải người đó không?”

“Không chắc lắm. Nhưng cổ phần trong tay anh là năm mươi phần trăm, kẻ khác có giỏi trò cũng không làm nên chuyện gì được.” Ôn Hành Viễn biết rõ bản lĩnh của anh trai, cũng không lo lắng gì, chỉ thuận miệng nói vậy.

“Thế phải làm sao đây? Quà gặp mặt anh tặng cho vợ chú không đủ rồi nhỉ?” Ôn Hành Dao tỏ vẻ kinh ngạc, giọng nói chột cao lên.

Ôn Hành Viễn ngẩng đầu liếc anh ta một cái, “Cũng vừa lúc, em hơi rồi.” Nói xong anh chớp mắt cười, cố ý trêu tức anh ta. Hai anh em nhà này, cứ gặp nhau là đấu khẩu, không chịu để yên.

“Đắc ý cơ đấy.” Ôn Hành Dao không có phong độ mà lườm lại, sau đó lại cười, “Anh đã bảo Tiểu Lý đặt vé máy bay ngày mai cho chú rồi, nếu không thả người, chắc là mẹ sẽ giết anh mất.”

Nghĩ đến N cú điện thoại của mẹ, anh ta vội vàng thả Ôn Hành Viễn về nhà, lại cười cười, “Mau dẫn Si Nhan về ẹ gặp đi, lão phu nhân cứ thấp thỏm, chắc chắn là vì đợi đến Tết chú dẫn con dâu của mẹ về nên mới không chịu sang đây thăm cháu đấy.”

“Đến lúc đấy rồi xem.” Ôn Hành Viễn mím môi, trong lòng cũng đang thầm tính xem nên mở miệng nói chuyện này với Si Nhan thế nào.

Ôn Hành Viễn không nói cho Si Nhan biết ngày nào anh về, bởi vì thời gian về còn quá sớm, giờ đang là mùa đông, cô lại chịu lạnh kém, anh không nỡ để cô dậy sớm ra sân bay chờ anh.

Xuống máy bay, anh nói địa chỉ căn hộ cô đang ở cho tài xế. Đứng ngoài gõ cửa một lúc lâu mới nghe thấy trong nhà có tiếng động.

“Ai đấy?” Si Nhan còn chưa tỉnh ngủ hẳn, dựa vào cửa, hai mắt nhắm nghiền. Giờ mới là hơn bốn giờ sáng, đương nhiên là cô chưa ngủ dậy rồi.

“Mở cửa đi.” Giọng nói trầm thấp từ ngoài truyền vào khiến Si Nhan lập tức tỉnh táo, “Ôn Hành Viễn?”

Trong một khắc cánh cửa mở ra, Ôn Hành Viễn nhìn thấy Si Nhan đang mặc áo ngủ, ánh mắt trong veo như hồ nước. Chậm rãi cong môi cười, anh đưa tay vén tóc ra sau tai cô, trều miến vuốt ve khuôn mặt cô và nhẹ giọng nói: “Anh về rồi đây...”

53. Chương 53: Chung Tình Vì Em

Si Nhan thoáng giật mình, đến lúc tỉnh táo lại thì hai mắt hoen ướt.

Ôn Hành Viễn thấy cô rơm rớm, trong mắt liền hiện lên vẻ xót xa, đang muốn an ủi cô thì lại thấy cô mím môi, dáng vẻ sợ hãi. Duỗi cánh tay dài ra, anh ôm cô vào lòng, đôi môi nóng bỏng hạ xuống khuôn mặt cô.

Trên người anh vẫn dày cộm chiếc áo rét, tản ra hơi lạnh khiến Si Nhan khẽ rụt người lại. Ôn Hành Viễn cảm nhận được sự run rẩy của cô, đôi môi dờn khỏi khuôn mặt cô, cúi xuống nhỏ giọng nói bên tai cô: “Cởi bỏ nó ra...”

Si Nhan cảm thấy cả người bủn rủn, bàn tay nhỏ nhắn đặt lên vai anh rồi chậm rãi cởi bỏ áo khoác của anh.

Ôn Hành Viễn phối hợp, nhấc cánh tay lên để Si Nhan cởi bỏ áo ình. Rồi đôi môi mỏng lại một lần nữa trườn lên cánh môi hồng của cô, ôm cô đi về phía phòng ngủ, còn không quên đưa chân đá sập cửa lại.

“Tiểu Nhan...” Nhẹ giọng gọi tên cô, bàn tay to nóng rẫy khê khàng vuốt ve từ khuôn mặt cô cho đến xương quai xanh, Ôn Hành Viễn ngậm lấy đôi môi cô, hơi thở ngày càng dồn dập. Si Nhan ôm cổ anh, đầu lưỡi khéo léo đưa đẩy vào miệng anh.

Nhiệt độ cơ thể anh xuyên qua lớp quần áo mà truyền sang cô. Cánh tay mạnh mẽ của anh khiến cô say mê. Một người yêu một người, một người muốn nguyện ý dùng tình yêu để đáp lại một người, giờ phút này lại như muốn an ủi nhau, muốn dùng sự quấn quýt trầm lắng để xóa tan đi nỗi nhớ nhung trong lòng.

Si Nhan khẽ nhắm mắt lại, để tùy ý Ôn Hành Viễn ôm cô, hôn cô, cơ thể dần nóng lên. Nụ hôn của anh từ chỗ chỉ là khê chạm, dần chuyển thành nụ hôn sâu mãnh liệt, nuốt trọn những lời cô định nói, như thể muốn đem tất cả tình yêu và nỗi nhớ hòa vào cùng nụ hôn này. Si Nhan thật sự say, say trong nụ hôn triền miên của anh, Ôn Hành Viễn cũng say, say vì vẻ nhu mì của cô và vị ngọt ngào trong miệng cô, chút ý thức còn sót lại đang nhỏ từng giọt tan đi.

Mất phương hướng, Si Nhan được anh đặt xuống giường. Hơi thở của anh gần trong gang tấc, ánh mắt cô ngày càng mơ màng, thần trí cũng dần trở nên mơ hồ.

Cơn buồn ngủ của Si Nhan hoàn toàn biến mất, cô nhỏ giọng gọi tên anh, hít lấy mùi hương trên người anh đang vờn quanh chớp mũi, và ôm chặt anh. Cô nhớ anh, gần hai tháng chia xa đã cho cô nếm đủ mùi vị tương tư. Cô chưa từng nhớ ai kiểu như vậy, chưa từng.

Cô thích nghe anh dịu dàng gọi cô là “Tiểu Nhan”, cô thích nghe anh khê khàng nói “Ngoan!” với cô, thích nụ hôn của anh, triền miên mà gợi tình, cô càng lưu luyến vòng tay ấm áp của anh, vòng tay chỉ thuộc về cô.

Có lẽ, yêu một người thật sự không khó, chỉ cần nguyện ý mở cánh cửa trái tim cho người ấy. Có lẽ, tình yêu thật sự rất đơn giản, chỉ cần trái tim hai người hướng về nhau.

Bỗng nhiên, trong lòng cô trào lên nỗi xúc động và hạnh phúc, một giọt lệ trúc trắc lăn qua khóe mắt.

Ôn Hành Viễn bất giác phát hiện ra khuôn mặt mình dính nước, cả người cứng ngắc, cổ không chế mình, hai mắt lộ vẻ nghi hoặc, nhẹ nhàng gọi cô, “Tiểu Nhan?”, giọng nói hơi khàn.

Si Nhan rưng rưng nhìn anh, ánh mắt sâu hút của anh chứa đựng cả sự dịu dàng lẫn cùng nỗi xót xa. Cô khịt mũi một cái rồi nhoẻn miệng cười, “Nhớ anh...” Vừa nói, cô vừa ngẩng đầu, dang đôi môi mình lên.

Lúc này cô như có một loại ma lực khiến dục vọng của anh ào ào đến trong nháy mắt, quét sạch một chút xú lý trí còn lại. Anh nở nụ cười mê hồn, khẽ đề lên người cô, mút giọt nước mắt của cô, dùng đôi môi mềm ngậm chặt lấy tiếng nức nở còn chưa kịp trào ra của cô.

Bất giác, bàn tay to trườn tới bên hông cô, nhẹ nhàng kéo một cái khiến dây đai áo ngủ lập tức tuột ra. Không hề chần chừ, anh gạt bỏ chướng ngại vật trên người cô, lại cởi áo sơ mi của mình, dán lồng ngực nóng rẫy vào cô. Si Nhan quay đầu đi, không dám nhìn mình trần của anh, lại cảm thấy bốn phía đều là hơi thở nóng hập của anh, như thể chỉ phút chốc thôi là sẽ ngộp thở trong vòng vây của hơi nóng ấy.

“Nhan...” Anh khẽ khàng gọi, bàn tay nóng bỏng lướt trên cơ thể cô, trườn mền ve vuốt, hơi thở nóng rực phả vào cعن cổ trắng ngần của cô, cực nóng, cực gấp gáp.

Cơ thể ưỡn lên theo bản năng, trao trọn mình vào lòng anh, chạm phải cơ ngực rắn chắc của anh, cô thì thào, “Hành Viễn...”

“Hả?” Anh cúi đầu đáp lời, những nụ hôn như mưa rơi xuống mi cô, đôi mắt, rồi đến xương quai xanh gợi cảm, sau đó là bờ vai gầy...Dịu dàng, tinh tế. Cảm giác tê dại truyền khắp toàn thân, Si Nhan không kìm được tiếng rên khe khẽ. Anh như được cổ vũ, khéo môi gợn nụ cười diễm nhiên, nhanh chóng biến nụ hôn trở nên mạnh mẽ hơn, không còn dịu dàng như trước, mà như thể cơn cuồng phong muốn nuốt lấy cô trong phút chốc vậy.

Si Nhan mềm nhũn người trong lòng anh, cánh tay mảnh khảnh bắt giác ôm lên vai anh, ý thức đã mơ hồ bởi những động tác mãnh liệt của anh. Hơi thở anh nặng nề, nụ hôn của anh cuồng quýt rơi xuống ngực cô, khẽ cắn lén da mềm của cô, anh lật bàn tay, đan vào các ngón tay cô.

“Ừm...” Si Nhan mơ hồ rên lên một tiếng. Ý thức cũng đã phiêu dạt nơi nào, nhưng, trái tim cô lại vô cùng tỉnh táo. Cô thích anh, nguyện ý tất cả vì anh, cô cũng muốn...có được anh.

Anh dùng nụ hôn nóng bỏng ngăn lại tiếng thở dốc, tiếng rên của cô, bàn tay chu du trên những đường cong của cô, như muốn nhóm lên ngọn lửa nhiệt tình trong cô.

Chút ánh sáng mờ mờ chiếu lên hai thân thể quấn quýt như những đốm lửa nhỏ hun lên dục vọng trong họ. Mái tóc dài của cô xỏa tung trên gối, vô cùng quyến rũ. Còn anh, hơi thở dồn dập, dường như đã bị ngọn lửa tình thiêu đốt, khó lòng khống chế được nữa.

Thân thể chắc khỏe dính sát vào thân mình mềm mại của cô, anh khẽ vuốt ve, khẽ cắn vành tai cô, khàn giọng nói: “Nhan, cho anh...”

“Hành Viễn...” Tôm chặt cánh tay anh, Si Nhan nũng nịu đáp lời.

Ngắn ngủi một chút, Ôn Hành Viễn mỉm cười, cúi xuống ôm cô, cơ thể trần trụi rịn đầy mồ hôi, hai cánh tay siết chặt cô, vòm ngực rộng lớn ép sát vào người cô, khẽ cọ qua bầu ngực mềm mại của cô...

“Reng reng reng...” Đúng lúc cảm xúc mãnh liệt, đồng hồ báo thức bất chợt đổ chuông.

Hai người lập tức cứng đờ. Si Nhan mở mắt ra, nhìn thấy rõ ngọn lửa ngùn ngụt trong đôi mắt anh, thật sự không biết phải làm thế nào. Hít một hơi thật sâu, Ôn Hành Viễn đưa tay ném phăng chiếc đồng hồ báo thức xuống sàn nhà. Anh không cho cô bất cứ cơ hội trốn tránh nào, chỉ trong nháy mắt đã cướp lấy hơi thở của cô, toàn thân căng cứng vì nỗi khát khao, dục vọng ào đến mãnh liệt. Bàn tay nóng rực trượt qua bụng dưới của cô, tách hai chân thon dài của cô ra.

Si Nhan nín thở trong thoáng chốc, vẻ mặt đầy mê hoặc, theo bản năng muốn khép chân lại, nhưng bỗng phát hiện ra mình hoàn toàn không còn sức kháng cự. Cô chỉ cảm thấy cơ thể mình mỗi lúc một nóng, hơi thở cũng dần nặng nề theo những tiếng thở gấp của anh, hai tay ôm anh, cũng có chút chờ mong anh tiến gần thêm nữa.

Dục vọng đến như cơn lũ quét, đánh sập mọi nỗi băn khoăn trong đầu anh, thứ cứng rắn đã đặt ngay nơi mềm mại giữa hai chân cô, “Nhan, yêu anh...” Ngón tay khẽ chạm, cảm giác thấy cô đã đủ ẩm ướt, Ôn Hành Viễn thở hắt ra một tiếng, ôm chặt cô rồi hạ thấp lưng đi vào.

“Ừ...” Cảm giác đau buốt ập đến, hai mắt Si Nhan nhanh chóng bị màn sương mù giăng kín, cô cắn môi kêu, lại nhanh chóng được anh hôn, bao tiếng nức nở, rên xiết đều bị anh ngậm vào miệng.

Ôn Hành Viễn dịu dàng hôn cô để giảm bớt nỗi đau đớn của cô, chậm rãi xoa dịu nỗi sợ hãi của cô, triu mến vuốt ve làn da láng mịn của cô. Bởi phải kiềm chế, anh vã mồ hôi như tắm, nhưng vẫn không tiến sâu vì sợ cô đau. Đến khi cô lấy được bình tĩnh, thân thể thả lỏng dần, anh mới chậm rãi chuyển động, nhẹ nhàng tiến thêm vào cơ thể cô. Đợi đến lúc cô đã hoàn toàn thích ứng, khi nơi kết hợp có những âm thanh mê hồn, anh mới tiến quân thần tốc, điên cuồng ra vào như muốn chiếm lấy tất cả mọi thứ thuộc về cô.

Cảm giác khó chịu dần dịu đi, cơ thể không còn căng cứng nữa, cô lại cảm thấy Ôn Hành Viễn siết chặt cánh tay ôm chặt cô vào lòng, như thể muốn ép vỡ cô vậy.

“Nhan...” Cô mềm mại, chặt khít khiến anh không thể kiềm chế nổi, thút lắt bờ eo thon của cô, anh thở hổn hển gọi tên cô, vùi ngọn lửa nóng vào thật sâu trong cơ thể cô, để cô hoàn toàn dung nạp mình, vĩnh viễn không xa rời nhau....

Ánh sáng nhàn nhạt hắt lên khuôn mặt tuần tú của anh. Trái tim Si Nhan được lấp đầy bằng vẻ dịu dàng ấy, cô thẹn thùng nhắm mắt lại, lặng lẽ nâng thắt lưng lên đáp lại anh, đón lấy hơi triền miên nóng bỏng từ anh. Mỗi lần ra vào cơ thể cô của Ôn Hành Viễn đều rất mạnh mẽ, anh khàn giọng kêu tên cô, để khoái cảm hoàn toàn xâm chiếm cô, cho đến khi một dòng lửa nóng phóng thích vào trong cơ thể cô...

Hoan ái qua đi, hết thảy lại trở về tĩnh lặng, Si Nhan rã rời ngủ say trong lòng anh. Nhìn cô ngủ say sau hồi ân ái mãnh liệt, đôi mắt Ôn Hành Viễn ánh lên vẻ nhu tình. Hôn lên khóe miệng khê cong của cô, ôm chặt cô, hít lấy mùi hương trên cơ thể cô, cuối cùng anh cũng thiếp đi.

Still feels like our first night together

Feels like the first kiss

It's getting' better. Baby

no one can better this

Still holdin' on, you're still the one

First time our eyes met

Giọng hát khàn khàn vang lên, đến lần thứ ba, Si Nhan mới rên một tiếng, hai mắt vẫn nhắm nghiền, sờ soạng tìm điện thoại dưới gối. Còn chưa mò thấy thì bên tai đã vang lên tiếng nói trầm thấp.

“Alo, Ôn Hành Viễn đây.”

(Hai người sến súa này cùng dùng một bài nhạc chuông :v)

Si Nhan bỗng choàng tỉnh, từ từ nhích người, tấm chăn mỏng vừa xê dịch một chút là cô đã bị ôm gọn vào vòm ngực rắn chắc. Cô xấu hổ đỏ mặt, nhắm mắt lại không dám lộn xộn nữa, giả vờ ngủ tiếp.

“Ừm, đến rồi, xuống máy bay lúc bốn giờ.” Ôn Hành Viễn mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn Si Nhan, nhỏ giọng nói: “Được rồi, tối nay sẽ gọi lại, ngủ đây.”

“Một mình hả? Hay là...” Ôn Hành Dao liều lĩnh hỏi, trong giọng nói lộ rõ ý trêu trọc.

“Không liên quan đến anh.” Ôn Hành Viễn tức giận, lạnh lùng ném ra vài chữ rồi cúp điện thoại, kéo cả chăn và người Si Nhan vào lòng, “Tĩnh rồi à?”

“Vâng.” Cô cúi gằm đầu đáp, lại chui vào trong chăn.

Ôn Hành Viễn khê cười, “Ngủ tiếp đi, chắc em mệt lắm rồi.”

Si Nhan hơi đẩy cánh tay anh ra, còn hỏi thêm, “Không phải là anh còn mệt hơn à?”

“Thế lực anh cực kỳ tốt.” Nắm tay chống đầu, bàn tay còn lại vuốt ve hông cô, anh cúi xuống nói nhỏ vào tai cô, “Nếu không tin, anh có thể chứng minh.”

“Dê xôm.” Đẩy tay anh ra, cô kéo chăn trùm kín đầu, lẩm bẩm nói, “Anh mau dậy đi, em muốn mặc quần áo.”

“Anh đâu có ngăn cản.” Ôn Hành Viễn kéo thấp chăn xuống vì sợ cô ngạt thở, “Sợ anh nhìn thấy? Nhưng mà anh bị em nhìn thấy hết rồi.”

Quên bếng luôn trên người không có quần áo, Si Nhan xoay người lại trùng mắt với anh, “Im miệng.”

Ôn Hành Viễn bật cười khe khẽ, không để tâm đến sự phản bác của cô, lại hôn lên môi cô.

“Ừm...” Nụ hôn sâu triền miên, cái ve vuốt đầy êm ái khiến cô không nhận được mà rên lên một tiếng.

Ôn Hành Viễn cúi đầu, rải nụ hôn khắp người cô, cuối cùng ngậm lấy đỉnh mềm mại trước ngực cô, khiến cô thở dốc liên hồi.

“Đừng...” Si Nhan khẽ đẩy anh, chỉ một giây sau đã bị anh đè xuống, lời còn chưa ra khỏi miệng đã hóa thành tiếng nỉ non khàn đặc. Ôn Hành Viễn đã được nghỉ ngơi, giờ hùng mãnh như hổ báo, quần chặt lấy cô, nghe thấy cô thì thầm tên mình thì càng điên cuồng hơn, nhanh chóng táng tặc...

Triền miên đã qua, anh xoay người nằm xuống, ôm Si Nhan vào lòng, để cô nép vào ngực anh, nhẹ nhàng lau đi lớp mồ hôi mỏng trên người cô, “Ngủ đi, hôm nay anh không đến công ty, ở nhà cùng em.”

Si Nhan đưa tay ôm thắt lưng anh, khẽ thì thào gì đó rồi lại nhắm mắt. Chẳng bao lâu đã thấy tiếng thở đều đều của cô. Ôn Hành Viễn ôm cô nằm một lúc, nghĩ ra còn có việc phải làm nên từ từ rút tay ra, đắp chăn cho cô rồi mới đứng dậy đi vào nhà tắm.

Đến xế chiều Si Nhan mới tỉnh ngủ, không thấy Ôn Hành Viễn trong phòng nên có chút hụt hẫng. Ngồi dậy rồi lê đi tắm, lúc thay quần áo xong xuôi, ra đến phòng khách, cô chợt nhìn thấy trên bàn có một bó hồng đỏ rực, không đếm cũng biết anh đặt chín mươi chín bông.

“Tầm thường...” Cố nén nụ cười bên môi, cô liếc mắt nhìn bóng lưng anh đang ở trong bếp.

Lúc ngồi xổm xuống, cô bất ngờ phát hiện ra trên cánh hoa có nét bút viết màu vàng, nhìn kỹ ra, mỗi bông hoa đều được anh đích thân viết, là tên cô...

Cố kìm nén dòng lệ ngân ngấn trong mắt, cô nhẹ nhàng chạm vào cánh hoa, lại đưa tay mở hộp quà được gói cẩn thận ở bên cạnh.

Dây chuyền chạm rồng, có thêm mặt kim cương, đặt trong lòng bàn tay rồi lật mặt dây chuyền lại, trên đó có bốn chữ: Chung tình vì em...

54. Chương 54: Tình Yêu Vỗ Về Trái Tim

“Tiểu Nhan, Tiểu Nhan.” Có người đang gọi cô, giọng nói thật êm ái.

Si Nhan mở mắt ra, đến khi thấy rõ người đứng cạnh giường thì nước mắt đôi dòng, ngồi bật dậy, nhào vào lòng bà.

“Mẹ, mẹ.” Cô ghen ngào nói, ôm mẹ càng chặt hơn.

“Con bé khờ này.” Hạ Ngọc Mai vuốt tóc cô, ôn hòa cười.

“Mẹ, Tiểu Nhan rất nhớ mẹ, mẹ đừng đi, đừng bỏ Tiểu Nhan lại.” Nước mắt Si Nhan lăn chã rơi, cô ôm chặt thân thể gầy gò của mẹ, như thể chỉ cần buông lỏng thì mẹ sẽ biến mất, “Mẹ, xin mẹ đừng bỏ Tiểu Nhan.”

Đau lòng ôm con gái, Hạ Ngọc Mai rưng rưng, “Tiểu Nhan lớn rồi, phải lập gia đình, mẹ không thể sống cùng Tiểu Nhan cả đời được.”

“Mẹ, đừng bỏ Tiểu Nhan...” Cảm thấy cơ thể trong vòng tay mình bay lên, nước mắt Si Nhan trào như thủy triều, không ngừng lại được.

“Tiểu Nhan, sao thế? Tỉnh lại đi.” Trong khoảnh khắc mẹ biến mất, bên tai cô chợt vang lên tiếng nói quen thuộc.

Si Nhan nhú chặt mày, ngồi thừ ra một lúc mới mở mắt được. Đang trong bóng tối, cô không thể xác định được hướng của giọng nói đó, mà còn như quên mất mình đang ở đâu. Giãy khỏi vòng tay anh, cô xốc chân lên, nhào xuống giường.

“Mẹ, mẹ ơi...” Ôn Hành Viễn còn chưa kịp phản ứng thì Si Nhan đã chạy chân đất ra phía phòng khách.

“Tiểu Nhan?” Ôn Hành Viễn bật đèn ngủ, duỗi cánh tay dài ra kéo cô về, “Em muốn làm gì?”

“Mẹ đến, em cần mẹ...” Si Nhan bướng bỉnh muốn thoát ra khỏi vòng tay anh, mơ màng lắm bầm.

“Tiểu Nhan.” Không để tâm đến sự giãy giụa của cô, Ôn Hành Viễn xót xa kéo cô vào lòng, “Ngoan, mẹ không đến, em nằm mơ thôi, là mơ, đừng khóc nữa, ngoan nào...”

“Không phải thế, mẹ đến, em nhìn thấy, mẹ còn nói chuyện với em nữa.” Si Nhan nghẹn ngào, đưa tay đẩy anh ra, “Mẹ...”

“Mẹ đi rồi, đi từ bốn năm trước rồi.” Ôn Hành Viễn căng thẳng ôm cô, tì cằm lên trán cô, “Là mơ, là mơ...”

Si Nhan lắc đầu nguầy nguậy, vẫn nức nghẹn phản bác, “Không phải, mẹ còn, mẹ vẫn còn...”

“Tiểu Nhan ngoan, mẹ thấy sẽ đau lòng đấy, đừng khóc nữa, anh là Hành Viễn đây, anh đây...” Ôn Hành Viễn hôn lên tóc cô, nhẹ giọng an ủi.

Nghe thấy tên anh, Si Nhan im lặng, dưới ngọn đèn mờ, cô ngẩng đầu lên, trên mặt vẫn vương loạn nước mắt, “Hành Viễn?”

“Là anh, anh ở đây rồi.” Ôn Hành Viễn bế cô về giường, kéo bàn tay phải của cô đang sờ mặt anh xuống, “Anh ở đây, không đi đâu cả.”

“Hành Viễn...” Cô khàn giọng gọi tên anh, một giọt nước mắt lại nhỏ xuống, “Hành Viễn...”

“Anh đây.” Gương mặt u buồn khiến anh xót xa, Ôn Hành Viễn ôm cô vào lòng, vỗ về an ủi, “Đừng sợ, đừng sợ...”

Si Nhan nép vào lòng anh, như con thỏ nhỏ bị dọa nạt, đưa hai tay run rẩy ôm thắt lưng anh.

“Gặp ác mộng à?” Đến khi tâm trạng cô bình ổn lại, Ôn Hành Viễn khẽ hỏi.

Giọng nói trầm thấp khiến cô an lòng, sự trống trải được bù đắp, hai mắt cô dần lệ, cô gật đầu, “Đã lâu lắm rồi không mơ thấy mẹ. Anh biết không, lúc mẹ mới đi, gần như ngày nào em cũng mơ thấy mẹ. Lúc đó, em thật sự hy vọng mẹ có thể dẫn em đi cùng.”

Ôn Hành Viễn nhú mày, hai tay dồn lực thêm một chút để ôm cô chặt hơn.

“Đến bây giờ em vẫn không rõ tại sao họ lại tàn nhẫn như vậy. Mẹ hiền lành, sao lại bị như vậy.” Cô mệt mỏi nhắm mắt lại. Cảnh mẹ được đẩy vào phòng phẫu thuật với cả thân mình nhuốm đầy máu đỏ lại hiện lên trước mắt, tấm khăn trắng xóa phủ lên khuôn mặt tái nhợt của mẹ, cả người mẹ vẫn dính máu mà nằm yên dưới tấm khăn trắng, vĩnh viễn rời xa cô.

Ôn Hành Viễn cup mắt, hôn nhẹ lên trán cô rồi trầm mặc thở dài.

Tất cả mọi chuyện không đáng phải xảy ra. Nếu mẹ Si Nhan không vô tình phát hiện ra âm mưu đó thì sẽ chẳng phải chết thảm trong tai nạn xe. Ai có lỗi với ai, ai đúng, ai sai, từ lúc mẹ qua đời cho đến nay, phải nhắc đến như thế nào đây? Ngoài cảm giác nhói buốt vô tận thì chẳng còn biết gì hơn.

“Đã là quá khứ rồi, quá khứ rồi...” Anh tắt đèn rồi ôm cô, dỗ cho cô ngủ, “Nhắm mắt lại ngủ đi, không được nghĩ ngợi nữa, anh ở đây này.”

“Đừng rời khỏi em.” Si Nhan ngoan ngoãn nhắm mắt lại, nép sát vào lòng anh, “Đừng để em ý lại vào anh rồi mới rời đi, đừng rời khỏi em, đừng đi...”

“Không đâu, anh sẽ không rời khỏi em.” Ép đầu cô vào ngực mình, để cô nghe được nhịp đập trái tim mình, anh trầm giọng nói: “Em không bao giờ mất anh cả, không bao giờ.”

Si Nhan hít sâu một hơi, lắng nghe tiếng đập trái tim anh, lẩm bẩm nói: “Hành Viễn, em nhớ mẹ.”

“Mai bọn mình về thành phố S, mẹ ở nhà chờ em, mẹ chờ em về đã rất lâu rồi.” Bốn năm trước cô mất đi người thân thương nhất, bốn năm sau, anh cho cô một mái nhà đông đủ, có anh, có mẹ. Ôn Hành Viễn quyết định đưa cô về nhà, không hề sợ cô từ chối, anh muốn che chở cô trong vòng tay mình, không để cô phải chịu chút tổn thương nào.

Khó khăn lắm mới hồi phục được tâm tình, bởi câu “Mẹ ở nhà chờ em.” của anh mà lại rúm người, Si Nhan cúi đầu khóc trong lòng anh, “Xin lỗi, Hành Viễn, em xin lỗi, em rất sợ, chỉ sợ không còn gì nữa.”

“Đừng nói xin lỗi, anh không trách em, không phải là lỗi của em.” Siết chặt vòng tay, anh ôm cô. “Tiểu Nhan, mẹ đi rồi, không bao giờ trở lại nữa. Nhưng em còn có chú Si, Si Hạ, còn có anh. Bố mẹ anh cũng là người nhà của em, mẹ rất thích em, mẹ sẽ tốt với em, thương em như con gái vậy. Đừng sợ, cùng anh về nhà, có được không?”

“Được, em về cùng anh.” Nước mắt lại lăn chã rơi, Si Nhan ôm anh, khóc nức, “Bọn mình về nhà...”

Ôn Hành Viễn ôm cô, vỗ nhẹ cho cô ngủ. Đến khi nghe thấy tiếng thở đều đều, anh mới nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô, chu đáo đắp chăn lại cho cô rồi ra phòng khách hút thuốc.

Ôn Hành Viễn không rõ vẻ mặt của Si Nhan khi cô nhìn thấy sợi dây chuyền “Chung tình vì em” mà anh tặng là như thế nào, đúng là có vui mừng, nhưng lại như đang thờ ơ chán chường. Khi anh hỏi cô, “Thích không?”, nước mắt cô lại lăn dài, cô nhào vào lòng anh, gật đầu nói: “Thích, rất thích.”

Nhưng, khi anh muốn đeo cho cô, cô lại từ chối, “Em sợ sẽ làm mất, hay là cứ cất đi thì hơn.”

Ôn Hành Viễn nhìn cô, gật đầu cười, không cố thuyết phục.

Nhìn đồng hồ, anh lấy điện thoại ra, ấn số của Si Hạ.

“Hành Viễn?” Si Hạ đang chuẩn bị đi ngủ, khá ngạc nhiên khi anh gọi điện tới.

“Ngày mai mình sẽ đưa Tiểu Nhan về nhà.” Ngữ khí kiên định, không phải là hỏi, mà là nói cho Si Hạ biết quyết định của anh.

“Mai?” Si Hạ ngẫm nghĩ, lại nói: “Còn hai ngày nữa là đến Tết, mai bố mình lên đây, cậu xem có phải sắp xếp thời gian lại không, mấy hôm sau hẳn đi?”

Ôn Hành Viễn vỗ vỗ trán, lúc này mới nhớ ra, đúng là gấp quá hóa hồ đồ rồi, “Mình định hai hôm nữa sang chúc Tết chú Ôn, nếu như chú ấy không có ý kiến gì thì mình sẽ đưa Tiểu Nhan về nhà.”

Si Hạ cười, “Yên tâm đi, bố mình còn ủng hộ cậu nhanh nhanh rước con nhóc về ý chứ.”

Nghe vậy, trên gương mặt không cảm xúc của anh hiện lên một nụ cười, “Sao cậu còn chưa ngủ, giờ là mấy giờ rồi?”

“Đi công tác, vừa mới về. Sắp Tết rồi, công việc nhiều hơn hẳn.” Si Hạ châm thuốc, rít mạnh một hơi, đột nhiên lại nghĩ ra chuyện gì đó thì lập tức hỏi: “Cậu đi Mỹ về rồi?” Nghe nói rạng sáng hôm qua về, anh không dám chắc, hỏi tiếp: “Tiểu Nhan đâu?”

“Nếu mình nói đang ở chỗ mình, cậu có muốn đánh mình không?” Ôn Hành Viễn sờ cằm, khóe miệng nhếch lên.

“Thằng nhãi...” Si Hạ khẽ cười, rồi lại nhíu mày, thở dài, “Tiểu Nhan yếu đuối, không chịu được thêm biến cố gì, cậu phải đối xử tốt với con bé đấy.”

“Đương nhiên rồi, cậu yên tâm.” Ôn Hành Viễn thôi cười, khẩu khí kiên định.

Si Hạ im lặng giây lát rồi thấp giọng nói: “Mình yên tâm. Trừ cậu ra, ai mình cũng lo cả.”

“Si Hạ...”

“Còn nhớ lúc mẹ mình đi, Tiểu Nhan nhốt mình trong phòng, không ăn không ngủ, còn không muốn gặp ai kể cả mình và bố mình. Chính cậu đã lôi con bé ra, là cậu dỗ con bé ăn cơm, nói chuyện. Lúc đó mình đã nghĩ, có lẽ chỉ cậu mới có thể chăm sóc cho con bé.” Si Hạ chặn ngang lời anh.

“Hành Viễn, cậu có thể nhanh chóng đưa con bé trở lại được, bố mình vô cùng cảm kích.” Hai mắt Si Hạ hơi ướt, giọng điệu chân thành, “Cảm ơn cậu. Mình không biết, nếu như không có cậu, Tiểu Nhan còn có thể sống hay không nữa.”

“Không cần cảm ơn mình, mình yêu cô ấy, làm những chuyện đó là vì ích kỷ muốn có được cô ấy thôi.” Ôn Hành Viễn đứng trước cửa sổ, nhìn ngọn đèn đường vàng vọt, giọng nói trầm thấp. Anh không cần ai cảm ơn anh cả, anh chỉ cần Si Nhan chịu dựa dẫm vào anh, yêu anh.

“Sống ở thành phố, muốn tránh cũng khó, với Hàn Nặc, hy vọng cậu có thể xử lý tốt.” Đây chính là điều Si Hạ lo lắng nhất. Đừng nói lúc Si Nhan gặp lại Hàn Nặc sẽ có thể làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, ngay cả Ôn Hành Viễn cũng chặc, lúc giao thiệp với Hàn Nặc trên thương trường, cũng khó có thể giữ được hòa khí hoàn toàn.

“Mình biết, mình sẽ cố gắng tránh phải chạm mặt với cậu ta, có điều...” Xoay người lại nhìn Si Nhan trong phòng, một lúc sau, Ôn Hành Viễn mới nói: “Có điều, người nhà họ Hàn cũng đừng nên động đến giới hạn của mình.”

“Thiên Dụ là tâm huyết cả đời Hàn Thiên Khải, Hàn Nặc muốn lấy lại cũng không dễ dàng gì, nếu có thể, cậu giúp cậu ta một chút đi.”

Ôn Hành Viễn nhả khói, ánh mắt thâm trầm, “Cậu biết không, Hàn Thiên Dụ lợi dụng Hoa Đô để giúp Hàn Nặc, âm thầm phái người mua cổ phiếu của Hoa Đô. Chỉ vì riêng điều này, mình sẽ cho hắn vĩnh viễn không giở mình nổi.”

“Hàn Thiên Dụ muốn tìm một chỗ dựa vững chắc, cô con dâu mới về nhà lão ta đúng là tiền bạc như nước.” Si Hạ cười lạnh, “Có điều mình thật sự không ngờ lão ta lại động tới Hoa Đô ở Mỹ.”

“Muốn che đậy tai mắt người ta, tưởng rằng thần không biết quỷ không hay.” Ánh mắt Ôn Hành Viễn trở nên sắc nhọn, lại lập tức bị che đi. “Thế nào, làm cục trưởng cũng chẳng dễ dàng nhỉ? Nên thả lỏng thì cũng đừng gò ép mình quá. Chuyện Hàn Nặc mình ắt sẽ biết chừng mực, cậu đừng lo. Tối mai gặp ở Thượng Du nhé, đưa cả Tạ Viễn Đằng đi, không phải là cậu muốn giấu Tiểu Nhan đấy chứ?”

“Mình còn chưa đối phó được với Viễn Đằng, cậu đừng nói với Tiểu Nhan, để một thời gian nữa đã.” Nhắc đến Tạ Viễn Đằng, Si Hạ khẽ nhíu mày.

“Cậu liệu mà làm thôi, mình không thừa tình lực để quản việc của cậu. Thôi, đi ngủ đây, Tiểu Nhan vừa nằm mơ khóc nức nở, mình phải vào trông.” Nhắc đến Si Nhan, giọng điệu của anh dịu dàng hẳn, khiến Si Hạ ở đầu bên kia cũng phải nhoen miệng cười, “Đối xử tốt với em gái mình đấy nhé, nếu không mình không tha cho cậu đâu.”

55. Chương 55: Bình Yên Bên Nhau

Con sông đã bị phủ bởi một lớp băng tuyết, mặt băng trắng xóa xem ra còn sáng hơn biển sao trên bầu trời. Mấy cây đèn cạnh sông đã bật sáng, lóe ra thứ ánh sáng nhức mắt, phủ lên cảnh phố đêm một vẻ đẹp diệu kỳ.

Kết thúc buổi tụ họp tại Thượng Du, Đường Nghị Phàm đưa Nhược Ngưng về nhà, Si Hạ vốn muốn đưa Si Nhan về nhưng vừa thấy ánh mắt của người nào đó thì liền nhún vai, thức thời quay về một mình. Si Nhan bỗng nảy ra ý kiến đi bộ về nhà. Ôn Hành Viễn cười nhưng không nói gì, nắm tay cô đi dọc bờ sông.

Hai cái bóng kéo dài bên bờ sông di chuyển chậm chậm, bàn tay to dày nắm chặt lấy bàn tay mảnh khảnh của cô, thật êm ái, thật ấm áp.

Si Nhan nghiêng đầu ngắm anh. Đường nét rõ ràng, ngũ quan hài hòa, khóe miệng hiện lên nụ cười mơ hồ, đôi mắt xa xăm, có nét kiêu hãnh và tự tin, mà dường như còn có một vẻ dịu dàng không dành cho người ngoài.

Ánh mắt trong veo như dán trên mặt anh đến gần nửa tiếng, lúc cô mở miệng thì lại có mùi vị ghen tuông, “Xem ra cô ấy rất thích anh.”

“Hả?” Ôn Hành Viễn còn đang nghĩ ngợi, không để ý Si Nhan ngắm mình, bỗng giật mình nhìn cô, “Ai cơ?”

Chợt phát hiện ra mình lỡ miệng, Si Nhan vội nắm tay anh, “Em cảm thấy hạnh phúc như là trộm về được ấy, không yên lòng chút nào.”

Ôn Hành Viễn chớp mắt che đi ánh sáng vừa lóe lên, tầm mắt chuyển từ cảnh phố sau lưng cô về mái tóc cô, đưa tay vén tóc ra sau tai cho cô, duỗi tay ra ôm vai cô, “Đồ ngốc...Không được suy nghĩ miên man, người em lấy về được là người nên được lấy về, sao mà phải trộm chứ.”

Vừa dứt lời, anh rướn người hôn lên trán cô, lại ôm cô chặt hơn.

Thế giới này thật sự rất nhỏ. Tối nay Ôn Hành Viễn có hẹn với mọi người ở Thượng Du, vậy mà lại gặp Lý Hiểu Quân đến chơi cùng bạn. Đây là lần đầu tiên Si Nhan nhìn thấy cô ta, không thể không nói, cô ta là người cực kỳ xinh đẹp tao nhã, vóc dáng thon thả, vẻ mặt điềm đạm, giọng nói thì êm du mê người. Nếu không phải vì cô ta ném cho cô một ánh mắt đầy thù hận, có lẽ Si Nhan cũng thích cô ta.

Nghĩ đến chuyện Ôn Hành Viễn thờ ơ với cô ta, hơn nữa, còn không giấu giếm mà giới thiệu cô là bạn gái anh, khóe miệng Si Nhan cong lên. Nụ cười ấy tươi sáng như ánh dương, mang đến vẻ ấm áp cho đêm đông, khiến Ôn Hành Viễn bất giác nheo mắt lại. Anh nhớ lại lần đầu tiên gặp cô, trên khuôn mặt ngây ngô cũng hiện lên nụ cười như vậy.

Nụ cười ấy, thật sự là lâu lắm rồi.

Ôn Hành Viễn cúi đầu, nhìn vào đôi mắt nồng đậm ý cười của cô, “Ngày mai anh phải về thành phố S rồi, anh cũng phải có mặt ở tiệc tổng kết cuối năm của Hoa Đô. Em có muốn đi cùng anh không?”

Thân là người ra quyết sách của Hoa Đô, ở bữa tiệc tổng kết nào anh cũng phải có mặt. Biết lúc này cô không tiện về thành phố S cùng anh nhưng Ôn Hành Viễn vẫn thử dò hỏi. Đương nhiên, anh không muốn chiếm hết thời gian của cô. Trên phương diện khác, mấy năm qua, bất kể là tiệc xã giao nào thì cũng chỉ có trợ lý Trương Nghiên đi cùng anh, giờ có cô bên cạnh, tất nhiên là anh muốn cô kề bên mình.

Người ta đều nói, lòng ham hư vinh của phụ nữ vô cùng mạnh mẽ, thật ra, đàn ông còn hơn thế.

“Ngày mai bố em lên đây rồi, em không đi cùng anh được đâu. Mấy ngày sau đi được không?” Si Nhan biết anh đang nghĩ gì, chỉ nhẹ nhàng hỏi, không muốn anh mất vui.

Câu hỏi cùng với giọng nói mềm mại mà có chút rụt rè khiến Ôn Hành Viễn hơi áy náy. Đôi mắt đen láy ắn hiện ý cười, anh nhìn cô và gật đầu.

Si Nhan mỉm cười, rút tay ra, thân mật ôm cánh tay anh.

Ánh đèn đường vàng vọt, sắc tuyết trắng, hai cái bóng được kéo dài bất tận. Trong đêm tĩnh lặng, lắng nghe nhịp tim của nhau, ngay lúc này, Si Nhan cảm thấy yên bình cách lạ kỳ.

Quen anh gần mười một năm, cô y lại vào anh từ lúc nào chẳng hay, cũng vô cùng tin tưởng anh. Bốn năm trước, cô trốn tránh sự thật, co mình trong một góc vô phương hướng, càng không biết cuộc sống sau này phải tiếp tục như thế nào. Chính là Ôn Hành Viễn đã dắt cô ra khỏi bóng tối đáng sợ đó.

“Tiểu Nhan, không có ai sống mà được suôn sẻ cả, em tự hành hạ mình như vậy thì đi Hạ sẽ về sao?” Anh xoa đầu cô, tiếng nói dịu dàng, ánh mắt bình tĩnh, mang theo sức mạnh khiến người khác yên tâm.

Nước mắt tưởng rằng đã cạn thì lại như đê vỡ, trào ra như nước lũ thấm ướt áo sơ mi của anh, bóp nghẹt trái tim anh. Si Nhan khóc nức nở trong lòng anh, thì thào gọi “Mẹ.”, khóc đến khi kiệt sức thì mới ngủ thiếp đi.

Khi đó, cô ngủ liền ba ngày ba đêm.

“Tiểu Nhan, nghe nói trấn Đại Nghiên rất đẹp, không khí cũng trong lành hơn ở đây. Mấy năm nay anh đều ở nước ngoài, ngày nào cũng gặp người Tây, mắt cũng mệt rồi, em cùng anh đến đó được không?” Ôn Hành Viễn đứng cạnh cô, dò hỏi.

Si Nhan nhào người lên lan can ban công, ánh mắt vô hồn, một lúc sau mới khẽ nói: “Được.”

Ôn Hành Viễn nắm tay cô, lòng bàn tay anh rất ấm, truyền nhiệt cho bàn tay nhỏ bé của cô, mà trái tim cô, cũng bình yên theo. Khẽ siết tay lại, những ngón tay lạnh ngắt của cô khiến trái tim anh run lên, ánh mắt hiện vẻ xót xa. Từ đó về mấy năm sau, mỗi lần nắm tay nhau, cái cảm giác lạnh lẽo ấy vẫn chưa bao giờ mất đi, như thể muốn nhắc anh rằng, trái tim cô vẫn đang lạnh. Cũng từ khi đó, Ôn Hành viễn đã quyết định, bất cứ lúc nào, bất cứ khi nào, anh cũng phải ở bên cạnh cô.

Đi nửa tiếng, Si Nhan bắt đầu giậm chân. Ôn Hành Viễn mím môi cười, nhìn cô, “Lạnh à?”

Si Nhan cười, gạt đầu, thấy anh vẫy tay gọi taxi thì vội chạy theo.

Trở về nhà, Si Nhan đột nhiên hơi thấy bối rối, muốn về phòng ngủ nhưng lại không biết nên mở miệng hỏi anh có muốn đi nghỉ không thế nào. Định để anh ngủ ở phòng khách, nhưng lại cảm thấy, đã phát sinh quan hệ rồi mà còn làm thế thì đúng là lảm chuyện. Nghĩ ngợi một hồi, cô quyết định nằm trên salon xem TV, chờ anh hạ lệnh sau vậy.

Ôn Hành Viễn nói chuyện điện thoại với Trương Nghiên xong đi ra, liền thấy Si Nhan đang ôm con chuột túi bông, dáng vẻ mơ mơ màng màng.

Đó là con chuột túi làm quà Giáng Sinh, do anh mua từ Mỹ về. Cũng hết cách, chỉ tại lão phật gia không muốn gì cả, cứ nặng nề đòi thứ đó. Ôn Hành Viễn tìm ở rất nhiều cửa hàng, vất vả lắm mới tìm được một con thú bông đáng yêu như thế.

Lúc ấy, Si Nhan còn đang ở Cổ Trấn, nhận được quà thì cực kỳ sung sướng, vội vàng gọi điện cho anh. Sự hưng phấn đó khiến Ôn Hành Viễn cảm thấy, đừng nói là phải đi mấy con phố, cho dù có gãy chân thì cũng đáng lắm. Lúc từ Mỹ về, thấy nó có ở nhà, anh cười híp mắt. Hành lý cô đem theo không nhiều, ấy vậy mà lại có con thú bông to đùng này, đúng kiểu như trẻ con mang đồ chơi theo.

Ôn Hành Viễn lấy con chuột túi ra, đặt lên ghế rồi vỗ nhẹ vào mặt cô, “Lên giường ngủ, ngủ ở đây bị cảm mất.”

Si Nhan ậm ừ, rụi rụi mắt, quỳ ngồi trên salon, mơ màng đưa hai tay về phía anh, “Anh bế em đi...”

Gương mặt tuần tú đầy ý cười dịu dàng, anh cúi người bế cô lên, cổ tình trêu tức, “Nặng quá...”

Cánh tay cô ôm chặt cổ anh, cô nghiêng đầu dựa vào ngực anh, khoe môi nhếch lên, “Giờ mới chê em nặng, muộn quá rồi...”

Ôn Hành Viễn khẽ cười, cúi đầu hôn lên trán cô rồi đưa cô về phòng.

Trong bóng tối, Si Nhan gối đầu lên cánh tay anh, bị vây trong hơi thở ấm áp của anh, lại cảm thấy bàn tay đặt bên hông cô rất nóng.

“Tiểu Nhan?” Anh nhẹ giọng gọi cô, thu cánh tay lại, áp sát vào người cô, rồi nụ hôn dịu dàng đã rơi xuống môi cô.

Si Nhan nhắm mắt lại, để yên cho anh hôn lên khuôn mặt, đôi mắt của mình, sau đó là bầu ngực mềm mại...

...

“Tiểu Nhan, lấy anh nhé, năm nay ấy.” Ân ái qua đi, Ôn Hành Viễn ôm cô, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô.

“Không kịp rồi, còn hai ngày nữa là hết năm nay.” Si Nhan từ từ nhắm mắt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào ngực anh.

Ôn Hành Viễn cười, hôn lên tóc cô, “Đây là từ chối hả?”

Si Nhan không lên tiếng, chỉ nhích lại gần anh, nhẹ nhàng hôn một cái lên ngực anh rồi một lúc sau mới hỏi: “Đây mà là cầu hôn hả?”

Nụ hôn khê khàng trước ngực này, quả là ngọt ngào không nói lên lời. Khê vuốt mái tóc dài của cô, Ôn Hành Viễn nhắm mắt lại, khước miệng gợn lên một nụ cười say lòng người.

Chiều ngày hôm sau, Ôn Hành Viễn trở về thành phố S.

Bà Ôn vừa thấy con trai về một mình thì có chút thất vọng, nhưng lại nghe Ôn Hành Viễn nói một thời gian ngắn nữa sẽ đưa Si Nhan về ra mắt mẹ chồng tương lai, bà cười không khép miệng lại được. Mà vừa nói xong, bà đã bận bịu đi chuẩn bị mấy thứ, nói là để đón con dâu tương lai. Nhìn mẹ tươi cười, tâm tình Ôn Hành Viễn cũng tốt lên nhiều.

Buổi tối, anh có mặt tại bữa tiệc với cương vị tổng giám đốc, vẫn như mọi năm, bạn gái đi cùng là Trương Nghiên. Các nữ nhân viên chủ động mời anh khiêu vũ, anh lịch thiệp vươn tay ra chứ không hề từ chối. Xong xuôi, khi không còn việc gì cần, anh mới lặng lẽ rời đi.

Hôm nay là ngày hai mươi chín, Si Hạ cùng Si Nhan và bố đi thăm mẹ. Một nhà bốn người phải đoàn viên bằng cách tang thương nhất. Si Nhan cố gắng không khóc, kéo cánh tay bố, cô rưng rưng cười nói: “Mẹ, đến Tết rồi, mọi người đến thăm mẹ đây.”

Si Hạo vỗ vỗ tay cô, quay đầu đi lau mắt, lúc sau mới thấp giọng nói: “Ngọc Mai, Tiểu Nhan về rồi, bà yên tâm nhé.”

Si Hạ đứng cạnh bố, cầm bàn tay khô héo của ông, ánh mắt thâm trầm rơi lên bức ảnh chụp của mẹ, không nói câu nào.

Đêm giao thừa, Si Nhan cùng bố ở nhà Si Hạ làm sủi cảo.

“Tiểu Nhan, em gói cái gì đây?” Si Hạ nhìn cái sủi cảo hình thù quái dị, chuẩn bị tinh thần đả kích cô.

Si Nhan cười hì hì, “Sủi Cảo họ Si. Đẹp không?”

Si Hạ nhin cười, đưa ngón tay dính đầy bột quệt lên chóp mũi cô, “Bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn không biết gói sủi cảo? Cẩn thận mẹ chồng em không cho vào cửa, đến lúc đấy Hành Viễn cũng không giúp em được đâu.”

“Bố...” Si Nhan chu miệng, léo nhéo xin trợ giúp từ bố, “Anh bắt nạt con.”

Si Hạo nhìn hai đứa con trước mặt, nở nụ cười ôn hòa hiền lành.

Sinh mệnh, lúc sắp mất đi lại càng thêm quật cường, cuộc sống, trong những tháng ngày bình yên lại khẳng định sự bất diệt.

Si Nhan đã từng nghĩ, chỉ có yêu cuồng si mới không uống công yêu nhau, nhưng, khi Ôn Hành Viễn đứng cạnh cô, cô chỉ thầm nghĩ muốn nắm thật chặt từng giọt hạnh phúc nhỏ xuống mỗi giây mỗi phút. Thế sự biến chuyển khôn lường, tính mạng có khi cũng không nằm trong tầm tay mình, nhưng còn cuộc sống, mình có thể tự sức cố gắng để thêm ấm áp.

Mùa đông năm nay, trái tim Si Nhan rốt cuộc cũng không còn lạnh nữa rồi.

56. Chương 56: Cặp Song Sinh Tréo Ngoe

Buổi sáng, Si Nhan bị cuộc điện thoại của Ôn Hành Viễn đánh thức.

“Anh làm gì đấy, không biết là hôm qua em gần thức trắng đêm à? Sớm thế này mà đã gọi điện.” Si Nhan vẫn nhắm mắt, bất mãn oán thán.

“Con lợn này, gần trưa rồi đấy.” Ôn Hành Viễn bật cười khê, giọng điệu dịu dàng, rồi lại trịnh trọng nói: “Anh sợ em quên mất, mai anh sẽ đến chúc Tết chú Si, ở nhà chờ anh đấy, không được chuồn ra ngoài đi chơi.”

“Em có thể đi đâu được. Có cần cả nhà em xếp hàng nghênh đón không?” Si Nhan bĩu môi, mở mắt ra, “Mấy giờ anh đến? Không được đến sớm đâu đấy, em còn muốn ngủ nướng.”

“Vô lương tâm, xem ra không nhớ anh tẹo nào, nhỉ?” Ôn Hành Viễn cau mày, anh biết mà, rồi khỏi tầm mắt anh là đã quên tiết sự tồn tại của anh. Hai ngày nay, cô không hề chủ động gọi điện cho anh, có bố và anh trai là không cần ông xã sắp nhậm chức này rồi.

“Vừa mới xa nhau đã nhớ cái gì chứ, trong lòng người ta nhớ anh là được rồi.” Si Nhan cũng biết là vô lý, cười hì hì để đánh trống lảng, “Em cũng chủ động nói với bố em là anh đến đây, anh không khen em sao?”

“Cái này còn tạm tạm...” Ôn Hành Viễn nhẹ giọng cười, nghĩ đến điều gì đó thì lại hỏi: “Chú Si nói thế nào?”

“Nói cái gì?” Si Nhan thoáng giật mình, sau đó lại cười khanh khách, “Ôn Hành Viễn, anh sợ à? Giờ mới lo? Em nói cho anh biết, kể cả bố em không vừa ý về anh, em cũng mặc kệ.” Bình thường thì ăn nói mạnh miệng, xem ra là căng thẳng rồi. Chỉ riêng điều này, Si Nhan đã không nhịn cười được. Phải biết rằng anh sợ bố cô, kiểu này phải kêu anh đến sớm sớm để khỏi còn dám bắt nạt cô nữa.

“Anh sợ?” Giọng Ôn Hành Viễn bắt giắc cao lên, anh nhú mày, “Em chưa từng nghe nói là bố vợ gặp con rể, càng gặp càng vui à?” Miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng anh đang rất hồi hộp. Dù sao anh đã chuyển từ cái danh bạn Si Hạ sang bạn trai Si Nhan, thân phận khác biệt khiến anh có chút căng thẳng. Lớn như vậy, nhưng đây là lần căng thẳng nhất trong đời anh, thế nên mới cố tình gọi điện cho cô, chỉ sợ ngày mai cô ra ngoài chơi, anh sẽ vô cùng ngại.

Si Nhan bĩu môi, “Anh cứ mạnh miệng đi, nói sợ em cũng không cười anh đâu.” Nói là không cười nhưng cô lại xì một tiếng vui vẻ, “Bố em bảo, đến thì cứ đến, việc gì phải báo trước, chẳng lẽ bố ác lắm sao?”

Ôn Hành Viễn bị nhìn thấu tâm tư, hơi nhú mày, lại ra vẻ bình tĩnh, “Em có nói tốt cho anh không?”

“Nói gì cơ? Nói về tướng mạo, anh không đẹp trai bằng anh em, so về độ đối xử tốt với em, anh cũng còn kém anh ấy, em suy nghĩ mấy ngày cũng không ra ưu điểm của anh.” Si Nhan cười cười, cố ý trêu tức anh, ai bảo người nào đó dám cười cô khi cô bảo sợ về gặp bố mẹ anh. Cô còn nhớ thù đây, một ngày một tháng nào đó, Ôn Hành Viễn cũng đã cười nhạo cô như thế mà.

Nghe thế, Ôn Hành Viễn cực kỳ buồn bực. Cô nàng kia rõ ràng là thả đá xuống giếng, xem ra chỉ khi nào bị anh hôn cho đến thần hồn điên đảo thì mới chịu nói lời dễ nghe. Bất đắc dĩ thở dài, anh đành chịu vậy.

Sáng ngày hôm sau, Ôn Hành Viễn thấy Ôn Hành Dao đang ở trong phòng ăn dùng bữa sáng, tức đến nổi thở phì phò. Tên “chỉ sợ thiên hạ không loạn” này, sao lại để vợ con ở lại để về nước chứ? Hay là bởi vì anh ta biết mừng ba anh đưa Si Nhan về? Xem ra phần quà gặp mặt thiêu cháy tay anh ta rồi nên mới nhanh nhanh chóng chóng muốn tặng đi.

“Sao anh lại về?” Ôn Hành Viễn liếc anh ta một cái, lạnh nhạt nói.

“Sao anh lại không về được?” Cảm thấy ánh mắt em trai như dao phi, Ôn Hành Dao trừng mắt nhìn.

“Thêm loạn.” Duỗi chân đá anh ta, Ôn Hành Viễn nói: “Sang bên kia, anh ngồi sai chỗ rồi.”

“Có viết tên chú hả?” Ôn Hành Dao đùa lại như một đứa trẻ, sống chết không chịu đổi chỗ.

Ôn Hành Viễn lườm anh ta một cái, kéo ghế ngồi cạnh anh ta, “Tết nhất không ở nhà với bà xã mà ngồi máy bay mười mấy tiếng về nước, rồi hơi quá phải không, hả?” Không cần nói thì Ôn Hành Viễn cũng biết, Ôn Hành Dao muốn theo anh đến nhà họ Si. Nếu anh dẫn anh ta đi cùng, anh đúng là thẳng diên.

“Không biết trên biết dưới...” Bà Ôn vào phòng ăn, vừa lúc nhìn thấy Ôn Hành Viễn đá anh trai, bất đắc dĩ cười cười. Hai đứa này, từ nhỏ đã thích cò cựa nhau, ba mươi tuổi rồi mà vẫn không khác được, vẫn còn cái kiểu lườm lườm nguýt nguýt ngày nào. “Nhanh ngồi xuống ăn sáng đi, còn phải sang nhà Tiểu Nhan nữa đây.”

“Mẹ, lái xe ba tiếng là đến, giờ mới là mấy giờ ạ.” Ôn Hành Viễn bực bội, anh sắp bị mẹ nhắc nhở đến phát điên rồi. Anh hơi hối hận vì đã nói với cả nhà là mình sẽ sang nhà họ Si, sao anh lại quên rằng mẹ với anh trai cùng một chiến tuyến cơ chứ.

Ôn Hành Dao cứ nhìn anh mà cười, cười cho đến khi Ôn Hành Viễn đá anh ta một phát.

“Không biết trên biết dưới.” Ôn Hành Dao học tập mẹ, vừa cười vừa phê bình cậu em trai kém mình nửa phút tuổi, đắc ý vô cùng.

“Sao làm anh mà không chịu nhường em?” Ánh mắt thâm sâu, giọng nói trầm thấp, Ôn Hành Viễn đã nhìn anh ta lâu lắm rồi.

Ôn Hành Dao đang định nói lại thì thấy Ôn Phỉ Văn đi xuống, vội vàng thôi cười, nghiêm chỉnh đứng dậy, “Bố ạ.”

“Về rồi à?” Ôn Phỉ Văn không mấy ngạc nhiên, với hai đứa con trai sinh đôi này, ông chẳng quản nhiều nữa.

Ôn Hành Viễn ngồi yên ăn sáng, đến khi ông Ôn hỏi có phải hôm nay sang nhà họ Si hay không thì anh mới lên tiếng.

Ông Ôn giật giật khoe miệng, lại cười rồi đột nhiên nói: “Bộ cờ trong phòng con được phết đấy.”

Ôn Hành Viễn giật mình, mãi sau mới bình tĩnh được, ý bố là, anh chọn mua cho bố vợ tương lai bộ cờ tốt nhất, nhưng lại quên mất bố. Trăm việc thì chữ hiếu vẫn phải là hàng đầu, anh gặp phiền toái lớn rồi đây, anh vội vàng nói: “Đã lâu rồi bố không đánh cờ, hôm nào con sẽ mua biếu bố một bộ.” Ý vốn là, không thể trách con được, con thấy bố bận quá, sợ bố không chơi đến thôi.

Ôn Phỉ Văn tỏ vẻ không hài lòng với câu giải thích này lắm, tiện miệng “ừ” một tiếng rồi quay đầu nói với Ôn Hành Dao: “Hành Dao này, tẹo nữa đi thì nhớ mang biếu chú Si bình rượu lâu năm, nói với chú ấy là lần sau bố đến thành phố A thì sẽ tới thăm chú ấy.”

“Bố?” Người nào đó vội vàng có phản ứng, ông bố này còn thù dai hơn cả Si Nhan, có thể thế sao? Lần đầu con rể đến nhà bố vợ, ai lại đưa anh trai đi cùng? Có đạo lý không, chuyện này mà bố cũng quản? Ôn Hành Viễn tức tối.

“Khó có dịp anh trai con về, hơn nữa đã lâu rồi không gặp chú Si, cũng nên đến thăm chứ.” Ôn Phỉ Văn không để ý tới vẻ bức bối của anh, thân nhiên liếc anh một cái, khẩu khí dứt khoát.

“Tùy thôi ạ.” Thái thượng hoàng đã nói thế rồi, anh còn làm thế nào được nữa, trời đất bao la không ai to bằng bố, anh đành gật đầu nhận mệnh, giọng nói trầm ổn nhưng thật ra là đang kìm nén cơn tức. Thì ra nhà có bốn người, nhưng ba người chung một chiến tuyến, anh bị cô lập, đáng phải tự kiểm điểm xem tại sao lại thất bại như thế.

Bữa sáng ăn không thấy vị gì, cũng do tâm trạng không tốt. Gần mười giờ, Ôn Hành Viễn vẫn ngồi trong phòng khách, không có ý định ra khỏi cửa. Chuyện này là sao đây?

“Không còn sớm nữa, đi thôi chứ hả?” Ôn Hành Dao cười cười ngồi cạnh em trai, “tốt bụng” nhắc nhở.

Cậu ấm vẫn vênh mặt lên, bắt chéo chân, làm như anh ta là người vô hình, cho đến khi bà Ôn cũng phải nhắc nhở, “Hành Viễn, nên đi rồi, mai đưa Tiểu Nhan về sớm sớm đấy.” Anh không tình nguyện mà phải “dẫn” anh trai đi ra khỏi cửa.

“Chú nói xem, Si Nhan có thể phân biệt anh với chú không?” Ôn Hành Dao thấy em trai cứ đeo cái mặt nặng như chì thì liêu lĩnh phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

“Không biết.” Ôn Hành Viễn nhìn đường không chớp mắt, giọng điệu thản nhiên, đáp lời ngắn gọn nhưng thật ra trong lòng lại đang chửi thầm. Phân biệt được thì đúng là ma làm, Si Nhan không hề biết anh và Ôn Hành Dao là anh em sinh đôi, chắc chắn sẽ bị giết mình. Anh thở dài, nghĩ đến việc Si Nhan nhận nhầm người, trong lòng anh có chút hậm hực. Cô nàng kia, biết không nhiều về anh cho lắm thì phải.

Nhìn Ôn Hành Dao mang vẻ mặt chờ xem kịch vui, Ôn Hành Viễn tức đến nghiêng răng nghiêng lợi. Đúng là khôn ngoan một đời đại nhất thời, sao lại không nói cho Si Nhan biết anh có anh trai song sinh cơ chứ, anh chỉ hận không thể tự cắn chết mình.

Trên đường đi, đang lúc hai anh em mỗi người một suy nghĩ thì Si Nhan gọi điện đến.

“Anh đến đâu rồi?” Vừa xem đồng hồ, thấy anh đến muộn, Si đại tiểu thư liền tra hỏi.

“Vừa xuống khỏi đường cao tốc, nửa tiếng nữa đến nơi.” Tâm trạng Ôn thiếu gia đang không tốt, giọng điệu thì vẫn dịu dàng như mọi ngày, anh nghiêng đầu nhìn Ôn Hành Dao, lại bổ sung thêm: “Anh trai anh mới từ Mỹ về, cũng đến cùng anh đấy.”

“Gi cơ?” Si Nhan sững sốt, thật không thể ngờ lại có vị khách không mời ấy đến, mơ hồ nói, “Em biết rồi, em sẽ chuẩn bị thêm đồ ăn.”

Vừa dứt lời, Ôn Hành Viễn giẫm mạnh chân phanh, dừng ở ven đường hít thở. Định làm anh tức chết hay sao đấy, hôm nay đúng là bị ma ám rồi. Bình thường thì anh nói một câu cô sẽ hỏi lại cả chục câu, sao hôm nay lại vâng lời nhanh thế? Chẳng lẽ không nghe ra giọng điệu của anh bất bình thường sao? Lại còn chuẩn bị thêm đồ ăn? Nghĩ anh là thùng cơm hả? Mà đúng, phải đối phó được với Ôn Hành Dao là tốt nhất, làm cho anh ta không quấy rồi được gì.

“Vậy thì em chờ anh, em cúp máy đây, anh lái xe cẩn thận.” Si đại tiểu thư hoàn toàn không ý thức được rằng người nào đó đang tức tối đến phát điên, vẫn “ân cần” dặn anh chú ý an toàn.

“Biết rồi.” Ôn Hành Viễn đáp qua quýt, khởi động xe.

“Tâm trạng anh không tốt hả?” Cuối cùng cũng nghe ra giọng điệu bất thường của anh, Si Nhan hỏi thẳng.

“Không. Nhớ nhé, anh trai, anh, cũng, đến.” Ôn Hành Viễn cắn răng, dưới cái nhìn chăm chăm của Ôn Hành Dao thì gần từng tiếng một. Cô nhóc chết tiệt này, nếu không nhận ra đâu là ông xã, xem anh xử lý em thế nào.

57. Chương 57: Vì Yêu Nên Mới Yêu

Xe tiến vào tiểu khu, hai anh em sóng vai đi ra khỏi bãi đỗ xe.

Dáng người cao lớn, khuôn mặt tuấn tú, hai người bước vào thang máy. Đến cửa, Ôn Hành Dao liếc nhìn Ôn Hành Viễn, nhìn kỹ một chút, ánh mắt anh ta đang cực kỳ phức tạp.

Ôn Hành Viễn lại tỏ ra bình tĩnh, lãnh đạm nói: “Ấn chuông đi, bây giờ anh không về được đâu.”

Ôn Hành Dao thu ánh mắt nghiền ngẫm lại, cười cười: “Cho dù Si Nhan không nhận ra cũng đừng lo, lần đầu tiên gặp, chị dâu chú cũng nhận nhầm mà, còn thiếu mỗi nước hôn chú nữa thôi.”

Ôn Hành Viễn nhú mày, mím môi không nói gì. Chắc chắn anh ta ghi thù, nếu không sẽ chẳng bám theo đến đây.

Vừa ấn chuông cửa, hai anh em họ Ôn cùng chớp mắt, nụ cười bên môi hoàn toàn biến mất.

Cửa vừa được mở ra, Si Nhan lập tức sững sờ, nhìn chăm chăm vào hai khuôn mặt giống nhau như đúc, vẻ tươi cười vừa nãy cũng không còn tăm hơi.

Vẻ kinh ngạc trong mắt cô khiến Ôn Hành Dao mỉm cười, ánh mắt chuyển từ đôi mắt cô sang mái tóc dài mượt. Quả nhiên là đặc biệt, khuôn mặt không trang điểm cùng kiểu tóc này không hề che đi vẻ thuần khiết của cô, mà lại còn tăng thêm nét dịu dàng, thanh tân. Cuối cùng anh ta đã hiểu tại sao Ôn Hành Viễn có thể chờ cô đến mười năm.

Si Hạ đứng yên phía sau cô, nhìn Ôn Hành Dao cười cười, “Không ngờ thẳng nhãi cậu từ Mỹ về rồi.”

Ôn Hành Dao và Ôn Hành Viễn cùng im lặng, chỉ có một người dời ánh mắt từ Si Nhan sang Si Hạ. Người còn lại thì nhìn chăm chăm vào mắt cô, dịu dàng nói: “Sao còn ngại ngần ra thế? Không muốn để bọn anh vào à?” Trong lời nói mơ hồ có ý cười.

Si Hạ ngậm miệng, đôi con ngươi khẽ đảo, nở nụ cười thâm sâu, khoanh hai tay trước ngực, chờ phản ứng kế tiếp của Si Nhan.

Tiếng nói nhẹ nhàng dường như vô cùng quen thuộc, lại như lơ đãng thoáng chút cứng chiều, song, trong nháy mắt, cô chợt nhớ ra, khẽ nhíu mày rồi xoay người nhìn Si Hạ. Thấy anh chỉ cười mà không nói, cô quay lại nhìn hai khuôn mặt giống nhau.

Rất lâu sau, sắc mặt Si Nhan dịu lại, hình như nghĩ đến chuyện gì đó, cô hơi đỏ mặt tía tai, xấu hổ nghiêng đầu nhìn lướt qua cổ của người này giờ vẫn im lặng, rồi cuối cùng cũng nhoẻn miệng cười, “Nếu em nhận nhầm, anh sẽ phản ứng thế nào?”

Ôn Hành Viễn không đáp, đưa tay sờ sờ cổ, nụ cười ngày càng đậm, coi như không có ai mà xoa má cô.

“Thế mà cũng nhận ra?” Ôn Hành Dao vác vể mặt thất bại, không chịu nổi dả kích nhưng chỉ có thể đưa tay vỗ vỗ trán. Rõ ràng là lần đầu gặp nhau, mà trên đường đi, Ôn Hành Viễn không hề ám chỉ gì với cô cả, anh ta cũng đã cố bắt chước khẩu khí nói chuyện với cô như Ôn Hành Viễn, ấy vậy mà vẫn dễ dàng nhận ra?

“Khi nào về nhà, kiểu gì anh cũng phải hỏi tội Tiểu Nhiên.” Ôn Hành Dao ảo não gãi đầu, “Đến giờ anh đứng cạnh Hành Viễn, cô ấy vẫn mù mờ hỏi, ‘Hành Dao đây à?’”

Si Nhan khẽ cười, để Ôn Hành Viễn ôm vai, khách khí chào hỏi với anh ta, “Em chào anh, hoan nghênh anh đến chơi.”

Ôn Hành Dao cười và gật đầu, lại dấn vào ngực Si Hạ, “Lâu lắm không gặp, lên cục trưởng rồi, quả là không tầm thường.”

Si Hạ cười, dấn trả một cú, rồi nghiêng người cho anh ta vào nhà, “Ai có bản lĩnh được như cậu, lấy vợ sinh con, thuận lợi như nước, hạnh phúc nhỉ.”

“Mấy đứa sao cứ đứng ngoài thế, mãi mà vẫn chưa vào là thế nào.” Si Hạ đang ở phòng khách xem tivi, nghe thấy chuông cửa mà mãi vẫn chưa thấy người vào, cuối cùng phải đứng dậy đi ra, “Hành Viễn hả, sao đến muộn thế, chú Si chờ cháu cả sáng đấy.”

Kéo tay Ôn Hành Dao, Si Hạ lại nói: “Hành Viễn này, hôm nay phải chơi với chú Si mấy ván cờ đấy.”

Rốt cuộc, Si Nhan cũng không thể nhịn cười nổi. Ôn Hành Viễn nhin cười, bước hai bước đến cạnh Si Hạ, “Chú Si, chúc chú năm mới vui vẻ. Biết chú thích chơi cờ, cháu đã chuẩn bị rồi đây, cháu cũng phải chơi mấy ván chứ ạ?”

Si Hạ giật mình, quay đầu nhìn Ôn Hành Dao, lại nhìn Ôn Hành Viễn, liền vỗ vỗ trán và cười, “Xem chú này, vừa rồi còn nghe Tiểu Nhan nói Hành Dao cũng đến, loanh quanh thế nào mà lại quên mất, không phân biệt được gì cả.”

Si Hạ nhận lấy bàn cờ, nhìn Ôn Hành Viễn cười nói: “Xem ra cậu không thương yêu Tiểu Nhan vô ích rồi, người ta không làm cậu thất vọng nhé.” Thấy Si Nhan định đánh mình, anh cầm bàn cờ che trước người, lại nói thêm với bố: “Bố, ông con rể này quả nhiên là tri kỷ, qua cửa chưa ạ?”

“Chắc chắn anh không phải là anh trai em.” Si Nhan lườm anh, đưa tay véo cánh tay anh, lại bị Si Hạ tránh được. Anh nhìn Ôn Hành Viễn và nói: “Nhìn đi, có chỗ dựa rồi là không như ngày trước nữa, dám động tay với mình.”

“Bố, quần con trai bố đi, có anh trai nào như thế không chứ.” Si Nhan đỏ mặt, xấu hổ kéo tay bố làm nũng, khiến anh em họ Ôn và Si Hạ cùng bật cười.

Lần đầu anh lấy thân phận bạn trai Si Nhan đến ra mắt bố vợ, lại bởi vì ông nhận nhầm con rể, bầu không khí vô cùng thoải mái.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, Ôn Hành Viễn đánh cờ với bố vợ. Si Nhan lúi húi trong bếp bổ hoa quả. Còn Si Hạ và Ôn Hành Dao vừa ngồi xem trận đấu, vừa tán dóc. Cứ thế cho đến chiều, giữa mọi người không hề có cảm giác xa lạ, trái lại, thân thiết như người trong nhà.

Trước đã quen biết nhau, nhưng đây là lần đầu tiên anh em nhà họ Ôn có cuộc gặp mặt trịnh trọng như thế này. Vẫn là khách, nhưng biết tay nghề Si Nhan không ổn, để anh vợ Si Hạ xuất chiêu thì càng không ổn, vì vậy anh đã thương lượng để ra ngoài ăn tối.

Ôn Hành Viễn lái xe chở Si Nhan, Si Hạ cùng bố và Ôn Hành Dao ngồi một xe, tất cả hướng về phía nhà hàng đã đặt trước.

“Anh chưa bao giờ nói cho em biết anh với anh trai anh là sinh đôi.” Thừa dịp chỉ có hai người, Si Nhan gườm gườm nhìn anh.

“Tại em không hỏi.” Ôn Hành Viễn thản nhiên đáp, vẻ mặt như kiêu “không thể trách anh được”, đôi mắt đậm ý cười.

“Suýt nữa làm em mất mặt. Nếu lúc mở cửa, em lao vào lòng anh cả thì không phải là thành trò hề rồi à.” Si Nhan bĩu môi, vừa nói vừa thắt dây an toàn, lại lầm bầm, “Em gặp không ít cặp sinh đôi, nhưng đây là lần đầu tiên thấy cặp đẹp trai thế. Đúng là không công bằng.”

Ôn Hành Viễn cười, đưa tay vuốt tóc cô, lại rướn người hôn lên môi cô.

Anh mặc một chiếc măng-tô tối màu, bên trong là quần âu và áo sơmi, không đeo cà vạt, chiếc sơmi sáng màu được cởi bỏ hai cúc trên. Si Nhan kéo thấp đầu anh xuống, bàn tay khẽ vuốt ve cổ anh.

Ôn Hành Viễn ôm cô vào lòng, càng ôm càng chặt, cũng vì thế mà nụ hôn được sâu hơn.

Đôi môi Si Nhan hé mở để đầu lưỡi anh đẩy vào trong miệng, cô hạ tay xuống, luồn qua lớp áo măng-tô, cách lớp áo sơmi mà ôm thắt lưng anh.

Hôn đến khi cả hai gần ngạt thở, Ôn Hành Viễn mới lưu luyến dời khỏi môi cô. Không ngờ, Si Nhan lại nghiêng đầu hôn một cái lên tai anh, rồi vùi khuôn mặt đỏ ửng vào cổ anh, nép cả người vào trong tà áo của anh.

Ngay lúc này, Si Nhan thật sự cảm nhận được cảm giác yêu tha thiết. Xa nhau mấy ngày nhưng lại nhớ nhung khủng khiếp, di động vừa đổ một hồi chuông đã nghĩ ngay là anh gọi, chuông cửa vừa vang lên là cô đã mừng quýnh, như thể mình không thể kiểm soát tâm tình được.

Từng nghĩ tình yêu đã chết, không bao giờ có thể nhớ thương người khác được nữa; từng nghĩ trái tim đã tan nát, đã mất đi khả năng yêu; từng nghĩ rằng hạnh phúc đã đi xa, nhưng, người yêu cô vẫn cứ quần quanh bên cạnh. Cho đến lúc này cô mới phát hiện ra, điều đã từng, đã từng tưởng rằng, thật ra đều là sai lầm.

Cô và Ôn Hành Viễn đang sống trong hạnh phúc. Có lẽ trời cao đã an bài từ lâu, chỉ là sự an bài ấy phát phọt như những sợi dây nhỏ gọn lên tình cảm, dẫn lối cho những bước đi loạng choạng của cô. Cũng may, đi lòng vòng đã lâu nhưng cô không từ bỏ tìm kiếm hạnh phúc, cũng may, khi cô xoay người lại, anh vẫn đang đứng đó.

Có lẽ người khác không biết, Si Nhan có một nguyên tắc, đó chính là: Yêu là một sự thành tín, là phải nỗ lực, nếu như không yêu thì sẽ không dễ dàng mở rộng cánh cửa trái tim, nếu như đã yêu rồi thì phải dốc lòng dốc sức để giữ tình yêu. Cho nên, dù cô có yếu đuối bất lực, dù khi cô đơn quạnh hiu, cũng có thể có lý do để tiếp nhận anh.

Si Nhan biết chắc một điều: Chỉ có tình yêu, mới là lý do cho tình yêu.

“Phát hiện trên cổ anh có nốt ruồi từ lúc nào thế?” Ôn Hành Viễn ôm cô, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô. Cô có thể nhận ra anh một cách chính xác, điều này khiến anh bất ngờ, trong lòng cũng vô cùng ngọt ngào. Phải biết rằng, anh trai và chị dâu kết hôn đã được ba năm, vậy mà vẫn thường xuyên nhận nhầm người.

Si Nhan nhích gần hơn vào lòng anh, mặt càng đỏ, cô cắn răng, lẩm bầm nói: “Buổi sáng anh về thành phố S, không phải là em dậy trước à... Vô tình nhìn thấy...”

Ôn Hành Viễn cười. Nhớ sáng hôm ấy, khi tỉnh dậy, anh thấy Si Nhan đang đặt tay chống đầu nhìn anh. Lúc đó cô giật mình, lại có vẻ bối rối, cổ cũng đỏ lên, chỉ hận nỗi không thể chui mũi trong chăn.

“Đi nhanh đi, đến muộn không tốt đâu.” Si Nhan lấy lại bình tĩnh, rời khỏi vòng tay anh rồi ngồi thẳng dậy, lại đưa tay bẻ cổ áo và chỉnh lại sơmi cho anh, “Thật ra anh cũng biết lấy lòng bố em đấy chứ, thế nào mà lại biết được bố thích chơi cờ.”

Nghiêng đầu nhìn và khẳng định không có chỗ nào bất ổn, cô hài lòng mỉm cười. Bất chợt ngẩng đầu lên, chạm phải ánh mắt dịu hòa của anh, mặt cô lại đỏ hồng, “Còn nhìn gì nữa, mau đi đi.”

Đặt một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước lên trán cô, anh mỉm cười tươi rói rồi mới chịu khởi động xe.

Yêu một người rất khó cực, như Ôn Hành Viễn vậy. Mười một năm trước, anh thích cô, nhưng chỉ là thầm mến. Khi đó cô còn nhỏ, anh muốn chờ cô lớn thêm chút nữa. Tám năm sau, anh về nước, tưởng rằng có thể dắt tay cô, nhưng, cô đã mỉm cười dựa vào lòng Hàn Nặc. Bốn năm trước, khi họ gặp lại nhau, nhưng cũng là lúc cô gặp phải cơn biến cố lớn, cầm bàn tay lạnh ngắt của cô, anh đã quyết định, kiếp này sẽ không buông tay. Vì thế, bây giờ họ đã có thể yêu nhau.

Quá trình này thật sự phải trải qua quá nhiều năm.

Yêu một người rất đơn giản, như Si Nhan vậy. Mỗi tình đầu ngọt ngào đánh thức trái tim hồn nhiên của một cô gái ngây thơ, nhưng cuộc đời này tràn ngập những điều bất ngờ không thể đoán trước, không ai có thể thay đổi được. Trời cao treu đùa, khoảng cách với Hàn Nặc từ lúc đó đến cuối cùng vẫn là không thể kéo gần lại được. Có yêu, có đau khổ, đã khóc nhiều lần, cuộc sống của cô, tình yêu của cô, trong sự an ủi dịu dàng của anh, vẫn có thể tiếp tục.

Mối tình này, ào ào như vũ bão.

Có lẽ, giữa người với người, giữa khoảng cách của trái tim, thật sự rất xa, nhưng cũng lại vô cùng gần.

58. Chương 58: Tuổi Trẻ Khi Ấy

Bữa tối được đặt tại nhà hàng Bạch Lộ. Ôn Hành Viễn lái xe rất nhanh, gần như là khi hai người đi sau bao lâu nhưng vẫn tới vừa lúc mấy người trên xe Si Hạ đến nơi. Năm người cùng bước vào đại sảnh, viên phục vụ hỏi họ rồi dẫn họ đến phòng bao trên tầng hai.

Ôn Hành Viễn muốn làm vui bố vợ, suốt bữa cơm, anh và Si Hạ ngồi hai bên Si Hạo. Anh nói chuyện khá hợp ý ông, từ những vật vả của Si Hạo khi còn lăn lộn trong giới bất động sản, đến chuyện anh và Si Hạ phải đánh nhau xong mới thành bạn bè chí cốt, cuối cùng nói đến những chuyện khi bé của Si Nhan. Nói chung, đề tài phong phú, bầu không khí vô cùng thoải mái.

Vào lúc này, mấy người đàn ông không thể không uống vài chén. Tâm trạng Ôn Hành Viễn vô cùng tốt, phóng khoáng cho phép Si Nhan uống một chén. Cuối cùng, anh lễ phép kính rượu Si Hạo. Ông liền cười, gạt đầu và đưa tay nhận lấy ly rượu.

“Hành Viễn à, con bé này tính tình ương bướng, cháu nên nhường nhịn nó một chút.” Đặt ly rượu xuống, Si Hạo dặn dò. Con gái rượu nhà mình dù có bướng bỉnh thì cũng là bảo bối của bố mẹ, nhà họ Si cũng vậy. Hơn nữa cô lại thiếu vắng tình thương của mẹ nên hai người đàn ông trong nhà đều chiều chuộng cô vô cùng.

“Chú Si cứ yên tâm ạ, cháu sẽ làm được.” Cảm nhận được tình thương của ông dành cho con gái, Ôn Hành Viễn nắm chặt tay Si Nhan, nghiêm túc vâng lời.

Như lẽ thường nước chảy qua kênh, bố giao cô vào tay người đàn ông quan trọng nhất đời cô, nước mắt Si Nhan ngân ngấn quanh viền mi. Đột nhiên có cảm giác như sắp lấy chồng, trong lòng cô lại hơi có chút buồn bã, lấy cớ vào nhà vệ sinh rồi ra khỏi phòng bao.

Một lát sau, khi đã lấy lại bình tĩnh, Si Nhan ra khỏi nhà vệ sinh, nhưng lại bất ngờ va phải Tạ Viễn Đằng.

“Khéo vậy sao?” Tạ Viễn Đằng hơi sững sốt, rồi lại lập tức mỉm cười, không biết là theo thói quen hay cố gắng làm vậy.

“Khéo thật đấy, cậu cũng đến ăn cơm?” Si Nhan nghiêng đầu nhìn phòng bao, quả nhiên thấy mấy người đàn ông ngoảnh ra phía này.

Tạ Viễn Đằng gật đầu, “Em gái tôi dẫn bạn về nhà nên ra ngoài ăn.” Cảm thấy không hợp với không khí vui vẻ trong phòng, cô ra ngoài hít thở không khí, không ngờ lại gặp Si Nhan.

Có những người, có những việc, càng trốn tránh lại càng không tránh được.

Mỉm cười kiên nhẫn đợi cô ấy nói xong, Si Nhan đang định đi thì Si Hạ ra khỏi phòng. Lúc nhìn rõ người đứng cạnh Si Nhan, anh chớp mắt, “Viễn Đằng? Hai người đứng đây làm gì?”

Si Nhan kinh ngạc, nghi hoặc nhìn về phía anh, “Làm gì là làm gì?” Rõ ràng là không hiểu câu hỏi không đầu không đuôi này của anh, cô buột miệng hỏi vặn lại.

“Si Hạ.” Tạ Viễn Đằng thản nhiên chào hỏi lại, “Em đến ăn cơm với người nhà, vừa khéo gặp Si Nhan ở đây, ra đây cũng lâu rồi, em vào trong đây.” Nói xong, không chờ Si Hạ đáp lại thì cô đã đẩy cửa vào, che khuất bóng lưng ngay say cánh cửa.

Si Nhan thu hồi ánh mắt, không nói lời nào mà đi lướt qua Si Hạ, lại đột nhiên bị Si Hạ tóm cổ tay.

“Sao anh lại không vui?” Người nói là Si Nhan, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, chuyện này vốn là rất hiếm thấy.

Phản ứng của anh rất kỳ lạ, ánh mắt rõ ràng hiện vẻ chất vấn, không dễ dàng bỏ qua. Cả tiếng gọi “Viễn Đằng” kia lọt được vào tai Si Nhan, quá mức thân thiết.

Bị cô hỏi như vậy, Si Hạ lập tức tỉnh táo, càng muốn che giấu lại càng dễ bị người ta phát hiện ra, nhất là trước mặt cô em gái nhạy cảm. Buông tay ra, anh mỉm cười vuốt tóc cô, giọng điệu ôn hòa, “Mau vào thôi, Hành Viễn chờ sốt ruột rồi.”

Si Nhan bình tĩnh nhìn anh vài giây rồi không nói gì nữa mà theo sau anh đi vào phòng.

Vào đêm, sau khi đã nằm trên giường, cô trở mình liên tục mà vẫn không ngủ được. Cảnh tượng lúc tối lại một lần nữa hiện ra trước mắt, trái tim mãi cảm lại mơ hồ chua xót. Ôm chần trong bóng đêm hồi tưởng lại, trong lòng cô dâng lên cảm xúc rất khó tả, bất giác, dòng suy tư lại trôi về bốn năm trước.

Hàn Nặc đứng dưới sân trường xem đồng hồ, đến khi thấy Si Nhan chạy về phía mình, anh ta liền nhanh chóng ra đón, cầm tay cô, không ngại ngừng mà hôn lên trán cô, “Còn nhiều thời gian, không cần chạy vội thế làm gì.”

Si Nhan đỏ mặt, khẽ đẩy anh ta ra, thấy không có sinh viên nào chú ý đến thì mới nói: “Nhược Ngưng muốn lôi em đi dạo phố, vất vả lắm mới trốn đi được đấy.”

Hàn Nặc cười, đưa ngón tay vuốt nhẹ qua má cô rồi ôm cô vào lòng, “Em có thể mời cô ấy đi cùng, xong việc thì cùng ăn cơm luôn.”

“Bạn ấy nói là làm bóng đèn nhiều không tốt.” Si Nhan ngẩng mặt nhìn anh ta, “Hội sinh viên chỗ bọn anh có anh chàng nào ưu tú mà đạo đức tốt thì giới thiệu cho cô nàng đi.”

“Nói gì cơ?” Hàn Nặc cau mày nhìn cô, bất đắc dĩ nói, “Đã nói là ưu tú rồi mà còn nghi là có đạo đức hay không, câu này có vấn đề.”

“Người ưu tú đương nhiên là thành tích xuất sắc như anh rồi, lại còn đẹp trai nữa chứ. Nhưng người như thế chưa chắc đã là người tốt, cho nên phải chọn kỹ một chút, nếu làm qua quýt, tìm phải người thích đánh bạn gái thì thảm luôn.” Si Nhan không để tâm đến vẻ gườm gườm của Hàn Nặc, vẫn nghiêm túc nói, “Có được không hả?”

“Có cũng không giới thiệu cho em quen trước, ngộ nhỡ em hoa mắt thì sao đây.” Ánh mắt Hàn Nặc đậm ý cười, anh ta nghiêng đầu nhìn cô, thấy Si Nhan lườm mình thì liền chớp mắt, “Có đúng không? Mấy lần đến xem anh thi đấu, em toàn ngắm người khác nhiều hơn ngắm anh.”

“Đâu mà?” Si Nhan bĩu môi, “Mấy cuộc thi đấu chán chết, tranh luận với anh vấn đề con gà có trước hay trứng có trước còn hay hơn, hoặc tốt nhất là về phòng ngủ nướng. Nếu không phải vì có anh tham gia, cho kiểu tám người khiêng đến em cũng không thêm đi xem.” Càng nói càng tức, cô hăm hăm, “Anh đúng là không có lương tâm, oan cho em quá cơ.”

Hàn Nặc không nhin cười nổi, khẽ ôm bả vai cô, giọng nói dịu hẳn, “Anh sai rồi, đây chỉ là anh không muốn tên Trương đẹp trai đẩy bám theo em thôi. Nhan Nhan đừng giận nữa mà.”

Nghĩ đến anh bạn cá biệt ấy, Si Nhan cười khi khi, “Cái gì mà Trương đẹp trai chứ, như con đẻ mền, làm sao so với anh được.”

Hàn Nặc hớn hở mặt mày, hơi dùng sức một chút đã kéo được Si Nhan vào lòng, còn định nói gì nữa thì liền thấy có một nữ sinh đi đến.

“Hàn Nặc?” Tạ Viễn Đằng thân nhiên cười, ánh mắt rơi lên tay Hàn Nặc.

Si Nhan bình tĩnh rời khỏi vòng tay Hàn Nặc. Dù sao đây cũng là trường học, chuyện yêu đương nên kín đáo một chút.

“Anh đoán người hùng biện chính sẽ là em mà, Tạ Viễn Đằng.” Hàn Nặc mỉm cười, cũng không bỏ cánh tay đang ôm vai Si Nhan xuống.

“Tạ Viễn Đằng?” Si Nhan kinh ngạc, quên cả phép lịch sự, khẽ nhếch miệng nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt, không thể nào tìm thấy mối liên hệ với cô bé hay nghịch bòn với cô lúc còn nhỏ, “Cậu là Tạ Viễn Đằng?”

Tạ Viễn Đằng nhìn cô gái buộc tóc đuôi ngựa, quả nhiên không nhận ra, nhưng vẫn sưng sờ gật đầu.

Si Nhan hưng phấn kéo tay cô ấy, “Mình là Si Nhan này, còn nhớ không? Anh mình là Si Hạ.”

“Si Nhan?” Tạ Viễn Đằng sửng sốt, đánh giá Si Nhan một hồi, dường như trong lúc nhất thời không thể tin được cô gái thanh tú trước mặt này là con bé hay đánh nhau với cô trước đây.

Có lẽ là do tính lạnh lùng trời sinh, gặp lại sau bao nhiêu năm, Tạ Viễn Đằng không hề có vẻ thân thiện như Si Nhan, điều này khiến Si Nhan có chút thất vọng. Sau đó, Hàn Nặc vội vàng sắp xếp công việc trước cuộc thi hùng biện, không e dè mà tổng bạn gái vào phòng ông anh ở bên cạnh, dặn dò cô không được chạy lung tung, lại nói với Lý Ngôn: “Trông cô ấy nhé, đừng có mà lơ là.”

“Được rồi sáu à, vợ cậu không phải đưa lên ba, nếu lo thì đưa lên sân khấu cùng đi...”

“Nói cái gì đấy?” Si Nhan vừa ngồi xuống, nghe thấy Lý Ngôn gọi mình là vợ Hàn Nặc thì đỏ mặt, duỗi chân đá anh ta một cái, khiến Lý Ngôn trừng mắt nhìn Hàn Nặc, “Chỉ có cậu mới thu phục được con bé này, anh thì không thể kiểm soát nổi.”

Mấy người đứng cạnh Hàn Nặc cùng cười ầm lên, Si Nhan nghệt mặt ra, vội vàng đẩy anh ta, “Anh đi nhanh đi, hôm nay em nhất định sẽ cắn răng xem hết, sau đó ăn mừng với anh.”

Mọi người thấy mặt cô ngày càng đỏ thì lại càng cười to hơn. Hàn Nặc biết cô xấu hổ, cau mày nhìn đám anh em xung quanh, trêu mếu véo má cô một cái rồi mới đi cùng Tạ Viễn Đằng bàn bạc công việc.

Si Nhan nhìn bóng lưng hai người, không hiểu sao trong lòng lại chột ê ẩm. Lúc này cô mới nhớ ra, vì sao Hàn Nặc lại quen Tạ Viễn Đằng?

Bởi vì Hàn Nặc đi tụ tập bạn bè đều đưa Si Nhan đi theo, cho nên cô quen hết bạn bè của anh ta. Lại bởi tính cách cởi mở của cô, có chút quái đản, mấy anh bạn kia đều rất thích cô, qua vài lần, mọi người nói chuyện cực kỳ vui vẻ. Si Nhan nhanh chóng quên đi mối bận tâm ban nãy, tâm trạng tốt lên nhiều.

Sau đó, cuộc thi hùng biện bắt đầu, Tạ Viễn Đằng xuất hiện trong nhóm hùng biện tại trường đối thủ, cũng là trưởng nhóm giống Hàn Nặc, hai bên tranh luận một hồi gay gắt.

Là nhân vật lừng danh trong trường, tài ăn nói của Hàn Nặc tất nhiên là không phải bàn, nhưng đối với kiểu công kích triệt để, cãi chày cãi cối của đội đối phương, rõ ràng là anh ta không thích ứng được, bắt đầu có dấu hiệu thất bại.

Bốn phía hội trường xì xào tiếng nói, khán giả phía dưới xuyết xoa thán phục. Ngay cả Si Nhan cũng phải nhìn Tạ Viễn Đằng bằng con mắt khác xưa, không thể ngờ con bé hay ngồi thu lu trong xó tường năm nào lại có khẩu khí cao đến thế. Nhưng thấy Hàn Nặc thua, cô cũng hơi bức, bất chấp phía sau có nhiều sinh viên khác liền đứng dậy gào lên với Lý Ngôn: “Anh cả, bọn họ chơi bẩn, vấn đề đẩy trâu cũng không trả lời nổi, sao lại bắt nhà người ta phải trả lời.”

Lý Ngôn thấy Hàn Nặc đảo mắt qua liền cuống cuống kéo Si Nhan ngồi xuống, cố gắng nói nhỏ: “Bình tĩnh đã, xem thằng sáu xử lý nó thế nào đã nào.”

Tạ Viễn Đằng vừa nói xong, đồng đội phía Hàn Nặc không đáp lại được, anh ta thu hồi ánh mắt, chậm rãi đứng lên, gạt bỏ phong cách lấy dẫn chứng hằng ngày mà phát huy khả năng luật sư tiềm ẩn, tùy cơ ứng biến một bước vào thẳng vấn đề, chậm rãi khiến giấc mộng quán quân của đối phương tan thành mây khói.

Tiếp theo đó, đến lượt đội Tạ Viễn Đằng á khẩu không trả lời được, rõ ràng là đã bị khiếp sợ trước Hàn Nặc. Trận đấu coi như chấm dứt, Hàn Nặc ngăn được con sóng dữ, đem lại chiến thắng vẻ vang cho trường, đạt được giải nhất cuộc thi hùng biện giữa các trường đại học của năm nay.

Dường như Hàn Nặc được sinh ra là để làm nhân vật đứng đầu, đối với chiến thắng này, anh ta chẳng mấy để ý. Ngược lại, Si Nhan mừng rỡ, miệng không khép lại được, hờ hết điên cuồng, hai mắt như nở đầy hoa đào, gương mặt đầy vẻ sùng bái.

Lý Ngôn nhìn cô, lắc đầu ngao ngán, “Chú ý hình tượng, con bé này.”

Si Nhan cười hì hì, vẫy tay với Hàn Nặc đang ở trên sân khấu. Hàn Nặc mỉm cười, nắm tay với đội đối thủ, lại nói mấy câu với Tạ Viễn Đằng, đưa mắt nhìn họ rời khỏi sân khấu thì mới nhảy xuống phía dưới, “Vừa này nóng ruột không?”

“Đương nhiên rồi, thi hùng biện như trận quyết đấu của cao thủ võ lâm, bọn anh quang minh chính đại, còn cậu ấy giở trò, ngụy biện.” Si Nhan đặt chai nước khoáng vào tay Hàn Nặc, lại thoáng nhìn thấy Tạ Viễn Đằng đi về phía mình. Cô cười yếu ớt, lắc lắc tay, quay đầu thăm vấn anh ta, “Anh quen Tạ Viễn Đằng à?” Bất giác, giọng nói đầy vị chua.

“Đi thi có gặp qua hai lần, tài ăn nói của cô ấy đúng là không tồi.” Thần sắc Hàn Nặc vẫn như bình thường, thấy Tạ Viễn Đằng vừa lúc ra khỏi hội trường, anh ta kinh ngạc, “Anh còn đang thấy lạ tại sao em lại quen cô ấy.”

“Anh còn để mắt đến người ta, sao em lại không quen được?” Si Nhan gạt tay anh ta ra, nghĩ đến ánh mắt lúc trước của Tạ Viễn Đằng, chợt có chút ghen tuông.

Hàn Nặc khẽ cười, xoay người cô lại, dịu dàng nói: “Sao anh lại nghĩ thấy mùi chua thế hả?”

Si Nhan trừng mắt nhìn anh ta rồi xoay người đi ra ngoài. Hàn Nặc không ngăn cản, chỉ lơ đãng đi theo sau cô.

Ra khỏi hội trường, thấy cô đi về phía kí túc xá, Hàn Nặc vội vàng kéo cô lại, “Còn chưa ăn mừng với anh mà, anh cả đi trước rồi, đừng để mọi người đợi.”

“Không đi, tức no rồi.” Si Nhan nghiêng mặt, cố ý không nhìn anh ta, bắt đầu giở trò.

Hàn Nặc nhếch khóe miệng, dịu dàng nói: “Đồ ngốc này, em nghĩ là ai cũng giam anh như em hả? Yên tâm đi, trước khi đi người ta nói là đợi sau này hẹn thời gian với em cùng đi ăn cơm mà thôi.”

Tình cảm của Hàn Nặc đối với mình, đương nhiên là Si Nhan rất tin tưởng, nhưng trong mấy cô gái bé nhỏ thường có một chút tính ích kỷ, nhất là khi thấy tình địch xuất hiện thì lại càng khó khống chế được. Nhưng nghe Hàn Nặc nói thế, sắc mặt cô dịu đi rất nhiều.

Hàn Nặc thấy cô không nói gì nữa, biết cô đã gần hết giận rồi nên vẫn giữ nguyên giọng điệu dịu dàng, ôm cô vào lòng, “Ai chẳng biết anh là hoa đã có chủ, không ai dám cướp mất của em đâu. Hơn nữa, em không tin anh à?”

Khóe miệng Si Nhan chậm rãi cong lên, thân thể thả lỏng, nép vào lòng anh ta, “Không chắc được, nói không chừng vẫn có người ham muốn nhan sắc của anh.”

Sau một cuộc thi hùng biện, miệng lưỡi Hàn Nặc đã khô đắng, Si Nhan lại lèo nhèo với anh ta thế này khiến anh ta mếu máo, “Không phải là em không biết, anh chỉ mong em ham thôi.”

Si Nhan đẩy anh ta ra, không nhìn cười được. Một cơn gió nhỏ giữa đôi tình nhân đã được Hàn Nặc làm dịu lại như thế.

Lúc mới gặp lại Tạ Viễn Đăng, sau những phút hưng phấn, mọi người cũng hay nói chuyện với nhau. Si Nhan cũng không nhắc đến cô ấy trước mặt Nhược Ngưng, cho đến khi biến cố xảy ra, Hàn Nặc ôm cô ấy đi qua Si Nhan, trái tim cô mới đau như bị kim châm liên tục vậy.

Từ đó, đối với Tạ Viễn Đăng, Si Nhan không hề nhắc đến nữa.

Mười năm trước, hai người là hai cô bé cùng lớn lên trong đại viện. Một đứa nghịch ngợm như ranh, một đứa cao ngạo lạnh lùng. Trong lúc chơi đùa vô tình đánh rơi pháo lên tay Si Hạ, chuyện giữa hai cô gái dường như vẫn còn quá nhỏ, qua nhiều việc, có lẽ cũng rơi vào quên lãng.

Hơn mười năm sau, hai cô là hai nữ sinh viên trong trường đại học. Một người lột xác thành cô gái thanh tú, có cuộc sống dễ chịu và tình yêu ngọt ngào, còn người kia cũng trở mã duyên dáng yêu kiều. Bất ngờ gặp lại nhau, rồi đi qua nhau khi phát sinh biến cố, khoảng cách giữa hai cô gái càng xa thêm.

Điểm không giống với khi còn bé chính là, khi trưởng thành, không ai có thể coi đó là giấc mơ được nữa, hồi ức dù đã xa nhưng không sao xóa mờ. Nút thắt từ năm nào, vẫn không biết nên cởi ra sao, mà cũng chẳng biết ai sẽ là người cởi...

59. Chương 59: Yêu Em

Lúc Ôn Hành Viễn đến đón Si Nhan, cô còn đang ngồi trong phòng khách xem tivi. Si Hạ cũng ở đó, có điều, sắc mặt của hai anh em không được tốt cho lắm. Từ lúc dậy cho đến khi ăn xong bữa sáng, không ai mở miệng nói chuyện.

“Bố, con đi đây.” Si Nhan mặc áo khoác, cầm lấy túi xách chuẩn bị ra ngoài, không hề chào Si Hạ.

“Đi đi, hỏi thăm cô chú Ôn hộ bố nhé.” Si Hạ nhìn con gái, tươi cười hiền hòa, “Không cần về gấp đâu, ở lại với Hành Viễn hai ngày cũng được.”

Si Hạ nhìn cô gật đầu, trong khoảnh khắc cô quay người đi, cảm giác khó chịu tới qua lại ập đến. Anh hoàn toàn bị ánh mắt lạnh nhạt của cô đánh bại, rốt cuộc cũng trầm giọng nói: “Anh tiễn em đi.”

Nhanh chóng đứng dậy như thể sợ cô từ chối, Si Hạ không nói lời nào mà đưa cô ra khỏi cửa.

Trong thang máy, Si Nhan đứng phía trước anh, im lặng không nói gì, sắc mặt chẳng thay đổi.

“Giận anh à?” Giọng nói cực kỳ bình tĩnh, thậm chí còn dịu dàng, Si Hạ chủ động lên tiếng.

Si Nhan bình tĩnh đứng tại chỗ, trong lòng đúng là có chút ghen tỵ, trước mắt mờ mịt. Đúng là cô có tức giận, cô biết cô không nên như vậy. Đó là người anh trai cô yêu quý, từ nhỏ đã là người hiểu cô rõ nhất. Đáng ra cô phải chúc phúc cho anh, cô hy vọng anh được hạnh phúc, nhưng, tại sao lại cứ phải là cô ấy? Mà tại sao lại phải giấu cô?

“Anh thích cô ấy.” Si Hạ thở dài, trầm giọng kể, “Lúc em học năm thứ tư đại học, có một lần anh đến trường đón em, vô tình gặp cô ấy ở trường bên cạnh...” Anh muốn nói, thật ra họ chỉ tình cờ gặp lại nhau, anh còn muốn nói, anh thực sự không có ý giấu giếm.

“Em không phải trẻ con, em có cuộc sống của em, anh cũng thế.” Không cho anh cơ hội nói xong, trong lúc thang máy mở ra, Si Nhan chặn lời anh, “Anh thích ai là chuyện của anh, không phải nói với em.” Cô vốn là người nhạy cảm, một tiếng “Viễn Đăng” của anh đã đủ để cô hiểu rõ ràng. Chẳng trách cho dù cô gắng hỏi thế nào anh cũng không chịu nói nửa chữ. Người mà anh cô thích là Tạ Viễn Đăng, cô gái đó có điểm giống cô là từng yêu Hàn Nặc, còn điều khác biệt duy nhất là cô nguyện ý vì Ôn Hành Viễn mà buông tay. Còn cô ấy? Cô ấy có thể buông tay không? Cô không biết nữa.

Ra khỏi thang máy, đột nhiên Si Nhan quay đầu lại nhìn anh, nhẹ giọng nói: “Anh, em không có quyền can thiệp vào chuyện của anh, cũng không muốn can thiệp, nhưng mà đừng có chuyện gì cũng giấu em, em không muốn mình lúc nào cũng là người cuối cùng biết chuyện.”

Trong sự kinh ngạc là sự chết lặng mơ hồ, lúc mở miệng, giọng điệu anh đã bình tĩnh trở lại, “Tiểu Nhan, anh không muốn vì anh thích cô ấy mà em mất vui, em là em gái anh.”

Một bên là người anh yêu, một bên là cô em gái anh cưng chiều, Si Hạ rơi vào thế khó xử. Anh không khỏi nghĩ, Tạ Viễn Đằng năm lần bảy lượt từ chối anh, có lẽ ít nhiều cũng liên quan đến Si Nhan. Dù sao giữa hai cô cũng có mối khúc mắc, còn có vẻ ngại ngùng mơ hồ, khoảng cách này thật sự không dễ gì kéo gần lại được, nhưng anh không muốn từ bỏ.

Bất luận là Si Nhan hay Tạ Viễn Đằng, đều là người quan trọng trong cuộc đời anh.

“Chúng ta là anh em, ngoài bố mẹ ra, chúng ta là người thân thiết nhất, nhưng chúng ta không thể ở bên cạnh người kia cả đời được.” Sắc mặt Si Nhan có chút lạnh nhạt, cô bình tĩnh nhìn anh, “Em sẽ lập gia đình, anh cũng sẽ kết hôn, sớm muộn gì cũng sẽ có người phụ nữ cùng anh sống hết nửa đời còn lại, đó là vợ của anh, là...chị dâu của em.” Si Nhan quay đầu, Si Hạ bất giác phát hiện ra khóe mắt cô ướt ướt. “Lúc còn nhỏ em đã nghĩ, người ấy sẽ là người như thế nào, có thể sẽ rất đẹp, cũng có lẽ sẽ dịu dàng. Nhưng bất kể là ai, nếu anh và người đó yêu nhau, nếu chị ấy cũng yêu quý em như anh, đương nhiên em sẽ rất thích người anh chọn. Người ta nói yêu ai yêu cả đường đi, mối quan hệ của bọn em sẽ tốt đẹp thôi.” Si Nhan dừng một chút, lại như đang đắn đo xem có nên nói hay không, đến khi thang máy sắp đóng lại, Si Hạ mới nghe thấy cô ầu ơ nói: “Nhưng cô ấy thì...”

Ôn Hành Viễn đứng trước xe, thấy hai mắt Si Nhan đỏ hoe thì chợt nhú mày. Làm sao đây? Tối hôm qua, khi tiễn anh xuống nhà, tâm trạng cô đã có vẻ không tốt, trước khi ngủ có nói chuyện điện thoại, Si Nhan lấy cớ mệt để anh khỏi hỏi đến.

Trong lúc đang tò mò, chuông di động vang lên. Từ lúc nghe điện thoại anh đã bắt đầu nhú mày, nghiêng đầu nhìn Si Nhan im lặng ngồi bên ghế phó lái. Anh trầm giọng nói: “Mình biết rồi, cậu đừng lo.”

Cúp điện thoại, anh khởi động xe, đồng thời dịu dàng nói: “Tiểu Nhan, anh đưa em đến chỗ này trước đã, ngày mai bọn mình mới về thành phố S.”

Không hề biết là Si Hạ gọi tới, nghe thấy Ôn Hành Viễn nói sẽ thay đổi lịch trình, Si Nhan ủ rũ ngẩng đầu lên nhưng không nói gì.

Ôn Hành Viễn mỉm cười, kéo tay cô lại, cũng không giải thích gì nhiều.

Hai mươi phút sau, xe dừng lại ở một tiểu khu cao cấp phía bắc nội thành.

“Đến đây làm gì?” Tâm trạng Si Nhan tốt hơn nhiều, thấy anh xuống xe, cô liền hỏi.

Ôn Hành Viễn cau mày, tự nhiên dắt tay cô, vẫn không nói gì.

Cho đến khi anh dùng chìa khóa mở cửa căn hộ ở tầng mười hai của tòa nhà B, Si Nhan vẫn không hiểu gì.

“Đây là...”

“Nhà bọn mình ở thành phố A.” Ôn Hành Viễn giải thích, cầm chùm chìa khóa đặt vào tay cô, “Em không muốn đến thành phố S làm việc cùng anh, anh lại không nỡ để hai đứa mình phải ở riêng, mà anh lại không thể ở mãi nhà trọ của em được, cho nên...”

“Cho nên anh mới mua chỗ này?” Si Nhan kinh ngạc. Đây là tòa nhà tốt nhất thành phố, bất kể là môi trường sống hay quản lý đều không thua kém gì công trình Kim Bích Thiên Hạ đang thi công. Anh vì cô mà mua một căn hộ ở thành phố A? Anh, có thể chiều cô như thế sao?

Đột nhiên, Si Nhan vô cùng cảm động. Anh có tiền, có thể mua được căn hộ xa hoa hơn thế này, nhưng, tiền không phải là vấn đề, cô cảm động bởi anh để tâm. Thành phố A và thành phố S không xa nhau lắm, nhưng vì người thân của cô ở đây, dù Si Nhan không nói, nhưng Ôn Hành Viễn biết rằng cô vẫn chưa muốn rời đi.

“Nhà này là của chỗ quen biết, cũng rẻ thôi.” Ôn Hành Viễn cười, ôm cô đi vào trong, “Thăm quan xem có hài lòng không, mới lắp đặt thiết bị đầy, đồ dùng trong nhà là do anh chọn. Nếu em không thích, khi nào đến thành phố S thì bọn mình sẽ đi mua.”

Hai người bước vào phòng khách. Sàn nhà được kết hợp gạch men với gạch hoa. Ngang đầu lên trần nhà, ngọn đèn chùm thạch anh được tạo tác hình hoa rở, thanh nhã mà tinh tế, ánh sáng dịu dịu. Hai vách tường được thiết kế thành những ô kẻ vuông tối màu, bên cạnh có đặt bể cá hình vòng cung, tăng thêm độ sâu cho phòng khách. Đây một cánh cửa ra, phòng ngủ cũng được thiết kế vô cùng khéo léo, có lẽ là đặc biệt hơn cả. Bàn trang điểm, thảm trải sàn, ghế ngồi đều mang phong cách châu Âu, khiến không gian vừa mang vẻ sang trọng nhưng không mất đi nét thanh nhã.

Ôn Hành Viễn dẫn cô đi thăm phòng cho khách, phòng ăn, thư phòng, thậm chí còn có cả phòng trẻ con. Nhìn không gian sang trọng, thiết kế đơn giản mà lại không mất đi cảm giác ấm cúng, hai mắt Si Nhan ngẩn ngơ, cô ôm cổ Ôn Hành Viễn khóc nức nở.

“Cô nàng này, sao lại khóc?” Ôn Hành Viễn ôm cô ngồi xuống ghế salon trong phòng khách, vỗ nhẹ lưng cô, “Không phải là thích thiết kế đơn giản mà cổ điển sao, anh đã cố gắng lược bỏ đồ trang trí rồi đấy, vừa gọn gàng mà nhìn lại sang, thế mà vẫn không hài lòng?”

Si Nhan càng khóc to hơn, nằm trong lòng anh lắc đầu nguầy nguậy. Một lúc sau, cô mới nghẹn ngào nói: “Anh em bảo, anh sang Mỹ nhưng nhất quyết không chịu học ngành chú Ôn chọn cho, lên đi học thiết kế một năm, sau này chú Ôn tức giận phát bệnh tim, anh mới chịu bỏ học. Thật thế à?”

Ôn Hành Viễn không ngờ cô đã biết, kéo cô lại gần hơn, dùng khăn tay lau nước mắt cho cô, thờ ơ nói: “Lúc đấy anh nhờ Hành Dao đi học thay anh, chỉ sợ bố anh gọi điện hỏi thầy chuyện học hành của anh. Ai ngờ anh ấy trốn học vì mãi theo đuổi chị dâu, cuối cùng cũng bị phát hiện ra.” Anh cười, lại nhớ đến điều gì đó thì thu nụ cười lại, tiếp tục nói: “Lúc đấy bố anh cũng chuẩn bị ra tay rồi ý chứ, anh cũng sợ sợ, chờ bố xử lý, kết quả là đột nhiên bố ngã quỵ xuống. Sau đó mẹ anh cũng sang Mỹ, mắng anh là đồ bất hiếu, không còn cách nào nên phải bỏ.”

“Chưa từng thấy anh đại như thế.” Nước mắt của Si Nhan vừa được lau đi lại chảy xuống. Sao cô lại không biết anh học thiết kế là vì cô chứ, thật ra anh muốn có chung sở thích với cô.

“Đại chỗ nào nào?” Ôn Hành Viễn cười, gương mặt bất giác hơi hồng. Anh hôn lên khuôn mặt nhỏ xinh của cô, đến khi cô nín khóc mới dựa vào ghế, thỏa mãn thở dài một hơi, “Cuối cùng cũng không phí công học, tốt xấu gì cũng được trở tài trước mặt em.”

Si Nhan nép vào lòng anh, áp mặt lên ngực anh lắng nghe nhịp tim đập rầu rĩ, cảm giác rất an tâm, lại như nghe được âm thanh êm tai nhất đời. Cô từ từ nhắm mắt lại, khẽ nói: “Anh yêu cả sở thích của em như vậy, không sợ sẽ là đem giỏ trúc đi tát nước à?”

Ôn Hành Viễn ôm cô, vuốt tóc cô như thể trấn an một đứa trẻ, “Nói thật, lúc anh muốn dừng bước nhất, chính là lúc em và cậu ta yêu nhau.” Ngừng một chút, thấy cô không nói gì, anh mới tiếp tục: “Nhưng mà, tình cảm không đến không đi như nước, không thể nhận rồi dễ dàng thả ra được. Thích một người rất dễ, nhưng mà muốn quên thì khó vô cùng. Anh đã thử rất nhiều lần, đều thất bại cả. Cứ miễn cưỡng mình thế, lúc đó anh đã quyết định, đợi em lập gia đình thì thôi. Nếu khi em kết hôn mà anh vẫn không có cơ hội, anh sẽ tìm đại một người phụ nữ nào đó, kết hôn rồi sống nốt nửa đời còn lại.”

Đối với tình yêu của Ôn Hành Viễn, Si Nhan không dám tìm hiểu quá sâu. Cô sợ anh cố gắng bao nhiêu năm, không phải chỉ cần tình yêu của cô là có thể đáp lại được. Nghe anh nói rằng đợi đến khi cô lập gia đình, tìm một người phụ nữ sống cho qua ngày, trái tim Si Nhan đau ê ẩm.

Anh là một người đàn ông, là cậu ấm nhà họ Ôn, bất kể là thân phận hay yếu tố khác, anh cũng không thể không kết hôn, nhưng anh lại kiên trì đến phút cuối cùng. Tình cảm sâu nặng như vậy, người đàn ông si tình như vậy, mà cô lại từng không cần anh.

Nước mắt ngừng rơi, chất lỏng nóng ẩm tụ lại trên ngực áo anh, in dấu vết mờ nhạt. Một lúc sau, anh nghe thấy cô nói: “Ôn Hành Viễn, cảm ơn anh đã yêu em, cảm ơn mười năm kiên trì của anh, em rất hạnh phúc, thật đấy, chưa bao giờ hạnh phúc như vậy cả.”

Chưa bao giờ tỉnh táo như lúc này, thì ra, chính cô lại khát khao tình yêu đến thế. Thì ra, tình yêu của anh, cô muốn có đến vậy.

Ôn Hành Viễn im lặng một lúc lâu, anh hôn lên mái tóc đen của cô, dịu dàng nói: “Anh may mắn được làm người đem lại hạnh phúc cho em.”

Rõ ràng vẫn là giọng nói thường ngày, nhưng khi lọt vào tai Si Nhan thì lại cực kỳ dịu dàng, trìu mến. Cô mỉm cười, nói một câu khiến Ôn Hành Viễn cảm động không nói được gì hơn.

“Hành Viễn, mình kết hôn đi...”

Không cần biết là xuất phát từ sự rụt rè của con gái hay cái khác, lời này cũng không đáng được nói ra từ miệng Si Nhan. Nhưng mà, cô thần nhiên cầu hôn anh mất rồi.

Khi ấy, khi cô đang giãy giụa trong khổ đau, đang cô quạnh sợ hãi trong biển người mờ mịt, cũng luôn hoài niệm hồi ức trùng trùng; Lúc này, cô nguyện ý vì anh, chuyện cũ bị phủ nhòa, bị quên đi để bắt đầu với một người mới. Cô nguyện ý yêu, ra lời hứa hẹn cuối cùng, không để anh phải suy tính thêm nữa.

Cuộc đời cô đã có anh làm bạn; Hạnh phúc của cô đã được anh tiếp nối.

Si Nhan tin rằng, Ôn Hành Viễn là lựa chọn chính xác nhất đời cô.

60. Chương 60: Giác Mơ Khó Hiểu

Yêu vốn là điều tuyệt vời, thế giới này cũng nhờ tình yêu mà đẹp hơn. Ít ra, trong mắt Ôn Hành Viễn là như thế. Chưa bao giờ dám nghĩ Si Nhan sẽ chủ động đưa ra đề xuất kết hôn, dù đã thầm thiết lắm rồi, anh vẫn lo lắng, anh không biết bóng dáng kia trong lòng cô đã phai nhạt chưa. Anh không dám hỏi, thậm chí không dám dò xét.

Một nụ cười mỉm, một ánh mắt quyến luyến, đã đủ để anh hạnh phúc rồi. Khi cô làm mọi thứ vì anh, khi anh có được cô, anh mới biết mình yêu cô biết bao nhiêu.

Trong mười năm, anh toàn tâm toàn ý cho tình yêu này, nhưng lại không phải nam chính trong đời cô. Lúc ấy, anh từng nản chí, từng ủ rũ, cảm giác mất mát đó không phải ai cũng hiểu được. Lúc ấy, anh ăn không thấy vị, đêm không ngủ, những chi tiết nhớ được cũng đều là cô, chỉ có cô.

“Em nghĩ, em có thể.” Một câu trả lời nhẹ nhàng đã đẩy anh lên đỉnh của hạnh phúc, dường như anh vui đến mức muốn bật khóc. Si Nhan không hề biết, anh đã chờ lời này trong vô vọng.

“Hành Viễn, đừng rời xa em...” Một đêm trước khi rời khỏi thành phố A, trong cơn hoan ái, câu nói kia khiến anh trầm luân. Anh không ngừng muốn cô, dùng thân thể để nói cho cô biết anh yêu cô, rất rất yêu, anh sẽ không rời xa cô, vĩnh viễn không. Đêm đó, họ triền miên không biết mệt mỏi, nhiệt tình hưởng thụ thân thể thanh tân của nhau.

“Hành Viễn, mình kết hôn đi!” Ngay lúc này, cô đã lấy lời hứa hẹn để giao trái tim mình, lời này lọt vào tai anh trở nên lời lẽ đẹp nhất khiến hai mắt Ôn Hành Viễn hơi ướt, trái tim anh hoàn toàn say.

Ôm chặt cô vào lòng, một lúc sau, anh cất tiếng khàn khàn, “Đồ ngốc, em không biết là câu này nên để đàn ông nói à?”

Si Nhan cười, đặt trán anh vào sát ngực mình, cô muốn anh nghe rõ trái tim cô cũng đang nói: “Yêu anh.”

Yêu Ôn Hành Viễn, Si Nhan cho rằng Thượng đế quá ưu ái mình. Vốn nghĩ rằng, chỉ có thời gian mới chữa được vết thương cho cô, chỉ có thời gian mới kéo cô ra khỏi bóng ma tâm lý. Đến giờ, Si Nhan mới bừng tỉnh, vào giây phút cô đặt chân lên mặt đường đá xanh ở Cổ Trấn, Ôn Hành Viễn đã cẩn thận xoa dịu vết thương trong cô, nỗi đau của cô rồi.

Cô ôm anh, chủ động hôn anh, vừa chú tâm, vừa dịu dàng.

Ôn Hành Viễn ngửa mặt lên. Nụ hôn của Si Nhan trượt từ gương mặt anh xuống dưới, qua cổ anh, cô khẽ cắn lên yết hầu của anh...

“Nhan...” Yết hầu lên xuống, anh khàn giọng gọi cô.

Si Nhan ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt mê ly của anh. Cô mỉm cười, đưa tay cởi áo khoác của anh ra, sau đó, cởi từng cúc áo sơ mi của anh.

Nhìn gương mặt ửng đỏ của cô, đôi mắt anh càng thăm hơn, không đợi cô cởi hết cúc áo, anh đã đưa tay ấn gáy cô, trao một nụ hôn mãnh liệt. Anh chưa từng khao khát một người như vậy, thân thể mềm mại của cô dễ dàng nhóm lên ngọn lửa tình trong anh. Anh mút mạnh lấy cánh môi cô, như để làm giảm đi nỗi nhớ nhung và khát khao mấy ngày qua.

“Ừm...” Si Nhan nhanh chóng bị nụ hôn của anh rút cạn sức, ngay lúc cô suýt ngất thở, anh liền xoay người, đè cô xuống ghế salon.

Khuôn mặt cô đỏ lựng, bao nhiêu dũng khí ban nãy đã bay không thấy tăm hơi. Ánh mắt anh vương trên thân thể nửa trần của cô, Si Nhan quay đầu đi, không dám nhìn anh nên nhắm mắt lại.

Ôn Hành Viễn cười, cúi đầu xuống cắn tai cô, giọng điệu mập mờ, “Mở mắt ra nhìn anh.”

Lúc này, giọng nói anh hơi khàn, nhưng lại vô cùng gợi cảm khiến người ta không thể từ chối nổi. Si Nhan mở mắt ra, nhìn vào cơ ngực rắn chắc của anh, hàng mi dài khê run, cô chần chừ rồi đưa tay ra sờ.

“Anh đã từng nói chưa, em chính là một con yêu tinh nhỏ.” Ôn Hành Viễn thở hắt ra một hơi, sau đó lập tức đè lên người cô.

Cô là người hay xấu hổ, mỗi lần anh yêu cô, cô đều không dám mở mắt, thậm chí cố nhịn không rên rỉ ra tiếng. Nhưng cô cũng rất nhiệt tình, thật sự khiến anh mất hồn, riêng việc cô mạnh dạn đáp lại đã khiến anh khó kìm lòng nổi rồi.

Hai tay ôm chặt vòng eo nhỏ của cô, để cơ thể mềm mại của cô kề sát vào thân mình nóng rực của anh, anh vén lọn tóc dài vương trên cổ cô ra rồi hôn lên cần cổ trắng nõn.

Chiếc salon màu sô-cô-la tôn lên làn da trắng ngần của cô, nhìn dáng vẻ yêu kiều này của cô, ngọn lửa dục tình trong anh không ngừng bùng cháy khiến anh không thể khống chế được, “Nhan, anh yêu em...” Tiếng nói vừa dứt, thân thể anh đã tiến mạnh vào, động tác vừa mạnh vừa nhanh như thể muốn xuyên thủng cô khiến Si Nhan gần như không chịu nổi.

“Hành Viễn...” Bị anh tấn công quá điên cuồng, cô kêu lên một tiếng, bất lực phải thừa nhận cuộc chiếm đoạt mãnh liệt của anh, cuối cùng, Si Nhan không nhịn được những tiếng rên rỉ mất hồn.

Nghe thấy tiếng nỉ non yêu kiều của cô, trong nháy mắt, anh càng hưng phấn hơn, động tác càng thêm mạnh mẽ...

Tình yêu đến độ nồng nàn, dục vọng khó có thể kìm chế được. Một ngày đông đầy ánh nắng mặt trời, hai người yêu nhau dùng thân thể để nói lên tình yêu say đắm dành cho nhau.

...

Bình lặng trở lại, Ôn Hành Viễn bế cô về phòng. Si Nhan tựa vào ngực anh, ôm thắt lưng anh rồi nhắm hai mắt nghỉ ngơi.

Ôn Hành Viễn ôm cô, gương mặt tuần tú chôn trong mái tóc cô, “Muốn anh à?”

Áp khuôn mặt đỏ ửng lên lồng ngực ấm áp của anh, cô thẹn thùng ậm ừ.

Ôn Hành Viễn mỉm môi, thỏa mãn cười, một lúc sau mới nói: “Có muốn ngủ một lúc không? Anh gọi điện thoại ẹ, mai mình về.”

“Đừng, giờ còn sớm, một lúc nữa mình đi.” Ngẩng mặt lên, Si Nhan nói với anh.

“Anh sợ em mệt quá thôi.” Nụ cười tươi rói, bàn tay anh vỗ về khuôn mặt nhỏ của cô, quyến luyến vô hạn.

Si Nhan đánh anh một cái, mặt càng đỏ hơn. Khuôn mặt anh tới gần cô, anh nở nụ cười mờ ám, lúc cô không kịp trốn tránh thì đã nghe thấy anh nói: “Bởi vì anh vẫn còn muốn em...”

Cô vừa kịp “ưm” một tiếng thì đã bị anh đè xuống dưới, lại một màn ân ái ngọt ngào tiếp diễn trong phòng ngủ...

Qua một hồi triển miên mãnh liệt, Si Nhan đâu còn sức lực mà về thành phố S. Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, cô nghe thấy Ôn Hành Viễn gọi điện ẹ.

“Mẹ, con là Hành Viễn đây...Hôm nay bọn con không về được, bọn con ở lại thành phố A thêm một ngày...Không có gì ạ, con dâu mẹ căng thẳng thôi...Dạ được, con biết rồi, trưa mai bọn con về ăn cơm...”

“Hành Viễn, em khát quá.” Đợi anh cúp điện thoại, cô nhắm mắt gọi anh.

“Đợi một lát nhé em yêu.” Ôn Hành Viễn đứng dậy mặc quần áo, nhanh chóng rót một cốc nước đem đến.

Ôm cô vào lòng, anh đặt cốc bên môi cô, nhẹ giọng nhắc nhở, “Cẩn thận nóng.”

Uống hết cốc nước, Si Nhan ôm anh không cho anh đi. Ôn Hành Viễn dựa người vào thành giường, nói bên tai cô: “Nếu mẹ biết bọn mình quyết định kết hôn, nhất định sẽ cực kỳ vui.”

“Nhưng anh còn chưa nhận lời em mà.” Si Nhan giở trò, đáng vẻ bĩu môi vô cùng đáng yêu, như một đứa trẻ vậy.

Ôn Hành Viễn khẽ bật cười: “Anh tưởng em phải biết là anh cầu còn không hết ý chứ. Chẳng lẽ vừa nãy biểu hiện của anh còn không đủ rõ ràng?”

Vùi mặt vào lòng anh, cô đưa tay cấu anh một cái, nụ cười bên môi càng đậm thêm.

Lặng lặng ôm nhau một lúc, Si Nhan lại lo lắng hỏi: “Liệu cô có thích em không?”

“Đương nhiên là thích rồi. Em không biết mấy tháng nay mẹ nhắc anh đưa em về bao nhiêu lần đâu, cứ gào lên là anh ngu dốt, nếu anh không làm cho em đồng ý lấy anh, mẹ sẽ ra tay đi hỏi em đấy.”

Cảm giác được bàn tay anh vừa luồn vào trong chăn vuốt ve tấm lưng nhẵn mịn, Si Nhan nhoẻn miệng cười, “Hành Viễn, không đi làm chán lắm, em muốn mở một văn phòng.”

Ôn Hành Viễn không phản đối, dịu dàng nói: “Em thích làm gì thì cứ làm, kể cả kết hôn rồi cũng vẫn như thế, có điều không được làm mệt quá, không được bỏ rơi anh. Thế nào?” Lòng bàn tay anh chạy dọc sống lưng cô, tay trái nắm lấy tay cô, “Cần anh làm gì không?”

“Anh chỉ cần ủng hộ tinh thần cho em là được rồi, vấn đề kinh tế không cần anh nhúng tay, em có tiền tiết kiệm.” Si Nhan nằm trong lòng anh, không muốn nhúc nhích, lại càng lưu luyến vòng tay anh, lưu luyến cảm giác được làm nũng với anh.

Trận hoan ái kịch liệt khiến cả hai đều có chút uể oải, chỉ dùng bữa tối qua loa rồi đi nghỉ sớm. Nhưng, dù nằm trong lòng Ôn Hành Viễn, Si Nhan vẫn không thể ngủ ngon được.

“Đừng...Đừng...Mẹ...” Kinh hãi hét một tiếng, Si Nhan bật dậy, cả người đầy mồ hôi.

Ôn Hành Viễn bừng tỉnh, xoay người bật đèn ngủ rồi quay lại ôm cô vào lòng, “Sao thế, Tiểu Nhan?”

Si Nhan thở hổn hển, mãi lâu mà vẫn không nói ra lời.

“Vừa gặp ác mộng?” Hơi thở quen thuộc và vòng tay ấm áp khiến Si Nhan dần bình ổn lại.

Nhúu đôi mày thanh tú, cô nghẹn ngào, “Gần đây không hiểu sao, em luôn mơ thấy mẹ.” Hít một hơi thật sâu, cô nói tiếp: “Trong mơ đen sì, không nhìn rõ cái gì cả, em sợ chết mất.”

Nhướng mày, anh dịu dàng trấn an: “Có thể do dạo này mệt mỏi quá. Mai anh sẽ đưa em đến chỗ Cao Các kiểm tra xem thể nào, cứ tình trạng ngủ không ngon thế này thì ăn uống cũng không tiêu.” Nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, Ôn Hành Viễn xót xa. Anh lau mồ hôi trên trán cô, ôm cô nằm xuống, “Có chỗ nào không thoải mái không?”

Si Nhan nép vào lòng anh, khẽ lên tiếng: “Thỉnh thoảng hơi nhức đầu, nhưng ngủ một lúc lại không sao, cũng có lúc ngứa ngứa sốt.”

“Chưa thấy em kêu đau bao giờ, phải biết lo cho sức khỏe chứ.” Ôn Hành Viễn cau mày, kéo chăn cho cô, “Si Hạ vẫn nói sức khỏe em tốt, sao lại hay sốt được? Sáng mai đến bệnh viện trước, nếu bị bệnh thì đừng hòng làm đám cưới.”

“Không làm thì thôi, em vẫn chưa hài lòng đâu đấy.” Si Nhan không muốn anh lo lắng, lại ra vẻ băng quơ nói: “Không có gì đâu, cùng lắm thì ngủ một giấc là không sao nữa, mai lại nhảy nhót như bình thường.”

Thở dài, cười cười, anh nói: “Ngủ đi, ngày mai đi kiểm tra xem.”

61. Chương 61: Niềm Vui Tái Ngộ

Sáng sớm, lúc Si Nhan tỉnh dậy, Ôn Hành Viễn đang chống tay dưới đầu, nằm nghiêng ngắm cô. Dụi dụi đôi mắt tèm nhèm, cô mỉm cười, làm lộ ra chiếc má lúm đồng tiền nho nhỏ, trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

Thì ra, được tỉnh lại trong vòng tay người mình yêu lại là cảm giác kỳ diệu đến thế. Trong thoáng chốc trao ánh mắt với anh, Si Nhan cảm thấy trái tim mình rạo rực, có ngượng ngùng, có êm ái, mà lại càng nhiều cảm giác vui sướng hơn. Cô bướng bỉnh, nhưng trong lúc này, cô cảm giác tính tình ngang ngạnh của mình đã bị ánh mắt dịu dàng của anh hòa tan. Có lẽ, tình yêu có sức mạnh thần kỳ như vậy, có lẽ, chỉ cần tìm được người thích hợp thì sẽ có được cảm giác hạnh phúc đó.

Ngón tay anh khẽ lướt nhẹ trên mặt cô, anh cười: “Con lợn này, ngủ tài thật đấy.”

“Ăn được ngủ được là tiên, ai như anh, trời sinh đã thích tự làm khổ mình.” Si Nhan cười hì hì đẩy tay anh ra, quần chăn rồi dựa vào lòng anh, “Em hơi hồi hộp, hay là...”

“Lại định bỏ cuộc giữa chừng à?” Ôn Hành Viễn chặn ngang lời cô, giọng điệu kiên quyết, lại mơ hồ có ý cười. Lúc cầu hôn anh, cô còn chẳng đỏ mặt, giờ phải đến nhà anh mà cô lại sợ?

“Đâu có đâu.” Si Nhan nhỏ giọng thăm thì, nhưng trong lòng thì đang căng thẳng chết đi được.

“Không có là được rồi.” Ôn Hành Viễn cười, “Có hay không thì vẫn phải đi, hôm nay anh bắt buộc phải đưa được em về.”

“Anh là đồ lưu manh...”

“Giờ em mới biết à?”

...

Hai người dọn dẹp xong xuôi, Ôn Hành Viễn bảo phải đến bệnh viện kiểm tra, cô nhất quyết không chịu đi, nói sức khỏe vẫn tốt, đầu năm mới mà phải vào viện thì sẽ là điềm xấu. Ôn Hành Viễn thấy sắc mặt cô hồng hào, tinh thần cũng tốt nên không ép nữa, nhưng trong lòng thì lại chẳng yên. Suy nghĩ một lát, anh gọi điện cho Cao Các.

“Sao, định kết hôn à? Kiểm tra sức khỏe trước hôn nhân?” Cao Các kinh ngạc, giọng nói đậm ý cười.

Tâm trạng Ôn Hành Viễn đang tốt, anh cười cười, coi như đồng ý, “Cậu sắp xếp đi nhé.”

“Ồ, mình biết rồi, trước ngày mười lăm có một bác sĩ về hưu nên không tiện làm kiểm tra toàn diện được, đợi mình sắp xếp ổn rồi sẽ gọi điện cho cậu.” Cao Các thu nụ cười lại, thần sắc nghiêm túc, “Chúc mừng cậu, Hành Viễn.”

“Cảm ơn, đợi mình về thành phố S, đến Thượng Du tụ tập nhé.” Ôn Hành Viễn dịu dàng nhìn Si Nhan đang thất dậy an toàn, anh cúp điện thoại.

Mùng bốn đầu năm, cuối cùng Ôn Hành Viễn cũng dẫn được Si Nhan về nhà ở thành phố S. Bà Ôn cười đến độ không ngậm miệng lại được, thân thiết nắm tay Si Nhan, hoàn toàn không giống kiểu lần đầu gặp mặt mà là quen thuộc hơn cả người nhà.

“Cô ơi, anh Hành Viễn nói cô thích hoa với cây cảnh, lúc còn ở Cổ Trấn cháu có trồng một ít hoa, đây là hoa do chính tay cháu trồng, hy vọng cô sẽ thích.” Si Nhan đỏ mặt ôm bó hoa trong xe ra.

Năm trước, cô có hỏi Ôn Hành Viễn là mẹ anh thích gì, lần đầu tiên đến thăm nhà cũng là Tết, cô không thể đến tay không được. Nhưng Ôn Hành Viễn đâu có chu đáo được thế, căn bản là không biết mẹ thích gì, lại mạnh miệng bảo không cần chuẩn bị gì, mẹ anh chỉ cần thấy người là đã phấn khởi ra mặt rồi. Thế sao được! Si Nhan lườm anh, bóp cổ anh mà tra hỏi cho đến cùng, vất vả lắm mới moi được thông tin này.

Bà Ôn nhận lấy bó hoa, ánh mắt đầy vẻ vui sướng. Nhìn nhà họ Ôn đầy những hoa và cây cảnh, gần như không thiếu thứ gì, đâu có trông chờ vào mấy bông hoa con cháu đích thân trồng. Nhưng bà lại cực kỳ thích, nhìn đôi mắt Si Nhan lại càng thích hơn.

Ôn Hành Viễn thấy thế thì vui như nhặt được cái gì đó. Mặc dù biết trước là mẹ rất thích Si Nhan, nhưng thế này thì đúng là thuận lợi một cách bất ngờ, đến khi bước vào phòng khách và không thấy bố đâu, lại nghe mẹ bảo bố dặn khi nào về thì gọi Si Nhan vào thư phòng, anh mới cảm thấy lo lắng.

“Bố ơi.” Ôn Hành Viễn gõ cửa thư phòng, lễ phép đứng ngoài cửa, phía sau là Si Nhan.

Ánh mắt Ôn Phỉ Văn rơi trên người Si Nhan, lộ ra vài phần đánh giá, ông hơi cúi đầu.

Nhìn người đàn ông đầy tóc bạc trước mặt, thần thái quắc thước, đôi mắt rất có hồn mà lại vô cùng sắc bén, Si Nhan bắt giác nắm chặt tay Ôn Hành Viễn.

“Cháu chào chú ạ, chú Ôn.” Cô vô cùng căng thẳng, bàn tay đặt trong tay Ôn Hành Viễn đang rịn mồ hôi. Nhưng dù gì thì đây cũng là lần gặp đầu tiên, cô vẫn nhìn vào đôi mắt trầm tĩnh của ông, cũng không vì ánh nhìn của ông mà tỏ ra bất ổn.

“Lại đây ngồi đi.” Ôn Phỉ Văn vẫn giữ dáng vẻ điềm nhiên, dùng ánh mắt bảo Si Nhan đến ngồi cạnh ông.

Si Nhan buông tay Ôn Hành Viễn ra, đi tới ngồi cạnh Ôn Phỉ Văn. Ôn Hành Viễn cũng muốn vào theo nhưng lại nghe thấy bố trầm giọng nói: “Xuống xem mẹ có cần giúp gì không, bố muốn chơi cờ với Si Nhan.”

“Bố?” Rõ ràng là muốn đuổi anh đi, Ôn Hành Viễn hơi run, há miệng định nói gì đó thì đã bị Ôn Phỉ Văn chặn họng, “Còn không đi đi?”

Si Nhan biết anh lo cô không thích ứng được nên mỉm cười với anh, coi như là an ủi.

Ôn Hành Viễn cau mày, mấp máy môi nhưng cuối cùng lại không nói gì, bất đắc dĩ rời đi. Đừng xem bình thường anh chẳng sợ ai, trước mặt bố thì đương nhiên không dám ngỗ ngược rồi. Dù sao bố cũng đã tỏ thái độ, lại không phản đối chuyện anh và Si Nhan, anh sợ cứ cố chấp ở lại sẽ là không tốt cho cô.

“Lão Si thích đánh cờ lắm đúng không?” Ôn Phỉ Văn cúi đầu xếp quân cờ, cũng không nhìn cô.

“Bình thường thì những lúc rảnh rang, bố cháu thích chơi cờ giết thời gian ạ.” Si Nhan không động tay vào, chỉ nhẹ giọng trả lời.

“Chơi với chú mấy ván chứ?” Ôn Phỉ Văn xếp cờ xong mới ngẩng đầu nhìn cô, thấy Si Nhan gật đầu, ông đi trước một nước cờ, “Hành Dao ở Mỹ nhiều năm, Hành Viễn lại chẳng mấy khi về, trong nhà không có ai chơi với chú nổi hai ván.”

“Thế thì phải xin chú nhường cháu một chút, đừng để cháu thua thảm quá, không có anh Hành Viễn cười cháu mất.” Si Nhan mỉm cười, nhắc quân cờ lên rồi lại đặt xuống.

“Không được, trước kia chú toàn thua bố cháu, lúc đó có nghe ông ấy khoe là tài chơi cờ của cháu còn tốt hơn cả Si Hạ, lại còn thắng bố cháu mấy lần, đừng khiêm tốn trước mặt chú Ôn.” Vừa nói ông lại vừa đi nước cờ thứ hai.

Si Nhan cup mắt, hàng mi dày khẽ run. Đối với kiểu xuất chiêu thẳng thắn này của Ôn Phỉ Văn, cô quả thật thấy bất ngờ, suy nghĩ một lát, cô cẩn thận đi con mã, “Cháu chỉ chơi bữa thôi ạ, thế nên mới khiến tay lão luyện như bố cháu không biết phải đối phó thế nào, đành phải để cháu thắng thôi ạ.”

Ôn Phỉ Văn gần như không thể không cong khóe môi lên được, ông lại đi một quân cờ về phía cô, “Nghe nói Si Hạ lên chức cục trưởng rồi hả?”

“Anh cháu cũng giống anh Hành Viễn, luôn lấy sự nghiệp làm trọng.” Nhắc đến Si Hạ, Si Nhan lại có chút căng thẳng khó hiểu. Lớn như vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên giữa hai anh em có khoảng cách mất tự nhiên. Bình thường thì Ôn Hành Viễn không khuyên nhủ gì cô cả, nhưng suốt dọc đường đi, anh lại nói bóng nói gió, tất cả đều là chuyện về Si Hạ.

Ôn Phỉ Văn khẽ cười. Cô bé này thông minh thật, vừa khen anh trai mình, vừa khen con trai ông, “Lão Si có hai đứa con như các cháu đúng là có phúc hơn chú rồi, ăn đứt hai thằng ranh kia, ngày nào cũng chọc tức chú.”

Si Nhan không ngờ ông lại chuyển hướng câu chuyện như thế, tâm tình cũng trầm tĩnh lại. Nghĩ đến Ôn Hành Dao, cô lại không nhịn cười được, “Anh cả rất gần gũi, hài hước hơn anh Hành Viễn.”

“Nó lúc nào cũng thế, chẳng có dáng vẻ làm anh gì cả, so ra thì Hành Viễn làm người ta yên tâm hơn, nhưng mà cứng đầu, thân lừa ưa nặng.” Nhắc đến hai người con ưu tú, Ôn Phỉ Văn vừa vui mừng vừa có vẻ tức giận.

Si Nhan cười khẽ một tiếng, thấy Ôn Phỉ Văn chỉ cười mà không nói gì, cô chuyên tâm đánh cờ, không dám khê khà, nửa tiếng đồng hồ trôi qua như vậy.

Lúc Si Nhan đẩy cửa thư phòng đi ra, Ôn Hành Viễn căng thẳng chờ, “Bố anh nói gì với em thế?”

“Anh nghĩ bố nói gì nào?” Ôn Phỉ Văn đứng trước cửa phòng, quả nhiên có chút bất mãn với vẻ sốt ruột của anh, “Sợ bố ăn thịt vợ anh không bằng.”

Si Nhan khẽ nắm tay anh, ngược mắt nhìn, “Em thắng chú Ôn một nước cờ.”

Ôn Hành Viễn nhìn bố, rồi lại nhìn vẻ mặt tươi rói của Si Nhan, cuối cùng cũng được thả lỏng. Anh cười nói: “Đi ăn cơm thôi bố, cả nhà đang chờ.”

“Ừ.” Ông Ôn nhìn cô con dâu tương lai, mi tâm dần giãn ra, đi xuống dưới trước một bước.

Lúc ăn cơm, Ôn Hành Viễn tuyên bố quyết định kết hôn của hai người. Bà Ôn vui sướng vô cùng, phấn khởi đến nỗi thiếu mỗi nước bật khóc. Ôn Phỉ Văn vỗ tay cô, mỉm cười: “Kết hôn là tốt, nhanh nhanh đi, bố chờ bé cháu lâu lắm rồi.”

Nghe vậy, Si Nhan cúi đầu, mặt đỏ ửng. Lúc bà Ôn điềm tĩnh lại, thấy ngón tay Si Nhan vẫn trống trơn, bà có vẻ không vui, không hề nề mặt mà mắng con, như thể Si Nhan mới là con ruột bà vậy, “Hành Viễn, may mà Tiểu Nhan đồng ý cưới con đây nhé, sao mà không chuẩn bị nhẫn? Con cầu hôn kiểu gì, hử?”

Ôn Hành Viễn nhìn Si Nhan đang ngượng chín mặt, bất đắc dĩ cười, “Con còn chưa kịp cầu hôn mà.”

“Chưa cầu hôn mà đã dám bàn chuyện kết hôn? Không sợ Tiểu Nhan không thèm con à?” Bà Ôn trừng mắt nhìn anh, lại bắt đầu lo lắng, “Tiểu Nhan à, Hành Viễn nó chưa có bạn gái bao giờ, cực kỳ ngổ ngáo, con đừng chấp nó nhé.”

Si Nhan nhìn về phía Ôn Hành Viễn, không biết nên trả lời thế nào, đã lại thấy anh cười khì, “Mẹ, mẹ đã không khen con thì thôi lại còn bảo con ngổ, nếu Tiểu Nhan đổi ý thật là con giận đấy nhé.”

“Giận thì giận, mẹ sợ anh à, thằng ranh.” Bà Ôn lườm con, “Chiều nay làm gì đi, lần sau đừng có để mẹ thấy tay Tiểu Nhan trống không.”

Tiếng nói vừa dứt, cả nhà liền cười vang.

Buổi chiều, ông Ôn và Ôn Hành Viễn cùng nói chuyện trong thư phòng, Si Nhan ra nói chuyện phiếm với bà Ôn. Hai người phụ nữ nói từ chuyện thời trang đến việc Si Nhan từng học thiết kế nên mắt nhìn rất tinh tế. Nói chuyện với bà khá hợp ý, cô lại hẹn bà hôm sau cùng đi dạo phố, giúp bà chọn một ít quần áo.

Lúc Ôn Hành Viễn đi xuống, thấy hai người phụ nữ tươi cười rạng rỡ thì không khỏi mỉm cười. Trong lòng anh dâng lên nỗi xúc động, êm ái, nhẹ nhàng.

Ngồi đến chỗ hai người, anh ôm vai mẹ và Si Nhan, nhẹ nhàng nói câu “cảm ơn.”

Mẹ anh cười, ánh mắt hiền từ, vỗ tay con trai. Si Nhan cũng cười, đôi mắt đỏ hoe chứng minh rằng cô đã hiểu nỗi cảm động của anh, không hề thẹn thùng mà đưa tay ôm lấy thất lưng anh.

Người ta sống một đời, chuyện theo đuổi hạnh phúc thật ra rất đơn giản, chỉ là thường hay bỏ lỡ những thứ nhỏ bé lướt qua mình. Cũng may, họ hiểu được đâu là người đáng quý trọng, nếu không hạnh phúc sẽ lảng lạng trôi đi qua một kẻ hờ vô hình.

Thời gian trôi qua thật nhanh. Dừng xong bữa tối, nhìn đồng hồ có vẻ đã muộn, Si Nhan đứng dậy xin phép ra về. Bà Ôn không nỡ để cô đi, lại dặn dò cô ngày mai đến sớm để đi dạo phố với bà, nói đến khi ông Ôn nhũu mảy mới thôi.

“Mẹ, sáng mai con sẽ đưa Tiểu Nhan đến đây, cả ngày cô ấy ở lại chơi với mẹ còn chưa được sao ạ?” Ánh mắt dịu dàng xẹt qua Si Nhan, Ôn Hành Viễn nhũu mảy, lại cúi xuống nói gì đó bên tai mẹ, lúc này bà Ôn mới mặt mảy hờ hờ “thả người”.

“Đám cưới của anh cả làm ở Mỹ, bố lại có nhiều bạn bè chỗ làm ăn, bố muốn đám cưới của bọn mình làm long trọng một chút.” Lúc Ôn Hành Viễn và Si Nhan về căn hộ của anh ở thành phố S, anh mới nói với cô chuyện kết hôn, “Anh biết em không thích phô trương, nhưng mà cả đời chỉ có một lần, anh cũng không muốn em chịu thiệt thòi.”

Dựa vào salon, gương mặt lộ vẻ mệt mỏi, một lúc sau Si Nhan mới thều thào: “Mọi người quyết định đi, em chỉ phụ trách xuất hiện thôi.”

“Một ngày không dạy dỗ em là lại chứng nào tật ấy, đại sự như thế mà dám để một mình anh lo, thế mà được à?” Ôn Hành Viễn tỏ vẻ giận dữ, cời cúc tay áo rồi ngồi xổm trước mặt cô, véo má cô một cái.

Si Nhan quay đầu đi, trở mình một cái rồi đưa lưng về phía anh, “Đừng nghịch nữa, em mệt chết đây.”

Ôn Hành Viễn biết, cho dù người nhà anh có nhiệt tình đến đâu đi nữa thì cũng là một nhọc cho Si Nhan. Xót xa ôm cô vào lòng, anh nhẹ giọng nói, “Nghỉ ngơi sớm đi, hôm nay anh không nghịch nữa, nhé?”

Si Nhan cúi đầu đáp lời rồi dựa đầu vào lòng anh, không bao lâu sau đã chìm vào giấc ngủ.

Có lẽ là bị hạnh phúc che mắt, lúc này, Ôn Hành Viễn hoàn toàn không chú ý đến sự khác thường của Si Nhan.

62. Chương 62: Tình Yêu Đến Độ Nồng Nàn

Từ thành phố S trở về, Si Nhan chuyển đến căn hộ của Ôn Hành Viễn. Quan niệm bảo thủ khiến cô có chút bài xích, nhưng Ôn Hành Viễn cực kỳ kiên quyết, thậm chí còn cố tình gây chiến tranh lạnh với cô. Nghĩ lại, hai người cũng sắp kết hôn, cuối cùng cô cũng đồng ý.

Ôn Hành Viễn lên kế hoạch kết hôn với Si Nhan. Ôn Phi Văn cũng tự gọi điện thoại cho Si Hạo, hẹn đến Tết Nguyên Tiêu sẽ gặp mặt thông gia ở khách sạn Bạch Lộ.

Lúc Ôn Hành Viễn và Si Nhan đến, Ôn Hành Dao không tới vì đã về Mỹ, tất cả mọi người đều đã có mặt. Phụ huynh của hai bên đang ngồi nói chuyện phiếm, vừa thấy Si Nhan vào, bà Ôn đã mỉm cười vẫy tay gọi cô.

Lễ phép chào hỏi bố mẹ, Si Nhan ngồi cạnh bà, còn Ôn Hành Viễn ngồi cạnh cô.

Tầm mắt Si Hạo lơ đãng dừng lại trên mặt Si Nhan. Si Nhan nhìn anh, chần chừ rồi chào một tiếng, “Anh.”

“Lão Si này, nếu ông không có ý kiến gì thì định thế này đi, đám cưới làm vào tháng sáu được chứ?” Ôn Phi Văn mỉm cười nhìn Si Hạo, vào thẳng chủ đề.

Liếc nhìn Si Hạo rồi lại nhìn Si Nhan, Si Hạo khẽ cười, “Tiểu Nhan bướng bỉnh không hiểu chuyện, sau này còn phải nhờ ông bà thông gia tha thứ cho nó nhiều.”

Bà Ôn gật đầu, lại nhìn Ôn Phi Văn rồi cười, “Đều là người một nhà cả, cái gì mà tha thứ chứ, con bé Tiểu Nhan này rất hợp duyên với tôi, tôi còn mong nó chóng chóng về nhà tôi ấy chứ.” Vừa nói bà vừa cầm tay Si Nhan, dịu dàng tiếp lời: “Tiểu Nhan à, sau này cứ coi cô là mẹ con, nếu Hành Viễn dám bắt nạt con, cô làm chỗ dựa cho con.”

“Cô...” Nhắc đến mẹ, hai mắt Si Nhan lại đỏ lên, giọng nói nghẹn ngào.

Ôn Hành Viễn cầm lấy bàn tay phải của cô, nắm trọn bàn tay lạnh giá trong tay mình, ánh mắt đầy yêu thương, “Cứ quyết định thế đi ạ, đợi con giải quyết xong mấy công việc sẽ bàn bạc chi tiết sau ạ.” Ánh mắt dịu dàng dừng lại trên khuôn mặt Si Nhan, “Có được không, Tiểu Nhan?”

Si Nhan cố kìm nước mắt lại, đỏ mặt gật đầu. Ôn Hành Viễn mỉm cười, càng nắm tay cô chặt hơn.

Người nhà hai bên đều không có ý kiến gì, bữa cơm diễn ra rất suôn sẻ cho đến những phút cuối cùng. Phụ huynh hai bên đều lên xe về, Ôn Hành Viễn đưa Si Nhan đi.

“Đi đâu đây?” Nhìn con đường không phải hướng về nhà, Si Nhan tò mò hỏi.

“Đợi một lúc nữa em sẽ biết.” Ôn Hành Viễn nháy mắt mấy cái, giọng nói rất khê.

Nhìn vẻ mặt của anh, Si Nhan mím môi cười. Hôm nay là Tết Nguyên Tiêu, cũng là Lễ Tình Nhân, hơn nữa lại là Lễ Tình Nhân đầu tiên họ ở bên nhau. Trước lúc ra khỏi nhà, cô thấy hộp sô-cô-la anh giấu dưới gối, còn tưởng anh bận rộn nên quên, hóa ra là vẫn nhớ.

Một tiếng sau, xe dừng lại, Ôn Hành Viễn ôm cô đi tới bờ sông.

Đưa tay vén tóc ra sau tai cô, rướn người hôn lên trán cô, Ôn Hành Viễn nhẹ giọng nói: “Từ ngày em gật đầu đồng ý cho đến bây giờ, là những ngày hạnh phúc nhất trong suốt ba mươi năm cuộc đời anh. Có lúc anh không thể tin được đây là sự thật, cho đến khi thức dậy, thấy em ngủ say trong lòng anh, điềm tĩnh, bình thản, anh mới kiên định được.”

Nương theo ánh đèn đường, Si Nhan ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt anh. Đôi mắt đen láy ánh lên tia sáng lạ kỳ, sau đó, cô nghe thấy anh nói: “Tiểu Nhan, anh sẽ cố gắng hết sức, để cho em vui vẻ, cho em hạnh phúc, chăm sóc em cả đời. Em đồng ý lấy anh không?” Vừa nói xong, anh đã lấy ra chiếc nhẫn bạch kim từ túi áo trong, chậm rãi quỳ xuống trước mặt cô.

Bốn bề tĩnh lặng, Si Nhan đứng ngẩn người như tượng. Trong lòng hỗn độn, cô không biết là chua xót hay ngọt ngào cảm động nữa, ngay lúc này, Si Nhan chợt hiểu ra, cô đã cùng anh bước đi cả cuộc đời rồi.

Anh đã nói, lời này nên để đàn ông nói. Vì vậy, khi hai người đã định xong hôn lễ, anh mới trịnh trọng cầu hôn cô. Không có hoa tươi, không có nhẫn kim cương, chỉ có một lời hứa “thiên hoang địa lão”, cùng một trái tim mười năm, trái tim dịu dàng, chân thành.

Đôi mắt rưng rưng nhìn anh chăm chăm, trong đầu như hiện lên những thước phim quay chậm, từ khi mới quen nhau, lúc làm bạn, khi có chút cảm tình. Ôn Hành Viễn, người cũng dịu dàng như tên, mười năm như một luôn cẩn thận che chở cô, chờ đợi cô, chưa từng rời xa, và không bao giờ bỏ rơi cô.

Quả thật ông trời đã thiên vị cô, cô mất đi người thân, mất đi mối tình đầu khắc sâu vào tâm khảm, nhưng lại như có một sinh mệnh mới khi anh vẫn chờ đợi, mà cuộc sống ấy lại quá đổi ngọt ngào. Thì ra, cô vẫn có thể có được hạnh phúc, thì ra, anh mới là mối duyên đã định cho cô từ kiếp trước.

Tâm tư hoảng hốt, lại như nghe thấy có người nói: “Lấy anh ấy đi.”, lúc định thần lại, đôi mắt mê man nhìn gương mặt anh, qua hai mắt nhắm lẹ, cô thấy hình ảnh mình khẽ gật đầu trong mắt anh.

Sau đó, khóe môi anh cong lên, anh nhìn cô trêu mến, cẩn thận đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô, rồi đứng dậy hôn cô.

Dung mạo mê người, đôi mắt long lanh, bàn tay ấm áp, Ôn Hành Viễn chính là vị cứu tinh Thượng Đế ban xuống cho cô, là ông hoàng trong sinh mệnh cô. Anh hoàn hảo không tỳ vết, lại dành hết tình yêu cho cô. Tất cả viên mãn như trong mộng, còn họ, chính là ảo ảnh duy nhất trong mộng cảnh ấy.

Từ nay về sau, anh sẽ nắm tay cô, bắt kể chân trời, bắt kể góc biển, đều không rời xa...

Cuộc đời cho đến đây, Si Nhan không còn mong gì hơn.

Xung quanh ồn ào hẳn, hình như có một ngọn đèn vụt sáng rồi lại phụt tắt, lại hình như càng giống tiếng vỗ tay hơn. Lúc này Si Nhan mới ngỡ ngàng, không biết người đi đường đã vây quanh họ từ lúc nào. Không biết về mặt của mình lúc đó như thế nào, cô chỉ biết rằng đã được Ôn Hành Viễn ôm vào lòng, bàn tay vẫn nắm bên hông, đầy sức mạnh mà cũng thật ấm áp. Anh chính là chỗ dựa duy nhất trong cuộc đời cô.

Anh ôm cô quay mặt về con sông, khom người đốt pháo hoa.

Thời gian như chỉ trong một giây người ta giật mình, sau một tiếng vang nhỏ, cả bầu trời đen thẫm lập tức sáng choang, một chùm sáng rực rỡ tỏa ra giữa không trung, trong phút chốc đã nhuộm đỏ cả chân trời. Ngẩng đầu nhìn, những chùm pháo hoa rực sáng đến chói mắt, những vụn lửa nhỏ vừa rớt xuống thì chùm pháo tiếp theo đã lại được bắn lên, hết chùm này đến chùm khác, tạo nên một bức tranh ánh sáng rực rỡ.

Cánh tay gầy quàng lên cổ anh, cô nhẹ nhàng kiễng chân, hôn lên môi anh trong tiếng hoan hô náo nhiệt...

Có người nói, tình yêu là một chùm pháo hoa ngẫu nhiên, có người may mắn thấy được, lại có người, cả đời không có duyên chiêm ngưỡng.

Lễ Tình Nhân năm nay, Si Nhan và Ôn Hành Viễn hôn nhau dưới ánh sáng pháo hoa, trong tiếng chúc phúc của mọi người, cùng lập lời ước hẹn trăm năm. Họ nắm chặt tay nhau, kiên định cho rằng: Gặp được nhau, đã là duyên phận, yêu nhau, duyên được nối thêm, ở bên nhau, sẽ là duyên đầy.

Cùng ngày đó, Đường Nghị Phàm đưa Nhược Ngưng đến nơi chân mây cuối trời. Họ ngồi bên bờ biển, bên tai là tiếng sóng vỗ bờ cát trắng, ngẩng đầu nhìn về phía xa, trên bầu trời đêm đầy những ánh sao sáng như ngọc.

“Nghị Phàm, ngày này hàng năm, chúng ta đến đây ngắm biển được không?” Nhược Ngưng nắm tay anh, trong sóng mắt hiện rõ vẻ yêu thương và chờ mong, đến nỗi hai mắt Đường Nghị Phàm cũng như bị ướt lầy.

Anh biết Nhược Ngưng vẫn tiếc Lễ Tình Nhân năm ngoái không được đến biển, thế nên năm nay đã đặt trước vé máy bay, nhưng lại không nói với cô một câu nào, chính là vì muốn cô bất ngờ. Quả nhiên, cô vô cùng thích món quà Lễ Tình Nhân này.

“Nhược Ngưng.” Nhìn khuôn mặt xinh đẹp, anh khẽ gọi tên cô, ôm cô vào lòng, trao cho cô nụ hôn nóng bỏng.

Một dòng tê dại chạy từ tim Nhược Ngưng đến khắp lục phủ ngũ tạng. Cơ thể cô càng lúc càng nóng hơn, cô mềm nhũn dựa vào lòng anh, có chút mê muội. Thân thể họ như dính lấy nhau, có lẽ trái tim cũng chưa từng gần nhau như lúc này, ngọn lửa tình nóng rẫy như muốn trào ra khỏi đôi mắt. Anh ôm cô thật chặt, như thể muốn hút cạn nhiệt độ trên người cô, cũng là lấy đi sức mạnh khiến mình thấy yên bình.

Quyến luyến hôn môi cô, cổ cô, Đường Nghị Phàm đã không khống chế được mình, nhưng, chút lý trí còn lại nhắc anh rằng họ còn đang ở bờ biển. Anh thở hổn hển đẩy cô ra một chút, đôi mắt đầy sóng tình nhìn vào cặp mắt mê ly, cố gắng hít sâu vài hơi, rồi anh lại ôm cô vào lòng, khàn giọng nói: “Nhược Ngưng, anh yêu em.”

Nhược Ngưng cũng tỉnh táo lại, đưa tay ôm anh, gương mặt ửng đỏ, “Em cũng yêu anh, Nghị Phàm.”

Có một loại tình cảm đến rất đột ngột, kéo hai người từ lúc chỉ quen biết thành yêu thương nhau, sau đó êm trôi mà nắm tay nhau sống hết cuộc đời. Họ cho rằng, đoạn hồi ức này không cần oanh oanh liệt liệt, nhưng vẫn có thể đến vĩnh hằng, mà người bên cạnh chính là người có thể ỉn hạnh phúc.

Khi đó, bất luận là Ôn Hành Viễn và Si Nhan, hay Đường Nghị Phàm và Quý Nhược Ngưng, đều mang đầy cảm xúc trong lòng, cẩn thận nhìn ngắm nhau. Trong tình yêu, họ đã và sẽ khoan dung, nhẫn nại, tha thứ cho nhau, và yêu nhau theo cách ngọt ngào.

Họ cầu mong, tình yêu của đôi phương, chỉ dành ỉn.

Giữa họ, khoảng cách để sánh cùng trời đất, chỉ gần trong một bước ngắn nữa thôi.

63. Chương 63: Yêu Và Không Yêu

Màn đêm yên tĩnh dậy lên những âm thanh náo động ở một góc phố. Không phải chỉ có trước đây mới có cảnh ca múa mừng ngày vui, ở chốn đô thị phồn hoa, cũng đầy những nơi dành cho người chán chường hoặc muốn thư giãn. Ở đâu cũng có người muốn chìm vào cơn say, có người muốn trầm luân, có người hoang mang, cũng có người yếu đuối.

Khi Ôn Hành Viễn đang say trong niềm vui trước hôn lễ, khi Hàn Nặc buồn khổ vì tình yêu đã mất, thì lại có một người đàn ông đang cố chấp níu lấy tình yêu của mình.

Si Hạ ngồi ở chỗ cách Tạ Viễn Đằng không xa, trầm mặc nhìn cô nửa say nửa tỉnh gối đầu lên cánh tay trái trên mặt quầy bar, tay phải vẫn cầm một cốc rượu vang đỏ.

Ánh sáng lơ lửng vây chặt lấy cô trong một khoảng lạnh lùng, mờ nhạt, thân thể gầy gò trông thật cô đơn, như chẳng hề tồn tại. Vào lúc náo nhiệt như thế này, ở nơi hỗn độn cả niềm vui sướng điên cuồng và sự giả tạo trắng trợn, nói dối lập thì đúng là dối lập, gần như quầng sáng nhạt ấy đã vô tình ngăn cách cô với đám người bên ngoài.

Trong khoảng thời gian này, gần như tối nào cô cũng xuất hiện ở đây, có khi chỉ uống một cốc, nhưng vẫn ngồi im đến tận rạng sáng mới đi, lại có khi uống say mềm, nếu như không phải có anh đưa cô về thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Si Hạ biết rõ, cô không chờ mong một cuộc tái ngộ bất ngờ với ai đó, chỉ thầm muốn mượn rượu để được phóng túng một lần mà giải tỏa những nỗi buồn khổ trong lòng.

Nhiều chật mày, nhìn đồng hồ đã là mười một giờ đêm, cô cầm cốc rượu lên, uống cạn sạch chỗ rượu đỏ, lúc đứng dậy thì vẻ lo lắng trên mặt đã được thu lại.

“Em gái, có thể mời em một ly không?” Gã đàn ông tập tễnh bước đến gần, thấy Tạ Viễn Đằng từ từ nhắm hai mắt thì định đưa tay kéo cô lại.

“Không được.” Giọng nói lạnh lùng vang lên, cánh tay dài duỗi ra kéo cả thân thể mềm oặt vào lòng, kịp thời tránh cho cô khỏi cú đụng chạm của gã đàn ông. Lúc ngẩng đầu, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng rơi lên gương mặt người đàn ông.

Gã kia híp mắt đánh giá người đàn ông mặc âu phục đen trước mặt, vẻ tức giận nhanh chóng biến mất bởi sự điềm tĩnh của anh. Gã chỉ thầm một câu rồi bỏ đi.

Anh ôm lấy Tạ Viễn Đằng, rút một trăm từ trong ví ra, đặt lên quầy bar rồi đưa cô ra ngoài.

“Anh đi đi, không cần đưa em về...Em tự về được...” Ra tới bên ngoài, luồng gió đêm khiến Tạ Viễn Đằng tỉnh táo hơn nhiều. Cô muốn tránh khỏi vòng tay anh, nhưng đầu lưỡi cứ níu lại, bước đi cũng không vững được, may mà có anh đỡ lấy.

“Em làm loạn đủ chưa?” Si Hạ nhắm mắt lại, khi mở mắt ra, gương mặt cương nghị như đã mất đi vẻ ôn hòa, giọng điệu có đôi phần đanh thép, “Không phải là rất thoải mái sao? Sự kiên cường trước nay đâu rồi, hả? Thất tình thôi mà, chẳng lẽ cứ phải nghĩ như là trời sắp đến nơi? Lúc từ chối anh, em đã nói thế nào, không phải là sẽ cố gắng, sẽ không hối hận à? Không phải đã nói là không có được cũng không sao ư? Nhìn em bây giờ thành ra bộ dạng gì đi. Con gái mà uống nhiều như thế, em cố tình tự ngược đãi bản thân hả?” Nghĩ đến việc cô sa sút tinh thần, Si Hạ không kiên nhẫn nổi nữa. Anh không phải Ôn Hành Viễn, mười năm đối với anh mà nói là một con số không tưởng, còn chưa đến mười tháng, anh đã không đứng yên được rồi.

Dường như Tạ Viễn Đằng tỉnh táo lại trong phút chốc, ra sức gạt tay anh, rời khỏi vòng tay anh, dè tay phải lên ngực, nghẹn ngào nói: “Em không đủ kiên cường, đây đều là giả vờ, anh vừa lòng chưa? Em không chịu được, em rất đau, chỗ này rất đau.” Vừa dứt lời, nước mắt cô lại tràn mi, nhưng vẫn bướng bỉnh gào lên với anh, “Anh là gì của em? Dựa vào cái gì mà quản em? Em yêu thế nào là chuyện của em, anh đừng xen vào việc của người khác, em không cần anh đồng cảm, càng không cần anh thương hại.”

Đồng cảm? Thương hại? Tình cảm của anh được cô lý giải như thế sao? Trong mắt cô, sự quan tâm của anh, chỉ là đồng cảm và thương hại? Cô nhất định phải quên tình cảm của anh như vậy ư?

Trong đôi mắt thâm sâu dâng lên ngọn lửa giận dữ, lồng ngực Si Hạ phập phồng, anh quay đầu đi, cổ phóng ánh mắt ra xa, hít sâu mấy hơi, hết sức kìm nén cơn giận.

Một lúc lâu sau, khi anh quay đầu lại, giọng nói trầm thấp vang lên, “Lại đây, anh đưa em về nhà.”

“Anh nghe mà không hiểu sao, em không cần anh thương hại, anh đi đi, tránh xa em ra.” Tạ Viễn Đằng bị sự tỉnh táo của anh chọc tức, như con thú nhỏ bị dẫm thương, đôi mắt rưng rưng nhìn anh chăm chăm.

Cô không nhớ mình đã tỏ thái độ với anh bao nhiêu lần, cô cố tình làm anh giận để anh bỏ đi, nhưng lần nào anh cũng bình tĩnh hóa giải sự xa cách lạnh lùng của cô. Đối mặt với một Si Hạ như vậy, Tạ Viễn Đằng sắp không chống đỡ được nữa rồi, cô có thể ác khẩu với anh, nhưng bất luận thế nào cũng không chịu được sự dịu dàng của anh.

Cô thất tình, có lẽ cho tới giờ cô cũng chưa từng yêu, nhưng cô, cô lại khẳng khái từ chối một mối tình khác. Cô không biết tại sao, cũng không muốn biết.

Những đường nét mềm mại của cơ thể cô dường như trở nên cứng nhắc. Si Hạ mím chặt môi, ánh mắt thâm trầm rơi trên khuôn mặt ảm đạm của cô. Ngay lúc Tạ Viễn Đằng tưởng anh nổi giận, anh lại im lặng xoay người đi.

Nhìn bóng lưng cao ngất của anh đang dần khuất xa, đôi vai cô rũ xuống, có lẽ là bởi rượu, cũng có lẽ là bởi sợi dây thần kinh yếu đuối rụng rời trong nháy mắt, hai chân mềm nhũn, cô ngồi thụp xuống đất.

Trong lúc hoảng hốt, hình ảnh của Hàn Nặc và Si Nhan cứ xuất hiện liên tục trong đầu. Cô vùi mặt vào lòng bàn tay, lệ chan hai dòng.

Cô không hiểu, tại sao hai người đàn ông quan trọng trong đời cô đều có liên quan đến Si Nhan, mà sao lại yêu thương cô ấy đến vậy? Tại sao cứ phải là Si Hạ, tại sao lại là anh? Chẳng lẽ cô không cách nào thoát khỏi được bóng dáng kia? Cô muốn cách xa họ, nhưng sao cứ hết lần hết lượt đến trêu tức cô?

Bốn năm trước, Hàn Nặc mang ánh mắt tiều tụy đứng trước mặt cô, “Tạ Viễn Đằng, có thể giúp anh một chuyện không?”

Biết rõ chỉ là cùng anh ta diễn một vở kịch, biết rõ chỉ là cách để Hàn Nặc tiền đưa tình yêu đã mất, nhưng cô lại như thiêu thân lao đầu vào lửa, hoàn toàn nhập vai, coi giả thành thật.

“Cám ơn em Viễn Đằng! Xin lỗi!” Si Nhan đi rồi, anh ta uống rất nhiều rượu, ánh mắt trống rỗng hướng về phía cô, giọng nói lạnh lùng cắt lờ cảm ơn cô, thêm cả lời xin lỗi.

Cô cười, nụ cười đẹp mà đầy chua xót, “Là em tự nguyện, em thích anh.”

Hàn Nặc ngoảnh mặt đi, cô nghe thấy anh ta thở dài, “Anh không cho em thứ em muốn được đâu, đừng lãng phí thời gian.”

Hai tròng mắt hiện rõ sự đau đớn, giọng nói cô như vụn nát, “Em nói rồi, là em tự nguyện.”

Vì vậy, từ khi đó, cô cẩn thận nâng niu sự kiên nhẫn, có thể nào cũng không chịu lui.

Song, bốn năm sau, đáp án của anh ta vẫn thế, hạnh phúc mà cô ao ước đã bị anh ta đập nát. Cô không hiểu, tại sao anh ta lại yêu Si Nhan như vậy, rốt cuộc mình thua người ta ở điểm nào?

Hơn một ngàn ngày cứ lặng lẽ trôi qua, nhẫn nại dài lâu, chờ đợi lâu dài, kiên cường như Tạ Viễn Đằng cũng đến ngày biết mệt mỏi. Ngay cả thân xác anh ta mà còn không chiếm được, huống hồ là trái tim. Cô muốn được ở bên người đàn ông mình yêu, nhưng anh ta, lại không muốn cho. Trừ việc buông tay, cô không còn sự lựa chọn nào khác, ngoài tình yêu, cô muốn giữ lại lòng tự trọng của mình.

Hoa nở, rồi sẽ tàn; người đến, cũng phải đi. Tình yêu đơn phương này của cô, đã định là không có kết quả.

Đối với tình yêu ngang trái này, rốt cuộc thì ai phạm sai lầm? Có lẽ không ai sai cả, chỉ là, khi đó, họ còn quá trẻ, mà lúc này, họ vẫn quá cố chấp.

Yêu một người vô cùng đơn giản, chỉ cần dựa vào việc gặp gỡ, nhưng muốn tiếp tục đoạn đường thương yêu, cần đến sự nỗ lực của cả hai người, mà cô thì lại chỉ đơn độc hăng hái chiến đấu. Khi cô rời khỏi vòng tay Hàn Nặc, khi họ mỉm cười với nhau rồi bước đi, mối dây dưa giữa họ đã vĩnh viễn hết rồi.

Tất cả đã kết thúc như vậy, như thể còn chưa từng bắt đầu.

Khi biết Ôn Hành Viễn và Si Nhan đã tay trong tay, cô từng không bỏ qua tia hy vọng vãn hồi cuối cùng, cô đã nhìn vào mắt Hàn Nặc và hỏi, “Nếu như biết rõ đến cuối cùng đã mất đi rồi, anh còn muốn cố gắng nữa không?”

“Có yêu, đã là đủ rồi.” Anh ta thốt lên, dứt khoát, kiên định.

Hai mắt như bị sương mù giăng kín, cô ghen ngào, “Nhưng tình yêu của anh, chỉ còn trong hồi ức thôi.”

Hàn Nặc cười, rất điềm tĩnh, “Đã gặp nhau rồi, dù chỉ là thoáng qua, không thể đi đến cuối cùng thì cũng chỉ tại hết duyên.”

Tạ Viễn Đằng nhìn nụ cười chua xót của anh ta, giọt nước mắt nhỏ xuống bàn tay.

“Hàn Nặc, có thể ôm em một lần không?” Khi lệ đã rơi, Tạ Viễn Đằng mỉm cười.

Hàn Nặc nhìn cô, ánh mắt dần trở nên ấm áp. Anh ta giang hai cánh tay về phía cô, trong nụ cười như có vẻ trút được gánh nặng, “Viễn Đằng, chỉ tiếc là hạnh phúc của em không ở chỗ anh. Em phải phấn chấn lên, người đàn ông yêu em còn đang chờ em cùng tiến bước.”

Ngữ khí chân thành khiến cô cảm giác ấm áp hơn, một lần cuối cùng nép trong lòng anh ta, bỗng nhiên, trái tim Tạ Viễn Đằng không chỉ còn nỗi đau đớn, dù muốn hay không thì vẫn bắt giác có sự cảm động.

Hàn Nặc từ chối tình yêu của cô, nhưng cô không hề hối hận vì đã từng nỗ lực yêu anh ta. Cô hiểu, có vài thứ, dù có thích cũng không thuộc về mình; có người, mình có yêu cũng không thể dặt tay người ta song hành.

Tình yêu có rất nhiều loại, có loại tình yêu, không nhất định phải viên mãn.

Cô khẽ gạt đầu, rơi một giọt lệ cuối cùng trên ngực áo anh ta, “Hàn Nặc, tình yêu của em, dừng ở đây rồi.”

Kết thúc, tất cả kết thúc trong yên lặng. Cô và Hàn Nặc, vốn là một khoảng cách quá xa, cho dù cô có cố gắng thế nào đi nữa cũng không thể đến gần anh ta được.

Một giọt lệ rơi xuống thấm ướt mi mắt cô, như một kỉ niệm cho đoạn kết tình yêu đau khổ của cô. Còn đang mơ màng, cô không hề nghe thấy tiếng thở dài và tiếng bước chân của Si Hạ.

Đi được một trăm mét, anh không tìm được mà quay đầu lại, liền thấy cô ngồi dưới mặt đất lạnh lẽo bụng mặt khóc, lồng ngực anh như bị thít chặt lại. Đã bao nhiêu năm nay, anh cố khống chế cơn tim mình, nhưng đối mặt với Tạ Viễn Đằng, anh lại luôn mất khống chế.

Trầm mặc đứng trước mặt cô hồi lâu, đến lúc cô phát hiện ra sự tồn tại của mình, anh mới cúi người kéo cô dậy, “Không phải đã nói là buông tay, là nghĩ thông suốt rồi sao? Hà tất phải làm khó mình như thế? Tại sao cứ cố chấp thế?”

Qua đôi mắt đầm lệ, cô nhìn thấy khuôn mặt anh, cô lắc đầu, khàn giọng nói, “Em cũng không muốn thế, nhưng anh bảo em phải làm sao bây giờ? Em không còn đường để đi rồi, anh không thể cách em xa một chút hay sao?”

Những ngón tay ấm áp vuốt ve khuôn mặt cô, anh thở dài một hơi, sau đó, giọng nói âm trầm vang lên với đầy vẻ xót xa, “Anh không muốn em phải thế nào cả, Viễn Đằng, anh chỉ xin em đừng coi anh là người yêu của em, mà chỉ là một người bạn. Tại sao em cứ cố chấp như vậy, hết lần này đến lần khác đẩy anh ra xa em hàng ngàn dặm? Nếu đã quyết định thoát ra khỏi một mối tình, sao em không thử tiếp nhận người khác? Nếu như lo lắng về người xa lạ khác, sao lại không thể là anh? Nếu như là vì Tiểu Nhan, em không cảm thấy quá hoang đường à? Nó là em gái anh, không phải người anh đã từng yêu. Anh không giống cậu ta, tình yêu của anh cũng không giống, em hiểu không?”

“Em hiểu, em cũng không muốn suy nghĩ nhiều, nhưng mà...” Cô sợ, cô sợ một tình yêu bình dị rồi sẽ lại chẳng chịt vết thương, “Anh nói em cố chấp? Thế còn anh? Anh thì không cố chấp?” Khịt mũi, cô cố thuyết phục anh, “Nếu như biết trước là đoạn tình cảm này sẽ rất khổ, sẽ phải đối mặt với nhiều vấn đề, phải vượt qua nhiều chuyện, em không chắc mình có thể kiên nhẫn như bốn năm qua, em không kiên cường như anh tưởng tượng đâu, thật đấy.” Cô cười tự giễu, nước mắt lặng rơi.

Không phải cô không biết anh tốt, nhưng, thật sự không thể, khoảng cách giữa họ quá lớn, cô không đủ sức chống đỡ một lần nữa. Chỉ cần nghĩ đến chuyện phải trải qua trăm nghìn cay đắng, cô đã không chắc chắn rồi, cho dù cuối cùng có được, chính mình cũng không cảm thấy hạnh phúc.

Đối với sự từ bỏ Hàn Nặc, cô vốn không có cách nào khác. Đối với việc từ chối Si Hạ, cô đã mất đi dũng khí để đối mặt. Không có nguyên nhân khác, chỉ vì anh là anh trai Si Nhan. Cô không muốn phải tranh cãi cùng cô ấy, cô nhận thua, dù cho lý do này buồn cười và vô trách nhiệm đến bao nhiêu, cô vẫn cứ cố chấp, không ngại việc đả kích anh bằng lời nói.

Nhìn ánh mắt cô dần dịu đi, Si Hạ không hề sợ cô giãy giụa, kéo cô vào lòng, dịu dàng nói: “Em không cần tỏ vẻ kiên cường trước mặt anh, chỉ cần là chính mình thôi, chuyện khác cứ giao cho anh, anh sẽ xử lý tốt, đừng từ chối nữa, lý do này anh không chấp nhận được.”

“Nếu như tất cả bắt đầu lại một lần nữa, em có lựa chọn, em...” Cô ghen ngào nói, muốn tránh khỏi vòng tay anh.

“Đáng tiếc là không có nếu như.” Hẳn nhiên, Si Hạ còn cứng đầu hơn cô, anh kiên định cắt ngang lời cô rồi lại nghiêm túc nói: “Anh có thể cho em thời gian, nếu em cảm thấy có chỗ khó nói. Nhưng mà, bây giờ không phải lúc cho em trốn tránh, lại càng không cho phép em được chán chường.” Cô còn định nói thì anh lại tiếp tục: “Tạ Viễn Đằng, không phải chỉ có em mới trải qua tình yêu đau khổ, không phải chỉ em mới có áp lực, trên đời này còn nhiều người bất hạnh hơn em, so ra, em còn có anh mà.” Đưa tay áp lên đầu cô, ôm cô vào lòng, Si Hạ trầm giọng, “Anh lặp lại lần nữa, đừng từ chối, anh không chấp nhận lý do hoang đường kia.”

Trong thoáng chốc, hai mắt cay xè, Tạ Viễn Đằng không nói gì nữa.

Yêu và không yêu, dường như là khoảng cách xa xôi, giống như cô với Hàn Nặc, với Si Nhan; Yêu và không yêu, chỉ có một ý niệm, giống như Ôn Hành Viễn và Si Nhan, có lẽ, có lẽ cô và Si Hạ cũng có khả năng đó!

Trong lúc nhất thời, Tạ Viễn Đằng hoàn toàn mê man, cô không biết, người đàn ông cùng mình đi hết cuộc đời, liệu có phải người trước mặt này không.

Làn gió đêm khẽ thổi, ánh trăng vương vãi, bóng dáng hai người kéo thành một vệt dài trên đường, cửa kính của chiếc xe ở con phố đối diện chậm rãi nâng lên, từ từ đi xa.

64. Chương 64: Chương 64

Ba giờ sáng, trong phòng im ắng, đầu Si Nhan hơi vầng vát, cổ họng khô khốc, cô ậm ừ gọi hai tiếng “Hành Viễn.”, một lúc sau vẫn không thấy ai trả lời. Cô đưa tay sờ bên cạnh, hoàn toàn trống không.

Bật đèn lên, tiện tay khoác thêm áo, cô đứng dậy rồi ra khỏi phòng.

Chất lượng giấc ngủ của cô giảm trông thấy, nhất là lúc không có Ôn Hành Viễn bên cạnh. Có đêm cô chỉ ngủ được hai tiếng, trở mình liên tục mà vẫn không ngủ được, đến khi vừa thiếp đi đã lại nằm mơ. Trong mơ vẫn tối đen như mực, im lặng như tờ, khung cảnh đó thật khiến người ta sợ hãi.

Bước đi nhẹ bẫng, như thể đang giẫm trên bông. Chẳng lẽ lại bị cảm? Xem ra, ngày mai phải đến bệnh viện khám thật rồi. Cô cau mày đi đến phòng khách, bỗng thấy cửa thư phòng đang mở, ánh đèn vàng rọi từ trong ra, tràn khắp không gian rộng lớn mà tĩnh mịch.

“Tiểu Nhan?” Có lẽ là nghe thấy tiếng bước chân của cô, lúc Si Nhan vừa đẩy cửa ra, Ôn Hành Viễn đã ngẩng đầu, thần sắc khó giấu được vẻ kinh ngạc, “Sao lại dậy?”

“Sao anh còn chưa ngủ, mấy giờ rồi?” Si Nhan dụi mắt, trước khi anh kịp đứng dậy đã đến bên cạnh anh.

Ôm cô đặt lên đùi, anh cởi áo khoác của mình ra, choàng lên người cô, “Ngày mai gửi đồng tài liệu này đi rồi, đêm nay phải xem cho hết.”

“Trả lương cao như thế mà người khác không làm sao? Chuyện gì anh cũng phải tự làm, mệt chết đi chứ.” Đưa tay ôm thắt lưng anh, vùi mặt vào cổ anh, cô thấp giọng oán thán.

Anh khẽ cười, vắn vể dịu dàng như thường ngày, siết chặt cánh tay lại, tì cằm lên trán cô, “Người ta có nhiệm vụ khác, anh cũng phải làm việc chứ.”

Si Nhan nhắm mắt lại, hít hà mùi thuốc lá trên người anh, nũng nịu nói: “Thế thì vẫn phải chú ý sức khỏe đấy, sắp sáng rồi mà còn chưa ngủ, làm em cũng không ngủ ngon được.”

“Con lợn này, không phải vẫn hay trách anh giữ mình làm em tỉnh hay sao, giờ không có lại không quen hả?” Anh cúi xuống thì thầm bên tai cô, bàn tay nghịch ngợm lần vào trong áo cô.

“Hành Viễn...” Cô khẽ gọi anh.

“Ơi?” Anh thuận miệng đáp lại, giọng nói cực kỳ nhẹ nhàng.

Khóe môi hiện lên một nụ cười, bàn tay nhỏ bé mò vào trong áo sơ mi của anh, khẽ chạm lên bờ ngực rắn chắc, cô thì thào: “Thế giờ đã xong việc chưa anh?”

Ôn Hành Viễn cười, nhắm mắt hưởng thụ, bàn tay ấm áp phủ lên ngực cô, “Xong việc này lại đến việc khác.”

Lời nói này quá mờ ám, khuôn mặt Si Nhan đỏ bừng lên như có lửa hun, chần chờ một lát, cô chậm rãi ngẩng đầu lên chủ động hôn anh. Trên môi anh hiện nụ cười như có như không, đưa tay ôm eo cô, miết mạnh môi hơn.

Dục vọng vốn là một ngọn lửa, một khi đã được nhóm lên thì sẽ khó mà dập tắt được. Si Nhan không hề biết, chỉ những cái đụng chạm nhẹ nhàng cũng đã đủ để nhóm lên ngọn lửa tình trong anh. Ôn Hành Viễn cũng chưa từng phát hiện ra, cô ngày càng dựa dẫm vào anh nhiều hơn, chỉ có điều, cô không giỏi diễn đạt mà thôi.

Nụ hôn trong thư phòng hoàn toàn trở thành mối lửa. Không biết đã trở về phòng ngủ thế nào, cô chỉ mang máng nhớ là được Ôn Hành Viễn bế về, chiếc váy ngủ nhanh chóng bị vứt đến một xó, áo sơ mi và quần tây trên người anh cũng không biết đã được trút bỏ từ khi nào. Anh ôm chặt cô, lòng bàn tay nóng rẫy mơn man như muốn truyền nhiệt từ làn da xuyên vào trái tim cô. Đôi môi anh dường như cũng mang theo lửa nóng, chạy một đường từ môi cô xuống đến cần cổ trắng mịn, tới xương quai xanh gợi cảm, cuối cùng dừng lại trên nụ hoa trước ngực cô, lưu loát thành thực...

“Ừm...” Cánh tay gầy quàng lên cổ anh, từ kẽ hở giữa hai đôi môi bật ra tiếng nỉ non khẽ khàng.

Trước tiếng rên mất hồn của cô, dục vọng trong anh dâng lên không thể kìm lại nổi. Đôi mắt tối thẫm, đáy mắt hiện lên vẻ mê say, nhìn gương mặt ngại ngùng ấy, ánh mắt anh càng tối đi. Anh nhanh chóng đè lên người cô. Bất chợt, cô nghe thấy anh khàn giọng nói, “Nhan, mình sinh một bảo bối được không?”

Thở hổn hển, mở mắt ra, nhìn khuôn mặt rịn đầy mồ hôi của anh, cô đưa tay vuốt ve má anh. Cô biết Ôn Hành Viễn rất thích trẻ con. Từ lúc đi Mỹ về, anh thường xuyên nhắc đến con của Ôn Hành Dao trước mặt cô, khen thẳng nhóc đó có nụ cười đáng yêu thế nào, nói nắm lấy bàn tay mềm mại của nó để chịu ra sao, anh còn nói rằng tiếng cười khanh khách của thẳng bé cực kỳ êm tai. Cô biết, anh đã mong chờ lâu lắm rồi. Vì vậy, cô nhẹ nhàng gật đầu.

Anh nhoẻn miệng cười, hơi thở ấm áp phả vào mặt khiến cô ngứa ngứa. Rồi anh hôn lên đôi môi hồng của cô, quyến luyến say mê hương vị ngọt ngào trong miệng cô; còn cô, cũng bị nụ hôn của anh chinh phục, ý thức dần trở nên mơ hồ.

“Ôm chặt anh đi, Nhan...” Hơi thở của Ôn Hành Viễn hơi nặng nề, giọng nói có chút run rẩy. Ánh mắt cô miên man, hai chân như thể có ý thức của chúng, quặp lên thắt lưng anh.

Bên tai là tiếng thở nặng nề của anh, thân thể cố gắng thừa nhận sự đánh chiếm của anh. Không hề dịu dàng giống như trước, mà dồn dập, mạnh mẽ, không cho cô cơ hội lùi bước; Đây mới là thật sự “yêu” cô, khiến cô vô thức cong thắt lưng lên gần sát anh hơn, cảm nhận cơ thể nóng rực của anh, như muốn quần ngọn lửa nóng rẫy thiêu đốt cả hai. Mỗi lần đâm vào là mỗi lần đẩy lên trong cô sự sợ hãi khó hiểu, cũng là cảm giác sung sướng vô hạn, khiến cô không khống chế được nhịp thở gấp gáp của mình.

“Hành Viễn...” Gần như không thể chịu nổi sự hòa quyện ngọt ngào mà đáng sợ này, Si Nhan ôm chặt lấy anh, móng tay cắm vào da anh. Cô từ từ nhắm hai mắt, đón nhận tất cả những khoái cảm anh mang đến.

Trên trán ướt nhẹp mồ hôi, tiếng thở hắt nặng nề bật ra khỏi đôi môi mỏng, Ôn Hành Viễn vùi mặt vào tóc cô, một dòng nhiệt nóng bỏng phun trào vào cơ thể cô trong nháy mắt.

Không chịu nổi sự mãnh liệt này, cô gối đầu lên cánh tay anh, nép vào lòng anh. Ôn Hành Viễn ôm cô, bàn tay khẽ đặt bên hông cô, hít lấy hương thơm thanh nhã trên người cô và thì thào gọi, “Tiểu Nhan...”

Thân thể khẽ run, Si Nhan uể oải đáp lại, nằm gọn trong lòng anh. Anh bật cười, thu cánh tay lại, ôm chặt cô vào lòng.

Bên ngoài rả rích trận mưa đầu xuân, hạt mưa tấp khề lên tấm kính cửa sổ, tiếng kêu rất nhỏ, rất có nhịp điệu. Ôn Hành Viễn cũng ngủ thiếp đi.

Hắn là do mệt mỏi, Si Nhan cảm giác giấc ngủ không mấy ngon lành. Lúc cô tỉnh dậy, Ôn Hành Viễn vẫn đang say giấc, mái tóc tán loạn trên gối, dáng ngủ trông thật giống trẻ con.

Nghiêng đầu nhìn đồng hồ, đã gần tám giờ, do dự một chút, Si Nhan mới nhẹ giọng gọi anh, “Hành Viễn...”

“Hả?” Anh lầm bầm một tiếng rồi trở mình, đưa lưng về phía cô.

Si Nhan khẽ chồm lên người anh, hôn lên bờ vai trần của anh, “Đi làm thôi, muộn rồi.”

“Mấy giờ rồi?” Anh thu cánh tay về hông, đặt chông lên cánh tay cô.

“Sắp tám giờ rồi, có định dậy hay không nào?” Áp mặt vào sống lưng trần của anh, cô miễn cưỡng trả lời.

“Ngủ thêm một lúc nữa đi, sáng nay anh không đến công ty, đi khám với em.” Ôn Hành Viễn vẫn không mở mắt, giọng nói khàn khàn, nghe vào tai lại vô cùng mê người.

“Vậy thì anh ngủ đi, một lúc nữa em gọi anh dậy.”

“Ừ”. Anh trở mình ôm cô. Đến khi nghe thấy tiếng hít thở đều đều, Si Nhan mới khoác áo rồi xuống giường.

Lúc Si Nhan mua đồ ăn sáng về, Ôn Hành Viễn vẫn chưa dậy. Đạo này anh rất bận rộn, ngày nào cũng làm việc đến hơn mười hai giờ, nếu không làm ở Hoa Thành chắc cũng khó mà trông thấy anh. Mấy đêm liên cô đều không bảo được anh, cho nên tối qua mới chủ động sang kéo anh về, vốn là muốn cho anh được nghỉ ngơi sớm, ai ngờ, còn vất vả hơn cả làm việc.

Mặc chiếc áo len cao cổ sáng màu, cẩn thận che đi dấu hôn trên cổ, Si Nhan ngồi xỏm cạnh giường, lẳng lặng ngắm anh. Ôn Hành Viễn vẫn đang ngủ, vầng trán trơn láng, hàng mi dày, sống mũi thẳng, đường nét dưới cằm cũng vô cùng hoàn mỹ. Lúc này, đầu tóc anh lìa chìa lung tung, trông hết như cái tổ chim, cô không kìm được mà hơi mỉm cười, ánh mắt đầy vẻ hạnh phúc.

Anh thật sự rất tuần tú, đứng ở chỗ nào cũng là số một, đáng vẻ “ngọc thụ lâm phong”, không ngừng gây sự chú ý, khiến người khác không rời mắt. Si Nhan bắt chợt nghĩ, mình đứng là cực kỳ ngu ngốc, sao bao nhiêu năm nay lại bỏ qua một người như anh chứ. Trước không cần nói đến sự quan tâm săn sóc của anh, chỉ riêng diện mạo anh tuần này đã khiến người ta muốn quên cũng khó. Chẳng trách Đỗ Linh nói mắt cô có vấn đề, đúng là toét nhém. Nghĩ đến đây, cô khẽ bật cười.

Còn đang đắm chìm trong suy nghĩ, cô không hề phát hiện ra Ôn Hành Viễn đã tỉnh dậy từ lúc cô vào phòng. Đến khi bị anh nắm tay, cô mới có phản ứng, nhưng vẫn nhìn anh chăm chú.

“Sáng nào tỉnh dậy cũng được thấy em ngắm anh rồi cười, thế là thỏa mãn rồi.” Giọng nói trầm hơn mọi khi, vì anh mới tỉnh ngủ, hơi khàn, khi lọt vào tai lại quấy lên chút men say trong lòng người, khiến hai tai cô ửng đỏ.

Cong khóe miệng, nhướn một nụ cười, Si Nhan rướn người hôn lên khóe môi anh, “Sáng nào cũng được tỉnh dậy trong lòng anh, thấy anh dịu dàng cười với em, đấy mới là hạnh phúc lớn nhất.”

Nghe được lời của cô, Ôn Hành Viễn vô cùng xúc động. Cô đã buông xuôi chuyện cũ, buông xuôi người xưa, cô của bây giờ, bất luận là thể xác hay trái tim, đều đã hoàn toàn thuộc về anh.

Đôi mắt đen láy lẳng lẳng nhìn cô, Ôn Hành Viễn nói: “Nhìn nhiều có chán không?”

Không khí ngọt ngào đã bị anh phá hỏng, Si Nhan hất tay anh ra, véo mạnh một cái lên cánh tay anh, “Bị cánh tay này ôm nhiều cũng chán thật đấy, khi nào tiện sẽ đổi nhé?”

“Em dám...” Ôn Hành Viễn xị mặt, chưa đến một giây đã kéo cô vào lòng, nửa người đè lên thân thể mềm mại của cô, mờ ám nói: “Có tin anh sẽ khiến em không còn sức mà xuống giường không? Còn dám thay người khác hả?”

Si Nhan chớp chớp mắt, ôm cổ anh, cười khúc khích chứ không đáp lời.

Vuốt ve khuôn mặt đỏ ửng của cô, miết nhẹ lên hàng mày dài, Ôn Hành Viễn thì thầm, “Tiểu Nhan, anh sẽ cho em cả một đời được cười vui vẻ như vậy.”

Si Nhan chăm chú nhìn vào mắt anh, trong lòng chợt có cảm giác xót xa khó hiểu. Trong khoảng thời gian này, không hiểu tại sao, có lẽ là do giấc ngủ không tốt, cô luôn cảm thấy mệt mỏi, nên tâm trạng cũng bất an theo. Anh càng chăm sóc chu đáo cho cô, cô lại càng thấy sợ hãi, như thể chỉ giây tiếp theo thôi là sẽ mất anh.

Chẳng lẽ khi yêu một người sẽ vô thức suy tính thiệt hơn như thế? Nhưng tại sao trong mơ lại luôn tối như vậy, tại sao lại không thấy ánh mắt anh? Si Nhan không hiểu, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Không nhớ đã từng nghe ai nói, hổ phách, chính là giọt nước mắt được lưu giữ với thời gian. Vậy thì anh, mang đến cho cô tình yêu ấm áp, lưu lại cho cô từng giọt kỉ niệm khắc tạc xương tủy, có phải sẽ càng quý giá hơn giọt nước mắt kia, nhưng cũng dễ bị nát vụn?

Lật bàn tay lại, Si Nhan đan tay vào năm ngón tay anh, nhìn chăm chú vào chiếc nhẫn bạch kim trên ngón áp út, cô khẽ nói, “Bất luận thế nào, mình sẽ mãi mãi yêu nhau, vĩnh viễn không xa nhau.”

65. Chương 65: Chương 65

Cơn mưa to gội sạch cả thành phố không còn hạt bụi nào. Lúc này, ánh nắng rực rỡ xuyên qua các nhánh cây rơi xuống một góc phòng. Si Nhan nhìn vệt sáng chan hòa, đoạn hồi ức đã được chôn sâu lại ùa về trong nháy mắt, như chỉ vừa xảy ra hôm qua.

Lúc Ôn Hành Viễn cùng cô đi kiểm tra sức khỏe toàn diện xong thì cũng đã qua giờ cơm trưa. Cao Các còn có một ca phẫu thuật, hẹn họ một tuần sau quay lại lấy kết quả. Ăn qua loa ở khu lân cận, rồi anh phải đến Cục đất đai gửi tài liệu. Cô lấy cớ có hẹn đi uống cà phê với Nhược Ngưng để tránh đi cùng, đương nhiên là cô hiểu tâm ý của anh, nhưng cô vẫn chưa muốn đối mặt với Si Hạ. Cô biết cô không có quyền, cũng không nên làm gì, nhưng, trong lòng có chút khó chịu, cô không không chế được.

Anh cũng không miễn cưỡng cô, chỉ mỉm cười vẻ thông cảm, đưa tay vuốt ve mặt cô, “Anh đưa em đến Lương Mộc Duyên trước vậy.”

Nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh, Si Nhan lẳng lặng gật đầu. Nhưng, khi xe đỗ lại trước cửa Lương Mộc Duyên, sự im lặng của Ôn Hành Viễn suốt dọc đường đi đã không duy trì được nữa.

“Tiểu Nhan, đừng như vậy nữa, em nên thông cảm cho Si Hạ, anh ấy gọi cho em mấy cú điện thoại đều không được, anh ấy đang rất lo.” Chăm chú nhìn cô, đôi mắt anh hiện lên vẻ bình tĩnh nhưng cũng đầy âu lo, anh còn nói: “Em thật cứng đầu.”

Từ buổi tối hôm nhìn thấy Si Hạ và Tạ Viễn Đằng ôm nhau ở bên ngoài quán bar ven hồ, Ôn Hành Viễn chưa từng lên tiếng khuyên nhủ cô, càng không chủ động đề cập đến. Vậy mà hôm nay, anh lại tung ra lời nói sắc lẹm thế này.

Nhìn vào ánh mắt thâm trầm của anh, Si Nhan có chút tức giận, nhưng vẫn nhất quyết không chịu mở miệng, đưa tay định mở cửa, chuẩn bị xuống xe.

“Tiểu Nhan?” Ôn Hành Viễn duỗi tay ra, tóm lấy cổ tay cô, nhúu mày khê trách, “Sao lại thế này, tự dưng nổi giận, biến thành người không biết lý lẽ gì hết.”

“Mở cửa ra.” Như là biết trước cô sẽ tức giận, lúc xe dừng lại, anh đã sáng suốt khóa cửa xe, Si Nhan không thể xuống được.

“Là ai mắng anh công tư không phân minh cố ý làm khó cô ấy, sao bây giờ lại không chịu chấp nhận người ta, cứ coi như là vì Si Hạ còn không được à?” Thật ra anh rất muốn hỏi cô, là vì Hàn Nặc nên mới ghét cô ấy hay sao. Nhưng, lời yêu ngọt ngào ban sáng vẫn còn quanh quẩn bên tai anh, anh không nên hoài nghi cô, anh phải tin tưởng cô, cô là Tiểu Nhan của anh, là của anh.

“Em chấp nhận hay không chấp nhận có liên quan gì không? Họ ở bên nhau rồi còn gì nữa?” Rốt cuộc cô cũng đã mở miệng, giọng nói hơi lạnh lùng, “Em không có quyền can thiệp vào chuyện riêng của anh ấy, nhưng em không muốn gửi lời chúc trái lương tâm, em không làm được. Mặc kệ anh nghĩ thế nào, em không thích cô ta, anh muốn em phải thế nào đây?” Tại sao ngay cả anh mà cũng không hiểu cô? Đây là chuyện của hai người kia, không liên quan đến cô, ý kiến của cô không hề có trọng lượng, thậm chí có thể phốt lờ cho qua, tại sao cứ phải bắt cô gật đầu, cô lơ đi không được sao?

Nghe thấy cô nói thế, Ôn Hành Viễn ý thức được rằng sự dễ tâm của Si Nhan về buổi tối hôm đó quá sức tưởng tượng rồi, nhìn vào mắt cô, anh dịu dàng nói: “Anh không muốn em phải thế nào cả, anh chỉ không muốn hai anh em em thành ra như vậy thôi.” Đưa tay kéo chặt vạt áo của cô lại, anh nắm tay cô, “So trái tim với trái tim, nếu đổi lại là em, nếu Si Hạ không thích anh, em có làm khó không?”

“Sự thật chứng minh là không có cái nếu như anh bảo.” Cô quay mặt đi, không muốn để anh nhìn thấy vẻ bất mãn trong mắt, “Đừng nói nữa được không? Em không muốn nhắc đến nữa.”

Thoảng trầm tư, đưa tay xoay mặt cô lại, anh nhúu mày, hơi híp mắt, lãnh đạm nói: “Thì thôi không nói nữa, không có nhớ đến hôm đính hôn lại xảy ra vở kịch cô dâu chạy trốn, anh phải diễn kịch một vai thì chết. Nếu mà thế thì đúng là lỗi vì anh vợ rồi, mặc kệ vậy.”

Ôn Hành Viễn thật sự biết đoán tâm trạng qua sắc mặt và lời nói, hiển nhiên biết không đúng thời cơ, lập tức “rung chuông thu binh”. Anh không muốn cô mất vui, dù sao thì cũng sắp đính hôn rồi, lễ đính hôn mà tâm trạng không thoải mái thì ai mà vui cho được. Tốt hơn là cho cô chút thời gian, anh tin, với tình cảm của Si Nhan dành cho Si Hạ, cô sẽ không giận quá mức, chỉ là cô chưa nghĩ thông suốt thôi. Tháo dây phải tìm người buộc nút, anh e là càng giúp càng rối thêm.

Nhìn vẻ mặt cợt nhả của anh, cô lại không nhịn cười nổi, tức giận nói: “Anh đáng phải diễn kịch một vai lắm.”

Ôn Hành Viễn thôi cười, chân thành nhìn cô, nhẹ giọng nói: “Nếu như em bỏ được.”

Hờn dỗi lườm anh một cái, Si Nhan khê nói, “Nhược Ngưng đến rồi, em đi nhé?”

“Tâm sự xong thì gọi điện cho anh, anh đến đón em.” Biết cô đã hết giận, Ôn Hành Viễn buông tay cô ra.

Si Nhan dịu dàng cười, đưa tay gạt lọn tóc trên trán anh ra, “Không cần đâu, anh cứ làm việc của anh đi, đúng giờ bọn em sẽ sang Thượng Du, ăn cơm xong rồi mới về.”

“Thế cũng được, cẩn thận nhé.” Ôn Hành Viễn rướn người hôn lên trán cô, nhìn cô đi vào quán cà phê rồi mới khởi động xe.

Không thể không nói, tình yêu vốn là tiên được chữa vết thương, mà Ôn Hành Viễn lại là tiên được thượng hạng. Vết thương trong lòng Si Nhan rốt cuộc cũng được sự dịu dàng của anh xoa dịu, ngay cả tính tình ương bướng của cô, dường như cũng bớt gai góc bởi sự ân cần của anh.

“Quý Nhược Ngưng, cậu đến muộn đấy nhé.” Si Nhan vừa thấy Nhược Ngưng bước vào quán cà phê, như nghĩ đến chuyện gì đó liền nhìn đồng hồ trên cổ tay, lại nhìn chăm chăm cô nàng mới vào: “Gần bốn mươi phút.”

“Xin lỗi, xin lỗi.” Nhược Ngưng liền mồm xin lỗi, ngồi xuống cạnh cô.

“Đường Nghị Phàm đâu, anh ấy không đưa cậu đến à?” Xuyên qua cánh cửa, thấy cô ấy bước từ taxi xuống, Si Nhan bỗng hỏi.

“Dạo này anh ấy bận lắm, muốn gặp có khi còn phải hẹn trước, chắc giờ vẫn đang ở công trường.” Nhược Ngưng bình tĩnh nói, vẻ buồn bã ẩn hiện trong ánh mắt, thấy Si Nhan gọi cà phê thay mình, cô khẽ thở dài, “Sang năm mới là bắt đầu bận tối mắt tối mũi, thời gian Trương Nghiên gặp anh ấy còn nhiều hơn mình.”

“Trương Nghiên?” Si Nhan sững sốt, nhớ tới lúc mọi người cùng ăn cơm ở Thượng Du, là Trương Nghiên lái xe đưa Đường Nghị Phàm đến. Hôm đó, họ vừa từ công trường về, mà đúng lúc xe của anh bị trục trặc.

“Ghen à? Không giống cậu tạo nào cả.” Si Nhan cắt đứt dòng suy nghĩ sâu xa, không nhận được mà trêu cô ấy, “Được rồi, đừng có bày ra cái mặt bà cô già này nữa, xấu chết đi được. Lại đây, cười một cái cho Si đại tiểu thư xem nào.” Vừa nói cô vừa đưa ngón trỏ ra đẩy cằm Nhược Ngưng lên.

Thấy Nhược Ngưng định đánh mình, Si Nhan cười cợt tránh ra, “Không đùa nữa, hôm nay hẹn cậu ra đây để nói chuyện nghiêm túc đấy.”

“Chuyện nghiêm túc của cậu bây giờ không phải là chuyện yêu đương à? Sao không đi tìm Ôn Hành Viễn ý, nói với mình làm gì?” Nhược Ngưng nhìn cô cười, bưng tách cà phê lên nhấp một ngụm.

Si Nhan lườm cô, cướp lấy tách cà phê của cô, “Lâu không xử lý cậu quá rồi phải không? Để xem bà Đường giờ thế nào rồi, có chỗ dựa rồi là giỏi chứng đây.”

Nhược Ngưng khẽ cười, nháy mắt với cô, “Thành thật sẽ được khoan hồng, giấu giếm sẽ bị xử đẹp, nói nhanh, có phải bị tên họ Ôn nào đấy ăn rồi không?”

Nghe vậy, Si Nhan đỏ bừng mặt, ngượng ngùng lên tiếng, “Bọn mình quyết định kết hôn rồi, đến mời cậu dự lễ đính hôn đây.”

“Gì cơ?” Nhược Ngưng hét lên, tin tức này đối với cô mà nói chẳng khác gì một quả bom, quá đột ngột. Đồ chết tiệt này, dùng một cái khiến người ta phải kinh ngạc, ngày trước thì nửa lời không chịu nói, để xem cô có bóp cổ chết cô nàng kia hay không. Tóm lại là vẫn coi cô là con thỏ nhỏ dễ bắt nạt phải không?

“Cậu làm gì đấy?” Si Nhan kéo cô ngồi xuống, cau mày trách cứ, “Nhỏ mồm thôi, người ta đang nhìn bọn mình đấy.”

Nhược Ngưng ngẩng đầu nhìn xung quanh, quả nhiên mọi người đang nhìn hai cô. Rụt cổ lại, cô xoay người, híp mắt nhìn Si Nhan, chuẩn xác đưa hai tay lên cổ Si Nhan, dùng giọng điệu chất vấn mà hỏi: “Nói mau, sao đột nhiên lại “hồ đồ” thế? Có phải bị anh ấy ăn rồi không? Đủ dũng khí mà thủ thân như ngọc? Mình nói cho cậu biết, cô nương này mà tức giận thì hậu quả vô cùng nghiêm trọng, liệu mà trả lời đi, có nửa điều giấu giếm thì cứ chờ mà lĩnh đại hình.”

Si Nhan bị cô nói đến nổi đỏ mặt, đẩy hai tay cô ra, thấp giọng nói: “Muốn chết hả, có phải muốn loan cho cả thiên hạ biết mình bị anh ấy tóm được rồi không?”

Quý Nhược Ngưng nhìn dáng vẻ “cô vợ bé nhỏ” của Si Nhan, bỗng bật cười khanh khách, “Ôn Hành Viễn ơi là Ôn Hành Viễn, quả nhiên có thể lấy nhu trị cương.” Thấy Si Nhan nhướn mày nhìn mình, Nhược Ngưng lại nói, “Sao thế? Bị một gã thượng hạng như thế tóm là phúc của cậu đấy, ai mà dám tranh?”

Si Nhan phì cười. Nhớ đến vẻ mặt tươi tắn dịu dàng của Ôn Hành Viễn, cô không kìm được, khoe môi cong lên, “Có phải là nhanh quá không? Hơi sợ một tạo, cũng không thấy thật cho lắm.”

“Thế còn nhanh? Chậm nữa thì Ôn Hành Viễn ngoẻo vì cậu rồi.” Nhược Ngưng cầm tay cô, giọng điệu nghiêm túc hẳn, “Đừng ngờ ngẩn nữa, Ôn Hành Viễn là ai chứ, soi cả thiên hạ này xem, nếu gọi anh ấy là tay si tình số hai thì chẳng có ai số một cả. Ngay cả người ngoài như bọn mình còn biết anh ấy yêu cậu đến mức nào. Nghĩ lại hồi trước, anh ấy bận lên bận xuống, vẫn còn cố thu xếp đến Lệ Giang với cậu, cậu còn loảng ngoảng gây chiến tranh lạnh với người ta.” Vừa nói, cô vừa đưa tay véo má Si Nhan.

Nói đến chiến tranh lạnh, ánh mắt Si Nhan âm thầm đi vài phần. “Mình không trách gì anh ấy, mình cũng hiểu rõ, đôi lại là ai đi nữa thì cũng không vui khi thấy mình đi với Hàn Nặc. Nhưng mà anh ấy lại nói là hối hận vẫn còn kịp, anh ấy nghĩ mình chỉ vui đùa chốc.” Trong lòng hơi ề ề, cô nói: “Lúc đồng ý làm bạn gái anh ấy, mình cũng không muốn dùng dằng chuyện cũ nữa, nhưng anh ấy lại không chịu nghe mình giải

thích, nói thẳng một thôi một hồi.” Từ nhỏ đến lớn, không ai mắng cô như vậy, trong lòng ầm ục là đương nhiên. Cũng chỉ vì đó là anh, chứ là người khác, Si đại tiểu thư kiêu gì cũng phải xông đến “cắn người”.

“Mình hiểu.” Nhược Ngưng cười, từ Si Hạ đến Hàn Nặc, hai người đàn ông đều cưng chiều cô hết mực, đột nhiên bị mắng té tát, trong lòng cô khó mà thoải mái cho được, “Anh ấy quan tâm đến cậu thôi mà, sợ là không giữ được trái tim cậu, thế cũng tốt, cuối cùng thì cũng xong rồi.”

Đối mặt với bạn tốt, Si Nhan không kim được mà phải làu bàu, “Cậu không nhìn thấy lúc anh ấy tức giận đâu, cứ như kiểu hận không thể nuốt sống mình ý chứ. Nói thật nhé, lúc đấy mình hơi sợ anh ấy.”

Nhược Ngưng cười, “Hiếm thấy đấy nhé. Cậu mà cũng có lúc sợ người khác?”

Si Nhan bĩu môi, “Cậu còn cười? Đồ vô lương tâm.”

“Như nhau cả thôi, trình độ trọng sắc khinh bạn của cậu còn cao hơn mình ý chứ.” Nhược Ngưng chớp mắt. Không phải đã có câu, đàn bà và tiểu nhân là khó bảo nhất đấy sao. Nhược Ngưng vẫn không quên chuyện Si Nhan từ Vân Nam về nhưng không liên lạc với cô, còn đang lo không có chỗ để phát tiết đây.

“Rì...” Di động của Nhược Ngưng đổ chuông.

“Nghị Phàm...Tối nay về muộn à?” Nhược Ngưng nhìn Si Nhan, vẻ mặt ảm đạm, “Thế thì anh làm việc đi...Dạ, em biết rồi...Em đang ở ngoài với Nhan Nhan, cũng về sớm thôi...Dạ...Được...”

Cắt điện thoại, Nhược Ngưng thở dài, “Một tuần có đến năm ngày không về nhà ăn cơm.”

“Công trình đang tiến hành mà, cậu cũng nên thông cảm cho anh ấy, Ôn Hành Viễn cũng vất vả lắm, trước kia cứ tưởng anh ấy nhàn hạ, hóa ra là giả.”

Nhược Ngưng không nói gì nữa, khuấy khuấy tách cà phê, lòng đầy tâm sự.

Si Nhan thấy tâm trạng cô không tốt nên chuyển đề tài, “Phụ nữ kết hôn rồi có được làm phù dâu không? Mình sửa được không?”

Quả nhiên Nhược Ngưng đã bị dời sự chú ý, ngẩng đầu lườm Si Nhan, “Cậu điên à, ai lại đi bảo gái có chồng làm phù dâu? Cậu có đồng ý thì Ôn Hành Viễn cũng không để yên.”

“Mình lại muốn cậu cơ, làm sao bây giờ? Vì đền bù cậu không thể làm phù dâu ỉn, cậu trả tiền đi.”

“Không, mời cậu.”

“Tại sao?”

“Tại vì Ôn Hành Viễn lắm tiền, cậu phải tiêu hộ anh ấy đi, nếu không mớ meo ra mất, còn mình, tình nguyện giúp cậu.”

“...” Logic gì thế này? Si Nhan mấp máy môi, đành chịu thua, uống một ngụm cà phê, thậm chí rửa xéo. Hôm nào đấy phải gạ Đường Nghị Phàm chủ trì một bữa cơm, phải gọi cả Ôn Hành Viễn đi nữa, ăn vì mục tiêu làm cho nhà người ta sạt nghiệp thì thôi.

Sau khi tốt nghiệp đại học, hai cô chưa được thoải mái tán dóc như vậy. Bốn năm trôi qua, rất nhiều chuyện đã xảy ra, ai cũng có chút đổi thay. Song, dù vạn vật có thay đổi, hai cô vẫn là bạn tốt của nhau, vẫn thân thiết với nhau, vẫn có thể trút bầu tâm sự, vẫn có thể gửi lời chúc phúc chân thành nhất cho nhau, vẫn là người đỡ nâng người kia vào những phút giây yếu đuối. Tình cảm này còn khó có được hơn tình yêu, và hai cô, cũng hiểu được tình bạn này đáng trân trọng như thế nào.

Sau này nhớ lại, khi biến cố liên tiếp xảy ra, Nhược Ngưng nắm tay Si Nhan, nghẹn ngào nói: “Nhan Nhan, bọn mình phải kiên cường, không được để chuyện gì đánh gục, rồi mọi chuyện sẽ qua, rồi sẽ là quá khứ!”

Có lẽ là do nước mắt làm nhòa tầm nhìn, Si Nhan không thấy rõ vẻ mặt Nhược Ngưng, chỉ nắm chặt tay cô ấy, không thể nói lên lời.

Sau này nhớ lại, trước khi Si Nhan vào phòng phẫu thuật, Ôn Hành Viễn hỏi cô còn muốn làm chuyện gì, cô thản nhiên cười, ánh mắt mờ mịt, “Đưa em đến Lương Mộc Duyên, em muốn cùng Nhược Ngưng uống cà phê, con bé nói muốn mời em uống một loại cà phê tên là “vô ưu” đấy...”

Ôn Hành Viễn quay đầu đi, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, nước mắt tràn trề lăn xuống.

Khi họ một lần nữa ngồi lại nơi này uống cà phê, tất cả đã là cảnh còn người mất.

66. Chương 66: Chương 66

Ngón tay thon dài lướt trên những phím đàn đen trắng, khúc nhạc du dương vang khắp cả hội trường tổ chức bữa tiệc. Ôn Hành Viễn ngồi trên sân khấu, thông thả đánh đàn, hoàn toàn thả hồn vào khúc nhạc, tiết tấu mạnh nhẹ rõ ràng, không chệch vào đâu được. Trên mặt các vị khách hiện rõ vẻ thần phục, đặc biệt là nữ chính xinh đẹp nhất đêm nay, Si Nhan, đôi mắt sáng hiện vẻ kinh ngạc, và cả vẻ yêu thương chưa từng lộ rõ.

Đêm nay, cô mặc một bộ váy quây ngực màu trắng, tôn lên vẻ dịu dàng xinh đẹp, đường cong quyến rũ càng hiện ra rõ hơn. Mái tóc dài được chuyên gia búi một chút lên cao, cài thêm một chiếc trâm chạm rồng tinh tế, vừa thoải mái lại vừa không mất đi vẻ sang trọng, phần tóc còn lại thả tự nhiên xuống, che đi bờ vai trần mịn màng. Quyển rũ, thướt tha, quả thật là cô gái đẹp nhất đêm nay.

Khi tiếng đàn vừa dứt, tiếng vỗ tay và tiếng hoan hô vang lên như sấm. Ôn Hành Viễn đứng dậy, mỉm cười với Si Nhan, ánh mắt đầy triu mến.

“Tối nay, đối với tôi mà nói, chính là lúc hạnh phúc nhất trong suốt ba mươi năm cuộc đời tôi.” Đứng trên sân khấu, anh nhìn Si Nhan, giọng nói trầm thấp giàu từ tính, “Đầu tiên, tôi xin được gửi lời cảm ơn đến bố mẹ tôi.” Anh hơi xoay người, nhìn ông bà Ôn đang ngồi phía dưới, anh nói: “Cảm ơn bố mẹ đã cho con sinh mệnh này, không có bố mẹ, sẽ không có Hành Viễn ngày hôm nay, con cảm ơn bố, con cảm ơn mẹ.” Nói xong, anh cúi đầu với bố mẹ. “Sau đó, tôi muốn cảm ơn người nhà của cô ấy. Con cảm ơn hai người đã giao con gái và em gái cho con, con cảm ơn.” Vừa nói, anh vừa cúi đầu về phía Si Hạo và Si Hạ.

Cả hội trường yên tĩnh bỗng vang lên tiếng vỗ tay rền rĩ. Hai mắt Si Hạo ươn ướt, ông và ông bà Ôn nhìn nhau, sau đó trịnh trọng gật đầu, đồng thời vỗ vỗ tay Si Nhan.

Si Nhan kéo cánh tay bố, trong mắt thoáng dâng lên vẻ buồn bã. Lúc này, cô thật hy vọng có mẹ ở bên cạnh, nhưng, bà đã đi rồi, giờ này, không thể ở bên cô được. Nhưng Si Nhan tin rằng, cho dù bà không thể có mặt tại lễ đính hôn của con gái, bà vẫn có thể nhìn thấy cô hạnh phúc đến nhường nào.

Nhắm mắt lại, nén dòng nước mắt trở lại, cô thầm nói: “Mẹ, Tiểu Nhan đính hôn rồi. Người đàn ông đứng trên sân khấu kia chính là chồng sắp cưới của Tiểu Nhan, mẹ phải nhớ anh ấy, anh ấy là Ôn Hành Viễn, là người rất yêu Tiểu Nhan của mẹ, cũng là người Tiểu Nhan rất yêu, rất yêu. Tiểu Nhan sẽ hạnh phúc, mẹ yên tâm nhé, mẹ cứ yên tâm...”

“Cuối cùng, tôi muốn cảm ơn một người, đó chính là vợ sắp cưới của tôi, Si Nhan.” Khi giọng nói của Ôn Hành Viễn vang lên, Si Hạ nắm tay cô từ trong tay bố, đặt tay cô vào khuỷu tay và đưa cô lên sân khấu.

Si Nhan cùng Si Hạ chậm rãi đi về phía anh, trong đầu như hiện ra từng thước phim từ khi bắt đầu quen Ôn Hành Viễn, đến khi mến nhau, rồi tới lúc hẹn thề, cuối cùng, nước mắt thấm ướt mi.

Mười năm, mười năm, cô không dám tưởng tượng anh đã làm thế nào để trải qua, chỉ có thể thầm nói trong lòng, “Cảm ơn anh, cảm ơn tình yêu của anh.”. Cô không thể nói được gì hơn nữa.

Ôn Hành Viễn triu mến nhìn cô, nắm tay cô từ trong tay Si Hạ, trầm giọng nói: “Cảm ơn người vợ sắp cưới của tôi đã tin tưởng tôi, dùng cảm trao nửa đời còn lại cho tôi. Tôi không biết trên đời này thứ gì là tốt nhất, cũng không biết vĩnh viễn sánh cùng trời đất là bao lâu, nhưng tôi nguyện ý, tôi sẽ làm hết sức mình để cho cô ấy được hạnh phúc.” Ánh sáng chói lòa chiếu lên gương mặt cô. Anh dịu dàng nói: “Si Nhan, anh yêu em.”

Tiếng vỗ tay vang lên, ánh mắt mọi người dừng lại trên chàng thanh niên trẻ tuổi mà đã có thể hô mưa gọi gió trên thương trường bất động sản. Đường như ánh sáng chói khiến Si Nhan nhức mắt, cô rưng rưng nhìn anh lấy một chiếc hộp nhỏ từ trong túi áo ra. Cái hộp được mở ra, là một sợi lắc chân bạch kim, trên đó sắp xếp ngay ngắn ba chữ W I X, khiến chiếc lắc càng thêm đẹp mắt.

Si Nhan lẳng lẳng nhìn ba chữ cái, trong thoáng chốc, cô đã hiểu được tâm ý của Ôn Hành Viễn. Ba chữ cái đó là viết tắt phiên âm tên theo tiếng Anh của họ, anh muốn nói với cô rằng “Anh yêu cô”.

* Đây là suy đoán của mình thôi nhé: W và X là theo âm pinyin họ của hai người, Ôn: [wēn], Si: [xi]. I đọc giống [ài], nghĩa là yêu trong tiếng Trung.

Cả hội trường không một tiếng động, đôi mắt Si Nhan nhìn anh đã đắm lệt.

Cầm lấy sợi lắc chân, Ôn Hành Viễn quỳ một gối xuống, tự tay đeo vào chân cho cô. Khi bàn tay ấm áp của anh khẽ chạm vào chân cô, dòng lệ kìm nén đã lâu cuối cùng cũng tuôn rơi.

Truyền thuyết nói rằng, nếu như tặng lắc chân cho người mình yêu, không những kiếp này có thể ở cạnh nhau, mà đến kiếp sau cũng được bên nhau. Chỉ vì tâm ý đó, sao cô lại không cảm động cho được, một Ôn Hành Viễn như vậy, sao cô có thể không yêu?

Anh ôm lấy thất lưng mảnh của Si Nhan, đưa ngón tay lau đi giọt nước mắt trên mặt cô, rồi đặt một nụ hôn lên môi cô, “Thích không, em yêu?”

Nở nụ cười mỉm, giữa tiếng vỗ tay rền vang, cô khẽ khàng gật đầu.

Ôn Hành Viễn cúi đầu nhìn chiếc lắc trên chân cô, nở nụ cười ấm áp, nhíu mày liếc xuống phía khách khứa, “Thế không hôn chồng em một cái sao?”

Tất cả khách mời đều bị sự hài hước của Ôn Hành Viễn làm cho cười rộ lên. Khuôn mặt đỏ hồng, nở một nụ cười yếu ớt, trước ánh mắt mong chờ của mọi người, Si Nhan kiễng chân lên.

Khóe môi bất giác cong lên, trên gương mặt tuần tú là nụ cười mê hồn, anh phối hợp với cô, hơi cúi đầu xuống. Đôi môi mềm mại chạm vào má anh, khẽ đặt môn nụ hôn.

“Bịch!” – một tiếng, chai rượu vang đỏ được Ôn Hành Dao mở ra, từ phía trên của hội trường rơi xuống đầy những cánh hồng, như một cơn mưa đỏ thả xuống người Si Nhan. Cánh hoa buông lơi trên bờ vai trắng mịn của cô rồi lại rơi xuống bàn chân. Nhẹ nhàng giẫm lên, cảm giác mềm mại như trên chín tầng mây, hạnh phúc dường như không chân thực.

Hơi dồn lực tay, Ôn Hành Viễn ôm Si Nhan vào lòng, tay phải nhận lấy ly rượu từ tay Ôn Hành Dao, “Cảm ơn các vị đã đến dự lễ đính hôn của tôi và vợ sắp cưới, cảm ơn!” Vừa nói, anh vừa giơ cao ly rượu lên.

Si Nhan định thần lại, cầm ly rượu và gật đầu với Ôn Hành Dao, cũng giơ ly rượu về phía khách khứa, rồi khẽ nhấp một ngụm.

Ban nhạc ắt ý tấu lên điệu nhạc waltz lãng mạn, khách mời đều lui sang hai bên hội trường, đợi Ôn Hành Viễn và Si Nhan ra khiêu vũ.

Anh lịch thiệp đưa tay phải về phía cô, “Cô vợ xinh đẹp của anh, anh có được vinh hạnh cùng em khiêu vũ không?”

“Vinh hạnh đến rồi đây.” Si Nhan tao nhã đặt tay vào lòng bàn tay anh.

Khẽ nắm tay cô, anh đưa cô vào giữa sàn khiêu vũ. Theo tiếng nhạc du dương, Si Nhan cất bước, phối hợp cùng bước nhảy của anh, rồi lại xoay người. Chiếc váy trắng ôm lấy đường cong lả lướt của cô, hòa cùng cảm xúc ngọt ngào của cô, tung bay trong niềm hạnh phúc vô bờ.

“Tiểu Nhan, em thật đẹp.” Nhìn vào mắt cô, anh thấp giọng nói bên tai cô.

Khẽ mím môi, Si Nhan cẩn thận nhìn người đàn ông phi phàm trước mắt.

Khác với dáng vẻ mặc đồ thoải mái thường ngày, hôm nay anh mặc lễ phục màu đen, mỗi cử chỉ giơ tay nhắc chân đều toát lên vẻ quý phái, hòa hợp sự tự tin và thanh lịch của anh, tỏa ra lực hấp dẫn khó ai có thể cưỡng lại được.

Bên tai là tiếng nhạc du dương, nhìn vào đôi mắt thâm tình, Si Nhan dịu dàng cười, nụ cười thanh tú như đóa bách hợp, gần như khiến hai mắt Ôn Hành Viễn hoa lên. Bàn tay đặt bên hông cô ép chặt lại, khiến từng đường cong uyển chuyển kề sát vào anh.

Trái tim Si Nhan rạo rực, cô không bận tâm đến chuyện khác nữa, đưa hai tay ôm lên cổ anh, đan mười ngón tay sau cổ anh, rồi khẽ nói: “Hành Viễn, cảm ơn vì anh đã yêu em!”

Dòng chảy ngọt ngào không ngừng khuấy đảo trong lòng, Ôn Hành Viễn cười, ôm cô càng chặt hơn.

Một khúc nhạc trôi qua, mọi người đều đổi bạn nhảy. Lúc này, giọng nói trầm ấm của Si Hạ bất chợt vang lên bên tai Si Nhan, “Hành Viễn, không ngại để mình nhảy cùng em gái xinh đẹp của mình chứ?”

Ôn Hành Viễn cười nói: “Đương nhiên là không ngại rồi, mình cũng đang muốn mời bạn thân của Tiểu Nhan nhảy đây.” Nói xong, anh dịu dàng vỗ mặt cô, không đợi Si Nhan có phản ứng gì, anh đã đưa tay cô cho Si Hạ, rồi tự mình cầm tay Nhược Ngưng tiến vào sàn khiêu vũ.

Nhược Ngưng cùng Si Nhan đến thành phố S trước, Đường Nghị Phàm bận việc công ty nên chưa đến, Si Hạ lịch thiệp chăm sóc cho Nhược Ngưng, cũng mời cô một điệu nhảy.

“Gần đây Nghị Phàm bận quá, đợi cậu ta tới, anh sẽ thay em dạy cho cậu ta một bài.” Ôn Hành Viễn biết Đường Nghị Phàm vẫn chưa đến nên mỉm cười an ủi Nhược Ngưng.

Nhược Ngưng cười, “Nếu sau này anh dám đối xử tệ với Nhan Nhan, em sẽ không vì sự trượng nghĩa hôm nay của anh mà nường tay đâu.”

Ôn Hành Viễn nhướn mày, “Xem ra anh phải chú ý rồi, nếu để Tiểu Nhan rơi một giọt nước mắt, người xử lý anh chắc sẽ xếp thành hàng dài.”

Nhược Ngưng nhìn anh, nghiêm túc gật đầu, “Chắc chắn là anh sẽ rất thảm.”

Ôn Hành Viễn cũng gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc: “Một Si Hạ thôi là anh đã không dám khinh suất rồi, giờ thêm cả em, xem ra anh phải biểu hiện tốt một chút, không thì lúc nào cũng có thể bị xử lý.”

Nhược Ngưng nhoẻn miệng cười, “Ôn Hành Viễn, Nhan Nhan chọn anh, đây đúng là việc làm sáng suốt nhất đời.”

Nghe vậy, trên gương mặt tuấn tú hiện lên một nụ cười hạnh phúc, là nụ cười phát ra từ trong tận đáy lòng, “Em tuyệt đối đừng nói câu này với Tiểu Nhan, để cô ấy bớt bặm trợn với anh. Nói thật với em nhé, anh làm chồng mà chẳng có tí địa vị nào.”

“Chỉ có anh mới đem lại hạnh phúc cho con bé.” Nhược Ngưng cười, bước theo anh rồi xoay người một vòng, tới đứng chỗ Si Hạ và Si Nhan.

Si Hạ nắm tay Si Nhan, dẫn cô bước theo nhịp nhạc. Si Nhan không ngẩng đầu nhìn anh, nhưng cô có thể cảm nhận được ánh mắt anh đang rơi trên đỉnh đầu cô. Tim cô đập loạn nhịp, trong lòng không khỏi oán giận Ôn Hành Viễn, tên này, dám bắt tay với anh trai lừa cô.

Nhìn cô một hồi, Si Hạ nhẹ giọng nói: “Còn trách anh à?” Giọng nói vẫn trầm thấp như trước nay, cũng rất nhẹ nhàng.

Nghe thấy tiếng anh, hàng mi dày hơi run lên, cô khẽ nói: “Sau này đừng giấu em chuyện gì, em không muốn là người cuối cùng biết.” Dừng lại một chút, cô bổ sung: “Em trưởng thành rồi, không còn là trẻ con nữa.”

Cứ tưởng tối nay Si Hạ sẽ dẫn Tạ Viễn Đằng đi cùng, dù sao thì đó cũng là bạn gái mới của anh, nhưng anh không hề làm vậy. Lúc Si Hạ tự mình lái xe đến đón cô, Si Nhan đã hiểu rõ rồi. Mặc dù Si Hạ khó xử, nhưng tại sự kiện quan trọng trong đời em gái, anh vẫn để ý đến tâm trạng của cô. Trong lòng anh, không ai có thể thay thế được em gái. Cô còn có thể nói được gì nữa đây? Đó là người anh trai cô yêu quý nhất, chỉ cần anh được hạnh phúc, muốn cô làm gì cũng được. Tình cảm của cô dành cho Si Hạ tuyệt đối không thua tình cảm Si Hạ dành cho cô.

“Anh xin lỗi, anh không cố ý giấu em.” Ánh mắt Si Hạ nhìn cô mang theo vài phần cứng chiều, giọng nói trầm thấp đượm chút vẻ áy náy. Anh biết, Si Nhan trách anh đã giấu giếm. Chuyện cô không thích Tạ Viễn Đằng không phải hình thành trong ngày một ngày hai, nên cũng không dễ gì hóa giải được, nhưng vấn đề này cũng chẳng ảnh hưởng đến tình cảm hai anh em họ. Chỉ cần cô không mâu thuẫn, anh tin chắc, cuối cùng cô cũng sẽ đón nhận Tạ Viễn Đằng được.

Nhìn vào ánh mắt sâu hút của anh, Si Nhan khẽ nói: “Chỉ cần cô ấy yêu anh, chỉ cần cô ấy thật lòng, em đồng ý để cô ấy trở thành...chị dâu của em.”

“Tiểu Nhan.” Bàn tay Si Hạ hơi nắm lại, cầm chặt bàn tay nhỏ của cô.

“Em xin lỗi, anh.” Nhắm mắt lại, Si Nhan khẽ áp mặt vào ngực anh, yên lặng tận hưởng giây phút khó mà có được này. Lúc này, cô biết mình vô cùng may mắn, vừa có được tình yêu của Ôn Hành Viễn, vừa có được tình cảm thân thiết từ Si Hạ, cô không muốn mất đi, thật sự không muốn.

“Con bé ngốc này.” Si Hạ cười, hai mắt hơi ướt. Em gái anh hiểu rồi, rốt cuộc cũng nguyện ý vì anh trai mà buông bỏ một số thứ, anh khàn giọng nói, “Cảm ơn em, Tiểu Nhan.”

Si Nhan mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu trong lòng anh.

Ôn Hành Viễn nhìn hình ảnh của hai người, vui mừng mỉm cười.

67. Chương 67

“Thì ra cậu là bạn học với An Tử Vi.” Ôn Hành Viễn lấy ly rượu trong tay Si Nhan, đổi cho cô một ly đồ uống khác, rồi tán gẫu với Si Hạ.

“Mình chưa nói với cậu sao?” Si Hạ đưa mắt nhìn An Tử Vi dắt Nhược Ngưng vào sân khiêu vũ, quên rằng mình chưa đề cập chuyện này với Ôn Hành Viễn, thuận miệng giải thích, “Lần trước Hoa Thành làm kiểm tra thực lực, tài liệu chính nhất nằm trong tay cậu ta đấy.”

“Cậu nói là có tận dụng quan hệ, mình vốn không nghĩ là quan hệ thân thiết như thế, thế nào mà lại được đích thân cục trưởng phê duyệt.” Ánh mắt Ôn Hành Viễn phóng tới chỗ người đàn ông cao lớn tên An Tử Vi. Anh ta không quá đẹp trai, nhưng nhìn có vẻ rất đỉnh đạc, chỉ hơi cong môi cười. Anh thầm nghĩ, quả nhiên là lẩn lộn trên quan trường, vui buồn cũng không để lộ ra.

“Thế cục trưởng là phải như thế nào? Ai quy định cứ phải đẹp trai như anh em mới được làm lãnh đạo?” Si Nhan liếc nhìn anh một cái, chớp mắt với Si Hạ, “Hóa ra anh Tử Vi cũng giống như anh, chẳng thay đổi tẹo nào.”

“Anh Tử Vi?” Ôn Hành Viễn hí mắt, quả nhiên có chút bất mãn với kiểu xưng hô này của cô vợ bé nhỏ, “Sau này trừ anh ra, không được gọi ai thân mật như thế, không nghe quen.”

“Người gì mà...” Si Nhan nhăn nhó, nhỏ giọng lầm bầm. Thì ra chồng tương lai của cô chính là một vại dấm, sao giờ cô mới phát hiện ra chứ.

“Cẩn thận đấy, thời gian Tử Vi quen Tiểu Nhan lâu bằng cậu đấy.” Si Hạ nhướn mày, tăng thêm độ chua cho vại dấm.

Si Hạ và An Tử Vi là bạn học từ thời phổ thông, lại cùng thi vào một trường đại học, quan hệ khá thân thiết. Khi đó Si Nhan còn nhỏ, thường bám đuôi Si Hạ đi chơi, mà miệng lưỡi cô lại ngọt sớt nên An Tử Vi rất cưng chiều cô.

“Anh ấy rất hay mua kẹo mút cho em, lúc đấy em cũng vào phổ thông rồi, thế mà vẫn cứ coi em như trẻ con không bằng.” Si Nhan bĩu môi, không hề chú ý đến vẻ nguy hiểm trong mắt Ôn Hành Viễn, cơn ghen tuông đang dần dâng lên rồi đây.

Si Hạ thấy Ôn Hành Viễn trừng mắt nhìn cô thì bật cười, đưa tay đẩy anh, “Sự chú ý của Tử Vi dồn hết lên Nhược Ngưng rồi, cậu sốt ruột cái gì?”

“Hà?” Si Nhan ngây ngẩn nhìn Si Hạ và hỏi: “Vừa gặp đã yêu?” Thấy anh gật đầu và cười như không cười, cô cũng bật cười khanh khách, “Nhược Ngưng ơi là Nhược Ngưng, lấy chồng rồi mà đường tình vẫn tốt ghê. Chẳng lẽ đây là hiệu ứng mỹ nhân? Ghen tỵ thật đấy.”

Ôn Hành Viễn lườm cô, thấy cô cười hề hề thì lấy ly rượu trong tay cô ra, trầm giọng: “Đi thôi, ra khiêu vũ.”

“Cho em nghỉ một tẹo đi, chân sưng lên rồi này.” Si Nhan thấy anh đã bình tĩnh lại thì dựa vào lòng anh, gỡ giòng làm nũng, chỉ chỉ vào bàn chân đi giày cao gót.

“Anh quên mất em chưa bao giờ đi giày cao gót, vào phòng nghỉ thay đôi khác đi.” Ôn Hành Viễn nhìn bàn chân cô, xót xa muốn đưa cô đi.

Vì buổi tiệc tối nay, anh đã về thành phố S từ sớm. Váy của Si Nhan, đồ trang sức, thậm chí giày của cô đều là do anh đặt làm, lúc đó chỉ lo sao cho phù hợp với áo váy, lại quên mất cô có thói quen đi giày đế bằng, chẳng trách đi chậm như vậy, chắc là cổ chịu lâu rồi.

“Có một đôi giày bệt, nhưng không hợp với váy đâu, cổ chịu là được mà.” Si Nhan tóm tay anh, cười ngọt ngào. Buổi lễ quan trọng thế này, cô sao có thể để một mình mình được thoải mái? Vì anh, cô sẽ cắn răng chịu.

Ôn Hành Viễn khẽ véo mũi cô, nở nụ cười dịu dàng.

Si Hạ cười, quay đầu nhìn đi chỗ khác, vừa lúc nhìn thấy Đường Nghị Phàm vội vã chạy tới, “Nghị Phàm?”

“Sao giờ mới đến?” Thấy Đường Nghị Phàm hấp tấp đến, Ôn Hành Viễn nhăn mày, giọng điệu bất giác có chút trách móc.

“Đáng lẽ là đi rồi, nhưng giám đốc Vương nói bản vẽ có vấn đề, thế mới đến muộn đây.” Đường Nghị Phàm nhận ly rượu từ tay Si Hạ, khẽ chạm ly với Ôn Hành Viễn, “Chúc mừng cậu, rốt cuộc cũng bị bắt rồi.”

“Cảm ơn.” Liếc anh một cái, Ôn Hành Viễn mỉm cười, ngửa cổ uống rượu.

“Uống ít thôi, say là em mặc kệ anh đấy.” Thấy anh uống hết nửa ly, Si Nhan vội ngăn. Người đến chúc rượu vốn không ít, ai đến anh cũng không từ chối, lại chẳng có câu thoái thác nào, cô đang lo anh sẽ say đây.

Ôn Hành Viễn nhướn miệng cười, như không có ai mà cúi xuống nói bên tai cô, dùng âm lượng đủ để hai người nghe thấy: “Không say được, đêm xuân đáng giá nghìn vàng, sẽ không làm nhỡ chuyện chính đáng đâu.”

Khuôn mặt thanh tú đỏ ửng cả lên, Si Nhan giậm chân, không thèm để ý đến anh nữa. Sao cô lại quên bồng mất anh là một con sói háo sắc chứ, tuyệt đối không thể trêu chọc, không thì mua bực vào mình.

Si Hạ mỉm cười, không nói gì, đưa tay xoa đầu cô.

“Chúc mừng Ôn tổng.” Trương Nghiên mặc một bộ váy đỏ, không biết đến cạnh họ từ lúc nào, giơ ly rượu về phía Ôn Hành Viễn và Si Nhan, “Chúc mừng.”

“Cảm ơn.” Si Nhan khẽ nói, chạm ly với Trương Nghiên.

Chợt thấy Trương Nghiên lùi lại đứng cạnh Đường Nghị Phàm, ánh mắt Si Nhan bất giác có vài phần nghiến ngấm, cô hơi nhú mày lại, trong lòng có cảm giác là lạ. Vừa rồi cô không thấy Trương Nghiên, sao Đường Nghị Phàm vừa xuất hiện là cô ta cũng có mặt theo? Chẳng lẽ lại trùng hợp thế sao?

Khẽ giật mình, tiếng nhạc đã dứt, từ xa thấy Nhược Ngưng đang đi về phía họ, Si Nhan kéo tay áo Ôn Hành Viễn và hỏi anh, “Hành Viễn, em có thể mời Đường Nghị Phàm nhảy một điệu không?”

Đường Nghị Phàm không ngờ Si Nhan lại có hành động này, nhìn Ôn Hành Viễn và nói: “Chết chết, ai lại để nữ chính của tối nay lên tiếng trước chứ, đúng là thất lễ rồi. Đại ca, không thành vấn đề chứ?” Như thể sợ ai đó ghen, Đường Nghị Phàm nhú mày, gương mặt tuấn tú hiện lên nụ cười như có như không.

Ôn Hành Viễn khẽ cười, “Đương nhiên là không thành vấn đề rồi, mặc dù đại ca đây hơi bực vì cả tối chỉ được nhảy với vợ có một điệu, nhưng ai bảo cô ấy chủ động yêu cầu cậu chứ, mình có tức cũng không dám nói gì.”

Cười cười, Đường Nghị Phàm đưa tay ra, “Chị dâu nể mặt chứ?”

Một tiếng chị dâu này khiến Si Nhan đỏ mặt, nguyệt Ôn Hành Viển một cái, rồi đi theo Đường Nghị Phàm vào sân khiêu vũ, lúc đi ngang qua Nhược Ngưng, cô nháy mắt mấy cái và thấp giọng nói: “Mượn ông xã cậu một tẹo nhé.”

Nhược Ngưng cười, sánh vai cùng An Tử Vi, lúc quay đầu lại, vừa lúc thấy Đường Nghị Phàm nhìn mình, cong môi cười, cô khẽ gật đầu.

“Đạo này anh có vẻ bận nhỉ?” Si Nhan tươi cười khiêu vũ cùng Đường Nghị Phàm, giọng điệu có vẻ như đang chất vấn.

“Vì đại ca kia vội vàng kết hôn, ngày nào cũng dồn hết việc cho anh, không muốn bận cũng không được.” Tiếng nhạc vang khắp không gian, Đường Nghị Phàm không kịp nghe ra giọng điệu khác thường của cô, chỉ thoải mái trả lời.

“Nhược Ngưng không thấy anh đến nên sốt ruột lắm. Anh không gọi được cú điện thoại báo bình an à?” Nhớ lại lúc bữa tiệc bắt đầu, Nhược Ngưng gọi cho anh mấy cuộc điện thoại mà không được nên rất nóng ruột, Si Nhan cười, “Kết hôn rồi thì không phải lo chuyện khác đúng không? Lúc yêu nhau chắc không thế đâu nhỉ?”

Đường Nghị Phàm sửng sốt, dựa vào trực giác, anh biết Si Nhan có gì đó bất mãn với mình, suy nghĩ một lát, anh nghiêm túc trả lời: “Điện thoại hết pin, bình thường thì...”

Như thể biết anh sẽ nói gì tiếp, Si Nhan nhếch môi, chặn ngang anh, “Nhược Ngưng là một chiếc xương sườn của anh đấy.”

Đường Nghị Phàm nhú mày, quả nhiên không theo kịp suy nghĩ của cô, thức thời không nói gì mà đợi cô tiếp tục.

“Anh biết vì sao đàn ông có thói quen ôm phụ nữ bằng tay trái không? Si Nhan vừa xoay một vòng liền ngẩng đầu lên hỏi anh.

“Tại sao?” Đón lấy ánh mắt của cô, anh hỏi.

“Vì tay trái gần tim.” Hơi dừng lại, phối hợp với bước nhảy của anh, Si Nhan nói: “Thuở ban đầu Thượng Đế rút một chiếc xương sườn của người đàn ông, mà người phụ nữ họ yêu, chính là chiếc xương đó. Chỉ khi gặp được đúng người trong sinh mệnh, người đàn ông mới được khỏe mạnh, còn người phụ nữ mới được hạnh phúc.”

Đây là điều mà Nhược Ngưng nói cho cô khi còn học đại học. Từng tưởng rằng cô là chiếc xương sườn kia của Hàn Nặc, đi một vòng lớn mới phát hiện ra, cô là chiếc xương sườn mà Thượng Đế rút ra từ Ôn Hành Viển. Bởi thế, cô thích dựa vào ngực anh, thích nghe nhịp tim trầm ổn của anh, cảm giác đó vô cùng ấm áp.

Còn Nhược Ngưng thì sao? Khi cô ấy quyết định lấy Đường Nghị Phàm thì đã coi mình là chiếc xương sườn của anh rồi, toàn tâm toàn ý yêu anh. Nhưng anh, chỉ trong một năm ngắn ngủi đã mơ hồ khiến cô ấy thất vọng.

“Đường Nghị Phàm, Nhược Ngưng có phải chiếc xương sườn đó của anh không?” Quan sát anh, chỉ sợ bỏ qua chút biến hóa nào, Si Nhan mở miệng hỏi.

“Đúng.” Ngữ khí của anh rất kiên định, anh không hề né tránh ánh mắt của cô.

“Đúng, nghĩa là từng đúng, hay là, bây giờ vẫn đúng, và tương lai, cũng vẫn thế?” Cô không chịu bỏ cuộc, đôi mắt thoảng về hăm dọa.

Si Nhan chờ mong anh có thể dứt khoát như vừa rồi, nếu đúng, cô sẽ lập tức xin lỗi anh, dù sao thì đó cũng là chuyện vợ chồng người khác, cô không có quyền can thiệp, dù có là bạn thân nhất của Nhược Ngưng, cô cũng không nên nhiều lời. Nhưng, dưới ánh mắt chăm chú của cô, Đường Nghị Phàm rõ ràng đang do dự.

Trái tim co lại đau đớn, trong lòng có đã có phần khẳng định, chỉ dựa vào trực giác của phụ nữ, Si Nhan cướp lời trước: “Vừa rồi Trương Nghiên đến cùng anh?”

Đường Nghị Phàm khẽ nhú mày, gật đầu, “Bọn anh từ công ty đến đây.”

Không sai, trong đáy mắt anh xẹt qua vẻ chột dạ. Si Nhan hướng ánh mắt về phía Trương Nghiên, mà cô ta cũng đang nhìn về phía họ, vừa chạm phải ánh mắt Si Nhan, cô ta liền đưa ly rượu lên nhấp môi.

Từ công ty đến? Rồi còn đưa cô ta đi thay lễ phục? Đường Nghị Phàm, anh đã làm gì? Si Nhan hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm chế để không cho anh một cái tát. Ánh mắt chuyển từ chỗ Nhược Ngưng và An Tử Vi sang anh, cô lạnh giọng nói: “Đường Nghị Phàm, đừng quên anh đã có gia đình, có vợ rồi.”

Đường Nghị Phàm không ngờ cô lại thẳng thắn như thế, sắc mặt chợt thay đổi, giọng nói trầm thấp, “Có ý gì?”

Si Nhan nhìn anh, từ trong mắt anh mà thấy được vẻ mặt nghiêm túc của mình, “Không có ý gì, chỉ muốn nhắc nhở anh thôi, sợ anh bắt nạt Nhược Ngưng nhà em.” Thấy Đường Nghị Phàm còn muốn mở miệng, cô lại hỏi, “Có biết người vừa mời Nhược Ngưng nhảy là ai không?”

Đường Nghị Phàm mím môi không nói, theo ánh mắt của cô nhìn về phía An Tử Vi, anh ta đang lịch thiệp lấy đồ uống cho Nhược Ngưng.

“Bạn học của anh trai em, đang làm cục trưởng Cục kiến thiết.” Vô tình thấy anh biến sắc, Si Nhan hờ hững nói: “Nghe nói báo cáo thực lực của Hoa Thành đợt trước là do anh ấy phê duyệt.” Biết rõ là An Tử Vi duyệt tài liệu cho Hoa Thành vì giao tình với Si Hạ, cố ý làm khó luật sư cố vấn cho Hoa Thành là Hàn nặc, nhưng Si Nhan lại cố tình cho anh hiểu lầm. Dù sao thì Si Hạ cũng đã nói, An Tử Vi rất để ý đến Nhược Ngưng, cô không hề bịa đặt. Cô thậm chí muốn nói với anh, đừng tưởng rằng anh có giá, người ta cũng không thua kém gì anh đâu, tốt nhất là anh nên suy nghĩ cho kỹ, nếu như không giữ được gia đình, chi bằng bỏ cuộc đi.

“Nhược Ngưng rất đơn thuần, con bé yêu anh, tin tưởng anh bao nhiêu, anh biết rõ hơn em, đừng làm tổn thương con bé.” Đến những nốt cuối cùng của khúc nhạc, Si Nhan mỉm cười, không muốn để ai thấy sự khác thường giữa họ.

Đường Nghị Phàm nhìn vào đôi mắt cười của cô, cuối cùng cũng phát hiện ra vẻ sắc bén không tầm thường.

Có lẽ trong mắt nhiều người, Si Nhan là cô công chúa được nâng niu trong lòng bàn tay. Song, cô cực kỳ nhạy cảm, không phải vì không có người yêu thương mà mất đi khả năng phản kháng, cô là cô gái đầy gai góc, chỉ là chưa có ai kích thích cho gai nhọn chồi ra mà thôi. Cô không muốn một ngày nào đó phải thấy Nhược Ngưng bị tổn thương, nếu Đường Nghị Phàm thật sự thay lòng, cô thà bóp chết mầm mống còn hơn. Nếu như cô có năng lực đó, cô quyết không tiếc giá nào.

Nhìn sườn mặt tuấn tú của Đường Nghị Phàm, Si Nhan nhớ rằng có một người bạn đã nói với cô, sườn mặt đẹp chứng tỏ người đàn ông rất chung tình. Cô không dám chắc, trừ Ôn Hành Viễn và Si Hạ ra, sườn mặt Đường Nghị Phàm cũng rất ưa nhìn. Liệu anh ta có phải người chung tình?

Điệu nhạc chấm dứt đúng lúc họ tươi cười vui vẻ với nhau, Đường Nghị Phàm cup mắt, đi nhanh về phía Nhược Ngưng.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Si Nhan cùng Ôn Hành Viễn về căn hộ của anh.

Vừa mở cửa, Ôn Hành Viễn đã bế cô lên, vô cùng vội vàng.

Si Nhan đang có tâm sự, uể oải không có chút hào hứng nào, cô ôm cổ anh và dịu dàng nói: “Hành Viễn, em có chuyện nhờ anh.”

“Để lát nữa đi...” Đặt cô xuống giường, hôn lên đôi môi mềm của cô, anh trả lời qua loa.

“Hành Viễn...” Cô đè lại bàn tay đang cởi quần áo cô của anh, nhưng, lời chưa kịp nói ra đã bị anh ngậm vào miệng.

Bàn tay nóng bỏng thành thạo trượt bỏ quần áo của cô, nhẹ nhàng xoa bầu ngực mềm của cô...

Nụ hôn sâu triền miên của anh khiến cô dần mơ hồ. Si Nhan nhắm mắt, dịu dàng đáp lại, bàn tay vô thức vuốt ve vòm ngực rắn chắc của anh, khiến Ôn Hành Viễn bất giác rên lên một tiếng. Khi cơ thể trần trụi của anh đè lên người cô, rốt cuộc cô cũng không thể kiềm chế được tiếng thở gấp gấp...

Vứt bỏ mọi thứ, kể cả sự rụt rè và suy nghĩ phiền muộn, ngay lúc này, họ chỉ nghĩ đến ân ái triền miên, hoàn toàn trầm luân trong lửa tình...

...

Dục vọng mãnh liệt trôi qua, Ôn Hành Viễn kéo cô vào lòng, cúi xuống thấp giọng nói bên tai cô, “Vừa rồi muốn nói gì với anh thế?”

“Dạ?” Si Nhan uể oải lên tiếng, tựa lưng vào ngực anh, khi định thần lại thì khẽ nói: “Đối người phụ trách công trình Kim Bích được không anh? Điều Trương Nghiên về Hoa Đô...”

68. Chương 68

Si Nhan vốn không can thiệp vào chuyện công việc của anh, đột nhiên lại nhờ anh chuyển công tác cho Trương Nghiên, Ôn Hành Viễn thấy khó hiểu, cau mày hỏi: “Sao thế?”

Si Nhan định nói lại thôi, trầm mặc một lúc mới lên tiếng: “Em sợ công trình đó sẽ ảnh hưởng đến hôn nhân của Nhược Ngưng.”

“Gì cơ?” Quả nhiên anh sửng sốt, xoa xoa tấm lưng trần của cô, thoáng trầm tư rồi nói: “Tiểu Nhan, có phải em đa nghi quá không? Có lẽ cô ta tiếp xúc hơi nhiều với Nghị Phàm, nhưng đó là vì công việc, hơn nữa cô ta cũng biết cậu ấy có vợ rồi, Nghị Phàm cũng rất quan tâm đến Nhược Ngưng, sao có thể ảnh hưởng đến hôn nhân của họ chứ?”

“Em cũng hy vọng là em đa nghi.” Si Nhan trở mình. Nghĩ đến vẻ chần chừ trong mắt Đường Nghị Phàm, nghĩ đến ánh mắt kiên định của Trương Nghiên, lại nghĩ đến Nhược Ngưng vẫn không biết gì, cô hơi khó chịu, chợt thì thào nói: “Có phải đàn ông đều mắc phải sai lầm này, ăn trong bát lại đi nhòm nồi, nếu cảm thấy ở ngoài tốt hơn ở nhà thì sao còn muốn kết hôn? Như thế có thể một mình cả đời, đỡ phải ly hôn, thật phiền phức.”

“Nói linh tinh gì đấy?” Nghe thấy thế, Ôn Hành Viễn nhú mày, ôm cô, “Yêu không giống kết hôn, lúc yêu thì luôn trưng cái tốt nhất của mình trước mặt đối phương, nhưng khi kết hôn thì sẽ thay đổi hoàn toàn, khuyết điểm của cả hai sẽ bộc lộ ra hết, người ta không thể giấu được. Cho nên, chút xung đột nhẹ là không tránh khỏi, người nào không xử lý tốt thì mới phải đi đến ly hôn, nếu cho đối phương cơ hội giải thích, bao dung một chút, tin tưởng một chút, thì chuyện ly hôn sẽ chẳng đáng ngại.”

“Trong cuộc sống, ai cũng gặp phải xung đột, cái này thì em không phủ nhận, nhưng tình cảm thay đổi thì dựa vào cái gì mà yêu cầu đối phương phải nghe giải thích, phải bao dung? Lúc đấy mà còn tin tưởng trở lại, anh không thấy buồn cười sao?” Bởi sự biện hộ cho Đường Nghị Phàm của Ôn Hành Viễn, Si Nhan hơi bất mãn. Cô tránh khỏi vòng tay anh, lại nói tiếp: “Có phải tiếp theo anh sẽ nói, đàn ông khó tránh khỏi việc đi xã giao, có khi gặp dịp thì chơi cũng chẳng lạ gì, nếu phụ nữ không thông cảm thì là quá nhỏ mọn?”

“Tiểu Nhan?” Ôn Hành Viễn không ngờ cô lại nghĩ sai, cuống quýt giải thích, “Em biết là anh không có ý này mà.”

“Thế anh có ý gì?” Nhất thời, Si Nhan bực tức, gạt tay Ôn Hành Viễn ra, cũng không chờ anh đáp lời đã định xuống giường.

“Em làm gì đấy?” Ôn Hành Viễn tóm lấy cổ tay cô, giọng điệu nghiêm túc lên hẳn.

“Sang phòng khách.” Chưa từng thảo luận với anh về vấn đề hôn nhân, Si Nhan cảm thấy không làm thế nào để nói được, chỉ biết giận dỗi trả lời.

“Linh tinh thật.” Nghe thế, Ôn Hành Viễn cũng hơi bực, kéo nhẹ một cái đã lôi được cô vào lòng, ôm chặt lấy, “Nửa đêm rồi còn làm loạn cái gì chứ, sao tự đứng lại giận dỗi được, hả?”

“Ai làm loạn? Rõ ràng là anh nói điều, đàn ông các anh lúc nào cũng có lý do hết.” Si Nhan không chịu để yên, cổ vùng vằng, lại nói cứng: “Em nói cho anh biết, Ôn Hành Viễn, nếu trong một trăm đàn ông có chín mươi chín tên lăng nhăng, anh phải là người tử tế cuối cùng cho em. Nếu anh không dám cam đoan thì đừng kết hôn nữa, lý do nào cũng là nguy biện hết, em không thèm để mất đến đâu.”

Ôn Hành Viễn phát bực, căng cánh tay đè cô vào lòng, trầm giọng nói: “Anh là người thế nào, chẳng lẽ em không biết sao? Đừng nghĩ tất cả đàn ông đều dùng nửa thân dưới để nói chuyện, trừ em ra, anh không chạm đến người phụ nữ nào hết, trước đây đã thế, sau này cũng vậy. Em nghe rõ cho anh đây, mọi chuyện đều phải lấy lý lẽ ra để nói, không thể chỉ vì anh là đàn ông mà giận lây sang anh, đúng là vợ vẩn.” Anh đắc tội với ai cơ chứ, vừa rồi còn yên ổn, tự nhiên lại xảy ra chuyện tào lao này? Vừa đính hôn đã nói chuyện lý hôn, họ điên thật rồi.

Chuyện của Đường Nghị Phàm nhen trong lòng, nghe anh quát lên, Si Nhan đột nhiên có cảm giác uất ức, tiện đà khóc thút thít.

Ôn Hành Viễn thấy thế thì biết mình hơi nặng lời, vội ôm cô vào lòng, cúi đầu dỗ dành: “Đừng khóc nữa nào, anh không nên to tiếng, là anh không tốt.”

Vẻ mặt hạnh phúc của Nhược Ngưng vào ngày kết hôn vẫn hiện rõ mồn một trong đầu cô, nhưng chính cô lại phát hiện ra sự khác thường của Đường Nghị Phàm. Đột nhiên Si Nhan sợ hôn nhân, tâm trạng bất ổn, không thể nghe được lời dỗ dành, cô càng khóc to hơn.

“Ngoan nào, Tiểu Nhan, đừng khóc nữa.” Ôn Hành Viễn tỉnh táo lại, cũng hiểu được đôi phần tâm trạng của cô, nên nhỏ giọng dỗ dành: “Là người yêu hay vợ chồng thì cũng khác nhiều, lý hôn chỉ là số ít thôi, đại đa số đều là hạnh phúc mà. Chẳng hạn như chú Si với cô này, bố mẹ anh này. Những người hạnh phúc xung quanh mình chẳng phải là ví dụ tiêu biểu sao? Anh biết em lo cho Nhược Ngưng, nhưng em cũng nên tin là cô ấy được hạnh phúc chứ. Về phần Nghị Phàm, nếu cậu ta thật sự làm sai, anh sẽ không bênh vực, nhưng mà trước khi mọi chuyện được xác định, đừng mang thành kiến với cậu ta nhé. Nếu để Nhược Ngưng phát giác ra được gì lại thành không hay, em thấy thế nào?”

“Nếu thề thốt mà có tác dụng thì đã chẳng có người chia tay. Anh không nói gì không có nghĩa là anh yêu em không đủ sâu đậm. Tiểu Nhan, phải tin anh, đừng sợ, hôn nhân không phải là nắm mồ chôn tình yêu, chỉ là bắt đầu một cuộc sống khác thôi. Mặc kệ người khác thế nào, chúng ta sẽ hạnh phúc, nhất định.” Thấy cô không lên tiếng, Ôn Hành Viễn biết cô không nghe lọt tai câu nào, đành dịu dàng vuốt tóc cô, nhẹ giọng dỗ dành như dỗ trẻ con: “Ngày mai anh sẽ điều Trương Nghiên đi, không cần biết là thật hay giả, để phòng trước vẫn hơn, nhé?”

Si Nhan không nói gì nhưng không còn giãy khỏi vòng tay anh nữa mà nằm yên trong lòng anh, cúi đầu khóc. Ôn Hành Viễn không khuyên nhủ gì nữa, ôm cô cùng nằm xuống. Hai người lặng lẽ ôm nhau.

Chín giờ sáng, Ôn Hành Viễn có mặt ở tòa nhà của Hoa Đô.

“Gọi Trương Nghiên đến văn phòng tôi.” Đến trước bàn thư ký, anh trầm giọng nói.

Năm phút sau, có tiếng gõ cửa.

“Vào đi.” Ôn Hành Viễn không thay đổi sắc mặt, vẫn tập trung xem tài liệu, giọng nói trầm thấp.

“Ôn tổng tìm tôi?” Trương Nghiên mặc một bộ quần áo công sở vừa vặn, giọng nói không cao không thấp, nhận thấy ánh mắt đồng ý của anh, cô ta mới chậm rãi ngồi xuống phía đối diện.

“Dạo này cô vất vả rồi.” Gập tập tài liệu trong tay lại, Ôn Hành Viễn ngẩng đầu nhìn cô ta, giọng nói không có vẻ gì khác thường. Thấy cô ta sững sốt, anh bổ sung: “Tôi đã thông báo cho bộ phận nhân sự rồi, thăng chức lên một bậc cho cô, tiền lương cũng theo quy định. Hôm nay cô dẫn Lý Lương đến thành phố A, bàn giao các công việc phụ trách cho cô ta, sau đó quay về tổng bộ nhậm chức.”

Trương Nghiên cứng đờ người, lại chợt nhớ đến ánh mắt của Si Nhan trước khi rời đi vào tối hôm qua, trong nháy mắt cô ta đã hiểu, chỉ cười cười mà không nói gì.

“Sắp tới kỳ chọn người đi tập huấn bên Mỹ rồi, tôi có ý cử cô đi. Cô có ý kiến gì không?” Ôn Hành Viễn dựa vào ghế, đan hai tay đặt trước người, ánh mắt thâm trầm.

Về Trương Nghiên, anh rất coi trọng cô ta, dù sao thì cô ta cũng đã làm trợ lý cho anh khá lâu rồi, trước cô ta, chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, anh đã đối trợ lý đến bốn lần. Bất kể là năng lực làm việc hay thái độ ứng xử, Trương Nghiên cũng luôn tỏ ra xuất sắc. Thật lòng mà nói, cô ta là một nhân tài, mà điều khiến anh càng hài lòng hơn chính là, so với những nữ nhân viên trong công ty, dù là trợ lý nhưng cô ta luôn thông

minh mà giữ khoảng cách thích hợp với anh, không để cho người khác có cơ hội bàn ra tán vào. Anh biết đó là vì cô ta coi trọng công việc này, không muốn mất nó vì những chuyện không đâu. Dù sao thì chế độ đãi ngộ của Hoa Đô cũng khá hậu hĩnh, môi trường để phát triển lại rất tốt. Cô ta là người thông minh, sẽ không từ bỏ cơ hội đi học ở Mỹ, trong công ty có bao nhiêu người muốn có được suất đi này, chắc hẳn cô ta biết rõ.

“Cảm ơn Ôn tổng.” Bất đắc dĩ nhìn lên trần nhà, Trương Nghiên cố ép một nụ cười gượng gạo, nhẹ giọng nói cảm ơn. Mặc dù Ôn Hành Viễn hỏi ý kiến của cô ta, nhưng trong lòng cô ta biết, đây là quyết định không thay đổi được, ngoài việc chấp nhận thì chỉ có từ chức, mà cô ta, không thể chọn về sau được.

Cuộc nói chuyện chưa tới năm phút, Trương Nghiên đã rời khỏi văn phòng. Thu về cô đơn và sự không cam lòng của cô ta vào mắt, ánh mắt anh hiện lên vài phần phức tạp, sắc mặt lạnh hẳn đi.

Mười giờ, Ôn Hành Viễn lái xe về nhà đón Si Nhan. Hôm nay vốn là ngày nghiệm thu khâu trung gian của công trình Kim Bích, Cục kiến thiết, Cục giám sát chất lượng, cả lãnh đạo của thành phố cũng đến công trường. Sáng nay, Đường Nghị Phàm và Nhược Ngưng đã đến thành phố A, anh cũng phải tới đó xem thế nào.

Vừa xuống khỏi đường cao tốc, điện thoại của Si Hạ tới. Nhìn đồng hồ, Ôn Hành Viễn nói: “Đến kịp, nửa tiếng nữa mình sẽ đến.”

Si Nhan thấy anh nhún ga, sợ làm chậm việc của anh nên vội nói: “Anh đến thẳng công trường đi, đừng lòng vòng đưa em đi nữa.”

“Đến bệnh viện xem kết quả đã.” Tối qua, Cao Các đang học thêm ở nước ngoài gọi điện về chúc mừng lễ đính hôn của anh, Ôn Hành Viễn mới nhớ ra là chưa đến bệnh viện lấy kết quả kiểm tra của Si Nhan, vậy nên giờ muốn đến đó trước.

“Bệnh viện xa công trường lắm, lại là hai hướng khác nhau, không thể đến muộn, mai đến lấy kết quả cũng được.” Sợ Ôn Hành Viễn nghĩ cô vẫn giận chuyện tối qua, Si Nhan cười cười, đảo mắt mấy lượt, “Em về nhà chờ anh, tối qua ngủ không đủ giấc, giờ ngủ thêm vậy.”

Tính thời gian có vẻ khít quá, Ôn Hành Viễn véo nhẹ mũi cô, lại rướn người hôn cô, “Được rồi, em tự về nhé, xong việc anh quay lại.”

Si Nhan gật đầu, “Lái xe chậm thôi anh.”

Ôn Hành Viễn nhìn cô, bên môi hiện ý cười dịu dàng, bắt taxi cho cô xong, anh mới lái xe đến công trường.

Tại công trường, Ôn Hành Viễn, Đường Nghị Phàm, Si Hạ và lãnh đạo của thành phố vừa đi vừa nói chuyện. Trương Nghiên thất thần cùng Lý Lương đi ngay phía sau.

“Cái khung của tòa nhà này đã xong rồi, khu dân cư cũng đang sắp xếp để thi công, kết cấu không có vấn đề gì cả.” Quý Nhược Ngưng cầm bản vẽ trong tay, sắc mặt bình tĩnh, nói với người phụ trách của Cục giám sát chất lượng và An Tử Vi.

“Về mặt kết cấu thì đương nhiên là không có vấn đề gì, có điều, đây chỉ là lần nghiệm thu công trình tạm thời thôi, chủ yếu phải nhìn vào tiến độ.” An Tử Vi nhìn cô, vẻ tươi cười trở nên thâm thúy.

“Kỳ hạn hoàn thành của Kim Bích là tháng Năm năm sau, dựa vào tiến độ bây giờ mà nói, tuyệt đối không thành vấn đề.” Đường Nghị Phàm cố bước chậm, đi bên cạnh Quý Nhược Ngưng, giọng điệu thản nhiên. Lần nghiệm thu này, vì nhân viên ban thiết kế có hạn nên không thể điều người khác đến, mà chỉ có Nhược Ngưng, anh không biết có phải An Tử Vi có ý gì đó không, nhưng ánh mắt anh vẫn có đôi phần lạnh lùng.

“Phải cam đoan kỳ hạn công trình, chất lượng lại càng không thể có vấn đề gì, Đường tổng phải hao tổn tâm sức rồi.” An Tử Vi nhìn Đường Nghị Phàm, giọng điệu bình thản, như thể không để ý chút nào đến thái độ thù địch của anh.

Đường Nghị Phàm đang định mở miệng nói gì đó thì điện thoại đột nhiên đổ chuông, “Xin lỗi, tôi ra nghe điện thoại.” Vừa nói anh vừa khẽ gật đầu rồi đi ra xa vài bước.

“Cậu Ôn này, đây là công trình đại diện cho cả thành phố chúng tôi, cho đến khi hoàn thành, về phương diện chất lượng và an toàn, cậu phải thật chú ý, nhất là an toàn, không thể làm qua quýt được, mạng người là quan trọng.” Phó thị trưởng Lương đội nón bảo hộ, ôn tồn căn dặn.

“Phó thị trưởng Lương yên tâm, chúng tôi cũng rất chú trọng vấn đề an toàn, tuân thủ quy tắc an toàn nghiêm ngặt, hơn nữa Hoa Đô cũng đã phổ biến quy tắc cho tất cả những người thực hiện công trình này rồi.” Ôn Hành Viễn nghiêm túc nói, ánh mắt hiện lên sự quả quyết.

Phó thị trưởng Lương cười, quay đầu nhìn Si Hạ, “Ngay cả cục trưởng Si cũng quan tâm đến hạng mục này của cậu, lúc họp luôn cam đoan với tôi là tuyệt đối không có vấn đề gì. Cậu cũng phải nghĩ cho danh dự cậu ấy nhé, đây là dự án đầu tiên của cậu ấy sau khi lên chức mà.”

Nghe vậy, Si Hạ chớp mắt, nhìn Ôn Hành Viễn rồi chậm rãi nói: “Đây là hạng mục do chú đặt bút ký mà, một mình cháu sao làm được.”

Phó thị trưởng Lương nghe xong, nhìn hai người trẻ tuổi trước mắt và cười sang sảng.

“Chạy mau, xe cầu bị đứt dây rồi...” Ngay lúc đoàn người đi cùng Ôn Hành Viễn kết thúc buổi nghiệm thu, bỗng dưng truyền đến tiếng kêu hoảng hốt. Lúc ngẩng đầu lên, họ đều thấy một tấm thép lớn đang rơi thẳng xuống.

“Mau tránh ra...” Đường Nghị Phàm gào lên, lao về phía Quý Nhược Ngưng, nhưng đột nhiên bị một lực mạnh kéo ngã xuống đất.

Quý Nhược Ngưng nghe thấy tiếng kêu thì ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy tấm thép rơi theo phương thẳng đứng xuống. Cô ngây người, đứng yên như trời trồng, quả nhiên là quên mất phải tránh ra.

“Quý Nhược Ngưng...” Ngay lúc tất cả mọi người đều bất ngờ vì tai nạn, bất thành linh có người hét lên, tức thì có một bóng dáng ôm cô ngã nhào xuống đất.

Trong lúc còn đang kinh hãi chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì, bên tai cô thoang thoảng có tiếng va đập, tiếng vang khùng khiếp khiến hai tai cô ù đi, ngay sau đó trên người truyền đến cơn đau buốt, trước mắt tối sầm, cô ngất đi.

Hoàn hồn lại trong cơn kinh hoàng, Đường Nghị Phàm đứng bật dậy, nhìn thấy Ôn Hành Viễn gục trên người Quý Nhược Ngưng. Dòng máu đỏ tươi chảy xối xuống từ trên người anh, nháy mắt đã nhuộm đỏ áo vest của anh, thấm ướt chiếc quần âu. Đập vào mắt anh là hình ảnh Nhược Ngưng nằm yên trong vũng máu đỏ...

69. Chương 69

Gạt mạnh tay Trương Nghiên ra, Đường Nghị Phàm như phát điên, lao đến cạnh Quý Nhược Ngưng rồi ôm cô vào lòng, run rẩy siết lấy cơ thể đã mềm nhũn. Anh cảm thấy da cô rất lạnh, như thể cả người đã không còn độ ấm nào nữa.

Trên người anh cũng dính máu, anh không biết cô bị thương ở đâu, lúng túng lột áo vest của mình bọc lấy cô. Thấy cơ thể cô ngày càng lạnh, nỗi sợ hãi chiếm đầy tim anh, anh ôm chặt Quý Nhược Ngưng, cảm nhận nỗi bất lực trước nay chưa hề có, anh khàn giọng gọi cô, “Nhược Ngưng, Nhược Ngưng...Em tỉnh lại đi...Nhược Ngưng...”

Quý Nhược Ngưng nằm yên trong lòng anh, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, thần sắc vẫn thản nhiên như thể không để tâm đến tiếng gọi tuyệt vọng của anh.

“Nhược Ngưng...Em đừng làm anh sợ...Nhược Ngưng...” Anh nắm chặt tay cô, áp lòng bàn tay cô vào má mình, tầm mắt mơ hồ, xung quanh dần tối đi, thoang thoảng nghe thấy đâu đó tiếng thở nặng nề. Anh ôm cô, giọt nước mắt chậm rãi lăn xuống, rồi rống lên thất thanh gọi xe cấp cứu...

Trong phút chốc, Si Hạ cũng lấy lại tinh thần, vội vàng đẩy phó thị trưởng Lương ra, chạy đến chỗ Ôn Hành Viễn, nửa ngồi nửa quỳ bên cạnh anh. Nhìn những vết máu loang lổ trên người anh, bàn tay Si Hạ vừa giờ ra đã dừng giữa không trung, không dám động đến vết thương trên người anh.

“Hành Viễn...Hành Viễn...” Vừa gọi, Si Hạ vừa cởi áo vest, cố gắng bưng lại vết thương đang chảy máu của Ôn Hành Viễn, song hoàn toàn vô ích. Máu chảy rờn rờn xuống, không thể cầm được, nhanh chóng thấm ướt cả chiếc áo vest của Si Hạ. Cả người Ôn Hành Viễn lúc này đã đầm đìa máu đỏ.

“Gọi cấp cứu, mau lên...” Si Hạ gào lên với đám người bu xung quanh, nhận lấy chiếc áo không biết ai đưa à bịt vết thương của Ôn Hành Viễn.

Nghe thấy tiếng la hét của Si Hạ, rốt cuộc Đường Nghị Phàm cũng trấn định được, vội vàng hỏi: “Hành Viễn thế nào rồi, Si Hạ?”

“Mình không biết, dừng hỏi mình...” Ánh mắt Si Hạ trầm xuống, nhìn vết thương đang đổ máu của Ôn Hành Viễn, anh vô cùng lo lắng. Trước nay anh đều rất trầm ổn, tỉnh táo, nhưng lúc này lại vô cùng bất an, ngay cả giọng nói cũng hơi run rẩy.

Tình cảnh của bốn năm trước như những mảnh vụn giờ được chấp ghép lại, hiện rõ mồn một trước mắt. Máu đỏ bao lấy mẹ, anh quỳ rạp trước mặt bà, ôm lấy cơ thể lạnh lẽo của bà, kêu gào thất thanh chỉ một câu “Mẹ!”. Nhưng, bà không tỉnh lại nhìn anh lấy một cái, mà đã ra đi vĩnh viễn, mãi mãi ngủ say ở thế giới bên kia...

Chỉ riêng với điều này, lòng anh đã đau như cắt. Anh nắm chặt tay phải của Ôn Hành Viễn, cố gắng nhắc mình phải tỉnh táo nhưng vẫn không tìm được tiếng kêu khàn khàn, “Hành Viễn, cố lên, cậu không thể bị làm sao được, Tiểu Nhan còn đang chờ cậu...Hành Viễn...”

Hốc mắt anh đỏ hoe, trong lòng rất căng thẳng, thấy Ôn Hành Viễn nằm im không phản ứng, anh mơ hồ đưa tay che mặt, vừa nhúc nhích đã chuệch choạng ngồi phịch xuống đất, thật sự bất lực.

Ngay lúc Si Hạ ngã ngồi xuống, Đường Nghị Phàm đau khổ nhắm hai mắt lại, dường như có một con dao dài đang đục khoét tim anh. Anh mím chặt môi, không thể nói được một câu nào.

Trong lúc bối rối, có người nào đó đã gọi xe cấp cứu. Chẳng mấy chốc xe cấp cứu đã đến, nhân viên y tế vội vã xuống xe, Trương Nghiên mới tỉnh táo lại liền dẫn họ đến chỗ Ôn Hành Viễn và Quý Nhược Ngưng. Vì tình huống khẩn cấp, hai người được sơ cứu trước, còn hai chiếc xe khác đưa những người bị thương đi.

Thoáng chốc, công trường hoàn toàn nhốn nháo, mơ hồ nghe thấy tiếng khóc và tiếng kêu rên. Ngoài Ôn Hành Viễn và Quý Nhược Ngưng, có rất nhiều người bị thương, bao gồm cả người nhào về phía Quý Nhược Ngưng chậm một giây – An Tử Vi. Hình như còn có người chết ngay tại chỗ.

Được cầm máu xong, Ôn Hành Viễn và Quý Nhược Ngưng nhanh chóng được đưa lên xe cấp cứu. Ánh đèn đỏ chói của xe cấp cứu lóe sáng suốt chặng đường đi, tiếng còi rú inh ỏi không ngừng, như đang giành giật từng giây từng phút, chạy đua với thời gian và tử thần.

Bên ngoài phòng cấp cứu, dãy hành lang ồn ào đã khôi phục lại sự yên tĩnh, chỉ còn Đường Nghị Phàm và Si Hạ là đang chìm trong tiếng thở nặng nề.

Cảnh tượng lúc tấm thép rơi xuống lại hiện ra trước mắt. Trương Nghiên nhào về phía anh, Ôn Hành Viễn ôm lấy Quý Nhược Ngưng và cùng gục xuống đất. Hình ảnh cơ thể nhuốm đầy máu của hai người khoét mòn trái tim anh, Đường Nghị Phàm bước đi loạng choạng, sau lưng là bức tường lạnh toát, anh chậm rãi ngồi phệt xuống đất.

Nghĩ đến chuyện tấm thép có thể khiến người ta tan xương nát thịt suýt nữa đè lên người Quý Nhược Ngưng, anh khổ sở đưa tay ôm đầu, đại não hoàn toàn trống rỗng.

Si Hạ ngửa đầu, hít sâu mấy hơi. Mấy ụ máu loang lổ trên quần áo anh trông thật gớm ghiếc. Cảm giác đau nhói cuộn lên từng hồi, anh thấy cả người lạnh toát, run rẩy cố moi điện thoại ra, do dự một lúc rồi mới ấn nút gọi.

Đền phòng cấp cứu đã tắt, Quý Nhược Ngưng được đẩy ra.

“Vợ tôi thế nào rồi?” Đường Nghị Phàm đứng phắt dậy, vội vàng tóm lấy cánh tay bác sĩ.

“Đừng lo, bệnh nhân đã qua cơn nguy hiểm rồi.” Bác sĩ nhìn vào mắt anh, thở dài một tiếng, “Có điều...Đứa bé mất rồi, rất xin lỗi.”

“Đứa bé?” Đường Nghị Phàm ngậy người, mấp máy môi, nước mắt lại lã lã dài.

Kết tinh tình yêu của anh và Quý Nhược Ngưng, đứa con đầu tiên của anh, lại bất ngờ lìa đời vào lúc này.

Ghé vào chiếc băng ca, nắm chặt tay Nhược Ngưng, anh đau đến xé lòng.

Anh không biết cô mang thai, anh thật sự không biết. Chẳng trách gần đây cô thêm ngủ, chẳng trách tới qua khi anh muốn cô, cô miễn cưỡng ôm thắt lưng anh, nhẹ giọng nói: “Nghị Phàm, em mệt quá...”

“Xin lỗi em, Nhược Ngưng, anh xin lỗi...” Áp mặt vào lòng bàn tay mềm mại của cô, anh khấn khoản cầu xin sự tha thứ. Nhưng cô phải tha thứ cho điều gì đây? Có lẽ, chỉ mình anh mới rõ.

Nhìn bóng dáng bất lực của anh, Si Hạ có thể nghe ra được đằng sau tiếng xin lỗi trầm khàn là sự hối hận, là khổ sở, là đau lòng, có lẽ là cả sự uể oải chán chường. Anh không lên tiếng, chỉ đưa tay vỗ vai Đường Nghị Phàm.

Tiếng bước chân gấp gáp phá vỡ bầu không khí yên tĩnh. Si Hạ ngẩng đầu nhìn về phía đầu hành lang, liền thấy khuôn mặt đỏ hồng của Si Nhan, cả người cô đỏ đẫy mồ hôi.

“Tiểu Nhan...” Trong khoảnh khắc cô suýt vấp ngã, Si Hạ nhanh tay đỡ được, ôm thân thể run rẩy của cô vào lòng.

“Hành Viễn đâu anh? Anh ấy thế nào rồi?” Nắm chặt cánh tay anh, Si Nhan nghẹn ngào hỏi.

Si Hạ kéo cô vào lòng, tay phải khẽ dè đầu cô vào ngực, có gắng để giọng nói của mình bình thường nhất có thể, “Hành Viễn bị tẩm thếp rơi vào chân, đang phẫu thuật.”

“Thếp...thếp?” Si Nhan cứng đờ người, mãi sau mới ngược đôi mắt ướt nhèm lên, mờ mịt nhìn vết máu trên áo Si Hạ, tiếng nói như đứt đoạn, “Không thể nào. Mới đây anh ấy còn ổn mà, lúc chiều còn nói em về nhà chờ anh ấy, sao giờ lại bị thương? Anh lừa em, anh lừa em...Nói cho em biết đây không phải là sự thật đi anh, người trong kia không phải anh ấy, không phải anh ấy...” Tâm tình mất khống chế, Si Nhan vừa khóc vừa gào lên với anh.

“Tiểu Nhan, em bình tĩnh đi, nghe anh nói này.” Si Hạ ôm chặt lấy cô, thấp giọng nói, “Không sao đâu, chỉ bị xây xước thôi, là bị thương thôi, không sao đâu, đừng sợ, tin anh đi, không sao, không sao cả...”

Giọng nói trầm thấp như ẩn chứa sức mạnh trấn an cô. Cấn thật mạnh vào mu bàn tay, Si Nhan không dám khóc thành tiếng.

Không thể là anh, không thể là anh. Tại sao lại là anh?

Gần một tiếng trước cô từ nhà đến bệnh viện lấy kết quả, cô đã bị vận mệnh tuyên bố tử hình, sao giờ lại đến lượt anh? Không thể nào...Trái tim điệp lặng vài giây, sau đó như có nghìn mũi dao xoáy vào cơ thể cô, lồng ngực nhói đau khiến cô không chịu được, vùi mặt vào lòng Si Hạ, co rúm lại như một đứa trẻ. Cô đang sợ mất Ôn Hành Viễn. Một lúc sau cô mới gào khóc, tiếng nói không rõ ràng: “Không thể tàn nhẫn như thế...Không được...Hành Viễn...Hành Viễn...”

Nhắm mắt lại, nỗi đau không tên cuộn trào trong lòng, Si Hạ cắn chặt răng, vỗ lưng cô an ủi: “Đừng sợ Tiểu Nhan, Hành Viễn không sao đâu, cậu ấy biết em đang đợi cậu ấy mà...”

Anh cũng sợ, anh cũng rất sợ.

Bốn năm trước, mẹ anh không thể ra khỏi phòng giải phẫu, bốn năm sau, Ôn Hành Viễn được đưa vào trong đó, nhìn thấy màu máu đỏ tươi trên người Ôn Hành Viễn, anh sợ hãi hơn bất kỳ ai khác.

Tại sao ông trời lại nhẫn tâm đến vậy? Vận mệnh lại tạo ra một bước chuyển mà họ không thể chịu nổi. Anh trông chờ đèn phòng phẫu thuật có thể mau tắt, nhưng, anh lại sợ khi nó tắt đi. Nếu như, nếu như xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu như, nếu như tính mạng Ôn Hành Viễn cũng tắt như ngọn đèn đó, không chỉ là Si Nhan mà ngay cả anh cũng không chịu nổi.

Thời gian trôi qua chậm rì từng giây một, Ôn Hành Viễn đã được đưa vào phòng giải phẫu tròn năm tiếng. Ngoài bà Ôn vẫn chưa biết chuyện, người nhà họ Ôn đều đã đến. Ôn Phi Văn đang ở văn phòng của viện trưởng, Ôn Hành Dao túc trực bên ngoài phòng phẫu thuật, không rời một bước.

Si Nhan dựa vào lòng Si Hạ, ánh mắt vô hồn. Cảnh tượng khi mẹ được đưa vào phòng cấp cứu lại hiện lên trong đầu cô. Khi đó, khi cô chạy đến nơi thì cũng nhìn thấy Si Hạ cả người đầy máu. Hôm nay, mọi chuyện lại như tái diễn, không có gì khác biệt, người nằm trong đó đều là người cô yêu thương.

Cô vùi mặt vào lòng bàn tay, nước mắt nhỏ giọt qua các kẽ hở...

Thì thảo gọi tên anh, cô khóc nức nở. Không thể cướp đi người cô yêu được, không thể... Cô không thể chịu được việc không còn anh, cô không chịu được nỗi đau khi mất anh, đó là người cô yêu, là người đàn ông đã hẹn đến tháng Sáu sẽ cưới cô làm vợ, đó là Ôn Hành Viễn đã yêu cô mười một năm... Anh từng nói vĩnh viễn không rời xa cô, anh từng nói mãi mãi không chia lìa... Anh từng đồng ý với cô, từng đồng ý rồi mà...

“Hành Viễn... Em yêu anh mà...” Thân thể cô dần trượt khỏi vòng tay Si Hạ, Si Nhan quỳ rạp xuống nền đất lạnh căm. Lúc này, cô mới nói ra lời yêu chôn sâu tận đáy lòng.

Cửa phòng giải phẫu mở ra, y tá vội vàng bước đến, “Xin hỏi ai là người nhà bệnh nhân?”

“Tôi, tôi là anh trai cậu ấy.” Ôn Hành Dao đứng thẳng dậy, lao đến trước mặt y tá và hỏi: “Em trai tôi thế nào rồi?”

Đôi mắt cô y tá giương đầy tơ máu, xem ra khá mệt mỏi, “Bệnh nhân mất máu quá nhiều, tình hình cấp bách mà lượng máu nhóm A của bệnh viện không đủ...”

“Lấy của tôi đi, tôi nhóm máu A.” Si Hạ để kệ Si Nhan đang quỳ dưới đất, vội vàng bước đến, cởi bỏ cúc tay áo.

“Anh à, anh nên đi xử lý vết thương trên người đi đã.” Cô y tá nhìn vết thương trên cánh tay anh, hơi nhủu mày.

“Đừng lo, lấy máu trước đi.” So với tình hình nguy cấp của Ôn Hành Viễn, vết thương trên người anh thật sự không đáng gì.

“Lấy của tôi trước đi.” Ôn Hành Dao xắn tay áo, quay đầu nói với Si Hạ: “Cậu đi xử lý vết thương đi.”

“Bị thương thế này không chết được.” Si Hạ hơi mất tỉnh táo, quay đầu lạnh lùng nói với y tá: “Tận dụng thời gian.”

“Cả hai cùng đi theo tôi.” Y tá vội bước đi trước, Ôn Hành Dao và Si Hạ theo ngay sau.

Sau đó, khi viện trưởng đến, có thêm hai bác sĩ vào phòng phẫu thuật, rồi tất cả yên tĩnh trở lại.

Đêm tối trở nên dài đằng đẵng hơn bình thường. Ôn Hành Viễn đã vào bên trong rất lâu, Si Nhan vẫn ngồi im, trái tim ngày càng lạnh.

Nhớ lại những chuyện với Ôn Hành Viễn, nước mắt cô lại giàn giụa.

Năm cô mười sáu tuổi, Si Hạ dạy cô đi xe đạp, khi cô ngã sắp xuống đường, chính là anh đã đỡ lấy cô. Khi cánh tay rắn chắc của anh ôm cô vào lòng, mùi hương đặc biệt đầy chất nam tính của anh phả vào mặt cô, cô cứng đờ người, cho đến khi Si Hạ kéo cô lại, cô mới chợt định thần.

Trừ bố và anh trai ra, anh là người đàn ông đầu tiên ôm cô.

Sinh nhật mười tám tuổi, anh tới rất đúng hẹn, đeo một chiếc vòng bạch kim vào tay cô, cúi đầu hôn lên trán cô, “Sinh nhật vui vẻ, công chúa nhỏ.”

Trừ bố ra, chưa có ai hôn cô, anh là người đầu tiên.

Một tháng cùng năm ấy, anh ra nước ngoài. Trên đường ra sân bay, vì tránh xe nên Si Hạ bị va chạm nhẹ, trong một khắc chân phanh bị giẫm mạnh xuống, ở phía sau xe, anh nghiêng người ôm cô vào lòng, đôi môi anh khê lướt qua cánh môi mềm của cô. Cảm giác tê dại khiến cô vô cùng bối rối, luống cuống dời khỏi vòng tay anh, không dám liếc nhìn anh lấy một cái.

Đó là nụ hôn đầu tiên của cô, bất ngờ đã dành cho anh.

Tháng Chín năm đó, cô bước vào cánh cổng đại học, quen được chàng trai tuần tú Hàn Nặc, hai người rơi vào bể tình. Từ đó, cô cũng dần quên anh.

Năm sau đó, anh trở về, rồi lại đi. Còn đang say men tình, cô không hề nhìn thấy nỗi đau trong mắt anh, còn anh, đã khắc sâu nụ cười hạnh phúc của cô vào tim.

Hai mươi hai tuổi, khi biến cố đột nhiên xảy ra, anh đã trở về. Khi cô khóc đến mức mệt mỏi, cô ngủ say trong lòng anh, một lần nữa, cô đã để lỡ ánh mắt thâm tình của anh.

Năm nay hai mươi sáu tuổi, cô sống lại từ trong đau thương, bước ra khỏi bóng ma của thất tình, toàn tâm toàn ý giao phó cho anh, từ thân xác đến trái tim, không hề giữ lại gì.

Bất giác, mười một năm đã trôi qua, mặc dù anh không phải là người yêu đầu của cô, nhưng cô vẫn cùng anh trải qua rất nhiều cái gọi là lần đầu. Cái ôm đầu tiên, nụ hôn đầu tiên, cả lần đầu...thể xác và tình yêu giao hòa...

Thì ra, là anh, vẫn luôn là anh.

Thì ra, có duyên, thật sự có duyên.

Thì ra, vốn là như thế, mãi là như thế.

Nước mắt đã khô cạn, Si Nhan nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “Hành Viễn, bất luận thế nào, chúng ta vẫn mãi yêu nhau, vĩnh viễn không xa nhau, vĩnh viễn không chia lìa...”

Đêm tối như đang thong thả trôi đi trong nỗi dày vò đau đớn, lúc trời tờ mờ sáng, đèn phòng phẫu thuật rốt cuộc cũng vụt tắt.

Trong khoảnh khắc Ôn Hành Viễn được đưa ra, không biết là giọng ai hỏi tình hình của anh. Trong lúc hoảng hốt, cô nghe bác sĩ nói mà như trút được gánh nặng: “Đúng là trong họa còn có phúc, phẫu thuật rất thành công, bệnh nhân đã qua giai đoạn nguy hiểm rồi, có điều, cậu ấy cần được nghỉ ngơi, nếu như không có gì bất ngờ, tối nay sẽ tỉnh lại thôi.”

Qua giai đoạn nguy hiểm? Qua giai đoạn nguy hiểm. Chỉ cần một câu này thôi là đủ rồi, vậy là đủ rồi.

Sợi dây căng cứng trong lòng đã trùng, trước mắt tối sầm, Si Nhan chậm rãi ngã xuống.

70. Chương 70

Quá khứ thì vẫn là quá khứ, cuộc sống vẫn cứ phải tiếp tục.

Đó là một buổi sáng nắng ráo, bầu trời trong xanh như màu đá quý. Thế nhưng, Si Nhan và Ôn Hành Viễn lại nằm ở hai phòng bệnh khác nhau.

Ngay lúc Si Nhan ngất xỉu, Hàn Nặc đột nhiên xuất hiện, nhanh tay hơn Si Hạ mà đỡ được cô. Khi anh ta bế cô lên, Ôn Phỉ Văn và Ôn Hành Dao không hẹn mà cùng biến sắc.

Si Hạ định thần lại, thấy Ôn Hành Viễn được đưa ra ngoài, trao đổi ánh mắt với Ôn Hành Dao rồi nhanh chóng đi theo.

“Bây giờ sức đề kháng của cô ấy rất kém, phải đặc biệt chú ý, cố gắng nghỉ ngơi, tránh làm việc mệt mỏi.” Sau khi bác sĩ kiểm tra cho Si Nhan xong, anh ta có vẻ lo lắng, “Bệnh của cô ấy không dễ lâu được, chúng tôi đề nghị nhanh chóng làm phẫu thuật...”

“Cám ơn bác sĩ, chúng tôi sẽ bàn bạc.” Thấy Si Hạ đi đến phía này, Hàn Nặc vội ngắt lời.

Bác sĩ hiểu ý, liền gật đầu, lại dặn thêm: “Chăm sóc cho cô ấy.”

Si Hạ đến chỗ bác sĩ hỏi tình hình của Si Nhan, bác sĩ lại làm như lơ đãng quay sang nhìn Hàn Nặc, rồi mới cười, “Chỉ là do mệt mỏi quá thôi, cho cô ấy nghỉ ngơi thêm thì sẽ nhanh tỉnh lại.”

Nghĩ đến một đêm đáng sợ vừa rồi, Si Hạ tin ngay không chút nghi ngờ.

“Cậu đến lâu chưa?” Ngồi trên băng ghế dài ngoài phòng bệnh, nghiêng đầu nhìn Hàn Nặc, anh hỏi.

Hàn Nặc không nhìn anh, móc bao thuốc từ trong túi áo ra, nhưng tay run run mãi không châm lửa được, cuối cùng dứt khoát ném bật lửa xuống đất rồi trầm giọng: “Lúc xảy ra chuyện, là tôi đưa cô ấy tới.”

Nói cách khác, cả đêm, anh ta cũng ở lại đây?

Si Hạ cau mày, một lúc sau mới nói: “Tiểu Nhan và Hành Viễn đính hôn rồi.”

Hàn Nặc gật đầu, tỏ vẻ đã biết. Trên trang báo lớn, tiêu đề bắt mắt như vậy, còn có cả bức ảnh hai người nhìn nhau cười rạng rỡ, anh ta muốn không biết cũng khó.

Trầm mặc một lúc, anh ta thở dài, sau đó đứng dậy, “Nếu họ không có chuyện gì, tôi đi trước đây.”

Lời nói dường về bất lực, không có chút giải thích nào, Hàn Nặc không quay đầu mà rời đi luôn.

Bất luận kết quả là thế nào, anh ta cũng không phải là người cuối cùng ở bên cạnh cô.

Những năm tháng sau đó, khi Hàn Nặc hồi tưởng lại quãng thời gian đầy khổ sở này, trong lòng ủa về vô số cảm xúc. Nụ cười của Si Nhan, hình ảnh Si Nhan khóc, khi Si Nhan yếu đuối, lúc kiên cường, đều đã là hồi ức không thể thay thế được trong đời anh ta. Anh ta lấy thân phận người ngoài để ở lại cạnh cô, nhìn cuộc sống của cô trôi đi, nhưng lại hoàn toàn bất lực.

Anh ta mãi mãi không quên được ánh mắt sau khi khóc nước mắt rồi nhìn về phương xa của cô, như thể hồn lìa khỏi xác, lạnh lùng, mà cũng rất quật cường.

“Hàn Nặc, trên đời này có rất nhiều chuyện mà chúng ta phải thỏa hiệp, cũng giống như em và anh, rốt cuộc cũng thua vận mệnh, đối với anh lại càng rõ ràng. Anh ấy là người cuối cùng của em rồi.” Giọng nói của Si Nhan rất kiên định, khiến trái tim Hàn Nặc như bị kim châm. Anh ta nhìn cô hơi ngắc đầu, như thể muốn hứng lấy ánh mặt trời, “Em không sợ chết, người với người cho đến cùng vẫn phải tách rời. Em chỉ sợ, nếu như em đột ngột ra đi, người yêu em sẽ không chịu nổi.”

Hàn Nặc xoay người, ánh sáng ấm áp nhưng dịu nhẹ chiếu lên khuôn mặt anh ta, làm ánh lên vẻ mặt trầm tĩnh mà vô cùng phức tạp. Anh ta biết rõ, lúc này, Si Nhan rất yêu Ôn Hành Viễn, anh ta thì đã là quá khứ, còn người đàn ông kia mới là hiện tại và tương lai.

Lặng nghe tiếng thở của nhau, một lúc sau, Hàn Nặc quay vai cô lại, “Nhan Nhan, ai cũng không trốn được chuyện bệnh tật, phẫu thuật gì đi nữa cũng có chút mạo hiểm, có lẽ không đáng sợ như chúng ta tưởng tượng đâu.” Gương mặt anh ta thoáng hiện vẻ bi thương, anh ta vẫn cố khuyên cô, “Ít ra, nên để cho anh ta biết.”

Im lặng một lúc, Si Nhan cười, hai mắt ươn ướt, “Em không định giấu anh ấy, anh cũng biết là em rất yếu đuối mà, em cần anh ấy cổ vũ. Hơn nữa, không phải là bác sĩ nói còn năm mươi phần trăm hy vọng sao, sao em có thể buông tay được.” Cảm thấy tay anh ta hơi siết lại, cô nghẹn ngào nói: “Hàn Nặc, có người thích hợp thì nên tìm hiểu đi, em hy vọng anh được hạnh phúc, thật hạnh phúc.”

Ngữ khí của cô rất nghiêm túc. Lồng ngực trái của Hàn Nặc tức nghẹn trong phút chốc, anh ta mím môi, khẽ ôm cô vào lòng.

Khi đó, anh ta đã nghĩ, cuộc sống này đúng là quá hoang đường. Lúc hai người chỉ cách hạnh phúc một bước ngắn nữa thôi thì vận mệnh lại âm thầm chia cắt họ bằng một bí mật động trời. Anh ta thật sự hận điều này.

Đoạn tình cảm của anh ta với Si Nhan, tại sao lại bế tắc đến thế?

“Hàn Nặc, em xin anh một điều.” Si Nhan đứng im trong vòng tay Hàn Nặc, giọt lệ nóng hổi rơi trên ngực áo anh ta.

Hàn Nặc không thể nói lại được, chỉ càng ôm cô chặt hơn.

Rõ ràng là cô không thuộc về anh ta, nhưng anh ta lại cứ ngu ngốc hy vọng, hy vọng họ cứ ôm nhau như thế cho đến khi bạc đầu, vĩnh viễn không chia lìa. Song, lúc tỉnh táo lại, tóc của họ vẫn một màu đen.

Không ai biết, cả một đêm Si Nhan ngồi ngoài phòng phẫu thuật, Hàn Nặc cũng yên vị trong xe đợi cô một đêm. Đến hừng đông, anh ta đã hút hết nhẵn năm bao thuốc.

Ánh sáng nhẹ nhẹ lọt qua rèm cửa sổ chiếu vào phòng. Trong phòng bệnh chỉ thoang thoảng có mùi thuốc khử trùng.

Si Nhan mơ màng tỉnh dậy, thấy Nhược Ngưng cười yếu ớt, “Cậu có khỏe không? Có bị thương không?”

Tối hôm qua, trong lúc lơ mơ, cô nghe thấy Si Hạ nói Ôn Hành Viễn bị thương là do cứu Nhược Ngưng, nhưng cũng chưa kịp sang thăm cô ấy nên giờ có chút áy náy.

Nhược Ngưng nói cô ấy không sao, nhưng nước mắt lại bán đứng cô ấy. Cô ấy nghẹn ngào nói đứt quãng: “Mình xin lỗi, nếu như không phải vì cứu mình, Ôn Hành Viễn sẽ không bị thương, lại càng không khiến cậu bị dọa ra nông nỗi này.”

Si Nhan cắn răng ngồi dậy, đưa tay cốc trán cô ấy, “Nói luyên thuyên cái gì đấy, mình uy phong凛冽 thế này, chẳng lẽ lại bị dọa? Nếu anh ấy dám chỉ lo thân anh ấy, mình sẽ giết anh ấy à xem.” Lau nước mắt cho Nhược Ngưng, Si Nhan lại sờ tóc cô ấy, “Cậu sợ à? Sờ lông tóc mà xem, chắc là sợ rồi.”

Nhược Ngưng có nỗi khổ trong lòng, không biết nên nói gì, duỗi tay ra ôm Si Nhan.

Để mặc cho cô ấy ôm một lúc, Si Nhan lầm bầm, “Này, cậu không sao là mình yên tâm rồi. Giờ có thể đưa mình đi thăm Ôn Hành Viễn một tí không? Chẳng biết anh ấy đã tỉnh chưa nữa.”

Nhược Ngưng buông lỏng tay ra, “Nhanh lên, anh ấy tỉnh dậy không thấy cậu thì sốt ruột gớm chết, bọn mình không dám nói là cậu bị ngất xỉu, sợ anh ấy lo. Chắc bây giờ bác sĩ đang kiểm tra cho anh ấy đấy.”

“Anh ấy tỉnh rồi? Sao không nói sớm.” Vừa nghe nói Ôn Hành Viễn đã tỉnh, hốc mắt Si Nhan lại nóng lên, suýt nữa nước mắt trào ra, cô cũng bất chấp cơn văng vất mà lao xuống giường. Sợ Nhược Ngưng cười nhạo, cô lăm lăm giải thích, “Mình phải xem anh ấy có bị phá dung mạo không, nếu có, mình cũng chẳng thêm anh ấy nữa.”

Bác sĩ vừa làm kiểm tra cho Ôn Hành Viễn xong thì Si Nhan đẩy cửa vào. Ôn Phỉ Văn đã thuê một y tá riêng, còn dặn dò cô ta phải chăm sóc con ông cho tốt, rồi mới cùng mọi người lục tục rời khỏi phòng, trả lại không gian cho hai người trẻ tuổi.

Si Nhan đứng thừ ra ở cửa, nước mắt lưng tròng, tâm trạng phức tạp, mãi vẫn không nói được câu nào.

Ôn Hành Viễn thấy cô không tiến vào, nhếch miệng cười với cô rồi khàn giọng nói: “Sao thế? Không được nghe bác sĩ nói anh tàn phế hả?”

“Ôn Hành Viễn, em cảnh cáo anh, nếu còn dám nói lung tung thì em đánh anh đấy.” Cô mắng anh, nước mắt lại chảy xuống.

Ôn Hành Viễn định cười, nhưng hai đùi đau điếng, anh cắn răng trách hờn, “Nhìn cái kiểu ngu ngơ của em, anh còn tưởng mình tàn phế rồi.” Khẽ rên một tiếng, anh vờ làm nũng, “Còn đứng đấy làm gì, nhanh đến đây hôn anh một cái trấn an đi nào.”

Si Nhan như mất khống chế, tiến lại gần và ôm cổ anh, áp mặt vào ngực anh khóc rống lên, miệng nói lúng búng không rõ, “Hành Viễn...Hành Viễn...Anh làm em sợ chết đi được có biết không hả...Em còn tưởng...tưởng anh...”

“Bây giờ không phải vẫn ngon lành sao? Anh không nỡ bỏ em.” Nghe ra giọng trách cứ của cô, Ôn Hành Viễn cười. Để yên cho cô khóc một lúc, anh mới nghiêng đầu, hơi thở ấm áp lướt nhẹ qua cổ cô, “Em yêu, mặc dù anh rất yêu em, cũng rất nhớ em nữa, nhưng có thể cho anh uống nước trước không?”

Nghe vậy, Si Nhan cuống quýt buông tay ra, vội vàng rót cho anh một cốc nước rồi đưa đến miệng anh, nhìn bờ môi khô khốc của anh mà xót ruột, “Không phải rất khôn sao, khát mà cũng không nói. Uống từ từ thôi nào.” Thấy anh nhúm mày, cô hỏi: “Có phải chân đau lắm không?”

Ôn Hành Viễn uống hết nửa cốc nước ấm, hừ nhẹ một tiếng, nói kiểu trẻ con, “Vừa nãy có nhiều người, ngại nên không nói cái này, sao không tiêm cho anh mũi giảm đau đi, chân không nát bét nhưng cũng đau chết mất.”

“Anh thử nói nhăng cuội nữa xem.” Khóe mắt Si Nhan lại vươn ướn, lông mi dựng lên. Cô đang lo lắng mà anh cứ nói từ chết nhẹ tênh, sợ là dọa cô chưa đủ? Nếu anh không bị thương, cô sẽ đánh anh thật.

“Đúng là rất đau.” Ôn Hành Viễn khẽ lắm bầm, như thể không dám lớn tiếng, tỏ vẻ đáng thương mà lắc lắc bàn tay trái đang chìa ra của cô.

“Em biết.” Thấy trán anh rịn mồ hôi, hai mắt Si Nhan cay xè. Cô đau lòng xoa trán anh, “Nhưng mà không tiêm giảm đau nhiều được, không tốt cho cơ thể. Nếu anh đau, em ở đây cùng anh, được không?”

Ôn Hành Viễn thấy cô lại chảy nước mắt thì biết cô đang đau lòng, vội dịu dàng nói: “Đau thế này anh vẫn chịu được, cố chịu, cố chịu. Không được khóc, mắt sưng lên rồi này.”

“Em chưa thèm chê anh hốc hác, anh còn dám nói gì nữa.” Si Nhan ngồi bên mép giường, một tay xoa má anh, một tay nắm tay anh, giọng nói nghẹn ngào.

“Hốc hác rồi thì không còn là người đàn ông vàng nữa, em còn cần anh không?” Tay trái anh khẽ bóp bàn tay cô.

Giọng nói của anh rất khẽ, giọng điệu dè dặt, để lộ ra sự yếu ớt mà trước nay Si Nhan chưa từng thấy.

“Em cần, lúc nào cũng cần.” Hốc mắt Si Nhan đỏ hỏn, cô rướn người hôn lên đôi môi khô khốc của anh.

Ôn Hành Viễn cười, từ từ nhắm mắt lại.

Hành Viễn, không phải là em không cần. Khi em muốn có anh, khi em muốn cố gắng vì anh, lại phát hiện ra mình thật bất lực. Nếu như có thể, em thật sự muốn lưu lại cho anh chút gì đó.

Cô đau khổ nhìn anh, gương mặt anh dưới ánh đèn mờ nhạt vô cùng tiêu tụy. Si Nhan ngồi cạnh giường, trong lòng chỉ còn lại nỗi bi thương.

Thế giới này có rất nhiều nỗi khổ, Si Nhan không muốn suy nghĩ nhiều về ý nghĩa của cuộc sống nữa. Cô trầm nghĩ, phải kiên cường để hạnh phúc bên anh, đi qua từng bước của sinh mệnh này, từng giây một...

Lại một đêm dài đằng đẵng. Trên trời có những vì sao mà dường như không bao giờ sáng rõ được...

71. Chương 71

Công trình phải tạm dừng lại vì sự cố bất ngờ. Đường Nghị Phạm tức trực trong bệnh viện, chuyện của công ty đành giao lại cho Thạch Lỗi xử lý. Sau khi Ôn Hành Viễn vào viện, Ôn Hành Dao liền cùng Thạch Lỗi, Lý Lương, và Trương Nghiên, bắt tay vào xử lý vụ việc, hy vọng có thể giải quyết êm xuôi. Tuy nhiên, sự cố ở công trường Kim Bích khiến ba người chết, hai mươi sáu người bị thương, truyền thông đưa tin nhanh như chớp, muốn lấp liếm đi cũng khó. Thành phố mở cuộc họp khẩn cấp, ngay hôm sau đã phái đoàn thanh tra xuống làm việc, thậm chí cả vụ thông qua kiểm tra thực lực của Hoa Thành cũng bị nghi ngờ, phong thanh nghe nói phải kiểm tra lại lần nữa. Có thể thấy rằng sự việc vô cùng nghiêm trọng.

Khi sự cố xảy ra, Tạ Viễn Đằng còn đang đi công tác, vừa nghe tin đã vội về thành phố A. Thấy Si Hạ vẫn bình an vô sự, cô đột nhiên òa khóc. Si Hạ ôm cô, nở nụ cười ấm áp. Hai người cùng đến thăm Ôn Hành Viễn, lúc gặp Si Nhan, hai cô gái chỉ khẽ mỉm cười chào hỏi, sau không nói chuyện nhiều.

Ông Si cũng đến bệnh viện một chuyến. Ôn Hành Viễn thấy bố vợ đích thân đến thăm, bất chấp cơn đau buốt trên đùi, cố ngồi dậy nói chuyện với ông. Si Nhan nhìn kiểu cố chịu đựng của anh mà trợn trừng mắt.

Một lần, Lý Hiểu Quân cũng đến thăm Ôn Hành Viễn. Có lẽ là thấy đáng về tiêu tụy của người trong lòng, cô ta bỗng giờ trò khóc lóc. Si Nhan bất giác xoay người đi, định ra ngoài, lại bị Ôn Hành Viễn gọi, “Tiểu Nhan, anh đói, em cho anh ăn cháo đi.” Ngữ khí đúng là kiểu làm nũng, ánh mắt cũng như đứa trẻ con đòi ăn.

Si Nhan thấy anh nhìn mình, thở dài bất đắc dĩ rồi ngồi cạnh anh, “hầu hạ” cậu chủ dùng bữa. Lý Hiểu Quân nhìn cảnh mặn nồng của họ, mặt tái mét, nhanh chóng xin phép ra về.

Biết Ôn Hành Viễn bị thương, Trương Tử Lương cũng từ trấn Đại Nghiên đến thành phố A. Chạy vào phòng bệnh, anh vừa lúc nhìn thấy Si Nhan đang xoa bóp chân cho Ôn Hành Viễn.

“Uôi, được phục vụ sướng thế còn gì, cậu đúng là gặp phúc trong họa nhá.” Thấy sắc mặt Ôn Hành Viễn bình thường, Trương Tử Lương thở phào nhẹ nhõm, không nhịn được mà trêu chọc.

“Sao cậu lại đến đây?” Ôn Hành Viễn rất ngạc nhiên, ngoác miệng cười.

Trương Tử Lương còn đang xách hành lý, xem ra là vừa xuống máy bay đã đến đây. Anh đưa túi xách du lịch cho Si Nhan, đến cạnh giường bệnh, đắp một cái vào vai Ôn Hành Viễn, “Đọc báo mà giật cả mình, số cậu cũng lớn đấy, đúng là ở hiền gặp lành mà. Thế nào, có cử động được không?”

“Chắc là phải nằm im cả tháng rồi, khổ quá.” Ôn Hành Viễn nhú mồm, “Gọi điện thoại là được rồi, còn phải đến làm gì chứ. Đỗ Linh đâu? Không đi cùng cậu à?”

“Gần đây cô ấy không khỏe, mình không cho đi.” Trương Tử Lương cười hỉ hả, mặt hơi hồng.

Si Nhan tò mò, vội hỏi: “Chị Linh làm sao thế?”

Trương Tử Lương bối rối, gãi gãi đầu, “Nhà anh sắp có trẻ con.”

“Đúng là chuyện tốt, cậu cũng nhanh thật đấy, chúc mừng nhé.” Ôn Hành Viễn cười tít mắt, đưa tay trái vỗ vai anh, “Lúc nào mời uống rượu đây? Chẳng bạn này chắc chắn không giở trò gì đâu.”

“Bọn mình đi đăng ký trước, cô ấy nói là sinh đứa nhỏ xong rồi mới làm tiệc mừng.” Trương Tử Lương cười, nghiêng người liếc Si Nhan một cái, giọng bông đùa, “Em với vị đại ca này cũng không còn nhỏ nữa, cố gắng lên.”

Thì ra Đỗ Linh đã làm mẹ rồi. Si Nhan mừng thay cho cô ấy, rồi cô liền nghĩ đến mong đợi của Ôn Hành Viễn, lại nghĩ đến bệnh tật của mình, thật sự rất khổ sở, lời chúc mừng còn chưa trào được ra khỏi miệng. Nghe thấy Trương Tử Lương trêu đùa, cô không liếc mắt nhìn Ôn Hành Viễn lấy một cái mà vội vàng ra ngoài, “Hai anh cứ nói chuyện đi, em ra gọi điện cho chị Linh.”

Thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng cười của hai người đàn ông trong phòng bệnh, đây là thời gian vui nhất kể từ khi Ôn Hành Viễn gặp tai nạn. Ngoài lúc bên cạnh cô, anh luôn tươi cười thoải mái, những lúc khác, chẳng mấy khi thấy anh vui vẻ như vậy. Si Nhan biết, Trương Tử Lương mang đến tin tức tốt nên làm anh vui lây.

Khẽ xoa bụng mình, hai mắt Si Nhan đỏ hoe, “Hành Viễn, em cũng muốn sinh cho anh một đứa con, con của chúng mình...”

Về đêm, Ôn Hành Viễn không tài nào ngủ nổi. Dù đã uống thuốc nhưng vết thương trên đùi vẫn đau nhức. Si Nhan vừa giúp anh lau mồ hôi, vừa khóc sụt sùi, lại làm anh phải dỗ, “Đồ ngốc này, mấy ngày nay nước mắt của em chắc đủ làm ngập bệnh viện rồi đấy.”

Ôm cổ anh, Si Nhan càng khóc to hơn. Ôn Hành Viễn thở dài, chỉ còn cách dùng môi để ngăn cô khóc tiếp. Si Nhan ôm chặt lấy anh, triền miên đáp lại...

Buổi chiều hôm nay, Si Nhan quay về nhà thay quần áo, còn Đường Nghị Phàm đến thăm Ôn Hành Viễn.

“Không phải mỗi lần bắt đầu làm đều tiến hành kiểm tra sao? Không thể nào vô duyên vô cớ mà dây cáp lại đứt được. Cậu bảo Thạch Lỗi theo dõi giám đốc bộ phận, xem anh ta có âm thầm lui tới chỗ Hàn Thiên Dụ không, nếu có, dẫn tổ điều tra đi thăm dò. Mình không tin dây cáp thép mà lại dễ đứt thế, tuyệt đối không thể.” Ôn Hành Viễn trầm mặt, ánh mắt sắc lẹm.

“Cậu nghi Hàn Thiên Dụ?” Mặc dù Đường Nghị Phàm cũng thấy rất lạ, nhưng lại không nghĩ đến chuyện này.

“Nếu đúng là hắn giở trò, mình cam đoan hắn sẽ biến khỏi giới bất động sản chỉ trong nửa năm.” Anh nhú mồm, giọng nói trầm thấp lạnh lùng vô cùng.

“Mình sẽ dặn Thạch Lỗi chú ý, việc này không thể cho qua loa được. Nếu như đúng là Hàn Thiên Dụ, lão ta sẽ phải trả giá lớn.” Đường Nghị Phàm nắm chặt tay, nghĩ đến nỗi đau mất con, anh cực kỳ phần nộ.

Sau khi Đường Nghị Phàm rời đi, Ôn Hành Viễn gọi điện thoại cho Ôn Hành Dao, “Trước mắt không nên giao dự án cho ai cả, anh trực tiếp xử lý đi. À đúng rồi, em sẽ tự đưa tài liệu đất cho anh. Các khoản vay thì anh không phải lo, để em đối phó...Nếu như vì sự cố này mà không được tiếp tục công trình, em không cần biết anh dùng cách gì, không được để cho công ty Thiên Dụ tóm được, vạn bất đắc dĩ thì cứ thêm dầu vào lửa đi...” Hình như ở đầu kia Ôn Hành Dao còn nói thêm gì đó, ánh mắt Ôn Hành Viễn đột nhiên thay đổi, như có bão kéo về, từ ánh mắt âm trầm biến thành vẻ thâm sâu khó lường, anh lạnh giọng, “Lúc này mà anh còn nói chuyện tình người với em? Em với cậu ta thì có quan hệ gì? Em lặp lại lần nữa, cái em nhắm vào là công ty Thiên Dụ, chính xác mà nói là Hàn Thiên Dụ, không phải Hàn Nặc.”

Si Nhan đứng yên ngoài cửa phòng, lẳng lặng nhìn khuôn mặt nghiêng của anh, trong lòng không rõ là cảm xúc gì. Đối với cô mà nói, Ôn Hành Viễn là người ôn hòa, vẻ mặt lạnh lùng trên thương trường, cô vốn không biết. Nói thật, trong lúc nhất thời, cô không quen.

Cánh tay dừng giữa không trung chậm rãi thu lại, Si Nhan ngồi trên băng ghế dài, suy nghĩ thất thần.

Ở căn phòng bên cạnh, Đường Nghị Phàm múc một thìa canh đưa đến miệng Nhược Ngưng. Cô không nhìn anh, hơi nghiêng đầu, không chịu uống.

Tay anh dừng lại, một lúc sau, anh nói: “Nhược Ngưng, là anh có lỗi với em, là anh sai, em đánh anh cũng được, mắng anh cũng được, nhưng em ăn chút gì đi, cứ thế này thì sao chịu được.”

Nhược Ngưng không nói câu nào, vẫn bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng ánh mắt đầy vẻ hoảng hốt.

Đặt bát xuống, Đường Nghị Phàm cầm tay cô, mới phát hiện ra lòng bàn tay cô rất lạnh, “Nhược Ngưng, em nói với anh một câu có được không?”

Nhược Ngưng chẳng nói chẳng rằng, rút tay ra, lại nằm xuống, đưa lưng về phía anh. Từ khi tỉnh lại, biết không còn đứa con, cô không chịu nói chuyện với anh, bất kể anh nói gì, cô cũng không chịu nhìn anh.

Đường Nghị Phàm đỡ người ngồi cạnh giường, hai mắt giăng tơ máu. Nhược Ngưng kéo chăn đắp lên người nhưng vẫn cảm thấy lạnh, từ đầu đến chân đều lạnh.

Hai người từng yêu nhau, vậy mà lúc này lại hành hạ nhau, gây tổn thương cho nhau.

Cô không nhìn thấy giọt nước mắt hối hận của anh, còn anh thì chẳng thể thấy rõ trái tim bị nghiền nát của cô...

Tối hôm trước, Nhược Ngưng có sang thăm Ôn Hành Viễn. Nhìn vị sắp thần thái sáng ngời trước đây giờ lại xanh xao thế này, cô cúi đầu nhìn mặt đất, nghẹn ngào không thôi.

Si Nhan biết là cô áy áy náy, nên nắm tay an ủi: “Cậu còn thế này là mình ghen đấy, trông có vẻ còn đau lòng hơn cả mình. Anh ấy là đàn ông, còn chịu được, cậu cứ nói xin lỗi mãi, chắc anh ấy viêm tai mắt.” Vừa nói cô vừa nháy mắt với Ôn Hành Viễn, rồi đưa Nhược Ngưng ra ngoài.

“Nhược Ngưng, cậu có tâm sự à?” Ngồi trong vườn hoa bệnh viện, rốt cuộc Si Nhan cũng có cơ hội hỏi cô ấy. Hai hôm trước chỉ mãi chăm Ôn Hành Viễn, cũng không có thời gian thăm cô ấy, chợt Si Nhan đã phát giác ra giữa cô ấy và Đường Nghị Phàm có gì đó khác thường.

Ánh mắt Nhược Ngưng phóng đến một phương xa bất định, mãi sau, cô mới khẽ nói: “Đường Nghị Phàm có người khác rồi.”

Si Nhan cứng đờ người, nghe ra sự khẳng định trong giọng nói của cô ấy, cô có dự cảm rất xấu, nghẹn lời không nói được gì.

Nhược Ngưng thu tầm mắt lại, vỗ trán cười, “Là Trương Nghiên.”

Nhìn vào đôi mắt đen láy của cô ấy, Si Nhan không nói lại được gì. Ôn Hành Viễn nói, lúc ấy Đường Nghị Phàm bị đẩy ngã nên không cứu được Nhược Ngưng, nhưng anh không thấy rõ là ai, còn cô thì có thể đoán được.

Nắm tay Nhược Ngưng, cô không biết nên nói gì cho phải.

Hai vai Nhược Ngưng bắt chợt rũ xuống, dáng vẻ này cho thấy giờ phút này cô đau khổ đến nhường nào. Đây không phải là Nhược Ngưng của mọi khi. Cô không thể hiện niềm vui quá đà, nhưng cũng chưa bao giờ tỏ vẻ chán chường như thế này. Tóc cô hơi rối, bộ quần áo bệnh nhân rộng thùng thình càng khiến cô trông tiêu tụy. Si Nhan nhìn cô, hai mắt đỏ hoe.

“Hai ngày nay nằm trong bệnh viện, mình đã suy nghĩ rất nhiều.” Nhược Ngưng híp mắt, giọng điệu bình tĩnh, “Mình nhớ lại lúc mới quen, cứ không có việc gì là anh ấy lại chạy đến viện thiết kế, rõ ràng là vì công việc, nhưng ai chẳng biết là những việc đầy đầu cần anh ấy lo, anh ấy chỉ mượn cớ đến mời mình đi ăn cơm.”

“Tình yêu này tính ra thì đúng là kỳ lạ. Anh ấy còn không nói câu “Làm bạn gái anh đi.”, thế mà bọn mình đã bắt đầu yêu nhau, chỉ vì Lễ tình nhân năm đó, anh ấy tặng mình một con thỏ trắng...” Cô cầm tinh con thỏ, anh nói, tính cô cũng giống thỏ, thông minh, đáng yêu.

Si Nhan nghe thấy sự ghen ngào, đưa một tay ôm vai cô, cô vẫn cố chấp nói tiếp: “Lúc đó, bọn mình ăn tối xong, anh ấy lái xe đưa mình về nhà, trên đường về luôn nắm tay mình, chỉ lúc đánh tay lái mới buông ra, mình còn để yên tay đấy, chờ anh ấy nắm lại.”

“Không phải mình không nghe được lịch sử phong lưu của anh ấy, mình không ngại thơ đến nỗi nghĩ anh ấy sống ở một nơi phóng khoáng như nước ngoài mà lại không có bạn gái. Nhưng chắc chắn phải có người chiếm được trái tim anh ấy, mình khờ dại nghĩ đó là mình.”

Cô cong khóe môi, khẽ cười, “Cậu biết không, lúc mới đầu, bố mình phản đối chuyện mình với Nghị Phạm lắm. Bố nói là anh ấy không cho người khác cảm giác an toàn, mình không nghe mẹ khuyên, còn không tiếc phải tuyệt thực nữa. Lớn từng ấy, mình chưa bao giờ đi ngược lại tâm nguyện của bố, chỉ có chuyện hôn nhân là tự theo ý mình. Rốt cuộc bố mình cũng phải đồng ý. Mình mê man suốt một ngày một đêm, lúc tỉnh lại, anh ấy đang ngồi cạnh giường, hai mắt đỏ au. Anh ấy nắm tay mình, anh ấy nói, “Nhược Ngưng, mình kết hôn đi.”

Khi đó, Nhược Ngưng cảm thấy bao nỗ lực cũng đáng giá, vì trong mắt anh, cô có thể thấy rõ được một chữ, đó chính là: Yêu!

Nhược Ngưng cười chua chát, nước mắt nhỏ xuống mu bàn tay, “Còn tưởng rằng không để ý đến là có thể thay đổi, ai ngờ, cuối cùng lại là trò cười cho thiên hạ.”

Si Nhan im lặng lắng nghe, vẻ tức giận trong mắt dần được thay bởi nỗi chua xót, khóe mắt cô ươn ướt.

Cố gắng khống chế tâm tình, vẻ mặt nhu hòa hơi cứng nhắc, Nhược Ngưng nghiêng đầu hỏi cô, “Nhan Nhan, nếu cậu là mình, cậu sẽ làm thế nào?”

Si Nhan trầm ngâm, theo quan điểm tình yêu của cô, nếu là cô, cô sẽ ly hôn. Nhưng hôn nhân không phải trò đùa, nếu không yêu nhau sâu đậm, sao có thể sánh bước vào cung điện thiêng liêng ấy? Đó là người nhà, hai người cùng nhau xây dựng tổ ấm, sao có thể nói chia cắt là chia cắt được.

Nhược Ngưng trầm mặc giây lát, lại cười khổ, “Mình thật sự không hiểu, tại sao đàn ông lại không thẳng được cơn cảm dỗ đó.” Ngữ điệu của cô bất giác cao lên, tâm tình kích động hẳn, “Ngủ chung một giường nhiều ngày, thì ra mình không hề biết anh ấy, mình lại có con với người xa lạ...”

Si Nhan đứng phắt dậy, không thể tin mà nhìn Nhược Ngưng, ánh mắt lại chuyển xuống bụng cô ấy, “Cậu có thai rồi?”

Nhược Ngưng không trả lời, bàn tay lạnh toát, ướt nhẹp mồ hôi, một lúc sau, cô bụm mặt khóc, “Nhan Nhan, tại sao chứ? Mình không hiểu, mới kết hôn có một năm, sao anh ấy lại thay đổi, con cũng không còn, không còn nữa rồi...”

Nhìn Nhược Ngưng khóc không ra tiếng, Si Nhan đứng yên như hóa đá. Cô ý thức được rằng, trong cuộc chiến tình yêu này, cô nghĩ rằng dựa vào trực giác nhạy cảm có thể đi trước một bước, thậm chí muốn Trương Nghiên lặng lẽ ra đi, nhưng đúng là vẫn chậm một bước, Nhược Ngưng đã bị tổn thương.

Cúi đầu nhìn nhánh cỏ mọc lên giữa kẽ đá, Si Nhan không cất lời an ủi nào. Một làn gió khẽ thổi tới, mùa xuân sắp qua, nhưng mùa hè đang đến dường như sẽ không còn chút tia nắng ấm nào nữa.

Lúc cô trở lại phòng bệnh, Ôn Hành Viễn đã ngủ say. Si Nhan khẽ cười, không hiểu sao hai mắt lại ươn ướt. Không sợ anh tỉnh lại, cô dùng ngón tay khẽ lướt qua khuôn mặt anh, quyến luyến, dịu dàng.

Lặng lặng nghe tiếng thở đều đều của anh, khẽ hít lấy mùi hương quen thuộc của anh, trong nháy mắt, Si Nhan lỡ đánh rơi một giọt lệ nóng hổi. Cô nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi anh.

Đưa tay chống cằm, Si Nhan nhìn ra ngoài cửa sổ đến thất thần. Cô rất khó chịu, cũng rất mơ hồ. Tình yêu, nhìn qua thì thật tốt đẹp, lại rất ngọt ngào, nhưng tại sao lại biến thành con dao sắc nhọn trong nháy mắt, để rồi đâm nát trái tim người ta đến máu chảy đầm đìa? Cô vô cùng hận Đường Nghị Phàm, nhưng cô lại hy vọng Nhược Ngưng cho anh ta cơ hội, ít nhất là cơ hội để giải thích. Cô không tin anh ta không yêu Nhược Ngưng. Song, cho dù lần này tha thứ, tình cảm có vết nứt liệu còn được như thuở ban đầu?

Si Nhan cực kỳ mâu thuẫn.

“Lâu như trời đất...sánh cùng đất trời...Người có thể cứu giúp trong lúc nguy khốn rốt cuộc đang ở đâu?” Cô lẩm bẩm, ánh mắt đan vào màn đêm tĩnh mịch ngoài cửa sổ, trong lòng là một khoảng trống rộng vô tận.

Ai mà ghét Đường Nghị Phàm chắc sẽ khó chịu khi mình để ngôi là “anh”, nhưng mình muốn thống nhất cả truyện, đổi qua đổi lại thật là muốn mếu...

72. Chương 72: Chương 72

“Tổng giám đốc Hàn?” Tăng Hồng thấy Hàn Nặc đang đi về phía văn phòng của Hàn Thiên Dụ, liền đứng lên chào hỏi.

Hàn Nặc không nhìn anh ta, tự tay đẩy cánh cửa kính ra, cầm quyển tạp chí ném thẳng lên bàn, sắc mặt trầm xuống, giọng nói lạnh lùng, “Chú hai, tôi nghĩ có lẽ chú nên cho tôi một lời giải thích.”

“Hàn tổng?” Tăng Hồng vừa bước vào văn phòng đã sửng sốt. Không có sự cho phép của ông chủ, không ai dám tự tiện xông vào.

Hàn Thiên Dụ mặc bộ âu phục phẳng phiu, mái tóc đen lốm đốm trắng, vẻ mặt không thay đổi. Ông ta phát tay, Tăng Hồng liền gạt đầu rồi rời khỏi văn phòng, tiện tay đóng cửa lại.

“Sao thế, Hàn Nặc? Chuyện gì mà vội đến nỗi không gõ cửa nổi thế?” Hàn Thiên Dụ tỏ vẻ không hiểu gì, liếc Hàn Nặc một cái rồi gỡ quyển tạp chí ra.

“Người yêu cũ sắp kết hôn với cậu hai của Ôn thị, đến nay vẫn không tìm được với anh chàng xuất sắc này, hai người ôm nhau bên bờ sông, lửa tình bốc cháy...” Cả ba trang báo đều nói về Hàn Nặc, từ khi anh ta đang học đại học, khi anh ta lập được nhiều chiến tích trong nghề luật sư, đến lúc anh ta khởi sắc trên thị trường bất động sản, ngay cả câu chuyện tình yêu không có kết quả trong bốn năm của anh ta và Si Nhan, tất cả đều vô cùng tường tận. Đặc biệt, bức ảnh anh ta ôm Si Nhan bên bờ sông còn chiếm gần một trang.

Trong bài báo còn có thêm bức ảnh Ôn Hành Viễn đang cầm một ly rượu, phô trương so sánh hai người với nhau trên các phương diện, từ vóc dáng, tính cách, đến hoàn cảnh gia đình, tóm lại là soi từ đầu đến chân. Cuối cùng, kết quả đánh giá là hai người ngang nhau. Bài báo còn mập mờ đề cập, “Bốn năm yêu nhau thì ba năm yêu nhau và một năm xa cách, hay ba năm chờ đợi và một năm yêu nhau?!”

Hàn Thiên Dụ xem qua một lượt, thần sắc hơi thay đổi, khóe miệng hơi nhếch lên, dường như ông ta rất hài lòng với bài báo này.

Ánh mắt sắc bén của Hàn Nặc quét qua người ông ta, gần như anh ta có thể đoán được điều gì đó, anh ta trầm giọng: “Chú hai, chú không cảm thấy lấy tính chế động là ổn hơn sao? Cách này hình như rất ngu xuẩn.”

Nghe thấy hai chữ “ngu xuẩn”, Hàn Thiên Dụ thô cười, ánh mắt thản nhiên nhìn Hàn Nặc. Ông ta chậm rãi nói: “Đừng quanh co lòng vòng với chú hai nữa, chú hai không hiểu ý mày.”

“Không hiểu?” Khẽ nhếch mép, Hàn Nặc cười lạnh một tiếng, “Phóng viên của tạp chí này cũng siêu thật, có thể moi được những tư liệu chân thực khiến người ta giật mình. Chú hai, chú nói xem, có lẽ nào là Nhan Nhan đưa cho bọn họ?”

Hàn Thiên Dụ không nói gì, chờ anh ta tiếp tục. Hàn Nặc kéo cái ghế trước bàn làm việc của ông ta ra, nhàn nhã ngồi xuống, chậm rãi nói: “Tôi không ngại chuyện vết sẹo cũ bị người ta ngoáy ra, dù sao cũng là quá khứ rồi, nhưng tôi không thích bị người ta lợi dụng, thậm chí là kéo cả Nhan Nhan vào. Chú hiểu không?” Nói đến đó, đáy mắt Hàn Nặc thoáng hiện vẻ đau xót, anh ta nhanh chóng thay nó bằng vẻ lạnh lùng khiếp người.

“Mày cho rằng chú hai đưa cho bọn nó mấy thông tin đấy?” Trên mặt Hàn Thiên Dụ là vẻ tức giận cố kìm nén, quả nhiên ông ta không ngờ Hàn Nặc sẽ chất vấn mình như thế.

“Tôi hy vọng là không phải.” Đôi mắt Hàn Nặc ẩn chứa vẻ bức dọc, dần ngưng lại thành vẻ lạnh lùng, bỗng nhiên, anh ta nói: “Việc làm ăn tất nhiên là không chứa thủ đoạn, nhưng muốn có được hạng mục đấy, căn bản không cần lên đập sau lưng anh ta, thế thì chú nghĩ Ôn Hành Viễn đơn giản quá rồi. Người đàn ông mà chỉ qua ba năm đã trở thành ông trùm trong giới bất động sản đâu dễ bị đánh bại thế. Thiên Dụ bị anh ta kìm kẹp khắp nơi, tôi e là khi anh ta thấy được bài báo này, chỉ là hiệu quả ngược mà thôi. Chú cảm thấy thế nào?”

Sắc mặt Hàn Thiên Dụ tối lại, như thể trong nháy mắt bị người ta vạch ra điểm yếu. Ông ta là người kiêu căng tự phụ, dù là người thân hay bề trên, cũng không ai được động đến nỗi đau của ông ta. Vậy mà lúc này, Hàn Nặc lại nói trắng ra hết. Anh ta nói không sai, ba năm nay, Ôn Hành Viễn đối đầu với ông ta khắp nơi, Thiên Dụ chỉ có dừng chứ không có tiến, thậm chí còn đang trên đà xuống dốc. Nếu không phải vì điều này, Hàn Nặc cũng không dễ dàng trở lại được, lại càng không có cơ hội đoạt quyền với ông ta.

“Hiệu quả ngược?” Hàn Thiên Dụ lạnh lùng cười, giọng điệu đầy vẻ khinh thường, “Trừ khi thằng đấy có trái tim sắt. Chú không tin nó nhìn thấy vợ chưa cưới ôm bạn trai cũ mà không có phản ứng gì.” Híp hai mắt lại, ông ta nói: “Hàn Nặc, không phải là mày rất thích con bé đó sao?” Chỉ cần có một khe hở, chỉ cần có khả năng, ông ta đánh cược là Hàn Nặc vẫn còn tình cảm với Si Nhan.

Hàn Nặc nhún mày, thâm thở dài trong lòng, “Tôi có thích cô ấy hay không cũng không quan trọng, chú hai phải thấy được Si Hạ có tầm quan trọng thế nào với Thiên Dụ mới là điểm chính.” Thấy Hàn Thiên Dụ định nói, anh ta cướp lời: “Nếu như bốn năm trước không xảy ra chuyện gì, và chú có ý nghĩ như vậy, thì có lẽ tôi còn đồng ý giúp chú. Dù sao cũng là người nhà, có khi tình thân đúng là cái không thể ném đi nổi. Có điều, bây giờ, căn bản là không thể. Cục trưởng Si là ai, chắc chú cũng biết. Trải qua chuyện đó, anh ta có thể leo lên chức cục trưởng chỉ trong thời gian ngắn, dựa vào quan hệ là không thể, chỉ có năng lực và mảnh khốe mà thôi, quan trọng nhất là tác phong cẩn thận, luôn luôn làm hết trách nhiệm mà lại không nề tình riêng. Ngay cả Ôn Hành Viễn cũng không chèo kéo được anh ta, chú không ngây thơ nghĩ rằng tôi có thể đấy chứ? Huống hồ, chỉ bằng một bài báo thế này, chú cho rằng Ôn Hành Viễn sẽ chia tay Nhan Nhan? Còn Nhan Nhan sẽ trở lại bên cạnh tôi?”

Anh ta cười, có chút buồn bã. Trong phút chốc, anh ta cũng muốn biết, trong lòng Si Nhan, anh ta có vị trí như thế nào, so với Ôn Hành Viễn thì anh ta có vị trí nhỏ hơn không. Nhưng, khi Si Nhan nói với anh ta, Ôn Hành Viễn là người cuối cùng của cô, anh ta nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ nực cười này. Họ chỉ là quá khứ của nhau, là quá khứ, không thể trở lại một lần nữa được.

“Không cần biết gì cả, nam chính của vụ lùm xùm này chính là nó.” Hàn Thiên Dụ biến sắc, dường như không còn đủ kiên nhẫn để giải thích, một lúc sau, ông ta lạnh lùng nói: “Đầu tiên là công trình có sự cố, sau đó là vợ chưa cưới “lãng nhăng”, thất bại cả sự nghiệp và tình yêu, chú muốn xem nó sẽ trả lời truyền thông thế nào. Chả nhẽ thành phố lại vẫn giao công trình cho nó?”

Có vẻ suy nghĩ của ông ta rất táo bạo, nhưng không biết kết quả nhận được sẽ thế nào, và ông ta cũng không biết liệu sự phiêu lưu của mình có thể cứu vãn được tình hình hay không.

Hàn Nặc hờ hững nhìn ông ta, sắc mặt thâm trầm, ánh mắt sắc nhọn. Một lúc sau, anh ta đứng dậy, “Nếu như cạnh tranh bình đẳng, Thiên Dụ có đến năm mươi phần trăm cơ hội. Hôm nay chú làm trò này, chú có tin không, Hoa Đô sẽ khiến chúng ta không thể nào bắt được công trình. Không biết ai có thể nhặt được đây.” Tiếng nói vừa dứt, không đợi Hàn Thiên Dụ nói thêm, anh ta đã đi ra ngoài.

Hàn Thiên Dụ nhìn theo bóng lưng anh ta, nhớ lại ánh mắt sắc lẹm đó bèn thầm đánh giá lại con người này, không khỏi có chút ảo não. Nếu như ông ta không tung chiêu trò này, có lẽ Hàn Nặc thật sự có thể thuận lợi kéo hạng mục này về cho Thiên Dụ, có điều, ông ta không còn cơ hội hối hận rồi.

Tăng Hồng nhìn Hàn Nặc đi ra khỏi phòng Chủ tịch, thấy vẻ mặt ôn hòa mọi khi thay đổi, lại nghe thấy một tiếng – “Bộp.” từ văn phòng truyền ra thì vô cùng kinh ngạc.

Trở lại phòng làm việc, Hàn Nặc liền gọi điện cho Si Nhan, hết hồi chuông mà vẫn không có ai nhắc máy. Anh ta gọi điện thoại nội tuyến, bảo thư ký vào.

“Trình Triệt, gọi điện thoại đến tạp chí này, kêu ông chủ bên đấy yêu cầu tên phóng viên viết bài báo này cho tôi một lời giải thích, tôi cần câu trả lời trước năm giờ.” Ngụ ý là, đừng đợi anh ta ra tay, quý tạp chí nên biết phải xử lý tên phóng viên không biết chừng mực này thế nào.

Trình Triệt nhận lấy quyển tạp chí, đột nhiên nhớ đến lúc tan ca có thấy Tăng Hồng gặp một nhân viên của cơ quan này, vội hỏi: “Hàn tổng, việc này có liên quan đến trợ lý Tăng, anh xem...”

Hàn Nặc nhắm mắt, ngồi trên chiếc ghế rộng, nhìn về phía cô gái có gương mặt búp bê, lãnh đạm cười: “Cô tranh thủ hẹn cậu ta ăn một bữa cơm, khó lắm sao?”

Đầu tiên, Trình Triệt vẫn lơ mơ, rồi lại lập tức hiểu ra, cẩn thận hỏi ngược lại, “Chuyện này coi như là anh dặn dò công việc sao ạ?”

Hàn Nặc điềm tĩnh đan tay đặt trên đùi, nhìn cô và nói: “Giúp cô làm xong chuyện thôi, không liên quan đến công việc.”

Trình Triệt cười cười, thoải mái nói: “Thế thì có gì mà khó ạ, anh trả tiền là được rồi.”

Vẻ tươi cười trên mặt Hàn Nặc thật cứng nhắc, anh ta dời ánh mắt sang chỗ khác. Đối với tình cảm của cô, anh ta đã nhìn thấu, có điều, lúc này, cái anh ta muốn là một cấp dưới trung thành, không phải một người bạn gái.

Sau khi Trình Triệt rời khỏi văn phòng, Hàn Nặc lật quyển tạp chí ra xem lại. Trong ảnh, Si Nhan bị anh ta giam vào vòng tay, khóe mắt cô còn lệ chưa cạn. Trên mặt anh ta hiện lên vẻ buồn bã, đột nhiên, anh ta cầm quyển tạp chí lên, ném mạnh vào xô tường.

Lúc Hàn Nặc không liên lạc được với Si Nhan, Ôn Phỉ Văn đã từ thành phố S đến bệnh viện, hai bố con nhà họ Ôn đang có một cuộc trò chuyện vô cùng không thoải mái.

“Bố đã từng nói, nếu con lấy nó thì phải cho nó biết rõ đang ở cạnh ai, chuyện này là thế nào đây? Trên tay còn nhẫn đính hôn, thế mà lại ôm một thằng khác. Nhà họ Ôn còn thể diện gì nữa? Hai thằng con trai của bố chưa từng làm chuyện xấu nào, vậy mà nó lại phá lệ?” Gần như quên mất trên đùi con trai còn có vết thương, Ôn Phỉ Văn ném quyển tạp chí lên người Ôn Hành Viễn, lạnh giọng chất vấn.

Ôn Hành Viễn nhìn chằm chằm vào bức ảnh, con người hơi co lại, trong lòng thầm run rẩy. Anh hít sâu, cuối cùng mới nói: “Con tin Tiểu Nhan.”

“Tin? Tin là trong lòng nó có con? Hay tin là nó không có gì với Hàn Nặc? Chẳng lẽ đây là cái ôm chúc phúc giữa hai người bạn? Nó có nghĩ đến việc làm ra hành động thân mật này trước bàn dân thiên hạ sẽ khiến con khó chịu, khiến nhà họ Ôn khó chịu?” Ôn Phỉ Văn vô cùng tức giận, giọng nói cao vút, “Bố nói cho con biết, nó mà không cho bố một lời giải thích hợp lý, đừng mong bước được vào nhà họ Ôn, bố không cần loại con dâu này...”

“Bố?” Ôn Hành Viễn ngắt lời, ngẩng mặt lên nhìn ông, “Bố đừng bức bối kiểu thế, còn không biết rõ ngô khoai thế nào mà đã vội kết luận, như thế không công bằng với Tiểu Nhan.” Chuyển tầm mắt về quyển tạp chí, gương mặt anh hiện vẻ hoang mang, trên trán đầm mồ hôi không biết là vì tức giận hay bởi đau đớn, anh trầm giọng nói: “Đợi Tiểu Nhan về con sẽ hỏi cô ấy, con cũng cần một lời giải thích.”

Ôn Phỉ Văn nghĩ đến việc con vẫn đang nằm viện, cổ nén cơn giận trong lòng, không biến sắc mà phui tay bỏ đi.

73. Chương 73

Si Nhan đưa Nhược Ngưng về nhà, rồi ngồi xuống ghế salon nghỉ ngơi. Trong khoảng thời gian Ôn Hành Viễn nằm viện, dù có y tá đặc biệt nhưng chủ yếu vẫn là cô chăm sóc anh, đến đêm cũng chỉ có cô ở bên cạnh anh. Bây giờ anh hay đau nhức, càng khó ngủ hơn. Trước đây đi làm ban ngày mệt thì tối có thể ngủ bù, giờ ban ngày cũng không có thời gian nghỉ, chỉ vài ngày mà hai bọng mắt của cô đã thâm đen.

Si Nhan nằm xuống ghế trong phòng khách, vừa lúc dàn âm thanh được bật lên, tiếng nhạc phát ra rất nhỏ. Nhược Ngưng bước đến gần, Si Nhan hết nhắm lại mở mắt, có vẻ đang lơ mơ ngủ.

“Lên giường ngủ một lúc đi, có hộ lý rồi mà, tối nay không phải lo về làm gì.” Nhược Ngưng vỗ vỗ mặt cô, lúc này mới phát hiện ra sắc mặt cô cực kỳ kém, “Nhan Nhan, cậu không bị ốm đấy chứ? Sao sắc mặt kém thế này?”

“Cậu chưa ở ngoài một mình bao giờ, có ổn không? Hay là mình đưa cậu về nhà?” Si Nhan không trả lời mà hỏi vặn lại.

Ngày hôm qua, Nhược Ngưng nói không muốn gặp Đường Nghị Phàm, lại không muốn về nhà làm cho bố mẹ lo nên muốn đến nhà Si Nhan một thời gian. Si Nhan cũng không muốn cô ấy phải đối mặt với Đường Nghị Phàm trong tình cảnh này, tỉnh táo một chút có lẽ cũng tốt, vậy nên cô đưa chìa khóa nhà mình cho cô ấy.

“Ôn Hành Viễn bị thương nặng thế, lúc này đang cần cậu, cậu cứ về với anh ấy đi, mình cũng muốn yên tĩnh một chút.” Nhược Ngưng ngồi sang một chiếc ghế khác, nhắm hai mắt lại như thể đang nghe nhạc.

Giai điệu quen thuộc, giọng ca khàn khàn, dường như nỗi đau thương của người đàn ông đã đến cực hạn. Tiếng ca khàn và điệu nhạc trầm bổng như cuốn người ta vào trong đó. Đây là bài hát của Adams, nhiều năm qua, ca khúc Please Forgive Me vẫn được Si Nhan yêu thích, cứ khi mở đĩa là chỉ có bài này, lặp đi lặp lại.

“Nhược Ngưng, cậu nói xem, không nhìn thấy nữa sẽ là cảm giác gì nhỉ?” Si Nhan trở mình, đưa mắt nhìn lên trần nhà, chậm rãi hỏi.

Nhược Ngưng sững sốt, trầm mặc giây lát rồi lo lắng nói: “Có nhiều người sinh ra đã không thấy gì, nhưng họ vẫn có thể cảm nhận được thế giới này, nhưng thật ra cũng chỉ có ít thôi. Bọn mình nhìn được, nhưng chưa chắc đã thấy được rõ ràng, cho nên cảm giác này cũng khiến người ta trở nên kỳ lạ.”

Si Nhan không nói tiếp. Biết Nhược Ngưng đang cảm thấy không hiểu được Đường Nghị Phàm nên rất đau khổ, cô xót xa, nghiêng đầu nhìn Nhược Ngưng. Đáng vẻ mệt mỏi của cô ấy cho thấy mấy ngày nay cô ấy vô cùng bứt rứt, khổ sở.

“Khi nào mở cửa văn phòng?” Nhược Ngưng không nghe ra được nỗi phiền muộn trong giọng nói Si Nhan, vội chuyển đề tài.

Nhắc tới văn phòng, Si Nhan mới chợt nhớ ra việc đã tìm được địa điểm, cũng đã trả tiền đặt cọc, vốn định đính hôn xong sẽ bắt tay vào sắp xếp, ai ngờ đột nhiên không chỉ cô mang bệnh, mà cả Ôn Hành Viễn cũng nhập viện luôn.

“Tạm thời chưa tính đến, cũng chẳng còn sức đâu nữa.” Si Nhan thở dài.

“Mình đã nói rồi mà, bảo cậu đừng đi tìm chỗ vội, trước kết hôn có cả đồng việc, lấy đâu ra thời gian mà lo bên đấy, thế mà vẫn ương cố. Cũng tại Ôn Hành Viễn, chuyện gì cũng nghe cậu.” Nhược Ngưng khẽ nói, trong giọng lộ ra đôi phần trách cứ.

Si Nhan nhỏ giọng lầm bầm gì đó, Nhược Ngưng không nghe thấy, “Cái gì cơ?”

“Không có gì, chỉ đang nghĩ không biết có hoãn thời gian kết hôn lại được không.”

“Chắc là Ôn Hành Viễn không đồng ý đâu, với lại bác sĩ nói là vết thương của anh ấy lành nhanh lắm mà. Dù đây chỉ là hình thức, nhưng với những người yêu nhau, đó lại là cảm giác được sở hữu đây. Đừng nhìn vào chuyện của mình mà mất lòng tin với hôn nhân, không ai giống ai cả, không phải người đàn ông nào cũng ngoại tình.” Nhược Ngưng có vẻ buồn bã, giọng nói hạ thấp, như một ca khúc đang dần đi đến hồi kết.

Bây giờ đang là mùa mưa, lúc trước còn đang nắng chang chang, đột nhiên mưa lại rơi rả rích. Si Nhan nhớ đến lúc cùng Nhược Ngưng về, từ bãi đỗ xe đi qua cổng bệnh viện, lúc đó, Đường Nghị Phàm đứng yên như tượng, mặc cho cơn mưa xối ướt người.

Sớm biết có ngày hôm nay thì sao phải như lúc trước? Đường Nghị Phàm, sao anh có thể đánh mất một Nhược Ngưng tốt như thế? Trong lòng Si Nhan đang tính đến việc sẽ đi gặp Đường Nghị Phàm để nói chuyện, bất giác lại ngủ thiếp đi, cuối cùng được Nhược Ngưng đánh thức, “Có điện thoại này, là Ôn Hành Viễn.”

“Hả?” Si Nhan ngồi dậy, đưa tay nhìn đồng hồ, thế mà đã hơn năm giờ rồi. Cô cầm điện thoại, không đợi Ôn Hành Viễn nói đã vội vàng cướp lời, “Em về ngay đây, Hành Viễn.”

“Lái xe cẩn thận nhé.” Ôn Hành Viễn không nói nhiều, giọng nói trầm thấp chẳng có gì khác so với trước đây. Tối qua, cô nói muốn đưa Nhược Ngưng về nhà, đến giờ gọi điện thoại cho cô đều không được, anh bèn gọi điện thoại bàn của căn hộ, quả nhiên cô ở đó.

Cúp điện thoại, Si Nhan ảo não. Sao lại ngủ lâu thế chứ, chắc anh đói lắm rồi. Vì cánh tay phải của anh bị thương nên lúc ăn cơm cô cũng phải giúp anh. Tính tình cậu chủ này rất quái gở, quen được cô chăm, hộ lý không được lại gần nhiều, cô không về, anh sẽ không ăn cơm.

“Mình đi trước đây, cậu nghỉ đi, có gì thì gọi điện ỉnh.” Si Nhan móc điện thoại trong túi ra, lại phát hiện là đã tắt máy.

Rời khỏi căn hộ, Si Nhan lái xe đến thẳng bệnh viện. Cuối tuần nên giao thông thuận lợi, Si Nhan lại đang nóng ruột nên bất giác tăng tốc. Điện thoại đổ chuông, nhìn số, là Hàn Nặc, cô đánh tay lái và đeo tai nghe.

“Alo, Hàn Nặc à?”

“Đang ở đâu đấy, Nhan Nhan?”

“Có việc gì hả? Em đang đến bệnh viện.” Si Nhan đang lái xe của Ôn Hành Viễn nên không quen, vừa thấy đèn xanh bật sáng, cô liền nhấn ga, không ngờ một chiếc xe lao thẳng lên từ phía bên phải. Si Nhan kinh hãi, thấy chiếc xe đang phóng về phía mình, vô thức vội nhả chân ga. Chiếc xe kia sượt qua xe của cô. Bàn tay nắm vô lăng của Si Nhan ướt mồ hôi, lại vì tốc độ nhanh nên tay cầm vô lăng khá trơn, cả chiếc xe đâm thẳng vào gốc cây đại thụ trên vỉa hè.

“Bịch!” – một tiếng, đầu óc cô như đình công vài giây, cho đến khi cơn đau buốt từ cổ tay truyền đến, trước mắt tối sầm, cô mới định thần lại được. Hai tai ong ong, di động rơi dưới sàn xe truyền ra tiếng gọi của Hàn Nặc.

Gục xuống vô lăng hít sâu mấy lần, Si Nhan cắn răng, run rẩy cúi người nhặt điện thoại.

“Sao thế, Nhan Nhan?” Hàn Nặc nghe thấy tiếng vang trong điện thoại, lo lắng hỏi.

“Em, em bị đâm xe.” Si Nhan còn chưa hết kinh hãi, giọng nói yếu xìu.

“Có bị thương ở đâu không?” Hàn Nặc dứt khoát hỏi lại, không có thêm một câu thừa nào.

Uể oải dựa vào ghế, Si Nhan thở phò phò, “Chắc là không sao đâu, giật mình một chút thôi. Anh... anh có thể đến đây không?” Cô cảm giác cả người đau nhức, nước mắt rơm rớm. Cũng may tính năng của xe tốt, túi khí an toàn đã được mở ra, nếu không, cô không dám nghĩ tiếp nữa.

“Em đang ở đâu?”

Si Nhan nghiêng đầu nhìn ra ngoài rồi nói vị trí. Cô cảm giác anh rất vội vàng, đầu dây kia nhanh chóng truyền ra tiếng khởi động xe. Hàn Nặc nói: “Có mở cửa xe được không? Em xuống xe chờ anh, đừng sợ, Nhan Nhan, năm phút nữa anh tới.”

Cúp điện thoại, Si Nhan day day mắt, định xuống xe nhưng hai mắt mờ mờ, chân cũng không nhấc lên nổi, vì vậy cô đành thôi, ngồi yên trên xe nghỉ ngơi. Loáng thoáng nghe thấy có người gọi điện báo cảnh sát, còn có người đập cửa sổ, nhưng cô mặc kệ, chỉ ngồi yên đợi Hàn Nặc. Cho đến khi nghe thấy giọng nói quen thuộc, cô mới định thần lại.

Trong nháy mắt cửa mở ra, Hàn Nặc thấy được sắc mặt trắng bệch của cô, vội nắm chặt tay cô an ủi, “Không sao rồi, đừng sợ.”

Chẳng bao lâu sau thì cảnh sát giao thông cũng đến. Si Nhan kể lại chi tiết tình huống lúc đó cho họ, sau đó, Hàn Nặc nói chuyện với họ một lúc, chụp ảnh tới lui xong cũng đã chấp tổi.

Hàn Nặc thấy cô ngồi co ro bên dĩa đường, liền khom người sờ đầu cô, rồi chỉ kéo nhẹ một cái và nhét cô vào xe anh ta, sau đó lại cởi áo vest ra khoác lên người cô, “Nhắm mắt nghỉ một lúc đi, anh đưa em đến bệnh viện kiểm tra một chút.”

“Không cần đâu, không bị thương chỗ nào cả.” Đã qua giờ cơm rất lâu rồi, Si Nhan sợ Ôn Hành Viễn lo nên muốn về ngay.

“Kiểm tra ở ngay bệnh viện đây, không tốn nhiều thời gian đâu.” Hàn Nặc nhìn thấu suy nghĩ của cô, giọng điệu kiên định như không cho phép Si Nhan từ chối.

Không còn sức mà nói, cô từ từ nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra thì đã đến bệnh viện. Hàn Nặc cứ kè kè cạnh cô, rất cố chấp, cuối cùng, Si Nhan cũng không làm gì được, đành đi khám.

“Kiểm tra hết rồi, cũng không có gì đáng ngại cả, chỉ hơi bị sái tay thôi, những lần lái xe sau phải cẩn thận, đừng dọa đến bạn trai cô.” Bác sĩ thấy Hàn Nặc chạy tới chạy lui thì hiểu lắm quan hệ của họ, trước khi đi còn không quên dặn dò: “Thuốc này chữa bong gân bầm tím tốt lắm, về bảo cậu ta xoa cho, không là sáng mai sưng vù lên đấy.”

Ngồi trên hành lang bệnh viện, Hàn Nặc vừa giúp cô xoa thuốc lên tay vừa hỏi, “Nói cho anh ta biết chưa?”

Si Nhan biết anh ta đang nói đến bệnh của cô, chỉ lắc đầu. Có lẽ do lực tay Hàn Nặc hơi mạnh, cô rên lên một tiếng, nhúu mày nhìn anh ta, “Nhẹ thôi.”

“Cố chịu một chút, mai mà sưng lên còn phiền hơn.” Hàn Nặc cúi đầu chăm chú xoa, ngón tay dài dính đầy thuốc vàng. Lúc kéo tay áo xuống cho cô, anh ta mới lại nói: “Anh ta cũng dưỡng thương một thời gian rồi, em mau nói cho anh ta để sắp xếp làm phẫu thuật đi, không thể chậm trễ được.” Hàn Nặc không quên chuyện bác sĩ nào khoa đã nói hôm đó, rằng càng làm phẫu thuật sớm sẽ càng có cơ hội thành công cao, càng đợi càng nguy hiểm. Nhìn vào mắt cô, anh ta trầm giọng, “Nhan Nhan, mặc dù anh đồng ý với em là không nói cho ai biết, nhưng điều kiện là em phải nhanh chóng nói với anh ta. Nhìn mắt em là anh biết dạo này em mất ngủ rất nghiêm trọng, không thể dựa mãi vào thuốc được. Sau này còn có thể xuất hiện triệu chứng vầng đầu, ngất xỉu, thị lực giảm, em nghĩ có thể giấu anh ta được bao lâu? Em sợ anh ta lo lắng, nhưng em có nghĩ rằng, đến khi biết rồi anh ta sẽ tự trách mình thế nào không?”

Hơi thở ấm áp của anh ta lùa qua tai cô, Si Nhan có chút mềm lòng khó hiểu, rũ vai im lặng một lúc lâu. Bác sĩ đã nói, đến khi khối u chèn lên dây thần kinh, thị lực của cô sẽ giảm trầm trọng rồi cuối cùng không nhìn thấy nữa, ngay cả tình trạng mất ngủ cũng xảy ra nhiều hơn. Gần đến hạnh phúc mà bước cuối cùng sao lại nặng nề đến thế, Si Nhan ảm đạm cười. Sao vận mệnh lại thích trêu ngươi người ta đến vậy? Một giây nhận được tờ kết quả, cả thế giới như lặng đi, ngay tức khắc quật ngã cô. Cô không biết mình rời khỏi bệnh viện thế nào, tất cả trở nên hỗn loạn, tầm nhìn trống trải, nhưng mọi thứ đã trở nên mơ hồ trước mắt cô.

Bước đi trên con đường mờ mịt, hai mắt cay xè, cô lẩm nhẩm gọi tên Hành Viễn, một giọt lệ lăn xuống.

Ngồi trên ghế đá cạnh bờ sông, trái tim cô như bị đóng băng, cô giạt mình nhìn về phương xa, ánh mắt đờ đẫn vô hồn. Không biết qua bao lâu, tờ kết quả trong tay cô bị ai đó lấy đi, lúc ấy cô mới hoàn hồn lại.

Hàn Nặc lái xe đi qua bờ sông, vô tình nhìn thấy cô ngồi ở phía xa, liền hạ kính xe xuống và ngắm cô nửa tiếng đồng hồ. Lúc mở cửa xe, anh ta lại dừng bước, cố kiềm chế mà đứng yên nhìn bóng lưng cô. Thời gian cứ thế nhích từng giây một, đến khi mặt trời hạ dần khỏi phía tây, cô vẫn giữ nguyên tư thế đó. Rốt cuộc, anh ta không chịu được nữa mà bước đến chỗ cô, khi đứng cạnh cô, anh ta hoàn toàn bất ngờ.

Tờ kết quả rơi khỏi tay, hai mắt Hàn Nặc hiện lên vẻ chua xót đau đớn, anh ta không thể ngờ nổi cô đang có khối u trong não. Bí mật của cô đã vô tình bị anh ta biết, nhưng, khi anh ta ôm cô vào lòng thì không hề biết có người trốn ở một góc chụp trộm cảnh tượng thân mật này, để rồi bị phơi lên mặt báo.

Cắt đứt dòng suy nghĩ, Si Nhan cúi đầu nhìn đồng hồ, “Anh đừng lo, em sẽ nhanh nói cho anh ấy biết thôi, dù sao thì muốn phẫu thuật cũng phải đợi một tháng nữa.” Thấy Hàn Nặc còn định nói, cô cướp lời: “Em có chuyện phải làm, một tháng là đủ.” Cô đang đợi, đợi một người mà Ôn Hành Viễn đang mong ngóng.

Hàn Nặc nhìn cô, chần chừ một lát, cuối cùng liền rút quyển tạp chí ra khỏi túi áo vest.

74. Chương 74

Si Nhan đón lấy quyển tạp chí trong tay Hàn Nặc, máy móc xem hết, một lúc sau mới cười khổ, “Qua một đêm đã nổi danh, kể ra cũng chi tiết thật.”

“Chắc là anh ta đã biết rồi, có cần anh giải thích không?” Nhận lại tạp chí, ánh mắt Hàn Nặc nhìn cô rất phức tạp. Anh ta định gọi điện cho Ôn Hành Viễn, do dự mãi đến cuối cùng vẫn thôi, anh ta cần tôn trọng cô.

Đưa tay day day ức, Si Nhan lắc đầu, “Cũng muộn rồi, anh về nghỉ đi, em sẽ nói với anh ấy.” Vừa nói cô vừa lảo đảo đứng dậy, không bận tâm đến cơn văng đầu, chống tay lên tường rồi đi lên tầng trên.

Hàn Nặc bình tĩnh đứng tại chỗ, ánh mắt dõi theo bóng dáng cô đang dần khuất sau chỗ rẽ cầu thang.

Y tá đặc biệt đang ngồi ngoài phòng bệnh, vừa thấy Si Nhan về liền chạy đến, “Cô Si? Cô về rồi, anh Ôn đợi cô cả buổi chiều đấy, còn chưa ăn tối.”

Trong phòng tối om, Si Nhan nhanh chân đến cạnh giường, nương theo ánh trăng để ngắm đôi mắt đang nhắm nghiền của Ôn Hành Viễn. Tưởng rằng anh đang ngủ, cô cúi người hôn nhẹ lên môi anh, ai ngờ bị anh kéo mạnh vào lòng, lập tức đáp lại bằng một nụ hôn nồng nàn.

“Hành Viễn...” Si Nhan hơi ghé vào ngực anh, sợ vết thương trên cánh tay anh bị rạn, muốn tránh nhưng không thể tránh được nụ hôn của Ôn Hành Viễn, muốn lên tiếng ngăn cản nhưng lại bị anh lợi dụng thời cơ, đưa đầu lưỡi luồn vào miệng, như muốn hút hết hương thơm trong miệng cô vậy.

Không để tâm đến sự phản kháng nho nhỏ của cô, anh siết chặt tay, ôm cô vào lòng, mãnh liệt nhưng không lộ mương, hôn cô vừa nồng nàn vừa dịu dàng.

Mơ hồ cảm giác được sự thay đổi của anh, Si Nhan có chút khổ sở, hai mắt giăng đầy hơi nước. Cô ôm cổ anh, cũng đưa lưỡi vào miệng anh, triền miên đáp lại nụ hôn của anh.

Ngay lúc này, dường như hai người muốn dùng nụ hôn mãnh liệt để giải tỏa nỗi niềm gì đó. Cô quên đi rằng trên người anh có vết thương, càng dính sát vào anh hơn, chỉ hận nỗi không thể xuyên qua da thịt anh; Anh cũng không để ý đến giọt lệ trên khóe mắt cô, càng quên mất cơn đau buốt trên tay, ôm chặt lấy cô như thể chỉ buông lỏng tay là cô sẽ biến mất.

Bên trong tối đen, ánh trăng bên ngoài rọi vào chiếu lên bóng dáng hai người đang ôm nhau. Si Nhan bị nụ hôn của anh làm ờn nhũn, ý thức mơ hồ, bàn tay lần mò cởi bỏ cúc áo trước ngực anh, đôi môi mềm lướt qua tai anh, cổ anh, cuối cùng vương trên gò ngực rắn chắc...

Nụ hôn của cô lúc khê khàng lúc nồng cháy khiến anh thật sự mất kiểm soát. Hơi thở Ôn Hành Viễn trở nên nặng nề, lồng ngực nóng rực, bụng dưới cũng dần nóng lên. Bàn tay nóng rẫy không chút do dự mà luồn vào trong áo cô, vuốt ve tấm lưng trơn nhẵn, dùng một ngón tay cởi bỏ móc áo lót của cô, tiện đà lần ra trước ngực, mặc sức xoa nắn bầu ngực mềm của cô, khiến Si Nhan khê rên lên một tiếng.

“Đừng, Hành Viễn, đây là bệnh viện...” Bả vai mát lạnh, Si Nhan nhanh chóng tỉnh táo, vội dè lại bàn tay đang định cởi áo cô, hổn hển ngăn cản. Họ đúng là phát điên rồi, đây là phòng bệnh, anh lại đang bị thương nặng, đùi anh sẽ đau buốt chỉ vì một cử động nhỏ. Vậy mà anh lại muốn cô ngay ở đây, còn cô lại mất khống chế trước anh.

Ôm cô vào lòng, như thể muốn nhập cô vào trong mình, ngực anh dán lên làn da mềm của cô, ấm áp và thân mật đến bất ngờ. Cái ôm này, xem ra còn cho cảm giác an tâm hơn cả sự kết hợp thân thể.

“Sao giờ mới về?” Yên lặng hồi lâu, hơi thở của hai người vẫn không thể hồi phục như cũ được. Giọng nói của anh hơi khàn, khẽ cắn lên tai cô, Ôn Hành Viễn hỏi. Anh đợi cả buổi chiều, tính thời gian thì đáng lẽ cô phải đến lâu rồi, gọi di động cho cô không được, anh vô cùng sốt ruột.

Giọng nói khàn khàn mà lại dịu dàng cách kỳ lạ, khiến trong lòng Si Nhan cuộn trào một con sóng dữ dội. Cô nghiêng đầu lắng nghe tiếng tim đập của anh, nhẹ giọng nói, “Em xin lỗi.”

Anh nâng đầu cô dậy, hung hăng in một dấu hôn dưới xương quai xanh của cô, làn da mịn màng nhanh chóng xuất hiện một vết xanh tím, như một ấn ký chứng tỏ quyền sở hữu.

Nụ hôn này vừa hung ác vừa vội vàng, hơi đau nên Si Nhan cắn môi, cau mày nhưng không kháng cự. Sau đó, Ôn Hành Viễn nhích người ra để Si Nhan dựa lên người anh, lôi tuột cái áo đang cởi được một nửa trên người cô xuống, ôm cô trong tình trạng mình trần vào lòng, kéo chăn đắp lên cả hai và từ từ nhắm mắt lại.

“Hành Viễn...” Si Nhan ôm lấy cánh tay trái của anh, vùi mặt vào hõm vai anh, bao nhiêu lời muốn nói đều nghẹn trong lòng, cuối cùng biến thành một tiếng gọi khẽ khàng.

“Ơi?” Ôn Hành Viễn đáp lại, có vẻ đang rất mệt mỏi.

“Hành Viễn...” Đưa tay ôm thắt lưng anh, cọ cọ vào cần cổ anh, Si Nhan nghẹn ngào vô cùng. Anh đang tức giận, cô có thể cảm nhận được, nhưng anh không nói, có lẽ là đang chờ cô chủ động lên tiếng. Nhưng cô không biết phải nói về bệnh tình của mình như thế nào.

“Ăn tối chưa?” Dường như cảm giác được sự bất lực của cô, Ôn Hành Viễn khẽ nói, nghiêng đầu hôn lên trán cô, cố gắng kiềm chế bản thân mình.

“Dạ, anh đói lắm hả? Em mua cháo rồi, hai hôm nay anh không ăn uống nhiều, giờ ăn đồ loãng thôi.” Y tá đặc biệt nói với cô là Ôn Hành Viễn chưa ăn tối, bởi thế cô mới bắt xe đi mua cho anh ít cháo.

Ôn Hành Viễn không nói chuyện, ôm cô thêm một lúc rồi mới buông tay cho cô đứng dậy mặc áo. Lúc đèn được bật lên, anh nghiêng đầu và nhắm mắt lại. Si Nhan nâng cao giường, đỡ anh ngồi dậy, đồng thời cài lại cúc áo cho anh.

Ôn Hành Viễn nhìn vành tai đỏ ửng của cô, liếc rướn người lên hôn vào má cô, “Sao vẫn hay xấu hổ thế hả, cũng không phải mới lần đầu nhìn thấy anh ở trần mà.”

Mặt Si Nhan càng đỏ hơn, cô khẽ cắn một cái lên vai anh, vùi đầu vào lòng anh làm nũng khiến Ôn Hành Viễn bật cười.

Múc một bát cháo, đưa một thìa nhỏ đến bên môi anh, không để ý đến cơn đau trên cổ tay, cô kiên nhẫn nói, “Vừa lắm, không nóng không nguội, anh ăn nhiều vào.”

Ôn Hành Viễn ăn hết một bát, nhìn khuôn mặt tiêu tụy của cô mà xót xa, định nói một câu an ủi, anh mấp máy môi, nhưng cuối cùng lại nói, “Quý Nhược Ngưng bảo em đi lâu rồi, sao muộn thế này mới về, đi đâu thế?”

Cổ tay bị sái nặng, đột nhiên tim cũng nhói lên, tay cô run run, một tiếng “choang” giòn tan – chiếc bát rơi xuống đất, vỡ tan tành. Cái bát bị rơi thật đúng lúc, Ôn Hành Viễn trầm mặt, ánh mắt sắc bén dừng trên mặt cô, như thể đang muốn chứng thực một điều hoài nghi trong lòng.

Cô y tá đặc biệt nghe thấy tiếng vang liên đẩy cửa vào, vội vàng hỏi, “Có cần tôi giúp không, cô Si?” Không đợi Si Nhan mở miệng, Ôn Hành Viễn đã thần nhiên đảo mắt qua cô ấy, anh nói chậm mà lạnh lùng: “Không cần đâu, cô có thể về rồi.”

Cô y tá nhìn Si Nhan, do dự một chút rồi lui ra ngoài, dường như sợ Si Nhan không thể ứng phó được nên ngồi ở hành lang đợi.

Si Nhan nhìn cái bát đã vỡ vụn, mãi sau mới ngẩng đầu nhìn anh, còn anh thì lại lạnh lùng nhìn cô. Cô nghe thấy anh hỏi: “Có phải ở cạnh cậu ta không?”

Anh vốn không muốn hỏi, anh vốn muốn nhắc mình phải tin tưởng cô, nhưng biểu hiện chột dạ của cô lại đâm sâu vào vết thương của anh. Dựa vào tính cách của anh, nếu như lần này cô không thể cho anh một lời giải thích hợp lý, anh rất khó có thể tha thứ cho cô được.

Si Nhan sững sờ, lấy sự trầm mặc làm câu trả lời.

Về cam chịu của cô khiến anh cực kỳ thất vọng, anh mím môi, ánh mắt không còn vẻ xót xa nhìn thẳng vào cô. Ôn Hành Viễn không nói gì, một lúc sau, anh đưa tay cầm quyển tạp chí ở trên bàn, giở đến một trang và đưa cho cô, “Nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì đi.”

Si Nhan nhìn chằm chằm vào tấm ảnh chụp, không thể nào nói lại được. Cô bóp chặt quyển tạp chí, nhẹ giọng nói: “Không như anh nghĩ đâu, bọn em không hề có gì cả.”

“Sao lại khóc? Có chuyện gì ầm ục ư? Có phải anh có gì không tốt không, hả?” Không cần đoán cũng biết, Ôn Hành Viễn vô cùng không hài lòng vì sự im lặng của cô. Anh đưa tay xoa má cô, giọng nói trầm thấp mang theo vẻ dịu dàng chết người, “Nào, nói cho anh biết đi, anh sửa.”

Trong lòng chua xót, nước mắt tuôn rơi chỉ vì nghe thấy anh nói hai chữ – “anh sửa”. Cô run rẩy, cắn chặt môi dưới, nghẹn giọng, “Không phải đâu, không có gì...đừng ép em, Hành Viễn...” Anh có thể mắng cô, nhưng đừng dùng cách này, nó còn đau khổ hơn lắng trĩ.

“Em cảm thấy anh đang ép em? Là chồng sắp cưới của em, chẳng lẽ anh không thể yêu cầu một lời giải thích? Thế này là quá đáng sao?” Bàn tay anh dừng lại trên mặt cô, nhẹ nhàng lau đi giọt lệ nóng, “Chỉ cần là lời từ miệng em nói ra, anh sẽ tin. Nói cho anh biết tại sao em lại ôm cậu ta? Hả?”

Xoay mặt đi, tránh khỏi sự động chạm của anh, Si Nhan vô cùng chua xót. Cô biết tấm ảnh này làm tổn thương trái tim anh, hay nói đúng hơn là hình ảnh đôi mắt ngấn lệ của cô làm anh bị tổn thương, anh tưởng cô đang hối hận, hối hận vì đã đồng ý lấy anh. Trong lòng cô đang gào thét, em không hề, thật sự không hề như vậy. Nhưng cô lại chỉ lẳng lặng đứng dậy, cúi đầu nói, “Em xin lỗi.”

Bên trong phòng bệnh yên tĩnh chỉ còn tiếng thở nặng nề của anh, sau đó là một chuỗi tiếng vang – “choang...choang...”. Đồ đạc trên bàn bị anh gạt hết xuống đất. Cô y tá nghe thấy thì vội vàng chạy đến cửa, nhưng không dám vào.

Lòng ngực anh phập phồng gấp gáp, vết thương trên cánh tay phải bị nứt ra, hình như bị chảy máu, anh lạnh giọng, “Tại sao không nói với anh, hả? Anh muốn em giải thích, không phải là xin lỗi.” Ngữ khí của anh không cao nhưng lại đặc biệt lạnh lùng, khiến Si Nhan bất giác rung mình, “Anh chỉ muốn biết là vì chuyện gì mà em cho phép cậu ta ôm em.”

Thấy cô không lên tiếng, Ôn Hành Viễn trầm giọng ra lệnh, “Lại đây.” Ngay lúc này, anh cực kỳ hận việc mình không thể đi lại được.

Nước mắt rơi lã chã, Si Nhan không thể không đi tới cạnh anh. Ôn Hành viễn cầm cổ tay cô, động vào đúng chỗ đau, khiến cô vô thức hơi rụt lại.

Chỉ một động tác né tránh nhỏ cũng khiến anh càng thêm tức giận. Ôn Hành Viễn dồn lực vào tay, kéo cô ngồi xuống trước mặt mình. Mặc dù anh còn đang mặc đồ bệnh nhân nhưng bàn tay vẫn tóm chặt lấy cổ tay cô, “Nói đi, anh không muốn làm ầm ĩ lên.”

“Không có chuyện lừa tình bốc cháy gì hết, anh phải tin em.” Si Nhan cảm nhận được sự mệt mỏi bất lực trước nay chưa từng có, trong tiếng khóc nghẹn ngào có cả tiếng thở dốc.

“Lúc này mà nói chuyện tin tưởng, có phải là không công bằng với anh không?” Anh trầm giọng, giọng điệu lạnh lẽo.

Si Nhan bị nói đến nỗi không cãi lại được. Trước đây cô từng nói về chuyện Đường Nghị Phàm, còn bảo xảy ra chuyện này mà nói đến tin tưởng thì quá nực cười, không ngờ tình huống đó lại nhanh chóng xảy đến với mình, cô mím môi, nghẹn ngào, “Em xin lỗi đã khiến anh khó chịu, nếu như anh tin em yêu anh, đừng ép em giải thích, em không muốn dối anh, nhưng bây giờ em không muốn nói.”

Cô cũng biết là khiến cho anh khó chịu, nhưng cô lại không muốn nói với anh? Tiểu Nhan, em có biết không, anh không thấy khó chịu, anh chỉ rất khổ sở thôi.

“Anh không phải là người có thể cùng em trong lúc hoạn nạn sao? Em không tin tưởng anh đến thế sao?” Ôn Hành Viễn hít sâu mấy lần, nở nụ cười chua chát. Cô dựa vào cửa sổ, bất chợt nghe anh nói thế, lời nói nghẹn trong lòng không thể phát ra được.

Si Nhan rưng rưng nhìn anh, khuôn mặt tuấn tú dần mờ nhạt, một lúc sau cô cất giọng khàn khàn, “Không phải, em không có ý đó, Hành Viễn, thật ra em...” Trục giác nói cho cô biết rằng Ôn Hành Viễn hiểu lắm không chỉ vì bài báo này. Liên kết mọi chi tiết với nhau, có ai mà có thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì. Cô bất đắc dĩ dần lòng, muốn nói ra sự thật.

“Anh gọi tài xế đưa em về nghỉ, có gì để mai nói.” Không hề phản bác mà là chặn họng, Ôn Hành Viễn gọi vào số của tài xế. Anh muốn tỉnh táo lại một chút, chỉ sợ dưới sự phần nộ mà nói ra những lời làm tổn thương nhau.

Lời định nói ra bị nghẹn lại, một giọt nước mắt lăn xuống, trái tim rỉ máu, Si Nhan nhìn anh cúp điện thoại rồi từ từ nằm xuống, nhắm mắt lại, không để ý đến cô.

Trong phút chốc, cõi lòng cô hóa lạnh, cô cắn chặt môi, nhẹ nhàng nói, “Em xin lỗi”, rồi xoay người rời khỏi phòng bệnh. Đi về phía vườn hoa bệnh viện, dưới ánh đèn mờ mờ, cô móc bao thuốc và cái bật lửa từ trong túi ra, thành thực châm lửa.

Châm lửa đỏ ở đầu điều thuốc lập lòe trong đêm tối, Si Nhan ngửa đầu, dòng lệ chưa xót chảy xuống từ khóe mắt. Không biết ngồi bao lâu, đột nhiên thấy ở phía chân trời có một ngôi sao băng xẹt qua, cô cất tiếng đau đớn đến nát lòng, “Cầu cho tôi và Ôn Hành Viễn được ở bên nhau đến khi trời đất hoang tàn...”

75. Chương 75: Chương 75

“Anh nói gì cơ?” Đèn trong phòng bệnh được bật lên, hai mắt Ôn Hành Viễn đỏ ngầu, vừa nghe thấy tài xế nói, anh sững sờ hồi lại.

“Tôi mới nói chuyện điện thoại với chủ gara, xe bị đâm rất nghiêm trọng.” Tài xế đứng cạnh giường, có chút khó hiểu vì phản ứng của ông chủ.

Ôn Hành Viễn lạnh mặt, cảm di động lên gọi, chuông đổ vài hồi thì có người bắt máy.

“Hành Viễn?” Thấy số của anh, Si Nhan cố gắng lấy lại tinh thần, không muốn để anh nghe ra sự nghẹn ngào của cô.

“Em đang ở đâu đấy, Tiểu Nhan? Bị tai nạn sao không nói? Có bị thương ở đâu không?” Giọng nói anh hơi khàn, giọng điệu lộ vẻ lo lắng.

Si Nhan thoáng giật mình, quay lại an ủi: “Em không sao đâu, anh đừng lo.”

“Em đang ở đâu?” Tỉnh táo lại, anh phát hiện ra vẻ khác thường của cô, dùng ánh mắt bảo tài xế dìu anh dậy, không quên hỏi tiếp.

“Đang trên đường về nhà, em bắt xe đi.” Nói xong, xe taxi vừa lúc đến tiểu khu. Si Nhan mở cửa xe và nói: “Anh bảo tài xế không phải qua đây đâu, em sẽ lại đến bệnh viện.” Ngồi trong vườn hoa một lúc lâu, cô ra bắt xe về, định tắm rửa thay quần áo rồi quay lại chăm sóc anh.

“Ở nhà chờ anh, không được đi đâu cả.” Âm lượng không cao nhưng giọng điệu lại vô cùng nghiêm túc, không đợi Si Nhan phản ứng lại, anh đã cúp điện thoại.

Nửa tiếng sau, khi tài xế đưa Ôn Hành Viễn đến nơi, nương theo ánh đèn, anh thấy Si Nhan đang ngồi ôm vai trên bậc thềm.

“Ngày mai tôi sẽ đến đón cậu.” Tài xế đưa Ôn Hành Viễn lên nhà, thức thối rồi đi luôn.

Si Nhan thấy anh không thay đổi vẻ mặt, từ lúc gặp nhau anh vẫn chưa nói câu nào, chỉ yên lặng ngồi trên giường.

Ôn Hành Viễn đưa mắt nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau, Si Nhan vội ngoảnh đi. Cô nghe thấy anh hít sâu một hơi rồi nói: “Thuốc trong áo măng-tô của anh, đi lấy đi.”

Cô “vâng” một tiếng rồi ra phòng khách lấy thuốc, tiện tay đẩy cả xe lăn đi ra theo.

“Đây là thuốc trị thương. Bị thương ở tay hả?” Trước lúc rời khỏi bệnh viện, anh nhìn thấy lọ thuốc bị chính mình gạt xuống đất, tiện tay cầm về. Thấy cô gật đầu, Ôn Hành Viễn nghĩ gì đó rồi kéo tay phải của cô lên, vén cao tay áo cô, đập vào mắt là một mảng sưng đỏ. Anh nhíu chặt mày, không nói một lời.

“Ôi...” Động tác của Ôn Hành Viễn rất nhẹ nhưng vẫn khiến cô đau, hai mắt ươn ướt, Si Nhan không nhận được mà rên một tiếng.

“Chịu khó một tẹo, anh chỉ sợ mai tay em không nhấc lên nổi mắt.” Ôn Hành Viễn mím chặt môi, ánh mắt thâm trầm đầy vẻ xót xa. Anh vừa tiếp tục vừa nói: “Càng ngày càng không nghe lời, xảy ra chuyện lớn như vậy sao không nói cho anh biết?”

Si Nhan cắn môi dưới, hai mắt cay cay, bất giác nắm tay anh. Ôn Hành Viễn cũng không nói nữa, tay trái nắm tay cô, tay phải nhẹ nhàng xoa chỗ bị đau của cô.

Vì sao cô lại khóc trong lòng Hàn Nặc, tại sao anh vừa nổi nóng xong lại vội vàng về đây, lúc này, những chuyện đó đã không còn quan trọng nữa.

Tình yêu, vốn là một chuyện không thể dùng lời để diễn đạt được, cũng như việc Thượng đế tạo nên cho con người cái miệng, và khi hai người yêu nhau có thể môi kề môi. Nhưng, lúc xoay người lại, có mấy ai dùng chính đôi môi vừa trao nụ hôn để nói ra những lời khiến người kia tổn thương?

“Còn đau không?”

“Không đau nữa...”

“Linh tinh...”

Si Nhan lén đưa mắt nhìn anh, còn Ôn Hành Viễn vẫn đang chuyên tâm xoa tay cho cô. Cô cắn răng, thấp giọng nói: “Không đau lắm mà, thật đấy.”

Ôn Hành Viễn thở dài, sắc mặt dần dịu lại. Đến khi xoa xong, anh ngẩng đầu, duỗi tay ra kéo cô vào lòng, đôi môi khẽ lướt qua má cô, đặt một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, sau đó, đôi môi gợi cảm in một nụ hôn lên cánh môi hồng của cô. Anh nhắm mắt lại, khẽ gọi, “Tiểu Nhan...”

Tiếng thở nhẹ nhàng bỗng chốc đánh tan ý thức của cô, Si Nhan dựa vào ngực anh, hai cánh tay như có ý thức của chúng, duỗi ra ôm lấy thắt lưng anh.

Nụ hôn không kim lại được này đã hóa giải hết bao nỗi phiền muộn lúc trước, anh hôn một cách triền miên nhưng đầy nâng niu, cô dịu dàng đáp lại.

Hôn đến khi thở hổn hển, Ôn Hành Viễn mới lưu luyến buông môi cô ra. Anh đưa bàn tay thô ráp áp lên má cô, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô.

Si Nhan “ừm” một tiếng, khẽ nhắm mắt lại như một con mèo nhỏ, nép vào lòng anh, có chút mệt mỏi, thêm chút ỷ lại, trong lòng thầm cầu mong có thể cứ ôm nhau như thế này cho đến khi vũ trụ điều tàn.

“Tiểu Nhan...” Im lặng một lúc, Ôn Hành Viễn ghé vào tai cô, khẽ gọi.

“Dạ?” Si Nhan vô thức cọ cọ vào người anh, áp khuôn mặt nhỏ vào ngực anh.

Cánh tay trái của anh bị cô gối đầu lên, anh cẩn thận đưa tay phải ôm cô, nhắm mắt lại và trầm giọng nói: “Là chồng sắp cưới của em, anh tự nhận thấy mình không đủ khoan dung độ lượng, cũng không muốn giấu giếm tâm trạng trước mặt em, anh thật sự rất tức giận. Không được có lần sau, bất kể là nguyên nhân gì. Bạn bè gặp nhau là chuyện bình thường, anh không bận tâm, nhưng trừ anh ra, không cho ai được chạm vào em cả.”

Cô không nói lại mà chỉ lẳng lẳng hôn lên cằm anh, một lúc sau thì nghẹn ngào nói, nhưng cũng rất kiên định: “Hành Viễn, em yêu anh, chỉ yêu mình anh!”

Ôn Hành Viễn run lên, vội nhắm đôi mắt thoáng ướt lại. Lúc cô rời khỏi phòng bệnh, anh nằm trên giường, nhớ lại lời cô nói: “Nếu như anh tin em yêu anh, đừng ép em giải thích.”. Khi ấy, anh còn tưởng mình đang mộng mị, mà lúc này, cô đã nói ra rồi, cô nói cô yêu anh, chỉ yêu mình anh!

Điều trông mong bấy lâu nay, cuối cùng anh cũng được nghe cô nói yêu anh.

Khi tình yêu còn đang là mơ ước, anh chờ cô nói với anh một chữ “yêu”; Khi đã yêu, anh vẫn che chở cho trái tim thủy tinh mỏng manh của cô, trầm mặc chờ đợi. Tất cả, tất cả đều trở nên thật tuyệt vời vào giây phút này.

Cố gắng không chế nổi xao động mãnh liệt, nhưng khi mở miệng, anh vẫn không thể kìm được giọng nói khàn khàn. Nâng mặt cô lên, Ôn Hành Viễn dỗ ngọt: “Nào, lặp lại lần nữa đi.”

Si Nhan nhìn anh, cô thật sự bị gương mặt tuần tú này mê hoặc làm cho không dời tầm mắt đi được, dù có vết thương, dù bị sự đau đớn hành hạ đến nỗi tiêu tụy, anh vẫn vô cùng đẹp trai. Trong giây lát, cô biết được mình yêu người này, yêu đến nỗi không muốn suy tính thiệt hơn.

Cuối cùng, cô mỉm cười, nhìn anh chăm chú.

“Em yêu anh, Hành Viễn...Lúc em không để ý đã yêu rồi.”

Đôi mắt cô đập dềnh con sóng yêu thương cực kỳ rõ ràng, đến nỗi khiến hơi thở của Ôn Hành Viễn không còn bình ổn được nữa.

“Tiểu Nhan...” Anh khẽ gọi, sau đó anh ôm trọn cô vào lòng, cùng cô trao nhau nụ hôn triền miên cuồng quýt.

Cảm giác tê dại kéo đến, sự động chạm của anh, nụ hôn của anh, dường như mang theo một mối lửa nhỏ nhỏ lướt qua trái tim, khiến cô run khẽ.

Trong nhà hơi tối, Si Nhan không nhìn thấy rõ mọi thứ xung quanh, duy chỉ có ánh mắt nóng bỏng của anh là rõ ràng. Ánh mắt ấy đầy vẻ nâng niu, đầy ấm áp, đầy yêu thương.

Không biết quần áo cô bị cởi ra thế nào, bàn tay anh khẽ vuốt ve thân thể cô, chạy theo những đường cong quyến rũ, mỗi nơi lòng bàn tay anh đi qua đều như có lửa nóng thiêu cháy da thịt cô. Cô xấu hổ cự nự, cuối cùng vẫn không thể kiềm chế được, thân thể vô thức đón hòa ý anh.

Giờ phút này, hai trái tim kề sát nhau, bùng cháy cách mãnh liệt. Anh ôm cô rất chặt, gần như khiến cô nghẹt thở. Mỗi nụ hôn qua từng tác da của cô đều quyến luyến trần trọc, thật sự, Ôn Hành Viễn đã không thể không chế được mình.

“Nhan, anh muốn em!” Nhịp thở của anh gấp gáp, anh nghẹn giọng yêu cầu.

Si Nhan vừa thở hổn hển vừa từ từ mở mắt ra, khuôn mặt đỏ ửng, thân thể mềm nhũn trong lòng anh. Dường như cô đang mâu thuẫn giữa khát vọng và bài xích, bởi cô vẫn để ý đến thương tích trên người anh.

“Nhan...” Đôi mắt đào hoa lấp lánh, nóng rực như muốn thiêu đốt cô, tiếng gọi khê khàng khiến cánh tay đang ôm anh run lên.

Dưới ánh mắt khao khát của anh, Si Nhan ngượng ngùng cởi bỏ quần áo cho anh, bàn tay nhỏ nhắn khẽ vuốt ve cơ bụng rắn chắc của anh, nụ hôn ướt át rơi lên gương mặt anh, chậm rãi trượt xuống và dừng lại trước ngực anh...

Bị nụ hôn nhẹ nhàng của cô hành hạ đến phát điên, Ôn Hành Viễn không thể kìm lại được tiếng rên đục ngầu. Anh rút bàn tay đang nắm tay cô ra, cuồng quýt xoa ngực cô, tùy ý vuốt ve, lại nhồm người dậy hôn cô, ngậm nụ hoa trước ngực cô vào miệng, khẽ nhay cắn, khiến cô thở dốc liên hồi, từng tiếng rên vỡ vụn vang lên.

“Hành Viễn...” Cát tiếng yêu kiều gọi anh, cô bị dụ dỗ ngồi lên trên người anh. Cảm nhận được thứ lửa nóng của anh đã chạm vào nơi mềm mại mẫn cảm, cả người cô nhuốm một màu hồng.

“Bảo bối à, yêu anh đi...” Giọng nói của anh trầm khàn, miên man như ở một cõi xa xôi. Anh cố gắng đẩy thân dưới lên, đồng thời ấn hông cô xuống, mạnh mẽ tiến vào giữa hai chân cô.

Si Nhan nhắm mắt lại, không nhìn được tiếng kêu khẽ. Tư thế này khiến anh vào quá sâu, khiến họ không còn khoảng cách, cô thật sự cảm nhận được thứ cứng rắn nóng rẫy của anh một cách chân thực nhất, hoàn toàn dung nạp anh.

Anh không tiện cử động, sự khao khát của anh khiến cô phải chủ động phối hợp, nhấc người lên rồi lại để anh tiến sâu vào, chậm rãi duy trì tiết tấu. Thân thể ướt đầm mồ hôi không ngừng chuyển động, cảm nhận ngọn lửa dục vọng ngày càng bùng cháy mãnh liệt hơn...

Dưới ánh đèn mờ nhạt, hai người quấn lấy nhau, cơ thể rắn chắc của anh, thân mình mềm mại của cô. Khi ánh mắt anh dần nhắm lại, cơ thể trắng kiện càng trở nên gợi cảm hơn, còn cô bất giác ngửa đầu về phía sau, vuốt tóc dài tung tóe loạn xạ khiến cô trông mê người hơn.

Ôn Hành Viễn nắm chặt thắt lưng cô, vì sự nhiệt tình hiem thấy của cô mà vui mừng khôn tả. Anh thích cô chủ động như vậy, thích cô vì anh mà mê man, dục vọng như lửa thiêu đốt cả người anh.

Tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ lan tràn, bóng dáng hai người trên chiếc giường lớn, tạo thành khung cảnh bãi chiến trường của ái tình...

...

Khi ngọn lửa mãnh liệt lui bước, Si Nhan bủn rủn tựa vào ngực anh, mơ hồ nhìn thấy mấy giọt mồ hôi trên mi tâm của anh đang từ từ lăn xuống mặt. Khuôn mặt nhỏ nhắn dán lên cơ thể anh, nụ cười lan đến tận khóe mắt. Cô để mặc anh ôm, trong lòng cảm thấy thật ấm áp ngọt ngào, cảm giác đó cứ từ từ lan ra từ đáy lòng và thấm thấu vào mọi tế bào trong cơ thể... Cô thỏa mãn rên một tiếng rồi thiếp đi trong lòng anh.

Ánh nắng sớm xuyên qua cửa sổ chiếu lên gương mặt Si Nhan. Cô trở mình rồi dụi đầu vào ngực anh, tiếp tục ngủ. Ngày này cô ngủ ít, cơn mất ngủ ngày càng hành hạ ác hơn, dường như chỉ khi triền miên ân ái cùng anh xong, mệt mỏi vô cùng mới có thể ngủ một giấc ngon lành.

“Em yêu, sắp trưa rồi, có định dậy không?” Ôn Hành Viễn nghiêng đầu hôn lên trán cô, giọng nói trầm ấm, “Ông chủ Ôn đang đợi em đây.”

“Dạ?” Cánh tay mềm mại gác lên thắt lưng trần của anh, cô từ từ nhắm mắt lại, lúng búng trả lời.

Anh cười khẽ, “Một lúc nữa tài xế sẽ đến đón anh, chiều nay Hoa Đô có một buổi họp báo, anh muốn đến xem thế nào.” Anh đã dậy từ lâu, thấy cô ngủ say sưa nên không muốn gọi cô dậy. Nhìn đồng hồ, nghĩ đến công việc chiều nay, anh mới đành đánh thức cô.

“Gì cơ?” Cơn buồn ngủ tiêu tan, Si Nhan tỉnh hẳn, ngẩng đầu nhìn anh, bất mãn chỉ trích, “Anh không định về bệnh viện à, họp báo cái gì nữa? Có anh cả là được rồi còn gì.”

Miệng thì nói thế nhưng Si Nhan vẫn ngồi dậy, vội vàng xỏ cái váy ngủ rồi chạy vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân, sau đó lại ra mặc áo cho Ôn Hành Viễn, giúp anh rửa mặt. Thấy khóe môi anh ẩn hiện nụ cười mỉm, tâm trạng cô cũng tốt lên theo.

Ăn xong cơm trưa, tài xế đến đón họ tới Hoa Thành. Đường Nghị Phàm đã đứng chờ họ, Si Nhan thấy anh vô cùng tiêu tụy, tinh thần chán chường, đột nhiên cô lại có chút mềm lòng, thừa dịp Ôn Hành Viễn nói chuyện với Lý Lương thì khuyên anh, “Nhược Ngưng đang ở nhà em, nếu có thời gian thì anh qua đây đi, tỉnh táo được thì phải tỉnh táo. Bất luận phát sinh chuyện gì, nếu vẫn còn yêu con bé, anh đừng buông tay, còn nếu không yêu nữa thì cũng cố gắng chia tay trong êm đẹp.”

Đường Nghị Phàm ngẩng đầu, hai mắt hiện rõ tơ máu, “Cô ấy không muốn gặp anh.”

Lửa giận nhất thời lại bùng lên trong Si Nhan, cô gằn thấp giọng, cắn răng nói: “Đường Nghị Phàm, anh sắp đánh mất một người phụ nữ tốt là Nhược Ngưng rồi đấy, anh đúng là đồ khốn.”

Đường Nghị Phàm nắm chặt hai tay, không cãi lại được một câu nào, một lúc sau mới khàn giọng: “Cô ấy đưa đơn ly hôn, cô ấy không chịu nghe anh giải thích.” Tâm trạng xuống dốc trong nháy mắt, anh vội

ngoảnh mặt đi. Si Nhan loáng thoáng thấy một giọt long lanh trên khóe mắt anh, một lúc sau, cô mới nghe thấy anh kiên định nói: “Anh sẽ không đồng ý ly hôn.”

Si Nhan thoáng giật mình, giọng điệu có vẻ bất đắc dĩ, “Đừng nghĩ rằng núu kéo sẽ không thể chia tay được, đừng quên là cho dù anh không đồng ý, hai năm sau, cuộc hôn nhân này vẫn kết thúc được.” Cô cúi đầu, lại nói tiếp: “Nhược Ngưng là bạn tốt của em, em chỉ mong con bé được hạnh phúc, nếu như nó cảm thấy rời bỏ anh sẽ được nhẹ nhõm, em sẽ ủng hộ...Nhưng mà...” Nhưng mà, Nhược Ngưng quá yêu anh, ly hôn cũng không thể nào giải thoát cho con bé được. Muốn nói vậy, nhưng Si Nhan không thể nào làm được. Cô nghiêng đầu nhìn về phía Ôn Hành Viễn và nhẹ giọng nói: “Yêu nhau thì dễ, gần nhau lại khó. Nếu như anh nghĩ rằng mình có thể cho con bé hạnh phúc thì đừng buông tay, nếu anh không thể, xin anh trả tự do cho nó.”

Hợp báo bắt đầu lúc hai giờ chiều. Đối với những câu hỏi của các đại diện truyền thông nhằm vào tai nạn ở Kim Bích, Ôn Hành Viễn nhẫn nại trả lời hết, đồng thời cũng cam đoan rằng khi công ty bảo hiểm chưa đưa khoản bồi thường ra thì Hoa Thành đã trả viện phí cho những người bị thương vô điều kiện rồi. Đối với những công nhân xấu số mất mạng, anh biểu hiện sự tiếc nuối vô hạn, trước mặt mọi người, hứa sẽ có sự sắp xếp ổn thỏa cho gia đình của họ. Ngoài bồi thường về tiền, Hoa Đô cũng sẽ tặng ổi gia đình có công nhân thiệt mạng một căn hộ một trăm mét vuông để giải quyết khó khăn kinh tế của họ khi trụ cột gia đình mất đi. Ngoài ra, anh cũng tiết lộ, tổ thanh tra của thành phố cũng đang tiến hành điều tra nguyên nhân sự cố, sẽ cho những người xấu số sự giải thích thỏa đáng. Cùng với đó, Hoa Thành cũng tích cực tiến hành kiểm tra toàn diện các máy móc, đảm bảo an toàn cho công trình, trước khi chưa tìm ra được nguyên nhân sự cố, công trình Kim Bích sẽ tạm dừng nhưng vẫn trả lương cho công nhân. Nếu công trình Kim Bích hoàn công sai tiến độ, Hoa Đô sẽ bồi thường cho những người đã đặt mua nhà.

“Anh Ôn, nghe nói chi nhánh của Hoa Đô ở Mỹ đã điều một khoản lớn về, có phải công ty trong nước gặp vấn đề về tài chính?” Tới thời gian đặt câu hỏi tự do, phóng viên của thời báo Đô thị mở màn.

Dường như đã chờ vấn đề này từ lâu, Ôn Hành Viễn nở một nụ cười thần bí, chậm rãi nói: “Đây vốn là cơ mật kinh doanh, nhưng tiết lộ một chút cũng không sao.” Thấy các phóng viên thủ thỉ với nhau, anh dừng một chút rồi tiếp tục: “Thành phố A có kế hoạch mở rộng trong vòng mười năm, công trình được xây dựng liên tiếp, tổng công ty của Hoa Đô ở thành phố S, tất nhiên không tiện. Vì tham gia vào kế hoạch mở rộng của thành phố A, Hoa Đô cần phải có nguồn tài chính dồi dào, sắp tới sẽ thu mua cổ phần của một công ty bất động sản khá lớn.”

“Anh có thể tiết lộ là công ty bất động sản nào không ạ?” Phóng viên của báo chiều hỏi.

Ôn Hành Viễn và Ôn Hành Dao ung dung nhìn nhau, ánh mắt sâu xa, bên môi là nụ cười như có như không, “Là một trong bốn công ty bất động sản quốc doanh lớn.” Giọng nói này mang theo luồng khí lạnh hiem thấy.

Lời vừa nói ra, cả hội trường xôn xao hẳn.

Bốn công ty bất động sản quốc doanh lớn là Bằng Trình, Danh Viên, Phong Lâm, và Thiên Dự. Mà bây giờ ai cũng biết, người đứng đầu Hoa Đô – Ôn Hành Viễn và tổng giám đốc Thiên Dự – Hàn Nặc có mối quan hệ rất đặc biệt, ai cũng đoán, đối tượng thu mua của Hoa Đô là Thiên Dự.

“Anh Ôn, không biết anh đã xem bài báo về vợ chưa cưới của anh và tổng giám đốc Thiên Dự chưa? Anh có suy nghĩ gì?” Đám phóng viên xì xào vài câu, cuối cùng, có một phóng viên mạnh dạn hỏi thẳng.

Thấy Đường Nghị Phàm định ra can thiệp, Ôn Hành Viễn đưa mắt nhìn anh ý bảo anh yên tâm. Sau đó, Ôn Hành Viễn cười, nhìn Si Nhan đang ngồi bên cạnh, tự nhiên khẽ ôm vai cô, hai tay đan nhau, hai chiếc nhẫn đính hôn khẽ chạm vào nhau. Có vài tay phóng viên nhanh nhẹn chụp được cảnh tượng này.

Ôn Hành Viễn ngoảnh đầu lại, vẻ mặt ôn hòa, lúc nhìn tên phóng viên thì ánh mắt có đôi phần lạnh lẽo, “Ôn Hành Viễn vô cùng cảm ơn các vị đã chú ý đến vợ chưa cưới của tôi, về phần bài báo đó, chỉ là cái ôm chúc phúc giữa những người bạn mà thôi. Tôi nghĩ, ai cũng có quá khứ, tôi tôn trọng mối tình đầu của vợ, về những năm tháng đã qua đi, tôi chỉ tiếc rằng không thể ở bên cạnh cô ấy. Còn về những lời lẽ bịa đặt, chúng tôi cũng không muốn truy cứu...” Anh bất chợt dừng lại, đưa tay áp lên má Si Nhan, giọng nói trầm

thấp, “Lần bị thương này khiến tôi ý thức được rằng sinh mệnh vô cùng mỏng manh, cũng càng khiến tôi cảm nhận được tình yêu của vợ dành mình, bởi thế chúng tôi đã quyết định, tổ chức lễ cưới sớm hơn...”

76. Chương 76: Chương 76

Người theo mình suốt đời vốn không nhiều, vì vậy đáng để dùng cảm, để nỗ lực, thậm chí là mạo hiểm vì người ấy. Đối với Si Nhan mà nói, Ôn Hành Viễn chính là người đó.

Cô không biết cứ kiên trì đến cùng thì kết quả sẽ thế nào, cũng không biết liệu con người có thắng được ông trời không, cô chỉ biết rằng cô yêu anh, mà anh lại càng yêu cô hơn, vì anh, cô nguyện ý cố gắng. Nếu như ông trời nhân nhượng, cô có thể thuận lợi mang thai, có thể sinh cho anh một đứa con khỏe mạnh. Về bệnh tật của mình, dường như nó trở nên nhỏ bé nhiều so với đứa con máu ruột, bệnh tật gì cũng không quan trọng. Nhưng vừa nghĩ đến chuyện tình yêu của cô không cách nào đi tiếp, cô lại rơi vào khoảng lặng thương tâm.

Một mình đắm chìm trong dòng suy tư buồn bã bế tắc, một đoạn hồi ức lại ùa về, sự ngang ngược của anh, sự dịu dàng của anh, cả những lời yêu ngọt ngào của anh. Đột nhiên, tim cô như đang nhỏ ra từng giọt chua chát, trong lòng trống rỗng mông lung. Những ngày tháng ngọt ngào bất chợt hiện lên trong đầu, tất cả, dường như không lời nào nói cho hết...

Hành Viễn, nếu anh biết em che giấu bệnh tình, xin anh hãy tha thứ cho em, em chỉ không muốn đến cuối cùng mà giữa chúng ta không có gì lưu lại. Chỉ vì riêng điều này, trái tim cô lặng đi, khóe mắt ảm đạm lưu lại nụ cười của anh. Cô lặng lặng cười, nụ cười này đi cùng giọt lệ mới rịn ra trong khóe mắt.

Rốt cuộc cô cũng phát hiện ra, mình thật yếu đuối, thật yếu đuối.

Đối mặt với truyền thông, Si Nhan không đáp lại gì, như thể đã bàn bạc cùng Ôn Hành Viễn từ trước. Cô chớp mắt, nhìn lướt qua mọi người, bình thần, an nhiên.

Ôn Hành Viễn nhìn cô, khóe miệng lập tức hiện lên nụ cười mê hồn. anh ôm vai cô, để phóng viên ghi lại khoảnh khắc hạnh phúc này.

Anh chưa bao giờ được thỏa mãn thế này, chưa bao giờ cảm thấy ấm áp thế này!

Lại là một đêm tĩnh lặng, qua hồi ân ái, Ôn Hành Viễn ôm cô, chôn mặt vào cổ cô, thỏa mãn thiếp đi.

Chờ anh ngủ say, Si Nhan lặng lẽ ngồi dậy, đi tìm thuốc trong túi rồi uống cùng với chút nước ấm. Nếu như không phải vì bệnh đang dần trở nên nghiêm trọng, cô sẽ không muốn uống thuốc. Cô sợ ngộ nhỡ đã mang thai, thuốc sẽ làm ảnh hưởng đến đứa nhỏ. Nhưng chiều nay, dưới ánh đèn chớp nhòa của đèn phóng viên, cô đột ngột phát hiện ra thị lực của mình đã bắt đầu giảm.

Để chân trần đứng trước khung cửa sổ sát đất trong phòng khách, ôm Cầu Cầu trong lòng, kinh ngạc nhìn ánh đèn rực rỡ trên nóc những tòa nhà cao tầng, cô giấu một tiếng thở dài vào tim.

Hành Viễn, nếu có một ngày anh đứng trước mặt em nhưng em lại không thấy rõ khuôn mặt anh, chắc em sẽ rất đau khổ!

Ngày hôm sau, tin tức về Hoa Đô cũng như hôn lễ sớm của Ôn Hành Viễn và vợ chưa cưới đều được đăng, gần như chiếm hết mặt tiền của các tờ báo. Ảnh chụp của hai người rất bắt mắt, mười ngón tay đan nhau, hai chiếc nhẫn bạch kim sáng chói. Báo Đô thị còn cho đăng tin độc quyền mà Ôn Hành Viễn trả lời sau buổi tiệc chiêu đãi phóng viên, đó là món quà cưới bằng bất động sản giá trị mà Ôn Hành Viễn tặng cho Si Nhan.

Riêng ngày hôm nay, lượng tiêu thụ của báo Đô thị đột ngột tăng gấp năm lần, lập nên kỷ tích chưa từng thấy.

Mặt khác, tin tức về việc Hoa Đô có kế hoạch thu mua một công ty bất động sản quốc doanh cũng truyền đến tai Hàn Thiên Dự. Ông ta gần như có thể khẳng định, mục tiêu của Ôn Hành Viễn chính là Thiên Dự của ông ta. Ông ta liền bảo Tăng Hồng đi báo với các giám đốc và các nhân viên cao cấp họp hội nghị khẩn cấp, thế sẽ tóm được dự án kia, chuyển bại thành thắng.

Cùng lúc đó, một trang báo khác cũng rất thu hút người xem. Bức ảnh trong bài báo có vẻ mập mờ, trong phòng bao của một hội quán, tổng giám đốc Thiên Dụ – Hàn Nặc – cùng một cô gái có lẽ là thư ký đang cùng ăn cơm, bên nam không tìm được bên hôn cô gái.

Hai bài báo cùng xuất hiện một lúc, hoàn toàn đánh sập tin “lửa tình bốc cháy” mấy hôm trước. Không biết có phải vô tình trùng hợp hay không, nhưng hai người đàn ông đã ăn ý lựa chọn cách âm thầm này để hóa giải sự “hiểu lầm” trong mắt người ngoài.

Ngồi trong phòng làm việc đọc báo, Ôn Hành Viễn cười rạng rỡ, còn Hàn Nặc thì cười chua chát khổ sở.

Mỗi người đều có cách xử sự khác nhau, Ôn Hành Viễn và Hàn Nặc cũng thế, nhưng, vì để bảo vệ người phụ nữ mình yêu, họ đã lần đầu tiên tỏ ra ăn ý đến thế. Có điều, cuộc giao chiến này cũng không khiến họ cảm thấy vui vẻ.

Ôn Hành Viễn khăng khăng đòi ra viện, Si Nhan lạnh mặt đi làm thủ tục cho anh, tối về đến nhà cũng không chịu nói chuyện. Dì giúp việc ở nhà chính thấy cô dâu mới còn đang mất tự nhiên, cười cười và vỗ vai Si Nhan, “Nó sợ cháu chạy đi chạy lại giữa nhà với bệnh viện thôi mà, đừng làm lơ với nó nữa.”

Lúc ăn cơm, Si Nhan gấp rau cho anh, còn không quên nhắc, “Còn mắng em búng, vẫn thua xa anh đấy, bị thương nặng thế này mà cứ đòi ra viện, khuyên kiểu gì cũng không nghe.” Liếc anh một cái, cô lại trách, “Nếu cái chân bị nặng hơn thì phải làm sao bây giờ? Bây giờ còn có em chăm sóc, ngộ nhỡ sau này thiếu em...” Cô còn định nói tiếp, người kia đã đập mạnh đôi đũa xuống bàn.

“Thiếu em cái gì chứ? Em là vợ anh, phải ở cùng anh cả đời, sao lại không ở đây?” Ôn Hành Viễn nhú mày, sắc mặt trầm xuống.

Si Nhan kinh hãi phát hiện ra mình lỡ miệng, vội vàng đặt đũa vào lại tay anh, cười hì hì, “Biết rồi ông Ôn, bà Ôn nói sai rồi. Cũng tại anh làm em tức đấy chứ. Thôi được rồi, đừng giận nữa, nóng giận ăn cơm mất ngon.”

Ôn Hành Viễn cầm đũa, im lặng và hai miếng rồi lại buông đũa xuống, nhìn cô rồi hỏi: “Tiểu Nhan, em đi lấy kết quả kiểm tra lần trước chưa?”

Tay Si Nhan cứng đờ, còn tưởng anh đang bị thương, lại thêm sự cố Kim Bích sẽ khiến anh quên đi, không ngờ anh nhạy cảm đến thế. Định thần lại, cô ngẩng lên nhìn anh, cố nói một cách bình tĩnh: “Em lấy từ lâu rồi, mấy hôm trước anh ra viện, em tiện đường đi lấy luôn. Kết quả trong ngăn kéo ấy, anh không thấy hả?”

“Bác sĩ có nói gì không? Sao lại hay đau đầu?” Ôn Hành Viễn nhìn chăm chăm vào mắt cô, sợ bỏ qua một chi tiết biến hóa nhỏ trên mặt cô. Nếu Cao Các không ra nước ngoài học thêm, anh sẽ trực tiếp hỏi anh ta luôn.

Cô cười, rướn người hôn lên khóe môi anh, mở miệng oán trách, “Làm sao thế, có phải sợ em bị bệnh nan y gì sẽ khiến anh thành mồ côi vợ không?”

“Nói bậy bạ gì thế?” Anh cau mày, thấy biểu hiện của cô có vẻ tự nhiên, anh cũng mỉm cười, đưa tay vén tóc ra sau tai cho cô rồi dịu dàng nói: “Không sao là tốt rồi, dạo này em mệt quá, nghỉ ngơi sớm đi, anh thấy hình như em gầy đi đấy.”

Mấy ngày kế tiếp, cứ buổi sáng thì Si Nhan cùng anh đến bệnh viện kiểm tra, tới chiều anh lại về Hoa Thành xử lý công việc, có khi cô ở phòng nghỉ xem tạp chí giết thời gian, có lúc quay về nhà ngủ bù. Hôm nay, thấy Ôn Hành Viễn bận nhiều việc, dặn dò anh xong, cô gọi tài xế đưa mình đến chỗ Nhược Ngưng, lại tình cờ chạm mặt Đường Nghị Phàm ở sân dưới cửa tòa nhà.

Đường Nghị Phàm trông thấy cô, mấp máy môi nhưng không nói câu nào đã đi.

“Anh ta nói thế nào?” Thấy hai mắt Nhược Ngưng hồng hồng, chắc chắn là vừa khóc, Si Nhan ngồi xuống chiếc salon đơn ở phía đối diện cô ấy.

Nhược Ngưng nắm chặt hai tay, móng tay cũng cắm sâu vào da, cô cất tiếng run rẩy: “Trương Nghiên là bạn gái của anh ấy lúc đi du học, họ yêu nhau một năm, còn...từng sống chung...”

Si Nhan hơi giật mình, gần như rất bất ngờ với đáp án này. Không đợi cô nói lại, Nhược Ngưng đã tiếp tục: “Lúc đó, trường Trương Nghiên có đợt trao đổi sinh viên nên cô ta mới có cơ hội ra nước ngoài. Sau khi kỳ học kết thúc, cô ta trở về nước, mối quan hệ giữa họ cũng chấm dứt. Anh ấy nói sau đó hai người không còn liên lạc gì cả, sau này anh ấy về nước mới biết cô ta làm ở Hoa Đô, nhưng cũng không đề cập với Ôn Hành Viễn, gần đây cô ta được chuyển công tác nên mới gặp lại nhau.”

Nhược Ngưng ngẩng đầu, nhìn Si Nhan bằng ánh mắt mờ mịt, một lúc sau, cô ấy ngửa mặt, nước mắt rơi xuống, “Anh ấy nói anh ấy không làm chuyện có lỗi với mình, nếu không vì nhờ anh ấy giúp đỡ cho em gái Trương Nghiên ra nước ngoài, hai người không tiếp xúc ngoài công việc. Nhưng mình thật không hiểu, tại sao lại có nhiều lần trùng hợp như vậy. Xe anh ấy bị hỏng, vừa lúc Trương Nghiên đi qua, anh ấy muốn đến thành phố S dự lễ đính hôn của cậu và Ôn Hành Viễn, chìa khóa xe lại để trong phòng làm việc đã bị Trương Nghiên khóa, còn nữa...đồng nghiệp thấy họ đi uống trà cùng nhau ở Holy Land...Nhan Nhan, cậu nói xem, mình có thể tin anh ấy không?” Nhược Ngưng đau đớn, cũng từng sợ vì sao mình lại quên đi điều này.

Nhược Ngưng rút chân lên ghế salon, chôn mặt vào hai đầu gối, tiếng khóc dầm dứ cũng truyền ra theo, “Mình hỏi anh ấy là nếu như anh ấy gặp lại cô ta trước khi bọn mình kết hôn, anh ấy có chọn cô ta không, anh ấy nói không biết. Anh ấy nói thế thì bọn mình làm sao tiếp tục được, anh ấy không thể nói dối được sao?”

Cắn chặt môi dưới, hai mắt Si Nhan cũng đỏ, chân tay mềm nhũn. Cô ngồi xuống cạnh Nhược Ngưng, ôm vai cô ấy.

Vẫn nói rằng nỗ lực vì tình yêu sẽ rất hạnh phúc, nhưng khi bị tổn thương thì cũng không thể cố được nữa.

Tình yêu, rốt cuộc là nặng nề hay vô cùng nặng nề?

Tầm xế chiều, Ôn Hành Viễn gọi điện thoại tới. Si Nhan nói muốn ở lại với Nhược Ngưng nên tối nay không về, Ôn Hành Viễn dặn dò cô nghỉ sớm rồi mới cúp máy.

Si Nhan thức nguyên một đêm cùng Nhược Ngưng. Đến rạng sáng, hai người lên xe đến Tây Sơn, lúc leo lên tới đỉnh núi thì mặt trời cũng ló dạng. Sáng sớm mùa xuân vẫn còn rất lạnh, hai người kéo chặt áo khoác, giậm chân nhảy nhảy, cùng nhau đón bình minh.

“Nhược Ngưng, cậu phải hạnh phúc, cho dù Đường Nghị Phàm không phải là người có thể mang lại hạnh phúc cho cậu, cậu cũng không được buông bỏ hạnh phúc.” Si Nhan ôm cô ấy, hơi thở phả theo cả làn khói trắng.

“Nhan Nhan, viện thiết kế muốn cử người ra nước ngoài học, mình quyết định đi rồi.” Nhược Ngưng ôm Si Nhan, nhìn vầng dương đang nhô dần lên khỏi chân trời, rốt cuộc thì trong lòng cô cũng có quyết định.

Si Nhan tưởng rằng mình sẽ khóc, nhưng, cô chỉ nắm chặt tay cô ấy, động viên cô ấy: “Muốn đi thì cứ đi đi, nếu như tình yêu của anh ta kiên định, dù có phải bay qua biển cũng sẽ có cách đưa cậu về. Mình chờ cậu.”

Về đến nhà mới hơn sáu giờ, Ôn Hành Viễn còn đang ngủ say, Si Nhan nhanh chân ngồi xuống mép giường, vuốt vuốt mái tóc bù xù của anh, nhoeo miệng cười.

...

“Hàn Thiên Dụ mất kiên nhẫn rồi. Lúc này mà chuyển Hàn Nặc đi thì không có lợi cho lão ta, có điều, lão ta có cái lý để cân nhắc của lão, cứ chờ xem, có khi chỉ bằng số cổ phần của Hàn Nặc đã đủ nắm quyền rồi.” Ôn Hành Dao lật tập tài liệu ra, lúc ngẩng đầu còn nói thêm: “Chú thật sự có ý định mua Thiên Dụ? Bố không ủng hộ lắm đâu.”

Ôn Hành Viễn trầm mặc chốc lát, trong mắt dần hiện ý cười, “Nếu không phải hai anh em mình là sinh đôi, em thật sự nghĩ là em không phải con ruột của bố mẹ. Anh nói xem, tại sao anh làm gì cũng không bao giờ bị bố phản đối, còn em chỉ mới ho he, bố đã nhìn chăm chăm không tha?”

Ôn Hành Dao cười ha hả, cầm tập tài liệu ném lên đùi Ôn Hành Viễn, “Chú không nói thì anh cũng chẳng để ý, nghe chú phân tích, anh cũng sinh nghi. Có phải chú đã đi phẫu thuật chỉnh hình không?”

Ôn Hành Viễn chộp lấy tập giấy, bắt đắc dĩ lắc đầu. Anh biết rõ là bố rất bất mãn với bài báo đó, mà lại càng bực hơn với kiểu bao biện của anh, anh nhú mày nói: “Về lo cho công ty đi, em mà phải làm trò đây á? Có mà nhàn rồi quá đây.”

“Mà này, thông báo thế thì ai cũng biết, đến lúc đấy phải làm thế nào?” Ôn Hành Dao có vẻ khó hiểu. Trong buổi họp báo, họ phối hợp rất ăn ý, nhưng anh ta không hề biết gì cả. Về chuyện phân phối tài chính, Ôn Hành Viễn chỉ nói là có ý định, thân làm anh trai, anh ta sẽ cố gắng giúp.

“Cùng lắm thì chi một khoản ra, dù sao cũng là tiền của anh, em không xót ruột.” Thấy Ôn Hành Dao trừng mắt nhìn mình, Ôn Hành Viễn cười, có vẻ rất tự tin. Đột nhiên nghĩ đến chuyện nhờ anh trai làm mấy hôm trước, anh nghiêm túc hỏi: “Chuyện em nhờ anh điều tra thế nào rồi? Rốt cuộc anh ta có cổ phần của Thiên Dụ không?”

“Nghĩ thế nào mà lại muốn thăm dò người đó? Quen biết không?” Ôn Hành Dao không cần câu trả lời đã nói tiếp, “Chỉ là tay thương gia buôn trà thôi mà, có liên quan gì?”

“Trực tiếp liên quan thì chắc là không, em chỉ cảm thấy kỳ lạ.” Ôn Hành Viễn khép hờ mắt, suy nghĩ một lúc mới nói: “Rõ ràng anh ta có thể đòi giá cao cho hai phần trăm cổ phần, nhưng lại dễ dàng cho Hàn Nặc, em không tin là anh ta bị thành ý của Hàn Nặc làm lay động.”

“Trong tay anh ta quả thật có ba phần trăm cổ phần, nói cách khác, anh ta vốn có năm phần trăm cổ phần của Thiên Dụ.” Ôn Hành Dao nhú mày, “Tại sao anh ta lại giấu chuyện sở hữu ba phần trăm đó? Nếu không muốn thì cho Hàn Nặc hết đi, anh ta định chơi trò gì đây?”

“Chúng ta sẽ nhanh biết thôi.” Nở một nụ cười thần bí, Ôn Hành Viễn nhìn ra ngoài cửa sổ, “Đợi anh gặp được thì sẽ phát hiện ra, ánh mắt của anh ta khá giống một người.”

Ôn Hành Dao tò mò, “Ai?”

Ánh mắt Ôn Hành Viễn dừng ngoài cửa sổ khá lâu, anh không nói gì nữa.

Cuối tuần, Ôn Hành Viễn gọi điện hẹn Si Hạ đi ăn cơm, Tạ Viễn Đằng cũng đến.

Si Nhan mỉm cười chào cô ấy, lại cùng Si Hạ đỡ Ôn Hành Viễn ngồi xuống, cô vẫn làu làu, “Em đã bảo ở nhà ăn rồi mà anh ấy cứ thích ra ngoài, đúng là thân làm tội đời.”

Si Hạ và Ôn Hành Viễn liếc nhau, Si Hạ cười, “Hành Viễn, có thể tưởng tượng được cuộc sống sau khi cưới của cậu ồn ào đến mức nào rồi.”

Tạ Viễn Đằng thấy Si Nhan lườm anh thì cười và tiếp lời, “Có người phụ nữ nào không yêu mà cần nhẫn đâu, yêu anh nên mới quấn anh đấy.”

Ôn Hành Viễn gật gù đồng tình, nhìn Si Nhan bằng ánh mắt dịu dàng, “Cứ như bây giờ thật tốt, vui thì cười, tức thì khóc, anh cũng không phải dè dặt như trước nữa. Ngày trước, anh chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung.”

“Bốn chữ gì?” Si Nhan xếp khăn ăn cho anh, nghiêng đầu nhìn anh như thể muốn nói: “Ôn Hành Viễn, anh ăn nói cho cẩn thận.”

Si Hạ thấy Ôn Hành Viễn có vẻ chán chừ, ăn ý nói hộ, “Cẩn thận đề phòng.”

“Không hổ là anh em tốt, rất hiểu ý mình.” Vỗ vỗ vai Si Hạ, Ôn Hành Viễn cười sang sảng.

Nhân viên phục vụ đã đem đồ ăn lên, Si Nhan liếc anh một cái rồi ngậm miệng, im lặng gấp thức ăn cho anh. Tay phải của cậu chủ Ôn vẫn chưa đỡ, Si đại tiểu thư lại không nỡ để anh làm, đành “hầu hạ” tận tình, khiến cho ông anh trai như Si Hạ không khỏi hâm mộ, “Không biết đến lúc nào mình mới được hưởng thụ loại đãi ngộ này đây?” Miệng là đang nói với Si Nhan, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Tạ Viễn Đằng.

Mặt Tạ Viễn Đằng đỏ bừng, cô cúi đầu ăn cơm để giấu đi vẻ xấu hổ. Si Nhan nhìn hai người họ, chột mồm cười.

Giữa bữa cơm, Si Nhan vào nhà vệ sinh cùng Tạ Viễn Đằng, Si Hạ nhìn bóng lưng hai người khuất rồi mới quay lại nói với Ôn Hành Viễn: “Có chuyện gì không nói qua điện thoại được mà cứ khẳng khẳng đòi ra

ngoài, không phải bây giờ cậu cần tránh bị nghi ngờ à?” Thành phố đang xét duyệt giá thầu của vài công ty bất động sản, trước kia, vào giai đoạn này, Ôn Hành Viễn sẽ quyết không hẹn gặp anh.

“Mình muốn đi cửa sau, cho nên mời anh vợ ăn cơm.” Si Hạ thấy anh nói với vẻ hờ hững, liền bưng cốc bia lên uống một ngụm, “Thật sự muốn mua Thiên Dụ?”

“Cậu thấy thế nào?” Ôn Hành Viễn hỏi ngược lại, cầm ly lên lắc lắc vài cái, bên trong là nước lọc, Si tiểu thư không cho anh động đến rượu bia, “Mình là thương nhân, buôn bán mà lỗ vốn thì sẽ không làm.”

“Mình xem giá thầu của Thiên Dụ rồi, Hàn Nặc làm rất tốt.” Si Hạ lại nghĩ đến điều gì đó, ngón tay gõ nhẹ lên bàn, “Dự tính của cậu ta trùng hợp với Hoa Đô một cách đáng ngạc nhiên.”

“Nếu như bốn năm trước cậu ta đã phát triển sự nghiệp trong giới bất động sản, Thiên Dụ chắc chắn sẽ có tình hình khác bây giờ. Hàn Thiên Khải có được đứa con trai không tòi.” Nhắc tới Hàn Nặc, Ôn Hành Viễn thật lòng khâm phục, nếu có thể, anh hy vọng được làm bạn với Hàn Nặc, “Hàn Thiên Dụ ra tay rồi, mở đến mấy cuộc họp cổ đông, muốn phế truất quyền tổng giám đốc của cậu ta.”

“Trong tay Hàn Nặc có không hề ít cổ phần, lão ta có muốn cũng khó mà lật đổ được cậu ta.” Mặc dù chưa từng dính dáng tới thương giới nhưng Si Hạ cũng hiểu vài phần, “Có điều, làm như vậy sẽ không có lợi cho Hàn Nặc, nếu như không lấy được dự án này, cậu ta rất khó gây tín nhiệm ở Thiên Dụ.”

Sau khi ăn xong, Ôn Hành Viễn và Si Nhan, Si Hạ và Tạ Viễn Đằng, đều tách ra đi về, như thể bữa cơm này chỉ là cuộc gặp mặt của các thành viên trong gia đình mà thôi.

Vài ngày sau, Ôn Hành Viễn vô cùng bận rộn, có khi hai ngày liền không đến bệnh viện kiểm tra. Si Nhan không rõ anh bận việc gì, chỉ mơ hồ đoán là việc có liên quan đến vụ thu mua một công ty bất động sản khác. Đối với chuyện ở buổi họp báo, hai người đều tự giác không nhắc đến. Chuyện làm ăn của anh, cô luôn không can thiệp vào, dù bây giờ anh và Hàn Nặc là đối thủ cạnh tranh, cô cũng chỉ coi đó là chuyện giữa đàn ông với nhau, cô không nên nhúng tay.

Đến đêm, Ôn Hành Viễn mệt mỏi ngủ li bì. Di động chợt đổ chuông, Si Nhan xót anh, muốn để anh ngủ thêm nên vội ấn nút tắt máy, sau đó lại có một tin nhắn gửi tới.

“Đúng như chú đoán, Văn Đào đã từ Vân Nam về, vừa xuống máy bay đã đến thẳng biệt thự của Hàn Thiên Dụ. Nếu như Hàn Nặc mất ba phần trăm cổ phần đó, lần này là chắc chắn rồi.”

Nhắc luôn cho ai quên nhé: Văn Đào là ông chủ quán trà mà ngày trước tí nữa thì tán Si Nhan, có cô em gái gặp Si Nhan lúc đi du lịch.

77. Chương 77

Nhìn tin nhắn, Si Nhan ngây người một lúc mà vẫn chưa định thần lại được. Cô không hiểu tại sao lại nhắc đến Văn Đào, trong chuyện này, anh ta sắm vai gì. Cô mơ hồ cảm giác được độ phức tạp của chuyện này, nhưng lại không thể giải thích rõ được. Khẽ thở nhẹ một hơi, cô kéo lại chăn cho Ôn Hành Viễn, vào thư phòng tiếp tục vẽ.

Công trình Kim Bích có một phần không bán ra ngoài mà giữ lại làm tài sản cho Hoa Đô, lúc cô còn ở trấn Đại Nghiên, Ôn Hành Viễn cũng nói qua với cô. Phòng thiết kế nhờ cô đến làm giúp, mấy ngày nay, chỉ cần có thời gian là cô lại vào thư phòng vẽ, khiến Ôn Hành Viễn oán thán, nói là cô bỏ rơi anh. Nhớ lại dáng vẻ cau có như trẻ con của anh khi ôm lưng không chịu cho cô đi làm, Si Nhan lại không nhịn được cười. Người đàn ông ba mươi tuổi, trong mắt người ngoài thì mạnh mẽ chững chạc, trước mặt cô thì hoàn toàn đánh mất hình tượng, nhưng dường như đó mới chính là Ôn Hành Viễn cô yêu. Chỉ vì điều này đã đủ để cô mỉm cười.

Trước khi đi ngủ, Si Nhan xoa bóp chân cho Ôn Hành Viễn như thường lệ, chờ anh gửi xong bức thư điện tử cuối cùng, cô chần chừ một lúc mới nói: “Hành Viễn, em có thể hỏi anh một chuyện không?”

“Anh còn tưởng em định để nghen đến tận mai cơ đấy. Bà Ôn thật thiếu kiên nhẫn. Nói đi, anh chờ em cả tối rồi.” Ôn Hành Viễn cong môi cười, nụ cười thâm thúy khó lường. Lúc cô nhắc anh có tin nhắn, anh đã chờ cô hỏi rồi.

Bị anh nhìn thấu suy nghĩ, Si Nhan hơi bối rối. Cô ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đen láy của anh, thấp giọng nói: “Anh có ý định giúp anh ấy à?”

“Em nói đến Hàn Nặc?” Ánh mắt Ôn Hành Viễn lại có vẻ rất tự nhiên, như thể Hàn Nặc và họ không có mối liên hệ đặc biệt nào. Sau đó, anh thở dài, tỏ vẻ bất đắc dĩ, “Nói với em thế nào cho tốt đây?”

“Hành Viễn...” Tưởng anh tức giận, cô vội vàng muốn giải thích.

“Anh nên vui vì em không dám hỏi, hay nên giận vì em không yên lòng vì cậu ta đây, hả?” Khép hờ mắt, đưa tay véo má cô, lại giữ chặt lấy cô, thấy Si Nhan sợ hãi nhìn mình, anh chợt cười, “Em đấy, quá coi thường Hàn Nặc, cậu ta cần gì anh giúp. Người ta có khi còn nhiều mảnh lời hơn anh ý chứ, chưa biết chừng, ngày mai, trùm bắt động sản sẽ là cậu ta.”

Gạt tay anh ra, Si Nhan bĩu môi, như thể không đồng tình với lời của anh.

Ôn Hành Viễn ngẩng đầu, vừa nhìn vào đôi mắt đen nhánh của cô là đã mềm lòng, anh ôm chặt lấy cô, khẽ nói: “Nào, nói với ông Ôn xem, em nghĩ anh sẽ làm thế nào?”

Hơi thở ấm áp phả vào cổ cô, Si Nhan bị mấy cọng râu mới mọc của anh cọ đến phát ngứa, cô vội nghiêng đầu trốn tránh. Ôn Hành Viễn không chịu buông tha, cô càng trốn anh càng lại gần, cuối cùng tìm được đúng môi của cô. Anh siết chặt tay, ôm gọn cả người cô vào lòng, cô cũng không kháng cự được mà ôm lấy thắt lưng anh.

Nụ hôn này triển miên rất lâu, bắt đầu là nhẹ nhàng, dần đến dây dưa và cuối cùng thì nồng nàn mãnh liệt. Lúc gáy Si Nhan chạm tới gối thì cơ thể anh cũng đề lên người cô. Cô như con mèo nhỏ, cúi đầu hừ một tiếng.

Ôn Hành Viễn thở hổn hển buông cô ra, ánh mắt nhìn cô đầy chăm chú và nóng bỏng, “Em yêu, lúc nào em cũng có thể khiến anh mất khống chế được...”

Giọng nói của anh vô cùng êm ái. Si Nhan nhồm dậy hôn lên khóe môi anh, dựa vào lòng anh, bàn tay mơn man từ bờ vai anh đến thắt lưng rắn chắc.

Anh khẽ cọ mũi vào chóp mũi cô, nụ hôn ẩm ướt rơi lên xương quai xanh của cô, bàn tay anh thành thực cởi bỏ đai áo ngủ của cô, rồi đặt lên bầu ngực mềm mại.

Ánh trăng vàng vọt chiếu lên gương mặt anh. Vẻ mặt anh toát lên một sức hấp dẫn kỳ lạ. Cô cố gắng phối hợp với anh, để mặc anh hôn, mặc anh vuốt ve. Vào một khắc giữa anh và cô không còn khoảng cách nào, giọt mồ hôi của anh rơi xuống môi cô, Si Nhan nhắm mắt lại, kéo thấp đầu anh rồi hôn anh, cong người đón nhận anh...

Hồi ân ái trôi qua, Ôn Hành Viễn đưa tay cho cô gối đầu, từ từ nhắm hai mắt lại rồi nói: “Chờ thành phố phê duyệt, Hàn Thiên Dụ và Hàn Nặc khó tránh khỏi chuyện đối đầu với nhau. Anh đoán là Hàn Nặc không có đến năm mươi phần trăm cổ phần.” Ngụ ý là, phần thắng của anh ta cũng không lớn.

“Không phải trước đây anh ấy từng đến tìm Văn Đào để mua cổ phần sao?” Si Nhan lùa tay vào mái tóc rối của anh, hỏi ra mồm nghi hoặc trong lòng. Cô có được tin tức này lúc Ôn Hành Viễn nói chuyện điện thoại với Ôn Hành Dao.

“Lấy được hai phần trăm.” Ôn Hành Viễn nhíu mày, suy nghĩ một lát rồi mới nói: “Văn Đào này không hề đơn giản, anh Hành Dao phải điều tra về anh ta rất lâu, tin tức nên có thì không tìm được, tin không nên xuất hiện thì lại để lộ ra. Lâu như vậy mà anh vẫn không thăm dò được anh ta, nên anh vẫn không thể ra tay được, cũng chưa dám chắc đó là bạn hay là thù.”

Si Nhan kinh ngạc, không ngờ Ôn Hành Viễn đã điều tra về anh ta từ lâu, “Cổ phần trong tay anh ta có tác dụng gì quan trọng à?” Thấy Ôn Hành Viễn gật đầu, Si Nhan không hỏi nữa.

“Hàn Nặc không thể không có cảm giác gì, cậu ta quay về Thiên Dụ cũng lâu rồi, hẳn là sẽ có thân tín. Anh đoán là cậu ta đã sắp xếp ổn rồi, anh chỉ không biết, cậu ta có tính đến nước cờ là Văn Đào hay không mà thôi.” Thấy Si Nhan dờ ra, anh kiên nhẫn nói: “Nếu cậu ta có thể lấy được hai phần trăm cổ phần từ tay Văn Đào, ít ra đã chứng minh là cậu ta có quan hệ ngầm.” Thấy Si Nhan cau mày không hiểu, anh cười khi một tiếng, hôn lên trán cô rồi ra lệnh, “Được rồi, lòng tốt bụng của anh chỉ đến đây thôi, còn thảo luận nữa là anh sẽ tức giận. Việc này em không giúp được, nên đừng quan tâm nữa.” Anh nhích người, uể oải quàng tay lên lưng cô, lại hôn một cái lên bờ vai trần của cô rồi ôm cô, một lúc sau mới nói: “Anh sẽ nghĩ cách, nếu như không có gì bất ngờ, tiếp theo, chức Tổng giám đốc Thiên Dụ không thuộc về cậu ta nữa.”

Ngày hôm sau, tài xế đưa Ôn Hành Viễn về thành phố S, anh muốn đích thân đi vay vốn cho công trình. Si Nhan đoán rằng tất cả mọi việc đều do Lý Hiểu Quân hỗ trợ, ngại mình ở đây có chỗ không tiện, lại nghe nói anh hay về lúc tối muộn, nên không đòi đi theo. Lúc Ôn Hành Viễn về nhà, Si Nhan đang ôm Cầu Cầu ngủ trên ghế salon, thức ăn trên bàn vẫn còn nguyên, cô đang đợi anh.

Ngày thứ ba, Si Nhan cùng anh đến bệnh viện kiểm tra lại. Sau đó, hai người đến Hoa Thành. Ôn Hành Viễn và Đường Nghị Phạm làm việc trong văn phòng suốt một buổi chiều, trong lúc đó, anh hơi nổi nóng, khi cô vào cửa đã thấy giấy tờ rơi loạn dưới đất.

Bắt đầu từ ngày thứ tư, Ôn Hành Viễn ra ngoài liên tục, Lúc anh ở nhà, điện thoại đến không ngừng, phút nhàn rồi hiếm có thì anh cũng ngồi trong thư phòng, hình như gặp phải chuyện khó giải quyết. Giấc ngủ của Si Nhan vốn không tốt, tỉnh lại lúc nửa đêm, cô thấy anh đang ngồi dựa vào thành giường. Cô không thấy rõ vẻ mặt của anh, nhưng cô vẫn có thể cảm giác được rằng anh gặp chuyện không vui, mà chuyện đó, anh không thể nói với cô. Có lần Si Nhan hỏi anh làm sao, anh lại chỉ đáp lại bằng một nụ hôn mãnh liệt, dường như anh không muốn nói bằng lời.

Cứ thế suốt một tuần, rốt cuộc, tâm trạng Ôn Hành Viễn cũng tốt lên sau khi nhận được một cú điện thoại. Thì ra, sự cố ở Kim Bích đã được làm rõ, nhưng không ai nghĩ đến chuyện, người có thể khiến việc này như lửa cháy bị thêm dầu lại chính là người được nhắc đến trong tin nhắn kia.

Si Nhan đi cùng Ôn Hành Viễn đến dự buổi đấu thầu của thành phố, vô tình gặp được Hàn Thiên Dụ, Hàn Nặc, Trình Triệt trong thang máy. Ôn Hành Viễn gật đầu coi như chào hỏi với Hàn Nặc, còn với Hàn Thiên Dụ thì ngoảnh mặt làm ngơ. Trình Triệt nhìn Si Nhan trong bộ quần áo thoải mái màu trắng, thần sắc hiện vẻ buồn bã.

Buổi đấu thầu này hết sức rườm rà, có lẽ là do liên quan đến sự cố ở Kim Bích nên thành phố ra yêu cầu rất nghiêm ngặt với các đơn vị thi công. Hoa Đô vẫn dùng nguyên kế hoạch của Hoa Thành nhưng đã có sửa chữa thêm, cũng không vì thế mà gặp nhiều trở ngại.

Buổi đấu thầu kết thúc lúc năm giờ chiều, thành phố vẫn giao công trình cho Hoa Đô. Hàn Thiên Dụ lật mặt ngay lập tức, không để tâm tới sự cố mặt của lãnh đạo, vứt toẹt tài liệu xuống đất rồi phui tay bỏ đi luôn. Hàn Nặc cười khổ, sau khi bắt tay với Ôn Hành Viễn thì rời đi, Trình Triệt im lặng đi theo. Lúc cửa thang máy khép lại, Trình Triệt không kìm được bèn ngẩng đầu nhìn Hàn Nặc, còn anh ta cũng vừa thu lại ánh mắt nhìn về phía Si Nhan.

Hai hôm sau, công ty Thiên Dụ mở cuộc họp hội đồng quản trị. Hàn Thiên Dụ triệu tập tất cả các nhân viên cấp cao nhằm bãi bỏ chức Tổng giám đốc của Hàn Nặc. Song, Hàn Nặc vào công ty gần một năm, đương nhiên cũng có thân tín, hai bề thành viên đôi co một hồi, dường như chỉ còn cách duy nhất là dùng cổ phần để nói chuyện. Thường thường thì đến lúc này, không còn gì phải kiêng dè nữa, phía nào không đủ năm mươi phần trăm cổ phần thì phải từ chức, rời khỏi Thiên Dụ.

Mới đầu, Hàn Nặc nhất quyết chẳng chịu nói gì, cho đến khi có một vị khách không mời xuất hiện. Nhìn một Văn Đào nhả nhặn như thường, suy nghĩ của Hàn Nặc chợt phức tạp. Nhận hợp đồng từ tay anh ta, Hàn Nặc tươi cười, chân thành nói câu – “Cảm ơn!”.

Sự ồn ào trong cuộc họp hội đồng quản trị chấm dứt, khi Hàn Nặc rời khỏi phòng thì cũng đã là Tổng giám đốc mới chính thức của Thiên Dụ.

Thứ mà Hàn Thiên Dụ cướp được từ khi anh trai vào tù, cuối cùng cũng không hoàn toàn thuộc về ông ta. Hàn Nặc nhần nại bốn năm, không hề muốn đổi đầu với chú khi bố còn sống. Nhưng, cuối cùng thì anh ta cũng lấy lại được công ty do Hàn Thiên Khải sáng lập, không phải vì chuyện khác, chỉ vì muốn bảo vệ sự nghiệp mà bố đã ngậm đắng nuốt cay gây dựng nên.

Hàn Thiên Dụ không từ thủ đoạn, cố bày đặt ván cờ với ý đồ che giấu người có thể giúp ông ta chiến thắng – Văn Đào, nhưng lại không ngờ rằng anh ta lật lọng khiến ông ta hoàn toàn thất bại. Điều khiến ông ta bất ngờ hơn chính là, Ôn Hành Viễn cũng xuất hiện trong cuộc họp hội đồng quản trị. Ông ta còn chưa biết, khi ông ta âm thầm cho người cầm vận một lô hàng lớn có giá trị đủ để khiến Văn Đào phá sản, thì Ôn Hành Viễn đã vận dụng mọi mối quan hệ mà bỏ được lệnh cấm ấy đi rồi.

Cho đến khi thấy rõ người đứng sau Ôn Hành Viễn, ông ta mới vỡ lẽ. Một năm trước, ông ta mua chuộc tên trợ lý bên cạnh Ôn Hành Viễn, hòng tóm được công trình Kim Bích, hôm nay, Ôn Hành Viễn ăn miếng trả miếng, lẳng lặng thu phục được thân tín bên cạnh ông ta.

Tinh thần của ông ta suy sụp trong phút chốc, lại càng mất kiểm soát, nổi điên mắng chửi mọi người, xé tan những bằng chứng phạm tội mà Ôn Hành Viễn đem đến.

Ánh mắt Ôn Hành Viễn lạnh lẽo, anh nhìn gã điên trước mặt, cười khẩy một cái rồi nói: “Hình như mua chuộc người là chuyện mà ông làm không biết chán. Bốn năm trước mua chuộc tài xế gây nên tai nạn xe, lại lợi dụng anh trai ông mà lách được chế tài pháp luật, một năm trước mua chuộc trợ lý mà Hoa Thành cử đến cho tôi, khiến tôi suýt nữa ngã một cú đau đòn, cách đây không lâu, ông còn mua chuộc giám đốc bộ phận của Hoa Thành để phá hỏng khâu thi công Kim Bích, thiếu chút nữa là lấy mạng tôi rồi.” Sắc mặt anh thay đổi đột ngột, ánh mắt như bắn ra đầy mũi nhọn, anh lớn tiếng nói: “Hàn Thiên Dụ, Hàn Nặc nể mặt ông là chú cậu ta nên lúc nào cũng hạ thủ lưu tình, lúc nào cũng phải nhượng bộ, không giống như ông. Nếu ông còn sức, tôi khuyên ông nên mời một luật sư tốt đi.” Lời vừa nói xong, đã có người đến bên cạnh ông ta. Trong lúc mọi người còn đang ngơ ngác chưa hiểu chuyện, trên tay Hàn Thiên Dụ đã là đôi còng lạnh toát.

Ba ngày sau, công ty Thiên Dụ chính thức đổi tên thành Thiên Khải. Chỉ trong vòng vài ngày ngắn ngủi, gần một phần ba nhân viên bị thôi việc. Một Hàn Nặc luôn luôn ôn hòa nay lại ra tay triệt để, như một lễ tiễn đưa cho cái gọi là tình thân và tình yêu đã rơi vào tuyệt vọng.

Trước khi rời khỏi thành phố A, Văn Đào gặp Hàn Nặc tại một quán bar. Không ai biết họ nói gì, càng không ai biết việc anh ta cho ba phần trăm cổ phần là hoàn toàn vô điều kiện. Trong cục diện này, anh ta gần như đóng một vai trò quan trọng, nhưng cũng gần như ít có động thái nhất. Hàn Nặc đã từng đến Lệ Giang, sau đó, hai người ngồi trong quán trà Tỵ Phong Đường, vừa tán gẫu, vừa phẩm trà.

Trận chiến không khói lửa giữa những người đàn ông, rốt cuộc cũng có một kết thúc viên mãn. Hàn Nặc danh chính ngôn thuận thay chỗ, công ty của Văn Đào cũng thuận lợi vượt qua khó khăn. Còn người hô mưa gọi gió được trên thương trường bất động sản – Ôn Hành Viễn, vào thử thách khó khăn nhất sự nghiệp mà vẫn vững vàng, củng cố giang sơn.

Cuộc sống lại trở về bình lặng. Ngày Hàn Thiên Dụ bị tuyên phạt, Si Nhan cùng Ôn Hành Viễn và Si Hạ đến nghĩa trang. Dựa vào trước mộ mẹ, Si Nhan khóc thất thanh, ngón tay mảnh dẻ vuốt ve gương mặt tươi cười trên tấm bia, cô khàn khàn lẩm nhẩm: “Mẹ, mẹ...”

Ôn Hành Viễn quay đầu đi, phóng tầm mắt đến nơi rất xa, lặng lẽ để tiếng thở dài cuốn đi theo gió.

Anh không an ủi mà để yên cho cô trút nỗi lòng, cho đến khi Si Hạ kéo cô dậy, anh mới nắm tay cô. Lúc này, anh chợt phát hiện, lòng bàn tay cô nóng ran.

“Sao lại nóng thế này?” Anh nâng thân thể Si Nhan dậy, bàn tay áp lên trán cô. Cả người Si Nhan mềm nhũn, chậm rãi ngã vào lòng anh.

“Tiểu Nhan...”

Bên tai truyền đến tiếng gọi lo lắng của Ôn Hành Viễn, Si Nhan muốn mở mắt nhưng bất lực, vô thức nắm chặt tay anh, cô gọi: “Hành Viễn...” Trong giọng nói ấy dường như chứa sự bất lực, lại có mùi vị chia xa.

Chỉ đúng một giây.

Ôn Hành Viễn chợt có chút sợ hãi, lồng ngực như bị kim châm, âm ỉ đau.

Ôm cô vào lòng, anh khàn giọng gọi: “Tiểu Nhan...”

Gương mặt Si Nhan tái nhợt, cô dựa vào người anh, trầm tĩnh như một hồ nước lặng. Si Hạ nhìn vào gương chiếu hậu, thấy em gái bất tỉnh, vội giẫm mạnh chân ga, phóng thẳng đến bệnh viện.

Tất cả đã trở về vị trí cũ, chuyện phải tới, mãi mãi không tránh được.

78. Chương 78: Chương 78

Đứng ngoài phòng cấp cứu, vẻ điềm tĩnh trên mặt Ôn Hành Viễn hoàn toàn biến mất, còn Si Hạ cũng vô cùng lo lắng, đi đi lại lại trên dãy hành lang dài.

Đưa tay xoa trán, Ôn Hành Viễn nhắm mắt lại: “Đều tại mình, mình không chú ý đến cô ấy.” Giọng nói trầm thấp đầy vẻ tự trách, lúc hết câu, anh đấm mạnh vào vách tường.

“Hành Viễn!” Si Hạ kéo tay anh, lớn tiếng quát: “Lúc này mà cậu bị làm sao, Tiểu Nhan phải thế nào đây? Nó cần cậu, cần cậu, cậu hiểu không?”

“Sao cô ấy có thể giấu mình chứ, cô ấy không nên giấu mình.” Đường như không nghe thấy Si Hạ nói, anh lầm bầm.

Si Hạ hít sâu, “Tiểu Nhan không cố ý giấu cậu, cậu đang bị thương nặng, nó sợ cậu lo nghĩ thôi.”

Ôn Hành Viễn gạt tay anh ra, thu hai cánh tay lại, chôn mặt vào lòng bàn tay, khàn giọng nói: “Chẳng trách giấc ngủ của cô ấy chập chờn như vậy, đáng lẽ mình phải phát hiện sớm, ngày nào cô ấy cũng bên cạnh mình, vậy mà mình lại sơ suất không nhận ra điểm khác thường...Mình còn nổi giận với cô ấy, đuổi cô ấy đi...Mình đúng là đồ khốn nạn...Mình còn luôn mồm nói yêu cô ấy...”

Lồng ngực trái nhói đau, Si Hạ vỗ vai anh, “Không thể trách cậu được, không ai ngờ đến cả.”

Ôn Hành Viễn ngửa mặt, thở hắt một hơi, vừa lúc Si Nhan được đưa ra khỏi phòng cấp cứu. Anh cầm tay cô áp lên má mình, dù cô đang mê man, anh vẫn nhẹ giọng trách cứ, “Lại không nghe lời rồi, chuyện lớn như vậy mà cũng không nói cho anh biết.”

“Bệnh nhân vẫn chưa hạ sốt, tạm thời không tỉnh lại.” Đã gặp nhiều trường hợp như vậy, bác sĩ cũng quen nên nhắc luôn.

Trong văn phòng của khoa não, Ôn Hành Viễn và Si Hạ ngồi trước mặt bác sĩ.

“Cơ hội giải phẫu thành công là bao nhiêu?” Nhìn ra sự chần chừ của Ôn Hành Viễn, Si Hạ mở lời trước.

“Phẫu thuật vốn luôn đầy mạo hiểm, phẫu thuật não lại càng mạo hiểm hơn.” Lật bệnh án của Si Nhan ra, bác sĩ nói.

“Rốt cuộc là bao nhiêu phần trăm?” Vắng trán Ôn Hành Viễn hiện rõ vẻ khổ sở, giọng nói lạnh lùng.

“Cao nhất là năm mươi phần trăm.”

Lồng ngực như nứt ra, anh nhúu chặt mày, hai tay nắm lại, mãi vẫn không nói được gì.

Cao nhất là năm mươi phần trăm. Cao nhất? Anh thật sự không thể tin vào những gì tai vừa nghe thấy.

“Bây giờ cô ấy sốt cao không hạ, tình trạng sức khỏe hiện tại không thích hợp để phẫu thuật, hai người bàn bạc đi.” Bác sĩ thở dài, “Cô ấy đang mang thai, trước khi phẫu thuật não, phải phá thai đi đã, nếu không, chờ đến khi sức khỏe phù hợp để phẫu thuật thì đứa bé quá lớn, rất khó làm.”

Ôn Hành Viễn đau khổ nhắm mắt lại. Cả phòng rơi vào khoảng tĩnh lặng.

Cô có thai rồi? Đứa con anh mong chờ bấy lâu nay, kết tinh tình yêu của họ, không sớm không muộn mà lại đến vào đúng lúc này.

Hai tay chống lên tay vịn xe lăn, vì áp lực nặng nề nên giọng anh khàn đặc, anh gượng nói: “Không thể chậm trễ việc phẫu thuật được.”

Mọi chuyện đã vượt ngoài tầm kiểm soát, trước mắt hỗn loạn chưa từng thấy, anh có thể đánh bại Hàn Thiên Dụ, nhưng, vấn đề bệnh tật, anh hoàn toàn bất lực. Song, bất luận thế nào, anh cũng không buông tay được.

Trước sự trầm mặc của anh, Si Hạ cũng có thể cảm nhận được nỗi chua xót khôn cùng. Si Hạ thâm hít sâu một hơi, ra quyết định thay hai người, “Trước khi phẫu thuật hẳn là còn phải kiểm tra, chờ kết quả đi đã.”

Bác sĩ đã hiểu, bắt tay vào tiến hành một loạt kiểm tra trước phẫu thuật.

Thất chặt tiếng lòng không thể nào buông được, chỉ còn trái tim là chứa mọi nỗi đau đớn, Ôn Hành Viễn hút hết liều thuốc này đến liều khác. Si Nhan nói hút thuốc có hại cho sức khỏe, từ khi yêu nhau, cô không cho anh hút nhiều, hơn nữa, từ khi họ quyết định có con, anh cố gắng không động đến thuốc lá. Nhưng giờ này, anh cần nó.

Bầu trời rả rích rắc xuống những hạt mưa bụi, rõ ràng là mùa hồi sinh của vạn vật, nhưng lại u tối đến nỗi không vẽ ra cho người ta lấy một tia hy vọng. Anh gọi điện thoại cho Ôn Hành Dao, nhờ anh ta tìm bệnh viện tốt nhất nước Mỹ, anh phải nhanh chóng đưa cô ra nước ngoài điều trị.

Sau mười một năm gian khổ, anh và cô đã không còn khoảng cách, hạnh phúc như đã gần trong gang tấc, vậy mà chỉ chớp mắt đã lại xa xôi như tận cuối trời. Cô mới nói yêu anh, cô mới đồng ý mặc áo cô dâu, còn anh, anh cũng đã hứa sẽ bên cô đến khi hoang đường, anh sao có thể để cô rời bỏ nửa chừng chứ. Tất cả vừa như mới đây, sao có thể chấm dứt, sao có thể?

Nếu như nói thứ tốt đẹp nhất luôn dễ bị tan vỡ, anh sẽ không tin, thứ đó không phải là tính mạng của cô.

Anh, Ôn Hành Viễn, không cho phép! Anh đã từng nói sẽ không cho cô có cơ hội rời bỏ anh, cho dù là quy luật sinh lão bệnh tử cũng không thể chia lìa họ được.

“Mai là ngày hai người đi đăng ký kết hôn, có định...”

“Đợi cô ấy tỉnh lại, bọn mình sẽ đi đăng ký, không thay đổi gì hết.” Dụi liều thuốc trong tay, Ôn Hành Viễn dứt khoát ngắt lời. Nỗi chua xót cứ nảy sinh cách tự nhiên, cả nỗi phiền muộn không sao xóa nổi, lực phủ ngũ tạng như lộn nhào, hít thở cũng khó khăn, đến lúc này, anh mới rõ tại sao anh lại đẩy nhanh hôn lễ. Cô khóc nhưng không phản đối, cô yêu anh, cô không nỡ chối từ anh, vì thế mới bằng lòng. Trong tình cảnh đó, nếu cô có chút do dự nào, anh sẽ rất dễ hiểu nhầm cái ôm của cô và Hàn Nặc, cô sợ anh hiểu lầm vì sự chần chừ của mình, cô không thể nào mở miệng được, vì áp lực từ anh, cô không có sự lựa chọn khác.

“Thời gian trôi nhanh thật đấy, chúng ta cũng sẽ già, già thì phải đối mặt với sinh lão bệnh tử.” Ngửa đầu nhìn ánh trời chiều đẹp nhưng đượm vẻ u buồn ở phía tây, anh cười khổ và thì thầm.

Thời gian trôi đi quá với tốc độ kinh khủng, khi người ta tỉnh táo lại, mọi chuyện như đã lướt qua rồi. Anh chợt hiểu, thì ra, đời người vốn là một trò chơi bất quy tắc, sống hay chết cũng diễn ra ngay trong đó.

“Hành Viễn, tình yêu là một sức mạnh rất thần kỳ, có khi còn mạnh hơn vô vàn phương pháp y học khác. Bác sĩ cũng đã nói, dù có ung thư cũng không phải đã là tuyệt vọng, hướng chỉ là khối u. Cậu phải có niềm tin, kỳ tích sẽ đến với Tiểu Nhan, cậu là cột chống cho con bé, cậu phải kiên định.” Dừng một chút, Si Hạ lại nói tiếp: “Con người sống ở đời, những chuyện như thế này là tất nhiên, ai cũng đáng được hạnh phúc, ai cũng phải trải qua khó khăn. Chúng ta kiên cường đến mức nào thì bây giờ chính là lúc khảo nghiệm, không tới một giây cuối cùng, không ai được buông tay cả.” Thu nỗi đau của Ôn Hành Viễn vào mắt, Si Hạ cũng đắng lòng, ngoài an ủi và động viên, anh không làm được gì cả.

Ôn Hành Viễn hết nhắm rồi lại mở mắt, cố gắng thở ra một hơi chậm rãi rồi nắm tay Si Hạ.

Không ai được buông tay, không được buông tay.

Sự mệt mỏi kéo đến ồ ạt, hai mắt cay xè nhưng không thể yên, cô mơ hồ cảm thấy có người nắm tay mình, rất nhẹ nhàng, ấm áp. Hơi thở quen thuộc vờn quanh chớp mũi rồi lại lướt qua mặt, bao phủ chút ý thức còn lại của cô. Rốt cuộc, Si Nhan cũng yên tâm ngủ thiếp đi. Cô quá mệt mỏi, quãng thời gian mất ngủ kéo dài hành hạ cô một cách khủng khiếp.

Phòng bệnh yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng của cô. Khẽ vuốt ve gò má mềm mại của cô, nhẹ nhàng hôn lên mắt cô, môi cô, ôm ái như nhung, Ôn Hành Viễn cầm lấy bàn tay nóng của cô, áp lên má, thì thào nói: “Tiểu Nhan, anh yêu em!”

Khi nghe thấy lời anh nói, dù đang ngủ nhưng cô vẫn hơi quay đầu đi một cách vô thức, lẩm nhẩm gọi tên anh. Giọng nói khê khàng, lặp đi lặp lại, như xoa dịu trái tim đau đớn của anh. Mở lòng bàn tay của cô ra, anh đặt xuống một nụ hôn, trao lời thề bên cô mãi mãi...

Mưa vẫn rơi, bầu trời cũng bị những hạt mưa biến thành một khoảng không hỗn loạn. Đêm vẫn dài dằng dặc, người ngủ say càng thêm say, người đau lòng càng thêm đau.

Si Nhan ngủ rất lâu, đến ngày hôm sau, khi chân trời lóe ra chút ánh sáng mờ nhạt, hai mắt mới hơi hé. Đợi thích ứng được với ánh sáng trong phòng, đôi con ngươi đảo quanh, cô mới phát hiện ra đây là bệnh viện. Cô quay đầu lại, ánh mắt chạm ngay phải mái tóc đen nhánh của anh. Ôn Hành Viễn gục trên mép giường, ngủ thiếp đi.

Muốn đưa tay sờ đầu anh, lại phát hiện ra bàn tay đã bị anh nắm chặt, tầm mắt trở lại người anh, cô khẽ cười.

Mở mắt ra là có thể nhìn thấy anh, thật tốt.

Ôn Hành Viễn bị hành động nhỏ của cô đánh thức, hơi giật mình rồi mới lấy lại tinh thần, “Em tỉnh rồi à, Tiểu Nhan?” Giọng nói khàn khàn đầy vẻ vui mừng, anh đưa tay sờ trán cô, xác định cô đã hạ sốt, anh mới nhìn cô cười, “Bảo bối của anh đúng là con lợn con, ngủ tít thật đấy.”

Mượn ánh sáng từ bóng đèn trong phòng, Si Nhan nhìn rõ vẻ ủ dột trên gương mặt tuần tú của anh, cô xót xa nói: “Anh về nghỉ đi, còn chưa khỏi hẳn mà.”

Yêu chiều véo nhẹ mũi cô, anh khẽ nói, “Anh phải ở đây cùng em, cho em đỡ không nghe lời, không để anh yên tâm một chút nào.” Thấy cô bĩu môi, anh cúi xuống, nói nhỏ vào tai cô, “Không có em bên cạnh, làm sao mà anh ngủ được?”

Liếc anh một cái, cô khép lại hàng mi dày, cúi đầu gọi anh, “Hành Viễn...”

Giọng nói nhỏ nhẹ nhưng mơ hồ đọng đầy nỗi bất lực, khiến lòng anh mềm nhũn. Dịu dàng hôn cô, anh đáp lời, “Anh ở đây, em yêu. Bất kể lúc nào anh cũng ở cạnh em, vĩnh viễn.”

Vĩnh viễn! Vĩnh viễn có xa lắm không? Họ, có thể không?

Cô im lặng, cũng đoán ra là anh đã biết bệnh tình của mình.

Anh không nhắc lại, chỉ yên lặng nhìn cô.

Rất lâu sau, Si Nhan mới khẽ nói: “Anh đừng trách em được không? Em không cố ý giấu anh, em...”

“Chỉ cần từ nay về sau em nghe lời, anh sẽ xóa bỏ khoản nợ này, được không?” Anh cố đánh mặt, nửa là răn dạy, nửa là xót xa.

Cô cười, một giọt nước mắt lặng lẽ trào ra, thấm vào gối, “Anh nói xem, cầu nguyện với sao băng, liệu có thành sự thật không?”

“Đương nhiên rồi.” Anh lau nước mắt cho cô, giọng điệu vô cùng kiên định.

Cô nhìn anh với vẻ khác lạ, “Thế anh đã từng cầu nguyện gì chưa?”

Lặng im chốc lát, Ôn Hành Viễn cố gắng đứng dậy, lật một góc chăn ra rồi nhẹ nhàng nằm cạnh cô, nghiêng người ôm cô vào lòng, “Mỗi người đều có một người để mình bảo vệ, thế nên, bố mẹ hay anh trai đều không nhất thiết cần anh quan tâm, anh chỉ mong được ở bên người mình yêu đến già.” Cúi đầu chạm trán với cô, anh nói: “Anh chỉ muốn ở bên em.”

Dụi vào lòng anh, cô khẽ nói: “Em muốn anh yêu em.”

“Đồ ngốc, đương nhiên là anh yêu em rồi.”

“Vậy anh có thể yêu em bao lâu?” Cô làm nũng hỏi anh, thật ra trong lòng đã có đáp án. Nếu như nói trên đời này sẽ có người đi cùng cô đến tận cùng con đường, cô tin chắc rằng đó chính là anh. Cho dù có một ngày phải đối mặt với sự chia cách, cô cũng sẽ nhớ, có một người đàn ông tên Ôn Hành Viễn đã yêu cô, yêu cô rất lâu, lâu đến nỗi cô không thể đo đếm bằng thời gian được.

Nhắm mắt lại, nén dòng nước mắt, một lúc sau, anh khàn khàn nói: “Rất lâu, đến khi trời đất hoang tàn!”

Xoay người nép vào lòng anh, cô đưa cánh tay mới truyền nước xong ôm thắt lưng anh, im lặng không nói gì.

Anh nói sẽ yêu cô đến khi trời đất hoang tàn, nhưng họ cũng không biết, đến lúc đó là bao lâu. Nếu như sự sống chấm dứt, tình yêu, phải tiếp tục thế nào đây?

Lẳng nghe nhịp tim ổn định của anh, cô nhắm mắt lại, dần dần thiếp đi. Khi cô tỉnh lại một lần nữa, trời đã sáng hẳn, cơn mưa dai dẳng cũng đã tạnh, phía chân trời hiện lên cầu vồng bảy sắc. Cô mở mắt nhìn bốn phía, Ôn Hành Viễn không còn ở đây, chỉ có Si Hạ ngồi trên chiếc salon nhỏ, anh mặc một bộ âu phục tối màu.

“Anh...” Cô khẽ gọi, vì một đêm sốt cao nên giọng nói khàn hẳn đi. Cô hoảng hốt cảm giác rằng cuộc nói chuyện với Ôn Hành Viễn chỉ là một giấc mơ.

Nghe thấy tiếng cô, Si Hạ đứng dậy, thong thả đến cạnh giường, nhẹ nhàng vén tóc trên trán cô ra rồi nói: “Tỉnh dậy rồi, dọa anh sợ chết khiếp.” Nhìn gương mặt tái nhợt của cô, Si Hạ xót xa, giọng nói mềm nhẹ hẳn, “Có khát không? Muốn uống nước không?”

Cô lắc đầu, ánh mắt hướng ra phía ngoài cửa sổ. Si Hạ hiểu ra ngay, véo khẽ má cô, “Hành Viễn về nhà thay quần áo rồi, một ngày một đêm không ngủ, sợ em tỉnh dậy chê cậu ấy. Chắc là sắp quay lại rồi đấy.”

Cô cười, gương mặt tái nhợt chợt ửng đỏ. Cô oán thán: “Em còn đang thấy lạ là anh mặc nghiêm chỉnh thế làm gì, có phải có hẹn với chị dâu không?” Thấy anh cười, cô lại nói tiếp: “Nếu có thì đi nhanh đi, đừng ở đây quấy rầy em.” Vừa nói, cô vừa cố ý nhắm mắt lại.

Si Hạ khẽ cười, nhưng trong tim lại như có dao cứa, anh không nói được gì, lúc này, một lời an ủi cũng là rất khó.

“Để Viễn Đăng thay quần áo cho em nhé, không thể mặc áo bệnh nhân đi đăng ký được phải không?” Si Hạ nói.

Si Nhan quay đầu đi, không nói gì.

Ôn Hành Viễn về nhà thay một bộ âu phục, rồi mang đến cho cô một bộ phù hợp. Hôm nay là ngày họ định đi đăng ký kết hôn, anh nói, không thể hoãn lại vì bệnh của cô.

“Si Nhan, mình đến giúp cậu, cậu xem, Ôn Hành Viễn chưa khỏi hẳn, không thể mệt quá được.” Tạ Viễn Đăng cố thuyết phục cô, “Đợi đăng ký xong, anh Si Hạ đưa hai người về nghỉ ngơi, dù sao cậu cũng hạ sốt rồi, không cần ở lại bệnh viện nữa.”

Cô không nói gì, cứng đầu nhắm mắt. Mọi chuyện tới quá nhanh, vượt qua cả khả năng ứng phó của cô. Chu kỳ sinh lý của cô bị chậm, cô biết mình đã có thai, còn chưa kịp nói với anh tin mừng này thì mọi chuyện đã lại về xuất phát điểm.

Ôn Hành Viễn đặt bộ váy xuống, ý bảo Si Hạ và Tạ Viễn Đăng ra ngoài chờ. Đến khi cửa được đóng lại, anh mới ngồi xuống cạnh giường, chăm chú nhìn cô, giọng nói rất khẽ, “Không phải đã bàn là hôm nay đi đăng ký à, sao lại đổi ý rồi? Anh cũng đã thay bộ lễ phục em chuẩn bị rồi này, em xem có đẹp trai không?”

Anh không mở miệng thì không sao, anh vừa nói, nỗi chua xót lại trào ra, nước mắt cũng như muốn chảy xuống ào ạt, cô cố nén nước mắt lại, nhìn anh, nức nở nói: “Em không đổi ý, em chỉ hy vọng gả cho anh vào lúc khỏe mạnh.”

Anh cười khổ, nụ cười chua xót. Tìm được tay cô, anh nắm thật chặt, “Đồ ngốc, chỉ là chút bệnh thôi mà, khỏe lại là chuyện sớm muộn thôi. Hơn nữa, anh có nói không cần em không? Bây giờ em là vợ anh, là vợ của Ôn Hành Viễn, chỉ có một mà thôi.”

Trái tim run rẩy, cô nắm tay anh, “Em cũng muốn ở bên anh cả đời, cả đời được anh yêu thương, đến lúc mình già, em vẫn có thể làm nũng với anh, có thể nắm tay anh ngắm mặt trời mọc rồi lặn. Nhưng mà, anh cũng nói là em có bệnh, chờ em khỏi bệnh rồi kết hôn...vẫn chưa muộn mà...” Giọng nói của cô xuống thấp dần, như thể đang dần mất đi niềm tin. Rốt cuộc, cô cũng ý thức được sự yếu đuối của mình, thật ra, cô cũng không mạnh mẽ như mình tưởng tượng.

Ôn Hành Viễn chỉ cảm thấy sâu trong tim một nỗi đau nhói, chút ngọt ngào bị phá tan thành vụn nhỏ và bị gió cuốn đi trong nháy mắt.

Càng nắm chặt, bàn tay càng lạnh lẽo, anh không chịu bỏ cuộc, “Hôm nay anh muốn em danh chính ngôn thuận trở thành vợ anh.” Nhẹ nhàng đỡ cô dậy, anh ôm cô vào lòng, để gương mặt cô áp vào ngực. Anh cúi đầu nói bên tai cô: “Tiểu Nhan, lấy anh đi, ngay hôm nay.”

Nghe thấy tiếng nói êm ái của anh, Si Nhan khóc nức nở, bàn tay nắm chặt lấy vạt áo vest của anh, vùi mặt vào lòng anh.

Cô tưởng rằng có thể mỉm cười đối mặt, cô tưởng rằng mình đủ dũng cảm, mà khi đối mặt với sự dịu dàng của anh, tất cả những kiên cường đều tan tành. Rốt cuộc, phải làm thế nào cho đúng đây? Cô yêu anh, cô không muốn xa anh, nhưng cô không biết có thể kề vai bên anh cả đời hay không, cô rất sợ.

Ôn Hành Viễn vậy cô trong vòng tay, giọng nói trầm thấp phiêu diêu quanh tai cô. Cô không nhìn thấy vẻ mặt anh nhưng lại có thể cảm nhận được nỗi đau của anh, so ra còn đau đớn hơn cô rất nhiều.

“Tiểu Nhan, tâm nguyện cả đời anh là lấy được em, mười năm rồi.” Ôm chặt cô, anh khẩn cầu, “Đừng cự tuyệt anh, đừng nhẫn tâm như vậy.”

“Hành Viễn...” Cô ghen ngào, không cách nào nói trọn vẹn một câu.

“Em yêu anh không?” Anh hỏi cô, đưa tay lau đi giọt nước mắt trên mặt cô.

Cô cắn chặt môi, không muốn đáp lại.

“Em yêu anh không?” Anh hỏi lại, cố ý bỏ qua sự ngán ngán của cô.

Si Nhan vẫn im lặng.

Khẽ hôn lên đỉnh đầu cô, anh nhắc lại lần nữa, “Có yêu anh không, hả?”

Thấy cô không chịu nói, anh cười chua chát, ôm cô và dỗ dành, “Nào, nói là em yêu anh đi, rất yêu, rất yêu. Ngoan nào, đừng xấu hổ, nói em yêu anh, chỉ yêu mình anh thôi.”

Si Nhan mềm lòng, ôm cổ anh, nước mắt rơi như mưa.

Giọt lệ nóng bỏng thấm qua áo sơ mi ngấm vào làn da trước ngực anh, nóng đến nỗi khiến tim anh buốt nhói. Một lúc sau, anh nghe thấy cô nói: “Em yêu anh! Em yêu anh! Hành Viễn, em chỉ yêu mình anh!”

Nở một nụ cười vui sướng, Ôn Hành Viễn vuốt mái tóc dài của cô, dịu dàng mà kiên định nói: “Anh biết em yêu anh, chỉ yêu mình anh! Không có lý do nào mạnh hơn tình yêu cả, chúng ta phải kết hôn thôi.”

79. Chương 79

Chú rể tuần tú, cô dâu thùy mị. Ngày hôm nay, Ôn Hành Viễn và Si Nhan là cặp đôi nổi bật nhất ở Cục dân chính.

Cuối cùng thì cô cũng trở thành vợ anh, cuối cùng thì anh cũng cưới được cô rồi.

Đi qua những ngày ngày dài, những ngày chờ đợi mỗi mòn, cuối cùng, họ cũng được tay trong tay!

Lúc ký tên, cả hai người đều rơm rớm nước mắt. Ngón tay hơi run rẩy, Si Nhan dứt khoát viết tên mình xuống. Anh cầm tay cô, rướn người hôn lên má cô, nhẹ nhàng như nhung, sau đó anh dịu dàng nói: “Em

yêu, từ giờ phút này, em không còn một mình nữa rồi, chúng mình là người một nhà rồi. Bất luận trải qua việc gì, anh cũng sẽ ở bên em, em phải dũng cảm lên, chúng ta nhất định có thể chiến thắng bệnh tật.”

Nắm lấy bàn tay dày rộng, Si Nhan gạt đầu, nước mắt lăn dài. Cô dựa vào lòng anh, “Em sẽ không buông tay, em sẽ không bỏ rơi anh!”

Ôn Hành Viễn quay mặt đi, ôm cô càng chặt hơn.

Nhược Ngưng cũng khóc, Đường Nghị Phàm ôm lấy cả vai cô, hốc mắt ươn ướt.

Tạ Viễn Đằng xoay người vùi đầu vào lòng Si Hạ, giọt nước mắt nóng hổi thấm vào ngực anh.

Ngay lúc này, họ cũng thấy rất mơ hồ, họ không hiểu, tại sao hai người yêu nhau muốn bên nhau cả đời lại khó đến vậy. Thiên trường địa cửu là gì, sánh cùng trời đất là gì? Chỉ xoay người đi là đã tan thành mây khói, nhất là sinh mệnh con người, không ai nỡ giữ mãi được.

Con người, sao lại yếu đuối như vậy!

...

Bước ra khỏi Cục dân chính, cả nhóm đến thẳng studio. Bộ váy cưới mà Ôn Hành Viễn đặt cho Si Nhan đã được chuyển từ Pháp về, đó là bộ váy thuần một màu trắng tinh khiết được may thủ công, là bộ váy cô dâu anh chuẩn bị cho người anh yêu nhất.

“Đi thay đi, mình sẽ chụp ảnh với áo cưới.” Ôn Hành Viễn buông tay cô ra, cười dịu dàng.

Trong phòng thay đồ, Si Nhan ôm bộ váy trắng trước ngực, cúi đầu khóc nức nở.

Hôn lễ là ngày cô trông mong từ lâu. Từng nghĩ rằng người đưa cô bước trên thảm hồng là Hàn Nặc, năm tháng qua đi, tình yêu giữa họ đứt đoạn, người ở cạnh cô bây giờ là Ôn Hành Viễn. Cô yêu anh, nhưng, ngày được gả cho anh, trong lòng cô lại trào lên nỗi chua xót khôn cùng.

“Hành Viễn, nếu có thể, em muốn bên anh cả đời!” Cô vùi mặt vào váy cưới, giọt nước mắt nóng bỏng đọng trên hạt ngọc được đính kèm váy, một giọt rồi lại thêm một giọt nữa.

Nhược Ngưng ngẩng đầu, mở to mắt, cổ nén lệ lại, run rẩy nắm tay cô và nghẹn ngào nói: “Nhan Nhan, chúng ta đều phải kiên cường, không thể gục ngã dễ dàng như thế được, rồi sẽ qua thôi, rồi sẽ chỉ là quá khứ thôi.”

Si Nhan ngẩng đầu, không biết là nước mắt làm mờ tầm nhìn hay do thị lực giảm, cô không thấy rõ khuôn mặt Nhược Ngưng, chỉ nắm chặt tay cô ấy một lúc, không nói câu nào.

“Si Nhan, nghĩ xem, người đàn ông ngoài kia yêu cậu biết bao, bất luận thế nào cũng không được bỏ cuộc.” Tạ Viễn Đằng chưa xót, cố kìm nén để không khóc, kiên định an ủi cô.

Nhược Ngưng đưa tay lau nước mắt cho cô, nhưng lại không nén được nước mắt của mình, “Nhan Nhan, dù kết quả thế nào đi nữa, có anh ấy ở bên cạnh một ngày thôi cũng đáng để tươi cười đối mặt rồi, dù cuối cùng...cuối cùng, chúng ta không thắng được vận mệnh, nếu thế thì cậu vẫn phải nhớ kỹ, có một người đàn ông tên là Ôn Hành Viễn yêu cậu, sống cả đời cũng chỉ yêu cậu. Như vậy thì không còn gì tiếc nuối nữa.”

Nghe vậy, Tạ Viễn Đằng bật khóc, nước mắt đôi dòng chảy qua cằm xuống mu bàn tay, cô cũng không nói được câu nào.

Si Nhan ôm Nhược Ngưng, khóc dầm dết, một lúc sau mới nghẹn ngào: “Nhược Ngưng, nếu còn yêu thì đừng ép bản thân phải hận anh ấy nữa. Mình biết, anh ấy đau, cậu còn đau hơn. Có thể khỏe mạnh bên nhau đã không dễ dàng rồi, đừng đợi đến lúc yếu rồi mới hối hận, lúc đấy muộn lắm.”

Nhược Ngưng cũng ôm cô, khóc thất thanh. Đường Nghị Phàm, người đàn ông khiến cô chỉ nghĩ đến thôi đã nhói đau. Họ yêu nhau, rõ ràng là anh yêu cô, nhưng sao lại làm tổn thương cô? Tại sao họ lại đến bước này? Khi cô đưa đơn ly hôn đã có chữ ký, anh không do dự mà đưa tay xé tan thành. Ngày nào anh cũng đến căn hộ đưa thuốc bổ cho cô. Thậm chí, hai hôm trước cô đến thẳng, anh đun cho cô một bát canh gừng đường đỏ, cô vừa khóc vừa hắt bát canh vào người anh, anh không tránh mà lặng lẽ ôm cô, không ngừng nói xin lỗi. Vì tiện đường nên An Tử Vi đón cô tan ca, vừa lúc cô thấy xe của anh đang tiến đến, cô không

do dự liền vào xe của anh ta. Lúc xuống xe, cô mới phát hiện ra khuôn mặt mình đầm nước mắt, còn người đàn ông kia đang ngồi xổm trước cửa nhà, trông bất lực như một đứa trẻ.

Trước khi ra nước ngoài, Trương Nghiên đến tìm cô, cô ta nói: “Quý Nhược Ngưng, tôi chịu thua, tôi tìm trăm phương ngàn kế để anh ấy trở lại bên mình, nhưng vẫn không thể nào có được trái tim anh ấy. Tôi nghĩ rằng anh ấy sẽ không yêu ai, tôi chỉ muốn ở cạnh anh ấy, vậy mà cũng không được.” Trương Nghiên khóc, cô ta ôm mặt, nói thì thào: “Tại sao anh ấy lại không yêu tôi, tại sao...”

Đêm đó, cô thức trắng. Trong căn phòng tối om, cô cuộn mình trên ghế salon, lòng rối bời.

Hà tất phải thế! Cô kiên trì vì cái gì, cô muốn anh phải thế nào?

Thỏa hiệp đi thôi! Tha thứ đi thôi! Trong khoảng thời gian này, mấy câu đó cứ ong ong trong đầu cô. Đến giờ, cô mới biết, đó không phải là lời tự an ủi mình, không phải là lời khuyên của bạn thân, mà là tiếng gọi của tình yêu.

Thì ra, mỗi tế bào trong cơ thể cô đều đang kêu gào, thì ra, cô yêu anh đến nhường ấy!

Nhìn hai người phụ nữ ôm nhau khóc, tâm tình Tạ Viễn Đằng cũng xuống dốc. Cô lão đảo đứng dậy, đẩy cửa bước ra ngoài. Si Hạ thấy hai mắt cô đỏ hoe thì liền ôm cô. Cô ôm cổ anh, vừa khóc vừa nói: “Si Hạ, đừng rời bỏ em.”

“Không rời bỏ!” Si Hạ siết cánh tay lại, ôm ghì cô trong lòng, giọng điệu vô cùng kiên định.

Đường Nghị Phàm thở dài, đứng dậy, đi đến bên cửa sổ châm thuốc lá.

Ôn Hành Viễn lẳng lặng ngồi yên một chỗ, ánh mắt phóng ra ngoài cửa sổ. Dường như những chuyện đang diễn ra không liên quan gì đến anh, anh vẫn trầm mặc, không nói gì.

Thế giới này có nhiều nỗi khổ, khiến người ta mệt mỏi, khiến người ta đau đớn. Có khi một người đang ở cạnh mình, chỉ qua một giây ngắn ngủi, mọi chuyện đã đổi thay. Ngọt ngào và hạnh phúc đến, có thể sẽ biến mất trong phút chốc, trong vòng vây của tịch mịch cô liêu, người ta lại khao khát không khí náo nhiệt, dường như ở xó xỉnh nào cũng chôn giấu một bí mật mà chúng ta không hiểu được. Sống cả đời cũng không biết ý nghĩa cuộc sống, cũng không biết rốt cuộc mình muốn gì, tới khi tĩnh tâm suy ngẫm thì trong lòng chỉ còn lại nỗi bi thương sâu thẳm.

Tất cả, thật ra đã muộn!

Ánh đèn sáng chói được bật lên. Si Nhan ôm cổ Ôn Hành Viễn, cười e lệ, khuôn mặt thanh tú hiện lên vẻ quyến rũ, tươi tắn. Ôn Hành Viễn ôm eo cô, hai mắt khép hờ, hôn lên môi cô. Nhiếp ảnh gia nhanh tay chụp lại khoảnh khắc hạnh phúc này.

Trên đường về nhà, Si Nhan tựa đầu vào vai Ôn Hành Viễn. Anh ôm vai cô, nghiêng đầu hôn lên tóc cô rồi nhẹ giọng nói: “Mình kết hôn rồi!”

Cô khẽ cười, ôm cánh tay anh làm nũng: “Ôn Hành Viễn, anh nợ em một lễ cưới đấy nhé, chờ em khỏi bệnh, phải làm bù.”

“Được, sẽ bù.” Anh xót xa, cũng cảm nhận được nỗi khổ tâm của cô.

Trở lại căn hộ, Ôn Hành Viễn nói chuyện điện thoại với Ôn Hành Dao. Anh hỏi thăm tình hình chuẩn bị bên Mỹ. Sau khi kết thúc, anh thấy Si Nhan đang đeo tạp dề bận rộn trong bếp. Anh cố gắng đứng dậy, chậm chạp bước đến gần cô rồi ôm eo cô, tỉ mỉ cầm lên vai cô, “Gớm nhỉ, biết nấu cơm cơ á?”

Bàn tay nhỏ đặt lên trên mu bàn tay anh, cô nghiêng đầu chớp mắt với anh mấy cái, “Quà cưới.”

Anh cười, xoay người cô lại rồi trao cho cô nụ hôn nồng nàn. Thu chặt tay lại, ôm cô vào lòng, anh khẽ nói: “Bà xã...”

Khóe môi Si Nhan hiện lên nụ cười chua xót nhưng cũng ấm áp, cô ôm thắt lưng anh, cũng dịu dàng đáp lại một tiếng, “Ông xã!”

Ôn Hành Viễn ôm ghì lấy cô, hốc mắt cay xè. Anh thầm cầu xin trong lòng: Tiểu Nhan, đừng rời bỏ anh, vĩnh viễn đừng rời bỏ anh!

Nụ hôn đầy dứa hồi lâu, không hề có chút mùi vị dục vọng, chỉ có trù mến, triền miên. Một lúc sau, Si Nhan dựa trước ngực anh, nũng nịu oán thán, “Anh ôm chặt quá làm em không thở nổi rồi đây này.”

Kéo cô ra, anh yên lặng ngắm nhìn cô dưới ánh đèn vàng vọt, còn cô cũng nhìn anh, hai người cùng nhoẻn miệng cười.

Lúc Ôn Hành Viễn bị cô gọi ra khỏi phòng, anh nhất thời không thích ứng được với thứ ánh sáng mờ mờ. Trên bàn có mấy ngọn nến, khi cô xoay người lại, ánh nến hắt lên mặt cô, ánh mắt chuyên chú không thay đổi, sáng như ánh trăng soi dưới mặt nước.

“Anh lợn, sinh nhật vui vẻ! Anh lợn, sinh nhật vui vẻ!” Si Nhan bưng một bát mì, vừa hát bài sinh nhật vừa đi đến trước mặt anh, rồi cúi người hôn lên má anh một cái, “Sinh nhật vui vẻ, Hành Viễn!”

Ôn Hành Viễn mím môi, cảm xúc hỗn độn, không nói thành lời. Đây là lần đầu tiên Si Nhan làm sinh nhật cho anh, thậm chí là lần đầu tiên nhớ sinh nhật anh. Mấy năm trước, anh cũng được đón sinh nhật cùng cô, chỉ có điều, khi ấy, cô không biết là ngày gì, hai người chỉ như hai người bạn cùng nhau ăn cơm mà thôi.

“Tiểu Nhan!” Lăng lăng nhìn cô hồi lâu, đến khi cô xếp đồ ăn cho anh, anh mới chợt gọi.

Si Nhan cười, đứng phía sau ôm cổ anh, cọ cọ chóp mũi lên má anh, nũng nịu nói: “Vợ anh học lâu lắm rồi, thất bại N+1 lần, vất vả lắm mới làm được một bàn này, anh nhất định phải nể mặt vợ anh, không thể phá hỏng nhiệt huyết của vợ anh được.”

Nghiêng đầu hôn lên má cô, anh cười dịu dàng. Anh lại chợt nhớ đến lúc mình nằm viện, cô đã nhờ dì giúp việc dạy nấu canh, hai tay xây xước đủ kiểu, khiến anh vô cùng xót ruột. Kéo tay cô lại kiểm tra, quả nhiên tay trái có một miếng băng dán, anh nhú mày, khẽ trách: “Đã thế còn đòi trở tài.”

“Bị nhẹ mà, không chảy giọt máu nào luôn, tại vì muốn anh xót ruột thôi mà.” Si Nhan cười hì hì, vẻ mặt lơ đãng. Cho tới nay, cứ khi nào hai người ở cạnh nhau thì đều là Ôn Hành Viễn xuống bếp, từ khi anh bị thương, cô về nhà học nấu ăn theo sách, thỉnh thoảng sang nhà chính học dì giúp việc. Hơn hai tháng trời, đầu tư bao nhiêu tài liệu, rốt cuộc cô cũng có thể hoàn thành một bàn đồ ăn Tây, vào đúng ngày đăng ký kết hôn, đúng sinh nhật anh.

“Thế nào? Ăn được không anh?” Si Nhan nhìn Ôn Hành Viễn chằm chằm, có chút căng thẳng.

Ôn Hành Viễn nhai rồi lại nhai, còn không nhượng mắt lên, vẻ mặt rất hưởng thụ, “Không tệ!”

“Thật không?” Dường như Si Nhan không tin, không phải cô không biết anh kén ăn, nếu không cũng chẳng tự học nấu ăn làm gì.

Si Nhan xắt một miếng thịt bò, bỏ vào miệng, “Để xem nào...” Nhai hai cái, cô cau mày nhở ra, “Anh còn dám nói không tệ? Không sợ bị ngộ độc à?” Cô ảo não đặt dao đĩa xuống, vẻ mặt chán chường, khẽ tì cằm trên mép bát. Rõ ràng đã thử mấy lần rồi, tuy rằng không thể so với anh được, nhưng hôm nay thì quá kinh khủng. Thịt đã dai, lại còn vẫn nguyên mùi hôi thịt bò, quá thất bại!

Ôn Hành Viễn nhìn dáng vẻ ủ rũ của cô, cười ôn hòa rồi ôm cô, “Em làm mà, cho vào miệng đã thấy ngon!” Ngữ khí rất chân thành, không có chút khoác lác.

Si Nhan ôm thắt lưng anh, vô cùng áy náy, “Em chỉ muốn nấu cho anh một bữa cơm ra hồn, thế mà cũng không làm được.”

Anh hôn lên tóc cô, giọng nói giàu từ tính vang lên bên tai cô, “Từ từ sẽ được, sau này anh sẽ dạy cho em. Em cũng biết là ông xã em tính thông đủ thứ mà, không thu học phí của em, giảng dạy tận tình, đủ thành ý rồi chứ hả?”

Cô cười gật đầu, nhìn khuôn mặt điển trai của anh mà cảm thấy ấm áp trong lòng.

Cả bàn mỹ thực mà Si Nhan chuẩn bị cho sinh nhật của Ôn Hành Viễn chỉ có đúng bát mì là ăn được. Về phần mùi vị thế nào, có lẽ chỉ Ôn Hành Viễn mới biết. Anh cúi đầu, chậm rãi ăn hết sạch, không thừa một sợi.

Đến phút cuối, Si Nhan lấy ra món quà đã chuẩn bị từ trước, một chiếc đồng hồ kiểu nam nhưng cùng một cặp với chiếc cô đang đeo trên tay. Dựa vào lòng anh, cô thì thảo, “Hành Viễn, hãy nhớ từng phút từng giây mình ở cạnh nhau...”

80. Chương 80

Trong lúc ngủ say, Si Nhan nghiêng đầu sang một bên, mái tóc dài xõa tung trên gối. Cô vô thức dựa vào lòng anh. Ôn Hành Viễn gối lên một cánh tay, mượn ánh trăng mờ để nhìn rõ cô, trùi mền vuốt ve khuôn mặt cô, quyến luyến mà dịu dàng. Khóe môi gợn lên một nụ cười chua xót, anh cúi đầu khẽ hôn cô.

Khẽ nói mớ một câu, Si Nhan lại trở mình. Kéo cô vào lòng, đặt tay lên bụng cô, anh thì thầm, “Tiểu Nhan, anh nên làm gì đây? Anh muốn em ở lại bên anh, anh không chịu được nếu mất em!” Hai mắt ươn ướt, bất chấp việc cô có thể sẽ tỉnh lại, anh ôm chặt cô, “Anh biết em muốn giữ con lại, nhưng anh không thể để em mạo hiểm được, anh rất sợ.”

Người kiên cường và cô chấp như Ôn Hành Viễn cũng trở nên yếu đuối vào lúc này. Chưa có thử thách nào chưa trải nghiệm, nhưng đối mặt với sự sống chết của Si Nhan, đối mặt với đứa con còn chưa thành hình, anh thật sự bất lực. Anh biết Si Nhan muốn giữ lại đứa con này, anh biết cô chưa dám đề cập vì sợ anh sẽ muốn cô bỏ nó đi.

Hôm nay là ngày họ đăng kí kết hôn. Đợi mười một năm, cuối cùng, cô cũng đã là vợ anh. Rõ ràng là anh nên cảm thấy hạnh phúc, nhưng trái tim không thể không chế được cơn đau, như thể có một lưỡi dao đang cứa qua tim anh, đau buốt vô cùng.

Mọi nỗi vui sướng đều bị xóa mờ, buồn đến nỗi không thể buồn hơn, chỉ vì bệnh của cô.

Hôm nay, không hề thích hợp để nói chuyện con cái, mấy lần lời nói đến cửa miệng, anh lại nuốt trở vào.

Trước khi ngủ, cô kéo tay anh đặt lên bụng mình, dường như muốn nói gì đó. Nhưng anh nhanh chóng đánh trống lảng, hôn lên vành tai xinh xắn của cô rồi dỗ: “Ngủ đi em yêu, ngoan nào.”

Si Nhan nép vào lòng anh, không nói gì nữa. Cả căn phòng yên tĩnh chỉ còn lại tiếng hít thở khe khẽ của hai người. Ôn Hành Viễn cố để không mở lời khuyên nhủ cô, chỉ im lặng khiến cô tưởng anh đã ngủ. Một lúc sau, anh nghe thấy cô khẽ nói, “Hành Viễn, em muốn sinh con...”

Anh vẫn nằm im như đã ngủ, nhưng hốc mắt ướt nhoe.

Ba ngày sau, Cao Các trở về từ nước ngoài, vội tiến hành kiểm tra cho Si Nhan. Sau đó, Nhược Ngưng đưa cô về nhà, còn Si Hạ và Ôn Hành Viễn ngồi trong văn phòng của Cao Các nói chuyện đến tận chiều. Lúc về, họ vẫn giữ được sắc mặt bình tĩnh.

“Tốt nhất là nên phá thai trước, nếu giữ, mổ nào sẽ ảnh hưởng cực kỳ lớn đến đứa bé.” Cao Các xem bệnh án, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Nếu như hai người muốn giữ lại đứa bé, cũng không phải là không thể, có điều là hơi mạo hiểm. Có thể sinh mổ ở tháng thứ tám, như vậy tương đối an toàn ẹ bé, cũng có thể rút ngắn thời gian chờ đợi, để cô ấy nhanh chóng làm phẫu thuật nào.”

“Cơ hội thành công chỉ có năm mươi phần trăm, nếu đợi thêm tám tháng nữa, mình sợ là tình trạng của cô ấy...” Ôn Hành Viễn định nói tiếp lại thôi.

“Thể chất mỗi người không giống nhau.” Cao Các vỗ vai anh an ủi, “Đừng nóng vội, chờ có kết quả kiểm tra xong chúng ta sẽ bàn tiếp. Có thể cơ thể cô ấy chưa thích hợp để phẫu thuật, nếu vậy thì có thể giữ đứa bé lại.”

“Mọi chuyện phải lấy sức khỏe của cô ấy làm đầu, những chuyện khác có thể hy sinh được.” Ôn Hành Viễn nhíu mày, khó khăn lắm mới lên tiếng một cách kiên định được.

Cao Các nhìn khuôn mặt cương nghị của anh, trong lòng cũng thấy buồn rầu. Chờ đợi từng ấy năm mà kết quả lại như vậy sao? Ông trời thật tàn nhẫn.

Cuộc sống đột nhiên tĩnh lặng lại. Mấy ngày đợi kết quả, Ôn Hành Viễn chỉ ở nhà với Si Nhan. Ban đêm, cô rất khó vào giấc, lại bởi đang mang thai nên không được uống thuốc, anh nhẫn nại nói chuyện cùng cô rồi dỗ cô ngủ.

Si Nhan đã bắt đầu ốm nghén, gần như ăn gì nôn ấy. Ôn Hành Viễn xót ruột, nhưng lại không thể làm được gì. Nhìn cô ủ rũ nằm trong lòng, anh xót xa, lại không nhịn được mà lên tiếng: “Tiểu Nhan, nếu như, anh chỉ nói là nếu như sức khỏe của em có thể làm phẫu thuật ngay, mình bỏ đứa bé này đi được không?” Anh rất muốn có con, nhưng anh càng muốn cô được bình an hơn. Phải cân nhắc giữa hai người, anh chỉ có thể chọn cô, mình cô mà thôi.

Si Nhan cứng đờ người, từ từ nhắm mắt lại, dựa vào ngực anh, không nói gì.

Ôm cô chặt thêm, anh nhẹ nhàng nói: “Mình còn trẻ, đợi em khỏe rồi mình lại có con, được không?” Thấy cô không nói gì, Ôn Hành Viễn tưởng cô mềm lòng nên tiếp tục nói: “Anh Hành Dao đã sắp xếp ổn thỏa bên Mỹ rồi, đợi ở đây có kết quả, mình sẽ...”

“Em muốn sinh con!” Si Nhan ngắt lời anh, rời khỏi vòng tay anh. Nhìn vào mắt anh, cô nức nở: “Em muốn sinh con!”

“Ngoan nào, Tiểu Nhan!” Nắm tay cô đặt trước ngực mình, anh nói: “Em thông cảm cho anh một chút được không? Nếu em bỏ lỡ cơ hội chữa trị, anh sẽ hối hận cả đời.” Nhìn đôi mắt rưng rưng của cô, Ôn Hành Viễn hạ giọng, “Nếu em có mệnh hệ gì, anh thật sự không chịu được!”

Nước mắt của Si Nhan nhỏ xuống mu bàn tay anh. Cô cắn chặt môi, mãi sau vẫn không nói được thành lời, chỉ trầm mặc rút tay ra rồi xoay người bỏ đi.

“Tiểu Nhan?” Ôn Hành Viễn đuổi theo, nhưng cô lại yên lặng đóng cửa phòng ngủ, mặc cho anh gọi thế nào cũng không chịu mở cửa.

Nghe thấy tiếng khóc trong phòng, tim anh như bị dao cứa. Tì trán vào cửa, anh gọi cô: “Tiểu Nhan, mở cửa cho anh đi.”

Si Nhan không thưa, cứ ngồi yên dưới sàn nhà, suy nghĩ thất thần. Thân thể của mình, mình biết rõ, bệnh ngày càng nặng, cô biết. Cô có thể hiểu rằng Ôn Hành Viễn không muốn mất cô, nhưng cô có sự kiên trì của mình, cô không muốn trải qua nhiều khó khăn mà anh lại về hai bàn tay trắng. Về chuyện khác, cô muốn cố cũng không được, mà cũng không muốn cố nữa.

Nhược Ngưng đến lúc tối muộn, rốt cuộc thì Si Nhan cũng chịu mở cửa. Cô gục xuống mép giường, vùi mặt vào hai lòng bàn tay.

“Nhan Nhan...” Nhược Ngưng gọi cô, ôm chầm lấy bả vai gầy của cô. Vì mất ngủ một thời gian dài, cô gầy đi rất nhiều. Nhược Ngưng nghẹn ngào, “Đừng như vậy, Nhan Nhan.”

“Nhược Ngưng, nếu mình chết, đứa bé có thể an ủi anh ấy!” Cổ họng Si Nhan nghẹn lại, lúc ngẩng đầu, sắc mặt cô đã tái nhợt, “Mình không muốn để anh ấy chờ đợi mười một năm, mà cuối cùng lại là công dã tràng.”

“Giữ lại đứa bé thì không phải là công dã tràng? Anh yêu em mười một năm, đợi em mười một năm, chẳng lẽ lại chỉ vì muốn có một đứa bé? Người không còn, anh lại có đứa bé, bàn tay trống rỗng hỏi có ích gì?” Ôn Hành Viễn đứng cạnh cửa, hai mắt phấp phất máu, anh khẽ gầm: “Tiểu Nhan, em có biết cái gì gọi là tình yêu không? Em có biết anh yêu em thế nào không? Em cho rằng như vậy gọi là vĩnh viễn sánh cùng trời đất ư? Một mình sánh cùng trời đất ư? Nếu thế, nếu đến cuối cùng vẫn là như vậy, anh thật sự hy vọng mình chưa từng yêu em!”

Đường Nghị Phàm đè bả vai anh xuống, ngăn anh khỏi kích động. Giọng nói của Ôn Hành Viễn lại vang lên: “Anh nói cho em biết, nếu em xảy ra chuyện gì, anh sẽ không liếc nhìn đứa bé lấy một cái, anh cũng sẽ không để nó mang họ Ôn. Là con anh thì sao chứ, nếu không phải vì giữ lại nó, có lẽ mẹ nó sẽ bên anh cả đời, chỉ vì nó, anh mới trở về hai bàn tay trắng. Em bảo anh phải yêu thương nó thế nào đây? Anh không yêu nổi, anh hận nó. Tiểu Nhan, đừng trách anh nhẫn tâm, so ra, em còn độc ác hơn anh.”

Si Nhan bị vẻ lạnh lùng của anh làm cho hoảng hốt, đến khi khôi phục bình tĩnh mới suy nghĩ kỹ lại lời anh nói, cô khóc thất thanh. Anh nói, anh không cho đứa nhỏ mang họ Ôn, anh nói, anh sẽ không liếc nhìn đứa nhỏ lấy một cái. Biết rõ rằng anh chỉ nói vì tức giận, nhưng cô vẫn không tìm được nỗi thương tâm. Mỗi ngày đối mặt với đứa nhỏ, anh phải sống thế nào để quên cô đây? Quả thật, cô rất nhấn tâm, muốn an ủi anh, trên thực tế lại là sự tra tấn ác độc nhất với anh. Si Nhan, sao mày có thể ích kỷ như vậy?

Hành Viễn, em phải làm sao bây giờ?

Ôn Hành Viễn ngồi một mình trong thư phòng, đến khi Đường Nghị Phàm đưa Nhược Ngưng về, khi Si Nhan đẩy cửa bước vào, anh mới dụi bỏ thuốc.

“Hành Viễn.” Đến trước mặt anh, cô đưa tay đan vào mái tóc anh.

Ánh trăng rất nhạt, nhưng cô không bỏ sót một điểm gì trên gương mặt anh.

Anh duỗi cánh tay ôm cô ngồi lên đùi, cô ngoan ngoãn dựa vào ngực anh, đan tay vào năm ngón tay anh.

Đêm về thật tĩnh lặng, không một tiếng động, trong lòng cả hai đều đang trào ra nỗi chua xót bị thương.

“Mang thai thật sự rất mệt, nhưng là điều rất thiêng liêng với phụ nữ.” Si Nhan phá vỡ bầu không khí trầm mặc trước, nhẹ giọng nói: “Không phải ai cũng may mắn được ở bên người mình yêu đến già, nhưng con chính là sợi dây nối dài tình yêu của hai người. Vì người mình yêu mà sinh ra một sinh mệnh nhỏ bé, chính là hạnh phúc lớn nhất của người phụ nữ, người khác không hiểu được cảm giác chờ đợi này đâu anh.” Trong lúc nói, cô kéo tay anh đặt lên bụng mình.

Ôn Hành Viễn không nói gì, bàn tay to dày nhẹ nhàng vuốt ve bụng cô, hai mắt đỏ hoe.

Ôm chặt thắt lưng anh, Si Nhan kiên định nói: “Phụ nữ yếu đuối, nhưng lúc làm mẹ sẽ mạnh mẽ. Hành Viễn, tin em đi, em có thể sinh đứa con này!”

Không biết có phải số mệnh đã định họ sẽ có đứa con này không, không biết có phải ông trời rủ lòng thương xót hay không, kết quả kiểm tra nói rằng, Si Nhan vẫn hay sốt, hơn nữa số lượng bạch cầu lại thấp, chưa nên làm phẫu thuật.

Sau lần thuyết phục của cô, Ôn Hành Viễn đã đồng ý để cô giữ lại đứa bé. Ngày hôm đó, cô ôm cổ anh vừa khóc vừa cười, Ôn Hành Viễn ôm cô mà trong lòng trống rỗng.

Không tin tưởng vào y học trong nước, lúc Si Nhan mang thai được sáu tháng, Ôn Hành Viễn đã đặt vé máy bay đi Mỹ. Trước khi đi một ngày, anh gọi điện báo cho Hàn Nặc, sau đó đưa Si Nhan đến Lương Mộc Duyên.

Đó là một buổi chiều đầy nắng, hai người phụ nữ ngồi trong Lương Mộc Duyên, hai bàn tay mảnh khảnh nắm chặt lấy nhau.

“Em yêu, đã chuẩn bị tốt để làm mẹ nuôi của con người ta chưa?” Si Nhan mơ hồ nhìn về phía trước, tiêu điểm đã không còn rõ ràng. Từ một tuần trước, cô đã không nhìn rõ mọi thứ trước mắt.

Nhược Ngưng cười, “Cam đoan sẽ là bà mẹ nuôi tuyệt nhất luôn, rồi cậu xem.”

Si Nhan cười, nắm chặt tay cô ấy, “Hai cậu thế nào rồi? Mình không nhìn thấy vẻ mặt cậu, đừng lừa mình.” Vì cô đổ bệnh nên Nhược Ngưng từ bỏ cơ hội ra nước ngoài học, cô ấy cũng đã về nhà, nhưng vẫn không ngủ cùng phòng với Đường Nghị Phàm. Cô sắp đi rồi, người cô không yên tâm nhất chính là Nhược Ngưng.

“Vết thương rõ ràng quá, cần có thời gian.” Nhược Ngưng thu lại nụ cười, quay đầu nhìn Đường Nghị Phàm đang nói chuyện với Ôn Hành Viễn ở cách đó không xa, “Anh ấy rất cố gắng, mình thấy được. Cho nên, mọi chuyện đều ổn, tin mình đi Nhan Nhan, mình sẽ hạnh phúc.”

Si Nhan gật đầu. Lúc tạm biệt, cô đặt tay Nhược Ngưng vào tay Đường Nghị Phàm, “Đường Nghị Phàm, quý trọng là chuyện cả đời, em tin là anh tiếp tục được.”

Nắm chặt tay Nhược Ngưng, Đường Nghị Phàm trả lời dứt khoát, “Anh sẽ quý trọng! Nhất định!”

Đêm đó, Si Nhan thiếp đi trong lòng Ôn Hành Viễn; đêm đó, Nhược Ngưng nằm trong lòng Đường Nghị Phàm khóc nức nở.

Ngày rời khỏi thành phố A, không khí trong lành cách lạ kỳ, đại sảnh sân bay chật kín người.

Bố cô ôm con gái vào lòng, cưng chiều vuốt tóc cô, trầm giọng nói: “Tiểu Nhan, bố mẹ chờ con, con phải về sớm đây nhé.”

Anh trai cô nắm chặt tay em gái, đầy mắt lướt qua chút vẻ đau lòng, giọng nói trầm thấp, “Tiểu Nhan, Viễn Đăng nhận lời cầu hôn của anh rồi, hứa là phải về dự đám cưới của bọn anh đây.”

Hàn Nặc đứng trước mặt Si Nhan, vẻ chua xót trong mắt không thể giấu được, giọng nói khàn khàn vang lên, “Nhan Nhan, chúng ta đã hẹn là đều phải hạnh phúc, anh đang cố gắng, còn em, em không được bỏ cuộc.”

Hai mắt Si Nhan đỏ hoe, dù không nhìn thấy vẻ mặt họ, nhưng cô lại hiểu thấu trái tim họ. Vì vậy, cô cố nén nước mắt lại, chỉ mỉm cười.

“Hành Viễn, em không nhìn thấy nữa rồi, anh có thể làm mất cho em không?”

“Đương nhiên rồi, anh là mắt của em mà.”

“Hành Viễn, em không đi nổi, anh công em được không?”

“Được, em mệt, anh sẽ công em đi, mình cùng đi.”

“Hành Viễn, phía trước tối quá, em sợ.”

“Đừng sợ, Tiểu Nhan, anh vẫn ở cạnh em đây, vẫn ở đây mà.”

“Hành Viễn, em yêu anh!”

“Anh cũng yêu em! Cho đến giờ cũng chỉ yêu em!”

“Hành Viễn, em muốn ngấm anh.”

Cầm bàn tay mảnh dẻ của cô áp lên má, anh dịu dàng nói: “Nào, ngấm anh đi!”

Cô nhoẻn miệng cười, bàn tay nhỏ bé ve vuốt gương mặt anh, “Hành Viễn, con có cái mũi giống anh...môi cũng giống...Ồi, chẳng lẽ con bé lại thừa hưởng tất cả ưu điểm của anh? Thật tốt, nó sẽ là đứa bé xinh đẹp.”

“Xinh đẹp giống em.” Ôn Hành Viễn ôm cô vào lòng, khẽ hôn lên môi cô rồi nói: “Tiểu Nhan, ba người nhà mình sẽ bên nhau mãi mãi, mãi mãi...”

“Vâng! Bên nhau mãi mãi!” Si Nhan ôm anh, giọt lệ trong suốt trào khỏi khóe mắt.

Trước khi vào phòng phẫu thuật, Si Nhan nắm chặt tay Ôn Hành Viễn, cái nắm tay lâu như qua cả nửa thế kỷ. Sau đó, cô khẽ thì thầm: “Hành Viễn, chờ em, mình phải bên nhau trọn đời!”

Ôm trọn tay cô trong lòng bàn tay, anh rưng rưng, “Tiểu Nhan, anh sẽ chờ em! Anh và con gái chờ em!”

Cô cười rồi nhắm mắt lại, nghĩ đến nụ cười trên gương mặt anh, sẵn sàng đón nhận thử thách số mệnh trao cho cô!

Tất cả như dừng lại trong nháy mắt. Cô mang thai mấy tháng, sinh con cho người đàn ông cô yêu; anh đợi ngoài phòng phẫu thuật không rời một bước, chờ đợi kỳ tích tình yêu.

Để sánh cùng trời đất, có lẽ phải trải qua đau khổ, nhưng trái tim hai người vẫn kiên định ở bên nhau, không ai có thể tách ra được!

Để sánh cùng trời đất, có lẽ phải trải qua một đoạn hồi ức khắc cốt ghi tâm, trái tim chỉ có chỗ ột người, dù bốn mùa luân chuyển, dù nhật nguyệt xoay vần, vẫn không ai có thể thay thế được.

Không ai biết đời dài là bao, không ai biết kiếp sống sẽ dừng lại ở giây phút nào, đến đoạn cuối cuộc đời, người ở bên cạnh bạn, sao bạn có thể quên?

Hồi ức như con sông dài, chảy qua cả nụ cười hiền dịu của cô, đọng lại trong trái tim anh, khóa trọn lời thề bên nhau đến bạc đầu của họ. Cuộc đời này, coi như đã đủ rồi!

81. Chương 81: Ngoại Truyện Đường Nghị Phàm: Không Bao Giờ Nói Từ Bỏ

Bầu trời u ám, quãng mây đen như muốn vạch ra vết thương của mình, quan sát nhân gian từ vị trí cao ngất.

Cổ họng nóng ran, khô khốc, không thể phát ra âm thanh, một lúc sau, khi mở miệng thì giọng nói vẫn hơi khàn, “Nhược Ngưng, anh...”

“Em chỉ muốn anh nói thật một câu, chỉ một câu thôi!” Hai mắt Nhược Ngưng đỏ hoe, một chút hồng hào trên mặt cũng dần biến mất, cô ấy bình tĩnh nhìn tôi rồi hỏi lại một lần nữa, “Rốt cuộc thì quan hệ giữa anh và Trương Nghiên là gì?”

Ngày kết hôn, tôi cảm thấy nửa cuộc đời của mình đã thật viên mãn, tôi và Nhược Ngưng đã là một. Nhưng hôm nay, cuối cùng thì tôi cũng đi nhầm bước rồi, thế giới của tôi, bầu trời của tôi, đã sắp tan biến. Tôi rất hoảng sợ, tình yêu và hạnh phúc gia đình có lẽ sẽ vỡ tan chỉ vì câu nói này, có lẽ sẽ không thể lành lại được.

Nhưng, trước ánh nhìn của Nhược Ngưng, tôi không thể nói dối nữa câu, vì vậy, tôi nói: “Hồi ở nước ngoài bọn anh yêu nhau, cũng từng...sống chung...”

Tôi còn chưa kịp nói xong, Nhược Ngưng đã đau khổ nhắm mắt lại. Nhìn cô ấy khóc, lòng tôi đau quặn, lặng im chốc lát, tôi đưa tay muốn ôm cô ấy.

Cô ấy làm như bị điện giật, vô thức rút lại, nghiêng người tránh tay tôi rồi nức nở nói: “Đừng chạm vào em!”

Tay của tôi cứng nhắc dừng giữa không trung, mãi lâu mà vẫn không suy nghĩ được gì. Hít sâu mấy lần, tôi nói: “Nhược Ngưng, không phải như em nghĩ đâu, em nghe anh giải thích đi.”

“Anh biết không, Nghị Phàm, có lẽ cái điều tôi tệ không phải là ngoại tình, mà là bị phát hiện. Sao anh không che giấu kỹ một chút?” Gương mặt thùy mị quen thuộc bỗng hiện vẻ sắc bén xa lạ, “Nhà có một cánh cửa, anh bước chân ra tức là đã tự động bỏ cuộc rồi. Đừng ảo tưởng sẽ giải vây được ình, làm như thế sẽ chỉ khiến em càng hận anh thôi.” Cô ấy quay đầu đi, đôi mắt rưng rưng nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh mắt đau thương đó phá nát tim tôi, “ầm” một tiếng, tan thành muôn vụn mảnh nhỏ.

Con sóng dữ kéo đến ào ào, hết lượt này đến lượt khác, bao vây kín tôi. Tôi tóm được tay cô ấy, nắm thật chặt, “Nhược Ngưng, không hề có chuyện ngoại tình gì hết, anh thật sự không làm thế, tất cả là quá khứ rồi, anh với cô ấy không phát sinh gì cả.” Tôi khổ sở lên tiếng, nhưng cũng biết mọi lời nói lúc này đều vô hiệu.

Một lúc sau, bên tai tôi truyền đến tiếng thở dài nặng nề của cô ấy, nặng đến nỗi như có thể phá tan cái lạnh trời đông.

“Định chờ lễ đính hôn của Nhan Nhan xong, em sẽ cùng anh đến bệnh viện kiểm tra, chỉ sợ mình mừng hụt. Ai ngờ lại là chậm một bước.” Cô ấy nở nụ cười khó hiểu, cười thê lương, cười chua chát.

“Em mang thai, nghĩ rằng anh sẽ vui...Nhưng con không còn nữa, không còn nữa, giọt máu không còn nữa...” Nụ cười trên mặt cô ấy vẫn chưa tắt, nước mắt lại rơi, nhỏ xuống mu bàn tay.

“Nhược Ngưng!” Đầu óc tôi trống rỗng, trong lòng thầm tự trách mình, bao nhiêu lời lẽ cứ như đang quẩn quanh trong đầu.

Cô ấy muốn cho tôi một bất ngờ, nhưng tôi lại cho cô ấy một trời tai họa.

Bàn tay mảnh khảnh vuốt ve bụng, cô ấy khẽ cười, nụ cười đẹp như hoa bách hợp nở sau mưa, thanh lệ mà lại hờ hững. Cô ấy lầm thầm nói, “Không có tình yêu thì sẽ không bị thương tổn, không hứa hẹn thì không thất vọng. Lời thề vốn là lời lẽ hư vô, tất cả đều là giả, là mơ...Tan rồi, cuối cùng thì cũng tan rồi...”

Cô ấy thì thầm rất khẽ, mà cô ấy cũng không nghe thấy tiếng tôi gọi, giọng nói buồn bã tuyệt vọng. Tôi khàn giọng nói: “Nhược Ngưng, xin em tin anh, mặc dù có một đoạn tình cảm như thế, nhưng đó là lúc

anh chưa gặp em. Anh thật sự không hề phản bội cuộc hôn nhân của mình. Sau khi chia tay, anh và cô ấy không hề liên lạc, không hề, anh chỉ yêu em thôi...”

Cô ấy giãy khỏi vòng tay tôi, cắn môi nhìn tôi, cuối cùng chất vấn: “Nghị Phàm, anh nói cho em biết thế nào mới là phản bội?”

Đối mặt với lời chất vấn của cô ấy, tôi tỉnh táo lại ngay lập tức. Tim tôi đang có vô số lỗ thủng, máu đỏ chảy không ngừng. Đột nhiên, tôi không biết nên trả lời thế nào, chỉ biết thu cánh tay lại, giữ chặt nỗi bi thương.

Đúng vậy, thế nào mới gọi là phản bội? Tôi có tư cách nói không phản bội sao?

Cô ấy im lặng quay về phòng, tôi buồn bã rời đi.

Đêm đó, tôi uống rất nhiều rượu, nhưng càng uống lại càng tỉnh. Trong làn khói mờ, tôi như nhìn thấy gương mặt tươi cười của Nhược Ngưng, nhưng, sau một giây rụi bỏ điều thuốc, chỉ còn lại ánh mắt lạnh lùng của cô ấy. Tôi nhắm mắt lại, tôi không đủ dũng khí để nhìn nữa.

“Nếu như anh yêu cô ấy, bất luận thế nào cũng đừng bỏ cuộc. Tôi đã bỏ cuộc một lần, vì bảo vệ cái danh mà buông tay Nhan Nhan, tôi đã mất đi tất cả, ngay cả chút ấm áp cuối cùng cũng không còn.” Ngồi đối diện tôi, Hàn Nặc giữa cổ uống cạn ly rượu. Tôi biết cái cảm giác nóng cháy cổ đó, như thể có một ngọn lửa lao vào ruột gan.

Nhìn vẻ mặt cậu ta, có vẻ mất mát, đau khổ, hỗn loạn, nhưng có một loại tâm tình hiện rõ nhất, đó là – hối hận.

“Nhan Nhan nói cô ấy tin chắc Ôn Hành Viễn là người cuối cùng của cô ấy, lúc đó, tôi rất muốn hỏi cô ấy rằng có thể cho tôi một cơ hội hay không, bởi vì tôi cũng muốn là người cuối cùng của cô ấy...” Cười tự giễu, cậu ta nói tiếp: “Không thể!”

“Nghị Phàm, anh nói xem cả đời dài không?” Tuy là câu hỏi, nhưng lại không cần tôi trả lời, Hàn Nặc tự nói: “Rất dài, rất dài, tôi cũng không biết phải đi tiếp con đường này thế nào nữa. Tôi muốn nắm tay cô ấy, tôi muốn có cô ấy bên cạnh...” Quay mặt đi, ánh mắt cậu ta nhìn vào một khoảng không vô định, cậu ta tiếp tục: “Mà thật ra cả đời cũng rất ngắn, không biết đến lúc nào, tim ngừng đập, nhắm mắt lại, tất cả đã là quá khứ, đã là kết thúc, hoàn toàn không xảy ra gì nữa, đến lúc đó thì con người cũng biến mất. Anh nói xem, tôi trở mặt nhìn cô ấy đi xa bảy nghìn dặm mà không lời níu kéo, tôi còn tư cách gì mà nói yêu cô ấy? Anh đừng để mình hối hận, đừng nhìn cô ấy bỏ đi.”

Đây là lần đầu tiên Hàn Nặc uống nhiều như vậy. Tửu lượng của cậu ta cũng không tốt, lúc ra về, bóng lưng cậu ta thẳng tắp, nhuộm đầy vẻ cô đơn.

Đêm hôm đó, lần đầu tiên tôi chủ động đến tìm Trương Nghiên. Lúc mở cửa, tôi có thể nhìn thấy vẻ kinh ngạc và vui sướng của cô ấy.

Đưa tập tài liệu trong tay cho cô ấy, tôi bình tĩnh nói: “Thủ tục làm xong rồi, có thể đi bất kỳ lúc nào.” Không cần biết có phải việc nhờ tôi hỗ trợ em gái cô ấy ra nước ngoài chỉ là cái cớ hay không, hôm nay cũng sẽ là lần cuối cùng chúng tôi gặp nhau.

Nước mắt lưng tròng, cô ấy không đưa tay nhận mà chỉ nhìn tôi.

Thở dài, tôi nói: “Trương Nghiên, chuyện giữa chúng ta đã là quá khứ rồi. Trước đây vì cả hai chúng ta đều cô đơn, bây giờ cũng không có tình yêu, đừng lãng phí thời gian với anh nữa, người anh yêu là Nhược Ngưng.”

“Tại sao?” Cô ấy ghen ngào, bàn tay lạnh toát đặt lên tay tôi.

Rút tay ra, đặt tập tài liệu vào tay cô ấy, tôi cười: “Nếu như em muốn một lý do, câu trả lời của anh vẫn thế, người anh yêu là Nhược Ngưng, vợ anh.”

“Nhưng cô ta không hề tin anh. Sau khi ra viện, cô ta cũng không về nhà đúng không?” Cô ấy khóc, hai mắt đầm lệ, “Hai người ở riêng rồi!” Ngực khí chắc nịch.

“Đây chỉ là tạm thời! Anh sẽ để cô ấy biết anh yêu cô ấy nhiều như thế nào! Anh sẽ chứng minh.” Tôi kiên quyết nói, nhưng trong lòng cũng rất mơ hồ. Tôi còn có cơ hội không? Tôi thật sự có thể cứu vãn tình hình, làm cho Nhược Ngưng tin tưởng mà cùng tôi tiếp tục cuộc hôn nhân này không?

Tôi không biết! Thật sự không biết!

Nhưng, tôi muốn thử!

Cô ấy nhắm mắt lại, một giọt nước mắt nhỏ xuống đất, rồi cô ấy nói: “Tại sao không yêu em, em rất yêu anh mà!”

“Xin lỗi, anh không giúp em được.” Tôi thở dài, có vài lời thật sự không muốn nói ra nhưng rốt cuộc lại buột miệng, “Đừng nói em yêu anh, nếu như em thật sự yêu anh thì sẽ không lấy danh nghĩa công việc để hẹn gặp anh ở Holy Land, chỗ đó chỉ cách viện thiết kế đúng một đoạn đường, chắc chắn rất nhiều người quen có thể nhìn thấy. Nếu em yêu anh, sẽ không cố ý khóa trái văn phòng lại, cũng không thể bị rách bộ lễ phục đúng lúc thể được để rồi năn nỉ anh đưa em đi thay đồ.” Có điều tôi biết quá muộn rồi, còn tưởng mọi người xung quanh đều đã trưởng thành, sẽ không chơi trò chơi nhảm chán này.

“Nếu em không yêu anh, sao em có thể hao tổn tâm sức như thế chứ? Nghị Phàm, tại sao cứ cách xa em cả nghìn dặm, em có chỗ nào kém Quý Nhược Ngưng? Cô ta mạnh mẽ hơn em? Hay chỉ vì cô ta là con gái viện trưởng viện thiết kế, còn em chỉ là đứa con gái tầm thường? Em không hiểu.”

“Việc anh yêu cô ấy và việc cô ấy là con gái của ai không liên quan đến nhau, anh yêu cô ấy vì cô ấy là Quý Nhược Ngưng, đơn giản thế thôi.” Lời nói này tôi vẫn giấu mãi trong tim, “Trong lòng anh, cô ấy là tốt nhất!” Sự dịu dàng của cô ấy, giọng nói nhỏ nhẹ của cô ấy, đã in sâu trong lòng tôi từ lâu.

Đêm đổ mưa tầm tã, tôi không mang ô, cứ thong thả đi trong mưa, mỗi bước đi là mỗi lần tim nhói đau. Tôi vô thức đi đến khu nhà Nhược Ngưng đang ở, ngẩng đầu nhìn khung cửa sổ có ánh đèn ấm áp, tôi chìm trong nỗi đau khổ.

“Nhược Ngưng, anh xin lỗi! Đối với sự truy đuổi của Trương Nghiên, anh thừa nhận là từng dao động, nhưng với em, anh thật sự không thể mất em!” Có một dòng nước chảy xuống từ khóe mắt, tôi không biết đó là nước mắt của mình hay là giọt mưa đêm lạnh giá.

Bất giác vuốt ve chiếc nhẫn cưới trên ngón áp út, tim tôi chợt buốt nhói. Đứng mãi trong mưa, lòng tôi chỉ còn lại nỗi tuyệt vọng.

Nhược Ngưng, anh sẽ không buông tay, xin em cho anh cơ hội.

Cuộc sống vẫn cứ trôi. Hằng ngày, tôi đều đưa thuốc bổ đến cho cô ấy, biết cô ấy không muốn nhìn thấy tôi, tôi đành đổ thuốc vào bình giữ nhiệt, đặt trước cửa, nhấn chuông rồi rời đi luôn. Tôi đến viện thiết kế đón cô ấy tan ca, cô ấy không hề muốn lên xe, thậm chí còn coi tôi như người vô hình, nhưng tôi vẫn kiên trì. Song, khi tôi nhìn thấy cô ấy ngồi lên xe của An Tử Vi, tôi điên cuồng nhấn chân ga, dùng tốc độ một trăm hai mươi lao tới nhà cô ấy. Châm một liều thuốc, tôi ngồi xổm trước cửa hút hết liều này đến liều khác, cho đến khi cô ấy trở về, trái tim tôi vẫn quặn thắt.

“Nhược Ngưng, đừng tàn nhẫn như vậy, đừng cố ý ở gần An Tử Vi, anh...không chịu được!” Tôi cố áp chế giọng nói khàn khàn, lắng nghe kĩ, sẽ thấy được sự yếu đuối bất lực. Lúc này, tôi mới ý thức được mình yêu Nhược Ngưng thế nào, tình yêu ấy giống như không khí tôi hít thở vậy. Chúng tôi không trải qua tình yêu oanh liệt đầy sóng gió, chỉ ngọt ngào êm đềm như nước chảy. Từng nghĩ rằng như vậy sẽ buồn chán, sẽ miên man, bởi đó là thứ dễ dàng có được. Tôi vẫn may mắn vì không phạm phải sai lầm nghiêm trọng, nếu không đã vĩnh viễn mất đi tư cách làm chỗ dựa cho cô ấy rồi. Cô ấy rất thuần khiết, trái tim trong sáng đó không chấp nhận nửa hạt cát. Nếu tôi đi sai một bước, chắc chắn sẽ bị phán “tử hình”, vĩnh viễn không quay lại được.

Không để tâm đến sự giãy giụa của cô ấy, tôi ôm ghì cô ấy vào lòng, vùi mặt vào cổ cô ấy, hít lấy hương thơm thanh nhã quen thuộc. Một lúc sau, tôi mới lên tiếng, “Anh xé đơn ly hôn rồi, anh không đồng ý.” Hít sâu một hơi, tôi kiên định nói tiếp, “Nhược Ngưng, là anh sai, nhưng anh yêu em!”

Nhược Ngưng khóc, nước mắt thấm ướt áo tôi, cuối cùng, hai bàn tay đè trước ngực tôi cũng buông xuống.

Tôi nhắm mắt nén nước mắt, ôm chặt cô ấy vào lòng. Nhược Ngưng tựa đầu vào ngực tôi, hơi ấm trên người tôi có thể truyền cho cô ấy. Cô ấy đưa tay bắt chặt cánh tay tôi, “Tại sao hả, Đường Nghị Phàm? Tại sao anh cứ phải dây dưa không rõ với cô ta? Anh có biết như vậy là làm tổn thương em, tổn thương cuộc hôn nhân của mình không? Anh muốn em quay lại thế nào đây?”

Tim tôi vỡ nát, rốt cuộc thì nước mắt cũng chảy ra. Tôi ôm chặt cô ấy, nghẹn giọng nói: “Anh khôn nạn, anh không phải người, Nhược Ngưng, anh xin lỗi! Tha thứ cho anh đi, cho anh một cơ hội, đừng quyết định nhanh như thế, anh yêu em!”

Ngày đó, tôi liên tục nói xin lỗi. Nhược Ngưng không nói là sẽ tha thứ, sau khi khóc một hồi, cô ấy thiếp đi. Tôi bế cô ấy về giường, ngồi bên cạnh cho đến bình minh.

Ngày Hành Viễn và Si Nhan đi đăng ký, lúc bước ra khỏi phòng thay đồ, hai mắt cô ấy đỏ hoe. Tôi ôm cô ấy, nhưng không thể mở lời an ủi.

“Em muốn về nhà!” Trên đường đưa Nhược Ngưng về, ánh mắt cô ấy vẫn hướng ra ngoài cửa sổ, giọng nói không chút cảm xúc.

Tim tôi giật thót, bàn tay nắm vô lăng hơi run. Dừng xe lại, tôi cầm tay cô ấy, nhẹ nhàng gọi, “Nhược Ngưng!”

“Em rất sợ, sợ Nhan Nhan cứ thế mà đi!” Nhược Ngưng khóc, nghẹn ngào nói: “Anh nói xem tại sao lại như vậy, em còn tưởng chuyện bốn năm trước đã là kinh khủng nhất rồi, tại sao hạnh phúc ngay trước mắt mà vẫn thiếu một bước? Tại sao?”

Tôi ôm cô ấy vào lòng, khẽ vuốt tóc cô ấy, “Đừng sợ, Nhược Ngưng, sẽ ổn cả thôi, ổn cả thôi.” Cảm thấy cô ấy nắm lấy vạt áo mình, tôi càng ôm cô ấy chặt hơn, “Mình về nhà, có anh ở cạnh em đây!”

Nhược Ngưng gật đầu, chậm rãi đưa tay ôm tôi.

Đưa cô ấy đi thu dọn đồ đạc, lúc về đến nhà, tôi tự tay xếp quần áo của cô ấy vào chỗ cũ.

Đến bữa tối, cô ấy ăn rất ít, cũng không nói câu nào. Nhưng chỉ cần cô ấy đồng ý trở về, tôi không còn dám đòi hỏi gì thêm. Vì vậy, tôi ôm cô ấy về phòng ngủ, hôn lên trán cô ấy, tắt đèn rồi đi sang phòng cho khách.

Trong khoảng thời gian Nhược Ngưng không ở nhà, tôi đều ngủ bên đó.

“Nghị Phàm...” Giọng nói Nhược Ngưng rất khẽ, vừa lúc tôi định khép cửa, cô ấy gọi tôi.

Từ lúc ở riêng đến nay, đây là lần đầu tiên cô ấy chủ động nói chuyện với tôi.

Tôi đứng yên tại chỗ, một lát sau mới đi đến cạnh giường, chần chừ đưa tay xoa má cô ấy và khẽ hỏi: “Sao thế?”

Cô ấy chỉ nhìn tôi chứ không nói một lời, sau đó rút tay ra, cởi bỏ cúc áo sơ mi của tôi.

“Nhược Ngưng?”

“Ôm em đi, Nghị Phàm!”

“Nhược Ngưng!”

“Yêu em! Tối yêu em đi!”

Vừa nói xong, cô ấy cũng cởi bỏ được cúc áo cuối cùng, rồi nhẹ nhàng hôn lên ngực tôi.

Bỗng chốc tôi đã hiểu, siết chặt cánh tay ôm cô ấy, cuống quýt hôn lên môi cô ấy.

“Nghị Phàm...” Cô ấy gọi tôi, càng khiến tôi vui sướng.

“Nhược Ngưng, anh yêu em!” Cố gắng kìm chế dục vọng muốn bùng phát, tôi thì thầm lên trán cô ấy, trịnh trọng hứa, “Mình sẽ mãi không xa nhau, mãi mãi không rời xa!”

“Vâng!” Cô ấy đáp lại, bàn tay mảnh dẻ tự tháo đai áo ngủ, làn da ửng hồng. Cô ấy kéo tay tôi đặt lên ngực, “Yêu em đi, Nghị Phàm!”

Hơi thở của tôi đã dần nặng nề, tôi đưa tay cởi bỏ áo ngủ của cô ấy, đặt cô ấy nằm xuống giường. Trong nháy mắt đè lên người cô ấy, tôi khàn giọng hỏi: “Nhược Ngưng, tha thứ cho anh được không? Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa!”

Cô ấy nhìn tôi, khẽ gật đầu, rồi lập tức nhắm người hôn tôi, “Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa!”

Hai mắt tôi ướt ướt, nhưng tôi lại mỉm cười và hôn cô ấy, bao nhiêu tình cảm tích tụ trong lòng giờ đã được bùng nổ dữ dội. Tôi nhẹ nhàng vuốt ve từng tấc da thịt cô ấy, đặt nụ hôn khắp mình cô ấy như muốn ghi lại ấn ký của riêng tôi, làm cho nó mãi không mờ đi được...

...

Cuộc ân ái mãnh liệt khiến trán cô ấy ướt mồ hôi. Tôi ôm cô ấy vào lòng, khẽ thì thầm, “Nhược Ngưng! Cảm ơn em đã tha thứ cho anh! Yêu là một quyển sách chân thật, sau bài học suýt nữa mất em, anh sẽ quý trọng, sẽ yêu em thật nhiều.”

Nhược Ngưng ậm ừ một tiếng, ôm thắt lưng tôi. Có một giọt nước mắt nhỏ xuống cánh tay tôi, sau đó, cô ấy mỉm cười.

Sau cơn sóng gió, tất cả lại trở về chỗ cũ. Khi tôi nắm tay cô ấy đến sân bay tiễn Hành Viễn, cô ấy vui đầu vào ngực tôi, khóc nức nở.

Nắm chặt tay Hành Viễn, tôi kiên định nói: “Đừng bao giờ nói từ bỏ!”

Hành Viễn cũng nắm tay tôi, cười chua xót nhưng đầy tự tin, “Tin mình đi, mình có thể đưa hai bảo bối của mình trở về.”

Hành Viễn đưa Si Nhan bay qua đại dương đến miền mơ ước. Vì vợ yêu của cậu ấy, vì đứa con sắp chào đời, cậu ấy tìm mọi cách, chỉ vì muốn kéo dài tình yêu.

Sự kiên trì của cậu ấy, sự cố chấp của cậu ấy, khiến tôi rung động.

Tôi ôm Nhược Ngưng, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời. Tôi sẽ làm cho tình yêu này được viên mãn, cũng vì tình yêu còn đang trong gió táp mưa sa của người anh em, tôi bỗng rơi lệ...

82. Chương 82: Ngoại Truyện Ôn Hành Viễn: Từ Đó Đến Trọn Đời

Tiểu Nhan bị bệnh, đó là chuyện có thật, tôi không thể thay đổi được gì. Một ngày than ngắn thở dài, chẳng bằng một ngày vui vẻ bên cô ấy trước khi phẫu thuật. Tôi cố gắng thuyết phục chính mình, phải thả lỏng tâm trạng, không được để cô ấy chịu áp lực quá lớn.

Dường như hiểu được mối lo lắng của tôi, Tiểu Nhan luôn cười đùa với tôi, tỏ vẻ an ủi tôi, thậm chí còn hứa sẽ sinh thêm cho tôi một đứa con nữa, cô ấy nói rằng chỉ có một đứa sẽ rất cô đơn. Cảm nhận được sự dụng tâm của cô ấy, tôi không hề đề cập đến chuyện phẫu thuật, chỉ phối hợp với bác sĩ riêng, tỉ mỉ chăm sóc cho cô ấy.

Anh Hành Dao đem bệnh án của Tiểu Nhan về Mỹ, hai ngày sau đã sắp xếp ổn thỏa. Tình trạng sức khỏe của Tiểu Nhan không quá tệ, sau khi mang thai, bệnh tình không hề nặng thêm. Rốt cuộc, tôi có thể tạm thở phào nhẹ nhõm.

Đêm hôm ấy, Tiểu Nhan thức rất khuya. Tôi vỗ nhẹ lưng cô ấy, dỗ cho cô ấy ngủ.

“Hành Viễn...”

“Ơi?”

“Em muốn đến Cổ Trấn.”

“Được!”

“Em muốn đến núi tuyết Ngọc Long.”

“Mình sẽ ngồi cáp treo.”

“Có thể leo bộ không?”

“Em nói gì cơ?” Trong bóng tối, tôi chau mày. Cô bé của tôi vẫn luôn không chịu ngoan ngoãn như vậy.

Cô ấy cười khúc khích, “Em mặc kệ, anh phải công em.”

“Được!” Tôi đồng ý, vùi mặt vào tóc cô ấy, vuốt ve bàn tay đang đặt bên hông tôi, “Em yêu, đừng sờ lưng tung, anh nhịn lâu lắm rồi đấy...”

Một lúc sau mới có phản ứng, Tiểu Nhan khẽ cắn một cái lên ngực tôi, rồi ngáp dài, vùi vào lòng tôi và thiếp đi.

Ba ngày sau, tôi đưa Tiểu Nhan về trấn Đại Nghiên.

Trấn Đại Nghiên núi sông hữu tình, con ngõ giữa những lớp nhà cổ xưa, khắp nơi đều lưu giữ những hình ảnh kỉ niệm của chúng tôi. Đối với chúng tôi, nơi này có một ý nghĩa vô cùng sâu sắc. Thật ra, nếu như cô ấy không nhắc, tôi cũng muốn dẫn cô ấy về đây.

Dừng xe, Tiểu Nhan xuống trước, đuổi người một cái, “Ngọt ngọt chết đi được, cuối cùng cũng có thể tha hồ hít thở rồi.”

“Nói như là cậu ngồi tù không bằng.” Không đợi tôi mở miệng, Quý Nhược Ngưng đã giáo huấn cô ấy trước, “Cậu ngoan ngoãn chút đi, đang mang thai đấy.”

“Mang thai thì không thể đi bộ lâu. Không thấy Ôn Hành Viễn ngày nào cũng bế mình hả?” Tiểu Nhan cười khanh khách, liếc nhìn tôi một cái, trông rất tinh nghịch.

Thấy cô ấy cãi lại, Quý Nhược Ngưng trừng mắt cảnh cáo: “Đừng tưởng không ai xử lý được cậu, còn lời thôi, người nào đó sẽ không cho cậu sinh nữa đâu.”

“Việc này mà có thể đổi ý được á?” Tiểu Nhan phản bác, sau đó lại hạ thấp giọng, “Anh ấy dám không ỉn sinh, mình sẽ không thêm anh ấy nữa, chỉ cần cục cưng của mình thôi.”

“Cái gì?” Tôi lo lắng tiếp lời, xuống xe rồi ôm chầm lấy cô ấy, nghiêm mặt hỏi: “Không cần ai, hả?”

Tiểu Nhan cười láu cá, lè lưỡi, “Không cần Quý Nhược Ngưng làm mẹ nuôi của con mình, nàng ý không có thái độ tôn trọng cơ bản với phụ nữ có thai, quá đáng.”

Quý Nhược Ngưng dở khóc dở cười, “Cậu cứ ý vào Ôn Hành Viễn của cậu đi.” Thở dài như thật, cô nàng ấy hỏi: “Ôn Hành Viễn, sao anh có thể yêu con bé kia chứ?”

Tôi chỉ cười chứ không nói, đưa tay vuốt tóc Tiểu Nhan.

Nói thế nào cho rõ ràng đây? Yêu thì sẽ không chấp nhận, yêu thành quen, sẽ tự nhiên như việc hít thở vậy. Nếu như nhất quyết hỏi tôi nguyên nhân, tôi chỉ có thể nói, có lẽ là do đời trước tôi nợ cô ấy, đời này phải dùng tình yêu để trả lại.

Đưa tay ôm thắt lưng tôi, Tiểu Nhan nép vào lòng tôi như con mèo nhỏ, ngửa đầu oán thán: “Ông xã, người ta bắt nạt em.”

“Buồn nôn quá đi mất.” Quý Nhược Ngưng bĩu môi, xoay người lại giúp Tử Lương lấy hành lý.

Tiểu Nhan không chịu ngồi yên, muốn ra hỗ trợ. Tôi thu tay lại, ôm ghì cô ấy vào lòng, “Xem ra là anh quá dễ dãi rồi, nhỉ?”

“Anh là ông chồng tốt nhất thiên hạ.” Không để tâm đến sự bức bối của tôi, nhón chân hôn lên môi tôi một cái, Tiểu Nhan nói: “Em rất nghe lời, anh đừng lo, con thích anh cười, không được nghiêm mặt thế này.”

Triu mến véo nhẹ mũi cô ấy, tôi cúi đầu nhìn bụng cô ấy, trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua. Người phụ nữ tôi yêu, lúc này đang mang trong mình đứa con của chúng tôi, đột nhiên, tôi cảm thấy ông trời cũng

không đối xử tệ với tôi, thật ra tôi cũng rất hạnh phúc. Dù hạnh phúc này có phải đi qua con đường đầy bụi gai rậm rạp, tôi vẫn không hối hận vì sự lựa chọn của mình.

“E hèm...” Tử Lương hắng khê hai tiếng, ánh mắt đầy vẻ ranh mãnh, “Quả nhiên là võ quỷ dày có móng tay nhọn. Nhan Nhan, anh không ngờ cũng có lúc em thông minh như vậy, mới ba hôm không gặp, đúng là phải nhìn bằng con mắt khác xưa.”

“Anh không biết nhiều chuyện lắm.” Trên gương mặt xinh đẹp hiện lên hai đám mây hồng, Tiểu Nhan rời khỏi vòng tay tôi, giẫm lên mặt đường đá còn ướt nước mưa mà đi vào nhà.

“Nhìn sắc mặt cũng khá lắm, cậu đừng lo quá.” Tử Lương và tôi đi theo sau kéo hành lý, cậu ấy an ủi tôi. “Bên Mỹ sắp xếp thế nào rồi? Khi nào đi?”

“Xong cả rồi, lúc nào cũng có thể đi được.” Nhíu mày, tôi nói tiếp: “Tiểu Nhan chưa từng sống ở nước ngoài, Cao Các nói tình trạng sức khỏe của cô ấy lúc này chưa thích hợp để đi, chờ sáu tháng nữa đi cũng chưa muộn.”

“Nhan Nhan cũng không muốn đi?” Dường như có thể nhìn thấu trái tim tôi, Tử Lương nói.

Tôi cười khổ, đám một cái lên vai cậu ấy, “Hình như cậu rất hiểu cô ấy.”

“Nếu con bé muốn ra nước ngoài thì bốn năm trước đã không được cậu đưa đến đây.” Cậu ấy cười, còn trêu: “Nói thật nhé, lúc đấy chắc chắn cậu chỉ hận không thể đưa con bé sang Mỹ quách cho rồi, thế mới đủ xa.”

Tôi nhíu mày, cũng không phủ nhận, “Mình nói bóng nói gió hỏi cô ấy có đồng ý ra nước ngoài không, cô ấy chỉ suy nghĩ một chút là đã quyết định luôn. Mình biết cô ấy không nỡ đi xa như vậy, không nỡ cách xa cậu ta quá.” Bỗng nhiên, tôi thở dài, “Lúc đi, cô ấy nắm chặt điện thoại trong tay, đến lúc vào cửa soát vé mà vẫn đỏ mắt ngoái lại nhìn. Đến khi máy bay cất cánh, cô ấy mới quay đầu khóc.” Một khoảng thời gian đó, giờ hồi tưởng lại, tôi cũng không biết mình đã làm thế nào để trải qua, nhìn cô ấy khóc vì người đàn ông khác, lòng tôi đau như cắt.

“Mình cũng phải kính phục tinh thần của cậu đấy, mười năm liền, không phải ai cũng kiên trì được như thế đâu.” Tử Lương cắt đứt dòng suy tưởng của tôi, cảm thán: “Mình cũng phải toát mồ hôi thay cậu, nhìn chẳng đường của hai người, nói thật, nếu là mình thì chẳng thể làm được, bỏ cuộc là chuyện sớm muộn thôi.”

Tôi cười, cảm giác rất sung sướng, “Làm anh em bao nhiêu năm, mình là loại người nào mà cậu còn không biết? Chuyện đã định rồi thì ai có thể quản nổi? Kể cả bố mẹ.”

Đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, Tử Lương nói: “Trong nhà cũng biết rồi chứ? Cô chú có khỏe không?”

“Mọi người vẫn khỏe. Dù sao mình cũng là đàn ông, buồn bã thế nào cũng vẫn phải nhẫn nại, còn mẹ mình thì không, khóc đến suýt ngất, nắm tay Tiểu Nhan không nói nổi một câu.”

“Cô trông mong lâu rồi, vất vả lắm cậu mới kết hôn, lại có con nữa, nhưng Nhan Nhan lại...”

“Mình hiểu, mẹ mình muốn bế cháu nhưng lại xót Tiểu Nhan, trong lòng cũng rất khổ sở.” Nghĩ đến hôm mẹ tới nhà đưa thuốc cho Tiểu Nhan, hốc mắt tôi lại ướt ướt, “Cho đến giờ mình vẫn nuông chiều Tiểu Nhan như trẻ con, không sợ cô ấy ương bướng, chỉ sợ cô ấy chịu thiệt thòi. Nhưng đến giờ mình mới biết, cô ấy mạnh mẽ hơn mình tưởng tượng nhiều. Hôm đấy, mẹ mình khuyên cô ấy bỏ đứa bé đi, chữa bệnh quan trọng hơn, cô ấy cười, kéo tay mẹ mình đặt lên bụng rồi nói: Mẹ, mẹ sờ xem, cháu mẹ đang ở trong này. Nếu đứa nhỏ này là con gái, con sẽ sinh thêm một đứa nữa, đến lúc đó thì mẹ có cả cháu trai lẫn cháu gái rồi, thật tốt biết bao. Thấy mẹ mình sắp khóc, cô ấy còn an ủi: Mẹ, con biết mẹ thương con, Tiểu Nhan hứa với mẹ là sẽ ổn thôi, con sẽ bình an ở cạnh anh Hành Viễn cả đời, mẹ cứ tin chúng con. Anh Hành Viễn ngang lắm, nhưng anh ấy đồng ý cho con sinh rồi, còn nói sức khỏe của con rất tốt, nếu con gặp nguy hiểm thì anh ấy đâu có gật đầu. Mẹ bảo có đúng không ạ? Mẹ mình nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu, vuốt ve bụng cô ấy, mãi sau mới nói được: Tiểu Nhan à, con hứa với mẹ đi, tuyệt đối không được bỏ rơi Hành Viễn với đứa bé. Bao nhiêu năm rồi, hai đứa vất vả lắm mới đến được bước này, chắc chắn ông trời có mắt...” Hôm ấy, tôi đứng cạnh cửa, thấy hai người phụ nữ quan trọng nhất đời vừa khóc vừa cười, chỉ biết dựa vào vách tường rồi từ từ ngồi xuống đất.

Đúng là đã đồng ý cho cô ấy sinh con, nhưng trong lòng tôi vẫn cực kỳ bất an. Nhiều đêm tôi tỉnh lại sau cơn ác mộng. Trong mơ, tôi luôn thấy Tiểu Nhan vừa khóc vừa vẫy tay với mình, sau đó đột nhiên biến mất, trước mắt chỉ còn lại một màu đỏ chói. Đến khi tỉnh lại, thấy Tiểu Nhan vẫn đang nằm trong lòng, tôi nằm thẳng người, hít thở khó khăn như có người bóp cổ, dường như chỉ một giây sau thôi là sẽ tắt thở.

“Rốt cuộc thì Nhan Nhan cũng trưởng thành rồi, đây chính là điểm khác của người làm mẹ.” Tử Lương như nhìn ra được nỗi buồn của tôi, vỗ vai an ủi tôi, “Đừng suy nghĩ nhiều nữa, chúng ta đã làm hết sức rồi, cũng phải có niềm tin chứ.”

Lời vừa dứt thì chúng tôi cũng đã vào đến nhà. Tiểu Nhan đang cùng Quý Nhược Ngưng ngồi nghỉ trên salon, thấy tôi vào, cô ấy trách, “Sao chậm thế, chân anh cũng dài mà, đừng nói dối làm em đau lòng đấy.”

“Cậu rảnh chân rảnh tay nên đi nhanh là đúng rồi, người ta còn phải xách hành lý kia kìa.” Quý Nhược Ngưng cười, rót cho tôi và Tử Lương hai cốc nước khoáng, lại quay đầu nói với Tiểu Nhan: “À không đúng, cậu còn phải đeo bông một đứa bé cơ mà, khổ hơn hai anh kia nhiều.”

Tôi và Tử Lương nhìn nhau, cười ha ha.

“Quý Nhược Ngưng, phải có tinh thần của chủ nghĩa nhân đạo chứ, yêu cầu tôn trọng phụ nữ mang thai.” Khuôn mặt nhỏ ấy đỏ lên, cô ấy liếc xéo Quý Nhược Ngưng một cái.

“Ai bắt nạt Nhan Nhan nhà mình thế? Phụ nữ mang thai đáng thương thật.” Ngoài cửa truyền vào giọng nói quen thuộc, Tiểu Nhan bước nhanh ra, “Chị Linh?”

Đỗ Linh đã mang thai được sáu tháng, nhìn cái bụng tròn tròn của cô ấy, tôi vô thức nhìn xuống cái bụng vẫn chưa to lên của Tiểu Nhan.

“Làm anh sợ rồi hả, Hành Viễn?” Đỗ Linh cười khê, rồi kéo tay Tiểu Nhan, “Con bé này chả mấy mà cũng thế này thôi, anh phải chuẩn bị tinh thần đi.”

“Đã bảo tôi mới ăn cơm chung cơ mà, sao lại tự đến đây?” Tử Lương đỡ cô ấy ngồi xuống salon, nhẹ giọng trách cứ.

“Em không đợi được, muốn nhanh nhanh đến xem bộ dáng mang thai của con bé này thế nào.” Đỗ Linh mỉm cười, chào hỏi qua với Quý Nhược Ngưng, rồi nhìn Tiểu Nhan và nói: “Chưa thấy bụng, vẫn thon thả lắm.”

“Đấy, cô gái trẻ trung xinh đẹp.” Tiểu Nhan cười hì hì, ngồi xuống cạnh tôi, “Đúng không, Hành Viễn?”

“Là gái có chồng, cũng làm mẹ rồi, còn cô gái xinh đẹp gì nữa? Không phải từ lâu rồi.” Tôi trêu đùa cô ấy, sau đó cánh tay liền bị cô ấy cấu một cái, khiến mọi người đều cười phá lên.

Lần này Quý Nhược Ngưng xin đi theo, thay y tá riêng chăm sóc Tiểu Nhan, cũng vốn là vì lo cô y tá kia còn độc thân nên không có kinh nghiệm chăm sóc người khác. Nhưng nhìn hai người hợp ý nhau thế này, nhìn vẻ mặt tươi rói của Tiểu Nhan, tôi dần yên tâm.

Kim Bích tiếp tục thi công, Nghị Phàm bận tối mắt tối mũi, suy tính nhiều lần, cậu ấy quyết định đặt vé máy bay. Khi cậu ấy đến, đối mặt với vẻ lạnh nhạt của Quý Nhược Ngưng, tôi có thể nhìn ra sự buồn bã và thất vọng của cậu ấy, nhưng cũng lâu lắm rồi tôi không thấy được một mặt kiên trì của cậu ấy như vậy.

Đêm đó, ngồi trong quán bar, Nghị Phàm bị Tử Lương mắng một trận. Cậu ấy không cãi lại, chỉ đỏ mắt quay đầu đi, mãi sau mới nói: “Mình biết mình khôn nạn. Bất luận thế nào, mình cũng sẽ không bỏ cuộc.”

Bất luận thế nào cũng không được bỏ cuộc! Tôi cũng vậy, cùng một tâm niệm.

Tôi đưa Nghị Phàm đã say mèm đến khách sạn, lúc tôi về nhà thì Quý Nhược Ngưng cũng đã đi, hỏi ra mới biết, cô ấy vừa nhận được điện thoại của Tử Lương đã vội vàng đi. Tiểu Nhan không biết đã xảy ra chuyện gì, lo lắng hỏi: “Đêm nay Nhược Ngưng có quay lại không nhỉ? Hay là ở lại khách sạn?”

“Quay lại làm gì?” Tôi cong khóe môi, cúi người hôn cô ấy, “Một ngày còn chưa ly hôn thì họ vẫn là vợ chồng, cô ấy ở lại đây là lẽ đương nhiên.”

Tiểu Nhan đẩy tôi ra, sắc giọng: “Sao em không phát hiện ra anh xấu xa thế nhỉ? Các anh thông đồng hả?”

“Xấu xa chỗ nào, hả?” Tôi không chịu buông tha, lại bị cô ấy tóm tay, “Đi tắm đi, cả người toàn mùi rượu.”

“Ghét bỏ anh à?” Không chờ cô ấy phản ứng lại, tôi đã bế cô ấy lên. Tiểu Nhan thở hắt một hơi, ôm chặt cổ tôi, “Đừng nghịch, mau thả em xuống.”

“Không thả!” Tôi bế cô ấy về phòng ngủ, đặt cô ấy xuống giường đã trải chăn nệm, cúi xuống thổi vào tai cô ấy, “Em yêu, anh muốn em rồi.” Uống có một chút rượu mà tôi đã lơ mơ rồi.

“Cẩn thận làm đau con đấy.” Cô ấy đỏ mặt, lí nhí cãi lại.

Tôi cười, đưa ngón tay mân man khuôn mặt cô ấy, hôn lên môi cô ấy một cái rồi khẽ nói: “Anh không nghịch đâu, chỉ muốn hôn em thôi mà...”

Chúng tôi ở lại trấn Đại Nghiên gần một tháng. Vì Tiểu Nhan ốm nghén rất nặng, tôi không đưa cô ấy đi đâu chơi, chỉ cùng cô ấy đi tản bộ giữa những con ngõ cổ vào mỗi buổi sớm. Ban ngày, Quý Nhược Ngưng ở nhà bầu bạn với cô ấy, đến tối, tôi đem ghế ra ban công, ôm Tiểu Nhan vào lòng, vừa ngắm sao vừa nói chuyện cho đến lúc cô ấy thiếp đi.

Cao Các gọi điện đến nhắc không được để Tiểu Nhan lên núi, vì sợ không khí trên đỉnh núi làm bệnh tình cô ấy nặng thêm. Vì vậy, chúng tôi hủy bỏ kế hoạch lên núi, chỉ ra sông Bạch Thủy chơi.

Ngồi trên tảng đá ở bờ sông, tôi ôm vai cô ấy, lắng lắng cảm nhận cơn gió nhẹ nhè từ trên núi xuống, lắng nghe tiếng lá cây xào xạc và tiếng kêu của những loại côn trùng không biết tên, còn có cả tiếng thở đều đều của cô ấy. Đột nhiên, tôi cảm thấy trái tim ấm áp hẳn, vết thương trong lòng như đã được xoa dịu.

Hoàng hôn buông xuống, tôi đứng ở chân núi hôn cô ấy. Cho dù gió thổi tóc tung bay, môi chúng tôi vẫn không muốn rời nhau.

Tiểu Nhan khóc, giọt nước mắt lạnh lạnh chảy vào miệng cả hai chúng tôi, vừa mặn vừa đắng.

Lúc trở lại thành phố A, thị lực của Tiểu Nhan đã giảm đi rất nhiều. Mỗi lần thấy cô ấy ngồi trước cửa sổ thơ thẩn nhìn ra bên ngoài, hai mắt tôi lại ướt nhoe. Cho dù cô ấy tỏ ra kiên cường đến mức nào, khi rơi vào thế giới tối tăm, nỗi sợ hãi của cô ấy, tôi có thể cảm nhận được.

“Bệnh không nặng thêm nhưng thị lực lại giảm nghiêm trọng như vậy? Thuốc không khống chế được sao?” Ngồi trong văn phòng của Cao Các, hai mắt tôi cay xè, trái tim vô cùng đau đớn.

“Tình trạng sức khỏe của cô ấy rất tốt, có điều khối u đang chèn lên dây thần kinh thị giác, đó là hiện tượng bình thường thôi.” Cao Các nhíu mày, thở dài một hơi, “Ngoài phẫu thuật ra, không còn cách nào khôi phục lại thị lực cho cô ấy cả, lúc này cũng không dùng thuốc được, sẽ tác động đến đứa bé.”

Tôi cup mắt, giọng nói sắc lạnh, “Nói cách khác, bây giờ không còn bất cứ biện pháp gì, chỉ có thể để mặc như thế?”

Cao Các chần chừ gật đầu, “Cậu cũng không phải lo lắm đâu, sau khi phẫu thuật là sẽ khôi phục được thị lực, giờ chỉ mù tạm thời thôi.”

Nghe thấy chữ “mù”, tim tôi thất lại, tôi nắm tay đầm mạnh xuống mặt bàn.

Tiểu Nhan, tất cả chỉ là tạm thời, anh không cho phép em có cơ hội biến mất, anh muốn em sống, anh muốn em nhìn vào mắt anh, nói với anh rằng “Em yêu anh!”

Khi về nhà, Tiểu Nhan ôm Cầu Cầu ngồi thất thần trên ghế. Nghe thấy tiếng mở cửa, cô ấy quay đầu lại, “Anh về rồi à?” Tôi biết cô ấy không nhìn thấy vẻ mặt của tôi.

“Quý Nhược Ngưng đi rồi à?” Tôi đặt chìa khóa xe xuống, ôm vai cô ấy. Cô ấy đáp lại một tiếng rồi dựa vào lòng tôi, bàn tay nhỏ nhắn đặt vào lòng bàn tay tôi, “Hành Viên, con lại bắt nạt em, vừa nôn ra hết rồi.” Tiểu Nhan không oán thán vì mang thai khổ cực bao giờ, đây là lần đầu tiên, tôi có thể nghe thấy dù cô ấy nói rất nhỏ.

Cúi đầu hôn lên trán cô ấy rồi tôi nói: “Đợi sinh nó ra, anh sẽ cho nó một trận, xem nó còn dám tác quái không.”

“Anh không được đánh con, nó còn nhỏ mà.” Tiểu Nhan tưởng thật, vùi đầu vào cổ tôi, làm nũng như trẻ con, “Em phải canh chừng anh, đàn ông các anh đều có xu hướng bạo lực, chỉ thích dùng nắm đấm để giải quyết vấn đề.”

Hít sâu một hơi, tôi ôm cô ấy rồi than, “Thế thì em phải canh chừng cho kỹ vào, anh có chiến tích huy hoàng lắm đấy.”

Cô ấy cười, đưa tay ôm thắt lưng tôi và nhẹ giọng nói: “Suýt nữa thì quên mất anh không phải người hiền lành. Mà cũng quên không hỏi anh, sao lại đánh nhau với người ta? Không phải là đi đánh ghen vì con gái đấy chứ?”

“Nói linh tinh gì đấy. Ngoài em ra, anh đi đánh nhau vì người khác lúc nào?” Tôi nhú mày, nghe thấy tiếng cười khe khẽ của cô ấy, tôi cũng mỉm môi cười, lại nhớ đến lúc mới quen Si Hạ.

Năm hai mươi tuổi, hoàn cảnh gia đình ưu việt càng khiến tôi muốn phóng túng, nắm đấm vừa nhanh vừa chuẩn, không chút chần chừ, hoàn toàn không để ý đến hậu quả. Song, tình thế ít chọi đông khiến tôi suýt nữa ăn quả nhục, cho nên, khi có người ra tay tương trợ, tôi không hề từ chối.

“Sao lại gây chuyện với bọn nó? Bọn nó ngang ngược số một ở trường bên đấy.” Cậu ấy vẫy vẫy tay, tỏ vẻ khó hiểu.

Sờ sờ mặt, nhìn xuống tay cậu ấy, tôi không đáp mà hỏi vặn lại: “Thế nào, cậu không sao chứ?”

Cậu ấy nhún vai tỏ vẻ không sao, tôi gơ tay ra: “Ôn Hành Viễn.”

“Si Hạ.” Cậu ấy nắm tay với tôi, ánh mắt trầm tĩnh không hợp với tuổi, “Sau này cẩn thận một chút, bị thương nhục lắm.”

Nhú mày, tôi hỏi: “Giờ cậu cũng bị thương rồi, làm sao đây?”

“Bị thương nhẹ thôi, không sao, về nhà kêu em gái xử lý, chắc chắn không bị phát hiện.”

“Em gái cậu học y à?” Phản ứng theo trực giác, tôi thốt lên.

“Nó là phù thủy chữa đau đấy.” Si Hạ cười, vẻ mặt tươi rói, “Hồi học Trung học thích gây chuyện, hở ra là đánh nhau, nó sợ mình bị bố mẹ mắng nên học cách xử lý vết thương ỳnh. Nhưng mà con bé ra tay không nhẹ đâu nhé, hại mình đau nghiêng rặng.”

“Có em gái thật tốt, mình với anh trai suốt ngày chửi nhau, chẳng ai nhìn ai vừa mắt.” Tôi than thở.

“Anh chị em vốn là thế mà, bình thường thì không hợp, nhưng vào lúc quan trọng mới xót nhau.” Si Hạ tỏ vẻ hiểu đời, khuyên nhủ lời thâm thúy. Nhìn đồng hồ, cậu ấy nói: “Nhà mình ngay gần đây, có muốn về đây rửa ráy không? Nhìn cậu cũng nhếch nhác lắm.”

Vì vậy, tôi theo Si Hạ về nhà cậu ấy, đồng thời được nhìn thấy cô bé phù thủy chữa đau trong truyền thuyết.

Cô ấy mặc một bộ đồ thể thao trắng, dưới chân là đôi giày hồng, mái tóc dài mượt, đôi mắt to, trông rất dịu dàng. Nhưng, giây tiếp theo, tôi đã phải bác bỏ nhận xét đó của mình. Cô bé này không hề thực nữ chút nào, lúc vừa nhìn thấy cổ tay sưng múp của Si Hạ, cô ấy hét điếc tai, cái giọng lạnh lạnh đó khiến tôi váng đầu, “Si Hạ, anh lại đánh nhau? Có còn ra dáng anh trai không hả? Em phải gọi điện cho bố, bảo bố về đánh anh.”

“Không biết trên dưới.” Si Hạ vờ vờ lộn tóc của cô ấy, không hề trách cứ cô ấy, “Đi lấy thuốc xoa cho anh đi, đau ra phết.”

“Đáng đời! Đau chết luôn đi!” Ngoài miệng thì mắng, nhưng cô ấy lại đi vào phòng, chẳng mấy chốc đã ôm hòm thuốc ra, kéo tay Si Hạ lại để xoa thuốc, không nói câu nào.

Từ lần gặp mặt đó, mỗi khi đến tìm Si Hạ đi chơi bóng, tôi lại vô tình gặp Tiểu Nhan. Cô ấy không lúc nào tươi cười với tôi. Lúc ấy tôi cũng không để ý, chỉ có cảm giác, cô bé đó tươi cười rất gượng gạo. Có một lần

tôi cùng Si Hạ đón cô ấy tan học, dọc đường đi, chúng tôi đều im lặng. Si Hạ hỏi cô ấy làm sao, cô ấy chớp mắt mấy lượt rồi mới đỏ mặt nói lí nhí: “Có đứa viết thư tình cho em.”

Si Hạ không nhịn được cười, “Vui quá, em gái anh có bạn trai thích rồi.”

“Vui cái gì mà vui, mẹ mà biết em yêu sớm, chẳng đánh gãy chân em ý chứ.” Cô ấy cau mày, uể oải than: “Sao con trai bây giờ lại tự mãn thế chứ nhỉ, xấu mù ra mà cứ tự khen mình đẹp trai phong độ, dễ nhìn một tẹo thì cứ nghĩ là đứa con gái nào cũng thích, nếu không thích thì như là có tội ấy. Người gì không biết.”

Rất phong cách, tôi bật cười ra tiếng, khiến Tiểu Nhan trừng mắt nhìn, hình như còn lẩm bẩm: “Cẩn thận cười rụng răng.”

Thấy dáng vẻ tức tối của cô ấy, như kiểu phải chịu cơn ầm ục to đùng, tôi hỏi: “Nó bắt nạt em à?”

“Không, chỉ là khó ưa thôi, còn làm như em không biết tốt xấu.” Kéo cánh tay Si Hạ, Tiểu Nhan sáng bừng mắt, “Dám làm khó em thì anh phải đi xử lý đi, đánh cho nó chạy mất dép luôn cũng được, nhé, anh?”

Si Hạ và tôi nhìn nhau, ánh mắt hết sức nghiêm túc, “Lâu lắm rồi anh không đánh nhau.”

Tiểu Nhan ỉu xiu, mấp máy môi, cuối cùng không chịu cam lòng, “Con trai bọn anh chẳng ai tốt cả.”

Nhìn vẻ mặt bướng bỉnh của cô ấy, tôi và Si Hạ cùng bật cười.

Tự đó, mỗi ngày Si Hạ đến đón cô ấy, tôi đều đi theo. Không biết có phải vì đã biết bí mật nho nhỏ của cô ấy hay không, Tiểu Nhan dần tự nhiên hơn với tôi, trên đường về cũng có lúc chủ động nói với tôi mấy câu. Có hôm Hội sinh viên bận việc, Si Hạ nhờ tôi đến đón cô ấy, tôi vui vẻ đồng ý. Đến trước cổng trường, vừa lúc tôi nhìn thấy một đứa con trai nắm cổ tay cô ấy. Cô ấy nói gì đó rồi gạt tay cậu ta ra, cậu ta vẫn không từ bỏ ý định mà chạy đến muốn nắm tiếp. Tiểu Nhan vừa nghiêng người, tôi đã bước đến, thuận thế vung tay một cái.

Thằng nhãi không phòng bị, trúng một cú đấm, lão đảo ngã xuống đất, còn vênh mặt hỏi: “Mày là ai?”

Không đợi tôi nói, Tiểu Nhan đã kéo tay tôi, cất giọng lạnh lạnh: “Anh ấy là bạn trai tôi.”

Tôi giật mình, lại nghe thấy cô ấy nói: “Cậu đừng quần quấy tôi nữa, nếu không bạn trai tôi nổi giận, tôi không quản được đâu. Chúng tôi sẽ không xin lỗi vì cú đấm này, cứ thế đi, chào.” Nói xong, cô ấy nháy mắt mấy cái với tôi, làm ra vẻ thân mật mà kéo tôi đi.

Đến khi ra khỏi tầm nhìn của tên nhãi đó, cô ấy mới làm như con thỏ nhỏ mà tránh khỏi vòng tay tôi, đỏ mặt nói cảm ơn, “Chuyện đó, cảm ơn anh! Nó cứ xoắn xuýt em, em mới phải nói thế, anh đừng để bụng nhé. Nếu cần, em sẽ đến giải thích với bạn gái anh.”

“Anh không có bạn gái.” Thấy dáng vẻ luống cuống của cô ấy, tôi cong môi, nở nụ cười thâm sâu, “Cho nên không cần giải thích.”

“Thế thì tốt rồi, lược bỏ được một chuyện phiền toái.” Tiểu Nhan thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên lại nghĩ đến cái gì đó, ngẩng mặt hỏi tôi: “Sao anh lại không có bạn gái?”

“Tại sao anh phải có bạn gái?” Tôi hỏi vặn lại. Sao cô nhóc này lại khẳng định tôi có bạn gái?

“Dạ?” Tiểu Nhan sững sốt, dáng vẻ thật không đáng yêu, “Trực giác bảo em là, anh đáng ra phải có bạn gái. Mà thôi, không có cũng được, không phải chuyện của em.” Nói thế, cô ấy cũng không để ý tôi có theo sau hay không, cứ lững thững đi một mình.

Sau đó, Si Hạ có nói cho tôi biết, sở dĩ Tiểu Nhan tức thằng nhãi kia, thậm chí không ngại ngần nói rằng tôi là bạn trai, là bởi vì, ngoài cậu ấy ra, cô ấy không cho phép bất kỳ người đàn ông nào đến gần cô ấy.

Tôi chỉ cười chứ không nói gì, trong lòng có cảm giác rung động lạ thường.

Những ngày tiếp theo, Tiểu Nhan phải ôn thi nên không mấy khi gặp, lúc tình cờ chạm mặt thì cô ấy tỏ vẻ cự nự né tránh, nhưng thấy tôi không nhắc lại chuyện hôm đó nên dần thoải mái.

Sinh nhật lần thứ mười tám của cô ấy, bố đã sắp xếp cho tôi ra nước ngoài. Lúc đeo vòng tay cho cô ấy, tôi kích động đến nỗi muốn nói điều giấu kín trong lòng ra với cô ấy, nhưng, nhìn vào đôi mắt trong veo của cô ấy, tôi lại thôi.

“Có điều ước sinh nhật nào không?” Tôi hỏi.

“Bố mẹ khỏe mạnh này, anh trai cưới được chị dâu tốt này, họ lúc nào cũng hiểu rõ em nhất.” Cô ấy loạng choạng, khẽ trả lời. Ngửi thấy mùi rượu nhân nhật trên người cô ấy, tôi nhú mày.

Thấy bước chân cô ấy chệnh choạng, tôi ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô ấy, để cô ấy dựa vào lòng, “Còn gì không?”

“Còn...Không nói cho anh được...” Cô ấy mỉm cười, ợ một cái.

Tôi cười khẽ, thu cánh tay lại, ôm cô ấy chặt hơn, cúi đầu nhỏ giọng thì thầm, “Tiểu Nhan, anh thích em! Chờ anh được không?”

Một lúc lâu mà vẫn chưa có câu trả lời, tôi nhất thời luống cuống. Rốt cuộc là cảm động, hay là cô ấy không hề có cảm giác với tôi? Nhưng nếu đã mở miệng thì tôi cũng không còn đường lui nữa. Vì thế, tôi do dự gọi thêm hai câu, nhưng cô ấy vẫn không lên tiếng. Tôi không hiểu gì, thử buông lỏng cánh tay, lúc cúi đầu thì đã thấy cô ấy ngủ say tít. Bất đắc dĩ cười cười, tôi đặt một nụ hôn khẽ lên môi cô ấy rồi đưa cô ấy về phòng. Trước lúc rời đi, tôi nghe thấy cô ấy thì thào, “Em phải gả cho người đàn ông yêu em, cùng anh ấy bên nhau trọn đời...”

Nhớ lại từng ấy hồi ức, thế mà thoát cái đã mười một năm.

Khi chúng tôi bước lên chuyến bay sang Mỹ, Tiểu Nhan ngẩng đầu, hít lấy bầu không khí quen thuộc, nước mắt chậm rãi lăn xuống, “Mẹ, Tiểu Nhan đi đây, mẹ phải chờ con, chờ con quay về!”

Quay đầu đi, ôm cô ấy vào lòng, tôi cũng rưng rưng.

Chúng tôi, vốn rất sợ hãi! Sợ mất nhau, sợ vĩnh viễn cách biệt. Nhưng, thời gian không vì nỗi sợ hãi của chúng tôi mà dừng lại.

Mười một năm trước, tôi tình cờ quen biết cô ấy; Bảy năm trước, tôi nhìn cô ấy tay trong tay với Hàn Nặc; Bốn năm trước, tôi cố chấp trở về bên cạnh cô ấy; Một năm trước, tôi ép cô ấy phải đối mặt với trái tim của mình. Tất cả, đã trở thành quá khứ. Đôi mắt trong veo của cô ấy, nụ cười e lệ dịu dàng, đã in dấu rất sâu trong lòng tôi, vĩnh viễn không xóa mờ, không thay thế được.

Cuộc đời đến đây, tôi và Si Nhan, đã định sẽ là trọn đời!

83. Chương 83: Chương Kết: Tay Trong Tay

“Anh là ai?” Si Nhan nhìn gương mặt điển trai trước mắt, quay mặt đi một cách vô thức, tránh khỏi sự động chạm của anh.

Bàn tay dừng lại giữa không trung, ánh mắt Ôn Hành Viễn hiện lên vẻ ngỡ ngàng.

“Tiểu Nhan?” Si Hạ có phản ứng đầu tiên, cầm lấy tay cô, “Làm mẹ rồi, sao em còn bướng thế hả, làm Hành Viễn sợ đấy.”

Bàn tay Si Nhan khẽ run, sau đó cô rút tay ra, khó hiểu hỏi: “Mẹ? Hành Viễn? Anh, anh là ai?”

“Tiểu Nhan?” Si Hạ bàng hoàng gọi lại một tiếng, trong lòng dấy lên dự cảm rất xấu.

Tại sao có thể như vậy? Chuyện gì đang xảy ra đây?

“Tiểu Nhan, nhìn anh đi, anh là Hành Viễn đây, Ôn Hành Viễn đây! Nói với anh là em đang đùa đi!” Về mặt bình tĩnh hơi thay đổi, đôi môi mím hờ thể hiện vẻ bức tức, không để ý đến sự giãy giụa của cô, anh ra lệnh: “Nói là em nhận ra anh. Nói đi!”

Anh đợi mười sáu tiếng ngoài phòng phẫu thuật, lúc cô được đưa ra, anh đứng như trời trồng giữa hành lang, không dám đến gần cô.

“Ca mổ rất thành công.” Nhìn một đám người ngoài phòng phẫu thuật, bác sĩ cười như vừa trút được gánh nặng, giọng nói kiên định vọng vào tai Ôn Hành Viễn. Cơ thể anh mềm nhũn, hai tay ôm đầu, chậm rãi ngồi xuống.

Thành công! Cô bình an vô sự rồi. Cuối cùng, anh cũng không hề mất cô.

Trái tim thít chặt được thả lỏng, Ôn Hành Viễn bật khóc.

Đường Nghị Phàm ngẩng đầu, ôm Quý Nhược Ngưng đang bịt miệng khóc vào lòng. Si Hạ mỉm cười, nhưng khóe mắt lóng lánh lệ, Tạ Viễn Đằng cầm tay anh, nước mắt lăn chả như mưa. Diệp Du Nhiên nhào vào lòng Ôn Hành Dao, cũng khóc nức nở. Ba vị phụ huynh nhà họ Si và họ Ôn cũng đều rưng rưng, nghẹn ngào khó tả. Ở bên kia đại dương, Hàn Nặc nhận được điện thoại, cũng mỉm cười, một lúc sau thì hai mắt ướt ướt.

Họ có mặt đông đủ, túc trực ngoài phòng mổ đợi cô.

Qua cuộc chiến kinh hãi suốt mười tháng ròng, qua mười sáu tiếng dài đằng đẳng, rốt cuộc thì ca mổ cũng đã thành công. Điều họ muốn làm bây giờ chính là tĩnh tâm chờ cô bình phục, chờ cô mở mắt nhìn từng người yêu thương cô. Nhưng, khi cô tỉnh lại, cô đã quên tất cả, kể cả Ôn Hành Viễn mà cô yêu nhất.

Như có tiếng sấm giữa trời quang, tim Ôn Hành Viễn vụn nát trăm mảnh. Si Hạ chau mày, muốn đưa tay đỡ nhưng anh đứng bật dậy, lao đảo lao ra khỏi phòng bệnh.

Tại sao có thể như vậy? Sao có thể?

Dây hành lang vắng vẻ tĩnh mịch như trái tim anh, nỗi đau kéo dài cho đến khi chỉ còn khoảng chết lặng lạnh lẽo, ngoài chuyện đó ra, anh không biết gì hết, không biết gì hết.

“Biến chứng sau phẫu thuật không thể nào dự đoán trước được. Thị lực của cô ấy hồi phục rồi, trên đầu cũng không có phản ứng gì xấu, còn đau đầu có lẽ là do cô ấy đang cố nhớ lại điều gì đó trong tiềm thức.”

“Có cách nào cho con bé hồi phục trí nhớ không? Chúng tôi có thể làm gì?” Si Hạ trầm giọng hỏi, giọng nói không giấu nổi vẻ lo âu. Kết quả như vậy, có thể coi là may mắn không?

“Hiện tượng mất trí rất khác với bệnh, y học bây giờ vẫn chưa có biện pháp chắc chắn chữa khỏi.” Bác sĩ thở dài một tiếng, chậm rãi nói bằng tiếng Anh: “Cách cũ, đưa cô ấy đến những nơi quen thuộc, gặp những người quen thuộc, làm những chuyện có ấn tượng sâu sắc với cô ấy, như vậy có thể sẽ gợi lại trí nhớ cho cô ấy.” Nhìn Ôn Hành Viễn vẫn trầm mặc, bác sĩ nói: “Anh Ôn, anh là người thân nhất của bệnh nhân, nhất định không được bỏ cuộc.”

Ôn Hành Viễn định thần, ngẩng đầu nhìn bác sĩ, cười gượng gạo, “Nhưng bây giờ cô ấy rất sợ tôi.” Ngoài Quý Nhược Ngưng, Tạ Viễn Đằng và bà Ôn, cô sợ tất cả người khác giới.

“Cô ấy sợ anh không có nghĩa là cô ấy ghét anh, có lẽ chỉ do anh quá nóng lòng nên dọa cô ấy thôi.” Bác sĩ vỗ vai anh, “Trường hợp của vợ anh là thành công một cách đáng ngạc nhiên. Gần như không ai có thể trì hoãn đến mười tháng mà ca mổ vẫn thành công như thế đâu. Cô ấy tỉnh lại được đã là kỳ tích của y học rồi. Anh có biết cái gì đã giúp cô ấy chống đỡ trong suốt mười sáu tiếng không? Tôi nghĩ, là tình yêu của anh!” Trước khi vào phòng mổ, bác sĩ vô cùng cảm động với cảnh tượng đôi vợ chồng trẻ vẫn nắm chặt tay nhau. Cô đã tin tưởng rằng sẽ thành công, đã tự động viên mình như thế.

Tình yêu có thể đem lại kỳ tích trong sinh mệnh. Cuối cùng, cô không thể hoài nghi được nữa.

Như có một giọt máu rỉ qua lồng ngực, đưa tay phải đè lên vị trí con tim, Ôn Hành Viễn hít sâu mấy hơi.

“Choang...” Một tiếng vỡ giòn tan vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của anh. Ôn Hành Viễn đứng dậy, đẩy cửa phòng vào. Lúc đèn bật sáng, Si Nhan đang loay hoay xuống giường, trên mặt đất là những mảnh vụn của chiếc cốc thủy tinh.

“Muốn uống nước à?” Cố kìm nén ý muốn đến gần cô, anh nhẹ giọng hỏi. Thấy cô rụt rè gật đầu, anh rót cho cô một cốc nước nóng, lấy thêm một cái cốc nữa, đổ đi đổ lại giữa hai cốc cho nước nguội bớt, uống thử một ngụm rồi mới đưa cho cô, “Uống đi, vừa rồi.”

“Cám ơn!” Cô khẽ nói cảm ơn, đưa tay đón lấy. Nhưng, anh lại nắm chặt không chịu buông cái cốc, đôi mày nhíu lại, cô muốn rụt tay nhưng đã bị anh tóm lấy.

“Choang...” Cái cốc trong tay anh rơi xuống đất, vỡ thành nhiều mảnh nhỏ, lại như đang găm vào tim anh.

Hiểu nỗi sợ hãi của cô, lại nhớ đến lời bác sĩ nói, Ôn Hành Viễn không muốn khiến cô sợ nên từ từ buông tay, một lúc sau, giọng nói khàn khàn của anh vang lên: “Tiểu Nhan, em có điều gì thì cứ nói với anh, anh sẽ giúp em, nhưng đừng nói cảm ơn, em là vợ anh, chăm sóc em là trách nhiệm của anh, hiểu không?”

Si Nhan kinh ngạc nhìn anh, đôi mắt to tròn hiện đầy vẻ chần chừ, dưới cái nhìn chăm chăm của anh, cô ngượng ngùng quay mặt đi, nhỏ giọng nói: “Họ nói chúng ta đã kết hôn, còn có một đứa con gái, nhưng anh...em không nhớ được một chút nào...”

Bàn tay nắm rồi lại buông, Ôn Hành Viễn ngồi xổm cạnh giường, ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt dịu dàng, “Họ nói thật đấy, mình đăng ký kết hôn rồi, mình có một cô con gái rất đáng yêu, anh vẫn còn nợ em một lễ cưới, mình còn hẹn là đợi em khỏi bệnh sẽ bù.”

Ánh mắt trầm tĩnh thoáng hiện vẻ xao động, Si Nhan khẽ hỏi: “Anh thật sự là...” Thấy anh vội vàng gật đầu, cô nhíu mày và hỏi: “Chúng ta thật sự có con gái?” Vẫn đáp án đó, anh gật đầu, cô im lặng nhìn anh.

Họ là vợ chồng, họ có con gái, nhưng cô hoàn toàn không nhớ nổi.

Phòng bệnh yên lặng không một tiếng động, giữa hai người chỉ còn khoảng trăm mét. Không biết đã qua bao lâu, cuối cùng, cô lên tiếng: “Anh có thể giúp em rót một cốc nước không?”

“Được!” Ôn Hành Viễn định thần, ngượng ngùng chà mặt, lúc đứng lên thì cả hai chân đã tê cứng. Anh đưa nước cho cô, cô mấp máy môi nhưng lại không nói gì, chỉ nhận lấy rồi uống hết cốc.

“Muốn nữa không?” Cô lắc đầu, đưa cái cốc không cho anh, rồi nhìn ra bóng tối ngoài cửa sổ và hỏi: “Anh không về nghỉ ngơi sao?”

Ôn Hành Viễn ngồi ở mép giường, giữ khoảng cách với cô, giọng nói ôn hòa, “Em ngủ đi, vết mổ vẫn chưa lành hẳn, phải ngủ nhiều vào.”

Cô không hề phản bác, chỉ nhẹ nhàng nằm xuống, để mặc cho anh kéo chăn hộ, cô hỏi: “Thế còn anh?”

“Anh ở lại với em.” Anh kiên định trả lời, thấy cô không nói, đột nhiên lại nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt đầy vẻ cầu mong, “Có thể chứ?” Anh hỏi cách dè dặt, chỉ sợ cô từ chối.

Cô khẽ “ạ” một tiếng, rồi trở mình đưa lưng về phía anh. Lúc Ôn Hành Viễn tưởng cô đã ngủ thì lại nghe thấy cô nói: “Anh lên giường ngủ đi, chắc còn lâu trời mới sáng.”

“Ừ!” Ôn Hành Viễn khàn giọng nói. Anh cực kỳ muốn đưa tay xoa má cô, nhưng lại chỉ đứng dậy tắt đèn, sau đó nằm cách cô một khoảng trên chiếc giường nhỏ, cả đêm không ngủ.

“Nhan Nhan, cậu nhìn con bé có đáng yêu không này, muốn bế không?” Quý Nhược Ngưng bế cô bé mũm mĩm trong lòng, tươi cười hỏi cô.

Si Nhan nhìn đứa trẻ trong lòng cô ấy, đôi mắt nó vừa to vừa đen láy, da trắng hồng như một con búp bê đáng yêu. Cô mỉm cười, chậm rãi đưa tay ra. Nhưng, vừa chạm đến đứa bé, cô lại rụt tay về, đôi mắt hiện lên vẻ sợ hãi.

Ôn Hành Viễn đón con, tiến đến cạnh cô, “Đừng sợ, Tiểu Nhan. Mặc dù con còn nhỏ nhưng không sợ được bế đâu.” Thấy Si Nhan nhìn mình, ánh mắt có vẻ chờ mong, anh nói tiếp: “Nào, bế con đi, con gái của chúng ta.”

Mím chặt môi, cô gật đầu, cẩn thận bế đứa trẻ từ trong tay Ôn Hành Viễn. Trong đầu không hề có những kí ức thuộc về con gái, nhưng khi ôm nó vào lòng, cô lại có cảm giác quen thuộc, hai mắt thoáng đỏ.

Đứa nhỏ được cô ôm vào lòng, chớp chớp đôi mắt to tròn rồi cười khanh khách với cô.

“Nó cười với em này.” Si Nhan hưng phấn ngẩng đầu nhìn Ôn Hành Viễn, thấy anh trù mến nhìn mình, cô thẹn thùng cúi đầu, khe hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con, hai má chợt đỏ hồng.

Hiểu được nỗi xúc động của Ôn Hành Viễn, Si Hạ vỗ vai anh. Ôn Hành Viễn xoay người lại, ánh mắt hiện vẻ đau lòng thường trực, nhưng cũng không giấu nổi niềm vui sướng.

Cô sẽ khỏe, cô sẽ nhớ ra anh, anh tin thế, anh không bỏ cuộc.

Vết mổ của Si Nhan dần lành lại, sức khỏe cũng tốt lên nhanh chóng, nhưng cô vẫn không nhớ ra ai, không nhớ ra bất cứ chuyện gì.

Mọi người không thể không đối mặt với sự thực tàn nhẫn này, rằng Si Nhan đã mất trí nhớ, không còn lưu lại bất kỳ chi tiết nào.

Có khổ sở nhưng không ai được bỏ cuộc, mọi người đều ở bên cạnh trò chuyện quá khứ với cô. Chẳng hạn, Si Hạ kể: “Em ấy à, hồi bé nghịch như beo, con gái mà lại trèo cây, còn chẳng thèm rửa mặt, anh mà nói thì lại dẫu mổ lên cái là mới rửa hôm qua.” Còn Quý Nhược Ngưng nói: “Cậu làm phù dâu ình mà chẳng có trách nhiệm gì cả, toàn là Ôn Hành Viễn đỡ rượu cho, hại anh ấy say mềm ra.” Tạ Viễn Đằng thì lại kể: “Si Nhan, lúc anh trai cậu cầu hôn mình, mặt đỏ như gấc. Cậu nói xem, tại sao lúc theo đuổi mình lại liều lĩnh như vậy?”

Thường thường, những lúc này, Si Nhan chỉ im lặng lắng nghe chứ không nói câu nào. Có một lần, gần như bị kích động bởi lời nói của Ôn Hành Viễn, cô cau mày cố nhớ lại, nhưng đầu đau điếng, cô ngất xỉu ngủ li bì suốt một ngày một đêm mới tỉnh. Ôn Hành Viễn sợ hãi, ôm cô ghen ngào nói: “Tiểu Nhan, anh không cần, chỉ cần em khỏe, thế nào cũng được.”

Những ngày nằm viện, Ôn Hành Viễn luôn luôn bên cạnh cô. Buổi sáng, anh mang canh bổ đến cho cô, dứt cho cô từng thìa một đến hết rồi mới đến công ty; Giữa trưa, vào giờ nghỉ, anh lại chạy đến bệnh viện đưa đồ ngọt cho cô; Đến tối, anh cùng cô ăn cơm, sau đó bế con gái đến cho cô chơi với con, rồi lại dỗ con ngủ mới bế đi được; Về đêm, anh không nghe người khác khuyên, vẫn khẳng khẳng ở lại, mấy lần Si Nhan đá chần ra, anh chu đáo đắp lại cho cô.

Si Nhan không còn sợ anh nữa, nhưng vẫn vô thức tránh né động chạm với anh. Ôn Hành Viễn không hề miễn cưỡng, chỉ dám dựa vào con gái để kéo gần khoảng cách với cô.

Để giúp cô khôi phục trí nhớ, ngày Si Nhan ra viện, anh đưa cô về nước luôn.

Lên máy bay, cô bế con gái, đầu đội chiếc mũ lam nhạt anh chọn, dựa vào vai anh mà thiếp đi. Không sợ cô có thể tỉnh lại, Ôn Hành Viễn hôn lên trán cô. Si Nhan hừ một tiếng, lại tự nhiên dựa vào lòng anh.

Qua mười mấy tiếng bay, lúc đến thành phố A thì cũng đã tám giờ tối. Ôn Hành Viễn cùng mấy người khác lên xe, nhưng không biết nên đưa Si Nhan đi đâu.

“Tiểu Nhan, về nhà cùng anh được không?” Đương nhiên Ôn Hành Viễn không muốn xa cô, dù biết khoảng cách giữa hai người vẫn lớn, nhưng anh vẫn có chút hy vọng.

Si Nhan nhìn đám người đi cùng, thấy họ đều gật đầu, cô lại nhìn đứa con trong lòng, mãi không nói gì.

Ôn Hành Viễn nhìn cô chằm chằm, chỉ sợ bỏ qua một biến đổi nhỏ nào trên gương mặt cô, nhìn ra sự lưu luyến của cô với con gái, anh dỗ dành: “Con cũng ở cùng chúng mình.”

Bất giác ôm chặt con, một lúc sau, cô gật đầu.

“Đó là dấu hiệu tốt, đừng sốt ruột.” Dưới sân nhà, Si Hạ an ủi: “Nó đang có kiểu nửa tin nửa ngờ, cho dù có tin những vẫn cảm thấy xa lạ với cậu. Cho nó xem áo cưới đi, không chừng lại nhớ ra cái gì.”

Ôn Hành Viễn gật đầu, đưa mắt nhìn chiếc xe đang xa dần rồi mới đi đến cạnh Si Nhan, “Mình lên thôi, con nhóc này càng ngày càng nặng,” Vừa nói anh vừa đưa tay bế con, một tay ôm eo cô rồi đi vào thang máy.

“Chắc cũng mệt rồi, em đi tắm rồi ngủ đi.” Đặt con xong, lại để bộ đồ ngủ cạnh giường, anh vuốt ve khuôn mặt cô và nói: “Nếu em không quen, anh sẽ ngủ phòng cho khách, có việc gì thì gọi anh, nhé?”

“Vâng.” Cô trả lời, không ngẩng đầu nhìn anh mà cầm áo ngủ đi thẳng vào phòng tắm.

Nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm, Ôn Hành Viễn từ từ nhắm mắt lại, nằm trên giường, tự lẩm bẩm, “Tiểu Nhan, sao em có thể quên anh được...”

Lúc Si Nhan ra ngoài thì thấy Ôn Hành Viễn nằm trên giường, cô hoảng sợ, cũng bối rối lấy chiếc sơ mi trong tủ ra mặc thêm, muốn gọi anh dậy nhưng lại không đành lòng. Vì vậy, cô giúp anh cởi giày, lại cố sức cởi áo khoác cho anh, kéo chăn đắp lên người anh.

Đến lúc loay hoay xong, cả người cô đã lấm tấm mồ hôi. Ngồi cạnh giường, cô đưa tay vuốt ve khuôn mặt anh. Anh là chồng cô ư? Anh là bố của con cô ư? Si Nhan nghiêng đầu nhìn anh, đáy mắt đầy vẻ hoài nghi.

Ôn Hành Viễn không hề ngủ, chỉ không đành lòng phá vỡ khoảnh khắc này mà thôi. Cảm giác bàn tay cô sắp rời đi, rồi cuộc anh cũng không chịu nổi, đưa tay kéo cô vào lòng, một giây sau đã đặt cô phía dưới, đôi môi chuẩn xác hôn lên bờ môi cô.

Si Nhan cảm thấy một hồi xoay chuyển chóng mặt, sau đó đã nằm dưới anh, bờ môi bị đôi môi ấm nóng của anh bao phủ, đầu lưỡi anh linh hoạt lách vào miệng cô.

Bị hành động đột ngột của anh hù dọa, đến khi có phản ứng lại, cô muốn ngậm miệng chống cự nhưng anh không cho cơ hội, anh vẫn hôn đến mức cô không thở nổi, dồn hết sức lực mới rút được tay ra. Si Nhan đẩy anh ra, nước mắt lã chã.

Kính hãi phát hiện ra giọt lệ nóng trên mặt, Ôn Hành Viễn mới tỉnh táo lại, dời khỏi môi cô rồi ngả người ra. Đưa tay lau nước mắt trên mặt cô, anh khàn giọng nói: “Anh xin lỗi, Tiểu Nhan.”

Si Nhan quay đầu đi, giấy giữa định bật dậy. Ôn Hành Viễn hiểu rõ tính cô, sợ cô đi luôn nên nhất quyết không chịu buông tay, ôm cô năn nỉ: “Tại anh không tốt, tại anh nóng lòng, Tiểu Nhan, đừng giận được không? Đừng rời bỏ anh, đừng đi!” Thấy cô khóc nức nở, anh vội vàng dỗ dành, “Anh không cố ý, Tiểu Nhan. Anh, chỉ tại anh không kiềm chế được. Em đừng khóc, mới bình phục, đừng để bị ốm nữa. Ngoan nào, Tiểu Nhan, đừng khóc nữa, chỉ cần em không đi, anh sẽ ra khỏi phòng, nhé?”

Si Nhan dần nín khóc nhưng lại nhất quyết không chịu nhìn anh. Ôn Hành Viễn nhói lòng, chặt vật đứng dậy, đỡ cô nằm xuống rồi đắp chăn cho cô, bao nhiêu lời lẽ nghẹn lại trong cổ. Cuối cùng, anh nói “Xin lỗi em!” rồi cúi người hôn lên trán cô, lặng lẽ đóng cửa lại rồi rời đi.

Ngày hôm sau, lúc thức dậy, Ôn Hành Viễn chần chừ sang gõ cửa phòng cô. Chờ mãi không thấy có người thưa, anh đưa tay đẩy cửa. Cửa không khóa. Nhưng, ngênh đón anh lại là một căn phòng trống không, chăn gối đã được gấp gọn gàng, không hề thấy dấu vết có người ngủ lại. Si Nhan không có trong phòng.

“Tiểu Nhan?” Ôn Hành Viễn lập tức u mê, sục sạo tất cả các phòng. Thế nhưng, vẫn không thấy bóng dáng Si Nhan đâu, con gái bị tiếng la của anh đánh thức, gào khóc oe oe.

Si Hạ vừa nghe tin đã chạy đến, sau khi hiểu rõ câu chuyện thì ngã ngồi xuống salon, một lúc sau mới trầm giọng nói: “Cậu đừng lo, con bé chỉ tức giận thôi, không sao đâu.”

“Đều tại mình.” Hai tay che mặt, Ôn Hành Viễn nghẹn ngào, “Nếu mình không nóng vội thì đã không làm cô ấy sợ. Cô ấy không nhớ ra cái gì cả, thậm chí còn không biết nên đi đâu, mình, mình đã ép cô ấy đi.” Sự tỉnh táo trước nay đã bay biến, Ôn Hành Viễn rối như tơ vò.

Quý Nhược Ngưng cũng đến, lo cho con bé con xong xuôi. Mọi người chia nhau đi tìm, từ những nơi cô quen thuộc, nơi cô thích, đến hết thấy xó xỉnh ở thành phố A. Đến chiều tối, vẫn không thấy bóng dáng cô đâu.

Giọng nói Ôn Hành Viễn khàn đặc, hai mắt đỏ ngầu, một tay chống lên bàn, một tay đập vào trán.

Một lúc lâu sau, di động đổ chuông, anh cuống quýt nhận điện thoại. Còn tưởng Si Hạ đã tìm được Si Nhan, nhưng, đợi mãi mà đầu bên kia vẫn không lên tiếng, chợt nghĩ đến điều gì đó, anh nhỏ giọng gọi: “Tiểu Nhan?”

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng khóc, Ôn Hành Viễn vô cùng sốt ruột, liên tục gọi cô: “Tiểu Nhan, là em à, Tiểu Nhan? Anh là Hành Viễn đây, nói cho anh biết em đang ở đâu đi. Tiểu Nhan, em nói một câu với anh đi. Tối qua anh không tốt, tha lỗi cho anh được không? Tiểu Nhan...” Cô gọi điện cho anh, cô nhớ số điện thoại của anh?

Khuôn mặt Si Nhan đầm nước mắt. Cô lang thang trên phố một ngày, không biết có phải nhờ tiềm thức dẫn dắt hay không, cô đến trường học, đến khu nhà từng ở, còn đến hội quán Thượng Du của anh. Bây giờ cô đang đứng bên bờ sông nơi anh đã cầu hôn cô. Cô đi một ngày, đói meo một ngày, cũng không biết nên đi đâu, cho đến khi trong đầu nảy ra một dãy số, cô thử gọi đi, quả nhiên nghe được giọng anh.

Cô nhớ rất rõ giọng nói của anh, có khi êm ái, có lúc trầm thấp. Cô rất thích giọng nói của anh nên nhớ cực rõ ràng.

“Bờ sông!” Nghe thấy tiếng anh, cô vừa khóc vừa nói địa điểm, lại nghe thấy anh nói: “Đừng cúp điện thoại, anh sẽ đến ngay, chờ anh, Tiểu Nhan.” Vừa dứt lời, anh đã khởi động xe, lao thẳng về phía bờ sông.

Dọc đường đi, anh vẫn tiếp tục nói chuyện, còn cô thì không nói gì. Nghe thấy tiếng khóc rầm rứt của cô, trái tim anh nhói đau nhưng lại dần bình tĩnh. Xe đến bờ sông, quả nhiên, anh thấy cô ngồi xõm cạnh bờ điện thoại.

Hốc mắt lập tức ngân ngấn, anh vội vàng chạy đến cạnh cô, ngồi xõm xuống rồi ôm đầu cô, kéo cô vào lòng, “Tiểu Nhan!”

“Em không biết nên đi đâu, nhưng đi đến đâu cũng có người nhận ra em, hình như họ quen em...Nhưng em không nhớ họ là ai...Em không biết...” Cô về nhà, bảo vệ mỉm cười chào cô, “Cô về rồi ư, cô Si? Lâu lắm không gặp, nghe nói cô kết hôn rồi, chồng cô là Tổng giám đốc Ôn Hành Viễn hả?” Cô đến trường, vừa lúc gặp cô giáo từng dạy cô, “Không phải Si Nhan đây sao? Quý Nhược Ngưng đâu? Không đi cùng nhau à? Hai con bé này, tốt nghiệp một cái là mất hút.” Cô vô thức đến Thượng Du, cô gái tiếp tân lễ phép chào: “Hoan nghênh bà chủ!” Giám đốc Lý nghe tiếng chào, vội ra tiếp đón: “Chào cô, Ôn phu nhân. Cậu Ôn không đến cùng cô sao? Đồ ăn vẫn gọi như thường lệ chứ? Cô chờ dẫn rồi đi, như thể chạm phải nỗi sợ hãi chưa từng thấy, gặp ai cô cũng không nhớ, nhưng họ lại nhớ cô.

“Đừng sợ, Tiểu Nhan!” Cảm giác cơ thể cô run rẩy, Ôn Hành Viễn xót xa, hai tay ôm cô đứng dậy rồi đưa cô vào xe, cởi áo khoác phủ lên người cô, đưa tay lau nước mắt cho cô. Vừa định nói chuyện, anh lại nghe thấy cô nghẹn ngào nói: “Em cố gắng nghĩ, nhưng cứ nghĩ là lại đau. Em muốn về nhà, nhưng lại không biết đâu là nhà em. Em, em nhớ dãy số này, nhưng lại không biết là của ai.”

Anh cười, khóe mắt long lanh một giọt lệ, anh còn kéo tay cô áp lên má mình, “Là số của anh, số điện thoại của chồng em. Em quên rất nhiều chuyện nhưng lại nhớ dãy số này, có biết nó nói lên điều gì không?” Giọng nói của anh cực kỳ dịu dàng, thấy cô lắc đầu, anh kéo tay cô đến bên môi, nhẹ giọng nói: “Nó nói lên rằng, trong tiềm thức, em không hoàn toàn quên anh, thứ duy nhất em nhớ là số điện thoại của anh.” Thoáng dừng lại, rồi anh nói: “Nói rằng em yêu anh đi!” Lúc nói ra, anh nắm chặt tay cô, dường như chỉ có như vậy thì hai người mới có thể nối liền sự sống với nhau. Có trời mới biết anh đã phải trải qua ngày hôm nay thế nào. Anh kinh hãi, anh sợ cô sẽ ra đi trong trầm lặng, bỏ qua những gian khổ suốt một năm ròng mà rời khỏi anh. Anh không chịu được, anh sẽ phát điên mất.

Cảm giác có giọt nước mắt lạnh lạnh nhỏ xuống cổ, Si Nhan mềm lòng, chần chừ đưa tay ôm anh. Ôn Hành Viễn cứng đờ người, đến khi phản ứng được thì liền ôm chặt lấy cô, khẽ nói bên tai cô: “Tiểu Nhan, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa! Cho dù em không nhớ ra chuyện trước kia, chúng ta vẫn còn rất nhiều thời gian để yêu nhau. Đừng cự tuyệt anh, đừng rời bỏ anh!”

Cô không nhớ ra cũng không sao, mãi mãi không nhớ ra cũng không quan trọng, chỉ cần cô ở cạnh anh. Anh tin rằng, cô sẽ yêu anh một lần nữa, họ vẫn có thể tiếp tục tình yêu cổ tích “vĩnh viễn sánh cùng trời đất”.

Anh muốn hai người được bên nhau! Mãi mãi bên nhau!

Giọng nói nghèn nghẹn của anh gần trong gang tấc, hơi thở ẩm áp của anh phả vào tai cô, chỉ trong chốc lát đã làm dịu lòng cô. Si Nhan không kìm được mà nhoẻn miệng cười, nghiêng đầu tựa vào ngực anh, gật đầu nói: “Mình bắt đầu lại một lần nữa!”

Anh khẽ cười, chôn mặt vào cổ cô, lệ nóng tuôn rơi, nóng đến nỗi khiến tim cô buốt nhói.

Để cô có thời gian tự do, những ngày tiếp theo, Si Nhan được đưa về nhà cô, con gái cũng ở cùng cô. Cứ ba bốn ngày, Ôn Hành Viễn lại đến thành phố A, rồi lúc khác sẽ về thành phố S xử lý công việc. Cuối tuần, anh sẽ đến nhà cô ăn tối, nhưng không hề ở lại.

Họ gần như bắt đầu yêu nhau lại một lần nữa. Ôn Hành Viễn thường tặng hoa cho cô, không phải hoa hồng đỏ rực rỡ, mà là loại tulip thơm mát cô thích. Thỉnh thoảng, anh gọi điện hẹn cô ra ngoài ăn cơm, cô sẽ lo cho con trước rồi mới tươi tắn đi. Sau khi ăn tối xong, anh đưa cô đi dạo. Cô thích ra bờ sông, nói rằng mỗi lần ra đó đều mơ hồ nhớ tới việc gì đấy. Có những thứ không quen thuộc, mà vẫn có thể giúp cô khôi phục trí nhớ. Anh mỉm cười, lắng lắng cùng cô hóng mát ven sông, giống như cái đêm xuân năm ấy.

Ôn Hành Viễn làm giống như tất cả những người đàn ông khi yêu, ngày nào cũng gửi tin nhắn cho cô, thường thì chỉ có một câu: “Nhớ em quá, em yêu!”

Nhìn màn hình, Si Nhan mỉm cười, sau đó trả lời, “Xong việc thì đến đi, con gái nhớ anh đấy.”

Ôn Hành Viễn mỉm môi cười, cầm lấy khung ảnh chụp cả gia đình trên bàn làm việc, khẽ hôn lên hình vợ con.

Cuộc sống dường như vẫn cứ trôi trong yên bình, Si Nhan cũng dần dựa dẫm vào anh hơn. Khi Kim Bích gần hoàn công, Ôn Hành Viễn bận tối mắt tối mũi, một tuần liền không đến thăm cô được. Lúc ấy, Si Nhan không nhịn được mà gọi điện cho anh, chuông đổ mãi nhưng không ai tiếp. Cô thất vọng tắt điện thoại, trở về phòng ngủ.

Ôn Hành Viễn để quên điện thoại ở văn phòng, lúc về có nhìn thấy cuộc gọi nhỡ từ cô, anh gọi lại nhưng cô đã tắt máy. Không để tâm đã khuya, anh lái xe đến nhà cô, gõ cửa thì có thể thở phào vì cô vẫn bình an. Anh ôm cô còn đang mơ màng, rồi đưa cô vào nhà: “Không sao là tốt rồi, ngủ đi, mai anh lại đến thăm em.”

Cơn buồn ngủ của Si Nhan đã tiêu tan, cô cau mày nhìn anh: “Giờ là mấy giờ rồi mà anh còn đi? Anh vào đi, sang phòng con ngủ.”

Anh cười, đưa cô về phòng ngủ, thu xếp cho cô xong rồi mới sang phòng con.

Cuộc sống như vậy kéo dài nửa năm, Ôn Hành Viễn một lần nữa thâm lặng bước vào trái tim cô. Thái độ của Si Nhan với anh biến chuyển rất nhanh, từ chỗ sợ hãi né tránh đến không muốn xa rời. Người ngoài thấy được thì không khỏi xót xa thay cho họ.

Trước sinh nhật Si Nhan, cô ngồi trên ghế ôm cô con gái đang khoa tay múa chân, vừa chơi đùa với nó, vừa gỡ lại những bức ảnh họ đã chụp trước kia. Không biết đã xem tấm ảnh họ ngồi cạnh sông Bạch Thủy bao nhiêu lần, nhưng lúc này, trái tim cô thất lại, như có muôn ngàn mũi kim châm, vô cùng đau đớn. Cô đau khổ nhắm mắt lại, tuột tay suýt làm rơi con xuống đất.

“Cô Ôn?” Bảo mẫu lao đến đón đứa bé, lo lắng gọi cô.

“Không sao, tôi về phòng nghỉ một lát, cô giúp tôi trông con bé nhé. À, đừng nói cho anh ấy biết, tôi sẽ gọi điện cho anh ấy.” Hôn lên má con gái rồi cô mới lảo đảo về phòng.

Vào lúc tối muộn, khi Ôn Hành Viễn còn đang tăng ca thì cô gọi điện cho anh. Điện thoại vừa đổ một hồi chuông là anh đã nhắc máy, như thể đợi cú điện thoại này lâu lắm rồi, “Tiểu Nhan?”

“Dạo này anh bận à?”

“Sao thế, Tiểu Nhan? Có chuyện gì à?” Gần đây đang có vụ đấu thầu một khu đất xây dựng, anh thật sự rất bận, tuy nhiên cứ cách ba bốn ngày lại đến thành phố A, quả thực rất kiên trì.

“Khi nào anh có thời gian, em muốn về trấn Đại Nghiên, chỉ có hai chúng ta thôi.”

Vừa cúp điện thoại, Ôn Hành Viễn đã vội vàng đến thành phố A. Sáng sớm hôm sau, họ bắt chuyến bay gần nhất đến Vân Nam, Lệ Giang.

Đêm khuya, trong con hẻm nhỏ yên vắng, Ôn Hành Viễn ôm người phụ nữ đang say khướt vào lòng, ánh trăng bàng bạc kéo dài bóng họ.

Anh bỏ dở công việc, đưa cô về Cổ Trấn ở nửa tháng. Họ cùng nhau lên núi tuyết Ngọc Long, nơi đỉnh núi mà họ đã ở bên nhau đêm đầu tiên sau khi xác định quan hệ. Hôm nay, họ cũng đạp xe đạp ra bờ sông Bạch Thủy, sau đó, anh công cô xuống núi. Cô dựa vào lưng anh, ngoan ngoãn như một con mèo con. Trở lại quán bar, anh thấy cô khóc, hỏi cô vì sao thì cô lại không nói, chỉ yên lặng ngồi cạnh cửa sổ nhìn đến thất thần. Mặc cho anh khuyên can, cô vẫn uống rất nhiều, nên giờ không bước nổi.

Ôn Hành Viễn đoán rằng trong lòng cô có sự thay đổi nào đó, để yên cho cô nắm chặt tay mình, lại mơ hồ cảm giác được điểm khác lạ.

Về tới nhà, anh móc chìa khóa ra mở cửa. Si Nhan đứng không vững, suýt nữa trượt chân. Ôn Hành Viễn bế cô lên, bước nhanh vào phòng ngủ.

“Đừng đi...” Ôm cổ anh, cô cúi đầu năn nỉ, giọng điệu như đứa trẻ bị ức hiếp.

“Anh không đi. Ngoan nào, bỏ tay ra, anh đi rót cho em cốc trà giải rượu, kiểu này là mai đau đầu lắm đây.” Ôn Hành Viễn cọchóp mũi vào mũi cô, nhẹ nhàng dỗ dành.

“Không uống trà...” Cô không chịu buông tay, mơ màng mở mắt, đưa tay vuốt ve khuôn mặt anh, “Hành Viễn...”

Một tiếng gọi thô thể này như một tiếng sấm ùng đoàng trong lòng anh. Nửa năm qua, cô chưa từng gọi tên anh, trước mặt người ngoài thì luôn gọi anh là anh Ôn. Nhìn cô chăm chú, anh cúi người rồi hôn lên đôi môi hé mở của cô, quyến luyến nhắm nháp vị ngọt ngào, rồi anh khàn giọng nói: “Tiểu Nhan...”

“Đừng rời xa em, Hành Viễn!” Cô thì thào, đưa tay cởi bỏ cúc áo sơ mi của anh.

Lời nói này rõ ràng là một mồi lửa, còn động tác này là một ngòi nổ.

Trái tim lạnh giá đã lâu, rốt cuộc cũng được tan chảy trong khoảnh khắc này, như ngọn núi lửa phun trào nham thạch. Dứt khoát đề cô xuống giường, anh thành thực cởi bỏ quần áo cho cô, thăm dò từng tấc da cô, giọng nói khàn đục, “Không rời xa, cả đời không!”

Anh dịu dàng vuốt ve gương mặt cô, đẩy mắt đầy vẻ trù mến. Đôi môi anh lướt qua hai mắt của cô, đến chóp mũi...Bờ môi lại tiếp tục di chuyển, cuối cùng dừng lại trước ngực cô, đầu lưỡi anh khẽ liếm lên nụ hoa của cô...

Cô bị nụ hôn nồng nàn của anh hun đốt, khuôn mặt đỏ bừng, hai mắt mờ mịt, bất giác rên rỉ thành tiếng. Lúc đôi chân trắng nõn của cô bị anh đẩy ra, cơ thể cô run lên.

“Đừng sợ, để anh!” Dường như cảm nhận được nỗi sợ hãi của cô, anh cúi xuống nói vào tai cô. Ngón tay thon dài lần vào bắp đùi trong của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, đến khi cô nâng thắt lưng lên, anh mới tiến vào cơ thể cô...

“Hành Viễn...” Si Nhan khẽ gọi một tiếng, Ôn Hành Viễn liền dừng lại để cô có thể thích ứng được với sự thân mật này, sau đó mới từ từ chuyển động, tiết tấu mỗi lúc một nhanh, mỗi lần đều chạm tới điểm mẫn cảm nhất của cô khiến cô không ngừng thở gấp, đáng vẻ yêu kiều.

Chìm đắm trong con sóng dục vọng, họ ôm chặt lấy nhau, mê loạn hôn nhau, điên cuồng hưởng thụ hồi ân ái đã lâu lắm không có...

Trên chiếc giường bừa bộn, hai cơ thể đầm mồ hôi, một đêm này, họ quấn quýt không rời.

Tình triền rút đi, Ôn Hành Viễn vùi mặt vào cổ cô ngủ như một đứa trẻ. Si Nhan đưa tay vuốt mái tóc mềm của anh, khẽ thì thầm: “Hành Viễn, em yêu anh!”

Khi nghe được lời cô nói, Ôn Hành Viễn lúng búng câu gì đó rồi thu cánh tay lại, ôm ghì cô vào lòng.

Cô mỉm cười và nhắm mắt lại, một giọt lệ nhỏ xuống cánh tay anh.

Si Hạ từng đề cập đến chuyện đưa cô trở về Cổ Trấn với Ôn Hành Viễn, nhưng anh vẫn lo sợ vì một đêm cô bị sốt mê man, anh không dám ép cô suy nghĩ quá nhiều, cho nên vẫn còn do dự. Đêm đó, nhận được điện thoại của cô, anh đi suốt đêm đến thành phố A, ngồi yên trong phòng khách một lúc lâu. Nếu không kiên trì với cô, có lẽ cô cũng sẽ chẳng đồng ý.

Nửa tháng trôi qua, cô nhớ lại được đôi chút vụn vặt, rốt cuộc thì trong đầu cũng đã có ấn tượng về anh. Cùng lúc đó, tình trạng đau đầu của cô càng tăng, cô cắn răng chịu đựng, không dám để lộ trước mặt anh vì sợ anh đau lòng. Cho đến hôm nay, rốt cuộc thì cô cũng đã nhớ lại tất cả.

Khi Ôn Hành Viễn công cô xuống núi, cô dựa vào lưng anh, lắng nghe anh hát ca khúc Please forgive me của Bryan Adams. Trong phút giây ấy, nỗi kinh ngạc ủa đến, mọi chuyện hiện về nhanh như con sóng lớn, chỉ thoáng chốc đã choán hết tâm trí cô. Bỗng chốc, hai hàng nước mắt của cô đã thấm vào lưng anh.

Cô nhớ lại sinh nhật năm ấy, anh đạp xe đưa cô đến sông Bạch Thủy, cô ngồi xổm bên bờ sông khóc tới thất ruột gan. Dọc đường về, cô ngồi sau xe ôm thắt lưng anh, tựa đầu vào lưng anh. Lúc ấy, anh cũng hát ca khúc này.

Cô nhớ lần họ cùng nhau đến sông Bạch Thủy trước ngày lên đường đi chữa bệnh, cô làm nũng đòi anh công xuống núi. Ôn Hành Viễn sợ đề lên bụng cô nên nhất quyết không chịu, cô tức tối gạt tay anh ra rồi tự mình đi xuống. Anh đuổi theo, ngồi xổm trước mặt cô, bắt đặc dĩ thở dài, “Em yêu, càng lúc càng nóng tính, đúng là không được để bà bầu chịu thiệt rồi.” Cô vừa cười vừa lồm cồm leo lên lưng anh, ôm cổ anh và nói: “Hành Viễn, anh hát lại Please forgive me cho em nghe một lần được không?”

“Được!” Anh hắng giọng mấy cái, rồi vừa công cô vừa hát:

Mỗi lời anh nói đều là chân thành

Hãy tha thứ cho anh

Anh chẳng thể nào ngừng yêu em được

Vẫn những cảm xúc như thời gian đẹp để ta bên nhau

Vẫn những cảm xúc như cái khẽ chạm lần đầu

Vẫn muốn gần em hơn, em yêu

Nhưng chẳng thể nào đủ

Nhưng vẫn cứ giữ chặt vì em là người duy nhất

Anh vẫn nhớ mùi hương của em

Anh nhớ mọi thứ

Anh nhớ mọi cảm xúc

Anh nhớ...

Có một điều mà anh chắc chắn

Đó là tình cảm đôi ta vun đắp nên

Có một điều mà anh luôn tin

Đó là mình phải thật mạnh mẽ...

Đó là ca khúc cô thích nhất, là bài tử của anh, là kỉ niệm chung của họ!

Anh dùng sự kiên trì cả đời, làm lay động cả thế giới, làm thức tỉnh trái tim ngủ say trong cô.

Hành trình Cổ Trấn đã gọi trí nhớ về với cô.

Hai năm sau, tại thành phố S diễn ra một lễ cưới thế kỷ.

Điệu nhạc giao hưởng vang lên, cô công chúa nhỏ nhà họ Ôn mặc bộ váy trắng muốt đứng cạnh cô dâu, lại cười khanh khách chạy đến chỗ ông bố đẹp trai anh tuần.

Bộ váy cưới lộng lẫy và sợi dây chuyền Chung tình vì em trên cổ hoàn toàn tôn lên gương mặt thanh lệ tươi tắn. Ngẩng đầu nhìn chú rể trong bộ âu phục trắng, nhìn gương mặt tuấn tú và vẻ ôn hòa dịu dàng, Si Nhan rơm rớm nước mắt.

Mười lăm năm, người đàn ông bên cạnh cô, vẫn mãi là anh.

Đi một vòng lớn, người đàn ông đứng ở đầu kia thăm dò chờ nắm tay cô, rốt cuộc vẫn là anh.

Cho dù chưa nhớ lại đi nữa, đối mặt với sự dịu dàng của anh, cô đã dần dần yêu anh từ lâu rồi. Có điều, cô không muốn tình yêu của họ không trọn vẹn, cô hy vọng họ không còn gì tiếc nuối, bởi Quý Nhược Ngưng đã nói với cô: “Nhan Nhan, không có ai yêu cậu bằng Ôn Hành Viễn cả, tin anh ấy đi, yêu anh ấy đi!” Bởi Si Hạ đã nói với cô: “Tiểu Nhan, nhắm mắt lại, đặt tay lên ngực Hành Viễn, cảm nhận trái tim còn đập thổn thức vì em, nó sẽ nói cho em biết, Hành Viễn yêu em đến nhường nào!”

Vì vậy, cô muốn cùng anh về Cổ Trấn bình yên để tìm lại hồi ức đã đánh rơi, tìm lại trái tim thổn thức vì anh. Bao nhiêu tình yêu tích tụ qua tháng ngày đã lan tràn, khi cô tỉnh dậy sáng sớm hôm ấy, cô nói với anh: “Hành Viễn, cảm ơn anh đã chờ em! Em yêu anh!”

Vì vậy, vào ngày này, rốt cuộc cô đã trở thành cô dâu của anh, còn cô con gái chính là bông hoa nhỏ của họ.

Ôn Hành Viễn đứng trước cung thánh, trên người là bộ âu phục trắng, nghiêm nghị mà đầy thiêng liêng. Nhìn gương mặt hồng hào của người anh yêu, nhìn cô con gái đáng yêu xinh đẹp, khéo môi anh khê cong, tươi tắn như làn gió xuân.

Đón cô từ trong tay Si Hạ, anh hướng mặt về phía linh mục, “Xin cha bắt đầu!”

Vị linh mục mở sách Thánh Kinh, cất lời cầu nguyện.

Lời nguyện vừa dứt, vị linh mục ngắt đầu, “Ôn Hành Viễn, con có đồng ý nhận Si Nhan làm người bạn đồng hành, cùng cô ấy sống đúng giáo lý của Hội thánh, trước mặt Thiên Chúa cùng cô ấy kết duyên, yêu cô ấy, an ủi cô ấy, tôn trọng cô ấy, bảo vệ cô ấy như yêu chính mình; Dù lúc bệnh tật hay lúc khỏe mạnh, lúc giàu có hay lúc nghèo hèn, mãi chung thủy với cô ấy cho đến hết đời không?”

“Con đồng ý!” Giọng nói trầm thấp, giọng điệu kiên định.

“Si Nhan, con có đồng ý nhận Ôn Hành Viễn làm người bạn đồng hành, cùng anh ấy sống đúng giáo lý của Hội thánh, trước mặt Thiên Chúa cùng anh ấy kết duyên, yêu anh ấy, an ủi anh ấy, tôn trọng anh ấy, bảo vệ anh ấy như yêu chính mình; Dù lúc bệnh tật hay lúc khỏe mạnh, lúc giàu có hay lúc nghèo hèn, mãi chung thủy với anh ấy cho đến hết đời không?”

“Con đồng ý!” Giọng nói nhẹ nhàng, không chút chần chừ.

“Bây giờ các con hãy trao nhẫn cho nhau, làm bằng chứng tình yêu.”

Cao Các mở hộp đựng nhẫn ra, Ôn Hành Viễn nâng bàn tay trái của cô lên, nhẹ nhàng đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô, giọng nói giàu từ tính vọng vào tai cô: “Làm sao đây? Số mệnh đã định cho anh yêu em rồi!”

Nhìn đôi mắt ngập tràn ý cười của anh, nước mắt Si Nhan tuôn rơi.

Dưới ánh mắt cổ vũ của anh, cô cầm chiếc nhẫn đeo vào ngón áp út của anh, “Như thế này, từ nay về sau, anh đi đâu thì em đi đó.” Cô cười, kiên định nói: “Hành Viễn, cả đời anh là của em!”

Chú rể lẳng lặng lau đi giọt nước mắt trên mặt cô, nghiêng người hôn cô dâu anh chờ mười lăm năm trong tiếng vỗ tay của mọi người.

“Bố, con cũng muốn!” Cô con gái tóm lấy góc áo của Ôn Hành Viễn, ngửa mặt lên đòi anh hôn.

Ý cười trong mắt Ôn Hành Viễn càng đậm, anh cúi người bế con bé lên, cùng Si Nhan thơm lên má nó một cái.

Tiếng hô hò vang lên bốn phía, Si Nhan xoay người lại, mỉm cười rồi tung bó hoa trong tay ra phía sau. Bó hoa trắng lộn vài vòng trên không trung, rơi thẳng vào tay Trình Triệt. Ôm bó hoa vào lòng, cô ngắt đầu, vừa lúc thấy Hàn Nặc đứng cạnh đang mỉm cười nhìn mình...

Thời gian như dừng lại, ghi dấu khoảnh khắc hạnh phúc.

Qua mười lăm năm gió sương, rớt cuộc, Ôn Hành Viễn cũng cùng Si Nhan viết nên khúc tình ca mang tên “Sánh cùng trời đất”, làm mọi người tin rằng, trên đời này, đúng là có một tình yêu vĩnh hằng!

Sánh cùng trời đất, chính là dùng tình yêu làm món quà trân quý nhất cho người mình yêu, cất lời thề yêu nhau muôn thuở, cả đời bên nhau, vĩnh viễn không chia lìa.

Sánh cùng trời đất, chính là giao phó toàn bộ con tim mình cho đối phương, dùng chiếc nhẫn cưới ôm trọn kiếp đời của nhau, cất lời thề tay trong tay, cùng nhau đi đến cuối đường.

.Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hua-voi-ai-vinh-vien-sanh-cung-troi-cuoi-dat>